

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İyi'nin Kötü'yle Bitmeyen Savaşı...

ATES

SARA BERGMARK ELFGREN MATS STRANDBERG

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

sonsuz

Paranoyak olman,
onların senin peşinde olmadıkları anlamına gelmez.

ATES

Seçilmişler, koca bir yaz tatilini Şeytanlar'ın bir sonraki hamlesini bekleyerek geçirdiler. Sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı okullarına dönmek zorunda kaldılar. Ancak tehlike, bu sefer hiç ama hiç akıllarına gelmeyen bir yerden gelecekti.

Engelsfors'ta bir şeyler gerçekten ters gidiyordu. Sıra dışı sıcaklar, tüm kasabayı ele geçirmiş, açıklanamayan bir güç ve cinayetler... Geçmiş ve gelecek âdeta bir düğüm olmuştu ve işin içinden çıkmak, hiç olmadığı kadar zordu.

Büyünün kimseyi mutlu etmediğini ve kırık kalpleri onarmadığını iyice anlayan Seçilmişler'in, hayatta kalmak için birbirlerine her şeyden çok güvenmekten başka çareleri yoktu.

 www.instagram.com/yakamozkitap
 www.facebook.com/yakamozkitap
 www.twitter.com/yakamozkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

ISBN 978-605-364-083-3





Karanlıktan
korkma çünkü
karanlık,
aydınlığın dinlendiği
yerdir.
Karanlıktan korkma
çünkü aydınlık,
kalbini karanlıkta
taşır.



"ENGELSTÖRS ÜÇLEMESİ" MATS STRANDBERG • SARA BERGMARK ELFGREN



consuz



Sonsuz Kitap: 172
ISBN: 978-605-384-993-3
Yayıncı Sertifika No: 16238

ATES

Yazar: Sara Bergmark Elfgren & Mats Strandberg

Çeviri: Nilay Yelkenci

Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince

Görsel Yönetmen: Faruk Derince

Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender

Editör: Begüm Öztürk

BASKI

MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 e-posta: mymatbaa34@gmail.com Sertifika No: 34191

YAKAMOZ KİTAP © 2013 ELFGREN & STRANDBERG

Orijinal Adı: The Engelsfors Trilogy: Eld

Copyright © Sara B. Elfgren ve Mats Strandberg, 2012. Orijinal

dili İsveççe olan bu kitabın Türkçe yayım hakları Grand Agency,

İsveç'ten Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL

Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35

www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr

www.facebook.com/yakamozkitap

www.twitter.com/yakamozkitap
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
www.instagram.com/yakamozkitap

"ENGELSFORS ÜCLEMESİ"



Yazar Hakkında

Sara Bergmark Elfgren, Stockholm'de yaşıyor. TV ve film senaryoları yazıyor. *Engelsfors Üçlemesi*'nin ardından tek başına bir kitap yazmayı planlıyor.

Mats Strandberg, Stockholm'de yaşıyor. *Engelsfors Üçlemesi*'den önce üç romanı daha yayımlanmıştır. İlerleyen günlerde korku sinemasına yönelik hikâyeler yazmak istiyor.

Bu kitap, genclik yıllarımıza adanmıştır...

BERNA KAYHAN

Tesekkürler

En başından beri büyü konusunda bilgisi olan ve bizlere hiçbir zaman şüphe ile yaklaşmayan -en azından bunu saklamayı çok iyi beceren- muhteşem yayıncımıza teşekkürler. Kör gibi baktığımızda taze gözleriyle yardımımıza yetişen editörümüz Sofia Hahr'a da teşekkürler. Parende atan ponpon kızlar, balonlar ve tartlar için Eva Ehrnström ve Karin Rowland'a teşekkürler. Bebeğimizin dünyanın diğer ülkelerinde başarı yakalayabilmesi için akla gelebilecek en iyi koşulları sağlayan eşsiz Rabén&Sjögren/Norstedts ekibine teşekkürler.

Grand Agency'deki Lena, Maria, Lotta ve Peter'e teşekkürler. Bize yol gösterdiniz, bize kendimizi Seçilmiş hissettirdiniz.

Hayal edebileceğimizden çok daha güzel resimler yaratan ve belirsiz arzularımızı en sonunda üç kapak resmine indirebilen Kim W. Andersson'a teşekkürler.

Aktarmak istediğimiz mesajı en iyi şekilde özetleyen bir biçim bulmayı başaran ve mükemmele ulaşmadan pes etmeyen Pär Åhlander'e teşekkürler.

Kitabın oluşumu süresince oldukça erken bir evrede ilk bölümü okuyan ve değerli tavsiyeleriyle bir yığın gereksiz iş yapmaktan kurtulmamızı sağlayan Catharina Wrååk'a teşekkürler.

Bize Anna-Karin'in çiftlikteki günlük hayatını öğreten Tommy ve Stefan Runarsson'a, yine Linnéa'nın arka planındaki boşlukları doldurmamıza yardım eden Anna Bonnier'e teşekkürler.

Maria Sadeghzadeh ve ailesine, Elisabeth Östnäs ve Camille Tuutti'ye teşekkürler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mats Strandberg

Margareta'ya güzel evinde yazmamıza izin verdiği ve elbette böyle görkemli bir kızı dünyaya getirdiği için teşekkür etmek istiyorum.

Eve geldiğimde kendimi eski çocuk odama kilitlediğim ve yalnızca yemek hazır olduğunda aşağı kata indiğim zaman bana destek olan Margit ve Micko Strandberg'e teşekkür ediyorum. Bu dünyada en çok sizi seviyorum ve bu tamamen doğru.

Micke'ye teşekkür ederim. İki manyak insan birlikte çalıştığında iş sırasında oldukça deli anlar yaşanabiliyor, bu yüzden eşine sürekli aklını kaçırttırmama katlandığı için teşekkürler. Benim varlığıma gösterdiğin sonsuz bir sabrın var... değil mi?

Sara Bergmark Elfgren

Anneme her zaman okuduğu, beni desteklediği, bana meydan okuduğu için ve konuşurken, yazarken, hayatı yaşarken her zaman yanı başımda olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Tüm hikâyeler için teşekkürler!

Bergslagen'deki araştırma gezisi boyunca gösterdikleri sıcak ilgiden dolayı ve elbette çok yetenekli ve yakışıklı oğulları Margit ve Micko Strandberg'e teşekkür etmek istiyorum.

Micke... Sana her zaman arkamda hissettiğim desteğin, coşkun, mizah anlayışın, sabrın, arkadaşlığın ve sevgin dolayısıyla on sayfa uzunluğunda bir teşekkür notu yazmak istedim. Bazen kelimeler gerçekten yetersiz kalıyorlar.

Coşkun, faydalı tavsiyelerin ve Frasse için kız kardeşim Sofia'ya teşekkür ederim. Sara

Babam Claes'e... İyi yorumları, LucasArts oyunu ve doğru klavye takımı için teşekkür ederim.

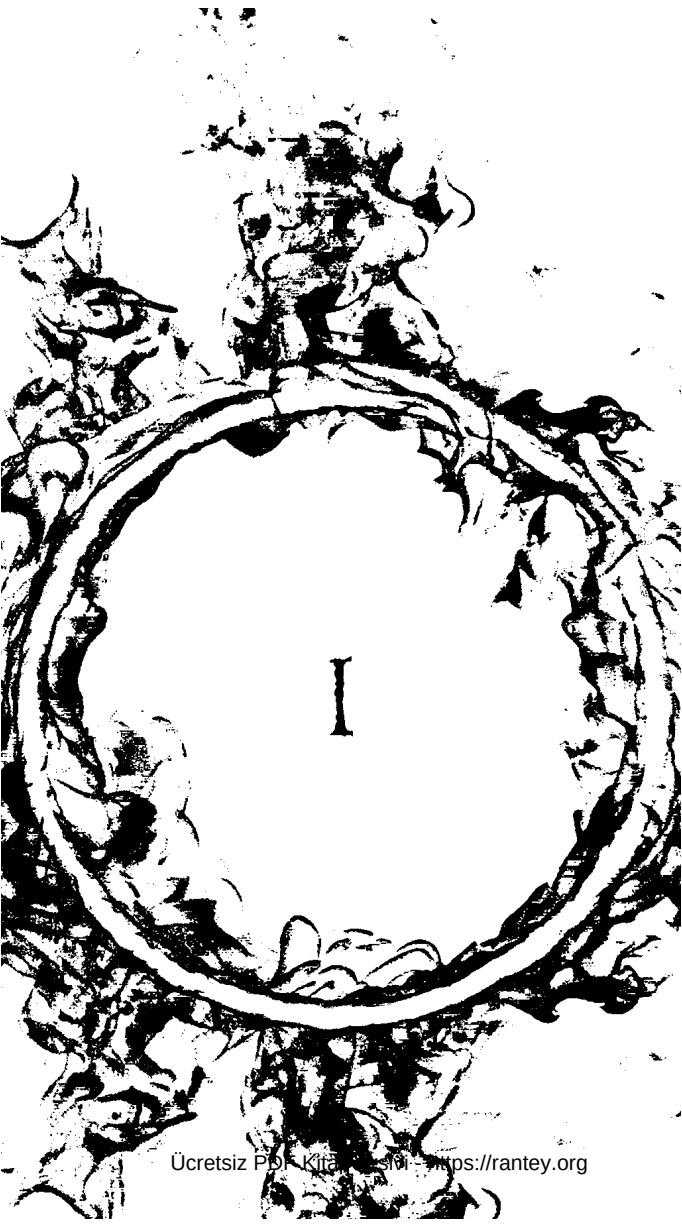
Senaryoyu çeşitli aşamalarında okuyan, değerli izlenimler ve teşviklerle çalışmaya katkıda bulunan herkese teşekkürler. İşte onlardan bazıları: Elin Borowski, Elisabeth Jönz, PDE Kinn, Anna Hultén, Victoria Aponte Persson, Mathilda Elfgren Schwartz, Johanna Paues Darlington, Rickard

Darlington, Minna Frydén Bonnier, Anton Bonnier, Hans-Jörgen Riis Jensen, Anna Andersson, Emelie Thorén, Johan Ehn, Lina Neidestam, Pär Åhländer ve Levan Akin.

Tüm arkadaşlarımız ve meslektaşlarımıza destekleri için teşekkürler. Onlar bizden desteklerini hiç esirgemediler. Bizim Engelsfors'un içinde kaybolup gitmemize katlandılar. Gerçekliği ziyaret ettiğimizde gerçeklik gözümüze artık iki başlı tuhaf bir yaratık gibi görünüyordu.

Kitaplar hakkında tavsiye yazıları yazan Typhoid Mary namıdiğer Helena Dahlgren'e bizim birbirimizden hoşlanacağımızı düşünüp bizi bir araya getirdiği için onurlu bir teşekkürü borç biliyoruz. Bu düşünceyle nasıl bir canavar yarattığını bir bilsen.





I

Güneş ışığı odanın yüksek pencerelerinden içeri yayılıyor ve beyaz dokuma duvar örtüleri üzerindeki her bir eski yağ lekesini belli ediyordu. Yerde bir vantilatör duruyor ve yavaşça bir ileri bir geri dönüyordu. Vantilatöre rağmen odanın içi dayanılmaz kadar sıcaktı.

“Yaz nasıldı?”

Psikoloğun, Jakob’un, üzerinde şortu vardı. Kahverengi deri koltuğunda arkasına yaslanarak oturuyordu.

Linnéa onun ne düşündüğünü anlamaya çalışmayı bir türlü bırakamıyordu.

Linnéa psikolog Jakob’un kalçalarının arkasına yapışan deriden dolayı huzursuzlandığını ve kendisini gördüğü için gerçekten hoşnut olduğunu anlıyordu. Linnéa yaptığı şeyi hemen durdurdu ve geri çekildi. Biraz utandı.

“İdare eder,” diye cevapladı Linnéa ve düşündü: bok gibi.

Linnéa, bakışlarını Jakob’un arkasında duran cam çerçeve içindeki poster üzerine kilitledi. Pastel renklerdeki geometrik şekiller. Linnéa bu posterden daha anlamsız bir şey düşünemiyordu ve Jakob’un bu posterleri buraya asma-sının arkasında bir amaç olup olmadığını merak etti.

“Hakkında konuşmak istediğin özel bir şey oldu mu?” dedi Jakob.

“Özel”i tanımla, diye düşündü Linnéa içinden ve Jakob’un tıraşlı başı üzerinde havada asılı duran mavi bir üçgene biraz da öfkeyle dik dik baktı.

“Tam olarak değil.”

Jakob başını salladı ve başka da bir şey demedi. Linnéa düşünceleri okuyabildiğini keşfettiğinden beri bazen Jakob’un da kendisinin bu yeteneğinin biraz zayıf bir türüne sahip olup olmadığını ve kafasının içinde olup bitenleri bir şekilde ifade edemediğini düşünüyordu.

Jakob sessiz kalması gerektiği anı her zaman biliyordu. Öyle ki bu sessizlik anlarında Linnéa daha da fazla konuşmak istiyordu. Bu anların çoğunda Linnéa önce konuşmamak için direniyor ancak ardından sözcükler ağzının içinde köpürüyor ve kabarcıklar hâlinde dışarı çıkıyorlardı.

“Bir arkadaşımın kavga ettim denilebilir. Aslında birden fazla arkadaşım.”

Linnéa parmak arası terliğini ayağında sallanmasına izin verdi. Bu terliklerden nefret ediyordu ama böyle lanet olası bir sıcak varken insan başka da bir şey giyemiyordu ki.

“Ne oldu peki?” dedi Jakob nötr bir ses tonuyla.

“Bir sırrım vardı. Diğerlerinin de bilmesi gerektiği bir şey ama ben bunu içimde sakladım. Sonradan bundan onlara bahsedince bunu onlara daha önceden söylemediğim için bana çok kızdılar. Şimdi de bana inanmıyorlar.”

“Sırrın ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?”

“Hayır?”

Jakob yalnızca başını salladı. Linnéa eğer ona gerçeği söylerse onun bu profesyonel ses tonuna ne olacağını merak ediyordu. Kesin önce ona inanmayacaktı. Ama ona yeteneği üzerinde kontrolü ele geçirmeden önce istemeyerek onun düşüncelerinin okuyabildiğini ve bu yüzden de onun en karanlık sırrını, karısını geçen yaz bir iş arkadaşıyla aldattığını bildiğini söyleyecek olsa bu sefer de korkacak ve kendini onun etrafında huzursuz hissedecekti. Tıpkı Seçilmişler gibi.

Okulun bitiminden birkaç gün sonra sonunda birbirlerine sırlarını açıklamışlardı. Minu o gece yemek salonunda olanlar, kimsenin göremediği ve hem kendisinden hem de Şeytanlar'ın kutsadığı Max'tan gelen siyah duman hakkındaki tüm gerçeği söylemişti. Anna-Karin tüm güz dönemi boyunca annesini büyü ile etkisi altına aldığını anlatmış ve Jari ile oldukça ileri gittiğini kabul etmişti. Bunlar oldukça ağır sırlardı ancak Linnéa'nın itiraf etmek zorunda olduğu sır ile karşılaştırıldıklarında hiçbir şeydiler.

Linnéa'nın diğerlerinin düşüncelerini okuyabildiği ve bunu kimseye bir şey söylemeden neredeyse bir yıl boyunca yapmış olduğu gerçeği.

Linnéa sırrını onlara açıkladıktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Yaz boyunca düzenli aralıklarla buluşmuş ve büyü yeteneklerini geliştirmek için çalışmışlardı. Bu çalışmalar boyunca Linnéa, diğerlerinin bakışlarını kendisinden kaçırmanın bir yöntemi olmadığını fark etmişti. Tıpkı diğerleri gibi, Vanessa onunla neredeyse tek kelime bile konuşmamıştı. Linnéa bunu

düşündüğünde sanki biri hızlı ve keskin bir mikseri göğüs kafesine doğru yaklaştırıyor ve kalbini deşiyordu.

“Onlar sana kızdığında sen buna nasıl tepki verdin?” diye sordu Jakob.

“Kendimi savunmaya çalıştım. Ama elbette anlıyorum bana neden kızdıklarını. Yani... Onların yerinde olsaydım ben de çok ama çok sinirlenirdim.”

“Sırdan onlara neden daha önce bahsetmedin?”

“Henüz onlara bundan bahsetmeden önce deliye döneceklerini biliyordum.”

Odada yine bir psikolog sessizliği yaşandı. Linnéa bakışlarını ayaklarının üzerinde sabitledi. Ayak tırnakları siyaha boyalıydı.

“Bir şekilde hoştu da,” diye devam etti Linnéa.

“Neydi hoş olan?”

“Onlara karşı bir avantajımın olması.”

“Diğerlerinin yaşamımızın içine girmelerine izin vermek zor olabilir. Onların bize gerçek anlamda yakın olmalarına izin vermek. Bazen yalnızlığın içinde kalmak, insana kendini güvende hissettirebilir.”

Linnéa gülmesini bastıramıyordu. Kontrol edemediği bir hapsirlik gibi çıktı dışarıya gülüşü.

“Komik olan nedir?” dedi Jakob.

Linnéa yukarıya baktı ve Jakob’un yumuşak gülümsemesini dikkatle inceleyerek düşünmeye koyuldu. O yalnız olmanın nasıl olduğunu hakkında ne biliyordu? Bir şeyler yapmak istediğinde herkes meşgul olduğu için yalnız geçirilen bir akşamın yalnızlığı gibi değil ki içimdeki yalnızlık. Birinin karısının konferans gezisinde olduğunda çektiği bir yalnızlık değil ki bu. İnsanın içinde büyüyen ve bedenindeki atomların birbirinden ayrıldığını hissettiği bir yalnızlık benimkisi. İnsanın büyük bir hiçlik içinde dağılmasıdır yalnızlık. İnsanın sırf hâlâ var olduğunu duymak için atmak zorunda olduğu saf bir çılgılık kadar yalnız olmaktır yalnızlık. İnsan ortadan kaybolursa onu umursayacak kimsenin olmamasıdır yalnızlık.

“Eğer ben ölürsem bunu kimler umursayacak?” listesi Linnéa hatırlayabildikçe hep aklımdaydı ve şimdi yine kurcalıyordu aklını. Elias öldürüldüğünden beri listeye koyacak başka hiçbir bariz isim bulunmuyordu.

Jakob, Linnéa’nın cevap vermeyi düşünmediğinin ortada olduğunu anladığından konuyu değiştirdi.

“Yaz tatilinden önce bazı hisler beslediğin biriyle karşılaştığından bahsediyordun.”

Keskin cinayet silahı mikser yine oradaydı şimdi.

“Bitti o,” diye yalan söyledi Linnéa. “Çok karmaşıklaştı.”

Linnéa bakışlarını Jakob’tan kaçırırken parmak arası terliği ileriye doğru sallanıyordu.

Jakob birkaç soru daha sordu ve Linnéa bunlara mekanik cevaplar verdi. Bazen biraz gerçek, bazen büyükçe bir yalan ile besliyordu Jakob’u.

Jakob’a anlatmadığı bir sürü şey vardı: “Dünya onun sandığı gibi değildi. Dünya büyü ile doluydu. Engelsfors, boyutları birbirinden ayıran sınırlar üzerine yaşanacak olan bir savaşın merkezi olacak. İyi kötüyü karşı karşıya gelecek. Ben ve birkaç liseli kız, Şeytanlar’a karşı. Bu arada ben bir cadıyım. Şeytan’ı yenmek ve kehanetin gerçekleşmesini engellemek üzere seçildim. Bunun üzerine bir sorun var mı?”

Ayrıca Jakob’un asla öğrenemeyeceği büyü ile ilgili olmayan bir sürü sırrı da vardı: “Elias öldükten sonra Jonte ile yatmaya başladım, evet, şu eski uyuşturucu satıcısı arkadaşım ile. Evet, onunla birlikte marihuana içtim ama sonra bıraktım. Bir daha asla olmayacak, söz. Kendi dairemde yaşayacak kadar sorumluluk sahibiyim. Sen ve Sosyal Hizmetler memuresi Diana bu söylediklerime inanıyorsanız değil mi?”

Eğer bu söylediklerine inanacak olurlarsa Linnéa doğrudan kendi evine çıkabilirdi. Ona inanmamaları, evlatlık edinmek isteyen yeni bir anne baba ile birlikte yaşamak anlamına gelirdi. Ulf ve Tina gibi olmayan bir anne baba. Ulf ve Tina, Linnéa’yı olduğu gibi kabul ediyor ve hiçbir zaman mükemmel aileyi oynamaya çalışmıyordu. Linnéa’nın pek çok yıl boyunca ve belki de hiçbir zaman bir çocuk olmadığını anlıyorlardı. Bir okul açmak için Botswana’ya gitmeleri gerekmeseydi onlarla kalmaya seve seve devam ederdi.

“Peki, okulun başlayacak olması sana kendini nasıl hissettiriyor?” dedi Jakob ve Linnéa uzun bir süre sessizlik içinde olduğunun farkına vardı.

“İyi.”

“Elias’ı çok fazla düşünüyor musun?”

Linnéa bazen biri onun adını söylediğinde canının hâlâ nasıl da yandığına şaşıırıyorduÜcretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Elbette düşünüyorum,” dedi Linnéa kedi gibi tıslayarak Jakob’un bunu

kötü bir niyetle sormadığını bilerek. “Onu her gün düşünüyorum. Özellikle de bugün.”

“Neden bugün?”

Yüreği Elias’ın hasreti ile güm güm atan Linnéa ağlamaya başlamamak için konsantre olmak zorundaydı.

“Bugün onun doğum günü.”

Jakob başını salladı ve Linnéa’ya acıyarak baktı. Linnéa bunun için Jakob’tan nefret etti. Linnéa herkesin acıdığı biri olmak istemiyordu. Linnéa kendinin yaralı olduğunu biliyordu ama bunu insanların bakışlarında görmekten, onların bir an önce süper güçlü bir yapıştırıcı bulup onun dağılan parçalarını bir araya getirip onları o tek parça görüne kadar yapıştırmaya can atmalarından nefret ediyordu.

Linnéa yine Jakob’un düşüncelerini okumaya çalıştı ve Jakob’un beklenti dolu olduğunu anladı. Jakob Linnéa’ya ulaştığına, onun kendini açma ve Elias hakkında daha fazla konuşma yolunda ilerlediğine inanıyordu.

İntikam olarak Linnéa son on dakika boyunca sessiz kaldı.

Seni özleyorum. Geçmiyor. Bazen yalnız biraz daha az acıtıyor. Son buluşmamızda kavga etmemizden nefret ediyorum. Sana olanlardan dolayı çok endişeliydim yalnızca. Neler yaşadığını şimdi anladığıma inanıyorum. Tıpkı benim gibi senin de kendin hakkında yeni ve açıklanamaz bir şey keşfetmeye başlamış olduğuna inanıyorum.

Delirdiğimi sanıyordum ve sen de aynı şeyi hissetmiş olmalısın. Çok korkmuş olmalısın.

Eğer yalnızca birbirimizle konuşmuş ve birbirimize sırlarımızdan bahsetmiş olsaydık o zaman belki de her şey farklı olacaktı.

Eğer yalnızca bu lanet olasıca şehirden başka bir yerde doğmuş olsaydın şimdi belki de yaşıyor olacaktın.

Böyle düşünmenin bana bir şey kazandırmayacağını biliyorum ama yinede bunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Sana ait detayları içeren listeler yazıyorum.

Vejetaryen hamburgerinden, tuzlu salatalıkları her zaman ayırıyordun ve ben neden yalnızca içinde tuzlu salatalık olmayan bir hamburger sipariş etmediğini hiçbir zaman anlamıyordum. Poppy Z. Brite, Edgar Allan Poe ve Oscar Wilde senin en sevdiğin yazarlardı. Geceleri telefonda bana yüksek sesle okuduğun kısımların altını çiziyordum. Otuzumuza girmeden önce beni

Japonya'ya bir seyahate davet edeceğine söz vermiştin. Bir keresinde eğer kız olsaydın adının Lucretia olmasını dilediğini söylemiştin. Bu ismi nereden buldun gerçekten? Hiçbir zaman gerçek ünlülere âşık olmazdın da gidip hayali ünlülerle hayali aşklar yaşırdın. İnsanı sinir eden Misa Amane gibi. Sonra Edward Scissorhands. Eğer benden önce ölürsen seni hiçbir zaman unutmayacağıma dair söz vermemi istemiştin benden. Tam da senden duyulacak tarzda, lanet olasıca aptalca bir şey. Sanki seni unutabilecekmışim gibi.

Sen benim kardeşimsin, kan bağı olmasa da her anlamda kardeşim. Seni sonsuza dek seveceğim.

Sayfayı günlüğünden yırtarak ikiye katladı. Ardından Elias'ın mezar taşını çevreleyen gül çalılıklarının yanındaki gözenekli toprağın içine derinliği fazla olmayan bir çukur açtı. Çoktan solmuş beyaz güllerin yaprakları çirkindi ve kurumuştı. Linnéa ikiye katlamış olduğu kâğıdı aşağı doğru bastırarak çukurun içine gömdü. Ellerini siyah eteğinin üzerine kuruladı ve olduğu yere oturdu.

Kilise bahçesinin diğer tarafında bulunan asırlık ıhlamur ağaçlarının arasından papazın evi göze ilişiyordu. Linnéa, Elias'ın odasının penceresine baktı. Açık mavi gökyüzü, pencere camının üzerine yansıyor. Elias kilise bahçesine bakan manzarasını severdi. Kendi mezarına doğru baktığını bilseydi...

Yaprak kıvıldamıyordu. Güneş kilise bahçesini kavuruyor, mezar taşlarını ısıtıyordu. Çayır sararmış, toprak kurumuş ve tamamen çatlamıştı. Engelsfors Gazetesi, haziran ayını büyük bir hoşnutlukla kayıtlara geçen yaz olarak tanımlamıştı. Şimdi, içinde yaşanan ağustos ayında ise rekor yaz, yalnız yüksek sıcaklık değerleriyle değil; susuzluktan ölen yaşlılar ve ürünlerinin ziyan olmasından ekonomileri bozulan çiftçilerle de anılıyordu.

Cep telefonu çalışıyordu ama Linnéa'nın kim arıyor diye bakmaya bile hâli yoktu. Eski tayfasından geriye kalan tek arkadaşı Olivia, Linnéa'yı tüm akşam mesaj yağmuruna tutmuştu. Olivia tüm yaz tatili boyunca hiç aramamıştı ancak şimdi işine geldiği anda arıyor ve Linnéa'nın aceleyle kendisine koşacağını sanıyordu. Linnéa kesinlikle cevap vermeyi düşünmüyordu.

Linnéa pamuklu çantasının içinden su şişesini çıkardı ve kapağını gevşetti. Şu ana kadar ne kadar içtiğinin hiçbir önemi yoktu. Her yudumdan sonra kendini hâlâ aynı oranda susuz hissediyordu. Yine de son damlayı pembe çalılara verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Su şişesini yeniden pamuklu çantasının içine koydu ve Storralls Par-

kı'ndaki çiçek tarhından topladığı iki kırmızı gülü yerden kaldırdı. Güller boyunlarını çoktan öne sarkıtmışlardı. Linnéa güllerden birini Elias'ın mezarının üzerine bıraktı. Ardından ayağa kalktı ve diğer gülü de Rebecka'nın isminin yazılı olduğu mezar taşının üzerine bıraktı.

Linnéa, Elias'ın mezarına yeniden baktı. Önceden ölülerin de düşüncelerini -eğer varsa tabii- okuyabileceğini, onlarla temas hâlinde olabileceğini umuyordu ama şu ana dek ne düşündüklerini anlamayı başaramadığı bir an bile yoktu.

Linnéa önceden insan ölünce her şeyin sona erdiğine inanıyordu. Şimdiyse en azından ruhların var olduğunu biliyordu.

Onlar olmaları gereken yerdeler, demişti Minu okul bittikten sonra mezarlıkların orada buluştuklarında. Linnéa bunun doğru olmasını umuyordu. Elias'ın bir yerlerde, daha iyi bir yerde olmasını umuyordu.

Max'ın onu yemek salonunda diğer Seçilmişler'in kim olduklarını söylemeye zorladığın zaman söylediklerini düşündü.

"Elias seni bekliyor Linnéa."

Şeytanlar'ın müttefikinin gerçeği söyleyip söylemediğini ortaya çıkarma fikri, Linnéa'yı biraz da baştan çıkıyordu.

"Yine bir arada olmalısız."

Şimdi artık gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Mezarlıktan ayrılırken de gözyaşlarına engel olmadı. Lanet olsun, ne fark ederdi ki? Eğer bir kilise bahçesinde ağlayamayacaksa nerede ağlayabilecekti ki?

Üçüncü kırmızı hâlâ çantasındaydı. O annesineydi.

Linnéa tam anıta giden patika yola doğru dönecekken mezar taşlarının arasında siyah bir gölge gözüne ilişti.

Durdu.

Bir miyavlama sesi duyuldu ve Nicolaus'un familiarisi, Linnéa'm önündeki patikanın üzerinde yavaşça hareket ediyordu. Hiçbir zaman Kedi'den başka hiçbir isim almamış olan kedi, yaz boyu tüylerini daha da fazla dökmüşe benziyordu. Kedi tek gözüyle dik dik Linnéa'ya bakıyordu.

Linnéa bir hayvanın düşüncelerini okumayı hiçbir zaman başaramamıştı ama Kedi'nin bir şey istediğini hemen anladı. Kedi gerindi ve miyavladı. Ardından kilise bahçesinin eski kısmına doğru giden küçük bir geçit üzerinde yavaş yavaş yürümeye başladı. Kedi, Linnéa'nın kendisini takip ettiğinden emindi.

Minu dizlerinin üzerindeki kitabına odaklanmaya çalışıyordu. Bu, babasının kitap rafında bulduğu bir Georges Simenon dedektif romanıydı. Kitabın arkası kırık ve sayfaları çevirdikçe bazen sararmış sayfalar yere düşüyordu. İyi bir kitaptı. En azından o öyle olduğunu düşünüyordu. Hikâyenin içine giremiyor, kendini kitaba kaptıramıyordu. Sanki kitabın dünyasına açılan kapılar onun için kapalıydı.

Minu gözünün ucunda aydınlık bir şey gördüğünü düşündü. Hızlıca kulaklıklarını çıkardı ve arkasını döndü.

Gustaf yanık tenini ve güneşte solan saçlarının altın sarısı parlaklığını ortaya çıkartan beyaz bir tişört giyiyordu. Bazıları yaz mevsimi için yaratılmış benziyorlardı. Minu kesinlikle onlardan biri değildi.

“Merhaba,” dedi Gustaf.

“Merhaba,” diye cevap verdi Minu.

Minu eve doğru gergin bir bakış attı. İçerisi şimdi sakindi. Ama kim bilir ne zamana kadar böyle kalacaktı?

“Şaşırmışa benziyorsun,” dedi Gustaf. “Buluşacağımızı unuttun mu?”

“Hayır, ne zaman buluşacağımızı unuttum yalnızca.”

Evin içinde bir kapı çarpıldı ve babası yine bağırıp başladı. Annesi, babasının bağrıışlarına uzun bir küfür listesi ile karşılık veriyordu. Gustaf’ın yüzünde tek bir ifade bile yoktu ama onları duymuş olmalıydı. Minu öyle hızlı bir şekilde ayağa kalktı ki kitap çimenlerin üzerine düştü. Minu kitabın orada kalmasına izin verdi.

“Gel,” dedi Minu ve bulunduğu yerden hızlı adımlarla uzaklaştı.

Bahçe sınırına ulaştığında sabırsızlıkla arkasını döndü. Gustaf, kitabı çimenlerin üzerinden alıyor ve güneş sandalyesinin üzerine koyuyordu. Gustaf, Minu’ya yetişmek için acele etmeden önce yukarıya baktı ve gülümsedi.

Engelsfors’un içinde yavaşça yürüyorlardı. Normal hızda yürümek imkânsızdı. Sıcak, insanı yere doğru çekiyordu. Yer çekimi sanki iki katına çıkmış gibiydi. Minu bir kumsalda boylu boyunca uzanmaya hiçbir zaman bir anlam verememişti. Ama bu yaz neredeyse Damm Gölü’ne gidip yüzmeyi düşünmeye başlamıştı. Engelsfors’un yarısı serinlemek için Damm Gölü’nü tercih ediyordu. Bu yaz Damm Gölü’ne yaptıkları her gezinti, Engelsfors halkı için bir hac mahiyetindeydi. İnsanların önünde çıplak olma düşüncesi Minu’yu oraya gitmekten her defasında vazgeçiriyordu. Minu yüzünü bile göstermek istemiyordu. Sıcak hava/dalgası Minu’nun

“İşin aslı ne gerçekten?” diye sordu Gustaf.

Eşek arısı ağaçların arasında kayboldu. Minu, Gustaf’ın evin içinden gelen sesleri kastettiğini hemen anladı. Kesin tüm yaz boyunca bunun hakkında düşünmüş ve bir şeylerden şüphelenmiş olmalıydı.

“Özür dilerim, belki de bunun hakkında konuşmak istemiyorsundur?” dedi Gustaf.

Minu tereddüt ediyordu. Arkadaşlıkları evde yaşanan her şeyden bir kaçıştı. Bu arkadaşlığı ve huzuru kirletmek istemiyordu.

“Senin ailen de öyle kavga ediyor mu?” dedi Minu.

“Ben küçükken ediyorlardı. Şimdi artık hiç etmiyorlar,” dedi Gustaf ve sözlerine kısa bir ara verdi. “Artık yeteri kadar umursadıklarını düşünmüyorum.”

Minu, Gustaf’a şaşkınlıkla bakıyordu. Minu her zaman Gustaf’ın ailesinin şu kalitesiz Amerikan komedi dizilerindeki sıcak aileler gibi olacağı izlenimini taşımıştı. Hani bazen şamatası bol yanlış anlaşmalar yüzünden birbirlerine kızarlar ama en sonunda tüm aile bireyleri topluca birbirlerine sarılır ve herkes yaşananlardan bir ders alır.

“Bunun hakkında çok da düşünmemeye çalışıyorum ama ben evden taşınca ayrılacaklarından tamamen eminim,” diye devam etti Gustaf. “Evde yaşayan son çocuk benim sonuçta. Ben de ayrılınca onları bir arada tutacak hiçbir neden kalmayacak.”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“İki insan birbirine âşıkça eğer bu belli olur. Bu şeyin... Aralarındaki bir çeşit enerjinin varlığı gibi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Minu olumlu bir cevap mırıldandı. Gustaf’ın ne demek istediğini tam olarak biliyordu. O enerjinin ta kendisini Max ile birlikte olduğunda hissetmişti. Max’in gerçekte kim olduğunu bilmeden önce. Rebecka’yı onun öldürdüğünü bilmeden önce.

“Benim anne ve babam arasında böyle bir enerji yok,” dedi Gustaf. “Bunu ben kendim âşık olduğumda anladım.”

Gustaf sessizleşti. Minu, onun Rebecka’yı düşündüğünü biliyordu.

Onları bir araya getiren Rebecka’nın ölümüydü ama artık Rebecka hakkında gittikçe daha da az konuşur olmuşlardı. Konudan kaçınan Minu’yu çünkü Gustaf’la yakınlaştıkça, kız arkadaşının intihar ettiği yalanını sürdürmek zorlaşıyordu.

Minu, Gustaf’ın yüzüne düşen o tanıdık gölgeyi gördü. Minu, Gustaf’a

nasıl hissettiğini, hâlâ Rebecka'nın öldüğünü gördüğü k busları görüp görmediğini ve hâlâ kendisini suçlayıp su lamadığını sormak istiyordu. Minu, Gustaf'ın hak ettiğ  arkadaş olmak istiyordu.

İstiyordu istemesine ama hem bir arkadaş olmak hem de büyük bir yalanı taşımak aynı anda nasıl olacaktı?

Minu Gustaf'a ger eğ  s yleyebilmeyi diliyordu ancak bunu hiçbir zaman yapamayacaktı.

Ormanın bittiğ  yerde yaz   eklerinin solup öldüğü bir  ayır lık başladı.  ayır lığın bir tarafında eski ve terk edilmiş bir köşk bulunuyordu.

 Buranın zamanında bir taverna olduğ n  biliyor muydun?" dedi Minu konuyu değ ştirmek için.

 Hayır?" dedi Gustaf  Ne zamanmış peki?"

 Babam bahsetmişti. 1900'l  yıllarda. Stockholm'den gelen bazı restoran ve bar sahipleri, bu evi satın alıp buraya taşınmışlar. Maliyeti ne kadar fazla olursa olsun burayı tadilatla elden geçirip yenilemişler. Restoran çok iyi eleştiriler alsa da bir yıl sonra kapatmak zorunda kalmışlar. Hiç ziyaretçi gelmiyormuş. Babam Engelsfors halkının ağız birliğı edip Stockholm lere para yedirmemeye karar verdiklerini söyledi. Sanki böyle iyi bir ekonomik girişimden, sonunda tüm şehir halkı fayda g rmeyecekmiş gibi."

Gustaf güldü.

 Her zamanki Engelsfors işte."

Durdular ve bir süre köşke baktılar. İki katlı, b sb y k ve beyaz ağ lardan yapılma bir k şkt  bu. şehrin kesinlikle en büyük ve güzel eviydi. Yaban l otların uzadığ  bahçeden geniş bir taş merdiven ile verandaya  ık labiliyordu. Verandanın masif sütunları ikinci katta bulunan büyük bir balkon destekliyordu.

  ıkıp bakalım mı?" dedi Gustaf.

 Tamam," dedi Minu.

 ayır lıkta yürümeye başladılar. Kuru otlar Minu'nun dizlerine kadar geliyordu. Otların içindeki tüm o kana susamış keneleri d ş n ce kötü hissetti.

 Engelsfors'ta mı kalıp yaşacaksın?" dedi Minu.  Okul bittikten sonra demek istiyorum."

  nce okumam gerek. Sonrasını bilmiyorum. Bir vanıyla aslında şehri seviyorum. Bu şehir ev demek benim için ama burada bir gelecek yok. Öte

yandan belki de tam da bunun için insan sonradan buraya geri dönmeli. Bir şeyleri desteklemek ve geliştirmek için.”

“Belki de bir taverna açarsın?”

“Sence bir tavernam olsa gelirler mi?”

Evet, diye düşündü Minu. Kesin gelirlerdi. Sen, sen olduğun için.

“Kesin. Sonuçta sen Stockholmlü de değilsin,” dedi Minu.

Yakından bakınca ev gerçekten de harap bir hâldeydi. Evin cephesindeki boya pul pul olmuştu ve bazı yerlerde yer yer tahtalar görülüyordu. Alt katın pencereleri panjurla kaplıydı. Minu buranın eski sahiplerini, burayı adam etmek için harcadıkları onca emeği düşündü. Şimdiyse ev bakımsızlıktan yine harap olmuş ve çürümeye başlamıştı.

Gustaf verandaya gitmek için merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı ama yarı yolda durdu. Etrafı dinledi.

“Ne oldu?” dedi Minu.

“Zannedersem içeride biri var,” dedi Gustaf sessizce. Gustaf birinci katta bir duvar boyunca yürümeye başladı. Minu üst kattaki pencerelere gergin gergin bakarak Gustaf’ı takip ediyordu. Evin köşesini dönüp ön tarafa çıktılar.

Koyu yeşil bir araba, girişin önündeki çakıl yola park etmiş şekilde duruyordu. Yolcu koltuğu tarafındaki kapı ardına dek açıldı ve Minu genç bir oğlanın içeride oturduğunu gördü.

Adam onları görünce arabadan tek bir harekette hızlıca indi.

Oğlan onların yaşlarındaydı ve Gustaf’tan uzundu. Dalgalı ve kül sarısı saçları, yüzünün düzgün hatlarını ve kusursuz, yumuşak cildini çevreliyordu. Yelken ve golf kulüplerinin seçkin reklamlarından fırlamış gibi görünüyordu.

“Merhaba,” dedi Gustaf. “Özür dileriz, evin terk edilmiş olduğunu düşünmüştük ve...”

“Öyleyse yanlış düşünmüşsünüz,” diye sözünü kesti oğlan Gustaf’ın.

Oğlan tam da, kişi ne kadar arkadaşça ve iyi niyetli olursa olsun bunun Engelsfors’ta yaşayanların çoğunun ona sataşmasına engel olmayacağı şu “kibar” Stockholm lehçesine sahipti. Gerçi bu oğlanın sesinde arkadaşlığın aısından hiçbir iz yoktu ya.

Gustaf oğlana şaşırılmış bir şekilde bakıyordu ve sanki biraz da irkilmişti.

Tabii, diye düşündü Minu. Gustaf insanların ona hoş olmayan bir şekilde

de davranmalarına alışkın değil.

“Ev terk edilmiş görünüyordu,” dedi Gustaf. “Buraya mı taşınacaksınız?”

“Evet,” dedi yabancı, hayatında hiç bu kadar sıkılmadığını ima eden bir ses tonuyla.

Minu'nun kulakları ısınmaya başlıyordu. Tek istediği oradan uzaklaşmalarıydı. Bu konuşmayı sürdürmenin bir faydası yoktu. Şimdi arabanın kapısını tekrar kapatıp elleriyle ütü yapar gibi pantolonunun kıvrım yerlerini düzelterken bu oğlana Gustaf'ın cazibesi bile sökmüyordu. Daha sonrasında oğlan bakışlarını yukarı kaldırdı ve yoğun bir şekilde Minu'ya baktı.

Minu oğlanın onun içini okuyabileceği hissine kapıldı. Oğlan etkilenmiş benzemiyordu.

“Gel. Gidelim,” diye mırıldandı Minu ve Gustaf'ı kolundan tutarak kendine doğru çekti.

“O oğlanın Stockholmlülerin Engelsfors'taki kötü ününü değiştirip iyileştirebileceğini hiç de sanmıyorum,” dedi Gustaf çayırılığı geri yürürlerken.

“Hemen olmaz.”

Orman hattına geldiklerinde Minu arkasını döndü ve köşke baktı. Üst katta bir hareket gördüğünü sandı.

“Şimdi ne yapmak istiyorsun?” dedi Gustaf.

“Bilmiyorum,” dedi Minu.

Minu'nun cep telefonu çınladı. Minu cep telefonunu eteğinin cebinden çıkardı.

Linné'dan bir mesajdı gelen. Minu mesajı açtı.

“Bir şey mi oldu?” dedi Gustaf.

“Hayır,” diye yalan söyledi Minu. “Bir şey yok.”

3

Ağaçların büyük gölgeleri yere kadar uzanıyor ancak serinletmiyorlardı. Tam aksine sıcaklık burada, ormanın içinde daha da bunaltıcı bir şekilde hissediliyordu. Ağırlaşmış hava reçine, iğne yapraklı ve güneşten ısınmış ağaçların kokusuyla kaplıydı. Sonra elbette Anna-Karin'in tasvir edecek kelime bulamadığı su orman kokusu. Anna-Karin iri ağaç gövdeleri ve yabancı mersini dalları arasında kalan patika yolu takip eder-

ken derin nefesler alıyor ve orman kokusunu içine çekiyordu.

Etrafında mutlak bir sessizlik hâkimdi ama bulmak için buraya geldiği huzur ortalarında yoktu.

Orman, hayvanlar ve büyükbabası, her zaman Anna-Karin'e sığınak olmuşlardı. Anna-Karin bunların kendisine ne kadar fazla şey ifade ettiğini ilk kez annesiyle Engelsfors'un merkezinde bir apartman dairesine taşındığında anlamıştı.

Çiftlik satılmıştı. Büyükbabası Solbackens Huzurevi'nde kalıyordu. Ama orman hâlâ Anna-Karin'indi. Yaz tatili boyunca hemen hemen her gün buraya gelmişti. Hayatına her yönden müdahale eden, insanlardan, onların bakışlarından, asfalt, tuğla, beton ve çirkinlikten uzakta olmak... Burada daha kolay nefes alıyordu. Rüya bile görmeye cesaret edebiliyordu.

Evet. Genellikle böyle olurdu. Ancak bugün farklıydı.

Engelsfors'taki her çocuk, "Ormanda patika yoldan ayrılma," öğüdü ile büyürdü. Harita ve pusulalar bir türlü teorideki gibi insana yardım etmiyor ve açık hava aktivitesi günlerindeki* her yön bulma sporu** denemesi, arama kurtarma ekibinin gelmesi ile sonuçlanıyordu. Sanki orman, insan onun içindeyken dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük oluyordu.

Anna-Karin büyürken birkaç kişi kaybolmuş ve hiçbirinden haber alınamamıştı.

Anna-Karin diğer pek çok Engelsforslunun orman karşısında hissettiği duyguyu ilk kez hissediyordu: huzursuzluk. Ne bir kuşun şarkısını ne de bir böceğin vızıltısını duyduğunu fark etti. Yine de ormanın derinliklerine doğru yürümeye devam ediyor, ormanın onu sarıp sarmalamasına izin veriyordu.

Şakaklarından ter damlaları akıyordu. Bir tepenin üzerinde yürüdüğünü anladı. Eğim o kadar zayıftı ki bunun bir tepe olduğu belli olmuyordu. Ona bunun bir tepe olduğunu hatırlatacak tek şey bacaklarında duyduğu acıydı. Sol tarafındaki güneş, içi su dolu bir çukurun içini parıltıyordu. Çukurun camısı görünümde yüzeyi ona ne kadar susadığını hatırlattı. Nasıl olur da yanına içecek bir şey almayı unutabilirdi?

* Açık hava aktivitesi gününün İsveç'te ki adı Friluftsdag'dır. Bugünlerde okul, günün büyük bir kısmını doğada geçirir. Bu başlı başına bir spor veya sadece keşif günü de olabilir. (ç.n.)

** Yön bulma sporu, harita yardımı ile yön bulmayı içeren zamana karşı bir spordur. Çok eski bir yön bulma sporu geleneğine sahip olan İsveç'teki ilk yön bulma sporu yarışması 28 Mayıs 1893 tarihinde düzenlenmiştir. (ç.n.)

Patika yol giderek dikleşiyor, taşlarla dolmaya başlıyordu. Sanki bir yerlerde bir sıcaklık düğmesi vardı da birileri o düğmeyi yukarı doğru kaldırıp sıcaklığı arttırıyordu. Ayaklarıyla aşağı sarkan dalları itekledik e kuru yaprakların hışıltısı duyuluyordu. Dudaklarındaki terin tuzlu tadını alıyordu. Nefes nefeseydi. Kendi soluk alıp verilişini dinliyordu.

Zemin d zleşiyordu. Tepeye ulaşırken ağaçlar seyrekleşiyordu.  r k bir ağaç kütüğünün üzerine oturarak nefes almayı denedi. Ter tabakasının altındaki dudakları kupkuruydu. Susuzluğu her zamankinden daha da fazlaydı ve gözlerini yumduğunda başı dönüyordu. Kendini derin ve yavaşça nefes almak için zorluyordu ancak yalnızca o aynı, eski, tekrar tekrar kullanılmış havayı içine çekermiş gibi hissediyordu.

Gözlerini açtı.

Hava titreşiyordu. Aniden renkler gözüne daha da güçlü göründü. Kollar daha da keskinleşti.

 n nde  l  bir ağaç duruyordu. Ağaç, kollarını gökyüzüne doğru uzatmış bir insana benziyordu. Ağa n gövdesindeki delik bir ağzı andırıyordu. Pul pul olmuş ağaç kabuğu k l rengindeydi.

Bu ağaç daha önceden burada değildi.

Bu düşünce elbette çok komikti. Bir ağa ın sinsice ortaya çıkacak hâli yok ya. Hele hele  l  bir ağa ın bir anda belirme şansı canlı bir ağaca göre çok daha azdı.

Anna-Karin ayağa kalktı. Yine başı dönüyordu. Eve gitmek ve su içmek zorundaydı.

Ama  l  ağaç onu kendine doğru çekiyordu. Anna-Karin patika yoldan ayrıldı ve  l  ağaca doğru yürüdü. Anna-Karin'in ayakları altındaki dalların yüksek sesle çatırdaması, ormanın içindeki yoğun sessizliği bozuyordu. Bazı yerlerde yaban mersini dalları o kadar fazla kurumuştu ki Anna-Karin üzerlerine bastığında ezilip toz hâline geliyorlardı. Elini ileriye uzattı ve sıcak ağaç gövdesine dokundu ve rüyaya benzer hissin peşinden gitmeye devam etti.

Hayaletimsi ağa ın öte tarafı bir uçuruma bakıyordu. Anna-Karin uzakta, şimdi kapalı olan fabrikanın bacalarını görebiliyordu. şurada burada birkaç çıplak ağaç gözüne ilişiyordu. Üzerlerine güneş işiği vuran yüksek ağaç gövdeleri kemikler gibi beyazdı.

Anna-Karin bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ancak ormanı bu hâle getirenin yalnızca kuraklık olmadığını anladı. Ormanı öldüren başka bir şey

daha vardı.

Yavaşça arkasını döndü. Üzerine henüz oturduğu kütüğün tam yanında duran tilkiyi keşfetmesi birkaç saniye aldı. Kehribar gözler yavaşça Anna-Karin'in bakışlarıyla karşılaştı.

Güneş, Anna-Karin'in başının tepesine bastırılan bir kor gibiydi. Anna-Karin ve tilki birbirine bakarken ter damlaları Anna-Karin'in gözlerinin içine doğru akıyordu. Anna-Karin kımıldamaya cesaret edemiyor, tilkiyi korkutmak istemiyordu ancak en sonunda gözünü ovuşturmak zorunda kaldı ve gözünde birikmiş tuzu kuruladı.

Ellerini gözlerinden çektiğinde tilki ortada yoktu.

Anna-Karin Solbackens Huzurevi'nin asansöründen dışarı çıktı. Kori-dordaki plastik halı üzerinde yürüdükçe ayakkabılarının tabanı halıya yapıyor ve tuhaf sesler çıkıyordu. Büyükbabası toplantı salonunun penceresinin yanında tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Çok zayıftı. Anna-Karin büyükbabasını her gördüğünde onu daha da fazla kilo kaybetmiş olarak buluyordu.

Kıvrıkcık saçlarıyla tipik bir teyze profili çizen bir kadın koltukta uyuk-luyordu. Teyzeyi saymazsak odada büyükbabadan başka hiç kimse yoktu. Büyükbabası Anna-Karin'i gördüğünde gülümsedi. Büyükbabasının göz-leri canlıydı. Büyükbabası Anna-Karin'i tanıdı. Görünüşe bakılırsa bugün güzel bir olacaktı.

Anna-Karin'in bir deniz gibi yükselip kabaran kalbi neredeyse taşacak, göğüs kafesini sel altında bırakacaktı. Leffe'nin kioskundan aldığı bulmaca dergisini büyükbabasına doğru uzattı.

"Bugün bir kucak alabilir miyim?" dedi büyükbabası ve dergiyi tekerlekli sandalyenin masasının üzerine koydu.

"Çok terliyim. Belki istemezsin."

"Deli kız. Gel buraya," dedi büyükbabası.

Önceden büyükbabası hiçbir zaman kucaklaşmazdı ama şimdi pek çok yönden değişmişti. Anna-Karin bu kırılgan, yaşlı vücudu büyük bir dikkatle kucakladı.

"Bugün bir şey yedin mi büyükbaba?" dedi Anna-Karin onu kucaklamayı bırakırken.

"Hareket etmem gerekmediğinde acıkıyorum. Kımıldamadan oturmak, kımıldamadan yemektir. Tek yapmamız gereken..."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Suçluluk duyguları Anna-Karin'i hemen ele geçirdi. Anna-Karin kendini affedemiyordu. Ahırın yanmaya başlaması ve büyükbabasının sakatlanması onun hatasıydı.

"Ayrıca lanet olasıca bir sıcak var," diye ekledi büyükbabası.

"Ama düzenli olarak sıvı almayı ihmal etmiyorsun değil mi?" dedi Anna-Karin ve gözünün ucuyla tekerlekli sandalye masasının üzerinde duran yarısı içilmemiş bir bardak meyve suyuna bakarak.

"Evet, evet," dedi büyükbabası. Anna-Karin büyükbabasının verdiği bu cevabın doğru olmadığını, onun kendisine cevap verirken elini havada bir yukarı bir aşağıya sallamasından biliyordu. Bu sebeple Anna-Karin hasta bakıcılara büyükbabasının gerçekten düzenli olarak içip içmediğini sormayı düşünüyordu. Bu yaz daha önce susuz kaldığında ona serum vermek zorunda kalmışlardı.

"Ne yaptın bugün?" dedi büyükbabası. "Ormanda mıydın?"

"Evet," diye cevap verdi Anna-Karin ve tereddüt etti.

Anna-Karin büyükbabasını Solbacken'de ziyaret ettiği her seferinde büyükbabası ondan doğadaki her detayı, tüm kokuları, sesleri ve değişimleri tasvir etmesini istiyordu ama o, bugün ormanda gördüklerinden bahsedip bahsetmemesi gerektiğinden emin değildi. Ormanda gördüklerinden bahsedip büyükbabasını endişelendirmek istemiyordu.

"Tatlım," dedi büyükbabası. "Seni düşündüren nedir?"

Ormandaki korkutucu sessizlik ve ölümden bahsetmesi gerektiğine karar verdi çünkü eğer büyükbabasını yaşatacak bir şey varsa bu da onun faydalı olabileceğini, ona hâlâ ihtiyaç olduğunu bilmesiydi.

Söyleyeceklerini dinlemek isteyen birinin olduğunu bilmesiydi.

Anna-Karin konuşurken büyükbabasının yüzünde hiçbir hareket yoktu ama Anna-Karin büyükbabasının duruşundan, tamamen gergin olduğunu görebiliyordu.

Anna-Karin ölü ağaçtan bahsetmeye başladığı zaman büyükbabası onun elini tuttu.

"Öyleyse ormanın dışına gittin," dedi büyükbabası. "Bunu yapma."

"Yalnızca birazcık dışıydı."

"Ormanın seni ele geçirmesi için birazcık dışı bile yeterli. Orada olmakta olan şeyler var. Sen patika yoldan ayrılma Anna-Karin."

Anna-Karin endişeli bir şekilde büyükbabasına bakıyordu. Büyükbabası ona, doğaya saygı duymayı öğretmiş ama onu korkutmayı hiçbir zaman denememişti.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Anna-Karin.

Ama büyükbabası cevap vermiyordu. Büyükbabası koridora doğru baktı. Büyükbabasının en eski arkadaşı Ake yürüyerek geliyor ve mutlu bir şekilde göz kırptıyordu.

Anna-Karin büyükbabasının bakışlarındaki karmaşayı görüyordu.

“Bak, Ake geliyor,” dedi Anna-Karin.

Büyükbabası boğazını temizledi.

“Ake, evet. Ne kadar hoş.”

Ake içeri girdiğinde Anna-Karin ona gülümsedi.

“Her geçen gün annene daha da benziyorsun,” dedi Ake.

Anna-Karin gülümsemesini yüzünde tutmaya çalışıyordu. Eşofman üstünün üzerindeki cebinde bir titreşme hissetti. Elini cebine götürerek içerisinden cep telefonunu çekti.

Mesaj Minu’dan geliyordu.

4

Ida evin arka tarafındaki terasa çıktı. Ayaklarının altındaki ahşap döşeme yumuşaktı. Terasın korkuluklarının üzerine doğru eğiliyor, tatlı ve neredeyse boğucu kokuları içine çekiyordu.

Holmströms Ailesi’nin bahçesi, insanda kuşku uyandıracak kadar yeşil ve göz kamaştırıcıydı. Ida’nın babası belediyenin emrine rağmen yağmurlama şeklindeki sulama sisteminin geceleri de açık bırakıyordu. Ida’nın annesi biraz endişe duyarak komşuların bunu fark edeceğini mırıldanmış olsa da sonuçta eşinin bu yaptığını görmezden gelmişti. Hem Engelsfors Belediyesi işini yapmayıp su sağlamıyor diye onun pahalı ve özel sipariş gülleri neden heba olsun ki?

Ida’nın annesi gelişen çalılardan birinin önünde, dizlerinin üzerinde duruyordu. Hemen yanında, içi bahçe aletleriyle dolu bir sepet vardı. Ida’nın annesi yoğunlaşmış bir öfkeyle kötü otların neredeyse üzerlerine hücum ediyordu.

“An-ne!” diye bağırdı bahçenin uzağındaki dev trombolinin üzerinde bir yukarı bir aşığı zıplayarak tok gümbürtü sesleri çıkaran Lotta. “An-ne, biz a- ııız!”

“Mutfakta kefir ve mısır gevreği var,” diye seslendi anneleri ve  i ek havuzundan bir kök çıkardı.

“Biz kefir istemiyoruuz! Biz krep istiyoruuz!” diye bağırdı büyük kız kardeşinin yanında zıplayan Rasmus.

Anneleri i  geçirdi ve bahçe eldivenlerini ellerinden çıkararak sepetin içine fırlattı.

“Demek krep istiyorsunuz ha? Öyleyse krep olsun bakalım,” dedi annesi ve çocuklar sevinçten çığlık attılar.

“Annemizi seviyoruz! Annemizi seviyoruz!” diye ritmik bir şekilde bağırdılar ve açık renkli saçları ba larının etrafında u u a u u a zıplamaya devam ettiler.

“Annelerinin küçük  ekerleri,” diye güldü anneleri ve ayağa kalktı.

Ida sinirini bastırmaya çalışıyordu. Kardeşlerinin yaptıkları çok çocukça ve aptalcaydı ama g r n  e bakılırsa etkiliydi. Küçükken annesinden krep yapmasını istediğinde annesi bir anda her şeyi bırakıp mutfağa ko muyordu.

Ayrıca ben onların yaşındayken doğru düzgün konu abiliyordum, diye düşündü Ida.

“Sen Damm G l ’ne gitmeyecek miydin?” diye sordu annesi geçerken.

“Seni bekliyorum ya?”

“Ama tatlım benim bugünkü programım müsait değil.”

Ida’nın annesi sandaletlerini çıkardı, açık teras kapılarından evin içerisine girdi ve hafif adımlarla beyaz ahşap döşeme üzerinde yürümeye devam etti. Ida onu mutfağa kadar takip etti.

“Damm G l ’ne deneme s r    yapacaktık,” dedi Ida.

“Bunun hakkında konu mu  ancak hiçbir karara varmamı tık.”

Ida’nın annesi beyaza boyanmış mutfak dolaplarının birinden derince bir beyaz k  e çıkardı. K  eyi  zerlerinde UMUT(HOPE) ve A K (LOVE) kelimelerinin yazılı olduğu beyaz tabloların altındaki mermerden yapılmış mutfak tezgâhının üzerine koydu. Ida’nın annesinin Borlenge’de bir i  dekorasyon butiği vardı ve evleri, bu butik için tasarlanmış    boyutlu bir reklam katalogu görünüş.

“Elbette karar verdik,” dedi Ida ve sesinin Lotta ve Rasmus’unki kadar mızımız çıktığını fark etti.

“Başka bir gün gideriz,” dedi Ida’nın annesi ve buzdolabından süt ve yumurta çıkardı.

“Neredeyse hiç araba kullanmıyoruz. Julia ve Felicia benden önce ehliyet alacaklar.”

“Öyle olmayacağı kesin. Sendeki disiplin ve kazanma içgüdüğü onlarda yok.”

Annesi arkasını döndü, Ida’ya baktı ve gülümsedi.

“Senin yaşındayken ben de senin gibiydim.”

Ida artık kızamıyordu. Julia ve Felicia anneleri yüzünden sürekli söyleniyor, onların yaptıklarından şikâyet ediyordu, buna karşın Carina Holmsström, Ida’nın en büyük rol modellerinden biriydi.

O her zaman güzel ve bakımlıydı. Öyle olduğundan çok daha genç görünip çocukları ile arkadaş olmaya çalışan utanç verici annelere benzemiyordu.

“Erik seni beklemiyor mu?” dedi annesi.

“Evet öyle.”

“Öyleyse ne diye hâlâ burada duruyorsun? Acele etmen gerekmiyor mu?”

Ida’nın annesi, radyonun düğmesine bastı ve duvarların içine yerleştirilmiş hoparlörlerden yaz zamanlarını selamlayan bir şarkı yayıldı.

Ida’nın annesi krep harcını çırpıma, kötü otları temizlerken büründüğü aynı çılgınlık hâli ile başladı.

Ida dışarı çıktı ve garajdan bisikletini aldı. Bahçenin içinde bisikletini sürerken küçük kardeşlerinin yanından geçti ve şöyle söyledi:

“İnsan böyle zıplarsa üriner inkontinans olabilir.”

“Ne demek o?” diye sordu Lotta.

“Zamanla fark edersin,” dedi Ida.

* * *

Vanessa, Melvin’in çılgınlığına uyandı.

Yatakta doğruldu. Baş ağrısı kafatasının ön tarafında perende atıyordu. Panjurlar kapalı, odanın içi yarı karanlıktı.

Titreyen bacakları üzerinde yükseldi ve tam olarak ayağa kalkınca duvarın üzerinde eğik olarak duran boy aynaşında kendini görüncüye karşılaştı.

Gözleri kanlıydı. Terle karışmış olan makyajı tüm yüzüne bulaşmıştı. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdiğinde keçe gibi sert bir tabaka ile kaplı olduklarını hissetti. Akmış saç boyasının altından çıkan kendi saçı, özellikle saçları şimdi böylesine dağınık ve terliyken gözüne her zamankinden daha kötü görünüyordu. Bunun yanında ayak başparmağı nedeni anlaşılmaz bir şekilde ağrıyordu.

Vanessa çalışma masasından hırkasını aldı ve radyoyu açtı. Odaya histe-rik bir dans şarkısı yayıldı. Gecedен kalan ve birbirleriyle ilişkisi olmayan yaşanmışlıklar yıldırım hızıyla aklından geçiyordu. Şişe çevirmece oynamaları. Evelina'yı öpüşü. Michelle'in Jonte'nin mutfağında Mehmet için döktüğü gözyaşları. Wille ile Pinpon masası üzerindeki sevişmeleri.

Başparmağının neden acıdığını şimdi hatırlıyordu. Gece eve girdiğinde avağı, koridorda duran elektrik süpürgesine takılmıştı.

Vanessa parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve saçlarını topuz yaptı. Odasının kapısını açıp mutfığa doğru yürümeden önce derin bir nefes aldı. Annesi ve Nicke ellerinde kahve kupaları ile mutfak masasında oturuyordu. Vanessa'nın küçük kardeşi Melvin, yerde çıplak bir şekilde yatıyordu ve yüzü kıpkırmızıydı. Melvin ne zaman sinirlense yüzü patlayacak bir volkan gibi oluyordu. Melvin'in yanındaki Alman kurdu Frasse'nin sarkmış dili yere değiyordu.

"Günaydın," dedi Vanessa.

Nicke başını Engelsfors Gazetesi'nden kaldırdı ve kahvesini yudumladı. Vanessa onun kahve kupasının arkasında alaycı bir gülümseme sakladığını hissediyordu.

"Tabii eğer şimdi hâlâ sabahsa," dedi Nicke.

Vanessa saate bir bakış attı. Saat henüz on buçuk bile değildi.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Nicke.

"Bu kadar sıcak olunca hâliyle uyunmuyor."

Nicke kahve kupasını indirdi. Vanessa'nın tam da tahmin ettiği gibi tamamen alaycı bir gülümsemeydi Nicke'nin yüzündeki. Elektrik süpürgesine takıldığını Nicke duymuş muydu yoksa? Sonradan Nicke'nin bu hafta geceleri çalıştığını hatırladı. Nicke eve bir iki saat önce gelmiş olmalıydı.

Vanessa eve yeniden taşındığından beri Nicke ile birbirlerini mümkün olduğunca idare etmeyi deniyorlardı. Birbirlerine karşı duydukları ve yüksek sesle relaffuz etmedikleri nefret, bir mayın tarlası gibiydi. Bu mayın

tarlası üzerinde dikkatle yürüyor ve birbirlerinin hamlelerini bekliyorlardı. Vanessa türlü numaralarla Nicke ve annesinin kurallarına uyuyormuş gibi yapıyor, Nicke de bu numaraları yemiş gibi yapıyordu ama Vanessa, Nicke'nin onu yakalamak için tam da bir polisin yapacağı gibi yalnızca doğru anı beklediğini biliyordu.

Melvin oradaki herkese varlığını hatırlatmak istermiş gibi biraz mızıldandı.

"Melvin'in nesi var?" diye sordu Vanessa.

"Giyinmek istemiyor," diye iç geçirdi annesi ve kolunun üst tarafına yaptırdığı, kendi kuyruğunu yutan yılan dövmesini gösterdi.

"Sonunda pes ettim. Onu da anlamıyorum değil hani. Bu sıcakta ben de ortalarda çıplak koşmak isterdim."

"Beni bozmaz," diye sırttı Nicke.

"Bugün ne yapacaksın?" dedi annesi.

"Michelle ve Evelina ile Damm Gölü'ne gideceğim."

"Wille gelmeyecek mi?" dedi Nicke masumca.

"O da gelecek," dedi Vanessa. Nicke'ye kibarca gülümserken aynı anda içinden ona küfürler savuruyordu: Geber, geber, geber seni lanet adam.

"Ben duşa giriyorum."

Vanessa uzun ve serin bir duş aldı, dişlerini fırçaladı ve buz gibi suyla yüzünü yıkadı. Birkaç baş ağrısı ilacı yuttu. Daha odasının kapısından girdiğinde yeniden terlemeye başladığını fark etti. Neyse ki makyaj yaptığında bir insan gibi görünebilecekti.

Cep telefonuna baktı. Wille mesajında yolda olduklarını yazmıştı. Vanessa üzerine turkuaz bikinisini, atletini ve kot şortunu giydi. Sonrasında plaj çantasının içine bir deniz havlusu, yastık ve kitap koydu.

Mutfağa doğru yürüdü ve su şişesini doldurdu.

"Şimdi çıkıyorum," dedi Vanessa.

"Önce kahvaltı etmeyecek misin?" diye sordu annesi.

"Ama o zaman geç kalacağım. Michelle yanına yemek aldı."

"Seninle gelmemi ister misin peki? Annenle birlikte Damm Gölü'ne gitmek eğlenceli olurdu ama değil mi?"

Annesi her yaz bu boş espriyi yapıyor ve bundan hiç sıkılmıyordu. Vanessa ise bu espriden artık bıkmıştı. Annesinin bu esprili sorusuna cevap

verecek vakti yoktu. Plaj çantası devrildi ve kitap mutfak zeminin üzerine düştü.

“Ay,” dedi Melvin ve güldü.

“O okuduğun nedir?” dedi annesi.

Vanessa kitabı almak için hızlıca yere eğildi ve onu çantasına koymadan önce hızlıca yukarı kaldırarak annesine gösterdi.

“Stephen King’in *Mahşer*’i mi? Aman tanrım, Nessa! Neden böyle bir şey okuyorsun? Bu dünyada yeteri kadar ölüm ve acı yok mu?”

“Bunu sizin kitap rafınızdan aldım!”

“O senin kitabın Jannike,” dedi eğlenerek.

Annesi bir şeyleri onaylamadığını belli etmek için başını sallıyordu.

“Bu tarz kitapları okumak kafanın içini bir sürü saçmalıklarla doldurmaya benzer. Bunun kimseye bir faydası olmaz. Kitap rafımı gerçekten düzenlemiyim. Bu tarz kitapları değil okumak, onları evimde bile istemiyorum.”

Vanessa iç geçirdi. Annesi yaşam koçlarıyla olan derslerine gittiğinden beri bu hâldeydi. Yaşamın anlamını o derslerle bir anda bulduğunu sanıyordu. Bu seferki öğretmeni Helena Malmgren’di. Elias’ın annesi papaz olarak çalışmayı bırakmış, yaşam koçu olmuştu.

“Yaşamlarımıza gönderdiğimiz enerjilerden biz sorumluyuz,” diye devam ediyordu annesi. “Aslında insan evrende bulunan pozitif veya negatif enerjilerden hangisini kabul edip hangisini reddedeceğini kendi seçebilir. İnsan yalnızca pozitif düşündüğünde çoğu zaman işler yoluna girer. İnsan yalnızca negatif şeyler düşünürse işte o zaman problemler karşısında hiçbir şeyin işe yaramaması hiç de tuhaf olmayacaktır.”

Vanessa sinirlendi. Bu saçma konuşmadan çok sıkılmıştı.

“Ne yani, insanların hasta olmaları veya zorluklar çekmeleri kendi hataları mı?” dedi Vanessa. “Afrika’daki çocukların ölesiye açlık çekmesinin ardındaki sebep, evrene gönderdikleri negatif enerjiler mi yoksa evrenin kuralları dünyanın bölgelerine göre farklılık mı gösteriyor?”

Annesinin, Vanessa’nın konuşmasından rahatsız olduğu belli oluyordu.

“Ben öyle demek istemedim,” dedi annesi her zamanki kaçamak cevabını tekrar ederek.

Vanessa yere eğildi ve nefesi kesilene dek Melvin’in yumuşak göbeğini gıdıkladı.

“Hoşça kalın,” dedi ve evden ayrıldı.

“Wille’ye selam söyle,” diye seslendi Nicke, Vanessa’nın arkasından.

Wille’nin arabası beş numaralı otobüs durağının önünde duruyordu. Vanessa kendini Wille’nin yanındaki yolcu koltuğuna fırlattı ve ardından arabanın kapısını kapadı.

“Merhaba aşkım,” dedi Wille ve arabayı sürmeden önce Vanessa’yı yanından öptü.

“Lanet olsun ya, dün gece ne manyaktı ama!” dedi arka koltukta oturan Michelle aheste aheste.

“Ben hiçbir şey hatırlamıyorum,” diye kıkırdadı Evelina.

“Elbette hatırlıyorsun, yalnızca kabul etmek istemiyorsun hepsi bu,” dedi Vanessa ve dikiz aynasından Evelina’ya bakıp manalı manalı dudaklarını yaladı.

Gülüştüler ve Vanessa oturduğu koltukta arkasına yaslandı. Elini arabanın açık penceresinden dışarıya uzattı ve avucunda rüzgârın hızını hissetti.

“Solgrillen’e uğrayabilir miyiz? Kahvaltı etmeye vakit yoktu,” dedi Vanessa, Wille’ye.

“Elbette, ama önce Jonte ve Lucky’i almalıyız.”

“Nasıl sığacaklar? Sırf Lucky üç kişiye bedel.”

“Kızlar onların dizlerine oturur.”

Michelle ve Evelina bağırarak karşı çıkmaya başladılar.

“Torpido gözüne baksana,” dedi Wille.

Vanessa, Wille’nin ağzının kenarında küçük bir gülümseme gördü. Torpido gözünü açtı. Torpido gözünde küçük beyaz bir peluş oyuncak ayı duruyordu. Oyuncak ayının üzerindeki ipektan dikilmiş büyük bir kalbin içinde ise DÜNYANIN EN İYİ KIZ ARKADAŞI yazıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Vanessa.

Ayı hem çok şapşal hem de çok tatlıydı. Vanessa duygulandı.

“Tanrım, ne kadar da tatlı!” diye bağırdı Evelina.

“Ben Mehmet’ten neredeyse hiçbir zaman hediye almıyorum,” dedi Michelle.

Otoyola çıktıklarında Wille gaza bastı.

“Seni seviyorum,” dedi Wille ve Vanessa’ya baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ve ben de seni,” diye cevap verdi Vanessa.

Nişan yüzüğünü parmağında döndüren Vanessa bunu Wille’ye yalnızca söylemiş olmak için söylemediğini biliyor ve ona duyduğu aşka sonuna kadar bağlı kalmaya kararlı olduğunu hissediyordu.

* * *

Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi, diye düşündü Ida ve güneş kreminin kapağını açtı. Avucunun içine oldukça fazla miktarda güneş kremi sıktı.

İnsan kendini yağlarken derisi sanki kilometrelerce uzunluktaymış gibi hissediyordu. Eğer yüzecekse binbir türlü prosedürü gerçekleştirdiğinden emin olmak zorundaydı. Öte yandan yüzmemek de başlı başına bir problemdi. Öyle bir iğrenç bir sıcak vardı ki beş dakika içinde terden sıırılsıklam olunuyordu.

Ida yağmura, bulutlu bir gökyüzüne ve en ufak esintiye hasretti. Etraftaki her ses, yaprak kımıldamayan havada asılı kalıyordu. Su kıyısında birbirlerine bağırان ve su sıçratan çocuklar. Julia ve Felicia’nın gevezelikleri. Robin ve Erik’in çaldığı ve dışarıya pütürlü ses veren çatlak hoparlörden gelen şu rahatsız edici müzik.

Ida güneşten koruyucu merhemine uzandı ve merhemi dudaklarının üzerine sürdü. Kolayca akmayan, yoğun ve yapışkan beyaz kitle ele geçirildiğinde salyaları ile birlikte dışarı akıttığı ektoplazmaya benziyordu. Ektoplazmanın düşüncesi sinirlerini bozdu ve deniz havlusunun üzerine uzandı. Sakinleşip rahatlamaya çalışıyordu ancak vücudu, üzerine sürmüş olduğu tüm kremlerden kaygan ve yapış yapıştı. Şimdi de Erik iyice onun yanına doğru kayıyor, terli kalçalarını onunkilere bastırıyordu.

“Sapık bir adam gibi kendini bana değdirmeyi keser misin?” dedi Ida.

Julia ve Felicia sessizleştiler. Birbirlerine gergin bir şekilde baktıklarını bilmek için Ida’nın onlara bakması gerekmiyordu.

“Adet döneminde misin yoksa?” diye fısıldadı Erik ama en azından biraz öteye kaydı.

Julia ve Felicia tekrar birbirleriyle konuşmaya başladılar. Bugünün, yaz tatilinin son günü olduğundan ve bu sıcakta okula gitmek zorunda olmalarının acımasızlığından konuşuyorlardı. Julia, müdire Adriana Lopez’i Gallerian Alışveriş Merkezi’ndeki dükkânda gördüğünden bahsetmeye başladı.

Ida onları dinlememeye, müdireyi ve onun göğsünün üzerindeki berbat

yaraları aklına getirmemeye çalışıyordu. İda yeniden doğruldu, su şişesine uzandı ve yapışkan elleriyle şişenin kapağını çevirdi. Hamam gibi olmuş su, plastik tadındaydı. İğrenç, iğrenç, her şey çok iğrenç.

İda göz ucuyla diğerlerine bakıyordu. Julia bir yandan konuşuyor bir yandan da bikinisinin üzerindeki tişörtü düzeltiyordu. Felicia aslında tüm dikkati, izlendiğinden bihaber olan Robin'in üzerinde olmasına rağmen Julia'yı dinlemiş gibi yapıyordu. Felicia'nın ona vurgun olduğunu anlamayan tek kişi Robin'in kendisi olmalıydı.

"Bu yıl hangi psikopatların intihar edeceğini merak ediyorum," dedi Robin aniden ve diğerleri -en yüksek sesle gülen Felicia başta olmak üzere- buna güldüler.

İda onların gülüşlerine eşlik etmekten kurtulmak için iğrenç suyundan bir yudum aldı. Elias ve Rebecca'nın sözde intiharları hakkında düşünmek istemiyordu. Her şey ve herkes ona her zaman Seçilmişler ve lise birde olan tüm berbat şeyleri hatırlatmak zorunda mıydı?

"Bu gidişle yakında büyük ihtimalle kimse kalmayacak," dedi Felicia Robin'e ancak Robin'in dikkati başka bir yerdeydi. Robin, Erik'in göğsüne vurdu.

Erik homurdandı ve yattığı yerden doğruldu.

"Ne?"

Sonra Robin'in gördüğünü gördü ve sessizleşti.

İda'nın, gelenin Vanessa Dahl olduğunu anlaması için o yöne bakmasına bile gerek yoktu.

"Ne?"

Eğer İda biraz daha dikkatli olsaydı Vanessa'nın bir mini kasırgayı andıran enerjisini birkaç yüz metre uzaklıktan fark edebilirdi. Büyü denemelelerinden olacak ki Vanessa'nın enerjisini artık çok iyi hissedebiliyordu.

İda arkasını döndü. Vanessa'nın hastalıklı ayak takımının tüm üyeleri oradaydı.

"Oradaki tüm oğlanlarla yatmıştır kesin," dedi Felicia.

"Şişmanla da."

İda ve Julia kıkırdadılar ama gözlerini avuç içi kadar bikinisi içinde öne doğru eğilerek havlusunu seren Vanessa'ya diken Erik ve Robin'den hiç ses çıkmıyordu. Vanessa'nın teni güneşte o kadar mükemmel yanmıştı ki böyle bir bronzluğa İda'nın göremediği kadar yakın olmamıştı.

Özet: Sigara ve diğer kısıp için yorumlar: <https://rantey.org>

“Boyası gelmiş,” dedi Ida.

Vanessa'nın beyaz sarı saçlarının altından birkaç santimetre koyu kah-verengi saç çıkmıştı. Ida atkuyruğundan kopan ve doğal sarı renkteki bir saç telini parmaklarının ucunda oynattı. Bu yaptığı onu sakinleştiriyordu.

Vanessa arkasını döndü ve Ida bir saniye için onun kendisine merhaba diyeceğinden emindi.

Ancak Vanessa hiçbir şey söylemeden havlusunun üzerine uzandı. Ida hafifledi. Seçilmişler'in birbirlerini tanıdıklarını saklamaları için artık bir neden bulunmuyordu. Şeytanlar onların kim olduklarını biliyordu. Ama yine de eğer Engelsfors'un geri kalanı kendisinin Vanessa ile ortak bir şeyi olduğuna inanacaksa olsa Ida maalesef intihar etmek zorunda kalırdı.

Uyuşturucu satıcısı erkek arkadaşı, Vanessa'nın yanına uzandı ve otuz saniye bile geçmeden oynaşmaya başladılar.

Ida gözünün ucuyla Erik'e baktı. Gözlerini dikerek Vanessa'ya bakmayı durdurması için ona bağırarak istiyordu ama o zaman da sanki Vanessa'yı umursuyormuş gibi görünecekti.

Bunun yerine başını eğdi ve kendisinin ona baktığını fark edene kadar Erik'in koyu perçemlerine baktı.

“Ne var?” dedi Erik huzursuzca.

Gözünü dikip Vanessa'ya baktığı için açıkça bundan zerrece utanç duymuyordu. Ida sesini olabildiğince alçalttı.

“Bunu daha önceden fark etmemem çok çılgınca,” dedi Ida.

“Neyi?”

“Hiç,” dedi Ida ve Erik'ten öte tarafa baktı.

“Lanet olsun, söyle öyleyse.”

Ida tekrar Erik'e doğru döndü. Gülümsedi.

“Şimdi böyle güneşte oturduğunda fark ediliyor yalnızca. Çok erken yaş-ta kel kalacaksın.”

Robin yüksek kahkahalarla gülmeye başladı. Julia ve Felicia deli gibi gü-lüyorlardı.

“Ben tabii ki de kel kalmayacağım,” dedi Erik ve sinirlendi.

“Kızma ama,” dedi Ida. “Kelliğin kendini ciddi anlamda gösterene kadar birkaç yılın daha var. Yalnızca ısıkra...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Robin elini Erik'in başına sertçe sürttü.

“Bakalım dökülüyorlar mı?” dedi Robin ve Erik Ida’ya öfkeyle bakarak Robin’in elini öteye itti.

Ida kaşlarını yukarıya kaldırdı.

“Ama ne yani, sinirli misin şimdi? Sorduğun için git kendini suçla. Ben olanı söylüyorum.”

Ida’nın plaj çantasındaki telefonuna bir mesaj geldi. Mesaj gelme sesini duyduğu anda Ida, Vanessa’nın da telefonuna doğru uzandığını gördü.

Ida midesinde tuhaf bir şey hissetti. Bu tesadüf olamazdı.

Cep telefonunu çantadan çıkardı. Güneş kremli parmakları ekran üzerinde beyaz çizgiler oluşturmuştu.

Mesaj Minu’dan geliyordu. Mesajı açtı ve Vanessa’nın kendisine baktığını hissederek okudu. Ida mesajı sildi ve plaj havlusu üzerinde doğruldu. Bikinisini düzeltti ve suya doğru yürüdü.

“Yüzecek misin?” diye seslendi Felicia arkasından.

“Sence?” diye cevap verdi Ida durmadan.

Bağrıışan çocuklar ve en az onlar kadar gürültülü ve aşırı korumacı ebeveynlerinin arasından geçti. Dizlerinin arkasında suyun ılıkliğini hissetti. Suyun içinde biraz daha ilerledikten sonra daldı, suyun soğuk kısımlarını bulana dek yüzdü ve orada kaldı. Tüm vücudunda tek bir cümle gümlüyordu şimdi.

Onlarla birlikte olmak istemiyorum Onlarla birlikte olmak istemiyorum. Onlarla birlikte olmak istemiyorum.

Ama bunu yapacağını biliyordu. Gece olunca diğerleriyle birlikte kilise bahçesine gidecekti. Bunu üzerinde Nicolaus’un isminin yazdığı eski bir mezar taşını umursadığından değil Örüntüler Kitabı’na verdiği sözü tutmak için yapacaktı.

5

Akşam yemeğinde Anna-Karin’in mikrodalgada ısıttığı donmuş köfte-lerle, içine mayonez eklenmiş meyve salatası vardı. Her zaman olduğu gibi televizyonun önünde yiyorlardı. Annesi çiftlikte otururlarken de hep televizyonun önünde yemeyi tercih ediyordu. Yemeği mutfak masasında yemeleri konusunda ısrar eden hep büyükbabasıydı.

Anna-Karin ve annesi birbirlerine tek kelime ermiyorlardı. Televizyon

programı fakirm   gibi yapan bir milyoner hakkındaydı. Programın sonunda milyoner gerçek kimliğini açıklıyor ve fakirlere para veriyordu. Bunun  zerine fakirler seviniyor, milyonere   kranlarını iletip mutluluktan a lıyorlardı. Program Anna-Karin'in kendini biraz kötü hissetmesine sebep oluyordu. Gerçi kendini kötü hissetmesinin programla bir ilgisi olmaya-bilirdi. Belki de yalnızca mayonezli meyve salatası yüzündendi. O kadar lezzetli olmamasına rağmen salatayı yine fazla ka ırmı tı.

"Yemek için teşekkürler," dedi Anna-Karin ve ayağa kalktı.

"Afiyet olsun," dedi annesi namevcut bir hâlde ve bir sigara yaktı.

Annesi bakışlarını televizyondan ayırmıyordu.

Anna-Karin odasına doğru yürüdü ve bilgisayarını  alı tırdı.

Dizinin üzerinde fırl fırl dönen Peppar ile birlikte  l  orman hakkında bilgi bulmaya çalıştı ancak ormanda gördüklerine uyan hiçbir şey yoktu. Bunun yerine Engelsfor tan hayli uzaktaki veterinerlik eğitimi veren okullara bakıp hayaller kurdu. O okullarda okuyabilmesi için lise iki ve son sınıfı geçmesi gerekiyordu. Ha bir de kehanetin gerçekleşmemesi.

Saate baktı ve Nicolaus'un evine gitmesi gerektiğini anladı.

Ona kendisini kilise bahçesine bırakmasını istediğini söylemişti ama esas istediği, onun Linn a'nın son ke fine nasıl tepki vereceğini görmekti.

Anna-Karin'in ayak parmaklarının ucuna basa basa geldiği oturma odasında televizyon hâlâ açıktı. Annesi koltukta yatıyor ve hafif hafif horluyordu. Anna-Karin yavaşça yürüyerek k l tablasını aldı, mutfa a geldi ve k l tablasının içindeki tüm izmaritleri muslu un altındaki çöp bidonuna bo alttı.

Anna-Karin apartmanın kapısından dışarı çıktı ve karşı binadaki kapatılmış kütüphaneye baktı. Binanın içi tüm yaz boyunca yenilenmi ti. Binanın büyük pencerelerinin üzeri kahverengi k  ıtlarla örtülüydü ancak buna rağmen gece i ı ı, boş kısımlardan içeri girmeyi ba arıyordu.

Anna-Karin oraya ne açacaklarını merak ediyor ve oranın yeni sahipleri için şimdiden üzülüyordu. Bir yıl bile dayanamazlardı.

Anna-Karin merkezin içinde yürümeye başladı.

Pazartesi ak amıydı. Merkez her zamanki gibi bombo tu. Orada burada televizyondan yayılan mavi i ıkların aydınlattığı evler vardı. Ağustos gecesi Ay, ya lıca ve sarı bir peyniri andırıyordu. Dışarı hâlâ sıca ı ve Anna-Karin bu uzun yazın artık bitmesini diliyordu.

Anna-Karin, Storralls Meydanı'nı geçti, Gnejs Sokağı'na döndü ve yeşil cepheli, üç katlı apartmanın önünde durdu.

Apartmanın giriş kapısı hafif bir itirmeyeyle açıldı. Anna-Karin zemin kat-taki tek kapıya doğru ilerledi ve zili çaldı.

"İyi akşamlar," dedi Nicolaus kapıyı açtığı anda.

Anna-Karin, Nicolaus'u görmeyeli bir haftadan fazla oluyordu. Nicola-us, Anna-Karin onu son gördüğünden beri biraz yanmıştı. Buz mavisi göz-leri her zamankinden daha fazla parlıyordu. Grileşen ve çılgınca kabarmış saçları dışında oldukça tertipli görünüyordu. Giyimine özen göstermişti. Pantolonu ve gömleği tertemizdi.

Gerçekten iyi görünüyordu.

Anna-Karin içinden annesi böyle biriyle karşılaşsa ne olabileceğini dü-şündü.

"Affedersin, erken mi geldim?" dedi Anna-Karin.

"Senin buraya gelişinin zamanı olmamalı. Kapım sana her an açık," diye cevap verdi Nicolaus yana çekilerek.

Anna-Karin oturma odasına girdiğinde ilk fark ettiği şey eğrelti otu oldu. Şu eski Engelsfors haritası ve duvarda asılı güzel gümüş haç da olmasa Nicolaus'un dairesi tamamen bomboş olacaktı. Dairede ne bir kilim ne bir perde vardı. Yıpranmış yemek masasının üzerinde örtü, kitap raflarında ise kitap yoktu.

Ama şimdi pencerenin pervazında beyaz bir saksı içerisinde bir eğrelti otu duruyordu. Nicolaus'un yalnız dairesindeki hayatını biraz daha renk-lendirip iyileştirmek için gidip bu eğrelti otunu satın alması ve pencere pervazının üzerine koyması Anna-Karin'in içini parçalıyordu.

"Güzel bir eğrelti otu," dedi Anna-Karin.

Nicolaus'un gözlerinin içi sevinçle parladı.

"Evet, bu kadar kuruluğun içinde yeşil bir şeye ihtiyaç olduğunu düşündüm."

Anna-Karin tam orman hakkında bir şey söyleyecektik ki vazgeçti.

Nicolaus zaten kesin yeteri kadar gergindi.

"Düşünceli görünüyorsun," dedi Nicolaus.

"Büyük ihtimalle senin ne düşündüğünü merak ediyordum. Mezar taşı hakkında yani."

Nicolaus zorla gülümsedi.

‐Kabul etmem gerekirse biraz ürkütücü.‐

Kapı zili yeniden çalıyordu. Nicolaus yürüdü ve kapıyı açtı.

‐Merhaba,‐ diyen Minu’nun sesi duyuldu merdiven bo lu unda.

Minu oturma odasına girdi ve Anna-Karin’i görünce çağırdı.

‐Seni de mi?..‐

‐Götürecek evet,‐ diye tamamladı Anna-Karin.

Birbirlerine baktılar. Burada bulunmalarının sebebi aynıydı. Anna-Karin, Nicolaus’un bunu anlayıp anlamadığını merak etti.

* * *

Vanessa bunun hiçbir i e yaramayacağını bile bile pencereyi ardına kadar açtı. Dı arıdaki hava da Jonte’nin oturma odasındaki hava kadar sıcak ve bo ucuydu. Jonte, Lucky ve Wille’nin oturup bir çeşit marihuanayla kafayı bulma rekoru kırmaya çalışmaları da durumu elbette iyile tirmiyordu.

Gerçi Wille, Vanessa’ya o okula başladığında durulup i  arayacağına dair söz vermişti. Vanessa da Wille’nin bu sözüne inanmaya karar vermişti.

Vanessa yine koltukta Wille’nin yanına oturdu. Az sonra kilise bahçesine gitmeliydi. Annesine Evelina’da kalacağını, Wille’ye ise eve gideceğini söylemişti. Evelina zaten Vanessa kendisine Wille ile birlikte olmak istediğini söylediğinde onun kendisinde kalacağı yalanını otomatik olarak kabul etmişti. Vanessa yarın sabah olunca kahvaltı sofrasında annesine Evelina ile kavga ettiği için gecenin ortasında eve geldiğini söyleyecekti. Böylelikle Vanessa aynı ak am içerisinde hem annesine hem erkek arkadaşına hem de en iyi arkadaşlarından birine yalan söylemek zorunda kalmıştı. Hayatında hiçbir zaman, Seçilmişler’den biri olduğundan bu yana yalan söylediği kadar yalan s ylememi ti.

‐Of nefis,‐ diye keyif dolu bir şekilde inledi Lucky. A zı limonlu gofret doluydu.

Dudaklarının arasından küçük gofret parçacıkları fırlıyordu. Lucky’nin marihuana i ti i zamanlardaki bu bastırılmaz a lı ı, Vanessa’ya Seçilmişler’le birlikte büyü yaptığı zaman karnını yemek ve  ekerle tıka basa doldurma isteğini hatırlattı.

‐Nessa, bari bir bira i seydin,‐ dedi Wille ve Vanessa’yı tatlı bir duman bulutunun içine sardı. ‐Orada öylece oturdu unda tamamen geriliyorum.‐

“Evet, bu kadar soğuk olma ama,” dedi Lucky ve elini gevşek bir yumruk yaparak Vanessa’nın koluna vurdu.

“Tüm eğlenceyi kaçıracaksın. Öf geçen cumartesi Yöt’e gelecektin. Man-yak bir akşamdı.”

“Yöt’te kaçıracağım bir akşamdan ölmem merak etme.”

“Tabii canım,” dedi Lucky. “Girebileceğin bir sürü eğlence mekânı seni bekliyor ya.”

Lucky hayatında bir kere olsun Vanessa’yı alt edebildiği için çok mutlu görünüyordu. Okul bitiminden sonra Vanessa ve Evelina, şehrin tek otel ve gece kulübü Yötevoren’den kovulmayı başarmış, arkalarında kırık bir tuvalet ve su hasarı bırakmışlardı. Eğer yaşları küçük olmasaydı otel sahipleri onları kesin polise ihbar edecekti.

“Sen esas Wille’yi görecektin...” diye devam ediyordu Lucky ama Jonte araya girdi.

“Kapa çeneni artık.”

Lucky hemen sessizleşti ve gergin bir şekilde yeni bir marihuana sarmaya başladı.

“Neeessa...” dedi Wille başını eğerek. Şirin görünmeye çalışıyordu ve bunu gayet iyi başarıyordu. “Neden bizle partilemek istemiyorsun?”

“Çünkü ben bu akşamki gizli görevini yerine getirmesi gereken bir süper kahramanım,” diye cevapladı Vanessa ciddi bir şekilde. “Ne yazık ki.”

Hiçbir şeyden haberi olmayan Wille, Vanessa’nın söylediklerinin doğruluğundan bir saniye bile kuşku duymadan kahkahalarla gülüyordu.

Vanessa yoğun gözleriyle kendisine bakan Jonte’ye bir bakış attı. Vanessa bazen Jonte’nin olanlar hakkında bilmesi gerekenden daha fazla şey bildiğinden şüpheleniyordu.

Duvarın üzerindeki guguklu saat ötmeye başladı. Vanessa’nın gitmesi gerekiyordu.

“Çok güzelsin Vanessa,” dedi Wille. “Göz kamaştırıcısın. Bunu biliyorsun değil mi? Sen, insanın dünyada sahip olabileceği en iyi kız arkadaşsın. Benim için çok ama çok iyisin.”

Vanessa, Wille’ye baktı. Sarı ve dağınık saçlarının belki kesilmesi gerekiyordu ama Vanessa onları öyle seviyordu. Vanessa ona uzun bir öpücük verdi ve koltuktan kalktı.

"Ben şimdi eve gidiyorum," dedi Vanessa ve Jonte'ye döndü. "Bisikletini alabilir miyim?"

Jonte evet anlamında başını salladı ve beresini düzeltti. Jonte, Vanessa'nın kendisinden istediği hiçbir şeyi reddedemiyordu. Vanessa ona ait bir sürü sırrı biliyordu. Jonte, Vanessa'nın bu sırlardan Wille'ye bahsetmesinden çok korkuyordu. Jonte'nin, Wille'nin eski sevgilisi olan Linnéa ile yatması, Linnéa'nın Jonte'nin silahını çalması ve çalınan silahın geçen kış yemek salonunda Max'ın yanında bulunması gibi sırlardı bunlar.

Rüzgâr hızla yola çıkan Vanessa'nın çıplak bacaklarına doğru esen bir ipek yumuşaklığındaydı.

Rüzgârın böyle esmesi hoştu ancak insanın serinlemesi için hiç de yeterli olmuyordu. Mezarındaki bir vampir gibi ellerini göğsünde çapraz bir şekilde birleştirip derin bir dondurucuda yatmayı her şeyden çok istiyordu.

Bisiklet de sahibi gibi işe yaramazdı. Bisikletin direksiyonu biraz sağa doğru eğik olduğundan bisikleti sürekli sola doğru çekmek zorunda kalıyordu. En ufak bir çukurda insanı huzursuz edecek şekilde tangırdıyordu.

Vanessa alçak seste teneke tıngırtıları duyduğunu ve arkasında vidadan izler bıraktığını hayal ediyordu.

Kilise bahçesinin etrafını çevreleyen badanalı taş duvar, güçlü ay ışığı içinde hayaletsi bir şekilde parlıyordu. Diğerleri çoktan gelmiş giriş kapısının orada bekliyordu.

Herkes gergin görünüyordu ama Vanessa rahatlamış hissediyordu. Sonunda bir gelişme yaşanacaktı ve Şeytanlar'ın gelecek kurbanının kim olacağından başka bir şey düşüneceklerdi.

Bisiklet küçük bir tümseğin üzerinden geçtikten sonra yalpaladı. Vanessa son anda bisikleti yana yatırıp patinaj yapmasaydı bisikletten düşecekti. Lanet bisikletin selesinden kalktı ve bisikleti tekmeledi. Ayak başparmağı yine acımaya başlayınca Vanessa kendi kendine küfürler savurdu.

Vanessa'nın, Linnéa'nın sırtıttığını bilmesi için ona bakması bile gerekmiyordu. Eskiden olduğu gibi Linnéa ile bir gülümsemeyi paylaşamamak Vanessa'nın içini acıtıyordu.

Linnéa artık onların düşüncelerini okumayacağına söz vermişti. Artık gücünü yalnızca gizli tutacaktı çünkü onları korkutmak istemiyordu. Ama olan olmuştu bir kere. Ne söylerse söylesin, verdiği zararı telafi edemeyecekti. Vanessa, Linnéa ile birlikte geçirdiği anların hepsine kuşkuyla bak-

maya başlamıştı. Linnéa her seferinde onun düşüncelerini mi okumuştı? Bu yüzden mi Linnéa, Vanessa'nın her zaman tam olarak ne diyeceğini biliyordu? Yemek salonunda Max'a karşı savaştıklarından sonra yakınlaşmaya başlamışlardı. Yoksa daha da mı erken başlamıştı bu?

Vanessa zaman zaman, Linnéa'nın dairesine gittiği o cumartesi akşamını hatırlıyordu. O akşam hayatlarında yaşanan tüm hastalıklı şeylere birlikte gülmüşlerdi. Vanessa o akşamın onun için ne kadar anlamlı olduğunu ilk kez, o akşamın hatırası mahvolduğunda anlamıştı.

Önceleri Linnéa'ya öfkeliydi ve bu, onu görmezden gelmesi kolay oluyordu. Sonraları bunu yapmak gittikçe zorlaştı. Vanessa onu bu kadar özlemesine şaşırıyordu ama onu affetmeyi düşünür düşünmez aklına Linnéa'nın yaptıkları geliyor, böyle olunca öfkesi yeniden alevleniyordu.

Gerçekten çok can sıkıcıydı. Onu affetmek de onsuz olmak kadar imkânsızdı. "Bütün gece böyle bekleyecek miyiz?" dedi Ida.

Nicolaus kararlı görünüyordu.

"Ida hanımefendi haklı. Bir an önce işe koyulalım da bitsin."

Kilise bahçesinden içeri girerlerken ayakkabılarının altındaki çakıllar gıcırıyordu. Linnéa yanına geldiğinde Vanessa gözlerini önüne dikti.

"Merhaba," dedi Linnéa. "Nasılsın?"

"İyi," diye olabilecek en kısa şekilde cevap verdi Vanessa.

Vanessa içinden, Linnéa'nın ona bakmayı bırakmasını diliyordu. Olur da Linnéa düşündüklerini duyar diye içinden Melvin'in en sevdiği şarkıyı söylemeye başladı:

"Anne trol, on bir küçük yavru trolü aldı, kuyruğuna bağladı..."

Linnéa Vanessa'nın yanından ayrılıp yoluna devam etmeden önce ona son bir defa gözünün ucuyla baktı. Diğerlerine döndü ve elini havada dalgalandırarak, onu kilise bahçesinin eski kısmına doğru takip etmelerini işaret etti.

Parçalanmış kayalar ve ağır dökme demir haç arasında uzun bir yol uzanıyordu.

Yüzyıllar önce yaşamış bu insanların nasıl göründükleri veya nasıl yaşadıklarını bilen kimse yoktu. Belki de bu insanlar hiç yoktular. Bu düşünce insanı hem büyülüyor hem de başını döndürüyordu.

"İşte orada," dedi Linnéa.

Linn a'nın yanında durduğu mezar taşı, orada bulunan ihtişamlı anıt mezarların yanında oldukça s n k kalıyordu. Linn a el fenerini yaktı ve Nicolaus'un isminin üzerine tuttu.

* * *

Minu, Nicolaus'a baktı. Nicolaus karnavallarda heykel gibi duran pantomimciler kadar hareketsiz duruyordu. Minu onun ne hissettiğini merak etti.

"Tamam," dedi Ida sessizliği kırarak. "Nicolaus'un aynı isimde bir akrabası varmış ışte. Sırf bunun için neden gecenin ortasında kilise bahçesinde buluştuğumuzu anlamıyorum. Biri bir açıklama yapabilir mi lütfen? Ne yani Kedi soyağacı araştırmalarına mı başladı yoksa?"

Ida'nın ses tonu Minu'yu hepten  rpertiordu.

"Memento mori," dedi Minu, sesinin sakın ve kontrollü çıkması için saçarak. " l m  hatırla'. Nicolaus'un kendine yazdığı mektupta bu cümle de vardı. Tüm bu zaman boyunca bu cümlelerin ne anlama geldiğini merak etmiştik ve şimdi sanırım bunu  ğreneceğiz."

Ida kaşlarını yukarı kaldırdı ve hâlâ tek kelime etmeyen Nicolaus'a baktı.

"Evet, söyle bakalım," dedi Minu. "Bu mezarla ilgili ne biliyorsun?"

Nicolaus bir şey bilmiyorum anlamında başını iki yana salladı.

Minu bunun adil olmadığını biliyordu ama tam şu anda Nicolaus onu hayal kırıklığına uğratıyordu. Minu Nicolaus mezar taşını görünce ne olacağını ummuştu bilmiyordu ama en azından bir şey, herhangi bir şey olmalıydı.

"Belki de bir şeyler yapmak zorundayız," dedi Anna-Karin. "Bir ayın?"

Herkes Minu'ya bakıyordu ve Minu bunun neden böyle olduğunu merak ediyordu. Bir elementi dahi olmamasına ve  r nt ler Kitabı'nı okuyamamasına rağmen tüm gözler, sanki tüm  z mler kendisinde saklıymış gibi ona bakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Minu. "Kitaba danışmalıyız..."

"Ben çok baktım. Hiçbir şey demiyor," dedi Linn a. "Ayrıca ne yapmamız gerektiği gayet açık."

Linn a sözlerine kısa bir ara verdi ve diğerlerine baktı.

"Kazmalıyız."

Minu da aynı şeyi düşünmüştü ancak bu düşünceyi aklından hemen atmıştı. Birlikte buyulu ritüellerden şeytanlarla s aşmaya kadar bir sürü

ruhaf şey yapmışlardı. Ancak bir mezar kazmak...

Öte yandan aklına başka bir şey de gelmiyordu.

“Sen resmen iğrençsin,” dedi Ida. “Şimdi mi kazmaya başlayacağız yoksa?”

“Ölülerin huzurunu bozamazsınız. Bu tartışma konusu bile olmamalı,” dedi Nicolaus hışımla.

Minu, Nicolaus’a baktı. Yüzünde kararlı ve otoriter bir ifade vardı. Karşı gelinmeye cesaret edilemeyecek bir ifade. Minu’nun tanımadığı bir Nicolaus’tu bu.

“Ne yapacağız peki?” dedi Minu cılız bir sesle.

“Bir şey yapmayacağız. Bu bir gizem, kabul ediyorum ancak öyle de kalacak. Gizem, gizemini korumaya devam edecek. Bu toprak kutsaldır.”

“Ama...”

“Aması maması yok!”

“Senin derdin ne?” dedi Linnéa. “Bize bu mezar taşını senin familiari-sin gösterdi. ‘Memento mori’ ile ilgili ipuçlarını içeren mektubu kendine yazan sensin. Yani bizi buraya getiren sensin. Hâlâ bir şey hatırladığında bizden tam da şu an yapıp yapmayacağımızı tartıştığımız şeyi istemiştin. Öyleyse şimdi neden bizi durdurmak istiyorsun?”

Nicolaus, Linnéa’ya yalnızca baktı. Sonra arkasını döndü ve gitti.

* * *

Anna-Karin, kilise bahçesinde Nicolaus’un ardından koşuyordu.

Attığı adımlar o kadar büyüktü ki ona yetişmek çok zordu. Anna-Karin en sonunda Nicolaus’u omzundan yakaladı. Nicolaus aniden durdu.

“Bekle,” dedi Anna-Karin.

Nicolaus arkasını döndü ve Anna-Karin’e baktı.

“Lütfen gitme,” dedi Anna-Karin. “Bunun hakkında konuşmalıyız.”

“Tartışacak hiçbir şey yok,” dedi Nicolaus. “Senden rica ediyorum Anna-Karin. Onları durdurmak zorundasın.”

Nicolaus’un bakışlarındaki yalvarış neredeyse umutsuz olduğunu işaret ediyordu ve Anna-Karin onu mutlu etmek istiyordu.

Eğer Nicolaus mezarın kazılmasını istemiyorsa neden bunu yapmak zorundaydılar? Nicolaus onların rehberi idi. Ayrıca onun...

Evet, sahi neydi? Arkadaşı? Anna-Karin, Nicolaus’u arkadaşı olarak

düşünebilir miydi? Onu seviyordu. Hatta birkaç defa belki de onu hiçbir zaman tanıyamadığı bir baba gibi sevdiğini hissetmişti.

“Peki şimdi ne yapacağız?” dedi Anna-Karin. “Mezar meselesini boş veremeyiz. Bunun ardında bir iş olmalı. Mezar taşının bir anlamı var gibi. En azından Kedi öyle düşünüyor.”

Nicolaus hayır anlamında başını iki yana salladı ve tekrar yürümeye başladı. Anna-Karin, Nicolaus’un arkasından seslenmek istedi ama insanın gecenin ortasında gizlice girdiği bir mezarlıkta bağırması aptalca olurdu.

Anna-Karin mezarlığa geri geldiğinde diğerleri hâlâ oradaydılar.

“Nicolaus kesinlikle haklı,” dedi Ida ortaya sinirli bir şekilde. “Birinin mezarını kazmaya kalkmak manyakça. İnsan bunun için hapse girebilir.”

Her zaman olduğu gibi kimse Ida’yı dinlemiyordu. Yarın sabaha karşı mezarlıkta tekrar buluşmaya karar verdiler ve kimlerin eline kazma alacağını tartışmaya başladılar.

6

Vanessa, Engelsfors’un boş sokaklarında pedal çeviriyordu. Bisikletin zincirinden gelen boğuk, tenekemsi sesler ve lastiklerin asfalta değdikçe çıkardıkları fısıltılar, viyadük boyunca ilerleyen Vanessa’nın kulağında yankılanıyordu. Viyadüğün öte tarafına geldiğinde kulaklarını sağır eden bir sessizlikle karşılaştı. Kendini bir felaket-sonrası filminde hayatta kalmayı başarmış tek kişi gibi hissediyordu.

Bisikleti, artık işletilmeyen benzin istasyonlarının ötesindeki tepeye doğru sürdü. Aslında daha fazla bisiklet sürecektir hâli hiç yoktu. Ancak hâlsizliği yorgunluğundan değildi. Onu hâlsiz, yapan yorgunluğuyla karşılaştırıldığında katbekat güçlü olan eve ulaşma özlemiydi.

Törnros Yolu’na çok da fazla yol yoktu şimdi. Küçük korulukların içinden, yabancı otların esir aldığı, terk edilmiş bir futbol sahası ve bazen Melvin’in oynadığı çocuk parkının yanından geçti.

Vanessa o kadar sert bir fren yaptı ki bisiklet o anda en ufak parçasına kadar dökülebilirdi.

Kum havuzunun öteki yanında, neredeyse çimlerin arasına saklanmış bir polis arabası duruyordu.

Vanessa dondu kaldı. Nicke arabada mıydı yoksa civarlarda mı dolaşıyordu?

Vanessa kararlı bir şekilde bisikletine atladı ve arabanın yakından tanıdığı fanını dersinde hissedene kadar konsantre oldu. Yaz boyunca yaptığı denemelerde görünmez olduğunda kendisiyle birlikte daha da büyük nesneleri taşımasını öğrenmişti ve şimdi bunun için çok minnettardı.

Bisikletini arabaya doğru sürdü ve arabadan on metre uzaklıkta durdu. Ön taraftaki pencereler açıktı. Vanessa şimdi direksiyonun arkasında, başı tıraşlı bir üniformalı polisin oturduğunu görüyordu. Nicke miydi bu? Görünmezlik onu sessiz yapsa da Vanessa arabaya yaklaşırken yine de sessizce hareket etmeye çalışıyor ve neredeyse nefesini tutuyordu.

Bu oydu.

Burada ne yapıyor, diye düşündü Vanessa ve yine durdu.

Nicke başını arkaya eğmişti. O kadar sabit duruyordu ki Vanessa onun belki de ölmüş olduğunu düşündü. Beyni bir o kadar hızlı çalışmaya başladı ki aklı senaryolar yağmuruna yakalandı. 911'i aramak, annesinin Nicke'nin ölümünü iş arkadaşlarından öğrenmesi, cenaze, Melvin'in gece yatağında uyumadan önce sorduğu ölüm nedir sorusuna verilmeye çalışılan cevaplar... Tam bunları düşünürken Vanessa, Nicke'nin ağzının kenarında küçük bir gülümseme gördü. Nicke tek eliyle direksiyonu sıkıca kavradı.

Nicke kornaya bastığında Vanessa hopladı. Direksiyon, terli ellerinden kaydığı anda neredeyse bisikleti düşürüyordu.

Nicke aşağıya dizine bakıyor, yavaşça gülüyor ama gülüşleri yaprak kırmılamayan havada açıkça duyuluyordu.

"Harikasin," dedi Nicke dizine doğru ve Vanessa tüm geçmiş bilgilerine ve deneyimlerine karşı mücadele etmeye başladı. Onlardan şüphe etmek, bir yarı paletliyle sineklik ile savaşıma çalışmak gibiydi.

Gösterge panelinin arkasında aniden siyah saçlı bir baş belirdi.

Kadın, Nicke'nin yanına oturdu ve onu öptü. Nicke başını çevirdi ve güldü ardından da kadını geri öptü.

7

Siyah duman Minu'nun etrafında dönüyordu. Anna-Karin, Ida, Linnéa ve Vanessa etrafta bir yerdeydiler. Çaresizdiler. Her şey Minu'ya bağlıydı. Minu yalnız kalmıştı.

Max ile birlikte yalnız.

Max etrafına yayılan siyah dumanla birlikte Minu'nun önünde duruyordu. Siyah dalgalı bukleleri yüzünün güzelliğini ön plana çıkarıyordu.

"Şu anda anlamadığını biliyorum," dedi Max ve gülümsedi. "Ama benim tek istediğim... Tüm bu zaman boyunca bildiğim tek şey birlikte olmamız gerektiği."

Etraflarındaki duman onları gittikçe daha fazla sarıyordu. Birbirlerine çekiliyorlardı ve Minu bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkına vardı. Direnmek zorunda olduğu işte tam da buydu. Bu savaşı kendi avantajına çevirmeliydi.

Ama olmuyordu.

Direnmeye çalışıyordu ancak güçsüzdü.

Max aniden onun tam yanına geldi. Gözleri bir kuşunkiler kadar siyah ve parlaktı.

"Biz birbirimize aitiz."

Max öne eğildi ve Minu'yu buz gibi soğuk, nemli dudaklarıyla öptü.

Minu bir öpücükle uyandırılmış olarak açtı gözlerini.

Böyle olmadığına inandırmaya çalıştı kendini. Onu yenen bendim ve diğerlerini kurtardım, diye geçirdi içinden.

Yanına döndü ve bakışlarını karanlık yatak odasına kilitledi.

Orada biri mi kı mıldırıyordu? Gecenin gölgelerinden daha karanlık bir şey mi görüyordu?

O siyah duman.

Minu yatağın içinde doğruldu.

Şimdi apaçık görüyordu onu. Havada titreşen siyah bir buluttu bu. Kendi odasından başlayıp koridora doğru yayılan, dumandan bir duyarga.

Minu kıvranıyor, ayakları çarşafa dolanıyordu. Siyah dumanın etkisi altına girmemek için savaşmak zorundaydı. Koridordaki beyaz duvarlar boyunca gezinip, döşeme tahtaları üzerinde yılan gibi sürünen siyah duman, Minu'nun anne ve babasının yatak odasına doğru devam etti.

Minu yatak odasının açık kapısından içeri girdi.

Anne ve babası yarakta yüzüstü uzanıyorlardı. Duman onların etrafını sararak, sanki yaşayan bir varlıkmişçasına nabız gibi atıyordu.

"Onları sen öldürdün."

Minu arkasını döndü.

Siyah kuş gözleriyle Max koridorda duruyordu.

“Bunun olacağını her zaman biliyordun. Güçlerinin neler olduğunu öğrenmeyi denemedin bile. Çünkü bunu yapsaydın neler olacağını biliyordun.”

Max. elini Minu’ya doğru uzattı.

“Biz birbirimize aitiz.”

Ve Minu, bunun böyle olduğunu biliyordu.

Minu’nun cep telefonunun alarmı onu uykusundan uyandırdı.

Minu yatağın içinde doğruldu ve araştıran gözlerle odanın içine baktı.

Siyah duman ortalarda yoktu.

Minu ayağa kalktı ve koridora çıktı. Aşağıda mutfakta, birinin aceleyle ev işi yaptığını duydu. Her şey her zamanki gibiydi.

Değildi. Gördüklerim gerçek değildi, diye düşündü Minu.

Buna rağmen rüyasının etkisinden kurtulamıyordu.

* * *

Anna-Karin’in annesi, mutfak masasına doğru eğilmiş oturuyordu. Koyu saçlarını topuz yapmıştı. Sigarasından yükselen dumanlar zaten hâlihazırda boğuk olan havanın içinde kıvrıla kıvrıla süzülüyordu. Anna-Karin, annesinin karşısında oturuyor ve içinde hava kabarcıklarını oluştuğu ekşimiş süt kâsesini karıştırıyordu.

Annesi Engelsfors Gazetesi’nin sayfalarını çevirdikçe hışırtılar duyuluyordu. Annesi her harfi, sigarasındaki zehri içine çektiği kadar istekle içine çekiyordu.

Sokaktan gelen trafik gürültüsü ve insan sesleri, içerideki sessizliği daha da belirginleştiriyordu. Şehrin ortasında yalnız olmak şehirde yalnız olmaktan çok daha yalnızdı.

Peppar mutfığa geldi ve ilgisiz bir şekilde yemek kabını kokladı. Sonrasında koridora doğru gitti ve aylardır açılmamış taşınma kutularının önünden geçti. Anna-Karin kötü hissediyordu. Peppar’ı kendisiyle beraber bir apartman dairesine getirmesi bencilceydi. Böyle yapmak yerine Peppar’ı alışkın olduğu gibi rahatlıkla içeri girip dışarı çıkacağı bir evde yaşayan birine verebilirdi. Ancak annesiyle yalnız yaşamaya da ancak Peppar’ın varlığı sayesinde katlanabilirdi.

“Ya işte Monika’nın kafesi yine kapanmış,” dedi annesi.

 zg n Monika’nın kapanmış kafesi önündeki fotoğrafinin altındaki satırları takip eden annesinin gözleri parlıyordu. Annesini başkalarının mutsuzluğu ve başarısızlığı kadar heyecanlandıran başka bir şey bulunmuyordu. Bu onun, sigaraları ile birlikte en büyük zevkiydi ve Anna-Karin hangisinin daha zararlı veya iğrenç olduğunu bilmiyordu. Anna-Karin insanların mutsuzluğundan zevk alan birine maruz kalmanın onu  ld remeyeceğini düşünüp kendini biraz olsun teselli etmeye çalıştı.

Anna-Karin sandalyeden kalktı, mutfak tezg hına doğru yürüdü ve ekşimış süt kâsesini hafif bir şangırtı ile lavabonun içine bıraktı.

“Onu öylece orada bırakmayı mı düşünüyorsun?” dedi annesi.

“Sonradan halledeceğim,” diye cevap verdi Anna-Karin ve koridora doğru yürüdü.

“Onu oraya koyuyorsan yıkayabilirsin de.”

Annesi bunu öyle bir söylemişti ki duyan da bulaşıkları onun yıkadığını zannederdi.

“şimdi yapamam, geç kalıyorum,” dedi Anna-Karin ve banyoya gidip dişlerini fırçaladı.

Geçimlerini  iftliğin satışından gelen ve yangından sonra sigorta şirketinin sonunda ödemeyi kabul ettiği paralarla sağlıyorlardı. Anna-Karin bu paraların onlara ne zamana kadar yeteceğini bilmiyordu. Annesi sürekli bir işe gireceğinden bahsediyordu ama Anna-Karin okuldan geldikten sonra onu alışveriş yapmak için evlerinin hemen aşağısındaki dükkâna gitmeye bile zahmet etmemiş olarak buluyordu.

Anna-Karin hayal kırıklığı içinde olduğunu kendi kendine bile itiraf etmek istemiyordu çünkü bu, şehre taşınmanın hayatlarında bir değişiklik yaratıp, annesine yaşam enerjisi  fleyeceğini ummuş olmasını kabul etmesiyle aynı anlama gelecekti.  iftlikteyken en azından bir işi vardı. Annesi şehre taşındıklarından beri diğer insanlardan her zamankinden fazla uzaklaşıyordu. Anna-Karin annesinin onu felç eden depresyonunun içine daha da fazla saplandığını görmekten nefret ediyordu. Tüm bunları ve gelecekte paraları bitince neler olabileceğini düşündükçe Anna-Karin karanlık panik hislerine kapılıyordu.

Sıcak asfaltın üzerinde titreşen hava, uzaktaki okulun bir serapmış gibi görünmesine yol açıyordu.

Minu bir keresinde “Engelsfors’taki İntihar Paktları” makaleleriyle dolu bir akşam gazetesi satın aldığı bir benzin istasyonunun yanından geçti. Gustaf ile olan röportajı okuduğundan beri olanlar o kadar inanılmazdı ki... O röportajı okuduğunda Gustaf ile arkadaş olmak şöyle dursun, onu affedebileceğine bile inanmamıştı.

Bu düşünceleri üç kere kısa kısa korna çalan bir araba ile yarıda kesildi. Koyu mavi bir Mercedes yolun kenarında durdu. Arabanın içindeki kadın penceresini gürültülü bir şekilde aşağı indirdikten sonra dışarıya doğru eğildi.

“Merhaba Minu,” dedi müdire. “Güzel bir yaz oldu mu senin için?”

Birbirlerine birkaç kibar söz söyledikten sonra Adriana Lopez’in bakışları ciddileşti.

“Cumartesi şenlik yerindeki derslerimize devam ediyoruz,” dedi müdire.

“Bunu diğerlerine de ilet. Her zamanki saatte orada görüşürüz.”

“Tamam,” dedi Minu.

Adriana kusursuzca ortadan ikiye ayrılmış saçlarına hafifçe dokundu.

“Bundan böyle bazı... Değişiklikler olacak,” dedi müdire Minu’nun gözlerinin içine bakmadan.

“Ne gibi?”

Müdire tereddütlü görünüyordu.

“Cumartesi görüşsünüz,” dedi müdire. “Şimdi acele etmek zorundayım. Bir müdire okulun ilk gününde geç kalırsa ne denir?”

Adriana yola çıktı ve hızını arttırdı. Minu arabanın arkasından baktı. Müdirenin dikiz aynasını düzelterip kendisine bakacağını sanıyordu.

Kevin Manssons’un mopeti patırdarak geldi. Kevin mopetiyle tam kendisine değecekken Minu yana çekildi. Kevin yüksek sesle gülüyordu.

Hayır, bu yıl da olgunlaşmamış diye düşündü Minu.

Minu, Engelsfors Lisesi’nin sıkıcı tuğla binasına doğru yürüyen öğrencileri izledi. İçi doldurulmuş yarık okul bahçesinin üzerinde karanlık bir yara izi gibi uzanıyordu. Ölü ağaçlar eskisine göre çok daha ölü görünüyorlardı. Sanki merhametsiz güneş tarafından durmaksızın kurutulmuş gibiydiler.

Minu bahçeyi geçip okulun binasının girişine doğru yürürken sandaletlerinin tabanlarında sıcak asfaltı hissediyordu. Minu orada burada yeni

yüzler veya daha çok eski tanıdıklarının, kendisi lise bire başladığında orta sonların ortadan kaybolan yüzlerini yeniden görüyordu. Şimdi herkes yine aynı okulda toplanıyordu.

Küçük görünüyorlar, diye düşündü Minu.

Buraya geldiği ilk seferden beri sanki aradan yüzyıllar geçmişti. O zaman kendini çok olgun hissetmiş ve yeni bir hayata hazır olduğunu düşünmüştü. Hayatında büyük değişikliklerin olmasını dilemişti. Eğer bu dileğinin nasıl gerçekleşeceğini bilseydi başta hiçbir şey dilemezdi.

Minu kendini girişteki öğrenci kalabalığına doğru ittiriyordu. Lise sonlardan bir oğlanın mesaj panosuna bir poster iğnelediğini gördü.

Oğlan arkasını döndü ve parlak bir şekilde gülümsedi. Koyu saçları ve yuvarlak gözlükleri vardı. Minu harareti bir şekilde oğlanın ismini hatırlamaya çalışıyordu. EİK takımında oynayan oğlanlardan biriydi bu. İsmi Richard olmalıydı.

“Bunu kaçırmamalısın.” dedi oğlan.

Bu oğlanın Minu’yla konuştuğu ilk seferdi. Oğlan Minu’dan bir cevap beklemedi ve öğrenci yığınları arasında gözden kayboldu.

Minu postere bakıyordu. Büyük ve kırmızı harflerle yazılmış “BERA-BERLİK” kelimesinin altında bir yaz çayırı üzerinde, yan yana sıralanmış bir grup gencin fotoğrafı duruyordu. Gençler birbirlerinin omzuna kollarını dolamışlar, modern olmayan giysileri ve kabarık saçlarıyla cesurca gülüyorlardı. Kireç beyazı dişlerle dolu ağızlar. Sevimlilikle kırıştırılan burunlar. Hatta hayatlarındaki her şeyin çok iyi olduğunu belli etmek istercesine yuvarları kaldırılan başparmaklar.

Neşeli grubun fotoğrafının altında “ENGELSFORS’UN POZİTİF ENERJİSİNE KATIL!” yazıyordu.

Minu bunu kesinlikle kaçırmayı planlıyordu.

Afişin en altında havuç renkli, kıvrıkcık saçlara sahip orta yaşlı bir kadının fotoğrafı vardı.

Minu’nun bunun Helena Malmgren olduğunu anlayabilmesi için bir saniye geçmesi gerekti. Elias’ın annesi.

Elias.

Sıcaklığa rağmen Minu’nun vücudundan soğuk terler akıyordu. Geçen yıl okulda olan her şeyin anısı bir anda Minu’nun üzerine boşaldı.

Tuvalet zeminindeki kan. Elias’ın çatıya doğru dikilmiş ölü gözleri. Onu

Max'tan kurtardığındaki ruhu.

Bunlar yetmezmiş gibi şimdi bir de Max'ın anıları geliyordu gözünün önüne. Minu onları birbirinden neredeyse ayıramıyordu. Minu, Max'ın bilincinde gördüklerini hâlâ içinde taşıyordu. Bundan asla kurtulamayacaktı.

Minu kendini gerçekliğe, şimdiki zamana dönmeye zorluyordu.

Koridoru takip etti, hademe odasının önünde durdu ve kapıyı çaldı.

Nicolaus'un kapıyı aralayıp başını dışarı çıkarması için aradan bir saniye geçmesi gerekti. Üzerinde hardal sarısı gömleği ve kahverengi kadife pantolonu vardı. Minu, Ida'nın Nicolaus'un takımı için neler söyleyebileceğini hayal edebiliyordu.

"İçeri gel," dedi Nicolaus.

Minu, Nicolaus'u takip ederek onun küçük ofisine geldi ve kapıyı arkasından kapadı. Odanın içi tozlu ve havasızdı. Gümüş renkli Örüntü Bulucu çalışma masasının üzerinde açık hâlde duran Örüntüler Kitabı'nın hemen yanma özenle konulmuştu.

"Bu geceki davranışlarım için özür diliyorum," dedi Nicolaus. "Yersiz şekilde kaba davrandım. Ancak ne düşünüyorsam arkasındayım. Mezarı açmanız söz konusu olamaz."

Nicolaus'un gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Minu'ya doğru yöneltiği bakışları sabitti. Sanki Nicolaus, Minu'nun diğerleri tarafından kendisini mezar açma projesini kabul etmeye ikna etmesi için gönderildiğini çoktan biliyordu. Minu, Nicolaus'u ikna etmeye çalışmanın bile iyi bir fikir olmadığını hemen anladı.

Onu ikna etmeye çalışmak yerine Minu başıyla Örüntüler Kitabı'nı işaret ederek şöyle sordu:

"Bir şey buldun mu?"

Nicolaus başını hayır anlamında salladı.

"Her zamanki sessizliğinde."

"Sence bu kitap bir şekilde bozuk olabilir mi?" dedi Minu. "Yani geçen kıştan beri Linnéa ve Ida da yeni bir şey görmedi. Gerçi ondan öncesinde de güzel bir şekilde çalışmıyordu ya."

"Hatanın nerede olduğunu bilmiyorum. Hata kitapta mı yoksa bizim onun mesajını kavrama yeteneğimizde mi?" dedi Nicolaus ve elindeki Örüntü Bulucu'yu çevirdi.

“Bazen kitabın bana ulaşmayı denediğini hissediyorum. Bir keresinde onu okumayı başarıyordum ancak sonradan kontrolü yitirdim.”

Nicolaus yukarı başını kaldırıp yukarı baktı.

“Kitap demişken... Sen yeteneklerin hakkında yeni izlenimlere vardın mı?”

Biz birbirimize aitiz.

“Hayır. Ama Max’ı yine rüyamda gördüm,” dedi Minu.

“Ne oldu rüyada?”

Minu yataktaki anne ve babasını düşündü. Rüyasında gördükleri çok gerçekti. Bunun hakkında konuşmak istemiyordu.

“Her zamanki şeyler,” dedi Minu. “Savaşı kaybettim. Bizim birbirimize ait olduğumuzu, güçlerimin iyi güçler olmadığını söyledi.”

“Güçlerin iyi güçler değil,” dedi Nicolaus sabırsızca. “Ne Anna-Karin’in ne Linnéa’nın ne Vanessa’nın ne de Ida’nın güçleri iyi. Önemli olan güçlerinizi nasıl kullandığınız ve geliştirdiğiniz.”

“Ama benim güçlerim onlarınki gibi değil,” dedi Minu. “Benim bir elementim yok. Benim büyüm Max’taki Şeytan Büyüsü gibi siyah bir duman olarak görünüyor. O dumanı da bir tek ben görebiliyorum. Ayrıca insanların ruhlarını emip hatıralarını deşmek nasıl iyi bir şey olabilir anlamıyorum. Özellikle de Max’ın, Şeytanlar’ın benim için bir planı olduğunu söylemesinden sonra bunun iyi bir şey olduğuna nasıl inanabilirim?”

“Evet, Şeytanlar ona böyle söyledi,” dedi Nicolaus. “Ama belki de yalan söylüyorlardı. Her şeye rağmen onlar Şeytan. Max’ın hatıralarının içine girdiğinde bu iddia edilen plan hakkında daha detaylı bir şeye rastlıyor musun?”

“Hayır ama tüm hatıralarını görmedim henüz. Eğer onun hatıralarını bulmaya çalışsaydım belki o zaman...”

“Kesinlikle!” dedi Nicolaus. “Güçlerini yapıcı bir şekilde kullanabilmen için onlar hakkında derinlemesine bir araştırma yapmalısın.”

“Hayır,” dedi Minu kararlılıkla, çünkü Nicolaus’un ne söyleyeceğini çoktan tahmin ediyordu.

“Minu,” dedi Nicolaus yalvararak. “Anılarımın bir yerlerde olduğunu biliyorum ama onlara ulaşamıyorum. Unutkanlığımı çevreleyen pusuyu sen dağıtabilirsin.”

“Böylece sen de komaya girersin.”

“Şeytanlar’ın Max’a verdiği kutsanmışlığı kırdın. Onun komaya girme-

sindeki esas sebebin bu olduğuna inanıyorum. Benimle bir ilgisi...”

“Senin hayatını bir deney konusu yapmayı düşünmüyorum,” diye Nicolaus’un sözünü kesti Minu.

Nicolaus derin bir şekilde iç geçirdi. Tüm yaz boyunca aynı tartışmaya birkaç defa girmişlerdi ve Minu birine laf anlatamamanın getirdiği sinir ve hayal kırıklığını ikisinin de aynı oranda yaşadığına inanıyordu.

“Bir şey düşünmüştüm,” dedi Minu konuyu değiştirmek için. “Kedi sana mezarın neden bu kadar önemli olduğunu anlatamaz mı? Sonuçta senin familiarisin. Senin kendinin bilmediği şeyleri nasıl biliyor? Yani düşünsene, önce şu gizemli banka kasası şimdi de bu.”

“Keşke bilseydim,” dedi Nicolaus ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Bunu sakın yanlış anlama ama mezar taşının bir anlamı olduğuna ben de inanıyorum. Yoksa Kedi, Linnéa hanımı mezar taşına götürmezdi. Ama kutsal bir toprağı kazmaya başlamak...”

Nicolaus duraksadı ve sesini alçalttı.

“O mezarda neyin saklı olduğunu bilmiyorum ama ona dokunmayacağınıza söz ver. Söz ver bana.”

Minu, Nicolaus’a yalan söylemek için gerekli olan kelimeleri telaffuz edemiyordu. Bunun yerine başını evet anlamında hızlıca sallayarak koridora çıktı.

Minu giriş koridoruna geri geldiğinde mesaj panosunun yanında durmuş BERABERLİK afişine bakan Linnéa’yı gördü. Linnéa’nın üzerinde kabarık kollu siyah bir elbise, boynunda ise dikenli telleri andıran bir kolye vardı.

Minu ileri doğru yürüyerek Linnéa’nın omzunun üzerindeki postere baktı.

“Bunun hakkında konuşulanları duydun mu?” dedi Minu.

“Hayır, ama ‘Pozitif Engelsfors’ tam da Helena’nın işi,” dedi Linnéa açık yeşil tırnağını Elias’ın annesinin fotoğrafı üzerine koyarak. “Her zaman bu tarz işlerle uğraşıyor. ‘Silkelen, kendine gel, toparlan’ ‘Bir kapı kapanır diğeri açılır’ ‘Olaylara bir de aydınlık yanından bak’. Kadın, gerçek problemleri olan insanlarla karşılaşınca tamamen geriliyor.”

“Elias gibi?” dedi Minu yavaşça.

Linnéa evet anlamında başını salladı.

“Papaz olmayı seçmesi ne tuhaf,” dedi Minu.

“Bilmiyorum fark ettin mi ama insanlar gerçekten tuhaf,” dedi Linnéa.

Merdivenlerden aşağıya inen Adriana Lopez onların yanından hızlıca geçti. Lise birlere hoş geldin demek üzere hızlı hızlı tören salonuna yürürken her zamanki gibi soğuk görünüyordu.

“Bu cumartesi yine şenlik yerinde buluşuyor ve derslere başlıyoruz,” dedi Minu.

Linnéa gözlerini devirdi.

“Evet, tabii,” dedi Linnéa. “En sonunda Savunma Büyüsü’ne başlayacağız.”

“Bilmiyorum,” dedi Minu. “Müdirede tuhaf bir şeyler vardı. Bazı değişiklikler olacağından bahsetti.”

“Sonuçta büyü derslerinin en ufak bir şekilde bile daha anlamlı bir hâl alacağını sanmıyorum. Nicolaus ile konuştun mu bu arada?”

“Evet. Bizim mezarı açmamıza asla onay vermeyeceğini söylüyor.”

“Mezarın içinde ne olduğunu bilmiyor ve bizim mezarda bulabileceklerimizden korkuyor,” dedi Linnéa ve hızlıca ekledi: “Onun düşüncelerini okumak değildi niyetim. Ama tahmin edersin ki gücüm üzerinde her zaman kontrol sağlayamıyorum.”

Minu, Linnéa’nın koyu gözleri ile karşılaştı. Söz ne zaman Linnéa’nın düşünceleri okuma yeteneğinden açılrsa Minu kendini kötü hissediyordu.

Hâlâ Linnéa’nın onun düşüncelerini okumuş olacağı o utanç verici anları hatırlıyordu.

“Başka bir seçimimiz yok,” dedi Linnéa. “Bunu Nicolaus’a söylemeden yapmalıyız.”

* * *

Vanessa sınıfa girdi ve gözleri Evelina ve Michelle’i aradı. Evelina ve Michelle henüz gelmemişlerdi. Vanessa bu duruma akıl almaz bir şekilde sinirlendi. Öfkeden patlamak üzere olduğunu ve geçen gece gördükleri hakkında onlarla muhakkak konuşması gerektiğini elbette bilmiyorlardı.

Vanessa okula gitmek için evden ayrılırken Nicke eve hâlâ gelmemişti. Kahvaltı masasında bakışlarını annesinden kaçıramamıştı. Bir yanı gördüklerini yalnızca haykırmak istemişti. Bu, Vanessa’nın Nicke’den kurtulmak için son şansıydı. En sonunda ondan kurtulabilirdi. Ona ait olduğunu ne-

redeyse hiç bilmediği başka bir yanı ise annesinin sonunda çok üzüleceği düşüncesine katlanamadığı için geçen gece olanlardan hiçbir zaman bahsetmek istemiyordu.

Evelina ve Michelle sınıftan içeri kol kola girdikleri anda Vanessa en arkadaki sıralardan birine oturdu.

Vanessa'nın bir yanına Michelle diğer yanına Evelina oturdu. Evelina derin bir iç çekti.

"Tanrım, tamamen bittim. Gece bir damla uyku uyumadım."

"Anne babası yine telefonda konuşmuş dün gece," diye açıkladı Michelle.

"Madem akşamları kavga etmeye devam edeceklerdi ne diye boşandılar anlamıyorum," dedi Evelina.

Evelina'nın anne babası birkaç yıl önce boşanmışlardı. Evelina annesinde kalıyordu. Uzun mesafe kamyon sürücüsü olan babası neredeyse hiçbir zaman Engelsfors'a gelmiyor ancak bu onun, evi Avrupa'nın farklı yerlerinden arayarak Evelina'nın annesinin Evelina'yı nasıl yetiştirmesi gerektiği hakkındaki fikirlerini sıralamasına engel olmuyordu.

"Sen iyi misin?" dedi Vanessa

Evelina'nın sonu gelmeyen içi çekmelerinden biri daha duyuldu.

"Biz on sekiz yaşma girene dek aradan neden yüzyıl geçmek zorunda?"

"Üçümüz birlikte taşınmalıyız," dedi Michelle. "On sekiz yaşımıza girer girmez yapmalıyız bunu. Düşünsenize ne eğlenceli olurdu."

"O zaman sen de Nicke'den kurtulurdun," dedi Evelina.

"Belki ondan kurtulmam için o kadar beklemem gerekmiyordur," dedi Vanessa.

"Ne?" dedi Michelle. "Ne demek istiyorsun?"

Vanessa arkadaşlarının meraklı yüzlerine baktı.

Annesine her şeyi anlatması gerektiğini söyleyeceklerdi. Senaryoyla ilgili problemi, annesinin üzüleceğini ve kendisini şu herkesin nefret ettiği haberci olacağını anlayamayacaklardı. Belki annesi kendisine inanmayacaktı bile.

Bir çözüm yolu var, diye düşündü Vanessa. Nicke'ye anlatmak. Nicke'yi annesine gerçeği söylemesi için zorlamak.

Şimdilik bu en iyi alternatif gibi görülüyordu. Vanessa, Evelina ve Michelle'i seviyordu. Ama bundan onlara bahsedemezdi.

“Ne?” dedi Michelle tekrar ve siyah saçlarının bir buklesini tutup el parmaklarına doladı.

“Bir şey yok,” dedi Vanessa. “Yalnızca içimden geçenleri söylüyordum.”

8

Linnéa, Peter Backman ayaklarını yere vura vura gelip, ardından kapıyı kapatmadan tam önce sınıftan içeri girmeyi başardı. Linnéa arkada onun kendisine nasıl baktığını hissetti ve o yapışkan bakışları üzerinden silkeleyebilmiş olmayı diledi.

Gücünü fark ettiğinden beri bir türlü resim derslerine gitmek istemiyordu. Backman’ın kız öğrencilere sarkıntılık ettiği dedikoduları her zaman vardı. Backman’ın kendini kız öğrencilere uygunsuz şekilde değdirdiği konuşuluyordu ama gerçek şu ki Linnéa onu böyle bir şey yaparken görmemişti. Backman bu tarz riskler almak için çok zekiydi. Ancak kürsünün önünde otururken veya resim salonunda turlarken detayları oldukça bol olan düşüncelerini bir nebze olsun dizginlemiyordu.

Olivia resim salonunun en arka sırasında oturuyor ve eskiz resmi üzerine bir şeyler çiziktiriyordu. Linnéa gidip onun yanına oturdu. Onunla konuşsa bir türlü konuşmasa bir türlüydü. Derken onunla bir an önce konuşup bu sıkıntıdan kurtulmaya karar verdi.

“Dün hangi cehennemdeydin?” diye fısıldadı Olivia. “Mesajlarıma neden cevap vermedin?”

Olivia’nın mavi saç radyoaktif bir pamuk şekeri andırıyordu. Üzerinde oldukça fazla makyaj bulunan yüzü her zamankinden daha da solgundu. Alnından doğru aşağıya süzülen ter damlaları pudrasının içinde derecikler oluşturuyordu.

“Unuttum,” dedi Linnéa.

“Cevap bile vermemen çok ayıp,” dedi Olivia.

“Sen de tüm yaz boyunca neredeyse hiç aramadın ama,” dedi Linnéa.

“Anneler beni zorla o lanet yazlığa götürdüler.”

Olivia bir manga figürünün yüzüne aitmiş gibi görünen büyük kahverengi gözleriyle incinmiş bir hâlde Linnéa’ya bakıyordu.

Linnéa, Olivia’nın yalan konuştuğunu bildiğini ve onu birkaç kez mer-

kezde gördüğünü söylemeye zahmet bile etmedi. Engelsfors'ta çok da fazla mavi saçlı kız yoktu sonuçta.

“Dün Elias’ın yanındaydın. Onu ziyaret ediyordun değil mi?” dedi Olivia.

“Evet.”

Olivia o her zamanki motifini eskiz defterine çiziktirmeye devam ediyordu. Büyük gözleriyle, siyah gözyaşları döken bir kızdı bu.

“Beni arayabilirdin,” dedi Olivia sessizce. “Ben de onunla arkadaştım aslında. Okula bir daha geri dönemeyeceğim diye kaygılanıyordum. Ona olanları düşündüğümde hayatımın en büyük panik atak krizlerini yaşıyorum.”

Linnéa’nın, Elias ile yalnız kalabilmek için o ölüyken bile Olivia’dan kaçmak zorunda kalması ironikti.

Üçü de birbirini aynı zamanda tanıdı. Aynı grupta takılıp aynı partilere gidiyorlardı. Linnéa ve Elias sanki arkadaş olmaları kararlaştırılmış gibi otomatik olarak birbirlerine çekilirken Olivia büyük kardeşlerine benzemeye çalışan can sıkıcı bir kardeş gibi onların peşine takılıyordu. Onlar gibi olayım derken komik durumlara düşüyordu.

Elias keşfettiği bir müzik grubundan bahsettiğinde Olivia okula ertesi gün grubun adını koluna Çin mürekkebi ile yazmış olarak geliyor ve grubu çokook uzun zamandır dinlediğini iddia ediyordu.

Linnéa için Olivia’nın yalan söylediğini anlamak o kadar kolaydı ki sonunda artık umursamıyordu bile. Ancak Olivia’nın “kaygı” “panik atak” ve “problemler” konularında girdiği yapmacık hâller onu hâlâ deli ediyordu. İnanılmaz sakın bir kasaba olan Bullerby’den gelmesine ve ailesi tarafından bir prenses gibi davranılmasına rağmen, Olivia tüm bunlardan sanki birer ağır aksesuarmış gibi bahsediyordu.

Linnéa bazen ailesinin küçük prensesi olan Olivia’nın, Elias’ı ve onun sözümlerine ona intiharını sırf kendi statüsünü yükseltmek için kullandığını düşünüyordu. Elias’a olan bağı onu daha da eşsiz ve gerçek yapacakmış gibi.

Linnéa böyle düşündüğü için bazen vicdan azabı da çekiyordu.

Linnéa artık partilememesine rağmen eski gruptan onunla hâlâ konuşan tek bir kişi vardı: Olivia. Linnéa şu anda en son ne zaman olduğunu hatırlamasa da aslında birlikte eğlendikleri de oluyordu.

Olivia, Linnéa’ya doğru eğildi ve atletinin üzerindeki zincirler cıngırdadı.

“Seninle dargın olmak istemiyorum,” dedi Olivia.

“Dargın değiliz.”

"İyi," dedi Olivia. "Çünkü bahsedeceğim şeyler var. Geçen cumartesi Vesteros'ta babanla karşılaştım."

Linnéa katılaştı.

"Ne dediğini biliyor musun?" diye devam etti Olivia.

"Bilmek istemiyorum."

"Hadi ama bak gerçekten haberler iyi."

"Babamla ilgili hiçbir şey iyi haber olamaz."

"İçmeyecek."

Linnéa gözlerini dikerek birinin üzerini kazıyarak ŞAMPLİYON EİK yazdığı sıraya baktı.

"İçmeyeceğini söyledi ve bunun gerçek olduğuna inanıyorum," diye devam etti Olivia. "Üzeri alkol kokmuyordu. Üstü başı bile *düzenliydi*."

Buna bir kez daha katlanamam diye düşündü Linnéa. Bir kez daha olmaz.

"Senin derdin ne?" diye fısıldadı Olivia. Sesi sinirli çıkıyordu.

"*Mutlu* olacağını sanıyordum."

* * *

Geçen sonbahar Minu yanındaki yeri özel bir kişi için tutuyordu.

Bu kişi Rebecka'ydı.

Şimdiyse Minu'nun yanı boştu.

Aslında kısa bir arkadaşlıkları olmuştu ama Minu hiç de öyle hissetmiyordu. Minu'nun Rebecka için hissettiği bu güçlü duygunun sebebi Seçilmişler miydi? Yoksa Rebecka'nın, Minu'nun bu zamana kadar sahip olduğu tek gerçek arkadaşı olması mı?

"Minu Falk Karimi?" dedi sınıfın yeni danışman öğretmeni Ylva ve Minu elini yukarı kaldırdı.

Ylva yoklama alıyordu. Otuz yaşındaki Ylva ince, sarı saçlara ve yuvarlak gözlüklere sahipti. Kuru, sıkıcı bir havası vardı.

Minu aniden Max'ı özlediğinin farkına vardı. Katil değil, öğretmen Max'ı.

Max şimdi hastane odasında kımıldamadan yatıyordu. Max bir yandan okuldan yalnızca birkaç kilometre uzaklıkta diğer yandansa ulaşılmazdı. Onun sebebi bilinmeyen komasından uyanıp uyanmayacağını kimse bilmiyordu.

Ylva yoklamayı bitirdi. Öğrencilere lise iki boyunca ne kadar fazla ders çalışılması gerektiğini hatırlatarak onları sistematik olarak korkutmaya başladı.

Minu, Max'ın hatıralarının arasında yeniden kayboldu. Bu sefer onlara direnmiyordu. Kaçırması olabileceği ipuçlarını bulmaya çalışıyordu ama kısa bir süre sonra kontrolünü yitirdi. Hatıralar kendi hayatlarını yaşıyorlardı. Derken aniden o oradaydı. Minu, Max'ın ilk kız arkadaşını görüyordu. Alice. Minu'ya tıpatıp benzeyen Alice.

Alice kendi odasında idi.

"Lütfen Max, git buradan," dedi Alice. "Ne dediğimi duymuyor musun? Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Minu, Max'ın içinde öfkenin kabardığını hissediyordu. Max, Alice'in ölmesini istiyordu. Bunu tüm kalbiyle diliyordu. İşte tam da bu anda Max'ın güçleri uyandı. Max, Alice'i pencere pervazına doğru yönlendirdi ve ona kendini camdan attırdı. Minu yalnızca bağırarak istemesine rağmen içi, Max'ın hissettiği baş döndürücü güç ile doldu.

Minu sıranın kenarını sıkıca tutuyordu. Sanki yer ayaklarının altında sallanıyordu. Minu gözlerini kapadı, birkaç derin nefes aldı ve dünyanın yeniden durulduğunu hissetti.

Yukarıya doğru baktığında köşkteki oğlanın kürsünün orada durduğunu gördü.

"Özür dilerim geciktim," dedi oğlan ve Ylva'ya doğru gülümsedi.

"Sırf okula yeni başladığın için bu seferlik kabul ediyorum."

Ylva katı görünmeye çalışıyordu ama küçük gülümsemesini saklayamıyordu.

"Viktor Ehrenskiöld. Buraya henüz taşındı ve umuyorum ki sizler de ona kendini evinde hissettireceksiniz," dedi Ylva ve oğlana döndü. "Boş bir yer bul ve otur."

Viktor doğrudan Minu'ya baktı. Sıcağa rağmen üzerinde uzun pantolon, gömlek ve ince mavi bir hırka vardı. Mavi hırka gözlerinin rengini ön plana çıkartıyor ve onları neredeyse gerçek olamayacak kadar mavi yapıyordu. Peygamber çiçeği mavisi. Oğlan, Ylva'ya dönüp olur anlamında başını salladı ve Minu'nun yanına oturdu.

"Bu vesileyle hepinize tüm dönem boyunca yalnızca şimdi seçmiş olduğunuz yerlerde oturacağınızı hatırlatmak isterim. Elbette bu yalnızca benim dersim için geçerli," dedi Ylva.

Sınıfın en arkasındaki Kevin, Ylva'nın bu kararına karşı çıkmaya başladı.

“Kahretsin! Ne yani ilkokula geri mi döndük Şimdi? Ben tüm bir dönem boyunca *burada* oturmak istemiyorum!”

Kevin’in yanında oturan Levan gözlüklerini düzeltilti ancak bir Şey demedi.

“Evet, bu dünyada herkes ayrı bir problemi var,” dedi Ylva ve bakışlarını önündeki kâğıt üzerinde kilitledi. “Peki diğ r türlü tüm bu isimleri nasıl hatırlayacağımı söyleyebilir misin bana? Bunu nasıl yapabileceğimi hiç düşündün m ... Kevin?”

Viktor kahverengi deriden yapılmış sırt çantasını açtı ve içinden çıkardığı not defteri, uçlu kalem ve silgiyi sıranın üzerine dizdi. Silgiyi birkaç mili-metre yana ittirdi. Minu onu gözünün ucuyla ve büyülenmiş bir Şekilde izliyordu.

Yakından bile reklamlardan fırlamış gibi görünüyordu. Kalın kıyafetlerine rağmen terlediğine dair en ufak bir belirti göstermiyordu. Kokmuyordu bile. Hiçbir Şey kokmuyordu. Ne ter ne parfüm. Hiçbir Şey. Sanki kıyafetlerinin içinde bir insan yoktu. Minu aniden tüm vücudunun terlediğini ve yapış yapış olduğunu hissetti.

Viktor sıranın üzerinde yaptığı küçük düzenlemesinden memnun olmuşa benziyordu ve Minu’ya döndü.

“Birbirimize alışmamız gerekecek,” dedi Viktor.

Minu, Viktor’un ağızının kenarında ufak bir gülümseme gördü ama bu o kadar hızlı kayboldu ki gördüğünün hayal olup olmadığını merak etti. Viktor tekrar Ylva’ya doğru döndü. Dikkatli bir Şekilde dinliyormuş gibi görünüyordu.

* * *

Zil  aldı. Anna-Karin, Minu’nun ayağı kalktığını gördü ve ona yetişmek için acele etti.

“Konuşmak için vaktin var mı?” dedi Anna-Karin yavaşca.

Minu başını evet anlamında salladı ve üst kata giden merdivenlere doğru anlamlı bir bakış attı.

Sanki birlikte y r m yorlarmış gibi yapıyorlardı. Geçen sene boyunca yakalarını bırakmayan Şeytanlar tarafından mimlenme korkusunu  stle-rinden atmaları zordu.

Anna-Karin gözünün ucuyla Minu’ya bakıyor ve birlikte yaşadıkları her Şeyden sonra hâlâ arkadaş olup olmadıklarını merak ediyordu. Yoksa yal-

nızca kader tarafından mı bir araya getirilmişlerdi? Yoksa onlar bir çeşit... kehanete karşı yürütülen savaşta iş arkadaşı gibi miydiler?

Tuvaletin kapısının üzeri yeni mesajlarla doluydu. Öğrenciler buraya Elias ve Rebecca için mesajlar bırakmak ve toplumsal gerçekliklerle ilgili izlenimlerini aktarmak amacıyla geliyorlardı ama tuvaletin içine hemen hemen kimse girmiyordu. Burada hayaletlerin olduğu söyleniyordu.

Anna-Karin kapıyı açtığı anda bakışları yuvarlak ve tombul harflerle yazılmış cümlelerin üzerine takıldı.

ENDİŞELENE! MUTLU OL! ☺

Anna-Karin tuvaletten içeri girdi ve kabinlerin boş olup olmadıklarını kontrol etti.

“Burada kimse yok,” dedi Anna-Karin. “Bizden başka.”

Anna-Karin’in sesi fayans duvarlarda yankılandı. Minu cevap vermedi ve sessizce pencereye, lavaboya ve üzerlerinde daha önceden aynaların asıldığı duvarlara doğru baktı. Fayansların içindeki vida delikleri hâlâ görülebiliyordu.

“Nasılsın?” dedi Anna-Karin.

“İyi. Burada olmak biraz garip hissettiriyor hepsi bu. Ne istiyorsun?” dedi Minu ve taşı hatta çeliği bile delip geçebilecek lazer bakışlarını Anna-Karin üzerinde kilitledi.

Anna-Karin boğazını temizledi.

“Orman ölüyor,” diyebildi Anna-Karin sonunda.

Minu ona soru soran gözlerle baktı.

“Yani kuruluktan değil,” diye devam etti Anna-Karin. “Başka bir şeyden. Yolunda gitmeyen bir şeyler var.”

“Ne demek istiyorsun?”

Anna-Karin derdini anlatamamanın siniri ve hayal kırıklığı içindeydi. Minu’nun, söylediklerini anlamasını istiyordu ama olanları kendi bile anlayamamışken bu nasıl olacaktı? Her şeyi yeniden anlatmaya başladı.

“Ormanda yolunda gitmeyen bir şeyler var. Bu kuraklıktan da kaynaklanıyor olabilir ama ya başka bir şeyler varsa? Ya o başka şey kuraklığa da sebep olan şeyse?”

Anna-Karin, Minu’nun kendisine yönelttiği bakışlarını yorumlamaya çalışıyordu. Minu ona acıyor muydu? Düşünüyor muydu? Yoksa kızmış mıydı?

“Ben yalnızca bunun, üzerine kafa yormamız gereken bir şey olabileceğini düşünmüştüm,” diye devam etti Anna-Karin. “Biliyorsun herkes bu sıcakların doğal olmadığını söylüyor. Peki ya bu sıcaklar gerçekten doğal *değilse*? Doğaüstüyse?”

Anna-Karin omuzlarını silkti ve Minu’dan öte tarafa baktı. Bu konuyu açtığı için pişmanlık duyuyordu şimdi.

“Boş ver,” dedi Anna-Karin.

“Hayır, bundan bahsetmen iyi oldu,” dedi Minu. “Şeytanlar’ın ne tür bir plan hazırladıklarını bilmiyoruz. Her şey hakkında çok dikkatli olmalıyız.”

Anna-Karin, Minu’nun bunu içinde bulundukları durumu her ikisi için de daha az utanç verici yapmak için söyleyip söylemediğini merak etti.

“Nicolaus ile konuştun mu?” dedi Anna-Karin.

Minu başını evet anlamında salladı.

“Bunu onsuz yapmak zorundayız,” dedi Minu. “Her ne kadar bunun yanlış olacağını hissediyor olsak da.”

Anna-Karin’in midesi etrafında küçük ve soğuk bir yumru yuvarlanmaya başladı.

“Belki de bunu yapmak zorunda olduğumuzu ve bunun onun iyiliği için de gerekli olduğunu anlayacaktır,” dedi Anna-Karin.

“Böyle olmasını umuyorum,” dedi Minu. “Bu arada belki de hiçbir şey bulmayacağız. Böylece bundan haberi olmasına asla gerek kalmayacak. Tek yapacağımız şey, her seferinde bir adım atarak yavaşça ilerlemek. Her şeyi önceden planlamamız mümkün değil.”

Minu bu konuşmasıyla sanki kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu ve Anna-Karin, Minu’nun da Nicolaus’u kendisinin onu önemseydiği kadar fazla önemseydiğini fark etti.

En azından ortak bir şeyleri vardı. Bunu bilmek hoştu.

9

Ida okul binasının üzerindeki saate baktı. Ida neredeyse Erik’in gelmesini istiyordu. Böylece doğrudan ahıra gidebilirdi. Troya’yı ve Ida ahır-daki bölmesinin içine girdiğindeki kişnemesini özlüyordu. Ona ormanda binerek kendini o ortak ritimde kaybetmeyi özlüyordu.

“Erik’in tam olarak üç dakikası var. Geldi geldi, gelmedi çeker giderim,” dedi Ida.

“Ona karşı katı olman iyi,” dedi Felicia.

“Başka türlü nasıl öğrenebilir ki?”

Daha önce hayatında kimseyle birlikte olmamış olan Felicia sanki bir erkek arkadaşın nasıl disipline edilmesi hakkında her şeyi biliyormuş gibi Ida’ya katıldığını belli etmek için kıkırdadı. Ida burnu terlediği için burnundan sürekli kayan güneş gözlüğünü yukarı doğru itti. Cep telefonunu kontrol etti. Erik’in hayatta olduğuna dair hiçbir işaret bulunmuyordu. Okulun kapısından gitgide daha az öğrenci çıkıyordu.

“Senin beni beklemene gerek yok,” dedi Ida.

“Problem değil,” dedi Felicia ve sütyen askısını düzeltti.

Elbette problem değildir, diye düşündü Ida. Felicia, Robin ile birkaç saniye de olsa aynı havayı soluyabilme şansını elde etmek için ne kadar uzun olursa olsun bekleyebilirdi.

“Bence artık Robin olayını unutmalısın,” dedi Ida. “Veya en azından bu konuda bir şeyler yapmalısın. Benim Erik’te yaptığım gibi.”

Ida’nın söyledikleri tam olarak doğru değildi. Her şey Erik’in kontrolü altında gelişmişti. Ida’yı geçen bahar Hanna H’nin verdiği bir partide öpen Erik olmuştu. Ida, Erik’in kendisini öpmesine izin vermişti. Partiden bir sonraki gün Erik okulda Ida’nın elini tutmuş, bir sonraki hafta ise herkese Ida birlikte olduklarını söylemişti. Ida tüm bu olaylara artık beklemeye katlanamadığı için izin veriyor, Erik’in varlığının, ona gerçekte istediği kişiyi unutturacağım umuyordu.

“Evet, ama belki de ben senin kadar olgun değilimdir,” dedi Felicia.

Okulun giriş kapısı açıldı ve Ida, onun güneşe çıktığını gördü.

G.

Ida’nın üzerine inanılmaz bir ağırlık çöktü. Bu ağırlık neden hiç geçmiyordu?

Gustaf’ı gördüğünde vücudu neden hep bu şekilde tepki veriyordu?

Gustaf’ın birkaç adım arkasından Minu geliyordu. Okulun girişindeki merdivenlerden aşağı inerken siyah, kıvrıkcık saçları sallana sallana başının etrafında hopluyordu.

“Julia’nın dediklerinin doğru olduğuna inanıyor musun? Kanalların ora-

da oynastıklarını görmüş ya hani?" diye fısıldadı Felicia.

"Hiç de değil," diye tısladı Ida. "G neden Minu gibi biriyle oynasın ki?"

Ida, G'nin Minu ile oynamadığından keşke bu kadar emin olabilseydi.

Ida, Minu ve Gustaf'ın beden dilini yorumlamaya çalıştı. Yürürken birbirlerine bu kadar yakın olmaları şart mıydı?

Ida geçen yaz Gustaf, Rebecka ile birlikte olduğunda bir daha yaşayamayacağına inanmıştı. Peki ya buna ne demeliydi? Gerçekten?

Tek tesellisi ilkokul dördüncü sınıftan beri Gustaf'a karşı hissettiklerini Troya'dan başka kimseye anlatmamış olmasıydı. Julia ve Felicia'ya bile bahsetmemişti bu büyük aşkından. İnsanın elde edeceğinden yüzde yüz emin olmadığı bir şeyi istemesinin kabul edilemeyeceğini düşünen annesine bile tek kelime etmemişti.

"Şimdi gidiyorum," dedi Ida.

"Bir saniye daha bekleydin?"

Ida, Felicia'nın bu sorusuna cevap olarak homurdandı ve çantasını almak üzere yere eğildi. Burnunun üzerinden kayarak asfaltın üzerine düşen güneş gözlüğü yumuşak bir tıkırtı sesi çıkardı. Ida güneş gözlüğünün üzerine basıp onu parçalamak istiyordu.

"Erik şimdi geliyor işte," dedi Felicia.

Felicia'nın sesinde açık bir hayal kırıklığı vardı. Erik yalnız geliyordu.

Ida arkasını dönmüyordu. Yerden aldığı güneş gözlüğünü taktı. Çantasında bir şey arıyor gibi yapıyordu. Erik ona doğru yaklaşıp yanağından öpmeye çalıştığında Ida başını öne eğdi.

"Geç kaldın," dedi Ida.

"Özür dilerim."

"Özür dilerim, deme. Sürekli olarak geç kalmayı bırak."

"Kevin çok manyak bir şey yapıyordu, biz..."

"Beni ilgilendirmiyor," diye kestirip attı Ida.

Ida bakışlarını onlardan kaçırarak Felicia'ya baktı.

"Bu akşam görüşürüz," dedi Ida.

Felicia bir saniye boyunca durdu ve tereddüt etti.

"Boşuna bekleme. Robin gelmeyecek."

Felicia yüzünden yayılan o meraklı gülümsemesini Robin hakkında en ufak bir düşüncesinin bile olmadığını iddia etmeyi planlıyormuşçasma

bastırdı. Ida ile baş edemezdi. Bunun yerine hafifçe gülümsedi ve ona hızlıca sarılarak geri çekildi. Sonrasında okul bahçesinden neredeyse kaçarak uzaklaştı.

“Neydi o?” dedi Erik.

“Ne neydi?”

“Şu Robin hakkındaki şey.”

Ida sonunda Erik’e bakıyordu.

“Onun kafasını tamamen Robin’le bozduğunu fark etmediğini mi söylüyorsun yani şimdi bana? Tanrım, ne kadar da utanıyor!”

“Felicia, Robin’e âşık mı?”

“Başka bir şeyden konuşabilir miyiz? Ahıra gitmeden önce bir dondurma yemek istiyorum.”

“Aa ama,” diye inledi Erik. “Bir sefer de şu ahırdan vazgeçemez misin? Atlarla oyun oynamak için yeterince yaşlısın.”

Ida, Erik’e ahırın oyundan ibaret olmadığını açıklamayı denemeyi artık bırakmıştı. Ahırda olmak yalnızca atlarla oynamak değildi. Ahırda zorlu, ağır ve hatta tehlikeli koşullar altında gerçekleştirilen bir sürü iş vardı. En az Robin’in buz hokeyi kadar tehlikeliydi atlarla olan yaşam ve Ida bunu seviyordu.

“O at senin bile değil,” dedi Erik.

“Ben de o atı kiralıyor ve sorumluluğunu da paylaşıyorum ama.”

“Ben biraz bize gideriz diye düşünmüştüm. Annemlerin eve gelmesine bir saat var.”

Ida, Erik’in sesindeki sızlanmadan nefret ediyordu. G asla böyle yapmazdı. Bundan emindi.

“Demek öyle ama senin ne düşündüğün benim problemim değil. Ben hiçbir şey için söz vermemiştim.”

Erik yine inledi. Ida çantasını aldı ve sessizce bisikletlerin konulduğu yere doğru yürümeye başladı. Aralarındaki sessizliği bozacak ilk kişi olmayı düşünmüyordu.

Bisikletlerinin kilitlerini açtılar. Ida gözünün ucuyla Erik’in kendisine doğru baktığını görüyordu. Erik pes etmek üzereydi.

“Robin de Felicia’dan hoşlanıyor,” dedi Erik.

Bu son söylediği Erik’in barış çubuğuydu. Bu onun potansiyel bir kavga-

yı arkalarında bıraktıklarını söyleme yoluydu.

Ida her zaman boynunda taşıdığı gümüş kalbi eliyle yokladı ve onu parmakları arasında bir ileriye bir geriye çevirmeye başladı.

“Kes artık,” dedi Ida. “Robin ona bakmıyor bile. Biz en son Damm Gölü’ndeyken en çok Vanessa Dahl ile ilgileniyormuşsa benziyordu. *Diğer bazıları* gibi.”

Ida Erik’in bu iğnelemeyi anlayıp anlamadığına karar veremedi. Ida’nın ne ima ettiğini gerçekten anlamıyor muydu? Yoksa anlamamış gibi mi yapıyordu?

“Robin’in nasıl olduğunu bilmiyorsun sanki,” dedi Erik. “Sarhoş değilse bir kızla konuşamaz bile o. Kesinlikle ona bundan bahsetmek zorundayım.”

Erik cep telefonunu aramaya başladı ama Ida elini onun kolunun üzerine koydu.

Olanların ne anlama gelebileceğini değerlendirmek için zaman kazanmaya çalışıyordu.

“Yapma,” dedi Ida. “Robin’i aramayacağına söz ver bana. Felicia ile ilk benim konuşmam daha iyi.”

Ida ormanda ata bindikten sonra terden sıırıslıslam oldu. Troya’yı fırçaladı ve toynaklarını kazıyarak temizledi. Sonrasında onu tekrar ahırdaki bölmesine götürdü.

Ida yanağını Troya’nın ağzına doğru götürdü ve boynunu okşadı.

“Evet işte böyle. Sen dünyanın en güzel atı mısın?” diye fısıldadı Ida. “Sen de beni seviyor musun?”

Ida, Troya’nın burun deliklerinden birinin içine doğru yavaşça üfledi ve cevap olarak Troya, Ida’nın yüzüne sıcak hava savurdu.

Bazen Ida’nın Troya için duyduğu aşk onu neredeyse ağlatıyordu. Ida ve Troya aynı yaşıydılar. Buna rağmen kendisinin hâlâ genç olup Troya’nın orta yaşın oldukça üzerinde olduğunu düşünmek çok garip geliyordu.

“Sen hiçbir zaman ölmemelisin,” diye fısıldadı Ida.

Troya ağzını Ida’nın karnına gömdü.

Ida üstünü değiştirirken ahırın dışındaki dünyayı hatırlıyordu. Belki de Troya’nın öldüğünü görmesine hiç de gerek kalmayacaktı. Gece kilise bah-

çesine gidecek ve bir mezar kazacaklardı. Ardından bir kehaneti durduracaklardı. Durduramazlarsa Troya'nın yirmi beş yaşını görmesi için Ida'dan çok daha fazla şansı olacaktı.

Ida ahırdan ayrıldı. Genellikle Troya'nın etrafında dönen can sıkıcı küçük kızlardan biri gözlerini dikmiş, Ida'ya bakıyordu. Ida küçük kızın yanından geçerken ona buz gibi bir bakış fırlattı.

Ida cep telefonunu çıkardı ve Felicia'nın numarasını buldu.

Felicia mutsuz aşklar konusunda uzmandı. Ida'nın bildiği kadarıyla bu, Felicia'nın duygularının karşılıklı olduğu ilk seferdi.

Felicia ve Julia, Ida'nın tüm hayatı boyunca en iyi arkadaşları olmuşlardı. Ida bazen onlarla aynı yerde büyümemiş olsaydı ve annesi onların anneleri ile arkadaş olmasaydı yine de onlarla arkadaş olur muydu diye merak ediyordu. Bazen Julia ve Felicia'dan hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamıyordu. Ida'nın bildiği tek bir şey varsa o da kendisini hiçbir zaman Anna-Karin'in onları ondan çaldığı geçen sonbaharkı kadar yalnız hissetmediği idi.

Eğer Felicia, Robin ile birlikte olursa Ida'nın dünyasındaki tüm dengeler bozulacaktı. O dengeleri mükemmel hâle getirene dek çok uzun bir süre savaşması gerekmişti ve şimdi onları bozmayı riske atamazdı.

Ida cep telefonunu tekrardan çantasına koydu.

10

Vanessa, Wille'nin annesinin oturma odasında oturuyor ve televizyon ekranında kendisine doğru aceleyle koşan düşman askerlerini öldürürken kumandaya neredeyse kırarak gibi basıyordu.

İçeriye, geçen kış burada oturduğu zamandan kalma anahtarla girmişti. Wille, Vanessa'ya o okuldan çıktığında evde olacağına söz vermişti ama hâlâ gelmemişti. Vanessa bir saattir Wille'yi bekliyordu. Wille cep telefonunu evde bırakmıştı.

Vanessa ateş fırlatıcıyı seçti ve hedef aldığı asker Nicke'ymiş gibi yaptı.

İçinde sakladığı sır gün boyunca gittikçe büyümüştü. Şimdiyse ne zaman patlayacağı belli olmayan bir saatli bomba gibiydi.

Biriyle konuşmak *zorundaydı* ve Wille, konuşabileceği tek kişiydi.

Vanessa anahtar sesini duyar duymaz deri koltuktan fırlayarak koridora

koştı. Wille şaşırmış bir şekilde Vanessa'ya bakıyordu.

"Kahretsin, özür dilerim, Nessa, unuttum ben..."

"Önemli değil," dedi Vanessa hızlıca. Vanessa sinirliydi ancak içindeki konuşma ihtiyacı çok daha büyüktü. "Gel. Konuşmalıyız."

"Önce bir bardak su içsem olur mu?"

"Hayır!"

Wille korkmuş görünüyordu. Parmak arası terliklerini ayaklarından çıkardı ve oturma odasına geçen Vanessa'yı takip etti.

"Ne oldu Vanessa?" dedi Wille ve onun yanına oturdu. "Bir şey mi oldu?"

Aniden Vanessa denemesine rağmen hiçbir şey söyleyemiyordu. Wille'nin gözleri kocaman oldu.

"Ne oldu?"

Vanessa başını iki yana salladı. Wille kolunu Vanessa'nın omzuna koydu ve Vanessa başını onun göğsüne doğru yasladı.

"Nessa..." dedi Wille. "Ne olduğunu bana anlatmalısın, endişeleniyorum."

Ve Vanessa patladı. Vanessa'nın başı atom bombası patlamasından sonra ortaya çıkan mantar biçimindeki bulut gibiydi. Hıçkırıkları arasında güç bela nefes alabiliyordu. Ağlamasının tüm vücudunu acıttığı belliydi. Ağlar-ken yine de oldukça iyi hissediyordu. Wille, Vanessa'nın saçlarını okşadı ve sırtına yavaşça dokundu. Onun varlığı yeterdi.

Sonrasında her şey geçmişti. Gözyaşları geldikleri gibi yok oldular. Vanessa hem onların hem de enerjisinin tükendiğini hissediyordu. Hızlıca gözyaşlarını kuruladı ve doğruldu.

Wille hâlâ tamamen korkmuş görünüyordu. Vanessa'nın çıldırmış olduğunu sanmış olmalıydı. Böyle düşünmekle belki de haklıydı.

"Biri bir şey mi dedi?" dedi Wille.

"Bir şey mi dedi derken?"

Vanessa gözlerini ve yanaklarını kuruladı yine. Akmış maskarasının bul- laştığı parmakları siyahtı. Burnundan sümükler ağzından salyalar akıyordu.

"Hayır, ama bir şey gördüm..." diye başladı Vanessa.

Wille aniden ayağa kalktı, mutfığa doğru yürüdü, annesinin sigara pa- keti ve bir küllük ile geri geldi. Wille normal sigara neredeyse hiç içmez- di. Belki bazen. Ama o da partilediğinde. Wille yeniden koltuğa oturup Sirpa'nın mentollü sigaralarından birini yakıtığında elleri biraz titriyordu.

“Bunu gerçekten görmemiş olmayı dilerdim,” dedi Vanessa. “Lanet olsun, oradan öylece uzaklaşvermeyi o kadar isterdim ki.”

Wille, Vanessa’ya bakmadan sigarasından bir nefes aldı.

“Nicke’yi gördüm,” dedi Vanessa. “Bir... Kızla. Şey yapıyorlardı... Kız...”

Vanessa genellikle seks konusunda konuşmakta hiç zorlanmıyordu ama seks ve Nicke bir araya geldiğinde durum tamamen başka bir boyut alıyordu.

“Sadakatsizlik içindeydi,” dedi Vanessa sonunda.

“Kahretsin,” dedi Wille. “Ve sen de bunu *gördün*?”

“Emin olacağım kadar gördüm evet. Ben geldiğimde tam ortasıydılar.”

Vanessa şoför koltuğunda oturan Nicke’nin küçük sırtıtısını gördüğünde tiksintiyle titredi.

“Çok iğrençti,” diye devam etti Vanessa. “Madem başkalarıyla yatacaksın öyleyse ne diye bir ilişkin var? Bunun hakkında dürüst olman da mümkün olabilir ayrıca değil mi? İnsan neden yalan söylemek zorunda olsun ki?”

Wille, Vanessa’ya katıldığını belli edercesine mırıldandı.

“Bu ilk defa olmuyor elbette. Annemin erkeklerle olan bahtsızlığının klasik bir örneği daha. *Annem* bir de kalkmış *benim* kimle birlikte olduğuma karışıyor. Senin onda birin kadar iyi biri ile karşılaşmayı anca rüyasında görebilir o.”

Wille başını salladı ve nişan yüzüğünü döndürdü.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi Vanessa. “Eğer bunu anlatırsam annemin bana inanıp inanmayacağını bile bilmiyorum. Ve eğer bana inanırsa... Sen onun erkek arkadaşlarıyla ayrıldığında ne hâllere düştüğünü hiçbir zaman görmedin. Şimdi Melvin’i de düşünüyorum... Öte yandan böyle bir şeyi nasıl görmezden gelir, nasıl susarım? Belki de yapabilirim ha? Her gün bu iğrençlikle yaşamaya nasıl katlanırım bilmiyorum.”

Vanessa’nın kelimeleri tükenmişti. Wille ağlıyordu.

“Lanet olsun Nessa,” diye inliyordu Wille. “Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun... İnanılmaz aptalca bir şey yaptım.”

Wille yüzünü ellerinin arkasında saklıyordu. Vanessa’nın kalbi hızla atıyordu.

“Ne yaptın?” dedi Vanessa.

Dan-dan-dan diye sesler geliyordu Vanessa’nın göğüs kafesinden.

“Ben sana değmem!”

“Ne yaptın?” diye tekrar etti Vanessa.

“Başkasıyla birlikte oldum!”

Wille’nin ellerinin arkasında bastırmaya çalıştığı kelimeler, Vanessa’nın doğrudan kalbine saplanıyor ve tüm dünyasını parçalıyorlardı.

Artık acıtmıyordu. Aşırı duygulanmadan kaynaklanan bir kısa devre gibiydi. Vanessa bu olanları sanki hiç duymamış gibiydi. İçinde bir yerlerde sağır ve dilsiz olmuştu. Sanki bunlar gerçekte onun başına gelmemişti. Sanki söz konusu olan başka bir Vanessa’ydı. Hoş bir histi bu.

“Bundan bahsedeceksin diye çok korktum,” dedi Wille burnunu çekerek. “Başına gelenin bununla ilgisi olduğunu sandım. Ne kadar berbat hissettiğimi bilmiyorsun!”

Wille ellerini aşağı indirdi. Yüzü kıpkırmızıydı.

“Bunu neden söyledin bana?” dedi Vanessa çünkü eğer şu anda hissettiği tek bir şey varsa o da tek bir şey bile bilmek istemediği.

“Yalnızca dürüst olmak istedim.”

“Dürüst? Arkamdan işler çevirip başkasıyla yatmasaydın daha dürüst olmaz mıydı?”

“Elbette,” dedi Wille. “Ne istersen sor. Cevaplayacağım.”

“Bir kez mi oldu?”

Wille duraksadı. Vanessa’nın cevabı bu duraksamadaydı.

“Kaç kez?” diye sordu Vanessa.

“İki kere. Yalnızca iki kere. Biri geçen kış, sen buradan taşındığında. Diğeri de geçen cumartesi.”

“Yötevoren’de mi?”

Wille başını evet anlamında salladı.

Vanessa aniden Wille’nin kendisini aldattığını nasıl kaçırıldığını çok açık bir şekilde anladı.

“Aynı kızla mı?” diye sordu Vanessa.

“Onunla bir daha asla görüşmeyeceğim,” dedi Wille. “Söz veriyorum. Aradığında cevap bile vermeyeceğim.”

“Ne yani bir de ona telefon numaranı mı verdin?”

“Sarhoştum,” dedi Wille. “Benim için bunun hiçbir anlamı yoktu.”

“Öyleyse neden iki kere yattın onunla?”

Vanessa koltuktan kalktı. Bacaklarının titrediğini ancak oradan hemen

şimdi ayrılmak zorunda olduğunu hissediyordu.

“Özür dilerim, Nessa, lütfen gitme.”

“Bilmek istediğim bir şey daha var.”

“Ne istersen söylerim,” dedi Wille ve koltuktan kalkarak Vanessa’ya doğru yürüme girişiminde bulundu.

Vanessa koridora doğru geri çekildi.

“Adı ne?”

Linnéa deme, diye geçirdi içinden Vanessa. Linnéa deme, Linnéa deme.

“Elin,” diye cevap verdi Wille. “Benden daha büyük. Onu tanımıyorsun.”

Vanessa başını salladı ve sessizleşti. Neredeyse tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyordu.

“Lütfen Nessa...”

Vanessa yüzüğü parmağından çıkardı ve bununla ne yapacağını merak etti. Belki de kötü bir filmde olduğu gibi onu Wille’nin üzerine fırlatmalıydı.

“Ne istersen yaparım yeter ki beni affet,” diye yalvardı Wille içini çekerek.

Vanessa yüzüğü yere bıraktı, yüzük yerde yuvarlandı ve koridordaki çekmeceli dolabın altında gözden kayboldu.

Sonrasında Vanessa gitti.

* * *

Güneş neredeyse batıyordu. Homströms Ailesi’nin evinin arkasındaki gökyüzü açık kırmızı ve mor renklerinden bir şelaleydi.

“Şu lanet olasıca aparat!”

Ida’nın babası çimin ortasında sessiz ve kımıldamadan duran çim biçme makinesini tekmeledi.

“Merhaba,” dedi Ida ve bisikletini garaja doğru sürdü.

“Merhaba,” dedi Ida’nın babası yorgunca ve makinenin üzerine eğildi. “Okul nasıldı?”

“Her zamanki gibi,” dedi Ida.

Sanki Ida orada değilmiş gibi mırıldanmaya devam eden babası, çim biçme makinesinin bıçaklarının etrafına yapışan yeşil pelteyi temizliyordu.

Aniden Ida’nın gözlerinin önünde bir şeyler canlanmaya başladı. Kendi-

liğinden çalışmaya başlamış olan çim biçme makinesinin motoru babasının ellerini bir kıyma makinesi gibi içine çekiyor, her tarafa kan fışkırıyordu.

Ida gözlerini kırptı. Hâlâ çömelmiş hâlde duran babası makineye doğru mırıldanarak tehditler savuruyordu. Gömleğinin arkasında oval bir ter lekesi vardı.

Yalnızca bir hayal, saplantıydı bu. Yoksa öyle değil miydi? Ida bu zamana kadar yalnızca geçmişi görmüş, gelecekle ilgili hiçbir görüntü elde etmemişti.

Ida bisikletini garajda, yerin üzerine bıraktı ve doğrucu üst kattaki odasına koştu. Yatağın ayakucunda duran eski gelin sandığının kilidini açtı. Sandığın içerisinden Örüntüler Kitabı'nı ve Örüntü Bulucu'yu çıkardı.

Kendini duvardan duvara uzanan halının üzerine attı, kitabı açtı ve gözünü parlayan gümüş büyütecin üzerine dayadı. Büyütecin parçalarını döndürdü.

"*Demin* gördüğüm görüntü neyin nesiydi? Gelecek hakkında mıydı? Babamın başına bunlar mı gelecek?"

Sayfanın üzerindeki işaretler titreşmeye başladılar. Bazı işaretler suyun içindeki mürekkep gibi dağıldılar. Bazıları daha da belirginleşip bir örüntü oluşturdular. Ida kitabı yorumlamayı öğrendiğinde bu onun için yepyeni bir alfabeye, kelime dağarcığına ve anlamlara ulaşmak gibiydi. Mesajlar ona kelime hâlinde gelmiyordu. Onlar doğrudan Ida'nın beyninin içine giriyorlardı. Bazen tamamen anlaşılmaz oluyorlardı.

Ama şimdi kitabın cevabı tamamen açıktı.

Hayır.

Ida inanılmaz hafıfladı. Tam kitabı kapatacakken harfler yeniden titreştiler.

Gelecek kesin değil.

Ida alnını kırıştırdı ve tüm dikkatini önünde açık olan sayfaya verdi.

Ne demek istiyorsun? diye cevapladı Ida. *Hiçbir şey kesin değil mi? Kehanetin gerçekleşeceği de mi kesin değil?*

Kitabın cevabı oluşturması oldukça fazla zaman aldı.

Son savaş gerçekleşecek.

Sonrasında her şey daha da belirsizleşti. Ida bilincinde beliren küçük bilgi parçacıklarını bir araya getirmeye çalıştı. Bunlar olası yol ayrımları ile büyük ve küçük ihtimaller hakkındaydı.

Ida sayfaları ileriye doğru çevirdi ve Örüntü Bulucu'yu döndürdü. Tüm dikkatini soracağı soruya verdi.

Yani olası birkaç tane mi gelecek var?

Kitap hemen cevap verdi.

Evet.

Ve sonra:

Hayır.

Bir kere de karar ver, diye düşündü Ida kendini dizginleyemeden.

İşaretler bir araya hareket ediyor, birbirlerinin üstüne çıkıyor ve tek bir karışım hâlini alıyorlardı. Ida kitabı kızdırdığını düşündü. Olabildiğince konsantre oldu.

Eğer farklı gelecekler varsa... Ben bu geleceklerden birinde G ile birlikte olacak mıyım?

Kitap sakinleşti ve işaretler hareket ettiler.

Ida, sen özelsin. Anlaşmamızı unutma. Son savaş bitene dek Halka ile birlikte çalışmak zorundasın. Bundan sonra mükâfatını alacaksın. Sen bana verdiğin sözünü tut ki ben de sana verdiğim sözünü tutayım.

Ida iç geçirdi.

Diğerlerine artık Örüntüler Kitabı'nda bir şey görmediğini söylemişti. Görmemişti ya gerçi. En azından diğerlerinin bilmesi gereken ve onlara yardım edecek hiçbir şey görmemişti.

Kitabı okumayı öğrendiğinden beri kitap ona aynı sözünü veriyordu. Kitap sayesinde güçlerini kullanmaktan ve Seçilmişler'le ilgili olan her şeyden kurtulacaktı. Bunun gerçekleşmesi için onlar kehaneti durdurana kadar dayanması gerekiyordu yalnızca.

* * *

Vanessa yüksek binanın önüne geldiğinde hava kararmıştı. Binanın en üst katındaki pencereye doğru baktı ve Linnéa'nın evde olup olmadığını merak etti.

Engelsfors boyunca yürümesine rağmen gerçeklikle hiçbir ilgisi olmayan o his peşini bırakmıyordu. Sanki şehir büyük bir film platosuydu ve yolda karşılaştığı insanlar da figürandı.

Birkaç saat içerisinde yine kilise bahçesinde buluşacaklardı. Vanessa bu sefer Michelle kartını oynamış ve annesine onda uyuyacağını söylemişti.

Sekizinci kattaki pencerede aniden kırmızı bir lamba yandı ve Vanessa, Linn a'nın evde olduğunu anladı. Belki de Linn a onu yukarıdan görmüştü. Düşüncelerini mi okumuşt ? Orada aşağıda durduğunu mu hissetmişt  yoksa?

Vanessa, Linn a'yı affedebilmeyi her şeyden çok istiyordu. İçinde ona karşı duyduğu hasret büyüyordu. Linn a onun hiçbir şey için yalan söylemeye ihtiyaç hissetmeyece i tüm dünyadaki tek ki iydi.

Tüm sokak boyunca esen rüzgâr yerdeki tozu kaldırdı ve Vanessa'nın etrafında kendi etrafında dönen bir toz bulutu oldu. R zg rdan oradan oraya yuvarlanan çakıl taneleri Vanessa'nın ayaklarının altındaki asfalt boyunca yuvarlanıyorlardı ancak Vanessa başını büyük binaların arasındaki çalılara doğru  evirdi inde çalılarının tamamen sabit olduğunu gördü.

Yalnızca Vanessa'nın etrafında rüzgâr vardı. Yüzünün  zerindeki esintinin saçlarıyla oynadığını hissetti inde Vanessa'nın tüyleri diken diken oldu. Görünmez oldu undaki aynı histi bu. Ama ondan daha hafifti.

Rüzgâr birkaç saniye içinde ortadan kayboldu. Vanessa oradan uzakla madan önce başını yukarıya kaldırdı ve bir kez daha Linn a'nın penceresine baktı.

11

Minu, anne ve babasının kavga ettiği zamanın mı yoksa kavgaya ba lamalarından hemen önceki saniyenin mi daha kötü olduğuna karar veremiyordu. Şimdi olduğu gibi. Her cümle, bastırılmış öfkeyle doluydu. Her bir kelime veya bakış, tutu an bir kıvılcım olabilirdi.

Daha önceleri ailece yedikleri ak am yemeklerini i le çekerdi. Şimdilerde ise annesinin gece vardiyasına kalması veya babasının fazla çalışması onun rahat bir nefes almasını sağlıyordu. Onlarla birlikte ak am yemeği yemek anca bir savaş alanında piknik yapmak kadar rahatlatıcıydı.

“ u lanet sıcak,” dedi babası ve peçete ile alnını kuruladı. “Minu rica etsem tuzu uzatır mısın?”

Minu mekanik bir hareketle tuzu babasına uzattı. Minu'nun annesinin bunu onaylamadı ını ifade eden bir mimik yaptığını bilmesi için ona bakması gerekmiyordu. Tıpkı babasının annesine bunun yalnızca kendisini ilgilendirdi ini söyleyen bir bakışla cevap verdiğini bilmesi için babasına

bakmasına gerek olmadığı gibi.

Babası sanki kendisini ezdirmeye hiç niyeti olmadığını altını çizmek için tuz öğütücüsünü her zamankinden birkaç sefer daha fazla çevirdi. Masanın etrafındaki sessizlik öylesine sağlamdı ki tuz öğütücüsü sanki bir taş kırma makinesi gibi duyuluyordu.

Tuz tanecikleri balık ve patatesin üzerine yağıyordu. Minu'nun babasının, yakında elli üçüncü yaşı bitiyordu. Minu'nun büyükbabası kalp krizinden öldüğünde elli dört yaşına yeni girmişti.

Minu çatalıyla tabağındaki kuru somon parçasıyla oynuyor ve annesinin tuz veya babasının tabağına sebze almamasıyla ilgili bir şey söylememesini umuyordu.

"Nasıldı okulun ilk günü?" dedi annesi.

"Hiçbir problem yoktu. Yeni bir danışman öğretmenimiz var. Çok sıkıcıymış gibi görünüyor. Matematikle fizik dersine giriyor."

"Max kadar iyi değil, değil mi? Tabii onun gibi öğretmenler kolay yetişmiyor."

Annesi anlıyormuş gibi görünüyordu ancak hiçbir şeyden anladığı yoktu.

"Başka bir şeyden konuşabilir miyiz?" dedi Minu.

"Evet, bırak kızı. Minu'nun düşünmek isteyeceği bir şey değil bu bahsettiğin."

"Elbette," dedi annesi yumuşakça ama Minu'nun babasına attığı bakışlar tıraş bıçağı keskinliğindeydi. "Ben yalnızca Ylva'nın kendini Minu'nun çok sevdiği bir öğretmenle karşılaştırmasının zor olacağını söylemek istemişim. Ben, senden farklı olarak Erik, bazen zor şeylerin konuşulmasının önemli olduğunu düşünüyorum."

"Sınıfa yeni bir oğlan da geldi bu arada," dedi Minu, babasının annesine cevap vermesine fırsat bırakmadan. "Viktor Ehrenskiöld. Stockholm'den geliyor."

"Ehrenskiöld. Şu köşkü satın alanlar," dedi babası.

Engelsfors Gazetesi'nin genel yayın yönetmeni olarak, Minu'nun babasının şehirde olup biten her şeyden ve belediyenin bütçesindeki en ufak gelir ve masraftan haberi oluyordu.

"Onlar hakkında bir şey biliyor musun?" dedi Minu.

"Baba ve oğul. Baba borsacı ve daytrading ile ilgileniyor. Daytrading,

yani finansal bir enstrümana ait alım ve satım işleminin aynı gün içinde yapılması. Hisse senetleri satıyor ve ciddi paralar kazanıyor. Evi satan Bertil ile konuştım. Babası da oğlu da kötü huyluymuş.”

‐Bertil’in dünyasında başka türlü Stockholm l lere de yer var mı sanki?‑ diye tısladı annesi.

‐Etrafını umursamıyormuş gibi görünüyor,‑ dedi Minu hızlıca. ‐Viktor yani‑

‐Belki de kendine güveni azdır,‑ dedi annesi.

‐Veya yalnızca tipik bir serseridir hepsi bu,‑ dedi babası. ‐Her şey, her zaman psikolojiyle açıklanamayabilir.‑

‐öyle mi? Peki insan diğer insanları anlamayı *neden* denememeli?‑ dedi annesi. ‐Her şeyden önce de böyle Stockholm leri. Tanrım, Erik her geçen yıl daha da Engelsforslu oluyorsun, hepsi bu.‑

 şte geliyordu. Kıvılcım. Bakışları birbirlerine sıkıca kilitlendi. Babasının yüzü bir trafik lambası üzerindeki ışıklar gibi aniden geç yeşilinden dur kırmızısına büründü.

‐Ve şimdi sen bu son s ylediğinle ne demek istiyorsun Farnaz?‑

‐Bağırma,‑ dedi annesi kavga ederlerken birbirinin sesini sırasıyla bastırmak için yükselttikleri o karşısındakini aşağılayan, mesafeli ve soğuk sesle. Biri bağırırken diğer i buz gibi duruyordu.

‐Ben bağırmıyorum!‑ diye bağırdı babası ve masanın diğer ucuna doğru fırlattığı çatalı, bir  ingirdamayla Minu’nun yanına düştü.

Minu  atalı alıp babasına geri fırlatmak isterdi ama bunun yerine sofradan kalktı, tabağını ve yere düşen çatalı mutfak tezgâhının üzerine koydu. Anne babası onun mutfağı terk ettiğinin farkında bile değilmiş gibi görünüyordu.

Minu merdivenlerden yukarı koştı, odasının kapısını arkasından kapadı ve müzik açtı. Aşağıdan gelen sesleri duymayana kadar müziğin sesini açmaya devam etti.

Yatağına   kt . Daha sakın bir şekilde nefes almayı denedi ve tüm dikkatini şarkıya verdi.

‐I learned the truth at seventeen. That love was meant for beauty queens. And high school girls with clearskinned smiles. Who married young and then retired.‑

(Gerçeği on yedi yaşında öğrendim. Aşk meğersem güzellik kraliçeleri ve kursuz g l msemeleriyle lise kızları için yaratılmış. Onlar tazecik evlendiler ve zengin koca parası yediler.)

Anne ve babası arasında aşk kalmış mıydı?

Minu'yu her zaman kucaklayıp öpüyorlardı ama artık birbirlerine sıklıkla dokunmuyor ve "seni seviyorum" demiyorlardı.

Belki de Gustaf'ın ailesinin yaptığı gibi sırf benim hatırım için bir aralardır, diye düşündü Minu. Ayrılabilmek için yalnızca benim evden taşınacağım zamanı mı bekliyorlar acaba?

Bu, korkunç ve aşağılayıcı bir düşünceydi. Minu onları bir arada tutan bir zincirdi sanki.

Alt katta babasının çalışma odasının kapısı çarpıldı ve Minu, bunu tüm bedeninde hissetti. Annesi babasının ardından bağıırıyordu. Ergen gençler gibi kavga ediyorlardı. Onların bu yaptıklarını Minu hayatı boyunca hiçbir zaman yapmamıştı.

Yerde duran büyük spor çantasının içine baktı. Çantanın içinde üç kazma, bir çift el feneri, bir küskü ve büyük bir su şişesi bulunuyordu. Sırf evden uzaklaşmak için gecenin bir vaktinde mezar kazmak için aceleyle güle oynaya yola koyulacağı aklının ucuna gelmezdi.

Ama onlar uyuyana kadar beklemek zorundaydı.

Komodinin çekmecesini açtı ve çekmecenin içinden Örüntüler Kitabı ile Örüntü Bulucu'yu çıkardı. Kitap belki bozuktu ama Minu'nun pes etmeye niyeti yoktu.

Parmaklarını üzerinde kabartma yapılarak çizilmiş ve büyüğünün küçüğünü kapsadığı iki çember olan kitabın siyah ön kapağı etrafında dolaştırdı. Bir yandan tüm dikkatini soracağı soru üzerine veriyor diğer yandan açmış olduğu kitabın sayfalarını çeviriyordu.

Benim gücüm nedir?

Minu, Örüntü Bulucu'yu gözüne götürdü ve farklı parçalarını döndürmeye başladı.

Benim gücüm nedir?

Bilincinde çırpınan bir şeylerin olduğunu hissetti ve bakışlarını tekrardan bulunduğu sayfa üzerinde sabitledi. Bekliyordu ama hiçbir şey olmuyordu.

* * *

Linnéa kilise bahçesine giden aydınlatılmış yol boyunca yürüyordu. Gecenin sesini, kuru çayırın içindeki cırcır böceklerini, Engelsfors'un güneyine doğru giden bir trenin uzaktan gelen gümbürtülerini dinliyordu.

Ve aniden arkasında bir Şey hissetti. Asfaltın üzerinden gelen bir sürük-
leme sesiydi bu.

Linn a arkasını döndü.

Kimse yoktu ama bir Şey duyduğuna emindi.

Linn a büyüsünü y ĐunlaŐtırdı Düşüncelerini okumaya çalışan kişinin
kim olduğunu bildiğinde bunu daha kolay başarıyordu ama bunu gölgeler-
le denemek oldukça zordu.

HiÇbir Şey.

Linn a tekrardan arkasını dönerek hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Henüz kilise bahçesine gelen olmamıştı. Duvarın orada oturdu ve bekle-
di, yıldızların parladığı ağustos semasını seyre daldı.

Elias ile geçirdiği geceleri, Engelsfors'un en ıssız yerlerindeki gezintile-
rini düşündü. Saatlerce durmaksızın konuŐabiliyorlardı. Elias'ın tavsiyele-
ri belki de pek parlak değildi ama yine de onu rahatlatmayı başarıyordu.
Elias onu ağlarken görebilecek tek insandı. Elias onu teselli edebilecek tek
insandı. Elias'ın da ona ihtiya ı vardı. Linn a tekrardan ihtiyaç duyulmayı
 zl yordu.

Şimdi burada olsaydı... EĞer ona anlatabilseydi...

Linn a, Vanessa'nın enerjisinin yaklaştığını hissedince kaskatı kesildi ve
sonrasında yolun üzerinde aydınlık bir Şey göründü.

Linn a ayağa kalktı. Aklından binlerce Şey geçiyordu. Tüm yaz Vanessa
ile yalnız kalabileceği bir anın gelmesini ummuştu. Şimdi artık tam da o an
geldiğinde Linn a ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

"Merhaba," dedi Linn a ve Vanessa'yı karşılamak için ona doğru yürüdü.

Vanessa yavaşladı ve durdu. Yapışkan maskara parlak gözlerini  evreli-
yordu.

"Merhaba," diye mırıldandı Vanessa.

Linn a'nın tek yapmak istediği Vanessa'ya dokunmak, onu kollarına al-
mak ve teselli etmektir.

"Ne oldu?" dedi Linn a.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Ama Linn a ne olduğunu çoktan görmüştü. İnce nişan yüzüğü yoktu.

"Wille ile ayrıldın mı?" dedi Linn a.

Linn a bu soruyu sorar sormaz pişman oldu. Ama bunun için artık çok

geçti. Vanessa'nın bakışları çoktan sertleşmişti.

"Beynimin içinde dolaşmayı bırakabilir misin?"

Linnéa yüzük hakkında bir açıklama yapmak, onun Wille'den ayrıldığını yorumlamak için düşüncelerini okumasına hiç de gerek olmadığını söylemek istiyordu ama Vanessa çok sinirliydi. Vanessa, Linnéa'yı söyleyeceklerini ve hissettikleri bilmeden yargılıyordu.

Linnéa, Vanessa'nın kendisi hakkında ne düşündüğünü ve Vanessa ile bir şansı olup olmayacağını istese hemen öğrenebilirdi. Vanessa tüm bunlara rağmen onun düşünceleri okumamanın ne kadar zor olduğunu bir bilseydi...

"Wille ile ayrıldığınızı tahmin etmem için düşüncelerini okumam gerekmiyor," diye duyuldu Linnéa'nın sesi.

Vanessa gözlerini dikip Linnéa'ya baktı sonra da hemen arkasını döndü ama Linnéa onun yeniden ağlamaya başladığını görmüştü.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun neden böyle oluyordu?

Linnéa elini yumruk yaparak sıktı ve tırnakları avucunun içine battı.

Bu onun Vanessa ile konuşabilmek, ona ulaşabilmek, ondan sahici bir şekilde özür dileyebilmek için eline geçmiş olan bir şanstı. O ise bu şansı berbat ediyordu. Diğer her şeyi berbat ettiği gibi. Dokunduğu her şeyi bozduğu gibi.

Vanessa'nın omuzları titriyordu. Onun her hıçkırığı Linnéa'nın kalbini delip geçiyordu. Linnéa özür dilemekten nefret ediyordu ama şimdi evrende dilenecek tek bir özür bile kalmayana dek "özür" dilemeye hazırdı.

Vanessa sessizleşti. Yolum biraz uzağından Minu ve Anna-Karin'in geldikleri görüldü. Aralarında büyük bir spor çanta taşıyorlardı. Minu ve Anna-Karin'in arkasında Ida elinde bir kazmayla yürüyordu.

Minu ve Anna-Karin ileriye doğru geldiklerinde Vanessa'ya meraklı gözlerle baktılar.

Ida hor gören bir şekilde gülümsedi. Erik Forslund, Robin Zetterqvist ve Kevin Mansson da aynı bu şekilde gülümsüyorlardı Elias'a. Ida'nın tüm okula veba gibi yaydığı yalanlarına bu gülümsemesi eşlik ederdi.

Linnéa, Ida'nın elinde tuttuğu kazmayı çekip onun o gülümsemesini yüzünden kaybolana dek kazımak istiyordu.

Linnéa Ida'nın Halkanın bir parçası olduğunu kabul etmek zorunda olduğunu biliyordu ama onun gerçekte kim olduğunu asla unutmayacaktı: o en az Seçilmişler'in durdurması gerekenler kadar şeytaniydi.

“Neyi bekliyoruz?” dedi Vanessa kalın bir sesle. “Bir mezar kazacak mıyız kazmayacak mıyız?”

12

Ida, Minu’nun yüzüne nasıl da bir profesör ifadesi kondurduğunu görüyordu.

“Benim üç, Ida’nın bir kazması var,” dedi Minu, Ida’nın elinde bir kazmayla durduğu gerçeği herkesçe görülmüyormuş gibi. “Herkeseye yetecek kadar kazma yok ama zaten birinin nöbet tutması gerekiyor.”

“Ben tutabilirim,” dedi Linnéa.

İtiraz eden olmadı. Düşünceleri okuyan bir ucubeyle birlikte olmaktan kurtulduğu için Linnéa’nın nöbet tutacak olmasına en çok sevinen Ida oldu.

Ida muhtemelen kimseden Linnéa’dan nefret ettiği kadar nefret etmiyordu. Linnéa. Ömür törpüsü, boş tehditler savuran rahatsız Linnéa. Her şeyden önemlisi psikopat Linnéa. O kıyafetleri ve makyajı ile özel olduğunu sanan ama aslında normal insanların gözünde tüm psikopatların birbirine benzediğini anlayamayan Linnéa.

Ida mezarlığa doğru yürüyen diğerlerini takip ederken elinde tuttuğu kazmanın ağaç sapını sıkıca tutuyordu. Ida sıranın en arkasındaydı ve arkasındaki içinde her şeyin saklanabileceği karanlığı düşününce sanki bir kuş tüyü ensesini gıdıkladı.

Yanlarından geçtikleri mezar taşlarına bakmak istemeyen Ida, bakışlarını Vanessa’nın sarı kafasında kilitledi. Ida toprağın içinde çürüyen cesetler ve cesetlerin göz yuvalarından içeri yavaşça sürünen kurtları kesinlikle düşünmek istemiyordu. Gerçi lanet bir mezarı kazacakları gerçeğini bile düşünmek istemiyordu ya.

İstemiyorum, istemiyorum, istemiyorum, istemiyorum, istemiyorum...

Ida karanlıktan oldu olası nefret etmişti. Küçükken uykuya dalması birkaç saati buluyordu.

Yatağın içinde yorgana sarılı şekilde en ufak gürültüyü dinlemeye çalışıyor, kollarını ve bacaklarını yorganın dışında tutmaya cesaret edemiyordu. Gözlerini kapatmak, yataktan ayrılmak ve yatakta sabitçe uzanmak için fazlasıyla korkaktı.

Bazen anne ve babasını çağırıyor. Hâlâ yarı uykulu olan anne ve babası iç geçirerek Ida'nın odasına kadar gelip ona karanlıkta korkulacak bir şey olmadığını, gündüz etrafta olan her şeyin gece de aynı olduğunu söylüyorlardı.

Sanki gündüz yaşanan hayatın hiçbir tehlikesi yokmuş ve korkutucu şeyler içermiyormuş gibi.

Sanki sana zarar vermek isteyecek her şey karanlığın kucığında saklanmıyormuş gibi. Katiller ve pedofiller. Yasa dışı dövüştürülen kudurmuş köpekler ve uyuşturucu satıcıları.

Ne Erik ne Julia ne de Felicia bir şey fark etmişti. Ida uyuma numarası yapmakta usta olmuştur. Karanlıkta ardına kadar açılmış gözlerle uzanırken derince nefes alıyor ve uykulu sesler çıkarıyordu.

Halkanın içindeki diğerlerine karanlıktan korktuğunu göstermeye kesinlikle hiç niyeti yoktu ama belki de Linnéa bunu çoktan biliyordu.

Evet. Linnéa gücünü kesin bunu öğrenmek için kullanmıştı.

Vanessa aniden durdu ve Ida neredeyse onun üzerine düşüyordu.

Mezarın önündeydiler.

Her şey bir saniye için durdu. Ensesindeki kuş tüyünü şimdi yeniden hisseden Ida, mezar taşına doğru birkaç adım attı. Kendisi ve karanlık arasında Vanessa duruyordu artık.

Minu spor çantasını açtı.

“İnternetteki araştırmalarımda tabutun toprağın yaklaşık iki metre kadar altında bulunacağı yazıyordu,” dedi Minu kazmalardan birini kavrayarak.

“İki metre,” diye inledi Vanessa ve ardından o da eline bir kazma alarak deneme amaçlı toprağı karıştırdı. “Anna-Karin senin elementin toprak olduğuna göre belki de bir hokus pokusla bu toprağı kaldırabilirsin ha?”

“Senin elementin de hava. Sen de gayet bir üflemeyle bu topraktan kurtulabilirsin öyleyse,” dedi Anna-Karin sessizce.

Vanessa kazmasını aşağı doğru bastırduğunda üzeri yanmış çimenlerle kaplı koca bir toprak parçasıyla karşılaştı.

Ida bu sıcak yaz gecesinde ürperiyordu. İçinde bulunduğu durum itibarıyla Nicolaus’a hak vermiyor değildi. İhtiyar bunak haklıydı. Yaptıkları şey birçok yönden yanlıştı.

Anna-Karin ve Minu da kürekleriyle kazmaya başladılar.

Ida güçlükle yutkunuyor ve kendi kendine neden burada olduğunu ve

kitabın ona verdiği sözleri hatırlatıyordu. Ida, Minu'nun tam yanına yaklaşarak kazmaya başladı.

Kazmak Ida'nın tahmin ettiğinden daha zordu. Minu ve Ida'nın kazması hep birbiriyle çakışıyordu ama tıpkı ata bindiği zamanlarda olduğu gibi bu fiziksel aktivite de onu bir çeşit transa sokuyordu. Kazmayı kaldıran, toprağı kazan ve katılaşmış toprakları yerin içinden söküp attıktan sonra yukarı kaldırıp kenara atan bir kepçeye dönüşüyordu.

Onlar kazdıkça toprak daha da nemli ve ince oluyordu. Solucanlar ve böcekler toprağında altında sürünmeye çalışıyor ama hiçbiri Ida'nın kazmasına dayanamıyordu. Ida onları görür görmez kazmasıyla ikiye ayırıyor ve onların bir bir yok ettiği düşmanları olduğunu düşünüyordu.

Felicia. Robin.

Linnéa. Tüm Seçilmişler Ida'nın kazmasından paylarını alıyorlardı.

Erik de öyle. Çok sinir bozucu olduğu için Julia da.

Artık iyice derinleşen çukurun içinde ikişer ikişer nöbetleşe durmak zorundaydılar. Şişman olan Anna-Karin ağır ağır nefes alıyor ve inliyordu. Minu ise hayatı boyunca kitap taşımak dışında herhangi bir egzersiz yapmamıştı.

Sonunda çukuru kazmaya devam edenler Ida ve Vanessa oldu. Sanki bir yarışma içerisindeydiler. Tek duyulan toprağı kazan metalin sesiyle Ida ve Vanessa'nın zorlukla solumalarıydı.

Ida olması gerektiğinden oldukça iri bir solucanı hedefledi ve onu kazmasının keskin köşesi ile ikiye ayırdı. Kazma sert bir yüzeyle karşılaştı. Hem Ida hem de Vanessa kaskatı kesildi.

"Tabut," diye fısıldadı Minu.

Ida panikledi. Hemen şimdi mezarın dışına çıkmalıydı. Şimdi, şimdi, şimdi! Kazmasını kenara fırlattı ve ellerini yukarı doğru uzattı.

"Yukarı çıkmama yardım edin," diye tısladı Ida.

Minu ve Anna-Karin tereddüt ediyordu. Minu en sonunda dizlerinin üzerine çöküp ellerini Ida'ya uzatmadan önce birbirlerine baktılar. Ida, Minu'nun ellerine sıkı sıkı sarıldı, ayaklarını çukurdaki boşlukların içine sokmayı denedi ve toprak parçaları çukurun dibine doğru yuvarlandı. Ida sonunda çukurdan yukarı çıkabilmeyi başardı ve sert çayırın çıplak dizlerine değdiğini hissetti. Kalbi hızla atıyordu.

Vanessa sanki haftada en az bir kere kutsal şeylere saygısızlıkta bulun-

yormuş gibi sakince tabutun kapağını açmaya başladı.

“Dikkatli ol da parçalanmasın,” dedi Minu. “Eski tahtalar kolayca kırılabilir.”

“Çok da eski görünmüyor,” diye cevap verdi Vanessa.

Vanessa haklıydı.

Tabutun kapağının koyu tahtaları ay ışığında parlıyordu. Tabut sanki tamamen yeni gibi görünüyordu. Sanki biri onu oraya birkaç saat önce koymuştu.

Vanessa kazmasını çayırın üzerine fırlattı, aşağı eğilerek tabutun pürüzsüz yüzeyini elleriyle ovaladı.

“Burada büyü var. Hissediyorum,” dedi Vanessa ve kendinden emin olmayan bir ifadeyle tabutun yanlarına dokundu. “Lanet olsun bunu nasıl açacağız şimdi?”

“Bu yaptığımızın ne kadar hastalıklı olduğunu görmüyor musunuz?” dedi Ida. “Bir ölünün tabutunu açamayız! Çürümüş bir cesede bakmayı hiç ama hiç istemiyorum!”

Sözlerinin sonuna doğru Ida’nın sesi çatlamıştı. Ida ne zaman sinirlense sesi onu yarı yolda bırakıyordu.

“Mezarın içinden ne çıkacağını zannediyordun? Bir paskalya yumurtası mı?” diye tısladı Vanessa.

Üzerlerine bulaşmış topraktan kolları ve bacakları kahverengi olan Vanessa bir kaplan gibi görünüyordu. Kirli eliyle kuruladığı alnında çamurlu bir çizgi vardı.

Minu spor çantasından bir küskü çıkardı ve onu Vanessa’ya uzattı.

“Tabutun içinde ne olduğunu bilmiyoruz. Belki de ceset bile değildir içindeki,” dedi Minu.

Ida, Minu’nun bu başkalarına egemen ve üstün olmak isteyen ses tonunun arkasında gizlediği korkuyu duyumsuyordu.

Vanessa küsküyü aldı ve tabutun kapağını kurcalayıp yukarı doğru ittir-meyi denedi.

“Sıkışmış!”

Ida bacağında aniden yumuşak bir şey hissetti ve çığlık attı. Ida’nın çığlığı tüm kilise bahçesinde yankılanıyordu. Ida ayaklarını yere deli gibi vuruyor ve yere bakıyordu. Kedi’nin yeşil gözleri de ona. Kedi sırttı. Kediler

sırıtmazdı ama Ida bu lanet hayvanın öyle yaptığından emindi.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi Vanessa ve Ida’nın arkasından yukarı tırmanmadan önce küsküyü mezarın dışına fırlattı.

Ida öfkesinin içinde kaynadığını hissediyordu. En çok da şu iğrenç kedi-yi tekmelemek istiyordu ama uyuzluğuna ve çirkinliğine rağmen o da bir hayvandı.

Anna-Karin Kedi’yi kucağına aldı ve parmaklarıyla onun yer yer dökülmüş karmakarışık hâldeki tüylerini yavaşça okşadı. Ida bunu görmeye kesinlikle dayanamıyordu.

“Ne yapıyorsun burada?” diye mırıldandı Anna-Karin.

Kedi hemen sessizleşti.

Bir şey görmüş olmalıydı. Ida arkasını döndü ve anında büyük bir rahatlık hissetti.

Nicolaus.

Nicolaus tüm bu olanları durduracaktı.

* * *

Kedi Anna-Karin’in kucağında dönmeye başladı ve hemen yere atladı. Yavaşça mezar taşının arkasına doğru gitti. Anna-Karin de keşke Kedi gibi saklanabilseydi.

Nicolaus kilise bahçesinde yürüyor ve Linnéa da onun arkasından koşuyordu.

Kimse bir şey söylemiyordu. Söylenecek hiçbir şey yoktu. Nicolaus’u sırtından vurmuşlardı.

Onları hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmayan Nicolaus’u aldatmış ve ona yalan söylemişlerdi.

Nicolaus açık çukuru görünce donmuş bir şekilde durdu ve bakakaldı.

“Özür dileriz,” dedi Anna-Karin.

“Aslında başka bir seçimimiz de yoktu,” dedi Linnéa nefes nefese.

Nicolaus yukarı baktı ve Anna-Karin’inin bakışlarıyla karşılaştı. Nicolaus sinirli değil daha ziyade mahzun görünüyordu.

“Sizleri suçlayamam,” dedi Nicolaus. “Ve sizleri engellememeliydim. Cesaretim bana ihanet etti. Tabutun içinde ne olduğunu bilmiyorum ama o her neyse beni çok korkutuyor. Bu korkuyu ruhumun derinliklerinde

hissediyorum.” Nicolaus ağır bir şekilde içini çekti. “Ama belli ki tabutun içindeki her neyse onu kendim bulmak istiyorum. Bundan kaçamam.”

Kedi miyavlayarak araya girdi.

Kedi mezar taşının arkasından ayrılarak Nicolaus’a doğru yavaşça yürüdü, mezarın tam önünde durarak ona baktı. Kuyruğu bir ileri bir geri hareket etti. Nicolaus dizlerinin üzerine çöktü.

Etraflarındaki sessizlik sanki sıkılaşıyordu. Nicolaus elini ileriye doğru uzattı ve Kedi, başını Nicolaus’un eline sürttü. Anna-Karin, Kedi ve Nicolaus arasındaki büyülü bağı neredeyse görebiliyordu.

“Hayır,” diye mırıldadı Nicolaus ve nefes almakta aniden zorlanmaya başlamış gibi elini boğazına götürdü. “Hayır, hayır, yapamam...”

Kedi yeniden miyavladı ve Nicolaus’un gözünden yaşlar boşalmaya başladı.

“Hayır,” diye fısıldadı Nicolaus. “Yapamam...”

“Ne oluyor?” dedi Ida sabırsızca.

Nicolaus yukarı baktı ve utanıyormuşçasına bakışlarını kaçırdı.

“Buradan gitmelisiniz. Lütfen. Sizden rica ediyorum.”

Anna-Karin’in içi korkudan tamamen buz kesmişti. Buradan gitmek de-ğil *kaçmak* istiyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

“Hiçbir yere gitmiyoruz,” dedi Linnéa.

Kedi, Nicolaus’un dizlerine sürtünüyor yumuşakça mırıldanıyordu.

Nicolaus gözlerini kapadı ve başını eğdi. Sonrasında Nicolaus Kedi’yi kaldırdı ve onu küçük bir bebekmişcesine kucağına aldı.

Kedi daha da yüksek sesle gurluyordu.

“Affet beni, affet beni, affet beni...” diye tekrar tekrar fısıldadı Nicolaus ağzını Kedi’nin kulağına sıkıca bastırarak.

Elini Kedi’nin gözlerinin üzerine koydu.

Kedi acı içinde miyavladı. Bir iki kere ürküp patilerini geri çekti sonrasında bedeni gevşedi ve başı yana düştü. Kedi ve Nicolaus arasındaki bağ sonsuza dek kırılmıştı. Nicolaus cansız bedeni mezarın önüne koyduğunda Anna-Karin’in gözleri yaşlarla doldu. Kedinin tek gözü hâlâ sonuna dek açıktı.

“Ölümü hatırla,” diye fısıldadı Nicolaus.

Aşağıdan, çukurun içinden küçük bir şakırdama sesi duyuldu. Bir daha. Ve bir daha. Sanki bir çatının üzerine yağın dolunun çıkardığı ses gibiydi duyulan ses.

Anna-Karin açık mezara doğru birkaç adım attı. Bunun üzerine diğerleri de aynı şeyi yaptılar.

Tabutun kapağı çatladı ve kırıldı. Kırık parçalar kıymıklara, kıymıklar havada uçuşan talaştan toz taneciklerine dönüştüler. Anna-Karin büyüünün mezardan nasıl da yükseldiğini hissediyordu. Anna-Karin parıldayan bir şeyin havada dönerek Nicolaus'a doğru ilerlediğini gördüğünü sandı. Sonradan sönecek olan bir kıvılcım sürüsü Nicolaus'un etrafını sardı.

Anna-Karin yeniden çukura eğildi.

Tabutun içinde geriye yalnızca kararmış ve gözenekli kırık kemik parçaları kalmıştı. Kemikler ertesi saniye kırılarak ince bir toz tabakası oluşturdular. Anna-Karin toz ve ölüyü koklamamak için ellerini içgüdüsel olarak ağız ve burnunun üzerine koydu.

Anna-Karin gözünün ucuyla yerde çömelerek oturup boş mezara bakan Nicolaus'a baktı.

"Nicolaus?" dedi Anna-Karin. "Ne oldu?"

Nicolaus uzun bir süre sessiz kaldı.

"Hatırlıyorum," dedi Nicolaus sonunda.

"Neyi hatırlıyorsun?"

Nicolaus başını yavaşça yukarı kaldırdı ve Anna-Karin'e baktı.

Gördüğü hem Nicolaus'tu hem de değildi. İnsanın kafasını karıştıran o parıltı artık yoktu. Bunun yerine sonsuz acı vardı.

"Her şeyi," dedi Nicolaus.

13

Minu, ayağa kalkan Nicolaus'a bakıyordu. Nicolaus elini saçlarının arasından geçirdi. Tipik bir Nicolaus jestiydi bu ama gördüğü yine de tam olarak Nicolaus da sayılmazdı.

"Tüm hayatımı," dedi Nicolaus. "Her şey geri geldi."

Nicolaus sessizleşti. Sağa sola sallanıyordu.

"Çok fazla..."

"Sakinleşmeye çalış yalnızca," dedi Anna-Karin.

Nicolaus gülüyordu. Sanki bir yabancıydı gülen.

Hatıraların ne kadar güçlü olabileceklerini bilen Minu endişeli bir şekilde Nicolaus'a bakıyordu. Tüm hayatını bir anda geri almak... Nicolaus'un beyni belki de aşırı yüklenmenin sonuçlarını yaşıyordu.

"Her şeyi öğrenmelisiniz," dedi Nicolaus. "Ama burada veya birinin bizi duyabileceği bir yerde değil."

Nicolaus, Kedi'nin ölü bedenini yavaşça yukarı doğru kaldırdı ve lime lime olmuş derisini okşadı.

"Bunu o istedi, değil mi?" dedi Anna-Karin kalın bir sesle. "Senden bunu yapmanı istedi değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Nicolaus. "Familiarisimin hayatı çok önceden sona ermeliydi zaten ama bana çok sadıktı. Şimdiyse artık huzur içinde yatması gerekiyor."

Nicolaus minik bedeni mezarın içine dikkatlice bıraktı sonrasında eline bir kazma alarak aşağı toprak atmaya başladı. Kollarına artık derman kalmamasına rağmen Minu da bir kazma alarak Nicolaus'a katıldı. Vanessa ve Linnéa'nın da yardımıyla çukurun içini hızlıca doldurdular. Çukurun içini doldurmayı bitirdiklerinde toprağın üzerini ellerinden geldikince düzleştirmeye çalıştılar.

"Muazzam bir fikir," dedi Ida. "Bu mezarın açıldığı ta uzaktan belli oluyor."

"Bekle biraz," dedi Nicolaus.

Nicolaus dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını toprağa bastırdı. Önce hiçbir şey olmadı ama sonra toprağın içinde yeşil noktalar belirmeye, toprak filiz vermeye başladı. Minu çimen kokusunu hissedebiliyordu. Gittikçe büyüyen çimenler mezarı kapladılar. Minu çimenlerin santim santim uzayarak tüm mezarı kaplamalarına kadar geçen süre boyunca Nicolaus'un bunu yapabilmek için kendini zorlarken nasıl da titrediğini gördü.

Canlı varlıklar oluşturmak ve onları kontrol etmek.

Müdirenin bahsettiği ahşap elementinin gücü buydu işte. Elias'ın ve Nicolaus'un elementi.

Nicolaus, titreyen bacakları üzerinde yükseldi ve ellerini pantolonunun paçalarına sildi.

Minu, Nicolaus'un gerçekte kim olduğunu düşündü.

Ya tüm anılarına kavuşan Nicolaus, Minu'nun hoşuna gitmeyeceği bir kişiye?

* * *

Nicolaus'un oturma odasında dağınık bir hâlde oturuyorlardı. Linn a küçük koltuğun üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Kilise bahçesinden ayrıldıklarından beri Nicolaus tek kelime etmemişti. şimdi de olduğu yerde öylece durup sessiz ve düşünceli bir şekilde duvarda asılı olan gümüş haça bakıyordu.

Linn a, Nicolaus'un düşüncelerini okumasa da onun ne kadar farklı hissettini biliyordu. Nicolaus sanki tam bir bütüne d n şm şti.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi Nicolaus.

"En başı muhtemelen iyi bir yer olur," dedi Linn a.

Nicolaus, Linn a'ya doğru döndü.

"Deneyeceğim. Elbette deneyeceğim. Rehberinizden bir cevap alabilmek için uzun bir süre beklemeniz gerekişti zaten."

Nicolaus hepsinin yüzlerine, teker teker baktı.

"Baştan," diye başladı Nicolaus. "Başlangıçtan beri neredeyse dört yüzyıl geçti."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Minu.

"Ben o zaman doğdum. Demek istediğim o ki...    yüz yıldan öncesinden de önce ölmüş olmalıyım."

Odanın içini ağır bir sessizlik kapladı. Linn a, Nicolaus'un söylediklerini anlamaya çalışıyordu. Bu imkânsızdı. Ağzını ilk a an Ida oldu.

"Ne yani?" diye söylendi Ida. "Sen şimdi bir *vampir* misin?"

"O elbette bir vampir değil," dedi Anna-Karin.

"Nereden biliyorsun bunu?" diye tısladı Ida. "Cadılar ve şeytanlar varsa vampirler neden olmasın?"

"Dediğim gibi," dedi Linn a. "Her şeyi en baştan alman muhtemelen en iyisi, Nicolaus."

Linn a bunun yerine Nicolaus'un düşüncelerini okusaydı her şey daha hızlı ilerleyecekti ama bunu bir daha yapmayacağına dair söz vermişti.

Nicolaus, Linn a'ya katıldığını belli edercesine başını salladı, Minu'nun yanında duran boş, ağşap sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu.

"Burada, Engelsfors'ta doğdum. Babam papazdı ve bu, ileride benim de papaz olacağım anlamına geliyordu. Babam öldüğünde onun makamını ben devraldım. Papaz olarak topluluktaki rol m  seviyor, bundan keyif

alıyordum. Benim için seçilen bir kadınla evlendim. Hedvig. O da bizden biriydi... Demek istediğim o ki... Konsey'e ait olan ailelerdendi."

"Sen de *Konsey*'den misin?" dedi Linnéa ve ayaklarını döşemenin üzerine indirdi.

Linnéa eğer Nicolaus onlardan biriye oradan çekip gitmeyi ve bir daha asla geri gelmemeyi düşünüyordu.

"Artık değilim," dedi Nicolaus.

Linnéa, Nicolaus'u dikkatle gözlemliyordu. Yalan mı söylüyordu? Nicolaus'un düşüncelerini okumak hiçbir zaman şimdi olduğu kadar cazip gelmemişti Linnéa'ya.

"Ama Konsey'in en sağdik üyelerindendim," diye devam etti Nicolaus. "Şimdi olduğu gibi o zaman da tüm büyü kullanımını kontrol ediyorlardı. Ama birincil görevleri Seçilmiş'i bulmak, korumak ve eğitmektir. Kehanetler arasında Seçilmiş'in kendini nerede gösterebileceği konusunda bir birlik yoktu. Farklı kehanetlerde dünyanın farklı yerlerinin adı geçiyordu. Engelsfors işte böyle bir yerdi. Benim ailem buraya bekçilik etmek gibi onur verici bir göreve layık görülmüştü. Gelecek büyü yüzyıllarını bekleyecek. Seçilmiş'in kendini burada gösterip göstermeyeceğini görecektik."

"Ve o da kendini gösterdi, değil mi?" dedi Minu. "Onu tanıyor muydun?"

Nicolaus başını yavaşça evet anlamında salladı. Bakışlarını indirdi.

"O benim kızımdaydı," dedi Nicolaus.

Linnéa doğru duyup duymadığından emin olamadı.

"Kızın mı?"

"Matilda. Bizim üçüncü çocuğumuzdu. İlk iki çocuğumuz ölü doğdu. Matilda bizim her şeyimizdi. Zeki ve iradeliydi. Ve de güzel. Hem ben hem de Hedvig doğuştan cadıydık. Matilda'nın da büyüye doğuştan yatkınlığı olduğunu çok erken fark ettik. Henüz on beş yaşındayken güçleri çiçeklendi. Onun evden dışarı çıkmasına izin veremiyorduk çünkü pek çok şeyi öngörüyor ve doğaüstü olaylara sebep oluyordu. Bir keresinde odasına sağanak yağdırmıştı. Bu şekilde bir şeyi insanların önünde yapmasına izin veremezdik. O zamanki toplum her yerde cadı avlıyordu."

Linnéa, Nicolaus'a baktı ve onu 1600'lü yıllarda yaşayan bir papaz olarak hayal etmeyi denedi. Bu şaşırtıcı derecede kolay oldu.

"Bir sabah onu papaz bahçesinin dışında bulduk. İçti donmuştu ve her yeri çamur içindeydi. Kan kırmızısı Ay'ı ve ormanda gezinirken ona kade-

rinin söylendiğini sayıklıyordu. Başkentte bulunan Konsey liderine hemen haber verdik. Birkaç gün içinde geldiler ve çeşit çeşit testler... Matilda'nın Seçilmiş olduğunu gösterdi."

Nicolaus'un hatıralarından biri hafifçe ve titreyerek Linnéa'nın bilincinden geçti. Bir kızın çılgılığı. Taş yer döşemesi üzerine sıçrayan kan. Linnéa kendini korumaya çalışıyor, olanları ne bilmek ne de görmek istiyordu.

"Yani onu test ettiler öyle mi? Hani müdirenin bizim saç tellerimizle yaptığı gibi?" dedi Minu ve Linnéa onu bu kadar naif olduğu için sarsmak istedi.

"O zamandan beri Konsey, yöntemleri hayli geliştirdi," dedi Nicolaus. "Bu biraz daha... Primitifti diyelim. Daha o zamandan anlamalıydım ama kördüm işte. Bunun insanlığın ve Matilda'nın iyiliği için olduğuna inanıyordum. Matilda kendi güçleri tarafından yok ediliyordu."

Duydukları Linnéa'nın kulağına bahane gibi geliyordu ama Nicolaus'a bir şans daha vermeye karar verdi. Onun sözlerini bitirmesini bekleyecekti.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Minu.

"Cadıların yalnızca bir elementte ustalık kazanıp onu kontrol etmesi gerektiğini mutlaka duymuşsunuzdur," dedi Nicolaus. "Ancak bu esasında tam olarak doğru değil. Seçilmiş kişi, altı elementi de aynı anda kontrol edebilir."

"Öyle olsaydı müdire bunu söylemez miydi?" dedi Minu.

"Belki de bunu sizden saklamak için bir nedeni vardı," dedi Nicolaus. "Veya belki de Konsey unuttu ki bu beni en ufak bir şekilde şaşırtmaz."

"Eğer Matilda altı elementi de kontrol ediyorduyorsa... Nasıl oldu da patlamadı?" dedi Vanessa.

Vanessa'nın kazı boyunca eliyle kuruladığı alnında tozlu topraktan bir çizgi vardı.

"Teorik anlamda evet," dedi Nicolaus. "Sizin de bildiğiniz gibi Seçilmiş olanın etrafında bir Koruma Büyüsü var. Bu büyü, Seçilmiş olanın güçlerini bir arada tutuyor ve onu Şeytanlar'ın bakışlarından koruyor. Ama bu büyü sanıldığığının aksine sırtta taşınılan ağır bir yük de olabilir. Konsey ona yardım edebileceğini iddia ediyordu ben de onlara inanmak zorundaydım."

Linnéa daha fazla sessiz kalamadı.

"Zorunda değildin," dedi Linnéa. "Öyle yapmayı seçtin."

Nicolaus'un yüzünün üzerinden bir gölge geçti.

“Evet,” dedi Nicolaus. “Öyle yapmayı seçtim. Ancak sonsuza kadar bunun hiç olmamış olmasını dileyip duracağıma inanabilirsin.”

Nicolaus’un pişmanlığı öyle büyük, öyle derindi ki âdeta yüzünden akıyordu. Bunu görmesi için Linnéa’nın Nicolaus’un düşüncelerinde yapacağı bir yolculuğa hiç ihtiyacı yoktu.

Dört yüzyıl kadar yaşamış biri tarafından söylenen “sonsuz kadar” ifadesinde bir başka ağırlık, bir başka etkileyicilik vardı.

“Bir gece Matilda’nın başına bir şey geldiği hissi ile uyandım,” dedi Nicolaus.

“Yatağında değildi. Onu ormanda küçükken hep gittiği yerde buldum. Hâlâ hayatta olup olmadığını bile anlamıyordum. Kan kırmızı Ay’lı gecedeki hâlden bile kötü durumdaydı. Onu eve getirdim. O zaman bile farklı bir şeyler olduğunu anlamıştım. Matilda uyandığında bundan emin oldum: Büyüsü tükenmişti.”

“Tükenmiş miydi?” dedi Ida hızlıca. “Nasıl tükenmiş?”

“Hiç gücü kalmamıştı.”

“Öyle oluyor yani! İnsan güçlerinden kurtulabiliyor ha?” dedi Ida.

Linnéa, Ida’ya sinirli bir bakış attı. Herkes onun Seçilmişler’e ait olmayı istemediğinin farkındaydı. Ida her zaman olduğu gibi kendini düşünüyordu.

“Evet,” dedi Nicolaus. “Ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Matilda bunu bana ve Hedvig’e söylemeyi reddediyordu. Bunu herkesin iyiliği için yaptığını ve kendisinin savaşmak için çok zayıf olduğunu söylüyordu. Sonrasında Konsey tarafından gönderilen...”

Nicolaus sessizleşti ve Linnéa, içinin buz gibi olduğunu hissetti.

Linnéa tam olarak ne olduğunu bilme de Matilda’nın ölümüne doğru olan yolculuğunda onunla beraber olmuştu. Diğerleri de rüyalarında bu yolculuğu görmüşlerdi.

“Ben işe yaramaz aptalın tekiyim,” dedi Nicolaus sessizce. “Onu saklamalıydım. Onu korumalıydım. Bunun yerine onu Konsey’in ellerine bıraktım. Onu, tüm dünyanın kaderini riske atmakla suçluyorlardı. Matilda gelecekte dünyaya ondan daha güçlü yeni bir Seçilmiş’in geleceğini ve Şeytanlar’ın hepsini bir kerede yeneceğini söylüyordu ancak Konsey onun onları aldattığını ve hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Ve Konsey’in tolere etmediği tek bir şey varsa... o da sadakatsizlikti.”

Nicolaus sözlerine kısa bir ara verdi.

"O zamanlar krallığın gördüğü en şiddetli cadı avlarına, en acımasız cadı mahkemelerine şahit olunuyordu. Ancak elbette bundan gerçek cadılar etkilenmiyordu. Konsey'in başından defetmek istediklerini saymazsak tabii. Matilda'yı mahkemeye çıkardılar. Matilda, Şeytan'dan cadıcılık öğrenmekle suçlanıyordu ve mahkeme onu suçlu buldu."

Şu anda Nicolaus'un suçluluk duygulan öyle güçlüydü ki Linnéa'nın içine taşıyorlardı. Linnéa onları kendinden uzakta tutmayı deniyordu.

"Yargıcı öğrencilik yıllarımdan tanıyordum," dedi Nicolaus. "Mahkemenin geri kalanının bundan haberi yoktu. Konsey içinde oldukça fazla itibar gören yüksek mevkili bir yargıçtı. Ondan Matilda'yı affetmesini istedim. Eğer Matilda yalnızca itiraf ederse... Mahkemenin Matilda'yı idam etmeyeceğini söyledi. Ben ve karım arkadaşşıma inandık."

Nicolaus yine sessizleştirdi ve devam etmeden önce güçlükle yutkundu.

"İsveç'te hükümlüler genellikle başları kesilerek idam ediliyorlardı. Bedenleri sonradan yakılıyordu. Matilda ise doğrudan ölülerin yakıldığı odunlara doğru götürüldü ve sıkıca bağlandı. Matilda'ya doğru yürüdüm ve ona eğer itiraf ederse kendisini serbest bırakacaklarını söyledim. Ondan istediğimi yapacaktı, çok rahatlamıştım. Arkadaşım cellada doğru başını salladı. Celladın Matilda'nın ipini çözeceğine ikna oldum. Bunun yerine cellat elini yanan meşaleye doğru uzattı ve ..."

Nicolaus'un yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Linnéa zorlukla nefes alabiliyordu.

"Kendimi ateşe doğru fırlattım. Bekçiler beni yakalayıp sıkı sıkı tuttu ama Hedvig'i yakalayamadılar. Hedvig kendini alevlerin içine attı. Çığlıkları..."

Nicolaus elleriyle gözlerini kapadı. Linnéa yangın dumanı kokusunu hissediyordu. Buna sebep olan kendi hayal gücü müydü? Yoksa duman Nicolaus'un anılarından mı geliyordu?

"Aynı gece Örüntüler Kitabı'nı açtım ve bana suçumun bedelini nasıl ödeyeceğimi ve nasıl cezalandırılacağımı göstermesini istedim. Neyse ki kitap dualarıma ve yalvarışlarıma kayıtsız kalmadı ve bana yaşamaya nasıl devam edebileceğimi ve gelecek Seçilmiş'e nasıl yardım edebileceğimi gösterdi. Yaptığım hatanın bağışlanmasını ancak gelecek Seçilmiş'e yardım ederek sağlayabilirdim."

Nicolaus gözyaşlarını yanaklarından sildi.

“Matilda ve Hedvig toprağa gömülmediler. Bir cadı ve canına kıymış bir kadın. Ancak onlardan geriye kalanları bana vermesi için cellada rüşvet verdim. Kitap bana Matilda’yı, güçlerini kaybettiği gece onu bulduğum yere gömmemi söyledi. Siz şimdi o yere Karrgruvan diyorsunuz. Karımın bacaklarını sakladım. Konsey’in mahkemeye gelen tüm nüfuzlu üyeleri hâlâ Engelsfors’taydılar. Kilisede bir toplantı için bir araya gelmişlerdi. Kapıları kilitledim ve kiliseyi hızlıca ateşe verdim. Ahşap kilise hızlıca baştan aşağı yandı. Kilisenin etrafına halkalar çizdim. Böylece sona eren her hayat benim ömrümü uzatacaktı. Kilise bahçesini yanar vaziyette bırakıp kendi ölümümün senaryosunu tertitledim. Benim adımları taşıyan mezarın içindeki yanmış kemik parçaları karıma ait.”

Linnéa müdirenin bir yıl önceki sözlerini hatırladı.

“Kilise ve papazının evi 1675 yılında yanınca pek çok önemli belge de kül olmuş.”

“Müdire yangından bahsetti,” dedi Minu.

“Bahsettiğini duydum,” dedi Nicolaus. “Belki hatırlıyorsunuzdur ofisin dışında durmuş onu dinlemiştim. Konsey’in liderlerinin Engelsfors’ta, ateşlerin içinde öldüğünü artık bildiğini zannetmiyorum. En azından Adriana’nın pozisyonundaki üyelerin bundan haberi yoktur.”

“Evet ama böyle bir şeyi nasıl unutabilirler?” diye sordu Minu. “Tüm organizasyon için büyük bir travma olmuş olmalı.”

“Belki de tam da bu yüzden unutmuşlardı,” dedi Linnéa ve Nicolaus’a baktı. “Güçlü insanlar, diğerlerinin onları yakalayabileceklerini asla kabul etmek istemezler.”

“Aynen öyle,” dedi Nicolaus. “Konsey küçük düşmekten nefret ediyor. Kendilerini her şeyi bilen, her şeye gücü yeten ve yaralanmaz kimseler olarak göstermek istiyorlar. Seçilmiş konusunda karşılaşılan başarısızlık çoktan örtbas edildi. Onlar için bu açıklanamaz ve rahatsız edici. Yangına gelince... Yaptıklarımın sonu Konsey’e yakın olmayı göze alamadım elbette ancak gezilerim sırasında kulağıma gelen dedikodular oluyordu. Başa hemen yeni liderler geçti ve Engelsfors Skandalı unutuldu. Skandalı hatırlayanlar, olanlar hakkında sessiz kaldı, yaşadı ve öldüler. Engelsfors hakkındaki kehanet, tüm kehanetlerin yalnızca bir uzantısı oldu. Kendinizi göstereceğiniz yer Engelsfors olunca Konsey’in sizi unutmasına şaşmamalı.”

Linnéa geçen yıl müdirenin düşüncelerinde duyduğu her şeyi ve

Adriana'nın görüldüğünden çok daha az şey bildiğinin yavaş yavaş farkına varmasını hatırlıyordu.

"Peki ya hatıraların?" dedi Minu. "Şu mezarda olan neydi sahiden?"

"İnsanlar benim gibi yüzyıllar boyunca yaşamak için yaratılmadı," dedi Nicolaus. "Gittikçe daha fazla unutacağımı ve kaybolacağımı biliyordum. Kitap anılarımı bana geri verecek olan büyüü mezarın içinde nasıl biriktirip saklayacağımı gösterdi. Zamanı geldiğinde bana doğru yolu göstereceğini umduğum anılarımı da familiarisimin içinde tutuyordum."

"Sonuç olarak kendini yedekledin ve bu yedek kopyayı Engelsfors'a bıraktın değil mi?" dedi Vanessa. "Sonra da büyü beyninde bir anlamda yenden başlatıldı değil mi?"

Vanessa, Nicolaus'un gözlerinde gördüğü karışıklık ifadesi iyi tanıyordu.

"Tam olarak ne demek istediğini anladığımdan emin değilim ama evet güvenlik için bir kopya sakladım... Evet, elbette."

"Son yüzyıllarda ne yaptın öyleyse?" dedi Linnéa.

"Dünyayı gezdim. Pek çok savaş ve barış çağı gördüm. Benimle birlikte olan gümüş haçım beni korudu. Bazen duyularım daha açık oluyordu ve o zamanlarda amacımı ve suçumu hatırlıyordum. Kendimi günün alışkanlıkları, âdetleri ve konuşma şekline göre ayarlıyordum. Yeni şeyler öğreniyordum ama her seferinde pus perdesinin içine tekrardan kayıyordum. Kendime bazı izler bırakmak için birkaç defa Engelsfors'a geldim. Banka kasası ve mektup gibi izler."

"Ama..." dedi Minu ve Linnéa, Minu'nun beynindeki dişlilerin çıkarıldıkları kıvılcımları neredeyse görebiliyordu. "Kendine mektup yazdığın zaman her şeyi hatırlıyordun ancak tekrardan unutmaktan korkuyordun. Madem öyle mezarı neden o zaman açmadın?"

"Aynen," dedi Linnéa. "Her şeyi sonbaharda, bizi çağırdıkları zaman hatırlıydın çok daha pratik olurdu."

Nicolaus uzağa baktı.

"Mezara neden dokunmadığımı bilmiyorum," dedi Nicolaus.

"Her şeyi hatırlıyorsun ama bunu hatırlamıyorsun öyle mi?" dedi Linnéa.

Nicolaus dümdüz Linnéa'ya baktı.

"Hayır, hatırlamıyorum ama önemli olan hem sizin hem de benim şu anda kim olduğumu bilmemiz. Karımı ve kızımı hayal kırıklığına uğrattım. Kiliseyi soğukkanlı bir şekilde yaktım. Bağışlamak yerine intikamı

seçtim. Suçlarımın affedilip affedilmeyeceğinden emin değilim.”

Nicolaus oldukça güçsüz görünüyordu ve Linnéa onun mezarı kazmak için neden bu kadar isteksiz olduğunu anladı. Bilinçaltı onu durduruyor olmalıydı.

“Üzgünüm,” dedi Linnéa. “Olanlar için ve her şeyi yeniden hatırlamak zorunda olduğun için üzgünüm.”

“Bu anıları tekrardan taşımak çok zor,” dedi Nicolaus. “Bu ağır anıları taşımayı kabul ediyorum. Aydınlık, acımasız olsa da onu karanlığa yeğleyeceğim. Hatıralarım acı dolu olsalar da en azından *onları* tekrardan hatırlıyorum. En sevdiklerimi. Hedvig. Matilda.”

Linnéa başını evet anlamında salladı. Başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Aynı şeyleri Elias hakkında söyleyebilirdi.

“Seni affettiğine inanıyorum,” dedi Anna-Karin. “Matilda yani. Karrgruvan’daki daha ilk gecemizde söyledi sana güvenebileceğimizi.”

“Affedilmeyi hak ediyor muyum bilmiyorum,” dedi Nicolaus.

Nicolaus hikâyesini anlatırken resmen çökmüştü. Şimdi neredeyse olduğu yere düşüp bayılacak gibi görünüyordu.

“Korkarım dinlenmem gerekiyor,” dedi Nicolaus.

“Teşekkürler,” dedi Minu. “Anlattığın için.”

“Sizi hayal kırıklığına uğrattıysam bunu anlarım,” dedi Nicolaus.

Anna-Karin başını hayır anlamında salladı.

“Bu hiçbir şeyi değiştirmede,” dedi Anna-Karin. “Biz senin kim olduğunu zaten tüm bu zaman boyunca biliyorduk.”

14

Vanessa gözlerini açtı ve bir kuş gördü.

Önce rüya gördüğünü sandı ama kuş gerçekten komodinin üzerinde oturuyor ve ona bakıyordu.

Vanessa’nın tanıyabildiği kuş türlerinden biriydi bu kuş. Mavi baştankara kuşu. Kuşun başının tepesi maviydi. Bir gözünden diğerine sanki fırça ile siyah boya sürülmüştü. Göğsü bir civcivinki gibi sarıydı.

Vanessa uykulu bir hâlde elini ardına kadar açık pencereye doğru sallay a-

rak kuşa gitmesi gerektiğini anlatmaya çalıştı.

“Uç ama,” diye tısladı Vanessa.

Mavi baştankara kuru başını yana eğdi ve siyah, küçük gözleriyle bakmaya devam etti.

Vanessa iç geçirdi. Güne tüm eşyalarını pisleyecek olan bir kuşu yakalamaya çalışmakla başlamaya katlanamazdı. Sırtını döndü ve tavana baktı. Birkaç saat uyumuştı.

Eve geldiğinde tek yapmak istediği duşa girmekti ama herkesi uyardırmaktan korktu. Bunun yerine üzeri toprak ve ter kaplı alnını bir havluya olabildiğince temizledi. Kendini hâlâ kirli hissediyordu ve gecenin kabusları onu hâlâ bırakmıyordu. Mezar. Nicolaus’un hikâyesi. Bir yıl önce gördüğü, Matilda’nın hatıraları olan rüyalardan parçalar.

Ve elbette henüz hazmetme şansı bulamadığı daha sıradan, daha dünyevi bir kötülük.

Başkasıyla birlikte oldum.

Vanessa öğürecek gibi oldu ve bir anda doğrularak oturdu.

Kuş kanat çırpıtı ve lambanın içine fena bir şekilde düştükten sonra mavi gökyüzüne doğru kaybolacağı pencere boyunca sekti.

Başkasıyla birlikte oldum.

Vanessa gözyaşlarının gelmesini bekledi. Gelmiyorlardı. Kendini şu coğrafya dersinde okuduğu bir zamanlar dünyanın en büyük göllerinden biri olan, fakat zamanla kuruyarak çöldeki bir su birikintisi kadar kalan Rus Gölü gibi hissetti.

O su birikintisi gibi hissediyordu kendini.

Vanessa gardırobuna doğru yöneldi ve gardırobunu açtı. Gördüğü ilk şey Wille’de uyurken giydiği soluk sarı tişört oldu. Tişörtü yukarı doğru kaldırarak kendisine doğru tuttu. Tişörtün üzerindeki baskı birbirlerine beşlik veren bir ketçap şişeyle sosisi gösteriyordu.

Vanessa tişörtlü bakıp kendisinin bir şeyler yapmasını bekledi. İçinde çoktan bir şeyler olması gerektiğini düşünüyordu. Makası alıp tişörtü lime lime etmek. Tişörtü ateşe vermek. Tişörtü âdet kanına batırıp onunla şeytani bir cadı ayini gerçekleştirmek. Kristal Mağarası’ndaki Mona Ayışığı’na gidip ondan Wille’nin üzerine nasıl esaslı bir lanet getirebileceğini öğrenmek. Wille’nin ona verdiği oyuncak ayının üzerine Voodoo iğneleri batırmak. Wille’nin odasına görünmez olarak girip tüm eşyalarını parçalamak.

Nicke'ye, Wille ve Jonte'nin karanlık işleriyle ilgili gizli bilgileri sızdırmak...

Bu intikam fantezilerinin hiçbiri tatmin edici değildi. Bunun yerine Wille'nin yatağının altındaki dağınıklık içine muhtemelen gelişigüzel fırlatılmış olarak duran terliklerini düşünmeye başladı.

O terlikleri, onlara sahip olmayı seviyordu. Derken Wille'nin evinde bulunan en sevdiği dudak parlaticısını hatırladı. Şimdi yeni bir tane almak zorundaydı. Veya onu geri mi isteseydi? Hayır, gidip yenisini de alabilirdi. Gerçi bunun için Wille'yle yeniden karşılaşmaya da değmezdi. Onunla bir daha asla karşılaşmak istemiyordu. Öte yandan o dudak parlaticısının piyasada hâlâ satılıp satılmadığından da emin değildi. Ya dünyada o türdeki dudak parlaticılarının üretimine son veriliyorsa? Ya dudak parlaticısı son-suza kadar Wille'nin mide bulandırıcı evinde kalırsa ve ona bir daha asla geri alamazsa?

İlk hüngürtü öylesine ani gelmişti ki Vanessa ağlayanın kendisi olduğunu neredeyse anlamadı.

"Nessa? Omlet ister misin?"

Vanessa arkasını döndü. Annesi kapıyı aralamış odanın içini gözetliyordu.

"Ah benim küçük arkadaşım..." dedi annesi Vanessa'nın yüzünü gördüğünde.

O su birikintisi, tuzlu bir deniz olmuş taşıyordu.

Annesi içeri geldi ve arkasından kapıyı kapattı. Kımıldamadan duran annesi Vanessa'ya dokunmak istiyor ama buna gerçekten cesaret edemiyormuş gibi elini hafifçe öne uzattı.

"Ne oldu?"

Vanessa ne gururunu ne de annesine, "Ben sana söylemiştim," deme şansını verdiğini umursuyordu.

Vanessa anlatıyordu. Sesi gittikçe konuşmasına uzun aralar vermek zorunda kalıyordu.

Annesi, Vanessa'yı kollarıyla sardı. Annesi ona şu uzun ve sıcak anne kucaklarından verdikçe Vanessa da annesine kuvvetlice sarılıyor, yüzünün onun hırkasının içine gömüyordu.

"Tatlım," dedi annesi. "Küçük, küçük tatlım."

"Bir şey söylemek istemiyorum çünkü senin Wille'den hoşlanmadığını biliyorum," diye hıçkırdı Vanessa.

Annesi Vanessa'nın saçlarını ok adı.

"K      arkadaşım," dedi annesi sanki kendi a lamaya ba layacak gibi. "Bana her şeyi anlatabilece ini biliyorsun değil mi?"

Vanessa, Nicke'yi ve polis arabasının içindeki kadını d    nd . Belki bunları anlatmalıydı  imdi. Belki de bu an doğru andı. Ama o durumda rollerin değişmesi gerekecek, annesini teselli etmesi gereken o olacaktı.

Belki bencilce olacaktı ama şimdi buna hiç katlanamazdı. Kendisini k    k ve korkak hissediyor ve şu anda tek istediği annesinin, annesi olmasıydı.

* * *

Minu ellerini banyonun kuvvetli ı ı ı altında inceledi ve tırnaklarının altında h    toprak olduğunun farkına vardı. Ellerini ne kadar ovalasa da bir türlü temizlenmiyorlardı. Ne kadar fazla denerse denesin dün gece tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu.

Muslu u çevirdi ve tırnak fırçasının üzerine tekrardan sabun döktü.

Tüm rüyaları Nicolaus ve Matilda hakkındaydı demek ki.

Minu daha önce hiç olmadığı bir şekilde  nceki Seçilmiş'in bir insan olduğunun farkına vardı. Onları rüyalarında ziyaret eden  nceki Seçilmiş'in Ida'mn içinden doğru konuşan mistik bir varlıktan ibaret olmadığını anlıyordu.

Her şeyden önce Matilda'nın ne kadar da yalnız olduğunu anlıyordu. Minu ile aynı yaşta ve dünyayı omuzlarında taşıyan bir kız. Minu ve diğerlerinin en azından birbirleri vardı.

Cadı avı kelimesi sürekli Minu'nun d    ncelerine geri geliyordu. Cadı Mahkemeleri gerçekti artık. Onlar tarih kitapları için foto raflanmı  tahta basmakalıplardan ibaret değildiler. Olmu tu. Gerçekten. Burada, Engelsfors'ta.

Minu sa ında yangın dumanı kokusu ile uyanmanın nasıl hissettirdi ini h    hatırlıyordu.

O zindanda Matilda ile birlikteydi. Elleri ve ayakları ba lı bir şekilde  l me doğru olan yolculuğunu yine Matilda ile birlikte yapmıştı.

Diri diri yakıldı.

Gece kazısından dolayı a rıyan kollarına rağmen tırnaklarını fırça ile ovalamaya devam ediyordu. Parmak uçları kıpkırmızıydı ama kir tırnaklarının arasına siki mi tı.

Gece, ona birçok cevap vermişti vermesine ama bununla birlikte kafasında bir sürü yeni soru da uyandırmıştı.

Matilda'nın güçlerini kaybettiği o gece ne olmuştu?

Bu kez bir yerine neden yedi tane Seçilmiş vardı? Matilda böyle olacağını *biliyor* muydu? Yaptığının nedeni yoksa bu muydu? Sırtındaki yük onu bir kişinin taşıması için fazla mı ağırdı? Peki, altı element varken neden yedi taneydiler?

Minu ovalamaya devam ediyordu.

Matilda kehaneti durduramadan öldüyse öyleyse Şeytanlar dünyayı neden o zaman ele geçirmediler? Matilda tüm sorumluluğu geleceğe bıraktığı zaman son savaş ertelendi mi? Seçilmişler'den geriye yalnızca beş tane kalması ne anlama geliyordu peki? Kazanmak için tek bir şansları bile var mıydı?

Ve Nicolaus'un her şeyi anlatmadığı hissinden neden bir türlü kurtulamıyordu?

Minu koridora doğru yürüdüğünde annesi ile karşılaştı. Annesinin üzerinde şu yıpranmış kırmızı hırka vardı. Minu kendini bildiğinden beri annesi bu hırkayı giyiyordu.

"Bahar buraya geliyor. Birkaç hafta bizi ziyaret edecek," dedi annesi neşyle. "Shirin ve Darya da gelecek belki."

Keşke Minu da annesi kadar mutlu olabilseydi. Minu, teyzesi ve kuzenlerini sevmesine seviyordu ama çok yorucuydular. Hem zaten şu anda hayatında yeteri kadar drama vardı.

"Darya Londra'da değil mi?"

"Hayır, dönmüş yine. Bir reklam firmasında staj yapıyormuş ama Bahar onun baharda hukuk okumaya başlayacağından tamamen emin. Veya tıp. Veya BM'de genel sekreterlik."

Annesi gözlerini devirdi ve Minu güldü. Bahar ve kocası Reza'nın, kızları için her zaman görkemli planları olmuştu.

"Şimdi acele et de okula geç kalma," dedi annesi ve banyonun içine girerek gözden kayboldu.

Minu merdivenlerden aşağıya indi, sırt çantasını aldı ve kapıdan dışarı doğru yürüdü. Güneş Minu'nun tam gözünün içine giriyordu. Anna-Karin'in durmuş onu beklediğini ilk defa güneş gözlüklerini gözüne taktığında gördü.

"Merhaba," dedi Anna-Karin Minu kaldırımın üstüne çıktığında.

Okula doğru yürümeye başladılar. Anna Karin'in üzerinde biçimsiz ve bol, siyah bir tişört vardı. Sıcağa rağmen eşofman üstünü beline bağlamıştı. Sanki aniden bastırabilecek bir soğuğa hazır olmak istiyormuş gibiydi. Ayaklarında yürüyüş ayakkabıları vardı. Bu sıcakta o ayakkabıların içindeki ayakları pişiyor olmalıydı.

Minu bile pes etmiş, sandaletleri içindeki anormal büyüklükteki ayaklarını göstermek zorunda kalmıştı.

"Hiç uyudun mu?" dedi Anna-Karin.

" ok değil."

Minu, Anna-Karin'in saçlarının pe e gibi sakladığı yüzünü göremiyordu ama beden dilinden bir şeyleri içine attığını anlıyordu.

"Düşündüm de... şu Konsey. Geçen yıl müdire, yaptığım her şey için bir soruşturma başlatacaklarını söylüyordu. Acaba..."

Anna-Karin sessizleşti. Nicolaus'un anlattıklarının Anna-Karin'in kulağına daha da korkutucu gelebileceği Minu'nun kafasına dank etti.

Minu tam Konsey'in insanları hâlâ odun ateşinde yakmayı sürdürdüğünü hiç de sanmadığını söyleyecekti ki Adriana'ya yapılanları hatırladı.

"O zaman 1600'l  yıllardı," dedi Minu yine de Anna-Karin'i teselli etmeye çalışarak. "Ve soruşturma ile ilgili olarak neredeyse bir yıldır hiçbir şey duymadık."

"Orası doğru tabii," dedi Anna-Karin Minu'nun söylediklerine pek de ikna olmamış olarak.

"Ayrıca yalnız değilsin," dedi Minu. "Sana böyle bir şey olmasına izin vermeyiz."

15

Minu ve Anna-Karin okula geldikleri gibi hademe odasına doğru yürüdüler ve kapıyı  aldılar.

A an olmadı. Kapı kilitliydi. Nicolaus'un bugün evde kalmasında tuhaf bir şey yoktu esasında ama Minu yine de endişelendi. Onu dairesinde yalnız başına bırakmalılar mıydı sahiden?

Anna-Karin de Minu'nun düşündüğüne benzer bir şey düşünmüş olacak ki telefona uzandı ve Nicolaus'u aradı.

“Cevap vermiyor,” dedi Anna-Karin telefonu kulağından indirerek.

“Kesin endişelenecek bir şey yoktur. Muhtemelen her şeyi sindirmeye ihtiyacı vardır yalnızca.”

Anna-Karin evet anlamında başını salladı. Birkaç saniye sessiz durdular.

“Sen de fazladan bir anahtar var mı?” dedi Anna-Karin.

“Evet. Eğer akşam da cevap vermezse oraya gideriz.”

“Yalnızca iyi olup olmadığına bakmak için.”

“Tabii ki,” dedi Minu.

İlk ders kimyaydı.

Minu ve Anna-Karin merdivenlerden yukarı çıkarlarken sınıftakiler kilitli kimya laboratuvarının önünde duruyor ve bekliyordu. Anna-Karin tuvalete gideceğini söyleyerek ortadan kayboldu.

Minu çantasını yere koydu ve duvara yaslandı.

Minu gözünün ucuyla kendi başına duran ve bir kitap okuyan Viktor’a bakıyordu. Viktor Hanna H ve Hanna A’nın kendisine doğru yönelttikleri aşk dolu, baygın bakışların farkında değildi. Viktor’a bakan yalnızca Hanna H ve Hanna A değildi. Koridordan geçen her bir kız Viktor’a onu arzularak bakıyordu.

Engelsfors Lisesi’ne yeni bir öğrenci geldiği çok nadirdi. Viktor gibi yeni gelen bir öğrenci tüm doğa yasalarına aykırıydı.

O buraya ait değildi. Sanki biri Engelsfors’un ladin ormanlarına egzotik bir orkide dikmişti. Minu biraz ötede durarak yüksek sesle gülen Erik, Robin ve Kevin’a bir bakış attı ve orkidenin ne kadar daha hayatta kalabileceğini merak etti.

Minu tekrardan Viktor’a baktı. Minu’nun şaşkınlığı üzerine Viktor gülümsedi ve Minu’ya doğru ağır ağır yürüdü.

“Yalnızca özür dilemek istedim,” dedi Viktor. “Geçen gün sana ve arkadaşına karşı kibirli davrandım desem az gelir. Kabahati karşıma zor bir anda çıkmanızda bulabilirim belki ama... Hiçbir şeyi suçlamamanın daha iyi olacağını sanıyorum. Kısacası özür dilerim.”

Minu ne cevap vereceğini bilmiyordu. Şu anda yapabildiği tek bir şey varsa o da Viktor’un onun ayaklarını görmemesini ummaktı. Biraz şans varsa alındaki sivilceler Viktor’un dikkatini çekerd.

“Önemli değil,” dedi Minu.

“Memleketin hakkında k r  konuşmak istemiyorum. Engelsfors kesinlikle çok hoş ama Stockholm’den buraya taşınmam çok ani oldu ve bunun benim için bir...”

Viktor’un doğru kelimeyi arıyordu.

“...uyum süreci olacağına inanıyorum.”

“Bunu anlıyorum. Yani tüm arkadaşlarını orada bırakmış olmalısın. Burası kesinlikle Stockholm gibi değil. Stockholm’den hoşlanmadığım için değil, aksine,” dedi Minu ve deli bir insan gibi saçmalama yeteneğinin uyanmaya başladığını fark etti. “Ben her zaman Stockholm’de oturmayı istemiştim. Orada akrabalarım var. Bu benim için de bir uyum süreci olurdu. Elbette iyi bir yönde. Umarım ne demek istediğimi anlatabiliyordumdur.”

Minu nereye bakacağım bilemiyordu. Minu’nun bakışları Viktor’un kolunun altındaki kitaba takıldı. Bu Minu’nun favori kitaplarından olan Gizli Tarih’in yıpranmış bir cep kitabı versiyonuydu. “*Den hemliga historien*”

Gerçi Viktor’un elindeki kitabın İngilizcesiydi.

“Hoşuna gidiyor mu?” diye sordu Minu.

“Hoşuma gitmek ne kelime resmen tapıyorum.”

Minu bir keresinde iyi bir kitap zevkine sahip bir insanın otomatik olarak iyi bir insan olacağını düşünmüştü.

Bu yanılsama Max’ın iyi düzenlenmiş kitap rafına rağmen şeytanlar’ın parlak geleceği olduğu gerçeğinin ortaya çıkması ile bozulmuştu. Minu yine de Viktor hakkında daha iyi düşünmekten kendini alamıyordu.

“Ben de,” dedi Minu. “Ama İngilizcesini hiç okumadım.”

“Ben kitapları yalnızca orijinal dillerinde okuyorum,” dedi Viktor ve bir saniye için köşkte g r nd ğu kadar kibirli göründü. “ teki türlü insan pek çok şeyi kaçırıyor. Bir  eviri, sen ve yazarın iletmeye çalıştığı şey arasında bir engeldir yalnızca.”

“ yle demek...” dedi Minu. “ yleyse... Çok mu okuyorsun?”

Viktor tam cevap verecekken bir şey uçarak gelerek sırtına çarptı. Bir kimya kitabıydı bu.

Viktor arkasını dönmedi. Bunun yerine kendini Minu’ya daha da yaklaştırdı.

“Neandertallerden biriydi değil mi?” dedi Viktor.

Minu evet anlamında başını salladı ve onlara baktı. Kevin durmuş kendi

kendine gülüyordu. Robin ve Erik pek de ilgili görünmüyorlardı.

“Engelsfors’a hoş geldin,” dedi Minu Viktor’a.

Viktor içini çekti. Kitabı yerden aldı, açtı ve Kevin’in ismini okudu.

“İbne!” diye bağırdı Kevin havlamaya benzer bir sesle.

Viktor kitabı kapadı ve arkasını döndü.

“Benden bir şey mi istedin Kevin?” dedi Viktor ve gülümsedi.

Hannalar kıkırdıyorlardı. Viktor, Kevin’a doğru yürüdü ve ona kitabını verdi.

“Bizim lise ikiye gittiğimizi biliyorsun değil mi?” dedi Viktor “Bu kitapları atmak...”

“Lanet olsun pislik Stockholmlü, kendini bir şey sanma,” diye homurdandı Kevin ve kendisine arka çıkmaları için Erik ve Robin’e döndü ama onlar çoktan koridordan ayrılmışlardı. Kevin’in kendine güveni aniden gitti. Minu onun için neredeyse üzülüyordu. Erik ve Robin, üçlünün her zaman beyni olmuşlardı. Kevin onların kullandıkları kör bir aletti yalnızca.

Kevin onlardan biri olmasaydı muhtemelen onlar tarafından taciz edilirdi.

Kevin, Minu’nun bakışları ile karşılaştı.

“Ne diye bakıp duruyorsun seni lanet olasıca sürtük?” dedi Kevin.

Minu’nun, Kevin’a karşı duyduğu sempati bir saniye içinde buharlaştı. Viktor, Kevin’a tiksintiyle baktı.

“Kız arkadaşını aşağıladım diye mi sinirlendin yoksa?” dedi Kevin.

“İbne miyim yoksa Minu’yla mı beraberim? Bir karar versen?”

Kevin ön dişlerinin üzerini yaladı, diliyle ağzında yokladığı tütün parçasını dışarı tükürdü. Koyu ve yapışkan, kahverengi tütün kütlesi Kevin’in açık renkli pantolonunun paçalarında salyangoz izi bıraktı.

Viktor başını yana eğdi ve Kevin’a baktı. Tam bu sırada kimya öğretmeni Inez hızlı adımlarıyla geldi ve laboratuvarın kapısını açtı. Herkes laboratuvarı içeri girdi.

Inez, Engelsfors Lisesi’ndeki en iyi öğretmenlerden biriydi. Çok kısa boyluydu ancak şu ana kadar kimse onunla ters gitmemişti. Inez hemen üzerinde günün laboratuvar dersiyle ilgili talimatların bulunduğu şablonları dağıtmaya başladı.

“Bugün asit ile çalışacağız. Dolayısıyla KAÜSD Kuralı’nı unutmayın,” dedi Inez. “Kesinlikle Asit Üzerine Su Dökmeyin. Daima asidi su üzerine

yavaşça ekleyin!”

Herkes laboratuvar önlüğünü ve koruyucu gözlüklerini üzerine geçirdi ve ekipmanlarını topladı. Minu, Anna-Karin ve Leva ile aynı grupta eşleşti.

Minu tam asit kabını tutmuştu ki laboratuvar çığlıkla doldu.

Tüm sınıf arkasını döndü.

Hanna A ve Hanna H deliler gibi bağırıyordu ama en çok bağırان onların laboratuvar gruplarındaki üçüncü kişiydi. Kevin.

“Sıçradı!” diye bağırdı Hanna A. “Asit geldi üzerine!”

“Lanet olasıca sürtük KAÜSD!” diye bağırdı Kevin. “Ben doğru yaptım!”

“Bu doğru!” diye bağırdı Hanna A. “Ben de baktım!”

Hanna H tek kelime etmiyor, yalnızca uluyordu.

Inez aceleyle Kevin’a doğru yaklaştı, onu laboratuvar önlüğünden yakaladığı gibi acil durum düşünün altına sürükledi. Inez musluğu açtığı anda Kevin bir saniye içinde ıslandı.

Minu laboratuvar içindeki karışıklık sürerken bakışlarını etrafta gezdiriyordu. Herkes şok olmuştu.

Hayır. *Neredeyse* herkes. Laboratuvarın en arkasında duran Viktor sanki hiçbir şey olmamış gibi, sakince işini yapmaya devam ediyor ancak küçük gülümsemesini saklayamıyordu.

* * *

“Tanrım, zavallı Kevin,” dedi Felicia, tepsisini Robin’in yanında oturan Ida’nın tam karşısına koyarak. “Çok ama çok korkunç!”

Ida çatalını mısır tanelerinin üzerine batırıyordu. Bugün Felicia’nın söylediği ve yaptığı her şey Ida’nın sinirine dokunuyordu. Felicia hem far hem de göz kalemi sürmüştü. Felicia kendinin böyle “ekstra çekici” olduğunu söylüyordu.

“O kadar tehlikeli olduğunu sanmam. Yalnızca eline geldi sonuçta,” dedi Erik.

Erik masanın altından doğru Ida’nın dizini yavaşça okşuyordu. Ida, Erik’in bunu yapmasına izin veriyordu.

“Ama yine de,” diye belirtti Felicia inatla ve Julia’nın tepsisinden bir gevrek ekmek dilimi aldı. “Ya elini kesip yerine korkunç bir plastik el takarlarsa? Ya asit tüm vücuduna zarar vermeye devam ederse? Öyle asitler de var sonuçta.”

“Vaaay, duyan da kimyagerler derneğinden onaylı sertifikan olduğunu sanır,” dedi Ida ve diğerleri de güldüler.

Felicia sessizleşti ve gevrek ekmeği küçük parçalara bölerek yedi.

“Neyse ki Kevin’ın böylesine iyi arkadaşları var,” dedi Felicia bir an sonra ve Robin’e doğru gülümsedi.

“Elimizden geleni yapıyoruz,” dedi Robin ve geri gülümsedi.

“Bazen neredeyse keşke erkek olsam diyessin geliyor,” dedi Julia. “Kızlar birbirlerine karşı çok sahte.”

Ida tam bir şey söyleyecekti ki ağzının zımpara kâğıdı gibi kuruduğunu hissetti.

Baş ağrısı gözlerinin arkasında zonklamaya başladı. Bir yangın dumanı kokusu burnunun içini gıcıklıyordu.

İçine sızmaya, onu ele geçirmeye çalışan şeyi yine tanıdı ve şimdi artık bir ismi de vardı.

Matilda.

Hayır, hayır, hayır! Burada değil! Şimdi olmaz!

Ida gözlerini sımsıkı yumdu ve kendini savunmak için gereken tüm ayarlamaları yaptı. Diğerinin kendisinin içine girmeye çalıştığını hissediyordu ama Ida bir kerecik olsun onu geri bastırmayı başardı. Bir saniye sonra Matilda ortada yoktu.

Ida masanın ne kadar sessizleştiğinin ilk kez şimdi farkına varıyordu.

Gözlerini açtı. Diğerlerine baktı.

“Ne oldu Ida?” diye sordu Julia kulağa arkadaşça gelmesi gereken ancak daha ziyade korkmuş bir sesle. “Bir yerin mi acıyor?”

“Biraz başım ağrıyor yalnızca,” dedi Ida ve dizinin üzerinde duran Erik’in elini itti.

* * *

Linnéa lise birlerin yanından geçti ve okulun giriş kapılarında sigarasını içti. Çok küçük görünüyorlardı. Öte yandan Linnéa bazen kendisini aynada gördüğünde ne kadar küçük görüldüğüne şaşırıyordu. İçinde bir yerlerde çok yaşlı hissediyordu.

Bugün hava biraz daha serindi. Hava hâlâ normale dönmemişti ama en azından daha az korkunçtu. Linnéa merkeze yürüdü, Lefte’nin büfesini geçti. Lefte her zaman büfenin dışında, beyaz plastik bir sandalyenin üze-

rinde oturup piposunu içiyordu.

Linn a güneşten kaçmak için apartmanlar arasındaki gölgelere sığınuyordu.

Linn a paketinin içindeki son sigarayı yakarak yavaşça içti. Gallerian Alı veri  Merkezi'nin arkasına ula tı ında durdu.

Babasının bazen üzerinde oturduğu bank bo tu. Şimdi orada yalnızca bir sosisli ekmek için kavga eden iki karga vardı.

Linn a, Gallerian Alı veri  Merkezi'nin içine yürüdü ve babasını Sture&Co adlı dükkânda aradı. Orada değildi. Kristal Mağarası'nın yanından geçerken dükkânın kapısının üzerinde dükkânın envanter sayımı için kapalı olduğu yazıyordu. Ancak Linn a dükkânın içerisinden gelen dumanın bo ucu kokusunu hissediyordu.

Linn a yine sokağa çıktığında parlayan güneş gözlerini k r ediyordu.

Yan yana duran ve bebek arabalarını ittiren    annenin arkasındaydı  imdi. Onları geçebilmek için küçük adımlarla koşarak etraflarından dolaşması gerekti. Annelerin onun sa ına, makyajına, giysilerine, ayakkabılarına dik dik baktıklarını hissediyordu. Bu annelerin en kötü kâbusu muhtemelen küçük güneş ı ı ı yavrularının büyüdüklerinde Linn a gibi olmalarıydı.

Başka bir gün olsa Linn a arkasını döner ve onlara dik dik bakardı. Ama bugün olmazdı. Babasını ararken olmazdı.

D n Olivia kendisine babasından bahsetti inde de aynı turu atmı tı Linn a.

Gallerian Alı veri  Merkezi, alkol dükkânı Systemet, Storrallsparken. Bu tur, Engelsf rs'taki alkolün Bermuda   geni sayılıyordu.

Eğer Linn a babasını burada bulursa Olivia'nın dediklerinin doğru olmadığını anlayacaktı. Ve neredeyse bunun olmasını umuyordu.

Linn a babasını pek çok kez "ayık" görmüştü. Sırf onun verdiği sözleri tekrardan nasıl da bozduğunu görmek için kendinin bunu ummasına izin vermişti Linn a. On dört yaşındayken her şey altüst olup babasından ayrılmaya zorlandı ında ona bir daha asla güvenmemeye karar vermişti. Bu kez alkol  gerçekten bırakmaya karar verdiğini söylediği zaman ona artık asla daha fazla inanmayacaktı.

Linn a, Sosyal Hizmetler'in ona verdiği daire ile kendi hayatını inşa etmişti.

Onsuz bir hayattı bu. Linn a'nın son istediği şey, babasının elinde yalap  alap paketlenmiş bir hediyeyle gelip kapısının zilini  alıp, tutamayaca ı sözler vermesiydi. Eğer bunu yapmak istiyorsa da Linn a buna hazır olmak istiyordu.

Linnéa sigarasından son bir nefes aldı ve izmariti kendinden uzağa fırlattı. Şu anda kapalı olan Kafe Monik'te durdu.

Pasen Systemet'in dışında oturmuş güneşe doğru mayışlıyordu. Arada gözüyle Systemet'in kapılarını yokluyordu. Pasen'in kahverengi güneş gözlüklerini takıyordu ve Linnéa onun kendisini görüp görmediğinden emin değildi. Gerçi görse kesinlikle kendisini selamlar, bağırıp çağırarak Björn'ün kızının ona doğru yaklaşıp selam vermesi gerektiğini söylerdi. Eğer Linnéa bunu yapmazsa kendisinin bu aralar pek bir havalandığını ve ukalalaştığını söylerdi.

Linnéa, Pasen'in bozuk aklındaki düşüncelerini okumaya çalıştı. Pasen sabırsızdı. Birini bekliyordu ama Linnéa onun alkolün işkence ettiği düşüncelerinde kimi beklediğini göremedi.

Linnéa, Systemet'in kapıları açılınca kadar bekledi ve hemen Doris'in kamburu görüldü. Önündeki yürütecini ittiren Doris'in sepetindeki torbalar çingirdiyordu. Pasen her şeyin yolunda ve keyfinin yerinde olduğunu göstermek amacıyla başparmağını yukarı kaldırdı. İstekli bir şekilde Doris'in satın almış olduğunu bildiği votka şişesini düşünüyordu.

Linnéa yürümeye devam etti. Ingrid'in ikinci el dükkânını geçti. Linnéa bazen buraya geliyor ve eşyalarını bazı kumaş ve söküp yeniden dikebileceği eski giysilerle değiş tokuş ediyordu. Ingrid'in pek müşterisi olmadığından epeyce kumaş kalıyordu Linnéa'ya. Linnéa buraya en son geldiğinde onunla tam olarak ne yapacağını bilmediği siyah tülден yapılmış büyük bir bulut almıştı.

Linnéa kapatılmış oluşan kütüphaneye baktı. Kütüphanenin kapıları ardına kadar açıktı. İçerisinde mavi çalışma pantolonlu üç adam duruyordu. Matkap sesini bastırmak için avazları çıktığı kadar bağırmayı deniyorlardı. Pencereler sert kâğıtlarla kaplıydı.

Linnéa, Storrallsparken'e doğru yaklaşıyordu. Daha uzaktayken parkın içindeki banklarda oturan iki figür gördü. Birinin sesini bir arttırıp bir indirdiği bir radyosu vardı. Hoparlördeki ruhsuz deniz raporu Skagerack dolaylarında rüzgârın saniyede kaç metre eseceğinden bahsediyordu.

"Kapa şu saçmalığı!" diye bağırırdı diğeri kontrolsüzce kayan sarhoş sesiydi. Şişmiş kırmızı yüzü, radyoyu tutan morarmış parmakları ve yere düşen radyoyu görmeden önce Linnéa'nın yüreği güm güm atıyordu. Deniz raporu duyulmuyordu artık. Radyonun sahibi öfkeyle bağırıyordu.

İkisi de Björn Wallin değildi.

16

"Ee, e, ee, e... Ee, ee, eee, e..."

Vanessa sesini yavaşça alçalttı. Melvin sonunda uykuya dalmıştı.

Vanessa Melvin'in yanında bir süre daha kaldı ve onun ağır ağır solumasını dinledi. Melvin'in kucagında tuttuğu peluş penguenine baktı ve geçen kış onu görmediği ayları düşündü. Geçen kış ortadan kaybolmasının Melvin'i nasıl da allak bullak ettiğini düşünmek ona hâlâ acı veriyordu. Bir daha ona zarar vermeyi asla istemiyordu. Eğer Nicke hakkında olanları annesine anlattırsa bu Melvin'in dünyasını mahvedecekti.

Gözyaşları gözkapaklarının arkasında yanan Vanessa yerinden çok yavaş ve dikkatlice kımıldayarak yataktan ayrıldı. Melvin'in uyanıp kendisini ağlarken görme riskiyle yüzleşmek istemiyordu.

Döşemenin üzerinde tıpış tıpış yürüdü ve mutfaktan içeri girdi.

"İyi gitti mi?" diye sordu mutfak masasında, bir bulmacaya doğru eğilerek oturan annesi.

"Uyuyor."

"Bakalım bu durum ne kadar sürecek?" diye gülümsedi annesi.

Sarı saçları yıkanmamış olan annesi yorgun görünüyordu. O yine de güzel, diye düşündü Vanessa. İstese Nicke'den daha iyi birini bulabilirdi. Çok daha iyisini. Bu onun için bir çocuk oyuncuğu olurdu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu annesi.

"Senin güzel olduğunu," dedi Vanessa.

Vanessa bunu söylediğine hemen pişman oldu çünkü annesi öyle bir canlanıp neşelendi ki Vanessa neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktı. Vanessa dış kapıdan gelen bir anahtar çingirtısıyla irkildi.

Vanessa mutfak tezgâhının üzerinde kule oluşturan bir tabak yığınına bulaşık makinesine yerleştirmek için kolları sıvadı.

"Ne kadar da lanet olasıca bir gündü," dedi Nicke mutfığa girdiğinde.

Annesi Nicke'ye ağız dolduran ıslak bir öpücük verdi. Bu, Vanessa'nın midesini bulandırdı. Annesi Nicke'nin ağzının nerelerde dolaştığını bir bilseydi.

"Yazık sana aşkım. Ne kadar da geç geldin eve," dedi annesi. "Hiç hâlin kalmamış. Keyifsizsin de."

Ve işte yeni ağız dolduran ıslak öpücükler. Vanessa tüm dikkatini bulaşık makinesine veriyordu. Bulaşık makinesinin içinde daha çok boş yer yaratabilmek için makinenin üst tarafını bardaklarla doldurmak, Vanessa için âdeta bir spora dönüşmüştü şimdi.

“Bazen bu şehirde neler olduğunu anlayabilmeyi çok isterdim,” dedi Nicke ve dolaptan bir bira çıkardı.

Vanessa olduğu yerde dondu kaldı. Ya biri mezar kazdıklarını görüp onları polise ihbar ettiyse?

“Yine ne oldu?” dedi annesi.

Vanessa bulaşıkları yerlerinden elinden geldikince sessiz bir şekilde oynatıyordu. Böylece Nicke ve annesi onun orada olduğunun bile farkına varmayacaklardı. Olanı biteni ancak böyle, dikkat çekmeden dinleyebilirdi.

“Psikoloğun otopsi raporunun sonuçları geldi. Elektrik yüzündenmiş. Kimsenin bunun nasıl olduğunu bilmiyor. Şansımız varmış ki sorularıyla başımızı şişirecek bir akrabası falan yok,” dedi Nicke ve bir pıslama sesiyle teneke birasını açtı.

“Yalnızlık ve şans kelimelerini nasıl bir arada kullanabiliyorsun? Yalnız birinin şanslı olduğu nerede görülmüş?” dedi annesi.

“Bırak şimdi Jannike. Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir sürü inatçı ve laftan anlamaz aile üyesi bu davayı sonsuza dek uzatabilir.”

Vanessa, Nicke’den öyle çok tiksiniyordu ki artık daha fazla sessiz kalamayacaktı.

Sonunda kötü olan ve evin huzurunu kaçıran kendisi olacaksa da Nicke’ye karşı hissettiği tüm öfke, tüm nefret bir şekilde dışarı çıkmalıydı.

“Senin gibi olmak hoş olmalı,” dedi Vanessa ve Nicke’ye doğru döndü. “Diğer insanların ne hissettiklerini düşünmeye ihtiyaç duymak çok *zor* tabi.”

“Ay konuşmasan olmuyor mu yumurcak?” dedi Nicke.

Vanessa’ya bakan Nicke’nin bakışlarında bir meydan okuma vardı ama Nicke Vanessa’nın bildiğini bilmiyordu.

Nicke’nin artık bilmesini istiyorum, diye düşündü içinden Vanessa.

“Diğerlerinin duygularını veya kimleri incittiğini bir gram bile umursuyor gibi gözükmüyorsun,” dedi Vanessa.

“Ama lütfen. Bakın ikinize de söylüyorum. Yine başlamayın,” dedi annesi.

Vanessa bezi eline aldı, mutfak tezgâhını yavaşça ve uzun uzun kuruladı.

Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu ama işe yaramadığı belliydi.

“Bunun bir intihar olduğuna bahse girerim,” dedi Nicke birasının geri kalanını yudumlarken geçirmesini bastırdı. “Psikologların bir sürü problemi olduğunu herkes biliyor. Bu yüzden de bu mesleği seçiyorlar ya.”

“Yok, canım öyle değildir. Bunun böyle olduğunu düşünmüyorsun değil mi?” dedi annesi tutuk bir şekilde.

Vanessa bezi evyeye doğru fırlattı.

“Bu da seninle ilgili olan hoş özelliklerden biri olsa gerek,” dedi Vanessa. “Böyle herkesin ne olduğunu bilmeden yargılamak. Senin için herkesin girebileceği hazır bir kategori var değil mi?”

Nicke’nin kendisine bağırırmaya başlayacağını ve sonunda onunla birlikte açık bir savaşa gireceğini ummuştı ama Nicke yalnızca üstünlük taşıyarak gülüyordu.

“Ben kimseye karşı peşin hükümlü değilim. Ben insanların nasıl olduklarını biliyorum hepsi bu,” dedi Nicke. “Mesela ben senin Wille ile olan ilişkinin yürümeyeceğini bir kerede anladım.”

Vanessa olduğu yerde kalakaldı ve hiçbir şey söyleyemedi. Annesine baktı.

“Ben bir şey söylemedim Nessa, yemin ederim.”

“Nasıl biliyor öyleyse?”

Nicke manalı bir şekilde sol elini salladı ve yüzük parmağını gösterdi.

Vanessa kendi parmağına, yaz boyunca güneş ışınlarının yakmadığı ince bir çizgi hâlindeki açık renkli derisine baktı. Elbette ya. Bunun ne kadar bariz bir şekilde ortada olduğunu şimdi anlıyordu.

Kilise bahçesinde Linnéa da aynı şeyi görmüş olmalıydı. Gerçekten belki de Linnéa onun düşüncelerini hiç okumamıştı.

“Belki de gelecek sefer beni ve Jannike’yi dinlemelisin,” dedi Nicke.

“Evet, lütfen. Senden bana ilişkiler hakkında bir sürü iyi tavsiye vermeni istiyorum,” diye çıktı Vanessa’nın ağzından. “O kadar iyi bir örneksin ki çünkü.”

“Bununla bir kere daha uğraşamam!” dedi annesi.

“Uğraşmak isteyen var sanki!” dedi Vanessa.

Annesi onların arasına girmekten vazgeçerek ellerini pes etmiş bir şekilde açtı ve oturma odasına gitti. Birkaç saniye sonra televizyondaki gürültülü bir programın sesi duyuldu. Nicke, Vanessa’ya üstünlük taslar bir şekilde sırtıttı ve mutfaktan ayrıldı.

Vanessa içinde gittikçe büyüyen öfkesini serbest bırakmayı göze alamıyordu. Düşünmeli, en büyüğünden en ufağına kadar olan tüm duygularını düzenlemeli ve bu sırla ne yapacağına karar vermeliydi.

Vanessa odasına doğru yürüdü ve cep telefonuna bir mesaj geldiğini duydu.

CANIM, NASIL HİSSEDİYORSUN? ARA BENİ!!!

Vanessa, Evelina ve Michelle kendisini umursadığı için mutluydu ama onlara bu sabah okulda Wille hakkında olanları anlattıktan sonra ikisi de düşünceli küçük birer sülüğe dönüşmüşlerdi.

“Onun seni aramasını mı umuyorsun yoksa?”

Vanessa arkasını döndü ve Nicke’nin kapının girişinde durduğunu gördü.

“Kaybol seni lanet olasıca pislik,” dedi Vanessa.

Nicke odanın içerisine bir adım attı.

“Davranışlarına dikkat et,” dedi Nicke ve Vanessa’ya daha da yaklaştı.

Vanessa geri çekilmek istedi ama bu zevki ona tattırmaya da niyeti yoktu.

Vanessa kollarını göğsünde çapraz yapıp hâkim bir tavırla, “Davranışlarına dikkat etmesi gereken biri varsa o da sensin,” dedi Vanessa sessizce. “Ne yaptığını biliyorum.”

Nicke homurdandı ve Vanessa acı kahve aromalı bir nefesi yüzünün üzerinde hissetti.

“Şu bildiğine inandığın şey nedir?”

Oturma odasından televizyon programındaki seyircilerin çılgınca tutukları alkışların sesleri geliyordu. Nicke o kadar yakında duruyordu ki geniş omuzlu bedeni Vanessa’nın tüm görüş alanını kaplıyordu. Vanessa’nın Nicke’nin gözlerinin içine bakabilmesi için başını bir hayli yukarıya kaldırması gerekiyordu.

“Sizi gördüm. Polis arabasında. Çalışma arkadaşların güzelmiş. İyi yapıyor muydu peki?”

“Ne saçmaladığın hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi Nicke.

Ama bakışlarını kaçırıyordu.

“Bu ilk sefer değildi değil mi?” dedi Vanessa. “Eminim sonuncu da değildir. Bu yüzden mi bu akşam işten geç geldin?”

Vanessa, Nicke’ye baktığında hedefi tam ortasından vurduğunu gördü. Nicke’nin yüzü kıpkırmızıydı ve Vanessa onun vücudundaki sıcaklığın aynı anda birkaç derece birden arttığını hissedebiliyordu.

"Seni lanet olasıca pislik!" dedi Vanessa ve sesi çatladı. "Bunu anneme nasıl yapabildin?"

Nicke'nin gözlerinde bir şey değişti. Ne diyeceğini bilemiyordu sanki.

Televizyonda bir orkestra çalmaya başladı. Tezahürat eden trombonlar, trampetler. Derken Nicke karar verdi.

"Bunun hiçbir önemi yok," dedi Nicke. "Hiç kanıtın yok. Jannika sana neden inansın ki? Bizi mahvetmek için olur olmadık şeyler uydurmaya dünden razı olduğunu biliyor."

"Göreceğiz," dedi Vanessa.

Vanessa bu son söylediğini keşke daha güçlü ve ikna edici bir şekilde söyleyebilmiş olmayı diledi.

"Gördüğün şeyi unutman gerektiğini düşünüyorum," dedi Nicke. "Yoksa senin için kötü olur."

Bu aile içerisindeki tüm güveni zaten tükettin. Bunu anlıyor musun seni küçük sürtük?"

Nicke gitmek için arkasını döndü ama adımını tamamlayamadan durdu.

Annesi sessiz ve beti benzi atmış bir hâlde kapının girişinde duruyordu. Gözleri büyük ve boş olan annesinin sanki tüm yaşama gücü boşalmıştı.

"Jannike..." dedi Nicke.

"Aman tanrım," dedi annesi. "Kendimi lanet olasıca bir aptal gibi hissediyorum!"

"Jannike, sakın ol şimdi. O yalnızca berbat etmeye..."

"Anlamalıydım," diye mırıldandı annesi düz bir sesle ve yere baktı.

"Ona inanmayı düşünmüyorsun herhâlde?" dedi Nicke çok yüksek bir sesle öyle ki sesi duvarların arasında yankılandı.

Annesi yukarı, Nicke'ye baktı yeniden. Bakışları kararlıydı artık.

"Çık buradan," dedi annesi.

"Lanet olsun, onun tarafını seçemezsin!" diye gürlledi Nicke.

Yan odada Melvin uyandı ve bağırmaya başladı. Vanessa, Melvin'in yanına gitmek istiyordu ama bu annesi ve Nicke'nin ortasından geçmesi zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Ayrıca olay mahallini terk etmek şöyle dursun nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

"Bana sırtını dönmek senin için bu kadar kolay mı?" diye bağırdı Nicke. Melvin odasının içinde yüksek sesle ağlıyordu.

“Ben şimdi Melvin’e gidiyorum,” dedi annesi sakince. “Ve geri geldiğimde seni bu dairede görmek istemiyorum.”

“Öyle mi? Demek beni görmek istemiyorsun? Nereye gideceğimi de düşündün mü peki?” dedi Nicke.

“Senin muhtemelen uyuyacak yerin vardır,” dedi annesi. “Şu Paula’nın da ihanet içinde olduğu birileri yok mu? Çünkü Paula ile yatıyorsun değil mi?”

Nicke cevap vermiyordu.

Annesi Vanessa’nın odasından ayrıldı. Vanessa, Melvin’in odasına giden annesinin onu susturup yatıştırmaya çalıştığını duyuyordu.

Nicke, Vanessa’ya bir bakış attı ve öfkesi gözlerinin içinde bir yıldırım gibi aniden parladı.

Vanessa olduğu yerde kaldı ve kendisine çaresizce arkasını dönmek zorunda kalan Nicke görüntüsünün tadını çıkardı. Vanessa bu anı iliklerine kadar çekmek istiyordu. Vanessa dış kapı çarpılana dek bekledi.

Vanessa hiçbir şeyin çözüme ulaşmadığını biliyordu. Her şey çözüme ulaşmaktan öyle uzaktı ki. Şimdi Melvin’in bakımını paylaşacaklardı ve yeni cehennemler yaşanacaktı.

Ancak tam şu anda olanlar Vanessa’ya kendini çok iyi hissettiriyordu.

17

Anna-Karin, Nicolaus’un dairesinin önündeki merdivenlerde oturmuş bekliyordu. Kat içindeki lamba yine sönmüştü ama Anna-Karin’in onu yakmak için bir kez daha ayağa kalkmaya hâli yoktu. Mezar kazısından sonra bugüne dek varlıklarından bile haberi olmadığı kasları acımaya başlamıştı.

Anna-Karin elbette erkenciydi. Şehrin ortasında yaşamaya ve her şeyin çok yakınında olmasına hâlâ alışamamıştı. Ayrıca evde kalmak onu endişelendiriyordu. Nicolaus tüm gün boyunca telefona cevap vermemişti.

Kapı zilini tekrar çalmayı düşündü ama bunu zaten üç defa yapmıştı. Yine üç kere mektup kutusunu açmış ve dairenin içini dinlemişti. İçerideki sessizlik Anna-Karin’i geriyordu. Ya Nicolaus karanlığın içerisinde öyle oturuyorsa? Ya anıları onu delirtmişse? Ya aptalca bir şey yaptıysa? Ya kendine zarar verdiyse?

Sonunda apartmanın giriş kapısı açıldı. Minu ışığı yaktı ve Anna-Karin’i

görünce  r kt .

“Av ne korkuttun beni,” dedi Minu.

“Affedersin.”

Minu anahtar  cebinden çıkardı ve parmağında döndürdü.

“Zile birkaç sefer bastım,” dedi Anna-Karin.

“İçeri görmemiz tamamen yanlış hissettiriyor,” dedi Minu. “Ama bunu yapmak zorundayız.”

Minu kapıyı açtı.

Koridordaki halının üzerinde Pozitif Engelsfors adındaki bir şeyle ilgili bir reklam bro  r  duruyordu. Hava sıcak ve boğucuydu.

Anna-Karin tavandaki lambayı yaktı. Stor perdeler kapalıydı. Pencerenin önündeki eğrelti otu boynunu eğmi  duruyordu.

“Nicolaus?” diye yavaşça seslendi Anna-Karin Minu dairenin kapısını arkalarından kaparken.

Cevap veren yoktu. Banyonun kapısı aralık duruyordu. Anna-Karin içeriye baktı. Orada da kimse yoktu. Minu mutfağı girip  ıktı. Yatak odasının kapalı kapısına doğıru döndüler.

“Nicolaus?” diye seslendi Minu yine deneyerek.

Sessizlik.

Anna-Karin yatak odasının kapısına doğıru yürüdü ve kapıyı yavaşça tıklattı. Bekledi. Hiç cevap yoktu. Anna-Karin kapının kolunu aşağıya indirdi ve kapıyı açtı.

İçerideki hava daha da boğucuydu ve yıkanmamı  yatak takımları kokuyordu. Anna-Karin el yordamıyla lambanın düğmesini aradı ve yaktı.

Yatağın yanında, yerde biçimsiz siyah bir figür duruyordu. Anna-Karin bunun Nicolaus’un kışlık paltosu olduğunu fark etmeden önce neredeyse  ıg lık atacaktı.

Gard rop kapıları açıktı ve biri gard robun içindeki giysileri iteleyip  ek rtmi ti. Bazı raflar bo tu.

Minu yatağı doğıru yürüdü ve yastığın üzerinde duran beyaz bir zarfı eline aldı.

“Lütfen ona ben bakabilir miyim?” dedi Anna-Karin.

Minu zarfı Anna-Karin’e uzattı ve Anna-Karin zarfı işaret parmağı ile yırtıktan sonra içindeki çizgili kağıdı dışarı çekti.

Sevgili çocuklar,

Gitmek zorundayım. Bunun nedenlerini söyleyemem ama sizi temin ederim ki bir gün gelecek bunun nedenini anlayacaksınız.

Gümüş haça iyi bakın. O sizi koruyacak güçlü bir büyü ile yüklü. Ben hep onun birden fazla işe yarayabileceğini hissettim. Belki bu size yardım edebilir.

Bu dairenin bir yıllık kirasını ödemiştım. Daireyi istediğiniz gibi kullanın. Yatağın içinde diğer harcamalar için nakit para da bulunuyor.

Sizden Engelsfor'stan iyiliğinizi istediğim için ayrıldığıma inanmanızı rica ediyorum. Burada kalmam bencilce olurdu.

Zor zamanlar yaklaşıyor. Birbirinizden ayrılmamalı, birbirinize destek olmalısınız. Birbirinize güvenin, inanın. Matilda ve Örüntüler Kitabı'na güvenin, inanın.

Geri döneceğime inanıyor, bunu umuyorum.

Size her zaman sadık,

N.E.

Anna-Karin mektubu indirdi.

"Ne yazıyor?" dedi Minu.

Anna-Karin'in başı zonkluyordu.

"Ne yazıyor?" diye tekrarladı Minu.

Anna-Karin mektubu Minu'ya uzattı.

Minu mektubu okuyup bitirdiğinde bir devam notu arıyormuş gibi kâğıdın arkasını çevirdi.

"Öylece çekip gidemez..." dedi Anna-Karin ve boğazının düğümlendiğini hissetti.

Minu, Anna-Karin'e manalı bir şekilde baktı ve Anna-Karin bunun gayet de olabileceğini fark etti. Nicolaus tam da bunu yapmıştı.

Minu oturma odasına giderek duvarda asılı olan gümüş haça baktı.

"İda'yı arayabilirim," dedi Minu ve Anna-Karin'in yanına geldi. "Ondan sarkacı kullanarak Nicolaus'u bulmasını rica edebilirim."

"Hayır," dedi Anna-Karin. "Bu iyi bir fikir değil. Nicolaus kesin çoktan şehri terk etmiştir. Ayrıca bizim onu bulmamızı istemiyor."

"Onun yazdıklarına inanıyor musun?" dedi Minu. "Bizim iyiliğimiz için gittiğine inanıyor musun?"

"Sen buna inanıyor musun?" diye sordu Anna-Karin.

"Evet," dedi Minu. "Ben ona inanıyorum."

Zor zamanlar yaklaşıyor.

Anna-Karin dairenin kapısının yanında, köşede duran büyük, siyah şemsiyeye baktı. Bu Nicolaus'un geçen sonbaharda o akşam, Rebecka'nın ölümünden yalnızca birkaç saat sonra onların üzerinde tuttuğu şemsiyeydi.

Anna-Karin şemsiyenin üzerinde patırdayan yağmurun sesini, Nicolaus'un kendisini nasıl da koruduğunu hatırladı.

Şimdi Nicolaus yoktu. Seçilmişler'in yalnızca birbirleri vardı.

ÇVGPK -Çocuk ve Gençlik Psikiyatri Kurumu- psikologlarının bekleme odası adeta kurumun kendisini bağıırıyordu.

Seni görüyoruz! Attığın her adımı izliyoruz!

Linnéa bazen bu bekleme odasından kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu. Linnéa insanların gardiyan gibi davranan ailelerden şikâyet etmelerinden nefret ediyordu. En azından bu ailelerin çocukları uyuşturucu kullanmadıklarını veya çökmenin eşiğinde olmadıklarını ispatlamak için her hafta ters yüz edilmiyorlardı. Ve ayrıca onlar kurallara karşı geldiklerinde... Başlarına ne geliyordu ki?

Anne ve baba azarı? Eğer Linnéa'nın davranışlarında bir bozulma olursa sahip olduğu küçük özgürlüğü, daire elinden alınacaktı.

Bugün aslında Sosyal Hizmetler memuresi Diana esasında şu "ev ziyaretlerinden" birine gelecekti. Sanki bahsi geçen bir kontrol değil de sıcak bir ortamda yapılan bir çay partisiydi. Bir gıda zehirlenmesi geçirdiği için kontrolü son dakikada iptal etmişti.

Bugün Jakob da iptal edecek olsa bu Linnéa'nın işine gelirdi.

Vanessa hakkında konuşma isteği öylesine güçlüydü ki Linnéa bu isteğini nasıl bastıracağını bilmiyordu. Tam da Elias için olduğu gibi Jakob ile Vanessa hakkında da konuşmak istemiyordu. Babası, çocukluğu ve ölmüş annesi üzerine konuşmayı bin kere tercih ediyordu.

Acıtsalar bile Vanessa ve Elias onun sahip olduğu nadir güzellikleri, hazinesiydiler.

Kabul odasının kapısı açıldı ve Jakob dışarı çıktı.

"Merhaba Linnéa."

Linnéa, Jakob'un kendisine doğru uzattığı elini sıktı.

Linnéa'nın içine taptaze bir acı boşaldı. Sanki Elias'ın öldüğü ana geri dönmüş gibi hissediyordu. Ancak bu acı Linnéa'nın değil, Jakob'undu.

...bu seansı kaldırmam mümkün değil, iptal etmeliydim...

Linnéa elini Jakob'un elinden çektiğinde Jakob'un tüm duygu ve düşünceleri hâlâ Linnéa'nın içinde yankılanıyordu.

Linnéa, Jakob'u kabul odasının içine kadar izledi ve bir sandalyeye oturdu. Linnéa ne kadar sarsılmış olduğunu saklamaya çalışıyordu.

"Okulun ilk haftası nasıldı?" diye sordu Jakob.

"Muhteşem."

Yalnızca başını sallayan Jakob, Linnéa'nın dalga geçtiğini anlamamışa benziyordu.

"Panik atağa benzer bir şeyler hissettin mi?"

"Bir süredir hayır."

Jakob herhangi bir cevap vermiyordu. Linnéa, Jakob'un onun yalan söylediğine inanıp inanmadığını ortaya çıkarmak için yavaşça düşüncelerini okudu.

...bunu yapamıyorum... bu hâlde bu gençlere nasıl yardım edebilirim, revire çıkmalıydım...

Linnéa düşünceli bir şekilde Jakob'un yüzüne bakıyordu. Güneşten yanmış olan yüzü solgun görünüyordu. Linnéa, Jakob'un gözlerinin kırmızı kenarlarını, şortunun kenarından sarkan ipi nasıl da çekip aldığını fark etti.

...bunun beni ne kadar çok etkileyeceğini neden anlamadım, bir de psikolog olacağım... o öldü... gerçekten öldü...

"Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi Linnéa.

"İyi. Yalnızca iyi. Biraz yorgunum sadece."

Jakob yakalanmış görünüyordu ve Linnéa'nın onun gelecek düşüncesini aramaya ihtiyacı yoktu. İşte geliyordu.

...lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, tam da içime bakıyor. Onların düşündüğüm her şeyi tam olarak bildikleri şu kâbuslardaki gibi...

"Kendimi nasıl hissettiğimi neden bilmek istiyorsun?" dedi Jakob ve sesinde kendisinin muhtemelen bilincinde olmadığı saldırgan bir ton vardı.

"Nasıl hissettiğini soramaz mıyım yoksa?"

Boğazını temizleyen Jakob'un psikolog rolünü yeniden ele geçirmeyi denediği çok açıktı.

“Elbette sorabilirsin,” dedi Jakob ve bakışlarını kaçırdı. “Demek istediğim şey... Bir şey düşünüyormuşsun gibi görünüyor. Konuşmak istediğin bir şey mi var?”

Linn a artık kendini duyamıyordu.

Linnea'nın aklı Jakob'un düşünceleriyle doluydu.

Ölen iş arkadaşı Jakob'un bir yıl önce ihanet içinde bulunduğu iş arkadaşıydı. Jakob şimdi tüm söyledikleri ve hiçbir zaman yapmadıkları için pişmanlık duyuyor, birlikte geçirdikleri anları hatırlıyordu. Linn a'nın kesinlikle görmek istemediği anlardı bunlar.

İnsanların hayatları göründükleri gibi değildi. Hayatlarının içinde hayatlar vardı. Linn a düşünce okuma yeteneğinden önce insanların hayatlarının göründüğünden çok daha farklı olabileceğini anlamamıştı. İnsanların acıları ve karanlık sırları hakkında anlayış kazandığından beri kendini önemli ölçüde daha az garip hissediyordu ama şimdi tek istediği bu acı ve karanlık sırlardan uzak durmaktı.

Linn a, Jakob'a herkeste ortak olarak bulunabilecek gelecek kaygısını kendisinin de taşıdığından ve günlük rutininin bahsetti. Jakob zorlukla dinliyordu ama Linn a yine de konuşmanın geri kalanında kendini Jakob'un aklının dışında tutmayı başardı.

* * *

Cuma gününün son dersi ydi ve Minu sıcak sınıfın içinde konsantre olmakta zorlanıyordu. Sırf kendisi değildi bu sorunu yaşayan. Parlayan yüzleriyle sıraların üzerlerine yatıp fısıldaşan diğer öğrenciler de dikkatlerini geometrinin zevkli yanlarına çekmeye  alışan Ylva'yı umursamıyorlardı. Havada insanı rahatsız eden kokulardan oluşan kalın bir tabaka vardı. Terin, nemli giysilerin ve Minu'nun önünde oturan Hanna A'nın sıcak derisi üzerine aşırı derecede fazla sıktığı parfümün kokusu.

Hanna A sandalyesinde geriye eğildiğince Minu nefesini tutarak Hanna A'nın yaptığını yaptı.

Minu, Hanna A'nın laboratuardaki çığlığını düşündü. Viktor geçen  arşamba olanlardan beri okulda g z kmemişti. Minu, Viktor'un Kevin'ın üzerine asit sı radığındaki gülümsemesini unutamıyordu. Böyle bir şeye kim g lebilirdi ki?

Ylva tahtanın üzerine bir üçgen çizdi ve arkasını döndü.

“Size diyorum sessiz olun şimdi,” dedi Ylva.

Ylva’nın burnunun üzerindeki gözlükleri buğulandı.

“Dersin gerisini dışarıda yapamaz mıyız?” dedi Kevin ve sınıfın pek çok yerinden aynı fikri paylaştan öğrencilerin yakarışları duyuldu. “Lütfen Bavyan Ylva bakın hem size dondurma ısmarlarım. Şöyle büyüük bir kornet.”

Sınıfın farklı yerlerinden kahkahalar yükseldi ve Ylva’nın yanakları daha da fazla kızardı. Ylva iki elini beline koydu ve gözlerini gererek Kevin’a baktı. Minu, Ylva’nın ayna karşısında saygıdeğer ve güçlü görünme denemeleri yaptığı hissine kapıldı. Ylva’nın, Kevin’a gözlerini gererek bakması sonuç olarak hiçbir işe yaramadı.

“Ama haydi, lütfen. O kadar sıcak ki insan düşünmüyor,” diye devam etti Kevin.

Ylva ağırlığını bir ayağından diğer ayağına verdi.

“Ayrıca zaten yakında hafta sonu...” dedi Kevin.

“Yeter!” diye bağırды Ylva. “Çık dışarı!”

Ylva kapıyı gösteriyordu. Ylva’nın koltuğunun altından Grönland ile aynı şekle sahip büyük bir ter lekesi göründü.

“O aslında bir şey yapmadı,” dedi Hanna A.

“Sadece dondurma ısmarlamak istemiştin,” diye sırtıttı Kevin.

“Dışarı!”

Sonu gelmeyen bir çılgıktı bu. Minu Grönland’ın daha da büyüdüğünü görür gibi oldu.

Kevin ayağa kalktı ve yürüdü. Kevin kapının girişinde arkasını döndü ve bandajlı elini dalgalandırdı. Ylva öne doğru yürüdü ve Kevin’ı neredeyse sınıftan dışarı itti. Sonra da kapıyı kilitledi.

“Tanrım tam bir histerik,” diye birinin fısıldadığı duyuldu.

Ylva öfkeli bir şekilde bakışlarını sınıfın üzerinde dolaştırdı ama suçluyu tespit edemedi.

“Problemin gerisini kendiniz çözebilirsiniz,” dedi Ylva ve kürsüye oturdu.

Minu gözlerini kareli defterine dikti. Ylva’nın fevranı onu endişelendiriyordu. Okul yılının geri kalanının nasıl geçeceğini düşünmek bile istemiyordu. Zayıf bir öğretmen, sınıfın düzenini hiçbir zaman sağlayamazdı. Ylva gibi hem zayıf hem de kolaylıkla kıskırılan bir öğretmen ise sınıfta çok özel bir karışıklık çıkmasına sebep oluyordu.

Zil çalmadan önce geçen süre Minu'ya bir sonsuzluk gibi geldi. Kürsüde oturan Ylva katı bir şekilde başını öne sallıyor ve tesadüfen onun olduğu yöne doğru bakan öğrencilere iyi tatiller diliyordu. Ylva için üzülen Minu ona arkadaşça gülümsedi. Minu'nun kendisine gülümsemesi üzerine Ylva o kadar minnettar göründü ki bu durum Minu'nun neredeyse canını acıttı.

Minu merdivenlerden aşağıya inen öğrencileri takip etti ve bir dolabın önünde durdu ve hafta sonu boyunca ihtiyacı olacağı tüm kitapları aldı. Büyük bir kitap yığını girecekti çantasına. Herkesin söylediği gibi lise ikide lise bire kıyasla çok daha fazla çaba emek harcamak gerekecek gibi görünüyordu. Yakında okula el arabasıyla gelmesi gerekecekti.

Girişe doğru yürürken mesaj panosunun yanında Gustaf'ı gördü. Gustaf elinde açık renkli bir kâğıt tutuyordu.

“Merhaba! Tam da seni aramayı düşünüyordum,” dedi Gustaf. “Bu hafta sonu bir şeyler yapalım mı?”

Minu tam olumlu bir cevap verecekti ki yarın şenlik yerindeki toplantıyı hatırladı. Müdire sonbahardan önce *değişikliklerden* bahsediyordu. Bu değişiklikler büyük ihtimalle tüm hafta sonu büyü dersi almak zorunda kalacakları anlamına geliyordu. Belki büyü eğitiminin ikinci yılı da daha zor geçecekti. Ayrıca Nicolaus ve ona olanlar hakkında düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

“Yapamam,” dedi Minu.

“Ne yapacaksın?”

Minu karşısındaki insan yalan söylüyordur veya basitçe kendisinden hoşlanmıyordur diye bu soruyu sormaya asla cesaret edemiyordu. Ama Gustaf'ın bakışlarında böyle şüphelere zerre kadar yer yoktu. Onun inanılmayacak şekilde *güçlü ve emin* bir duruşu vardı.

“Anneme bu hafta sonunu birlikte geçireceğimize dair söz verdim,” dedi Minu.

“Yazık. Benimle buna gelir misin, diye soracaktım.”

Gustaf kâğıdı öne uzattı. Bu Minu'nun, Nicoalus'un evinde, koridor-daki halının üzerinde gördüğü reklam broşürünün aynısıydı. Gün batımında sükûnet içinde duran insanların fotoğrafının üzerinde POZİTİF ENGELSFORS MERKEZİ YARIN AÇILIYOR yazıyordu. Minu adresi tanıyordu. Merkezin içindeki kapatılmış kütüphanenin olduğu yerdı burası. Görünüşe göre yemek ve müzik dinletisi sunulacak ve çocuklara şu

olmazsa olmaz bedava balonlardan dağıtılacaktı.

“Nereden buldun bunu?” diye sordu Minu.

“Bunu bana arkadaşım Rickard verdi. Onu tüm yaz neredeyse hiç görmemiştım,” dedi Gustaf. “Futbol dışında başka bir şeyle ilgilenebileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Bunun aslı astarı nedir gerçekten? Biraz... Tarikatımsı bir şey gibi.”

“Sanmam,” dedi Gustaf. “Rickard bunun çok iyi olduğunu söylüyor.”

“Ne açıdan çok iyi? *Ne yapıyorlarmış?*”

“Ben de tam olarak bunu ortaya çıkarmayı planlıyorum. Gelmeyecek misin?”

“Kendimi uzakta tutmak benim için muhtemelen en iyisi. Böylece daha sonra seni oradan kaçırıp beynini yıkamalarına engel olabilirim.”

Minu, Gustaf’ın güleceğini sandı ama Gustaf gülmedi.

“Bu şehrin yeni bir şeye ihtiyacı olduğundan konuşuyorduk,” dedi Gustaf. “Yeni bir şeyler yaratmak isteyen insanlar var aslında. İnsan sürekli böyle her şeyi eleştirip her şeye şüpheyile mi yaklaşmalı?”

İçinde hızla alevlenen öfkesi Minu’yu şaşırttı. Gustaf’a gerçek anlamıyla ilk kez sinirleniyordu. Gustaf’ın en beğendiği özelliği Minu’nun yalnızca canını sıkıyordu şimdi.

“Hayır, insan elbette öyle yapmamalı,” dedi Minu. “Kuşkusuz insan bunun yerine herkes ve her şey hakkında en iyisini düşünmeli. Dünya inanılmaz iyi ve hoş bir yer olduğu için böyle düşünmek çok yararlı olacaktır.”

Gustaf, Minu’ya baktı ve Minu söylediklerinin nereye dokunabileceğini sonradan fark etti.

Eğer bu dünyanın iyi ve hoş bir yer olmadığını bilen biri varsa o da Gustaf’tı.

Kız arkadaşı Rebecka’nın çatıdan düşüp okul bahçesindeki asfalta çakıldığını gören Gustaf. Rebecka’nın hâlâ intihar ettiğini sanan Gustaf.

“Sana annenle iyi eğlenceler,” dedi Gustaf ve gitti.

Minu onun okul bahçesinde uzaklaştığını gördü ve az önce gerçekten tam olarak ne olduğunu, bu kadar kısa bir sürede bu kadar çok şeyi mahvedebilmeyi nasıl başardığını düşündü.

Sırf kendisi Şeytanlar’ın peşinden koşup onları arıyor diye Gustaf’m da bunu yapması gerekmiyordu herhâlde? Kimdi ki o, gölgeler yerine ışığı gören Gustaf’ı yargılayacaktı?

19

“G!” diye bağırdı Ida, Gustaf’ın okuldan çıktığını görür görmez.

Ida’nın aklına sesinin çok hastalıklı çıktığı gibi şeyler geliyordu ama umurunda değildi. En başında hastalıklı olan zaten okul bahçesinde durup Gustaf’ı beklemesiydi. Gustaf’ta öyle bir şey vardı ki Ida kendini küçük d   rmeyi hiçbir zaman bırakamıyordu.

Ida, Gustaf ve Minu’yu mesaj panosunun orada görür görmez Gustaf’ı beklemek için okulun dışına koşmuştu. Sanki kavga etmişlerdi. Ida’nın bu şansı kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

şimdi Gustaf yürüyerek kendisine doğru geliyordu ve Ida ona doğru koşmamak için kendisini dizginlemek zorundaydı.

Bazen duygularını çok açığa vurup Gustaf’ı korkutup ka ıracağından endişe ediyordu. Bazen bunun yerine duygularını Gustaf’a *yeteri kadar* göstermediğine inanıyordu. Gustaf onun kendisi için hissettiklerini nasıl öğrenecekti? Özellikle şimdi, Erik ile birlikteyken?

Ama Ida kazanma hırsını korumak zorundaydı. Bir gün gelecek Gustaf onların birbirlerine ait olduklarını anlayacaktı. Onlar birbirleri için yaratılmışlardı sonuçta ve Gustaf bunu sonsuza dek ka ıramazdı. Ida’nın yalnızca biraz ısrarcı olması gerekiyordu.

“Merhaba,” dedi Gustaf geldiğinde.

Gustaf’ın sesinden yorgun olduğu anlaşılıyordu ve Ida’nın düşünceleri öylesine hızlı dönüyorlardı ki Ida onlara zorlukla yetişiyordu.

Minu ve Gustaf kavga mı etmişlerdi? Bu bir işaret olmalıydı. Bu ya k   bir işaretse? Eğer Minu, Gustaf’a kendini bu kadar k   hissettirebiliyorsa bu Gustaf’ın, Minu’yu ciddi ciddi umursadığı anlamına mı geliyordu? Onu sinirlendiren Minu muydu gerçekten? Onu sinirlendiren ya bensem? Hayır, elbette ben olamam, hem bana niye sinirlensin ki? Kim Minu’ya sinirlenmez ki?

Ida şu anda Linn a’nın g   lerine sahip olmak için ne olursa verirdi. Böylece Gustaf’ın gerçekten ne düşündüğünü ortaya çıkarabilirdi.

“Hafta sonunun gelmesi ne kadar hoş değil mi?” dedi Ida.

Ida bunu söylerken k pr   k kemiğine yavaşca dokundu. Böylece bir porno yıldızı veya ucuz bir s rt  k gibi g r nmeyecekti. Bir yerde kadının kendilerine farkında olmadan dokunmalarının erkeklerin hoşuna gittiğini ve cinsellik ile kendine güven duygusuna işaret ettiğini okumuştu.

“Tabii,” diye mırıldandı Gustaf.

Bu şekilde baş başa kaldıkları çok nadirdi. Ida bunun her saniyesini değerlendirmek ve içinde bulundukları anı olabildiğince uzatmayı istiyordu.

“Ne yapacaksın? Yani futbol antrenmanının olduğunu biliyorum ama onun dışında?”

Ida, Gustaf’ın onun kendisini gizlice ve takıntılı bir şekilde izlediğini düşüneceğinden endişe etti. Belki biraz böyle düşünecekti ama bu belki de Ida’nın, Gustaf’ın yaptıklarıyla yakından ilgilendiğini, futbolun Gustaf için önemli olduğunu anladığını gösteriyordu. Hem Ida da spordan hoşlanıyordu. Özellikle de futboldan. Ida’nın bu özelliği kendisine Minu karşısında açık bir avantaj sağlıyordu.

“Rickard ile buna gitmeyi düşünüyordum,” dedi Gustaf ve Ida’ya bir broşür verdi.

“Tanrım, ne kadar da heyecanlı,” dedi Ida okurmuş gibi yaparak.

Aklına tek bir harf bile girmeyen Ida kendini tamamen Gustaf’ın güneşte yanmış kollarına ve erişimini tamamlanmış, olgun ve erkekçe ellerine kaptırdı.

“Gerçi oraya gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum,” dedi Gustaf. “Göreceğiz.”

“Hmm tabii,” dedi Ida ve boynundan sarkan gümüş kalbi döndürdü. “Benim de bir sürü işim var.”

Ida’nın gözüne okul bahçesinin uzak bir köşesinde duran siyah bir saç kabartısı ilişti. Minu’ydu bu. Okulun çıkış kapılarına doğru aceleyle yürüyen Minu. Minu onların bulunduğu yöne doğru hızlı bir bakış attı.

Lanet olasıca Minu. G’yi öpmüş olan Minu. Gerçi tabii Minu’nun öptüğü, gizli bir kostüm içindeki Max’tı ama olsun, Gustaf’ın kopyasını bir kere öpmek bin Erik’in yüz bin kere öpmekten daha iyiydi.

Ayrıca Minu belki de gerçek G’yi tüm yaz boyunca öpmüştü.

Julia’nın dediklerinin doğru olduğuna inanıyor musun? Kanalların orada oynadıklarına inanıyor musun?

Ida kendine engel olamıyordu. Sormak ve bilmek zorundaydı.

“Sen ve Minu, birlikte oldunuz mu yoksa?”

Gustaf, Ida’ya soru soran gözlerle baktı.

“Bunun neden soruyorsun?”

“Hayır, yalnızca...”

Sizin kanalların orada oynadığınızı

“... sizi birinin şehirde gördüğünü duydum da. Merak ettim sonra da.”

Ida bir hata yaptığını daha Gustaf cevap vermeden anladı. Gustaf iç geçirdi.

“Bu şehir de yani,” dedi Gustaf. “Neden herkes sürekli başkalarının ne yaptığı ile ilgileniyor?”

“Biliyorum!” dedi Ida hızlıca. “Bunu o kişiye de söyledim. Julia. İnsanlar başkalarının hayatlarına burnunu sokmak yerine kendi hayatlarıyla ilgilenmeliler, dedim. Tam da tipik bir Engelsforslu davranışı işte.”

Gustaf olanları onaylamadığını belli edercesine başını iki yana salladı ve Ida’ya ona neredeyse acıdığını gösteren bir şekilde gülümsedi. Bu gülümseme, Ida’nın içinde derinde bir yerlere bıçak gibi saplandı.

“İyi hafta sonları,” diye bağırdı Gustaf ve gitti.

“Sana da!” dedi Ida. Sanki felç olmuş gibi hissediyordu.

Gustaf, Ida’nın Minu hakkındaki sorusuna hiçbir zaman cevap vermemişti.

İsveçli bir tapınak şövalyesi, bir çölde dörtnala at sürüyordu. Ida uyuyakalmak üzereydi. Bu filmi çoktan görmüştü ve ilk seferinde zaten yeterince sıkıcıydı ancak film seçme sırası babasındaydı ve babası Ida’nın itirazlarına kulak asmamıştı.

Babası üzerinde oturduğu koyu mavi, deri koltuğunda pozisyon değiştirdi. Koltuk gıcırıyor, hâlimden memnun değilmiş gibi söyleniyordu. Annesi her şeyin bembeyaz olduğu evlerinde bir morluk izi gibi görünen bu koltuktan nefret ediyordu.

Rasmus ve Lotta koltukta, Ida’nın yanında oturuyorlardı. Zaman zaman ellerini mekanik bir şekilde içinde patlamış mısır olan kâseye daldırıyorlardı.

Annesi üst kattaydı ve her zamanki gibi sağa sola koşturuyordu. Bir filmin başında hiçbir zaman oturamıyordu.

“Carina, buraya gel artık!” diye bağırdı babası. “Her şeyi kaçırıyorsun!”

“Geliyorum!” diye cevap verdi annesi mutfaktan.

Rasmus bir avuç dolusu patlamış mısırı hızlıca midesine indirdikten sonra yaladığı elini tekrardan kâsenin içine soktu.

“Ne kadar da iğrençsin sen ya,” dedi Ida. “Baba, Rasmus’un ne yaptığını gördün mü?”

“Filme baksanıza siz,” dedi babası.

Rasmus üzerinde küçük ve yapışkan patlamış mısır parçacıkları olan dilini Ida’ya çıkardı.

“Bu film sıkıcı,” diye söylendi Lotta. “Hiçbir şey olmuyor.”

“Sen küçük olduğun için anlamıyorsun yalnızca,” diye tısladı Ida.

“Ben küçük değilim!”

“Demek öyle. O zaman sende gelişme bozukluğu var diyelim.”

“Bırakın artık!” dedi babaları. “Tanrım, kızlarla bir film izlenmiyor. Sürekli mızıkçılık ediyor bir bir konuşuyorlar değil mi? Sen ne diyorsun Rasmus?”

Rasmus hoşnutça gülümsedi ve bakışlarını Ida’dan ayırmadan elini yaladı. Babası elbette hiçbir şeyin farkında değildi.

Annesi odaya geldi ve bir sandalyeye oturdu. Dizlerinde hesap defterini tutuyordu.

“Ne oldu?” diye sordu annesi. “Hâlâ İsveç’teler mi?”

“Ama ya,” diye inledi babası. “Ya burada kal filmi izle ya da soru sormayı bırak,” dedi babası.

“Özür dilerim öyleyse,” dedi annesi sinirli bir şekilde.

Annesi Ida’ya baktı ve ikisi de gözlerini devirdiler.

“Bir şey olmadı,” dedi Lotta. “Film bok gibi. Tek yaptıkları konuşmak ve ata binmek.”

“Bok deme,” dedi annesi ve hesap defterinin sayfalarını çevirdi.

Ida aniden ağzının kuruduğunu hissetti. Oda hızla dönmeye başladı. Sanki Ida’nın başı dönüyordu.

Ida koltuktan aniden kalktı ve aceleyle banyoya koştu.

“Ida ne oldu?” diye seslendi annesi.

“Cırcır mı oldun yoksa?” diye bağırdı Rasmus, Ida’nın arkasından ve babası güldü.

Annesi onlara karşı çıktı ve Ida babasının Rasmus’un şakasının süper olduğunu söylediğini duydu.

Ida arkasından kapıyı kapadı ve kilitledi. Yere çöktü.

Banyo kapısının duvarları, Ida’nın etrafında dönüyordu. Baş dönmesinin

 tesinde bir şeydi bu. Serbestçe d   mek gibiydi. Ida gerçeklikte kalabilmek için avuçlarını laminant d  emeye doğru bastırdı. Ancak diğeri, Matilda, onu rahat bırakmayı reddediyordu.

Ida direniyordu.

İstemiyorum, istemiyorum, istemiyorum.

Ida   kesini ve nefretini olanlara karşı kullanabilmek için yapıcı bir güce çevirmeyi deniyordu.

Neden en kötü şey her zaman onu buluyordu? Her zaman!  nce Anna-Karin  enlik yerinde ona doğruyu s yletmi ti sonra da gerçeklik serumu. Onlar müdirenin evine gizlice girerlerken karanlıkta yalnız başına beklemek zorunda kalan da oydu. Lucia Treni boyunca tüm okulun önünde d   en de oydu. Diğerlerinin gizli toplantılarından haberi olmayan da oydu. Lanet olasıca pisl kler. En zahmetli ve a a ılayıcı güce sahip olması gereken neden oydu?

Beni rahat bırak!!!

Sanki gözünün önünde bir maytap parlıyor, etrafı kıvılcımlar saçıyordu.

Ida bedeninin zorla içine giren bu davetsiz misafiri, tanıdık yabancıyı kaybetti.

Kapı  alındı.

“Ida,” diye duyuldu babasının sesi. “ lmedin, değil mi? Annen buna inanıyormu  gibi görünüyor da.”

Ida dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Di erinin kelimelerini söylemek zorunda kalmak istemiyordu.

Sonrasında Matilda döşemenin altında gözden kayboldu.

Ida bir karışıklık içinde düştükçe d   üyordu belki  akılaca ı belki de hiç var olmayan bir dibe doğru dalmaya başladı. Her şey çok hızlı gidiyordu. Ida yangın dumanının kokusunu duyumsadı, bir ihanetin ve aşkın nefrete d n  t   n , panik hâlindeki kovalamanın kaçınılamaz kaderine boyun e di ini hissetti. Ve sonrasında geldi ateş, bir ateş denizi Ida’nın etrafını ku attı ve Ida bir saniye için ateşin derisini kemirdi ini, par aladı ını ve derisinin altındaki eti kızıştırarak k p rtt   n  hissetti.

Ida ba ırmayı denedi ancak ağzını a tı ında ağzı ate le doldu.

Ida’nın son gördüğü şey, alevlerin  r nt ler Kitabı’nın etrafını sarmasıydı.

Ida keskin bir nane kokusu hissediyordu.

Gözlerini açtı. Sol elinde diş macunu tüpünü tutuyordu ve sağ elinin parmakları yapış yapıştı.

Banyodaki aynanın önünde durdu.

Aynanın üzerinde neon mavisi diş macunu ile yazılmış bir kelime duruyordu.

TEHLİKE

“İda!” diye duyuldu babasının sesi. Babasının sesi endişeli geliyordu. “Ne yapıyordun içerde?”

“Cehenneme gidin!” diye bağırdı İda.

Bu bağırış babasına, Halka’ya, onu kendisi ile birlikte karanlığın ve ateşin içine çeken Matilda’ya ve tüm lanet olasıca boktan hayatınaydı.

20

Nicolaus’un oturma odasındaki stor perdelerden içeriye gündüz ışığı yayılıyordu.

İda oturduğu ahşap sandalye üzerinde pozisyon değiştirdiğinde bir ışık şeridi onun mavi gözlerini parlattı. Minu o gözlerin arkasında neler olup bittiğini merak ediyordu. Minu’nun bunu merak ettiği ne ilk ne de son seferdi. İda kimdi gerçekten?

“Tehlike?” Biraz daha belirsiz olamamış mı?” dedi Linnéa.

“Bunun Matilda olduğunu emin misin?” dedi Minu.

İda başını evet anlamında salladı.

“Bu kaltaktan nefret ediyorum,” dedi İda. “Bir kerecik olsun sizin içinize girip size saldırırsa ne olur sanki?”

“Bırak şimdi,” dedi Vanessa. “Burada acınacak kişi sen değilsin, Matilda’nın kendisi.”

İda homurdandı.

“Sence ne söylemeye çalışıyordu?” dedi Minu.

“Bilmiyorum! Sizin kadar az şey biliyorum ben de. Ayrıca yaşadığı zamanda bazı zorluklarla boğuşmasını anlıyorum ama bu ona, bana sürekli hücum etme hakkını vermiyor! Bir kere de yemek salonunda aynı şeyi yapmayı denedi. Gerçi o zaman onu engellemeyi başardım.”

“Ne yaptın?” dedi Linnéa.

“Pardon ama tüm okulun önünde dünyanın en tuhaf saldırısına uğramak istemedim!”

Linnéa inledi.

“Tamam,” dedi Minu. “Nicolaus’un bizi zor zamanlar hakkında uyardığını biliyoruz. Ve Matilda da korkmuş gibi görünüyor. Ama tehdidin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrimiz yok.”

“Ben Şeytanlar diyorum, benimle aynı fikri paylaşan başka biri var mı?” dedi Linnéa.

“Belki de ona sormalıyız,” dedi Vanessa.

“Kime?” dedi Minu.

“Matilda’ya. Bir seans yapabiliriz.”

Minu, Vanessa’ya baktı.

Ölülerin yaşayanlarla temasa geçebileceklerini önceden biliyorlardı. Peki diğer türlü mü mümkün müydü? Bu ne anlama gelirdi? Bunun sonuçları neler olurdu?

Sıcağa karşı Minu’nun tüyleri ürperdi.

Rebecka.

Minu yazın başında Rebecka ve Elias’ın bu dünyayı sonsuza dek terk ettiklerinden, her neredeyse oranın, onların olmaları gerektiği yer olduğundan emindi. Peki ya onlarla tekrardan temasa geçebilirse? Rebecka ile konuşabilirse? Bunu son bir sefer daha yapmak mümkünse?

Minu sanki yasaklı bir şeyi düşünüyormuş gibi hissediyor ancak bu yasaklı bu düşünceyi düşünmekten kendini alamıyordu.

“Bir seans ha!” dedi Ida şikâyet ederek. “Ve elbette siz şimdi benden, size gönüllü hayalet mıknaatısı olarak yardımcı olmamı isteyeceksiniz öyle değil mi?”

“Bir şeye karar vermedik henüz,” dedi Minu. “Nasıl yapılacağını bile bilmiyoruz.”

“Örüntüler Kitabı da bir şey göstermeyecektir,” dedi Anna-Karin.

“Mona Ayışığı’mız da var,” dedi Vanessa. “O yardım eder. Sonuçta parasını alsın da.”

“Tamam,” dedi Minu. “Ida ve Linnéa kitaba yine de bir baksınlar. Vanessa da Kristal Mağarası’na gidecek.”

“Bunu neden ben yapmak zorunda...” diye başladı Vanessa ama sessiz-

leşti ve içini çekti. “Tamam, tamam.”

“Her ne olursa olsun bildiğimiz bir şey var ki o da Konsey’e güvenemeyeceğimiz,” dedi Linnéa. “Bu yüzden bunun veya Nicolaus’un bahsettikleri hakkında müdireye tek kelime etmeyin.”

“Ama Adriana bizim tarafımızda,” dedi Vanessa. “Yani onun gibi bir şey en azından.”

“Eğer Nicolaus’un hikâyesinin doğruladığı bir şey varsa o da Konsey üyelerine güvenemeyeceğimizdir,” dedi Linnéa.

Minu cep telefonuna bir bakış attı.

“Şimdi gitmek zorundayız,” dedi Minu.

“Elbette,” dedi Vanessa. “Sonbaharın ilk büyü dersini kaçırmak istemeyiz.”

Minu, Karrgruvan’a doğru giderken Linnéa’nın yanından yürüyordu. Diğerleri birbirlerinden ayrı bir hâlde, onların arkasından yürüyorlardı.

Nicolaus’un dairesinden ayrıldıklarından beri Linnéa tek kelime etmemişti. Minu düzenli aralıklarla gözünün ucuyla Linnéa’nın profiline, siyah kakülüne, iki yandan topladığı ve omuzlarına kadar gelen siyah saçlarına bakıyordu. Linnéa’nın üzerinde çok fazla makyaj bulunan gözleri, büyük güneş gözlüklerinin arkasında saklıydı.

Minu Linnéa’nın sivriligidinden ve agresifliğinden rahatsız oluyordu ama ona imreniyordu da. Minu, Linnéa ile arkadaş olmak isterdi ancak hayatları çok farklıydı. Konuşmaları her zaman bir engelle takılıyor, birbirleriyle konuşurken ikisi de ihtiyatlı davranıyorlardı.

“Sence olur mu?” dedi Linnéa bir anda. “Ölümlerle temasa geçebilir miyiz?”

“Bunu yapabileceğimizi umuyorum. Demek istediğim şu ki Matilda’nın bizimle temasa geçmeye çalıştığı çok açık.”

“Peki ya temasa geçmeye çalışmayan biri olursa?”

Linnéa bunu sanki duygularını gizlemek istiyormuş gibi hızlıca söyledi. Minu, Linnéa’nın Elias’ı düşündüğünü anladı. Belki de annesini düşünüyordu? Minu, Linnéa’nın annesini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Annesi öldüğünde Linnéa kaç yaşındaydı?

“Bilmiyorum,” dedi Minu yavaşça. “Belki kitaba sorabilirdin ha?”

Linnéa cevap vermedi.

Neredeyse Karrgruvan’ın önüne geliyorlardı. Minu okul bittiğinden beri şenlik yerine gelmemişti. Ama her şey aynıydı. Yer yer kesilmiş demin teltet.

Tahtaları çürüyen bilet standı. Yabani çalılar. Yuvarlak dans pistinin, ağaçların arasından yükselen sivri çatısı.

Şenlik yerinden içeri doğru girdiklerinde her şeyin aynı olduğu hissi daha da kuvvetlendi. Sanki her şey çok aynıydı. Kapatılmış ve artık çürümeye yüz tutmuş şenlik yeri sanki zamanda donmuş da nefesini tutuyor gibiydi.

Müdire dans pistinin üzerinde duruyordu.

Adriana Lopez'in üzerinde, dizine gelen dar bir etek ve her zamanki gibi düğmelerini boynuna dek iliklediği ipektan bir bluz vardı. Göğsünün üzerinde bir ter lekesi bulunuyordu. Minu, Adriana'nın neden bazı düğmeleri açık bırakmadığını anlamıyordu. Yaralı derisini çoktan görmüşlerdi.

Adriana'nın familiarisi olan karga, çatıda oturduğu yerden yüksek sesle gırtladı. Adriana yukarı doğru baktı ve elini onlara doğru dalgalandırdı. Beden dili artık daha da sert, sırtı her zamankinden daha da dikti.

Minu ve Linnéa dans pistinin üzerine yürüdü ve diğerleri de bir bir geldiler.

Nicolaus onu burada bir yere gömdü, diye düşündü Minu ve bakışlarını şenlik yeri üzerinde gezdirdi.

İçinden keşke Nicolaus'a Matilda'yı tam olarak nereye gömdüğünü sor-saydım, diye geçirdi. Böylece o yeri kimsenin anlamayacağı bir şekilde işaretleylebilirler, onu onurlandırabilirlerdi.

"Hoş geldiniz kızlar," dedi müdire herkes toplandığında.

Yüzünde zoraki bir gülümseme vardı.

Minu, Linnéa'ya kısa bir bakış attı. İkisi de aynı şeyi görüyorlardı. Adriana gergindi.

"Bahsetmem gereken bir şey var," dedi Adriana ama bir arabadan gelen motor sesi yaklaşp yoldaki çakıllar ağır tekerlekler altında çatırdağında sessizleşti.

Koyu yeşil bir araba kapıların hayli dışında fren yaptı.

Arabanın motoru bir anda sessizleşti ve uzun ve takım elbiseli sürücü arabadan indi. Yolcu koltuğunun kapısı da açıldı ve Viktor dışarı çıkarak arabanın kapısını yavaşça çarparak kapattı.

Karrgruvan, Engelsfors sakinlerinin hafızasından silinmişti. Artık kimse buraya gelmiyordu. Kimse böyle bir yerin bulunduğunu bile hatırlamıyordu.

Ancak şimdi yabancı, onun hemen arkasından gelen Viktor ile birlikte

onlara doğru yaklaşıyordu. Minu müdireye bakrı. Müdirenin yüzü kapalı bir maskeydi ve âdeta Minu'nun bir yıl önce tanıdığı Adriana Lopez'e dönüşmüştü. O zamanlar Minu, onun duyguları olduğuna bile inanmıyordu.

Dans pistinin üzerine doğru yürürlerken Adriana, Viktor'a ve kim olduğunu bilmedikleri adama baktı.

Minu yabancıнын yaklaşık kırk yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Bu Viktor'un babası mıydı? O hâlde bu bir genetik mucize olmalıydı. Adamın koyu saçları, kahverengi gözleri ve İtalyan erkeklerinkine benzer bir cildi vardı. Kül sarısı saçlara, mavi gözlere ve beyaz, solgun bir tene sahip olan Viktor ile uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Buna rağmen birlikte oldukları görülüyordu.

Minu, Viktor'un bakışlarını yakalamaya çalışıyordu ama Viktor onu görmezden geliyordu.

"Kızlar," dedi Adriana yüksek bir sesle. "Bu gördüğünüz kişiler Alexander ve Viktor Ehrenskiöld. Konsey tarafından gönderildiler."

Adriana kenara çekildi. Minu, Anna-Karin'in midesinin nasıl da bulandığını neredeyse hissediyordu. Anna-Karin kusacak ya da bayılacak gibi duruyordu. Veya her ikisi de.

Konsey. Anna-Karin'in uyarılmasına rağmen kurallarını tüm sonbahar dönemi boyunca ihlal ettiği Konsey. Bir önceki Seçilmiş'in odun ateşlerinde yanmasına izin veren Konsey.

Minu, Anna-Karin'in elini tuttu. Anna-Karin önce elini Minu'nun elinden çekti sonrasında ise onu sımsıkı tuttu.

Alexander'in yüzlerinin üzerinde gezdirdiği bakışları Anna-Karin'de kaldı.

* * *

"Anna-Karin Nieminen?" dedi Alexander Ehrenskiöld.

Anna-Karin cevap veremiyordu. Nasıl konuşulacağını unutmuş gibiydi. Bunun yerine sessizce başını salladı.

"İşlediğin suçlar için mahkeme önüne çıkartılacaksın. Bundan böyle Engelsfors'u terk edemezsin. Seni sorgu için çağırdığımızda sana ulaşabilmeliyiz. Aslında seni tutuklamayı istedik ama Adriana bizi, senin iş birliğine gönüllü olacağına ikna etti."

Alexander, Anna-Karin'e bakmayı bıraktı ve Anna Karin en azından tek-rardan nefes alabiliyordu.

“Mahkeme tamamlanana kadar büyü dersleriniz ertelendi. Diğerleri de sorgu için  a ırıldıklarında ulaşılabilir olsunlar. Savcı ben olacağım. Viktor ise asistanlığımı...”

“ z r dilerim,” diye araya girdi Vanessa, sesinde özür dilediğine dair en ufak bir iz bulunmayarak. “Bu yapılan şey resmen hastalıklı. Biri bizi öldürmeye kalktığında siz kılınızı bile kıpırdatmadınız. şimdi de kalkmış Anna-Karin’i mahkeme önüne çıkartmak için buraya geliyorsunuz, öyle mi?”

Anna-Karin, Vanessa’nın söylediklerini algılamaya ve Minu’nun söylediği gibi yalnız olmadığını aklına yazmaya çalışıyordu. Anna-Karin kesin terli olmasına rağmen Minu’nun elini daha da sıkı tuttu.

Alexander, Vanessa’ya aşağılayıcı bir bakış attı.

“Kim o?” diye sordu Alexander, Viktor’a.

“Vanessa Dahl,” diye cevap verdi Viktor hemen.

“O’ sorulara kendi de cevap verebilir,” diye tısladı Vanessa.

“Biz burada size yardım etmek için bulunuyoruz,” dedi Alexander. “Siz bizim ve tüm dünya için inanılmaz büyük bir önem taşıyorsunuz.”

Anna-Karin, Alexander’in söylediği tek kelimede bile ciddi olmadığının farkına vardı. Tam tersine. Alexander bunları söylerken onları aşağılayan ses tonunu saklamaya bile ihtiyaç duymuyordu.

“Ancak bu mahkeme büyü yasalarına karşı işlenen ağır suçlar sebebiyle gerekli,” diye devam etti Alexander.

“Anna-Karin hangi suçu işledi?” dedi Minu.

Alexander bakışlarını Minu’ya doğrulttu.

“Minu Falk Karimi,” diye sufle verdi Viktor.

“Aha,” dedi Alexander ve kısa bir an için kahverengi gözlerinin ilgiyle parladığı görüldü.

“Adriana Lopez, Anna-Karin’e kendi çıkarları için büyü yapmayı bırakmasını emretti ancak Anna-Karin bunu yapmaya yine de devam etti. Konsey’in yasalarını biliyorsunuz.”

Alexander, bakışlarını Anna-Karin’e doğrulttu ve korku, Anna-Karin’in yine gırtladığına sarıldı.

“   basit yasa,” dedi Alexander. “Konsey’in onayı olmadan büyü yapmamalısınız.

Büyü dünyası dışındaki dünyanın yasalarını  ıgnemek için büyü yapma-

malısınız.

Büyü dünyası dışındaki topluma cadı olduğunuzu belli etmeyin. Biz senin, bu yasalardan en az ikisini ihlal ettiğinden eminiz. Muhtemelen üçünü.”

Anna-Karin güçlükle nefes alıyordu. Sırf bu buz gibi soğuk ve acımasız bakışlardan kurtulmak için ne olursa olsun itiraf edebilirdi.

”Biz güçlerimizi kazandığımızda Konsey’in varlığından bile haberdar değildik,” dedi Minu. ”Anna-Karin’in bir suç işlediğini söylemiyorum ancak bahsetmiş olduğunuz yasaların varlığından bile haberi olmayan biri nasıl olur da büyü yasalarına karşı gelmekten suçlanır?”

Anna-Karin gözünün ucuyla Minu’ya bakıyordu. Minu’nun yanakları alev kırmızısıydı ve onun da Alexander’dan kendisi kadar korktuğu ortadaydı. Buna rağmen Alexander’e bir şey söylemeye cesaret ediyordu.

”Doğal olarak hayır,” dedi Alexander sakince.

”İyi,” dedi Minu. ”Ben bunu açıklığa kavuşturmak istemiştım yalnızca.”

”Size garanti ederim ki tüm süreç adaletili olacak,” dedi Alexander. ”Sonrasında da derslerinize Adriana ile devam edeceksiniz.”

Müdire, yüzünde tek bir ifade olmadan öylece duruyor ve bu hâliyle balmumu bir heykeli andırıyordu.

”Bir şey daha,” dedi Alexander. ”Buna ek olarak büyü kullanmanız kesinlikle yasak. Viktor sizi okulda denetim altında tutacak. Sizleri boş zamanlarınızda dahi takip edebileceğimiz yöntemlerimiz var. Sorgu zamanı öncesinde sizlerle temasa geçeceğiz.”

Alexander merdivenlere doğru yürüdü fakat biri onun önüne geçerek yolunu kesti. Linnéa’ydı bu. Doğal olarak.

Anna-Karin’in kalbi göğsünde hop hop atıyordu. Linnéa’ya karışmaması için bağırarak istedi. Alexander’in tehlikeli olduğunu göremiyor muydu?

”Linnéa Wallin sanırsam,” dedi Alexander. ”Kalbindeki nedir?”

”Küçük bir şey sadece. Kehanet.”

”Hem bu konuyu halletmek hem de yaklaşan savaş öncesinde sizi eğitmek için yeterince zamanımız var.”

”Biz siz neden dinleyelim ki? Sizin bize, bizim size olduğumuzdan daha fazla ihtiyacınız var.”

Alexander’in dudakları aklındaki gülümsemeyi ele vermeye çok yakındı.

”Sahi mi? Eğer böyle düşünüyorsan buna göre davranır ama sonuçlarına

da katlanırsın.”

Alexander, Linn a’ya doğru bakarak gözleri gerdi ve Linn a iki eliyle başını tutarak sanki biri ona yumruk atmışcasına kıvranmaya başladı. Güneş gözlükleri yere düştü.

“Yerinde olsam bunu bir daha denemezdim,” dedi Alexander.

Alexander kendisini yakından takip eden Viktor ve Adriana ile birlikte yürümeye başladı.

Linn a’nın baş ağrısı çakıl yolu arkasında bırakıp ana yolu geçtikten sonra dindi.

Alexander’in kendisini kışkırtmasına izin vermemeliydi. Alexander, Linn a’nın onun düşüncelerini okuyacağına elbette hazırlıklıydı. Alexander, Linn a’nın kendisine karşı kullanacağı gücü ona müthiş bir hızla geri fırlatmıştı. Linn a hâlâ üzerinde kullanılan gücün kendisine verdiği darbe-lerin yansımalarını taşıyordu.

Buluşmadan sonra herkes dağılmıştı. Konuşacak çok şey vardı ama bunu ulu orta yapmaya cesaret edememişlerdi. Artık kendilerini yalnızca şeytanlar’ın yolladıkları için değil Konsey’in yolladıkları için de kollamak zorundaydılar.

21

Linn a cep telefonuna bir mesaj geldiğini gördü. Mesaj Minu’dandı. Minu mesajında yarın akşam Nicolaus’un dairesinde buluşmaları ve sorgu öncesinde tam olarak ne söyleyeceklerine karar vermeleri gerektiğini söylüyordu. Linn a cevabında, geleceğini söyledi ama aslında en çok istediği şey yalnızca her şeyi bırakmaktı.

“Linn a!”

Linn a bu tanıdık sesi duyduğunda arkasını döndü.

Vanessa küçük adımlarla Linn a’ya doğru koşuyordu.

Linn a umut etmenin tehlikeli olduğunu biliyordu ama bunu yapmaktan kendini alamıyordu.

Vanessa onunla konuşmak istiyordu.

“Birbirimize biraz eşlik edelim mi?” dedi Vanessa.

“Elbette,” dedi Linn a olabildiğince soğukkanlı bir şekilde.

Uzun bir süre anayol boyunca sessizce yürüdüler. Linnéa bir şey söylemeye cesaret edemiyor, Vanessa en sonunda onun etrafında olmaya tahammül ediyormuşa benzerken istemeden yanlış bir şeyler yapmaktan ve anı mahvetmekten korkuyordu.

Vanessa çok güzel, diye düşündü Linnéa.

Linnéa güneş gözlüklerinin altından Vanessa'nın bronzlaşmış bacak ve kollarını, hiçbir zaman dokunamayacağı derisini, boynunu görüyordu. Vanessa'nın biraz yukarı çıkmış dar atletinin altından vücudunun hatları ve belinin alt bölgesindeki içe dönük kavis göründü. Yeni sarıya boyadığı saçları yol boyunca sıralanmış koyu ağaçlara karşı parılıyordu.

Vanessa kendisinin güzel olduğunu elbette biliyordu. Onun için bu tamamen doğaldı ancak Linnéa, Vanessa'nın kendisinin ne kadar hoş bir insan olduğunu anladığına inanmıyordu.

Vanessa'yı ilk başta azımsamak çok kolaydı. Herkesin gözünde inanılmaz kısa etekleri ve dudağındaki parlaticısıyla sarışın bir kızdı o. Wille'nin yeni kız arkadaşıydı. Ön yargılar hakkında her şeyi bilmesi gereken Linnéa, kendisinin de ön yargıları bulunduğunun hızlıca farkına varmak zorunda kaldı.

Vanessa cesurdu. Zekiydi. Dürüsttü. İçinde içgüdüsel bir iyilik vardı. Gerçek bir Amazon kadınıydı. Onu zayıf yapan tek şey Wille'ydi. Wille, Vanessa'yı güçsüz bırakan kriptonit taşıydı.

Kahrolası leş Wille. Wille, Vanessa'yı hak etmiyordu. Linnéa, Vanessa'nın onunla seks yaptığını düşünmek bile istemiyordu ama kendisi de Wille ile birlikte olduğu için her şeyiyle, detaylı fantezilerden de kurtulamıyordu.

Vanessa'nın omzuna kollarını koymanın ve onun çok yumuşak görünen dudaklarını öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmek, Linnéa'nın içini acıtıyordu. Linnéa, Vanessa'nın banyodan çıkıp koluna dokunduğu Jonte'nin partisini düşündü. Linnéa'nın evindeki koltukta otururlarken bacakları hafifçe birbirlerine değiyordu ve bu Linnéa'ya dünyanın bir kerecik olsun dengede olduğunu hissettiriyordu.

Linnéa, Vanessa'yı belki de o zaman öpmeliydi.

Linnéa Vanessa'dan onun kendisinden hoşlandığını belli edecek en utak bir ilgi görmemişti. Vanessa'nın düşünceleri inanılmaz şekilde *açıktı*. Bir seferinde Linnéa'nın güzel olduğunu düşünmüştü ama bu hiçbir şev ifade etmiyordu. Linnéa da pek çok insanın güzel olduğunu düşünmüştü onlara âşık olmamıştı.

Aşk.

Bu kelime yetersiz kalıyordu.

“Bazen keşke senin düşüncelerini okuyabilseydim diye geçiriyorum içimden,” dedi Vanessa.

Linnéa gerçekliğe geri döndü. Vanessa, Linnéa’ya doğru gülümsedi.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Linnéa.

“Çok gizemli görünüyorsun.”

“Hiç de değil. Başım ağrıyor hepsi bu.”

Vanessa durdu ve Linnéa da aynı şeyi yaptı.

“Affedersin,” dedi Vanessa. “Kilise bahçesinde biraz aşırı tepki verdim. Yüzüğün orada olmadığını gördüğünü anladım ve...”

“Öyle söylememeliydim,” dedi Linnéa ve cesaretini topladı.

“Affedersin.”

Vanessa eski bir bira tenekesine tekme attı. Teneke asfalt üzerinde bir tıngırtı çıkartarak sekti.

“Şu büyük konuşmayı geçsek olur mu?” dedi Vanessa. “Yalnızca... Barışsak?”

Linnéa o kadar hafiflemişti ki neredeyse ayakları yerden havalanacaktı.

“Kesinlikle,” dedi Linnéa.

“Seni özledim,” dedi Linnéa.

Ve ben de seni, demek istedi Linnéa. Ne kadar özlediği mi bir anlasan.

Ama bu kelimeleri kulağa samimi ve doğal gelecek şekilde söylemek çok zordu.

Linnéa bir saniye sessiz kaldı ve Vanessa utanarak öteye baktı.

Linnéa’nın telefonuna mesaj geldi. Linnéa telefonunu çıkardı. Mesaj Olivia’dan geliyordu.

Merkeze doğru yürürlerken Linnéa mesajı dikkatle inceler gibi yapıyordu.

“Bak,” dedi Vanessa bir süre sonra ve gökyüzünü gösterdi.

Siyaha dönen yoğun fırtına bulutları kaplıyordu gökyüzünü.

“Sonunda,” dedi Linnéa.

“Ya değil mi? Bunun olacağına asla inanmıyorduk,” dedi Vanessa ve gökyüzüne bakmaya devam etti.

Yürüyor ve *havadan* konuşuyorlardı.

Linnéa yukarıya, dairesine çıkabileceklerini söylemek istiyordu. Lambaları söndürüp, pencerenin kenarı oturup, yıldırımlara bakabilirlerdi. Ancak bunu söylediğinde Vanessa ya korkarsa?

İnsanın birine gerçekten âşık olduğunda nasıl davranması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbir zaman âşık olmamıştı. Birlikte olduklarından hoşlanmıyordu bile. Onlar hayatında öylece beliriverince Linnéa da huzursuzluğu bir süreliğine azalsın, dikkati dağılıp oyalansın, boşluğu bir nebze doldursunlar diye onların hayatında kalmalarına izin veriyordu.

Engelsfors merkezinin içine giriyorlardı ve Linnéa'nın gözü alkoliklerin oturdukları bankların yanından geçerken babasını aradı. Dikkatini buna öyle bir vermişti ki biraz ötede bir kaldırımın üzerinde duran babasını neredeyse kaçıracaktı.

Björn Wallin üzerinde PE! baskısı olan açık sarı bir tişört giyiyordu. Ünlüm işaretinin noktası gülen bir güneşti. Saçları güzelce taralıydı. Bakışları ayıktı. Yeni yaptırdığı ön dişleri beyaz ve muntazamdı. Bu yeni dişlerin yerinde eskiden yüzünün yarısını çekmiş gibi gösteren boşluklar vardı.

Linnéa'nın içinde bir anı uyanıyordu.

Yaz tatiliydi. O ve Elias dışarıda, ormandaydılar. Şu anda ne olduğunu hatırlamadığı bir şey oynuyorlardı. Linnéa yalnızca oynadıkları şey için çok büyük olduklarını hatırlıyordu. Mutluydular. Okulun açılmasına hâlâ çok vardı. Güzel bir gündü.

Linnéa eve geldiğinde evin karanlığın içine savrulmuş olduğunu gördü.

Daire her zamanki gibi çok kötü kokuyordu ve bu kokunun dışarıda da üzerinde olacağından, nereye giderse gitsin peşinden geleceğinden, kendisinin bir alkolik çocuğu olduğunu açığa vuracağından çok korkuyordu.

Linnéa babasına seslendi ve onun banyodan bir şeyler homurdandığını duydu.

Linnéa banyo kapısını açtığında kalbinin nasıl da hızla çarptığını ve babasının tam olarak nasıl görüldüğünü hatırladı. Babasının ağzı kusmuktan yapış yapıştı, her nefesi hırıltılıydı ve gözlerinde hiç hayat yoktu.

“Bana yardım et,” diye inledi babası.

İlk önce Linnéa yalnızca kapıyı kapadı. Bunu daha önce pek çok sefer görmüştü.

Şimdiyse babası elinde bir yığın renkli kâğıtla duruyordu. Babası Linnéa'yı çoktan görmüştü. Linnéa hiçbir yere kaçamazdı.

“Linnéa?” dedi babası ve yaklaştı.

Babasının zor bir hayat yaşamış birine ait olan sesi yıpranmıştı ama o bunu gizlemiyordu.

Babası Linnéa'yı kucakladı ve Linnéa tıraş losyonu kokusu hissetti. Babası alkol kokmuyordu. Kıyafetleri kirli değildi ve normalde üzerilerine sinmiş olan sigara kokusundan eser yoktu. Linnéa babasının kucacağının içinde kımıldamadan duruyordu.

“Sevgili arkadaşım,” diye mırıldandı babası Linnéa'nın kulağına ve Linnéa geri çekildi.

“Ben?..” diye sordu Vanessa ve Linnéa'ya kalması mı gitmesi mi gerektiğini bilemediğini anlatan hafif bir jest yaptı.

“Sonra konuşuruz,” dedi Linnéa.

Vanessa başını evet anlamında salladı ve gitti. Vanessa'nın bakışlarında anlayış ve acıma vardı. Şu sürekli karşısına çıkan lanet acıma. Linnéa zor bir şekilde yutkundu ve babasına baktı.

“Görünüşüne bakılırsa iyi hissediyor olmalısın,” dedi Linnéa sertçe.

Ama acaba bu sefer ne kadar sürecek, diye eklemek istedi Linnéa, kapımı çalıp borç para istemen ne kadar zaman alacak?

“Linnéa,” dedi babası ve Linnéa'nın ellerini tutmaya çalıştı.

Linnéa ellerini çekti.

“Sadece iyi hissetmiyorum,” dedi babası. “Tamamen yeni bir insan oldum. Bunu daha önce pek çok sefer söylediğimi biliyorum ama bu kez kökten bir değişim yaşıyorum.”

Babası broşürlerden birini ileri uzattı ve Linnéa babasının tırnaklarının altında kir olmadığını gördü.

“Helena Malmgren ve Pozitif Engelsfors benim hayatımı kurtardı,” dedi babası.

Linnéa babasının kendisine uzattığı broşürü aldı ve incelemeye başladı. İki orta yaşlı çift, bir yaz çayırında oturmuş ve yüzlerini sanki altından yapılmış gibi parlatan gün batımına doğru dönmüşlerdi. Kadınlardan bir tanesi başını kocasının göğsünde dinlendiriyor ve gözlerini kendini bir rüyada hissediyormuş gibi kapatıyordu. Kadının gülümsemesi tam bir huzur yayıyordu.

Fotoğrafın altında herkesin Pozitif Engelsfors'a hoş geldiği yazıyordu.

ERKEK OLUN KADIN OLUN, GENÇ OLUN YAŞLI OLUN. POZİTİF ENGELSFORS-POZİTİF BİR GELECEK!

“Bana bir iş verdiler,” dedi babası. “Bugün açılışımız var.”

Babası omzunun üzerinden başıyla Pozitif Engelsfors Merkezi’ni işaret etti ve Linnéa, sokağın aşağısının insan dolu olduğunu şınadı görüyordu. Birkaç çocuk ellerinde açık sarı helyumlarla etrafta koşturuyordu.

İri bir damla, broşürün parlak baskısı üzerinde yayıldı. Linnéa gökyüzüne baktı. Fırtına bulutları üzerlerinde bir kapak gibi uzanıyorlardı.

“Bir daire de aldım. Gelip ziyaret etmek zorundasın,” dedi babası.

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilim ben.”

Babası tamam anlamında başını salladı.

“Böyle hissetmeni anlıyorum ama bana güvenebileceğini göstermek için bir şans daha istiyorum.”

“Benden başka şans isteme.”

Linnéa’nın bir yanı sarf ettiği laflar yüzünden hemen pişman oldu. Ya bu sefer gerçekten ciddiye? Ya ona inanmadığı için yeniden içmeye başlarsa?

Ama Linnéa ona daha önceden inanmıştı ve bu, bir işe yaramamıştı.

“Hayır, Linnéa bana bir şey borçlu değilsin,” dedi babası. “İnsanların gerçekten değişebileceklerine inanmaya cesaret edemediğin için kendine borçlusun sen. Artık asla alkole ihtiyaç duymayacağım. Hayatımda ilk kez bunun böyle olacağını *biliyorum*. Başkalarına yardım etmek, beni dünyadaki tüm uyuşturucuların uçurabileceğinden çok daha fazla uçuruyor.”

Linnéa hiçbir demedi ve yalnızca broşürü geri uzattı.

Linnéa birkaç damla hissetti ve üzerinde durdukları tozlu asfalt nokta nokta olmaya başladı.

“Kendini hazır hissettiğinde benim nerede olduğumu biliyorsun,” dedi babası ve başıyla yine merkezi işaret etti.

“Hoşça kal,” dedi Linnéa ve yürümeye başladı.

Pozitif Engelsfors Merkezi’ni geçerken avuç içlerini gökyüzüne doğru kaldırarak gülen bir grup kadının arasından geçmek zorunda kaldı.

“Yağmur geldiğinde bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmezdim,” dedi neşe saçanlardan biri, Linnéa yanlarından geçip giderken.

Diğerleri sanki bu duydukları en komik şeymiş gibi tekrardan güldüler.

Linnéa yürürken panik atağı kafasının içinde gümbürdemeye başladı.

22

Anna-Karin önce sesleri duydu. Ladin ağaçları arasındaki uğultular, başının üzerindeki köknar ağaçlarının içinden gelen fısıltılar, birbirlerine sürtten yapraklardan gelen hafif hışırtılar.

Rüzgâr.

Hâlâ uzakta olmasına rağmen güçlü olduğu hissedilen gök gürültüsünün sesi aralıklarla geliyordu. Etraf alaca karanlıkta olduğu gibi karanlıktı. Anna-Karin'in alnının üzerine bir çift yağmur damlası düştü.

Anna-Karin kendisi ile birlikte doğanın da başını kaldırıp gökyüzüne baktığı hissine kapıldı.

Yeni bir gök gürültüsü. Daha da yakındı şimdi. Gökyüzünde yuvarlanıyor, yeri titretiyor, Anna-Karin'in bedenine yayılarak bu sabah şenlik yerinde başlayan ve içini gümbürdeten kaygısının bir parçası oluyordu.

Müdire, kendisine güçlerini kötüye kullanmayı bırakmasını söylediğinde onun sözünü dinlemeliydi. Diğerleri de onu uyarmışlardı. Buna rağmen o tüm yıl boyunca kendini kandırmayı seçmişti.

Konsey hiçbir zaman gelmiyordu. Anna-Karin kendisini, Konsey'in ona işlediği suçlar karşısında hoşgörülü davranacağına inandırıyor. Anna-Karin'in hatalarından yeterince acı çektiğini anlayan Konsey onun suçunu görmezden gelecekti.

Ama neden böyle yapmışlardı ki?

Anna-Karin kontrol edip yönlendirdiği, kullandığı insanları düşündü. Julia, Felicia ve diğerleri onun arkadaşı olmuşlardı. Jari'yi kendisine âşık olduğuna inandırmıştı. Annesi ellerini kaynar suyun içine sokmuştu. Büyükbabası onu yanan ahırdan kurtardığından beri eski hâline dönememişti.

Keşke o mezarı hiçbir zaman açmasalardı. O zaman Nicolaus hâlâ burada olurdu. Anna-Karin'in şimdi ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

Gök gürledi yine.

Büyükbabasının dediği gibi gökten sahiden de elektrik boşalacaktı.

Büyükbabası ona fırtına havası ciddileşmeden ormandan ayrılması gerektiğini de söylerdi ama Anna-Karin artık evin yolunu bulabileceğinden emin değildi.

Sıcak yağmur, ağır damlalar hâlinde düşüyordu yere. Ladin ağaçları

rüzgârda sallanıyor, uzun köknarlar yavaşça bir ileriye bir geriye doğru hareket ediyorlardı.

Aniden sanki ona biri yolu gösterdi ve Anna-Karin koşmaya başladı. Yosunların altındaki görünmeyen büyük taşlara birkaç sefer neredeyse ayağı takılacaktı. Tüm yeri kaplayan yosun, Anna-Karin'in ayakkabılarının altında hışırdıyordu.

Bir yıldırım, tüm dünyayı beyaza boyadı ve Anna-Karin saymaya başladı.

Bin bir, bin...

Bundan fazlasını yapamayacaktı. Gök gürlledi.

Havada elektrik kokusu vardı.

Nerede olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği yalnızca koşması gerektiğiydi. Birisi onu çağırıyordu ve o çağırıldığı yere doğru gitmeliydi.

Anna-Karin yokuş yukarı koşuyordu. Parlak bir patlama gibi gökyüzünü aydınlatan yeni bir yıldırım. Gök gürültüsü dalgalar hâlinde geliyor, önce şahlanıyor ardından geri çekiliyor, tam Anna-Karin bittiğine inanırken yeniden başlıyordu.

Anna-Karin bedeninin el verdiğiince kullanıyor, kendini sonuna kadar zorluyor ancak yorulmuyordu. Anna-Karin şimdi nerede olduğunu görüyordu.

Hayaletimsi ağaç, siyah gökyüzüne karşı direniyordu. Ertesi saniye ağaç bir kıvılcım yağmuru içerisinde patladı. Anna-Karin dizleri ve dirseklerinin üzerine düştü.

Anna-Karin ağacın alevlendiğini gördü. Yağmura rağmen ateş kuru dalların içinde çabucak tutuşuyordu.

Anna-Karin şimdi bir tepenin üzerinde, gök gürültüsünün içinde tamamen korunmasız bir şekilde duruyordu. Gök, kulakları sağır edecek bir şekilde gümbürdüyordu. Yıldırımlar havada birbirlerini çaprazlamasına kesiyordu.

Anna-Karin dizlerinin üzerinde yükselerek yağmurdan ıslanmış saçını yüzünden çekti ve gözünün ucunda bir şey gördü.

Ağlamaklı, yakaran ve havlamaya benzer bir sestir bu. Gök gürültüsünün içinde zorlukla duyuluyordu.

Anna-Karin kirpiklerinin üzerindeki yağmuru kuruladı ve gözlerini kısarak baktı.

Tilkiydi bu. Anna-Karin onu hemen tanıdı.

Tilki siyah patilerinin üzerinde hafif adımlarla koşarak, dosdoğru Anna-Karin'e doğru geliyordu.

Tilki, Anna-Karin'in önünde durdu, başını hafif yana eğdi ve kehribar gözleriyle onu izledi. K rk  sırsıslıklamdı. Binlerce küçük damla, ateşten yayılan ışıkta parlıyordu.

Sonrasında tilki aniden zıpladı ve dişlerini Anna-Karin'in elinin etli kısmına, başparmağının altına geçirdi. Anna-Karin her zaman elinin bu kısmının bir tavuk budu gibi göründüğünü düşünüyordu. Anna-Karin acıdan ve şaşkınlıktan avazı çıktığı kadar bağırıyor ve elini geri çekmeyi deniyordu ama tilki Anna-Karin'in elini sanki demirden bir pen eyle boğucu bir h kimiyet altına almıştı. Tilki keskin küçük dişlerini gösterdi ve Anna-Karin derisinin nasıl da delik deşik olacağını hissetti.

Tilki her zaman Anna-Karin'in gözlerinin tam içine bakıyordu.

* * *

Minu eski not defteri önünde açık olarak çalışma masasında oturuyordu.

Anna-Karin'in onlar müdireye çağırılmadan önce yaptığı hiçbir şey suç sayılmıyordu. Bunu Alexander kendi ağzıyla söylüyordu. Ancak sonrasında olanlar hakkında sessiz kalmak zorundaydılar ki bu, işin epey büyük bir kısmını oluşturuyordu. Bunların  tesinde Alexander gerçekte ne kadar fazla şey biliyordu? Alexander'in ne kadar kanıtı vardı?

Minu notlarını gözden geçirip sorguda s yleyebileceklerinin ve s yleyemeyeceklerinin neler olabileceğini değerlendirmeye çalışıyordu.

Minu yarın akşam buluşup bir plan oluşturmalarından önce genel bir değerlendirme yapmak, kendi gerçeklik versiyonunu yaratmak istiyordu. Sonrasında bu versiyonu uykularında bile söyleyebilecekleri ana kadar tekrar etmeliydiler. Anna-Karin'i koruyacak sağlam ve güvenli bir ağ  rmeliydiler.

Minu içinden, kendisini daha da fazla hazırlayabilmiş olmayı diliyordu.

Büyü kullanan bir savcıya karşı insan nasıl bir savunma yapardı ki? Eğer bir savcı varsa Anna-Karin'in de bir savunma avukatı olmalıydı değil mi? Gerçi Konsey'in yargı süreçlerini kim biliyordu ki?

Nicolaus kendisinin zamanından beri Konsey'in yöntemlerini hayli geliştirdiğini söylemişti ama müdirenin ateşten yanmış derisi tamamen başka bir dil konuşuyordu. Minu'nun bildiği kadarıyla müdirenin tek suç Konsey'i terk etmeye çalışmasıydı.

Ve Konsey'in tolere etmediği tek bir şey varsa... O da sadakatsizlikti.

Matilda'nın onları uyarmaya çalıştığı tehlike Konsey miydi? Nicolaus Konsey'in geleceğini biliyor muydu? Nicolaus, Engelsfors'u bu yüzden mi terk etti? Yoksa onları bekleyen daha kötü bir şey mi bulunuyordu?

Minu ağlamak istiyordu. Bu onu rahatlatacaktı. Gözyaşlarının fışkırdığını ve derin bir hüngürtüyle ağlayacağını hissetti. Ağlamaya devam etmek istiyordu ama ağlaması kendi kendine durdu.

Bir yıldırım odayı aydınlattı ve gök gürültüsü boğuk bir sesle gümbürdedi. Minu'nun cep telefonu çaldı.

Gizli numara arıyordu.

"Merhaba?" dedi Minu.

Ahizeden cızırdama geliyor, biri nefes alıyordu.

"Merhaba?" dedi Minu yeniden.

"Rahatsız edilmeden konuşabilir misin?" dedi Adriana.

"Evet," dedi Minu ve çalışma masasından kalktı.

"Seninle konuşmak için bu benim tek şansım," dedi Adriana alçak bir sesle.

"Sizi daha önce uyarmak istedim ama yapamadım. Çoktan büyük riskler aldım ve artık bunu yapmaya devam edemem hele ki Alexander buradayken. Anlıyor musun?"

"Evet."

Minu en azından anladığına inanıyordu. Müdire onların tarafındaydı ama hiçbirisi bu böyleymiş gibi davranmamalıydı. İlk defa bunun hakkında açıkça konuşuyorlardı.

"Konsey'in Alexander'i göndermesi, bu mahkemeyi ciddiye aldıkları anlamına geliyor," dedi Adriana. "Yüksek bir mevkisi var ve Konsey'e karşı mutlak bir sadakat içinde. Ailesini, arkadaşlarını ve sevdiğini iddia ettiği insanları bile feda etmeye hazır."

"Onu iyi tanıyor gibisin," dedi Minu.

Öyle uzun bir sessizlik oldu ki Minu hattın kesildiğini düşündü.

"O benim erkek kardeşim," dedi Adriana sonunda.

Minu kımıldamadan öylece olduğu yerde kaldı. Minu, Adriana ve Alexander'i gözünün önünde canlandırdı. Birbirlerine çok benziyorlardı. Bunu bir kerede nasıl görememişti?

"İnanılmaz dikkatli olmalısınız ve onun emirlerini harfî harfîne özen-

le gerçekleştirmelisiniz. Bunu diğerlerinin de anlamasını sağlamalısın. Alexander'e karşı gelmemelisiniz. Ne yaparsanız yapın sorgu sırasında yalan söylemeyin! Gerçeği söyleyin!"

Minu, üzerine büyük bir ağırlık çöktüğünü hissetti.

"Sizinle tekrardan temasa geçemem ve siz de ne olursa olsun benimle temasa geçmemelisiniz," diye devam etti Adriana. "Lütfen, Minu, söz ver bana... Sorgu sırasında yalan söylemeyeceğinize söz ver."

Minu, Adriana'nın sesinde daha önce hiç böylesine bir umutsuzluk ve çaresizlik duyumsamamıştı. Bu Minu'yu, Adriana'nın söylediklerinden daha da fazla korkutuyordu.

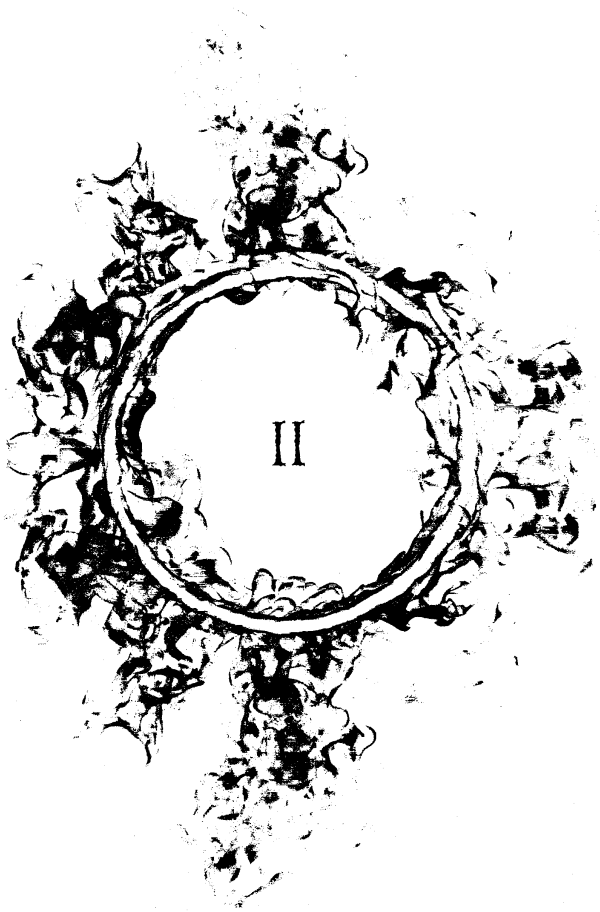
"Söz veriyorum," dedi Minu.

"Teşekkürler. Deneyeceğim ben de..."

Hat kesildi. Bir yıldırım tüm gökyüzünü aydınlattı. Çakan şimşek evin pencerelerini aydınlattı.

Ertesi saniye lambalar söndü.

Minu elinde telefon, karanlığın içinde kımıldamadan ve sessizce oturdu. Adriana'ya verdiği sözü hiçbir zaman tutamayacağını biliyordu.



23

Minu ellerini birleştirdi ve kendisine doğru gelen büyük, beyaz topa doğru vurdu. Filenin  teki tarafında duran Viktor'un kendisine nasıl da sırttığını ve topu bilerek kendisine doğru fırlattığını gerçekten hissedebiliyordu.

Top Minu'nun parmak eklemine geldi ve tamamen yanlış bir yöne doğru düştü. Minu topu geri getirmeye giderken takımın geri kalanı yüksek sesle yakındı.

Minu onların bakışlarını arkasında hissedebiliyordu. Onlardan nefret ediyordu. Minu, adına spor salonu dedikleri bu büyük ve terli işkence odasıyla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Top şimdi de tribün koltuklarının altına yuvarlanmıştı. Minu topa doğru uzandı ama tek yapabildiği, topu kendinden daha da uzaklaştırmak oldu. Top sabitken bile onu idare edecek kabiliyeti yoktu.

“K lotun güzelmiş!” diye bağırdı Kevin ve Minu birkaç santimetre aşağıya kaymış olan eşofman altını yukarı çekti.

Minu kendini tribün koltuklarının altına doğru bastırdı ve sonunda lanet olasıca topu ele geçirmeyi başardı. Kendini tribün koltuklarının altından güçlükle çıkardıktan sonra sahanın yanında duran Anna-Karin'in kendisine doğru acıma dolu bir bakış fırlattığını gördü.

Voleybol karşısında kehanet neydi ki? Voleybol, insana zorla yaptırılan en kötü şeydi kuşkusuz. Diğer tüm top oyunlarında Minu sahanın kenarlarında gönülsüzce ve beden  ğretmenleri Lollo'nun onun “en azından deniyor olduğuna” inanmasına yetecek kadar koşuyordu.

Beden  ğretmenleri Lollo, onun en azından denediğine inanıyordu. Voleybolda ise sahanın her iki tarafında o kadar fazlaydılar ki Minu kendini çoğunluk içinde saklayabiliyordu. Yakında servis atma sırası ondaydı.

Top filenin üzerinde bir ileri bir geri gidiyor ve Minu, topun tekrar yakınında bir yerlere düşmemesi için kararlılıkla çabalıyordu.

Bu sefer kaderi ona iyi davrandı ve kurtuluş, düdüğünü üfleyen Lollo hâlinde geldi.

“Bitirmemizin vakti geldi, bugün için herkese teşekkürler!” diye bağırdı Lollo.

Minu tribün koltuklarına doğru aceleyle koşup çantasını toplarken di-

ğerlerinin bakışlarından kaçınmaya çalışıyordu ama arkasını döndüğünde neredeyse Viktor'un üzerine düşüyordu.

Minu'ya bakan Viktor'un yüzündeki gülümsemeden eğlendiği anlaşılıyordu. Ve doğal olarak Viktor'un hiçbir yerinde ter yoktu.

"İnsan her şeyde iyi olamaz," dedi Viktor ve Anna-Karin'in yolunu kesti.

Minu cevap vermedi. Minu yaklaşık üç hafta önce gerçekleştirilen şenlik yerindeki toplantıdan bu yana Viktor ne zaman kendisiyle konuşmak istese ona cevap vermiyordu. Bunu yapmak Ylva'nın dersinde yan yana oturdıkları göz önüne alındığında Minu için oldukça zor oluyordu.

"Topa karşı kabiliyetli olduğum doğru ama seni temin ederim ki ben de spordan en az senin kadar nefret ediyorum," dedi Viktor.

Minu, Viktor'a bakmaya cesaret edemiyordu. Minu bakışlarını tavandaki küçük pencerelerin üzerinde gezdiriyordu. Dışarıda okul bahçesindeki asfaltın üzerindeki gri gökyüzünü ve aceleyle geçen bir çift kot pantolonlu bacak gördü.

"Yalnızca çok *anlamsız*, sen de öyle düşünmüyor musun?" diye devam etti Viktor. "Bunun bir amacı ve anlamı olduğunu söyleyemem tabii ama öte yandan Kevin gibi birinin de bazen kazanan olduğunu hissetmesi gerekiyor. Ama..."

Minu, Viktor'u itirdi ve soyunma odalarına doğru yürümeye başladı.

"Sonra görüşürüz," diye bağırdı Viktor, Minu'nun arkasından.

* * *

Vanessa yüzünün etrafına bir çerçeve gibi koyduğu ellerini Kristal Mağarası'nın vitrin camına doğru bastırıyordu. Sahibini kötü ruhlar ve kâbuslardan koruyan rüya avcısı adlı takıları, Mısır büstleri ve yunuslar, dükkânın içindeki karanlıkta görülebiliyordu.

İçerideki kapının üzerine yapıştırılmış bir not kâğıdında gökkuşağı renklerinden harflerle ENVANTER SAYIMI İÇİN KAPALIYIZ yazıyordu ama içeride bu şekilde bir işlemin görüldüğüne dair en ufak bir iz bile yoktu. Hissedilen tek şey Gallerian Alışveriş Merkezi'nin içine sızan duman kokusuydu.

Vanessa son haftalarda buraya her gün farklı saatlerde gelmeyi denemişti ama dükkân o ne zaman gelse kapalı oluyordu. Mona Ayışığı etrafı bulunmuyordu. Var olduğuna dair en ufak bir işaret yoktu. Minu, babasının

iş yerine gidip vergi dairesinin veri tabanını bile araştırmıştı.

Vanessa iç geçirdi ve ellerini pencereden çekti. Mona'yı bulamazlarsa ne olacaktı? Örüntüler Kitabı onların ölümlerle nasıl temasa geçecekleri hakkında sordukları soruları elbette cevaplamıyordu. Vanessa burada durup kitabın ona ihtiyacı olan bilgiyi vermeyen huysuz ve cimri bir yaşlı teyze gibi davrandığını düşününce Déjà vu hissine kapıldı.

Gallerian Alışveriş Merkezi'ndeki cılız ışık cızırdayan bir sesle titreşti. Büyük fırtınadan sonra Engelsfors'un elektriği zayıflamıştı. Cızırdayarak ritreşen ışığın sesi Vanessa için yalnızca sinir bozucu değildi. Bu ses ona korku filmlerini biraz fazla hatırlatıyordu.

Vanessa, Gallerian Alışveriş Merkezi'nden dışarı çıktı ve sokak boyunca yürümeye devam etti. Büyük yemek marketi dışındaki market bayrakları, rüzgârda terk edilmiş bir hâlde sallanıyordu.

Eylül ortası olduğu hâlde hava hâlâ çok sıcaktı.

Vanessa ilk kez Storvalls Meydanı'nda köşeyi döndüğünde birinin kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

Gördüğü kişi Vanessa'nın şu anda en son karşılaşmak isteyeceği kişilerden biriydi.

Vanessa arkasını dönüp onu görmemiş gibi yapmayı düşündü ama görünürdeki tek iki canlıydılar. O da Vanessa'yı görmüş olmalı ve onun kendisinden kaçınmaya çalıştığını anlamış olmalıydı.

Vanessa dümdüz ona doğru yürümeye başladı.

En sonunda birbirleriyle buluşana kadar yüz yıl geçmiş gibi geliyordu. Jonte de Vanessa kadar rahatsız olmuşa benziyordu.

“Merhaba,” dedi Vanessa.

“Merhaba,” dedi Jonte. “Hayat nasıl?”

“İyi. Çok iyi.”

“Demek öyle. Ne iyi.”

Sessizlik.

“Sen nasılsın peki?” diye ekledi Vanessa.

“İyiym tabii,” dedi Jonte ve etrafına birinin gelip onu kurtarmasını umuyormuş gibi baktı. “Uzun zaman oldu.”

“Evet.”

Wille'den ayrılalı yalnızca üç hafta geçse bile böyle hissettiriyordu.

Hayatından Wille ile birlikte onun çetesi de ayrılmıştı. Vanessa doğrudan onları özlemese de hayatın çok daha kolay oluşunu özliyordu. Her zaman Jonte'nin evinde kalabiliyor ve onu her zaman parti vermeye ikna edebiliyordu. Wille hayatından çıkınca Vanessa'nın aniden bununla ne yapacağını bilmediği bir sürü boş zamanı olmuştu. Bu şehirde bu kadar fazla boş zamanı doldurmak çok zordu.

"Olanlar çok üzücü," dedi Jonte. "Sen olmadığın zaman her şey lanet olasınca sıkıcı."

Utanmış görünen Jonte, Vanessa'dan öte tarafa baktı. Jonte, Vanessa'yı bu kadar sevdiğine dair hiçbir zaman bir işaret göstermemiş, en çok ona katlanıyormuş gibi görünmüştü. Yine Vanessa, Jonte'nin bodrumunda yetiştirdiği bitkilerinden başka bir şey için ilgi gösterdiğini çok nadiren görmüştü.

"Hep biliyor muydun?" dedi Vanessa. "Onun beni aldattığını?"

Jonte öyle suçlu görünüyordu ki cevap vermeye bile ihtiyacı yoktu.

Tanrım, kaç kişi biliyor? Eğer Jonte biliyorsa *Lucky* de mi biliyor? Onun hiçbir şey anlamayan aptal küçük bir kız olduğunu mu düşünüyorlardı? Vanessa utanıyordu ve leş olan Wille iken utananın kendisi olmasından nefret ediyordu.

"Bana kızgın değilsindir umarım," dedi Jonte ve beresini düzeltti. "Bu bir anlamda benim hatam."

Onun hatası mı? Bu yeni bir bilgiydi işte.

Jonte bunu Vanessa'nın çoktan bildiğine inanıyordu aksi hâlde söylemezdi.

Vanessa kendisini ele verecek bir tepki vermemeye çalışarak Jonte'nin konuşmaya devam etmesine izin verdi.

"Elin ve ben aynı sınıfa gidiyorduk. Ondan her zaman hoşlanmıştım. Bu yüzden de onu babamın küçük çiftlik evine davet ettim. Ben o ve Wille'in, asla... Buna asla inanamazdım."

Vanessa'nın beyninin içerisindeki yapbozun parçaları yerlerine oturuyorlardı. *Tık, tık, tık*. Bu parçalar Vanessa'nın daha önce hiç görmediği bir resim oluşturuyorlardı.

Wille'nin öylece ortadan kaybolduğu geçen yılki hafta sonu. Wille geri geldiğinde Jonte'nin babasının küçük çiftlik evinde olduğunu söylemişti. Oraya düşünmek için gittiğini ve onu ne kadar çok sevdiğini fark ettiğini söylemişti. Sonra da ona nişan yüzüğünü vermişti.

Ama her şey yalandı.

Ona nişanlanmayı teklif etmişti çünkü vicdan azabı duyuyordu. Şu Elin ile yatmıştı. Vanessa da kalkmış. Wille'nin yalanlarına inanmıştı. Vanessa onun için annesi ve Melvin'i bile terk etmişti.

Wille, Sirpa'nın koltuğunda oturup ağlarken bile yalan söylemişti.

"Yalnızca dürüst olmak istedim," demişti Wille. Elin ile iki kez birlikte olduğunu söylemişti ama üç kez birlikte olmuştu. Yoksa daha mı fazla? Kim bilir kaç kere?

Vanessa aniden kusacakmış gibi oldu.

"Gitmek zorundayım," dedi Vanessa. "Ben... Ben Melvin'i almalıyım."

Vanessa, Jonte'nin her şeyi anladığını gözlerindeki panikte görebiliyordu.

"Kahretsin, bilmiyordun. Affedersin."

"Affetmekten yoruldum," dedi Vanessa.

Ve elbette sanki tam da buna ihtiyacı varmış gibi Melvin'in en şiddetlinden ağlamaları, yakınmaları başlamıştı.

Melvin önce arabasının içine oturmak, ardından yürümek ve sonrasında yine arabasını içine oturmak istedi. Sonunda Vanessa daha fazla dayanamayarak eve doğru giden yolun sonuna doğru Melvin'in kendi başına yürümesine izin verdi. Melvin evlerine varır varmaz sessizleşti. Vanessa'nın, Melvin yeniden söylenmeye başlamadan önce arabayı kenara koyup onunla birlikte asansörün içine girmek için vakti oldu.

"Baba nerede?"

Harika. Yine Vanessa'nın tam da ihtiyacı olan şey.

"Baba evde değil."

"Neden?"

"Biliyorsun Melvin. O artık bizimle yaşamayacak. Başka bir yerde yaşayacak."

"Neden?"

"Bazen böyle oluyor."

"Neden?"

Vanessa yere çöktü ve Melvin'in gözlerinin içine baktı.

"Çok iyi olacak," dedi Vanessa. "Düşünsene yaşayacağın iki yer olacak. Baban, içinde senin için çok güzel bir odanın bulunduğu bir daire buldu."

Melvin, Vanessa'ya boş boş bakıyordu. Asansör onların bulunduğu katta

durdu ve Vanessa, Melvin'i kucağına aldı.

Vanessa evlerinin kapısını açtı ve mutfak fanının uğultusunu duydu.

Sigara dumanı kokusu koridora dek geliyordu.

Vanessa annesini tam kutu şarabının ve sigaralarının başında hayal ediyordu ki annesinin güldüğünü duydu. Ama tek gülen annesi değildi. Annesine sigara içmekten sesi boğuklaşmış birinin kahkahaları da eşlik ediyordu.

Vanessa'nın tek bildiği, birinin kahkahalarla güldüğüydü.

Vanessa, Melvin'i koridorda duran karton taşıma kutularından birinin üzerine koydu ve ona ayakkabılarını çıkarmakta yardımcı oldu. Sonra da birlikte mutfığa doğru yürüdüler. Onları gördüğünde tam da mutfak fanının altında sigarasından derin bir nefes çeken annesinin yüzü inanılmaz büyük bir suçluluk ifadesine büründü. Annesi sigarasını hızlıca ağzına kadar dolmuş olan kül tablasının içine bastırarak söndürdü.

"Ay saat çok mu geç oldu?" dedi annesi. "Zamanı tamamen unuttuk."

Vanessa, Mona Ayışığı'nın oturup, utanıp sıkılmadan sigarasını pofurdattığı mutfak masasına doğru döndü. Sarı ve perması bozulmuş saçlarını kelebek şeklindeki bir toka yardımı ile başına tutturmuştu.

Mona Ayışığı'nın önünde şarap kutusu ve bardaklar duruyordu. Bardaklardan bir tanesinin kenarı Mona'nın mat renkli rujundan dolayı yapış yapıştı.

"Mona'yı hatırlıyor musun?" dedi Vanessa'nın annesi. "Kristal Mağarası'nda senin falına bakmıştı."

Mona Ayışığı elini Vanessa'ya doğru dalgalandırdığında kolundaki gümüşten kalın bilezikler birbirlerine çarparak ses çıkarttılar.

"Vanessa'ydı, değil mi?" dedi Mona Ayışığı ve sırtıttı.

Annesi Melvin'i yukarı kaldırıp Mona'ya gösterirken Vanessa onları sessizce izliyordu. Mona, Melvin'in yanaklarını sıkıştırıyor, sevgi dolu ve yumuşak bir sesle konuşuyordu. Melvin, Mona'yı ısırmak istiyormuş gibi görünüyordu ve Vanessa bunun olmasını umuyordu.

Melvin kurtulmayı başardı ve oturma odasında doğru koştu. Az sonrasında televizyon açıldı.

"Ne yapıyorsun burada?" dedi Vanessa, Mona'ya bakarak.

"Jannike benim en iyi ve en hoş müşterilerimden biri. Onunla bir süredir görüşmediğim için onu aramak ve ona kendisini nasıl hissettiğini sormak zorundaydım."

Vanessa bundan daha ziyade, Mona'nın kendisini kolay para kaza kazanmak zorunda hissettiğinden emindi.

"Mona tamamen inanılmaz," dedi annesi. "Nicke'nin tam olarak ne yaptığını bildi. Bir yıl içinde kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış hâlde geri geleceğini söylüyor ama bu ona bir şey kazandırmayacak."

Elbette. Mona'nın  zelliğ  m   terilerinin tam da duymak isteyeceğ  şeyi söylemesiydi. Onun *gerçek* yeteneğ  ve onu popüler yapan buydu. Engelsfors'ta umuda ihtiyacı olan pek çok insan vardı.

Annesi bir elini Vanessa'nın omzuna attı ve başını biraz sert bir şekilde onun başına doğru yasladı. Annesi sigara ve ek i şarap kokuyordu.

"Her şey iyi olacak, Nessa. Ama  imdi lavaboya gitmeliyim."

Annesi kıkırdadı ve banyoya doğru gitti. Vanessa hemen kendisinin yanındaki sandalyede oturan Mona'ya yaklaştı.

"Neredeydin?" dedi Vanessa tıslayan bir sesle. "Ne zaman gitsem dükkân kapalı."

"Sen buna kafanı takma çekerim," dedi Mona ve yeni bir sigara yaktı. Sonrasında da Vanessa'ya gülümsedi. "Senin de yalnız olduğunu duydum. Sizin ikinizin bir geleceğ  olmayacağını söylediğimde bırakacaktın onu sen. Öyle yapsaydın o zaman bunların hiçbirini ya amayacaktın. Ayrıca onun senin aldattığı  u kız... Sen o kızı bir keresinde gördün ama o seni hiçbir zaman görmedi."

Vanessa annesinin banyoda gürültülü çıkardığını duydu. Mona'nın g zemlerini yorumlayacak vakti yoktu.

"Senin yardımına ihtiyacımız var," dedi Vanessa. " nsan,   l lerle nasıl temasa geçiyor?"

Mona, Vanessa'ya meraklı gözlerle baktı.

"Değ  ir," dedi Mona aniden ciddi bir şekilde. "Bu ruhun öteki dünyaya geçip ge mediğ ne bağlı olarak değ  ir. Ruh, bu ve öteki dünya arasında sıkışmışsa durum başkala ır. Ölünün ismini bilmelisiniz."

"Bu ruh kesinlikle sıkışmış," dedi Vanessa. "Ve isminin ne olduğunu biliyoruz."

Banyo kapısının kilidi tıkırdadı.

"Buna hafta sonundan sonra bakarız," dedi Vanessa.

"Ama acele!"

“Benim dünyamda değil. Pazartesi dükkâna gel. Üzerine güzel bir şevler giy.

24

Minu kırmızı yemek tepsisini sıkıca tutuyor ve yemek salonunu gözle-riyle tarıyordu. Salondaki uğultu kulakları sağır ediciydi. Herkes aynı anda bağırarak birbirinin sesini bastırmaya çalışıyordu. Bağırışlar, yüksek kahkahalar, çalan telefonlar, çatal bıçak tıkırtıları ve yere sürttürülen sandalyeler.

Minu’nun oturabileceği bir sürü boş yer vardı elbette ama kendini davet-siz bir misafir gibi hissetmeden oturabilmesi mümkün olacak mıydı?

Minu’nun gözüne yemek salonunun ortasında mavi saçlı kız ile birlikte oturan Linnéa ilişti. Etrafları, oturan ve sinirli görünen diğer alternatiflerle çevriliydi. Minu içinden keşke benim de herkesin bana ait olduğunu bildi-ği bir masam olsaydı diye geçirdi.

Minu, Anna-Karin’i hiçbir yerde görmüyordu. Muhtemelen yemeğini yalayıp yutup kimselere belli etmeden ve sessizce yoluna gitmişti. Minu, Anna-Karin’in anlıyordu.

Her kim her derste genel olarak Viktor Ehrenskiöld tarafından izlenirse cesareti yiter, morali bozulurdu.

Minu sonunda kararını verdi ve bilgisayar oyunlarını hayatlarının tanrı-ları hâline getiren, karşı sınıftan birkaç öğrencinin yanına oturdu. Tama-men dijital dünyaları ile meşguldüler ve onun bulunduğu yöne bakmıyor-lardı bile. Minu da tam böyle olmasını istiyordu zaten.

Küçük patates gözlemeleri öyle sertti ki bu, onların saatlerce ısıtıldığını gösteriyordu. Tam ilk ısırığını alacaktı ki karşısına biri oturdu. Minu başını kaldırıp yukarı baktığında bunun Viktor olduğunu gördü.

“Merhaba,” dedi Viktor.

Minu tekrar aşağı baktı.

“Görünmez mi oldum?” dedi Viktor komik olmayı deneyerek.
“Vanessa’dan bulaşmıştır belki de?”

Minu tüm dikkatini yavaşça keserek küçük ve muntazam parçalar hâline getirdiği patates gözlemelerine veriyordu. Bu hastalıklıydı ancak Viktor karşında yemek yemekten çekiniyordu. Viktor’un çıplak varlığı karşısında

Minu yaptığı her şeyin çok *fiziksel* olduğunu hissediyordu.

Sanki Minu yalnızca bir sürü iğrenç salıya sahip iri ve hantal bir insan bedeniymen Viktor  i ek nektarı ve kuş şarkıları içinde yaşıyarak havada duran uhrevi bir varlıktı. Tuvalette gittiği oluyor muydu acaba? Minu bunu hayal edemiyordu. Viktor masanın üzerine doğru eğildi. Viktor'un hiçbir şey kokmaması Minu'yu bir kez daha hayrete düşürdü. Viktor'un hiçbir şey kokmaması onun tüm karizmasını daha şeytani, daha rahatsız edici yapıyordu. Bu karizma gerçekten de insana ait değildi.

Viktor'un bir insan olduğunu bile kim söylemişti ki? Ida belki de haklıydı. Eğer Şeytanlar ve cadılar varsa o hâlde her şey var olabilirdi değil mi?

 Ben senin düşmanın değilim,  dedi Viktor sessizce.  Sorguyu yürüten ben değilim. Ben yalnızca babama yardım ediyorum. Ayrıca o da sizin düşmanınız değil. Yasalara uyulduğundan emin olmak istiyor. Bu hepimize fayda getirir. Öteki türlü kargaşa ba  gösterir. 

Sessizliğini koruyan Minu etrafına bakındı. Masanın diğer ucunda oturan karşı sınıftaki öğrenciler gözlerinin uçlarıyla onlara bakıyorlardı. Şimdi Viktor ve kendisi hakkında bir dedikodu yayılrsa bu Minu'yu hiç şaşırtmazdı.

 Hadi Minu. Er ya da geç benimle konuşmak zorundasın,  diye fısıldadı Viktor.

Zorunda mıyım, diye düşündü Minu ve patates g zlemelerini kesmeye devam etti.

 Merhaba?  dedi Viktor ve Minu'nun eline dokundu.

Minu geri çekildi ve bıçağını yere düşürdü.

 Affedersin,  dedi Viktor ve elini hemen geri çekti.  Ben yalnızca senin neden bu kadar çocukça davrandığını anlamıyorum. Sen ki herkesten daha zekisin. Yalnızca sizin grubunuzdan değil tüm okuldan bahsediyorum. Etrafına bir bak. Sen burada, içeride arkadaşı olabileceğim tek kişisin. 

Minu başını kaldırıp yukarıya baktı ve Viktor'un bakışlarıyla karşılaştı. Artık daha fazla sessiz kalamazdı.

 Bana *iltifat* mı ediyorsun? 

 Neyse onu söylüyorum,  dedi Viktor sakince.

 Hi bir zaman arkadaş olmayacağız,  dedi Minu aynı sakinlikte.

 Benim arkadaşım Anna-Karin. 

Minu bunu söylerken bunun doğru olduğunu biliyordu. Bu Minu'nun,

Anna-Karin ile olan dostluğunun ne anlama geldiğini birdenbire anlamasını sağladı. Minu, Anna-Karin'i umursuyordu. Anna-Karin Seçilmişler'den biri olduğu için değil Anna-Karin, Anna-Karin olduğu için umursuyordu Minu onu.

Minu bundan, Viktor'un onların düşmanı olduğundan emin olduğu kadar emindi.

Çatalını üç küçük patates gözlemesi parçasına sapladı ve onları ağzına götürerek çiğnedi.

"Hoşça kal," dedi Minu.

Viktor masadan kalkmadan önce sanki Minu'ya acıyormuş gibi başını manalı bir şekilde iki yana salladı.

* * *

Ida'nın sesi tavanda dalgalanıyor, müzik salonunu dolduruyordu.

Amazing grace, how sweet the sound, that saved a wretch like me. I once was lost but now am found, was blind, but now I see.

(Benim gibi bir zavallıyı kurtaran şu tatlı ses, şu büyük lütuf. Bir zamanlar kayıptım ama şimdi bulundum. Bir zamanlar kördüm ama şimdi görüyorum.)

Ida gözlerini kapadı. Sesine güveniyordu ve onun en arkadaki seyirciye bile ulaşabileceğini hissediyordu. Sesini daha da fazla duyurabilmek için kendini daha da fazla zorluyordu. Müzik salonu Ida'nın tek başına spot ışıklarının altında durdurduğu bir stadyum konserine dönüşüyordu. Ida seyirciyi, kendisine doğru dönmüş binlerce yüzü hayal ediyordu.

Ida şarkının sonunda sesinin titremesine izin verdi ve gözlerini açtı.

Julia, Felicia ve okul korosunun geri kalanı tezahürat edip alkışlardılar. Ida hoşnut bir şekilde iç geçirdi ve seyircisine teşekkür etti ama sonrasında gözüne Kerstin Stolnackes'in sıkıntılı gülümsemesi ilişti.

"Aman tanrım, Ida!" dedi koro lideri. "Ne yapacağız biz seninle?"

Ida midesine iri bir yumrunun oturduğunu ve herkesin ona baktığını hissediyordu.

"Yanlı bir şey mi yaptım?" dedi Ida ve gülümsedi.

Her notayı doğru olarak seslendirmişti. Bu koca şimdi ne kusur bulacaktı ki?"

"Teknik olarak inanılmaz yeteneklisin ancak duygularını dizginlememeli onları serbest bırakmalısın."

Ida, Kerstin'in bol ve biçimsiz elbisesine ve lezbiyenliğini açığa vuran saç kesimine baktı. Ida, Kerstin'in kendisinden açığa çıkarmasını beklediği duyguların hangi duygular olduğunu hayal bile etmek istemiyordu.

Hep de böyle kafası karışık kocakarılar yönetirdi zaten koroları. Kerstin'in neden bahsettiğini bile bilmiyordu. *Herkes* okulda ve muhtemelen Engelsfors'ta da en iyi şarkı söyleyenin Ida olduğunu biliyordu. Bu bir böbürlenme değil, gerçeğin ta kendisiydi.

Sırf ne kadar kötü oldukları gerçeğine dayanamadıkları için kötü olanlar iyi olanları hep bastırmaya çalışırlar zaten, diye düşündü Ida. Kerstin şarkı bile söyleyemiyordu.

"İşte böyle!" dedi Kerstin ve parmağıyla Ida'yı işaret etti.

"Ne?"

"Bir duygu! Öfke! Bana sinirlendin, Ida. Bunu senin gözlerinde görüyorum."

"Ben hiç de sinirli değilim," dedi Ida. "Ben yalnızca dikkatimi toparlamaya çalışıyorum. Sizin söylediklerinizi dinlemeye ve anlamaya çalışıyorum."

Kerstin etrafında uçuşan elbisesiyle Ida'ya doğru yürüdü, ellerini Ida'nın omuzlarına koydu ve gözlerinin derinliklerine baktı.

"Onlara şarkıdaki seni göstermekten korkma. Onu serbest bırak. Kötü bir duygu olsa bile. Tehlikeli hissettirse bile. Onu serbest bırakmaya cesaret et. Duygusallığın. Hassaslığın. Savunmasızlığın. İncinebilirliğin. Kendini bize göstermeye cesaret et Ida."

Ida o kadar şok olmuştu ki ağzından tek kelime çıkmıyordu. Kerstin onu bırakır bırakmaz fısıldayarak Kerstin'in aptal olduğunu söyleyen Felicia ve Julia'nın yanına gitti. Bu şu anda Ida'nın tam olarak duymak istediği şeydi ama yine de daha iyi hissettirmiyordu.

"Evet, Alicja buyur," dedi Kerstin ve elini siyah saçlarının acil bir bakıma ihtiyacı olan kırılğan ve küçük bir lise bire doğru hafifçe dalgalandırdı.

Elektrik gidip geri geldiğinde tavandaki lambalar yanıp söndü. Ida'nın içini bir düşünce kemiriyordu.

Belki de bende yanlış olan bir şey var. Belki de tam da bu yüzden G beni sevmiyor.

Ama sonradan Ida bu düşünceyi savuşturdu. Kendine güvenmeliydi.

Onda yanlış olan bir şey yoktu, yanlış olan Kerstin Stolnacke'nin kendisiydi.

* * *

Minu kütüphanede oyalanıyordu. Çalışması gereken bir İsveççe sınavı vardı ve evde, kavganın ortasında çalışmak istemiyordu.

Gerçi burada da huzur bulamamıştı ya.

Aklının içine paldır küldür girip doluşan düşünceler küçük ağaçkakanlar gibi Minu'nun dikkatini çekmekte ısrar ediyorlardı. Viktor. Konsey. Alexander. Adriana. Anna-Karin. Nicolaus. Şeytanlar. Matilda. Ağaçkakanlar gagalıyorlardı ama düşüncelerin bir yere vardıkları yoktu.

“Üzgünüm ama artık kapatmak zorundayım.”

Minu başını masadan kaldırdı. Drama bölümünde duran okul kütüphanecisi Johanna özür diler gibi gülümsedi. Johanna'nın hamile karnı üzerinde *Romeo ve Juliet*'in tüm sınıfa dağıtılmak üzere hazırlanan fotokopi nüshalarından oluşan bir yığın duruyordu.

“Özür dilerim,” dedi Minu. “Gitmeliyim.”

Minu kitabı kapayarak zaten hâlihazırda ağzına kadar dolu olan çantasının içine doğru bastırdı.

“İyi tatiller,” dedi Johanna ve Minu'nun arkasından kütüphaneyi kilitleti.

Minu durdu. Merdiven boşluğunda bir kız sesi yankılanıyordu.

Mavi dağın yanından Ayı alıyorsun şimdi sana bir halenin ışığını versin diye...

Minu alternatiflerini gözden geçiriyor ve onları birer birer reddediyordu. Kafe Monik kapalıydı. Bugün cuma olduğundan Olssons Tepesi'ni bira içen alkolikler ve onun yaşındaki insanlar dolduruyordu. Aşağıya, kanallara inmeyi düşündü ama orası da köşke ve Viktor'a çok yakın olduğu için orada rahatlaması mümkün değildi.

Minu içinden keşke Gustaf'ın evine gidebilseydim, diye düşündü ama “Pozitif Engelsfors” hakkında tartıştıkları günden beri Gustaf kendini Minu'dan uzak tutuyordu. Minu kendini Gustaf'a yaklaşmak için çok güçsüz hissediyordu.

... *Gecenin ve yosunun yumuşak olduğu Svartrama Gölü'nün kenarında uyuyakalıyorsun bu gece.*

Tüm okul mutlak sessizliğe gömülmeden önce şarkının arkasından kısa bir alkış geldi.

Minu'nun eve gitmekten başka bir seçeneği yoktu. Eğer şansı varsa anne babası Minu'nun yarın gelecek olacak olan Bahar teyzesi ile meşgul olmak-

ran kavgâ etmeyi unuturdu. Gerçi öteki türlü de en azından bahçede bir köşesi vardı.

Köpek, oyun alanındaki bir köpek gibi, diye düşündü Minu.

Aniden sessizliği bozan bir ses duyuldu. Yüksek sesle ve sinirli bir şekilde konuşan bir kadın sesiydi bu. Ses, bir kapı kapandıktan sonra kesildi.

Minu'nun duyduğu sesin müdireye ait olduğunu fark etmesinden önce bir saniye geçmesi gerekti.

Minu aceleyle döner merdivene doğru yöneldi ve olabildiğince dikkatli ve adımları yankılanmayacak bir şekilde merdivenden aşağıya indi. Kapıyı açtı ve müdirenin odasının bulunduğu koridora çıktı.

"Böyle yapmaya hakkınız yok!" dediğini duydu Minu, Adriana'nın kapalı kapı arkasında.

Diğer bir ses Adriana'ya cevap veriyordu ancak ses öylesine alçaktı ki Minu kelimeleri ayırt edemiyordu.

Minu parmak uçlarının üzerinde sessizce ve yavaşça müdür yardımcısı Tommy Ekberg'in odasına doğru yürüdü. Odanın kapısı ardına kadar açıktı. Kimse yoktu. Müdür yardımcısının odasının içinde, müdirenin odasına açılan bir kapı vardı. O kapı birazcık aralıktı. Aralık küçük, ancak yeterliydi.

Minu, Vanessa'nın güçlerine sahip olmayı hiçbir zaman şimdiki kadar fazla istememişti. Aslında cesaret edemiyordu ama buradan denemeden de ayrılamazdı.

Minu, Tommy Ekberg'in odasından yavaşça ve gizlice içeriye girdi.

Tommy Ekberg'in masasının üzerinde oraya buraya savrulmuş kâğıtlar ve açık dosyalar duruyordu. Bu karışıklığın ortasında bir de yarısı yenmiş bir çikolata vardı.

Minu müdürün odasına açılan kapıya doğru son adımlarını attı ve birinin onu görebileceği tehlikesini hesaba katıp yere çöktü. Sonra da içeriyi gözetledi.

Müdire çalışma masasının arkasında duruyordu. Panjurlu perdeler aşağı çekilmişti ve içerideki tek ışık, üzerinde cam mozaiklerden yapılmış yusuflukların olduğu çalışma masası lambasından geliyordu.

Çalışma masasının diğer tarafında üç kişi oturuyordu. Tommy Ekberg, resim öğretmeni Petter Backman ve sarı saçlarını yandan ikiye ayırmış ve üzerinde bir döpiye olan bir kadın.

“Bu tamamen saçmalık,” dedi Adriana. “Bu kararın arkasında kim var?”

“Bu belediyenin kararı,” dedi döpiyesli kadın.

“Diğer öğretmenler arasında da memnuniyetsizlik yaygın,” dedi Petter Backman. “Öğretmenler birliği temsilcisi olarak...”

“Bu böyle olmamalı,” dedi Adriana.

“Sen ve sendikan doğal olarak iş mahkemesine gidip bu kararı değiştirmeye çalışabilirsiniz,” dedi döpiyesli kadın. “Ama şimdi senden kişisel eşyalarını toplamanı ve ofisi terk etmeni istiyoruz. Müdürlük vazifesinin başına Tommy Ekberg geçecek. En azından geçici olarak.”

“Adriana gerçekten çok üzöldüm...” diye mırıldandı Tommy ve gür bıyığını okşadı.

“Kabul etmiyorum,” dedi Adriana.

“İki alternatifin var,” dedi döpiyesli kadın. “Ya kendi iradenle gidersin ya da polis gelir ve seni alır.”

“*Polis?*”

“Elias Malmgren ve Rebecka Mohlin hakkında sorumluluğun soruşturulacak. Önce biz kendi içimizde bir soruşturma yöneteceğiz. Ama eğer bizimle iş birliğine gönüllü olmazsan o zaman biz de tedbirimizi alırız. Söylediklerim yeterli herhâlde.”

Ellerinin içiyle çalışma masasından destek alan Adriana neredeyse bayılabak gibi görünüyordu.

Petter Backman başını çevirdi ve kapıyı kendisine doğru çekmeden hemen önce Minu kapısının arkasında yana doğru çekilerek saklandı.

Minu hiç ses çıkarmadan yavaşça Tommy’nin odasından dışarı çıktı, koridor boyunca ilerledi ve büyük merdivenden aşağıya indi. Öylesine üzgündü ki zorlukla nefes alabiliyordu.

Bu çok korkunç, çok adaletsizdi.

Çok ama çok yanlış bir şeydi.

* * *

Anna-Karin, Solbacken’de, büyükbabasının küçük oturma odasının içindeki eski, gri-mavi koltuğun üzerinde oturuyordu. Buradaki mobilyalar büyükbabasına aitti ama Anna-Karin yine de büyükbabasının gerçekten burada yaşadığına inanamıyordu. Büyükbabası, işaret parmağıyla Anna-Karin’in sol elinin üzerindeki kızgın kırmızı noktaların üzerine yavaşça do-

kundu. Tilki ısırığının yarası henüz tamamıyla iyileşmemişti. Geceleri yer yer hafif bir acıyla zonklıyor, gündüzleri kaşınıyordu. Anna-Karin bazen de, şimdi olduğu gibi, sanki bir kırağı tüm kolunun üzerine yayılıyormuş gibi, buzlu ve keskin bir acı hissediyordu. Daha önceden tetanos aşısı olmuştu ama bu soğukluk onu korkutuyor ve aklına “kangren” ve “uzvun kesilmesi” gibi kelimeleri getiriyordu.

“Bunun  zerine tekrardan sinir otu bastırmalısın,” dedi büyükbabası. “Ama önce otları güzelce yıkamayı unutma ki topraktan bakteri almayasın. Eğer söylediğim şey işe yaramazsa annene benim kadife çiçeği merhemimden kalıp kalmadığını sor.”

Anna-Karin bir an için tereddüt etti.

Büyükbabasına geçen yıl olanlar, güçleri ve onları nasıl kullandığı hakkında çok az şeyden bahsetmişti. Gerçi o buna rağmen her şeyi tahmin etmişti. Anna-Karin büyükbabasına, ne Seçilmişler’den ne Konsey’den ne de kehanetten bahsetmişti.

“Bunları nasıl biliyorsun?” dedi Anna-Karin.

“Bana bitkileri babam öğretti.”

“Yalnızca bitkiler değil. Senin her zaman... bildiğin bir sürü şey oldu. Su cadıcılığı gibi. Sonra kan kırmızısı Ay’ı da gördün. Pek çok şeyi hep hissettin sen. Geçen yıl olan başıma gelen her şeyde... büyü olduğunu biliyordun.”

Büyükbabası ellerini dizinin üzerinde birleştirdi ve öne doğru eğildi.

“Bazıları belki de buna büyü diyor,” dedi büyükbabası. “Ama benim için bu her zaman doğanın bir parçası oldu. Benim ailemde bu asla tuhaf bir şey değildi. Bu bizim kanımızda var.”

“Konsey’i biliyor musun?” diye fısıldadı Anna-Karin.

Anna-Karin neredeyse nefesini tutuyordu ama büyükbabası ona anlamayarak bakıyordu.

“Ne konseyi?” dedi büyükbabası.

“Hiç. Bilmem.  nemli değil,” diye cevap verdi Anna-Karin ve yere baktı.

“Şu tilkiyi yeniden anlat bakalım,” dedi büyükbabası.

Anna-Karin büyükbabasını dediğini yaptı. Baştan, tilkiyi  l  ağacın orada gördüğü ilk seferden başladı anlatmaya ve gökyüzünün yalnızca birkaç dakika içerisinde akşam karanlığına döndüğü gök gürültülü hava ile devam etti.

“Onun, yani tilkinin, neden böyle yaptığını anlamıyorum.”

“Orman hattının iyice dışında kalan bir mağarada yaşayan tilki ailesini hatırlıyor musun?” dedi büyükbabası.

Anna-Karin ürperdi ve sanki yaradan gelen soğukluk bedeninin geri kalanına yayılıyordu. Bu, onunla ilgili olmayan eski bir anıydı.

“Büyükbaba. Benden bahsediyoruz,” dedi Anna-Karin. “Anna-Karin. Tilki ailesi oradayken ben henüz bir bebektim.”

“Öyleydin elbette bunu ben de biliyorum,” diye cevap verdi büyükbabası sabırsızca. “Ama zaten muhtemelen ta o zamandan belliydi. Tilkileri onlar biliyordu.”

Anna-Karin hâlâ daha büyükbabasının kimle konuştuğunu sandığından emin değildi.

Büyükbabası onunla mı konuştuğuna inanıyordu? Yoksa onun annesiyle mi? Yoksa onun büyükannesi Gerda ile mi?

“Ne demek istiyorsun?” dedi Anna-Karin.

“Orman biliyor,” dedi büyükbabası sesini alçaltarak.

Büyükbabasının gözleri kendi içine bakıyordu. Büyükbabası, Anna-Karin’in ona ulaşamayacağı bir yerde kaybolmuştu. Anna-Karin ayağa kalktı ve ona yavaşça sarıldı.

“Şimdi gitmek zorundayım,” dedi Anna-Karin. “Ama yakında geri geleceğim.”

Anna-Karin, büyükbabasının da geri gelmesini, onun sonsuza dek kavbolmamasını umuyordu.

25

Minu bahçeden gelen seslere uyandı. Gülen ve birbirlerini dinlemeyip aynı anda konuşan iki kadının seslerine.

Minu annesine onunla birlikte istasyona gelip Bahara teyzesini karşılayacağına dair söz vermişti. Annesinin odasına gelip ona gitme vaktinin geldiğini söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Annesine gelemeyeceğini söylemişti. Şimdiyse acilen kapıldığı bir vicdan azabı çekiyordu. Hırkasını üzerine geçirdi ve aceleyle aşağıya, bahçeye indi.

İki kız kardeş tahtadan yapılmış koltuk salıncakta yavaşça sallanıyorlardı. Minu olduğu yerde durdu ve onlara dikkatle baktı. Minu'nun orada olduğunun hâlâ farkında değillerdi.

Bahar, annesinden bir yaş daha büyüktü. Annesi küçüklüklerinde yabancıların onları hep ikiz sandığından bahsediyordu. Onlar yan yana otururken Minu annesinin gülmesine rağmen aslında ne kadar yorgun ve yıpranmış olduğunu gördü.

"Minu!" diye bağırdı Bahar Minu'yu gördüğünde. "Ne kadar da güzel olmuşsun sen böyle! Darya ve Shirin'e ne çok benzemişsin!"

Minu onlara doğru yaklaştı ve teyzesine sarıldı. Bu arada annesine de bir öpücük verdi ama bu sefer dudaklarını annesinin yanağında her zamankinden yarım saniye daha fazla tuttu.

Annesi sanki bunun farkına varmış gibi başını kaldırıp Minu'ya doğru baktı.

"Şimdi yukarı çıkma vakti mi?" dedi Bahar.

"Biz de tam içeri geçip biraz kahve alacaktık. Kahveye başladın mı sen de? Shirin on üçünde başladı. Bana sorarsan biraz erken ama insanın elinden ne gelir ki? Bu arada çok selam söyledi. Darya da öyle. Onlar da gelmek istediler ama çok, her zaman çok meşguller. Shirin bir filmde rol aldığından bahsetti mi sana?"

Mutfağa doğru yürürlerken Bahar boş boş konuşmaya devam ediyordu. Minu'nun annesi üçünün bardağına da kahve koydu ve Bahar'ın, kızlarını yere göğe sığdıramayan iltifatları üzerine Minu'ya manalı manalı gülümsedi.

Minu bir anda Bahar burada olduğu için inanılmaz bir mutluluk hissetti. Annesinin tam olarak buna ihtiyacı vardı. Babasının da.

Babasının ve Bahar'ın canlı tartışmaları birbirlerine katılmasalar da ikisini de neşelandiriyordu.

"Sen ne diyorsun peki Minu?"

Bahar, Minu'ya bir cevap beklercesine bakıyordu. Minu'nun sorunun ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Efendim?"

"Senin de Shirin'in gittiği gibi bir okula gitmen gerekiyor diyorum. Burada pek bir eğitim aldığın söylenemez. Arkadaşlar desen... Burada hiç

kültür yok! Sizin muhremelen bir kitap dükkânınız bile yoktur burada öyle değil mi? Senin Stockholm'e gelinen harika olurdu."

"Bahar yeter artık," dedi Minu'nun annesi.

Minu annesine şaşırmış bir hâlde baktı. Annesi Engelsfors'u korumak için kılını bile kıpırdatmazdı. Bahar'ın tepkisi daha da tuhaftı. Karşısındakinin lafını dinleyip susmanın ise Bahar teyzesinin hiç tarzı değildi.

Minu'nun babası mutfağa girdi ve Bahar zorla gülümsedi.

"Merhaba Erik," dedi Bahar.

Erik gülümsemeye karşılık vermedi.

"Günaydın," diye selamladı kısaca ve kahve makinesine doğru yürüdü ve termosun sonunda kalan azıcık kahveyi bir kupaya boşattı. "Özür dilerim ama biraz işim var."

"Anlıyorum," dedi Bahar ve gergin gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı.

Annesi hiçbir şey söylemiyor, bakışlarını Minu'nun babasının bakışlarından kaçırıyordu.

Minu bir annesine, bir babasına, bir Bahar'a bakıyordu. Ne oluyordu böyle?

Babası çalışma odasına gidince ortam hemen rahatladı.

"Çok sıcak olmadan şöyle kanalların oraya doğru bir yürümeyi düşünüyoruz," dedi annesi.

Minu çalışma odasının kapısını arkasından kapatan babasına baktı.

"Bariz bir şekilde şu ana kadar ülkedeki en yüksek sıcaklık değeri," dedi Bahar. "Ulusal Radyo'da bile bunun hakkında konuşuyorlar."

Annesi Minu'ya baktı.

"Bizimle gelmek ister misin?"

"Duş almak zorundayım sonra ödevlerim de var."

"Gördüğün gibi burada ne kadar az eğitim alıyorlar," dedi annesi Bahar'a.

Babasının çalışma odasının kapısını çaldığında Minu'nun saçları hâlâ ıslaktı.

"Ne var?" dedi babası sinirli bir şekilde.

"İçeri gelebilir miyim?"

"Evet, elbette," diye cevap verdi babası bu kez daha yumuşak bir sesle.

Minu kapıyı açtı ve içeri girdi. Çalışma masasının üzerine eğilerek otur-

muş olan babası, Minu'ya yorgun bir şekilde gülümsedi. Büyük elleri dizüstü bilgisayarının klavyesinde duruyordu.

"Nedir aklındaki?" dedi babası.

"Biraz konuşmak istedim sadece."

"Ne hakkında peki?"

Sen ve annem hakkında. Doğrusunu söylemek gerekirse sık sık kavga etmeniz hakkında. Boşanmayı düşünmeniz hakkında. Bahar ve senin birbirinize neden böyle tuhaf davrandığınız hakkında.

"Müdirenin kovulduğunu duydun mu?" dedi Minu.

Babası sırtını doğrulttu. Babası ne zaman bir haberin kokusunu alsa bu şekilde yapardı.

"Ne zaman oldu bu?"

"D n  ğleden sonra. Sanırım henüz resmileşmemiş. Gerçekten böyle olabilir mi? Onu görevden böyle alabilirler mi?"

Kahvesinden bir yudum alan babası düşünceli görünüyordu.

"Kulağa çok tuhaf geliyor. Ancak kurallar söz konusu olduğunda onların etrafından dolaşmanın, onlardan kaçınmanın ve onları çarpıtmanın bir yolları da var elbette."

"Bunun Rebecka ve Elias hakkında olduğunu duydum."

"Konuşulanların büyük bir kısmına kulak misafiri olmuş olmalısın," dedi babası. "Ne duydun sahiden de? Bu muhtemelen dedikodu falan değildir herhâlde?"

"Ben bunu şeyden... Sen buna 'güvenli kaynak' diyordun sanırım."

"Senden belki de araştırmacı gazeteci olur Minu."

Babası ayağa kalktı ve Minu'ya uzun ve sıcak bir kucak verdi. Minu gözlerinin yaşardığını hissediyordu. Minu babasını çok seviyordu. Minu annesini ve babasını çok seviyordu. Keşke bir de onlar birbirini sevebilseydi.

Ama belki de seviyorlar, diye düşündü Minu içinde, derinlerde bir yerde. Minu bunun böyle olduğuna seve seve inanmak istiyordu.

* * *

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" dedi Ida odasının hemen bitişiğindeki banyodan odasına geri geldiğinde.

"İnanılmaz seksi, inanılmaz güzel," dedi Julia. "M kemm l. Sen ne düşünüyorsun?"

“Bilmiyorum.”

Elbisenin arkası açıldı ve Ida kendi etrafında döndüğünde siyah kumaş, bacakları etrafında dalgalanıyordu.

“Bu sanki biraz daha parti kıyafeti gibi,” diye devam etti Ida. “Böyle insanın erkek arkadaşıyla gittiği romantik bir akşam yemeğine uyar mı bilmiyorum. Yoksa?”

“Tabii,” dedi Julia başını Ida’ya katıldığını belli edecek şekilde sallarken.

Ida sinirli bir şekilde içini çekti. Kendisini sürekli onaylayan birinden tavsiye almak zordu.

“Bunu beğendiysen belki de bir ara ödünç almak istersin?” dedi Ida.

“Belki,” dedi Julia ve uzağa baktı.

İkisi de Julia’nın bu elbiseyi asla giymeyeceğini biliyordu çünkü Julia’nın sırtı boydan boya sivilcelerle kaplıydı.

Damm Gölü’nde bile bikinisinin üstüne ince bir tişört giyiyor ve hiçbir zaman yüzmüyordu.

“Bence bu daha iyi,” dedi Ida ve gardıroptan çiçekli bir elbise çıkardı.

Üstünü değiştirmek için banyoya gitti.

“Tanrım, Erik’in seni akşam yemeğine davet etmesi ne kadar tatlı!” diye bağırdı Julia. “Ve tüm ev size ait olacak. Ne kadar havalı! Keşke benim de bir erkek arkadaşım olsaydı.”

“Belki Kevin ile birlikte olursun,” dedi Ida, Julia’ya takılarak.

“Tabii canım dünyadaki tüm erkekler bir yana Kevin bir yana!” diye bağırdı Julia. “Geçen ne söyledi biliyor musun? Güzel vücutlu, çirkin suratlı kızların en iyi yanı insanın onları onlara âşık olmadan sevişebilmesiymiş.”

Ida kıkırdadı. Sanki tüm bunlarla ilgili Kevin’in bir fikri varmış gibi.

“Robin ve Erik geçen gün Kevin’in ne kadar olgunlaşmamış olduğundan konuşuyorlardı,” dedi Julia. “Sanki gelişimi orta ikide durmuş. Onunla takılmaya ne zamana dek katlanabileceklerini bilmiyorlar.”

“Robin ve Erik mi dedi bunu?” dedi Ida ve çiçekli elbisesini başından geçirdi.

Ida elbiseyi çekiştirerek çekiştirerek güçlükle kalçalarının üzerine getirebildi.

“Onun gibi bir şey dediler işte,” dedi Julia.

Ida kendini aynada gördü. İçi fazladan doldurulmuş ve kalıbının dışına taşan bir çiçekli sosis gibi görülüyordu. Ya sıcak hava onu şişirmişti ya da

kilo almıştı. Kendinden tiksinererek elbiseyi üzerinden çıkardı.

“İlerisi için kendime Rickard’ı düşünebilirim,” diye bağırdı Julia.

“Hangi Rickard? Johnsson? Şu futbol oynayan?”

“Onu oldukça seksi buluyorum,” dedi Julia.

Ida ve aynadaki görüntüsü birbirlerine karşı gözlerini devirdiler. Julia “belki” “oldukça” ve “biraz” gibi kelimeleri kullanmadan bir düşüncesini açıklayamıyordu. Bunu sırf kendini korumak için yapıyordu.

“Felicia da böyle düşünüyor,” diye ekledi Julia.

“Felicia’nın gözü Robin’den başkasını görmez sanıyordum,” dedi Ida ve siyah elbiseyi yeniden üzerine giydi.

Biraz parti kıyafeti gibiyse kimin umurunda, üzerime mükemmel oturdu, hem annem de siyahın insanı daha zayıf gösterdiğini söyler, diye düşündü içinden Ida.

“Çiçekliye ne oldu?” diye sordu Julia, Ida odasına geri döndüğünde.

“Haklıydın,” dedi Ida ve gülümsedi. “Bu elbise inanılmaz seksi ve güzel.”

Erik birkaç blok ötede oturuyordu ama Ida terlememek için yavaşça yürüyordu. Kapının önüne geldiğinde Ida parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve saçlarını geriye attı. Ardından zili çaldı.

Erik koridor halısının üzerinde oturup onun gelmesini bekliyormuşçasına kapıyı neredeyse hemen açtı.

“Ne kadar güzel olmuşsun,” dedi Erik ve onu kendine doğru çekip ağzından sert bir şekilde öptü. “Seksi.”

“Teşekkür ederim,” dedi Ida ve Erik’ten ayrıldı. “Sen de çok yakışıklı olmuşsun.”

Üzerine erkek parfümü sıkan ve takım elbise giyen Erik hoşnut görünüyordu. Kalın ve koyu saçları arkaya doğru taranmıştı. Olduğundan daha büyük, olgun görünüyordu ve bu Ida’nın hoşuna gidiyordu. Ida bu hissine sıkıca tutunmayı deniyordu ama aklına hemen Anna-Karin’in, Erik’i okul bahçesinde öptüğü düşüncesi geldi. Kararlı bir şekilde bu düşüncüyü savuşturdu. Herkes bu hadiseyi unutmuşken o niye unutamıyordu?

“Oturma odasına geç. Ben de içecek bir şeyler ayarlayayım,” dedi Erik.

“Havalı,” dedi Ida ve gülümsedi.

Ida oturma odasına geçti ve oturdu. Hoparlörden porno tarzındaki R&B müzik duyuluyordu ve Ida bunun hangi şarkı listesi olduğunu biliyordu.

Şarkı listesinin adı *ErikAşk*ti. O kadar utanç vericiydi ki Ida bunun hakkında düşünmek istemiyordu. Ida koltukta oturup bekliyordu.

Erik'in evinde tuhaf bir koku vardı.

Tam olarak iğrenç bir koku değildi bu ama *farklıydı*. Uzun süre kapalı kalmış, havalandırılmamış bir yer ve biraz da eski günlerin sabunları gibi kokuyordu.

Ida'nın bakışları tüylü halının içine sıkışmış olan bir toz yumağına takıldı. Ida'nın annesi her zaman, eğer Erik'in anne babası evlerini temiz tutamıyorsa bir temizlik firması kiralamalılar, diyordu

Ida ve Erik, küçükken Ida'nın ailesi Erik'in ailesini ziyaret ederdi. Ida'nın ailesi eve gelir gelmez Forslund Ailesi hakkında konuşmaya başlıyordu. Annesi, Eriklerin temizliklerini, dekorasyonlarını ve kıyafetlerini beğenmiyor. Babası ise Eriklerin yemeklerine, şaraplarına ve bahçelerine bahaneler buluyordu.

Hâl böyleyken Ida onların Erik'in ailesi ile neden vakit geçirdiğini merak ediyordu. Ida şimdi artık büyüdüğü için anlıyordu bunun nedenini.

Anders Holmström bıçkışhanenin sahibiydi. Bosse Forslund ise başarılı bir nakliyat firmasının sahibiydi. Birlikte iş yapıyorlardı, birlikte vakit geçiriyorlardı. Gençliklerinde birlikte hokey oynamışlıkları vardı.

Erik elinde iki içki bardağıyla içeri geldi. Ida bazen Erik ve kendisinin bu mahallede, kendi evlerindeki geleceklerini hayal ediyordu. Bu resmi gözünde canlandırmak hoşuna gidiyordu. Erik'in abisi doktor olacağı için nakliyat firmasını başına Erik geçecekti. Kendisi de bıçkışhaneyi yönetirdi. Tamam, belki şu anda bu fikir ona enteresan gelmiyordu ama karar verdiğinde her şeyin en iyi şekilde gideceğini biliyordu. Babası, onun her zaman iyi bir şirket sahibinde bulunması gerektiği özellikleri taşıdığını söylerdi.

"Şerefe," dedi Ida ve gülümsedi. Acı tat tüm damağını ve midesini yaktı. Neredeyse öksürecekti.

"Biraz sert oldu belki de," dedi Erik.

"*Biraz*, belki," dedi Ida iğneleyici bir şekilde.

Ama Erik'in hayal kırıklığına uğramış ifadesini görünce Ida ses tonunu hemen yumuşattı.

"Güzel gerçi. Biraz şaşırdım sadece."

Ida bu akşam hoş olmaya, Gustaf'ı düşünmemeye, Erik'i onunla kıyaslamaya karar vermişti. Şu anda burada olan Erik'ti ve bu akşam gerçekten yakışıklıydı. Erik onun için gayretle çabalıyordu.

Erik ve Ida Forslund.

Engelsfors'un en başarılı şirket sahibi çifti. Çekici. Yeni inşa edilmiş evleri. İki çocukları. Bir kız ve bir oğlan.

Cips yiyor ve içkilerini içiyorlardı. Ida şimdiden sarhoş olduğunu hissediyordu. Bundan nefret ediyor ve ayrıca insanların neden bu hissin hep daha da fazlasına ulaşmak istediklerini anlamıyordu.

Erik akşam yemeğinin yanında şarap sundu ve Ida şarabından yalnızca birkaç yudum aldı. Tuvalet gittiğinde şarabını musluğun içine boşalttı. Geri geldiğinde bardağını hiçbir şey olmamış gibi yeniden doldurdu.

Her zaman yaptıkları aynı şeyler ve gördükleri aynı insanlar hakkında konuşuyorlardı. Erkeklerin insanların arkasından konuşmayacaklarına olan şu inanış en büyük saçmalıktı, çünkü Erik en az Ida kadar hatta belki ondan daha da fazla dedikodu yapıyordu. Ida, Kerstin Stalnacke ile olanlardan bahsetti ve Erik, Ida'nın Kerstin'in kesin lezbiyen olduğu düşüncesine katıldı.

"Ne aşkta ne de başka bir şeyde mutluluğu yakalayamadığı için sana bir kaltak gibi davranıyordur. Seni cinsel yönden rahatsız ettiğini bildirmelisin," diye sırtıttı Erik ve Ida güldü.

Ida elbette o kadar ileri gitmezdi çünkü bu, kendisine de zarar verirdi. Eğer bunu yapacak olursa, dedikodu yayılır, o daha henüz ne olduğunu anlayamadan tüm imajı yerle bir olur ve dedikodu herkesin bildiği ortak bir doğruya dönüşürdü.

Ama sorun şu ki, ya Kerstin Stalnacke tüm bu belayı göze almayı hak ediyorsa? Ya Ida bu yıl Lucia Korosu'na seçilmezse?

Tatlıdan sonra konuşacak bir konuları kalmamıştı. Erik tüm şarabı bitirdiğinin farkında bile değildi.

"Benim odama geçelim mi?" diye sordu Erik Ida dondurmasının son kaşasını da yutar yutmaz.

"Hmm," dedi Ida ve Erik'in bakışları içini ürperttiği için ondan öteye baktı.

"Annemle babamın odasına da gidebiliriz belki? Onların yatakları daha büyük."

"Seni lanet sapık!"

Erik dudaklarını birbirine kenetledi.

"Yani yalnızca çok tuhaf olur," diye ekledi Ida daha yumuşak bir ses tonuyla ve Erik'e baktı. "Ben *senin* yatağını seviyorum."

Bir merdivenden aşağıya inerek abisi evden taşındıktan sonra Erik'in olan büyük odaya geldiler. Ida tavanında küçük pencereler olan Erik'in yatak odasında hafif de olsa her zaman bazı klostrofobi atakları geçiriyordu.

*ErikAşk'*ın sesleri alt kattan üst kata doğru dalgalanıyordu. Erik müziğin sesini arttırmıştı. "Seksi şarkılar" eşliğinde seks yapmak sahte ve tuhaf hissettiriyordu. Ida sanki kötü bir filmdeki kötü bir seks sahnesindeydi ama hiçbir şey söylemedi. Erik, Ida'ya bu şarkı listesini oluştururken onu düşündüğünü söylemişti.

"Çok güzelsin. Engelsfors'un en güzel kızı," dedi Erik. Erik, Ida'yı boynundan öptü ve onun kulak memesini hafifçe ısırdı.

Ida'nın vücuduna sıcaklık yayılmaya başladı. Ida, Erik'in sırtını okşadı ve onu kendi yanına doğru çekti. Erik Ida'yı aniden öpmeye başladı.

"Öpüşürken çok komiksin," diye sırtıttı Erik ve sıcak his buharlaşarak kayboldu.

Ama artık durmak için çok geçti. Ida'nın elbisesini üzerinden çekiştire çekiştire çıkardı. Erik bir yandan sütyen takmamış olan Ida'nın göğüslerini kokluyor bir yandan da tekrardan onun boynunu öpüyordu. Ida'nın bedeni cevap vermiyordu artık. Ida yalnızca her şeyin bir anda olup bitmesini istiyordu.

"Soyun," dedi Ida.

"Gerçekten mi?!" diye güldü Erik ve eliyle fermuarını yokladı.

Az sonra Erik'in yatağında çıplak bir hâlde yan yana uzanıyorlardı. Ida seksi şeyler düşünmeyi deniyordu ama bundan başka aklına her türlü şey geliyor, düşünceler döndükçe dönüyorlardı. Ida, Erik'ten ve onun bedeninden uzaklaşmıştı.

"Doğum kontrol hapı aldın mı?" dedi Erik.

Ida bir daha asla doğum kontrol hapı almayı düşünmüyordu. Doğum kontrol hapı almaya geçen yaz başlayan Ida, tromboz olmaktan ölesiye korkuyordu. Bir baldırın diğerinden daha fazla şişkin olması bir tromboz belirtisiydi.

Baldırlarını bir ay boyunca her akşam ölçmüş ama sonunda dayanamayarak bunu yapmayı bırakmıştı. Bir keresinde Erik'e doğum kontrol haplarını bir yerde düşürdüğünü söylediğinden beri Erik bu konu hakkında söylenip duruyordu.

"Hayır, reçetelerde bir karışıklık olmuş," dedi Ida.

Erik küfretti ve komodinin içindeki kutuyu açıp prezervatif aramaya başladı.

Sonrasında Ida ayağı kalktı ve tuvalete gitti. İnsan  i i gelir gelmez i e-
mezse idrar yolları enfeksiyonu geçirebilirdi. Ellerini yıkarken aynadaki
yüzüne baktı.

Herkes neden seks bu kadar basit, doğal ve ho m   gibi yapıyor?

Tam da tersine. İnsan seks hayatını başlatır ba latmaz içinde bir sürü
problemi barındıran yeni bir dünyaya giriyor. Kılıklı mı olunmalı kılısız mı?
Nerede ne kadar fazla ne kadar az kıl olmalı? Dokunabilir miyim? Ne ka-
dar dokunabilirim? Ne kadar dokunamam? Bunu yaparken nasıl g r n -
yorum? Böyle yapması normal mi? Böyle hissetmem doğal mı? Çok mu
seks yapıyoruz? Çok mu nadiren seks yapıyoruz? Anne babası bizi duyuyor
mudur?

Bunlar yetmezmi  gibi bir de insanın hayatını tehdit eden doğum kont-
rol hapları, kürtaj panigi ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar.

Endi elenecek bu kadar fazla şey varken insan seksten nasıl zevk alacak,
diye düşündü ve tekrardan Erik'in odasına gitti.

Erik yatağın içinde uzanıyor hoşnut bir şekilde gülümsüyordu.

  zel miydi?  diye sordu Erik, Ida sessizce   rt n n altına doğru girerken.

  mm, çok,  diye mırıldandı Ida ve başını Erik'in omzuna yasladı.

Erik uzaktan kumandaya uzandı ve yatağın karşısındaki duvara asılı olan
televizyonu açıp kanalları zaplamaya başladı. Ida kendini Erik'e biraz daha
bastırdı.

Şimdi artık düşüncelerine hâkim olamıyordu.

Gustaf ile kesin daha farklı olurdu değil mi?

26

Vanessa dans ediyordu. Evelina'nın evindeki oturma odasının zemini o
kadar kalabalıktı ki Vanessa kendisinininki kadar terli bedenler arasında an-
cak bir ileri bir geri zıplayabiliyordu.  arkının yalnızca ana ritmi duyulu-
yordu ve bass sesi tüm daireyi titre tiriyordu. Vanessa kolları yukarıda  ar-
kının nakaratının yeniden patlamasını bekliyordu. Vanessa kendini uzaya
fırlatılacak bir roket gibi hissediyordu.

 oğum günü kutlu olsun!  diye bağırdı Vanessa, Evelina'ya ve
Evelina'nın ağzının üzerine kocaman bir öpücük kondurdu.

Ve *işte* nakarat geliyordu. Vanessa ve Evelina çılgınlar gibi zıplamaya başladılar.

Vanessa kendini çok canlı hissediyordu. Neden hissetmeyecekti ki? Sırf Wille hayatından çıktı diye hayat neden sona erecekti ki? Wille eziğin tekiydi. Ayağı, içerisinde ev yapımı alkol ve kola olan bardağını koyduğu kitaplığa takıldı.

Çalan şarkı bitti ve bir hip hop şarkısına geçildi. Şarkıdaki kız şeker gibi tattığını söylüyordu. Vanessa etrafına baktı. Evelina ortada yoktu. Odanın diğer tarafında Jari duruyordu. Vanessa ve Jari tüm yaz boyunca aynı partilere gitmişlerdi ama Vanessa, Jari'ye şimdi baktığı gibi bakmamıştı. Jari, Vanessa'ya doğru gülümsedi ve yaklaştı.

"Eğleniyormuş gibi görünüyorsun," dedi Jari ve gözünün önüne düşen koyu saç perçemini bir eliyle kenara itti.

Vanessa cevap vermeden bardağını kendinden uzaklaştırdı ve Jari'yi oturma odası zeminin tam ortasına çekti. Vanessa bir kolunu Jari'nin boynuna koydu ve müzikle birlikte hareket etti.

Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki neredeyse birbirlerine değeceklerdi.

Jari dans etmeye çalışıyordu. Biraz beceriksizdi ama ziyarı yoktu, yalnızca tatlıydı.

"Senin kimseyle birlikte olmadığını duydum," dedi Jari.

Vanessa sendeledi ve bedenleri birbirine sıkıca bastırılmıştı. Jari kolunu Vanessa'nın belinin etrafına koydu. Kahretsin, Jari gerçekten de sekiydi.

"Senin o eziği bırakacağını ummayı neredeyse bırakmıştım," dedi Jari, Vanessa'nın kulağına.

"Ben de," dedi Vanessa.

Evelina yeniden oturma odasına girdi ve Jari ve Vanessa'nın yanına geldi.

"Affedersin ama Michelle çıldırmak üzere," dedi Evelina. "Her zamanki şu eski mevzu."

Vanessa gözlerini devirdi. Michelle ve Mehmet çıkmaya başladıklarından beri bir ayrılıp bir barışıyorlardı. Bu hafta ayrıldılar. Ne olmuştu yani? Kimin umurundaydı? Parti sona erince yine birlikte olacaklardı.

Vanessa, Jari'ye az sonra yeniden görüşeceklerini söyledi ve Evelina'nın elini tutarak insan kalabalığını ittirdi.

“Sen ve Jari, yani?” dedi Evelina.

“Göreceğiz.”

“Annem her zaman bir adamı unutmanın yolunun başka bir adamın altına girmekten geçtiğini söylerdi,” dedi Evelina.

“Bu yüzden mi şehrin yarısı ile yattı?” dedi Vanessa ve ikisi de tiksintilerini dile getirmek için kasma sesi çıkardı.

Mutfak, oturma odasından bile daha kalabalıktı. Sarhoş ve yüksek sesli konuşmalar müzik sesini bastırıyordu. Mutfak musluğunun içi boş bira tenekeleri, pet şişeler ve sıkılmış limon dilimleri ile doluydu. Parçalanmış cam kırıkları Vanessa’nın topuklarının altında çatırdıyorlardı.

Evelina, Vanessa’ya balkona doğru gitmeleri gerektiğini işaret etti ama bunun için yollarını üzerinde duran erkek çetesini geçmek zorundaydılar. Michelle balkonun bir köşesine sinmiş ağlıyordu. Makyajı gözlerinin etrafına öyle bir yayılmıştı ki Michelle üzgün bir panda gibi görünüyordu.

Vanessa sarhoşluğundan mıdır bilmiyordu ama altlarındaki zemin sanki yamuluyordu.

Bu bakımsız eski balkon kaç kişiyi taşıyabilirdi ki? Vanessa bunu düşünmek istemiyordu.

“Bir şey mi oldu?” dedi Vanessa ve Michelle’in yanına oturdu.

Michelle, Vanessa’nın boynuna dolandı ve ıslak bir sesle sümüklerini içine çekti.

“Lanet olasıca Mehmet, beni umursamıyor!”

Vanessa, Michelle’in sırtını okşadı ve gözünün ucuyla Evelina’ya baktı.

“Sen de onu umursama öyleyse,” dedi Vanessa.

“Ama... ben... onu... seviyorum...” dedi Michelle burnunu çekerek. Çıkardığı seslere bakılırsa Michelle sanki sümükleri ve gözyaşları tarafından boğuluyordu. Sözlerine devam etmeden önce birkaç kere yutkundu. “Tüm akşam boyunca bana neredeyse hiç bakmadı. Yalnızca oturdu ve sürekli o Rickard ile konuştu.”

Vanessa, Mehmet’i birkaç saattir görmemişti ve Michelle’in hangi Rickard’ı kastettiğini bilmiyordu.

Evelina gizlice balkonun hemen yanındaki yatak odası penceresini işaret etti. Yere çömmüş olarak oturan Vanessa dizlerinin üzerinde yükseldi ve içeri baktı.

Mehmet, Evelina'nın annesinin yatağının üzerinde EIK'tan bir çocukla konuşuyordu. O Rickard bu Rickard'dı. Bu kıbar, yakışıklı ama yalnızca futbol, protein içecekleri, maç sonuçlarından konuşabilen tamamen anlamsız ve gözlüklü Rickard'dı. Bunlar hiç de Mehmet'in büyük ilgi alanları değildi ama o bir şekilde Rickard'ın anlattıklarına tamamen dalmış görünüyordu.

Vanessa tekrardan Michelle'in yanına çöktü.

"Kimin umurunda?" dedi Vanessa. "Lanet olsun Michelle. Hatırla, bizler partinin en güzel..."

Michelle başını kaldırıp yukarı baktı. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve kanlanmış Michelle güldü.

"Partinin en güzelleriyiz öyle değil mi? Sen, ben ve Evelina. "

"Elbette. Ve ne Mehmet, ne Wille ne de *bir başkası* bunu bizden alabilir. Bu hayatta bir kere on yedi yaşımız var. Sence birkaç yıl sonra onları hatırlıyor olacak mıyız?"

Michelle biraz horultulu bir şekilde gülünce bir burun deliğinin içinde büyük bir sümük balonu kabardı. Vanessa bunu elbisesinin kıvrım kenarı ile temizledi. Ardından Michelle yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. Vanessa'nın elbisesinin üzeri çizgi çizgi siyah maskara oldu.

"Öyleyse toparlan şimdi," dedi Vanessa.

Michelle başını tamam anlamında salladı ve Evelina onlara ayağa kalkabilmeleri için yardım etti. Vanessa'nın başı döndü.

"Neye ihtiyacımız var biliyor musunuz?" dedi Vanessa. "Daha fazla al-kole!"

Vanessa birkaç saat sonra oturma odasındaki koltuğun içinde yarı yatar pozisyonda oturuyordu. Koltuk sanki sessiz ve durgun bir denizin etrafında yüzüyor, Vanessa'yı yavaşça sallıyordu. Müzik ve sesler onu mayıştırıyordu. Her şey Vanessa ve onun içkilerinin suçuydu. Vanessa kıkırdıyordu. Arkadaşlarını seviyordu. Şu anda *herkesi* seviyordu.

"Nasıl gidiyor?" dedi biri Vanessa'nın kulağına ve Vanessa yavaşça gözlerini açtı.

Jari. Jari'nin yüzü, Vanessa'nın yüzünün hemen yanındaydı.

"Çok ama çok iyi," diye cevap verdi Vanessa ve aniden ayrıldığını hissetti. Sanki bir kerede açığa çıkması gereken bir enerji ile yüklüydü. Evelina'nın annesinin teorisinin geçerliliğini test etme vaktiydi.

Vanessa başını kaldırdı ve Jari'yi öptü. Jari tereddüt etmeden Vanessa'yı geri öptü.

Jari'nin ağız sıcak ve yumuşaktı. Vanessa'nın dudakları karıncalanmaya başladı. Vanessa yeniden koltuğun içine gömüldü ve onu takip eden Jari bedeniyle Vanessa'yı kapladı. Biri parmaklarını ağzına sokup ılık çaldı ve diğerleri de gülmeye başladı. Hâlâ birbirlerinin dudaklarını azar azar ısırarak öpüşmeye devam ediyorlardı.

Öpüşmenin ruhu ve bulundukları ortam mahvolunca Vanessa içinden, umarım Wille'nin bundan haberi olur, diye geçirdi.

Vanessa'nın sinirleri Jari'nin dokunuşlarına tamamen kayıtsızdı şimdi. Vanessa'nın tek düşünebildiği Jari'nin öpüşmesinin Wille'nin yavaş ve kararlı öpüşmesinden ne kadar farklı olduğuydu.

Jari çok sarhoştı.

Vanessa gözlerini kapıyor ve birkaç saniye önce yaşıyıp hissettiklerinin içinde kaybolmayı deniyordu ama Jari'nin eli kalçalarını okşadığında Vanessa kalçasını geri çekti.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Olmuyor. Lanet Wille. Her şey lanet olsun.

Vanessa bir elini Jari'nin göğüs boşluğuna koydu ve onu öteye itti. Jari şaşırılmış bir hâlde Vanessa'ya bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Vanessa.

Vanessa, Jari'ye gülümsemeye çalışırken Jari oldukça endişeli görünüyordu. Vanessa, Jari'den hoşlanıyordu, yalnızca onu şu anda öpmek istemiyordu.

"Eve gitmem gerektiğini hatırladım."

Jari, Vanessa ile aynı anda koltuktan ayağa kalktı. Vanessa iki yana yalpaladı, Jari ona destek olsun diye kolunu öne uzattı.

"Seninle geleyim mi? İyi misin?"

Vanessa evet anlamında başını salladı.

"Tamamen iyiyim," dedi Vanessa ve içinden keşke gerçekten öyle olsaydı, diye geçirdi.

Gece karanlıktı ve hava çürüyen bitkilerin kokusu ile kaplıydı. Hava şehri sonbaharın geldiğine inandırmaya çalışıyordu. Eylül...

Vanessa bir gözünü Evelina'ya attığı mesajda ne yazdığında tutmak zorundaydı.

EVE GİTTİM <3 <3 <3

Vanessa sokağın aşağısında erkeklerin böğürdüğünü, kadınların kahkahalarla güldüğünü duyuyordu. Bangırdayan müzik. Yötevoren'in sesi. Vanessa gözlerini kısarak cep telefonunun ekranının üzerindeki saate baktı. Saat on iki otuzdu. Yötevoren yarım saat sonra kapanıyordu. İçerisi şimdi muhtemelen tıklım tepişti ve her şey son hızıyla devam ediyordu.

İnsanlar girişin önünde kümeler hâlinde duruyordu. Tökezleyenler, sarhoşluktan sesi kayanlar ve birbirinden destek alanlar. Durumu en vahim olanlarsa alkolle nasıl başa çıkacaklarını öğrenmek için uzun zamanı olan orta yaşlılardı. Vanessa onların yanlarından geçerken konuşmalarının bazı kısımlarını yakalıyordu.

Pazarlıkların en bol ve canlı olduğu anlar yaşanıyordu. Kim kiminle eve gidecek? Kim parti sonrasına kalacak? Kim eve yalnız gidecek?

Vanessa pencereden barda bir erkek ve bir kadının oturduğunu gördü. Birbirlerine o kadar yakın oturuyorlardı ki kesin yeni âşıktılar. Kız gülmeye başladığında koyu ve parlak atkuyruğu zıplıyordu.

Vanessa birinin nasıl bu kadar safça mutlu olabileceğini merak etti. İnsan bir ilişkinin sürme şansının mikroskobik küçüklükte olduğunu gerçekten unutabilir miydi? Peki ya kendisi? Vanessa? O bir daha böyle mutlu olacak mıydı? Bir ilişkisi olacak mıydı? Vanessa'nın şu an için kesin olarak hissettiği bir şey varsa o da ömrünü acı, kin ve kırgınlık içinde geçirme riski taşıdığınıydı.

Sonrasında her şey hızla gelişti.

Jonte barda belirdi.

Kız Jonte'ye doğru döndü ve gülümsedi. Kızın yüzünün yandan görünümünde tanıdık bir şeyler vardı.

Kızın erkek arkadaşı oyunbaz bir şekilde kızın çenesini tuttu ve kızı ağzından öptü.

Vanessa tam bir adım adatacağı ki kızın erkek arkadaşının yüzünü gördü.

Wille. Wille'yi bu. Yüzü tertemiz tıraşlıydı, saç kesimi yeniydi ve üzerinde her zamanki tişörtlerinden daha dar olan siyah bir tişört vardı.

Vanessa'nın bağırsakları birbiri etrafında kıvrılan kaygan ve ıslak yılanlara dönüşmüştü. Yötevoren'in köşesine koştu ve otoparkın yanındaki küçük çalılığın içinde öne eğildi. Yoğun ve şiddetli bir kusma isteği vardı ama ağzından tek çıkan şey şeffaf ve yapışkan tükürükler oldu.

Doğrudu. Tam şu anda aklına gelenin çok kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama buna karşı koyamıyordu.

Gözlerini yumdu ve tüm dikkatini gücüne vermeye denedi. İçki içmenin bunu yapmayı zorlaştırdığını anladı. Kendi o kadar fazla zorladı ki yine midesi bulandı ama sonrasında büyü, derisinin üzerinde bir meltem gibi yavaşça esti. Görünmezliğin içine doğru kayan Vanessa derin bir nefes aldı ve Yötevoren'in girişine doğru yürüdü.

Konsey onlara büyü kullanmayı yasaklamıştı. Her türlü büyüyü. Onları korkutmayı deneyen o lanet olasıca Alexander her yerde casusları olduğunu iddia ediyordu. Peki ama bu casuslar, tabii eğer varlarsa, görünmez birini nasıl göreceklerdi? Her ihtimale karşı uzun parmaklarının ikisini de havaya kaldırıp kendi etraflarında döndürdü.

Vanessa yüksek bir taburenin üzerinde yarı oturan, yarı ayakta duran ve sıkılmış hâlde etrafa bakan bar korumasını geçti.

Geçen yaz Vanessa'yı ve Evelina'yı dışarı o fırlatmıştı. Vanessa kendine hâkim olamayacaktı. Bar korumasının kulağını hızlı ve sert bir şekilde çimdikledi. Bunun üzerine bar koruması tabureden ayağa kalktı ve gözlerini kocaman açarak etrafına baktı. Vanessa güldü ve Yötevoren'e girdi.

İçeride tropik bir sıcaklık vardı. Bedenlerin, alkolün ve çaresizliğin koku hissediliyordu. DJ, Vanessa'nın annesinin bazen dinlediği bir şarkıyı çalıyordu. Vanessa dans pistinin üzerinden geçerken yansıyan ışıklar sanki her şeyin bir rüya olduğu hissini uyandırıyordu.

What is love? Baby don't hurt me, don't hurt me, no more...

(Aşk nedir? Bebeğim beni incitme, beni incitme, beni daha fazla incitme...)

Vanessa içeriye dolmuş kızların arasından geçerken kızlardan birini öyle bir ittirdi ki uzun bacaklı ve çiçekli elbiseli kız yere düştü.

Diğerleri gülmekten iki büklüm oldular.

Üzgünüm, diye düşündü Vanessa içinde ve bara doğru yürüdü.

Vanessa, Jonte'yi yandan görüyordu. Jonte birasını bir bardağa koymamış, doğrudan şişeden içiyordu.

Vanessa bir sütunun etrafından dolaştı ve Wille ile koyu saçlı kızı gördü. Bar sandalyelerinde oturuyorlardı şimdi.

Bu, şu Elin'di öyleyse.

Güzeldi. Lanet olsun, gerçekten güzeldi. Çıkık elmacık kemikleri, kulsursuzca alınmış kaşlar, üzerine her gece pahalı kremler sürölüyormuş gibi görünen bir cilt.

Ve şimdi Vanessa onu tanıdı. Storvalls Meydanı'ndaki bankada çalışıyordu. Nicolaus ve Vanessa'yı tüm banka kasalarının durduğu odaya o indirmişti.

Vanessa o zaman da görünmezdi.

Onun seni aldattığı şu kız... Sen o kıızı bir keresinde gördün ama o seni hiçbir zaman görmedi.

Vanessa, şu lanet olasıca Mona'nın her zaman haklı çıkmasından yorulmaya başlıyordu.

Vanessa kendini onlara biraz daha yaklaştırdı. Artık tamamen yanlarında duruyordu. Elin yeniden Wille'ye doğru döndü. Vanessa sanki doğrudan paralel evrene düşmüş gibi hissediyordu. Henüz birkaç hafta öncesinde Wille, Vanessa'nın hayatındaki en önemli kişiydi ve günlük hayatı onun etrafında dönüyordu. Nişanlanmışlardı, Wille ile bir gün Engelsfors'u terk etmeyi istiyordu. Şimdiyse Wille burada durmuş, başka birine Vanessa'ya baktığı gibi bakıyordu.

Vanessa'nın karnındaki yılanlar yeniden canlandı. Vanessa ağzını dolduran tükürüğü kararlılıkla yuttu.

"Eve gitme zamanı geldi belki de?" dedi Elin ve söylediği yalnız ve yalnızca belli bir şeye işaret ediyormuş gibi gülümsedi.

Ve alkol ve uyuşturucu bulundukça bir partiyi asla terk etmeyen Wille uysal bir şekilde başını salladı ve Elin'i öptü.

"Biz gitmeyi düşünüyoruz," diye bağırdı Wille müziğin sesini bastırmak için ve Jonte başını tamam anlamında salladı.

Wille ve Elin daha şimdiden bir *biz* yani, sanki beni hiç hatırlamıyormuş gibi, diye düşündü Vanessa.

"Ben kalıyorum," diye geri bağırdı ve içki söylemek için bara döndü.

Wille ve Jonte arasındaki hava gerginmiş gibi görünüyordu.

Güzel, diye düşündü Vanessa.

Wille oturduğu yerden tuvaletlere doğru bakıyordu. Vanessa bu fırsatı değerlendirmeye karar verdi.

Wille'nin arkasındaki sandalyenin üzerine oturdu. Plastik deriden yapılmış sandalye üzerinde hâlâ Elin'in poposundan yayılan sıcaklığı taşıyordu.

Vanessa, Wille'ye doğru döndü. Onun bildiği kokusunu duyumsadı. Gözyaşları gözlerinin kenarlarını yakıyordu. Wille bira bardağını yukarı kaldırırken Vanessa dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı.

"Böyle bir şeyi bana nasıl yapabildin?" diye fısıldadı Vanessa.

Wille'nin ağızındakini püskürdü ve bardağından dışarı birkaç soğuk bira damlası sıçradı ve uyluklarının üzerine kondu.

"Nessa?" dedi Wille kısıp bir sesle.

Jonte arkasını döndü.

"Senin derdin ne? Ne oluyor?" dedi Jonte.

Wille tam ağızını açacaktı ki Vanessa önce davrandı.

"Bir şey söyleme. Senin deli olduğunu sanacak," diye fısıldadı Vanessa.

Wille ağızını yeniden kapadı, Jonte'ye baktı ve başını bir şey yok anlamında salladı.

"Belki sen *deli* değilsindir ha?" diye sordu ve Wille solgunlaştı. "Veya ben gerçekten buradayım ve sen bunun hakkında hiçbir şey yapamıyorsun. Neye inanacağını kendin seç ama ben yaptığın her şeyi görüyorum. Her şeyi biliyorum. Onunla seviştiğin her sefer yanınızda oturup size baktım. Ona söylediğin her şeyi duydum."

Vanessa, Wille'nin yüzüne yavaşça üfledi ve Wille'nin gözleri ardına kadar açılarak korku doldu.

"Bundan böyle benden hiçbir şey saklayamayacaksın," diye fısıldadı Vanessa ve ayağa kalktı.

Yukarı baktığında Jonte'nin kendisine doğru baktığını sandı. Ama hayır Jonte yalnızca Vanessa'nın olduğu yöne doğru bakıyordu. Jonte sanki Vanessa'nın orada olduğunu hissetmişti.

Vanessa, Wille'ye son bir bakış attı. Wille birasının geri kalanını bir dişi içti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jonte ve Wille başını hayır anlamında salladı.

"Ben sanki böyle bir geçmişe dönüş gibi bir şey..."

Vanessa ışıkların içinde kayboldu. Kazandığı zafer içinde büyüyordu. Vanessa gözünün ucuyla Elin'in tuvaletten çıktığını gördü ve kıkırdamaya başladı. Kahkahaları içinde bir yerlerde kabarıp taşıyordu. Müzik, Vanessa'nın yüksek kahkahalarını bastırıyordu.

27

İçinde bir sürü yiyeceğin olduğu ağır ve kartondan torbalar, Anna-Karin'in bacaklarına pat pat çarpıyordu. Anna-Karin'in yanında yürüyen annesi, içi yarısına kadar olan bir karton yemek torbasını zar zor taşıyordu.

"İnsanları burada durup boş boş takılmaktan başka yapacak bir işleri yok mu?" diye homurdandı annesi ve sokağın yukarısına baktı.

Kaldırım insan doluydu. Çoğunun üzerinde sarı tişört ve süveter vardı. Anna-Karin ve annesinin oturdukları evin karşısındaki lokalin üzerinde yeni bir tabela vardı. Sarı bir arka plan üzerinde mor harflerle POZİTİF ENGELSFORS! yazıyordu.

Birkaç gün önce gerçekleştirilen açılıştan beri her hafta sonu bayram havasında geçiyordu. Annesinin söylenmediği tek bir dakika bile yoktu.

"Mia!" diye bağırdı bir kadın sesi Anna-Karin ve annesi tam sokağın karşısına geçecekken.

Annesi yakalanmış hatta neredeyse korkmuş gibi görünüyordu. Arkadaşlarının yanından ayrılan bir kadın onlara doğru yürüyordu. Kadın tanıdık görünüyordu. Kadının gri saçları ve unutulmuş gibi duran birkaç sarı perçemi vardı.

Anna-Karin'in annesine sarılan kadın onun kazık gibi durduğunun farkına varmamış gibi görünüyordu. Sonrasında kadın elini Anna-Karin'e doğru uzatarak kendini Sirpa olarak tanıttı.

"Ben senin annenle aynı okula gittim," dedi Sirpa. "Birkaç kere İca'da karşılaşmıştık. Ben orada çalışıyorum."

"Öyle mi?" dedi Anna-Karin.

"Bugün Pozitif Engelsfors ile bir toplantımız var," dedi Sirpa.

"Her yerde görüyorum," dedi annesi sinirli bir şekilde ve Anna-Karin utandı.

"İyi vakit geçiriyorsunuz sanırım," dedi Anna-Karin annesinin ayıbını ört bas edip havayı yumuşatmak için.

Anna-Karin karton torbaları yere, kaldırımın üzerine koydu ve ellerine yeniden kan gitmesi için onları salladı. Tilkinin ısırdığı yer kaşınmaya başladı.

"Evet, ne kadar da hoş bir atmosfer değil mi?" dedi Sirpa ve merkeze doğru hasret dolu bir bakış attı. "Engelsfors'un tam da böyle bir yere ihtiyacı vardı."

Sirpa, Anna-Karin'e doğru döndü.

"Senin gibi genç biri için buna inanmak çok zor muhtemelen ama Engelsfors bir zamanlar refah içinde gelişen ve umut verici bir  ehirdi. Eğer kendimize, etrafımızdaki tüm olanakları görmeyi  ğretirsek bu  ehri yeniden geliştirip ilerletebiliriz. I eri gelmek istemez miydiniz? Helena ile tanı ırdınız belki? Helena Malmgren ile demek istedim elbette."

"Senin bahsettiğin Helena'yı yeteri kadar tanıyorum ben," dedi annesi ve karton torbaların içinde sigaralarını aradı.

"O tamamen muhteşem, Mia. Muhteşem bir rol model. Tüm ya adıklarından sonra ne kadar da güçlü. O benim hayatımı değiştirdi. Yıllardır  u boynumdan çekiyordum ama Helena bana problemin tavır ve davranı larımda yattığını gösterdi. Etrafta sürekli negatif ve yıkıcı düşüncelerle dolanırsam elbette acım olur. Eğer sağlıklı olduğumu d   rsem o zaman acıdan kurtulurum."

Anna-Karin, Sirpa konuşurken sigarasını aceleyle içen annesine bakıyordu. Anna-Karin, annesinin Sirpa'nın söylediği tek bir kelimeyi bile anlayıp kabul etmeyi reddettiğini açıkça görebiliyordu. Ve elbette Sirpa'nın anlattıkları kulağa çok belirsiz ve bilimsellikten uzak geliyordu ama annesi Sirpa'nın ne kadar mutlu olduğunu bilmiyor muydu?

"Helena belki sana sırtın konusunda yardımcı olabilir," dedi Anna-Karin, annesine.

" imdi gitmeliyiz," dedi annesi ve sigarasını yere fırlattı.

"Aceleimiz yok, değil mi?" dedi Anna-Karin ve masum görünmeye çalıştı.

Annesi Anna-Karin'e öfkeyle baktı.

"Bir engeliniz de olmadığına göre, haydi  yleyse benimle gelin!" dedi Sirpa dedi ne eyle.

Sirpa onları kaldırımın üzerinde insan kalabalığının içinden geçirerek Pozitif Engelsfors Merkezi'ne soktu. I eride daha da fazla insan vardı. Her yerde neşeli yüzler g r l yordu. Herkes sanki yalnızca burada var olarak büyük ve önemli bir şeye sahip oluyordu.

Anna-Karin durduğu yerde oynadığı futbol takımından birkaç çocukla konuşan Gustaf'a bakıyordu. Okuldan başkaları da vardı. Anna-Karin onların kim olduklarını tanıdı. Sınıftaki Hannalar, Minu'nun müdirenin kovulması esnasında orada olduklarını söylediği resim  ğretmeni ve Tommy Ekberg.

Anna-Karin, Jari'yi gördüğünde durdu. Kalbi de elbette.

Yıllardır uzaktan sevdiği Jari. Anna-Karin bazen ondan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Ancak geçen Noel, Jonte'nin verdiği partiden sonra Jari, Anna-Karin'in neredeyse düşünemediği bir şeye dönüşmüştü.

Anna-Karin'in bedeni tam Anna-Karin'e kaçmasını bağırırken Jari, Anna-Karin'e baktı.

Bakışları bir süre Anna-Karin'in üzerinde kalan Jari sonrasında ilgisiz bir şekilde öteye baktı. Birbirlerini son gördüklerinden beri birkaç ay geçmişti. Belki de Anna-Karin ile yaşadığı şu açıklanamaz şeyi bilinçaltına gömmüştü. Anna-Karin böyle olmasını umdu.

Anna-Karin annesine ve Sirpa'ya yetişebilmek için acele etti ve karton torbaları yeniden aşağıya koydu.

"Helena! Seninle tanışmak isteyen biri var!" diye bağırıldı Sirpa.

Turuncu saçlı bir kadın arkasını döndü.

Helena Malmgren. Elias'ın annesi.

Helena Malmgren'in üzerinde, ince ve uçuşan kumaştan yapılmış tam boy bir elbise vardı.

Helena Malmgren'in elbisesinin parlak sarı rengi, aşağıdan yukarıya doğru onun yüzünü aydınlatıyordu.

"Mia!" dedi Helena Malmgren ve sanki Anna-Karin'in annesinin ortaya çıkışı muhteşem bir hediyeymiş gibi tüm yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Seni görmek ne kadar hoş!"

Anna-Karin'in annesi cevap olarak bir şey mırıldandı. Helena, Anna-Karin'e döndü ve onu yukarıdan aşağıya süzdü. Anna-Karin hem kendini kötü hissetti hem de bu kadar dikkatli incelendiği için gizliden bir gurur duydu.

"Dik dur kızım!" dedi Helena. "Dünyayı gülümseyerek karşıla ki dünya da sana gülümsesin."

Helena sanki gizli bir sırrı paylaşıyorlarmışçasına Anna-Karin'e göz kırptı. Sonra yeniden Anna-Karin'in annesine döndü.

"Geçen kış olan şu yangını duydum," dedi Helena.

Annesi başını evet anlamında salladı.

"Şimdi bunun iyi bir şeyin başlangıcı olduğuna cesaret etmek zorundasın," diye devam etti Helena. "İmkânlar her zaman vardır yeter ki insan onları görmeyi seçsin. Bir kapı kapanır diğeri açılır."

"Söylemesi kolay," diye tısladı annesi. "Ama babam sakatlandı ve ben

çocukluğumun geçtiği çiftliği terk etmek zorunda kaldım. Anna-Karin'in tüm sorumluluğunu kendim taşıyorum."

Anna-Karin annesinin gerçekleri bu şekilde çarpıtmasının iğrenç olduğunu düşündü. Anna-Karin'in içinde kabaran öfke öylesine güçlüydü ki onu neredeyse fiziksel olarak zorluyordu.

Anna-Karin annesine doğruyu söyletebileceğini düşündü ve annesine baktı. *Benim hiçbir sorumluluğumu almıyorsun. Beni umursamıyorsun bile. Büyükbabamı da umursamıyorsun. Solbacken'e onu ziyaret etmeye hemen hemen hiç gitmedin. Şehre taşınmak isteyen sendin. Bunu yapmaya ihtiyacımız yoktu. Yangından mutlu olduğuna da bahse girerim.*

Büyü kullanma ve annesini doğruyu söylemesi için zorlama isteği o kadar güçlüydü ki Anna-Karin neredeyse kontrolünü kaybediyordu. Bundan daha güçlü olan tek şey Konsey'di.

"Zor olduğunu anlıyorum," dedi Helena aynı kibar sesiyle. "Ama bunu yeni bir hayata başlamak için bir şans olarak da görebilirsin. Yeni ve heyecanlı bir kariyer."

Helena tam da annesinin duymaya ihtiyacı olan şeyi söylediği için Anna-Karin ona gözünün ucuyla minnettar bir şekilde baktı.

"Bu sırtımın acısıyla bir iş bile bulamıyorum."

Annesinin sesi saldırgan çıkıyordu ama Helena korkmuş benzemiyordu.

"Biz burada, P.E.'de birbirimize tam da böyle yardımcı oluyoruz," dedi Helena ve annesine doğru yaklaşarak onu birazcık kokladı. "Bu sigara kokusunda da bir şeyler yapabiliriz."

Helena yeniden göz kırptı.

Bu annesi için bardağı taşıran son damla oldu.

"Şimdi gitmek zorundayız," dedi annesi Anna-Karin'i de oradan çekerek.

"İstedığınız zaman geri gelin!" dedi Helena. "Bizim kapılarımız, kucaklarımız her zaman açık!"

Annesi lokalden kızgın bir şekilde çıktı, kaldırımın üzerindeki insanları dirsekledi ve uzun adımlarla sokağın karşısına geçti.

"Kimse benim hayatıma burnunu sokamaz," diye sessiz ama asabi bir sesle homurdandı annesi apartman kapısını açıp içeriye girerken. "Onun için tüm bunları söylemek kolay tabii..."

"Kolay mı?" diye öyle bir bağırdı Anna-Karin sesi merdiven boşluğunda

yankılandı. Apartman kapısı arkalarından küçük bir gürültüyle çarpılarak. "Elias öldü! Helena'nın *oğlu* öldü! Ve o buna rağmen *sana* yardım etmeye çalışıyor!"

Anna-Karin'in öfkesi sonunda taşmıştı. Annesi şok olmuş bir şekilde Anna-Karin'e bakıyordu.

"Sen buna seve seve inanmak istesen de dünyadaki en üzücü şey senin başına gelmedi," dedi Anna-Karin.

"Benim başıma gelenleri nasıl yaşadığımı bilmiyorsun."

"Evet, kesinlikle biliyorum," dedi Anna-Karin. "Çünkü ben de tam olarak aynı şeyleri yaşıyorum," dedi Anna-Karin. "Ve sen de muhtemelen bunu tüm bu zaman boyunca biliyordun. Ama bunu umursamadın ve bunun yerine kendin için üzüldün!"

"Demek öyle, ben yine kötü bir anne oldum şimdi değil mi? Çok teşekkürler, Anna-Karin. Ben zaten yerdeyken bana tekme savurduğun için teşekkürler!"

Anna-Karin bu taktiği tanıyordu. Anna-Karin, annesini eleştiren bir şey söylemeye birazcık yaklaşırsa annesi böyle yapıyordu. İnsana söylediklerini geri alsın diye vicdan azabı çektiyordu. İnsan bu stratejinin nasıl işlediğini bilse bile vicdan azabına dayanamayıp sözlerini geri alıyordu.

Ama bu kez böyle olmayacaktı.

"Yardım al!" dedi Anna-Karin ve karton torbaları elinden bıraktığında konserve kutuları ve meşrubat şişeleri yere doğru yuvarlandı.

Anna-Karin apartmandan çıktı ve sokağın birazcık aşağısına gelene dek arkasını dönmedi. Annesi ne apartman girişinde ne de dairenin penceresinde göründü.

Ama Pozitif Engelsfors'un dışında Helena duruyordu. Helena'nın etrafı insanlarla çevriliydi ama o doğrudan Anna-Karin'e baktı ve ona doğru sıcak bir şekilde gülümsedi.

Anna-Karin tam Helena'nın gülümsemesine cevap verecekti ki Krister Malmgren lokalin kapılarından dışarı çıktı ve kolunu karısının omzuna koydu.

Anna-Karin'in annesi Krister'i, genellikle "Majesteleri" olarak çağırıyordu. Krister, Helena'ya bir şey dedi ve birlikte lokalin içine yürüdüler.

28

Vanessa uçuyordu.

Havanın içinde y kse e, daha da y kse e uçuyordu. Karanın çok ama çok alçakta olduğunu ve eğer yere düşerse öleceğini biliyor ama korkmuyordu. U maya devam ediyordu. Yukarı, yukarı, yukarı...

Vanessa bir bulutun içinden geçiyordu. Sisin içinde olmak gibiydi. Bulutun diğer tarafında gökyüzü açık ve maviydi yine.

Bedenini hafif r zg ra bıraktı. Tek yapması gereken doğru yöne e ilmekti, sonrasında rüzgâr onu istediği yere götürüyordu. Uçmak bu kadar kolaydı i te. Bunu daha önceden neden anlamamı tı?

Çok aşağıdaki karanlık bir ormanı görüyordu Şimdi. Su dolu çukurların yüzeylerinde parlayan güneşi ve biraz sonra da çatısı kubbe gibi olan dans pistini gördü.

Görüş açısı yükseldiğinde ufukta okul binası gözüne ili ti.

Rüzgâr Vanessa'yı taşımayı kesti.

Vanessa yatağında uyandığında kendini gerçekliğin içine sertçe d  m   de parçalanmış gibi hissetti. Sonrasında akşamdan kalma anılar Vanessa'nın üzerine  ı  gibi d  şerek onu gömdüler.

"Berbat görünüyorsun," dedi Linn a ve Vanessa'yı içeri aldı.

"Ak amdan kalmayım," diye inledi Vanessa.

Vanessa oturma odasına geçti ve Linn a'nın koltuğuna oturdu. Vanessa koltuğun yıpranmış kadife kuma ının yumu aklı ını çıplak bacaklarında hissediyordu.

Sehpanın üzerinde bir öbek siyah t l vardı. Linn a t lleri kucağına aldı, yatak odasının içinde gözden kayboldu ve dikiş makinesinin bulunduğu yerde gürültü çıkararak bir Şeyler yaptı.

" ay veya başka bir Şey ister misin?" dedi Linn a geri geldiğinde.

K k l n  uçuk pembe bir ta la ba ının arkasında sabitledi. Yüzünde makyaj yoktu. Farklı ama güzel görünüyordu. Her zaman olduğu gibi güzel.

"Seve seve bir su alırım," dedi Vanessa. "Hâlâ nasıl bu kadar sıcak olabiliyor?"

"Anna-Karin sıcaklık dalgasının doğaüstü olduğunu söylüyordu ya. Haklı olmalı," dedi Linn a ve mutfa a gitti.

Vanessa koltuğun yanında duran porselenden yontulmuş hasarlı kaplana baktı ve daha sonra bakışlarının duvarlarda asılı olan güzel ama korkunç resimlerin üzerinde gezinmesine izin verdi. Karanlık olunca Linnéa daireyi sıcak bir ışığın içine yatan küçük kırmızı lambaları yaktı. Gün ışığında oda, daha az gizemliydi. Oda bu hâliyle neredeyse daha fazla etkileyiciydi. Daha özel ve samimi. Linnéa'nın makyajsız yüzü gibi.

Linnéa içeri geldi ve elindeki büyük bir bardak suyu sehpanın üzerine koydu. Koltuğun öteki ucuna geçti ve bağdaş kurarak oturdu.

“Sana gelip senden Wille hakkında tavsiye istediğim zamanı hatırlıyor musun?” dedi Vanessa.

Vanessa'yı daha da fazla sıcak basıyordu. Sanki o akşamı düşündüğünü söyleyerek duygu dünyasını Linnéa'ya tüm çıplaklığıyla sunmuştu.

“Elbette hatırlıyorum,” dedi Linnéa ve bakışlarını kaçırdı. “Perişan bir hâldeydin. Bunu unutmak çok zor,” diye ekledi Linnéa ve gülümsedi.

Vanessa güldü ve su içmek için sehpanın üzerinde duran bardağa uzandı, suyundan birkaç yudum aldı.

“Ne zaman perişan olsam her zaman buraya geliyorum. Ne iyi,” dedi Vanessa. “Tanrım şu anda senin evinde olmaktan o kadar mutluyum ki. Yoksa patlayacaktım. Seninle konuşmak zorundayım.”

“Anlat,” dedi Linnéa ve bir sigara yaktı.

Vanessa kendisini teselli etmek için Jari ile bulunduğu başarısız seks girişimini anlatırken Linnéa sessizce dinliyordu.

Vanessa görünmez olup Wille'nin canını nasıl sıktığını anlattığında Linnéa kahkahalarla gülmeye başladı. Linnéa kahkahalarını Vanessa'ya da bulaştırdı. İkisi de karınlarını tutarak kahkahalarla gülüyorlardı.

“Ciddiyim bak artık durmak zorundayız,” dedi Vanessa. “Daha fazla gülemeyeceğim.”

“Keşke Wille'nin yüzündeki ifadeyi görebilseydim,” diye kıkırdadı Linnéa.

Vanessa, Wille'nin yüz ifadesini taklit etti ve biraz daha güldüler.

Sonrasında Vanessa bir şey söylemek istedi ama yüz kasları buna izin vermiyordu. Gülmeyi bırakmasına rağmen Vanessa'nın yüzünde hâlâ aptal bir gülümse vardı. Vanessa az sonra söyleyeceği şeyin Linnéa tarafından ciddiye alınmasını istiyordu bu yüzden kendini biraz rahatlatmayı denedi.

“Konsey'in casusları ya benim Yötevoren etrafında koşuşturup şaklaban-

lık yaptığımı gördüyse?” dedi Vanessa. “Alexander’in benim sarhoş olmamı bir mazeret olarak göreceğini sanmıyorum.”

“Belki de yaptıklarından hiçbir zaman haberi olmayacak,” dedi Linnéa.

“Ama büyü denemeleri yaptığımızda siz bazen beni görünmez olmama rağmen görebiliyordunuz.”

“Evet, ama bu yalnızca biz Halka olarak birbirimize bağlı olduğumuz için.”

“Ama hayvanlar beni görebiliyor ya... Konsey’in familiarisi olan bir hayvanın beni gördüğünü düşünsene.”

“Konsey bizi her zaman gözetleyemez,” dedi Linnéa.

“Umarım halksmdır,” dedi Vanessa ve içini çekti. “Bir başka önemli konumuz daha var. Şu Jari hakkında ne düşünüyorsun? Ona delirmediğim bir başka sefer için yeni bir şans vermeli miyim? Manyak yakışıklı. Karındaki baklava dilimlerini hissederdin. O derece. Ondan hoşlanıyorum.”

Linnéa’nın gülümsemesi bir anda kayboldu. Linnéa camdan dışarı bakıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Linnéa monoton bir ses tonu ile. “Neden olmasın yani?”

“Evet ama eğer onunla yatarsam onu bana âşık olacağına inanıyor musun? Çünkü şu anda en son katlanabileceğim şey, bana âşık olup benimle ciddi bir ilişki yaşamak isteyecek biri.”

Linnéa her anlama gelebilecek bir hımm sesi çıkardı.

“Demek istediğim şu ki Wille’ye karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmediğimden bile emin değilim,” diye devam etti Vanessa. “Onu özlemek istemememe ve yaptıkları için ondan nefret etmeme rağmen özlüyorum onu. Onu o kızla gördüğümde... Bambaşka biri gibiydi. Tamamen değişmişti. Sanki sırf o kızla doluydu, kız onu...”

“Ne ummuştun ki?” diye Vanessa’nın sözünü kesti Linnéa.

“Wille’nin yalnız olmadığını biliyorsun. Onun sürekli kendisine bakan birine ihtiyacı var. Ben onu bıraktıktan sonra seninle birlikte olması ne kadar zaman aldı?”

Vanessa ne cevap vereceğini bilemiyordu. Vanessa, Wille’nin kendisinin pabucunu dama bu kadar çabuk atacağına kesinlikle inanmıyordu. Linnéa açıkça bunun böyle olduğunu söylüyordu ama Vanessa bunu kabul edemiyordu.

“Ayrıca Wille siz birlikteyken de beni aramaya devam etti,” dedi Linnéa.

“Eğer aranız bozulursa diye beni yedeğinde bulundurmak istermiş gibi. Bir süre sonra muhtemelen seni de aramaya başlayacaktır.”

Vanessa gözlerini dikmiş Linnéa’ya bakıyordu. Gerçek, Linnéa tarafından dile getirildiğinde kulağa çok acımasız geliyordu. Vanessa, Wille’ye karşı hâlâ duygular beslediği ve Linnéa kadar güçlü olmadığı için kendini bir aptal gibi hissediyordu.

Bunun hakkında Linnéa ile konuşmamalıydı. Buraya gelmemeliydi bile.

* * *

Buraya gelmemeliydim bile.

Linnéa, Vanessa’nın düşüncesinin gücü karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Vanessa’nın düşüncesi Linnéa’nın başının içine öylece düşüvermişti.

Şu çenemi neden tutamadım? Konuşmasam, yalnızca dinlesem olmaz mıydı yani, diye düşündü Linnéa.

Linnéa, Vanessa’ya bakamıyordu bile. Ya Vanessa, Linnéa’nın onun düşüncesini duyduğunu anlarsa? Linnéa bunun olmasından çok korkuyordu. Vanessa belki de Linnéa’nın onu bilerek ve isteyerek dinlediğine inanacaktı?

Zil çaldı.

“Hemen geliyorum,” dedi Linnéa ve ayağa kalktı.

Linnéa’ya haber vermeden öyle pek kimse gelmiyordu ve Linnéa bu kimselelerden biriyle karşılaşmak istemiyordu.

Özellikle de kapıyı açtığında karşısında duran beyaz sarı saçlı, burun deliği üzerinde parlayan küçük bir taş taşıyan bu kadınla.

“Merhaba, Linnéa,” dedi Sosyal Hizmetler’den Diana.

Diana’nın yüzündeki endişeli ifade Linnéa’yı ölesiye korkutuyordu.

Babama bir şey olmuş, diye düşündü Linnéa. Yoksa bir pazar gününün öğleden sonrası Diana neden Linnéa’nın kapısına gelecekti ki?

“İçeri gelebilir miyim?”

“Elbette,” dedi Linnéa ve Diana’yı içeri aldı.

Diana jimnastik ayakkabılarını bile çıkarmadan girdi içeriye. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Linnéa, Diana’yı takip etti, yere fırlatılmış bir ceket askıya astı.

Diana gelmeden önce saatlerce temizlik yapıyordu. Sigara dumanı ko-

kusu gitsin diye evi havalandırıyor, aynanın üzerindeki her bir dış macunu lekesini ovalayarak çıkartıyor, daire si Linnéa'nın hayatını temiz, güzel ve düzenli tutma yeteneğini gösteren bir anıt olana dek toz alıyordu. Şimdiyse etraf çok dağınıktı.

Linnéa ve Diana oturma odasına girdiğinde Vanessa başını kaldırarak yukarı baktı.

"A bir misafirin var," dedi Diana.

"Bu Vanessa. Okuldan arkadaşım."

Diana ileri doğru uzattı ve Vanessa'yı selamladı.

"Linnéa ile biraz özel konuşabilir miyiz?" dedi Diana.

"Elbette," dedi Vanessa. "Benim de zaten eve gitmem gerekiyordu." Vanessa, Linnéa'ya hızlı bir bakış attı. "Görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi Linnéa ve tığ gibi keskin mikser onun kalbini bir püre hâline getirdi.

Diana koltuğa oturdu ve etrafına baktı. Linnéa yanan sigarayı küllüğün içinde söndürdü.

"Pek iyi görünmüyor," dedi Diana.

"Birkaç hafta önce erkek arkadaşından ayrıldı," dedi Linnéa.

"Öyleyse birlikte partiliyorsunuz?" dedi Diana ve bakışlarını odada gezdirdi.

Linnéa gittikçe daha da fazla huzursuzlaşıyordu. Bu toplantı ne hakkındaydı gerçekten de?

"O partiliyor olabilir," dedi Linnéa. "Ama ben hayır. Ben artık 'partilemiyorum',"

Diana başını döndürüp doğrudan Linnéa'ya baktığında burun deliğinin üzerindeki taş parıldadı.

"Bana son üç toplantımızı neden kaçırdığını açıklayabilir misin?"

Linnéa'nın, Diana'nın söylediklerini anlayabilmesi için bile birkaç saniyenin geçmesi gerekti. Bir tiyatro oyununda repliklerini unutan tek kişi olduğu bir kâbus görüyormuş gibi hissediyordu.

"Onları iptal eden sendin," dedi Linnéa.

Diana başını yana eğdi ve öncekinden de endişeli göründü. Linnéa içindeki kaygı ve bunaltının nasıl da panik atağa doğru ilerlediğini hissedebiliyordu. Diana diğer Sosyal Hizmetler memurelerinden farklı olarak her

zaman Linnéa'nın tarafındaydı. Eğer Linnéa, yetimler yurduna gönderilmeyip kendisine bir daire verilmediyse bu Diana sayesindeydi.

Bununla birlikte daireyi elinde tutabilmek için insanın davranışlarında sağlam bir disiplin ve iradeye de sahip olması gerekiyordu. Tek bir hata her şeyi mahvedebilirdi.

"En son toplantı geçen cumaydı," dedi Diana.

"Ama Sosyal Hizmetler'den aradılar ve bana senin hasta olduğunu söylediler. Önce bir gıda zehirlenmesi ardından da grip. Senin beni aramanı bekledim ben de yalnızca."

Linnéa söylediklerinin kulağa nasıl da ucuz mazeretler gibi geldiğini hissedebiliyordu.

"Lütfen Linnéa. Yüzüme karşı yalan söyleme."

"Ama yalan söylemiyorum ki öyle..."

"Ben hasta değildim öyleyse neden biri seni arayıp böyle söylesin ki?" dedi Diana "Telesekreterine birkaç tane mesaj da bıraktım. Hatta cep telefonuna bıraktığım çağrılara da cevap vermedin."

Linnéa şimdi bir panik atağa kapılamazdı. Sırf bunun düşüncesi bile onun daha da paniklemesine yol açıyordu. Linnéa sakinleşmeye ve kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Aklı başında ve yetişkin bir insan gibi. Yetişkin Linnéa. Sorumluluk alan Linnéa.

"Ne mesajlarını aldım ne de çağrılarını. Lütfen Diana, bana inan."

"Şu giden Vanessa mı parti düzenlettiriyor sana?"

"Ne partisi?"

"Komşuların şikâyetinde bulundu. Açıkça söylemek gerekirse çok gürültü yapmışsınız. Hafta içlerinde bile geceleri gürültü yapıyormuşsunuz. Sabaha kadar sürüyormuş."

"Benim doğru dürüst komşum bile yok!" diye aniden bağırdı Linnéa hayretini ifade etmek için.

"Partiler verdiğini inkâr etmiyorsun yani?"

"Elbette ediyorum!"

Diana içini geçirdi.

Linnéa kendisinin çok derin soluk alıp verdiğinin farkına vardı. Diana onu dinlemek, ona inanmak zorundaydı. Diana daha öncesinde Linnéa'yı her zaman dinmişti.

“Tamamen suçsuz olduğunu mu söylüyorsun yani?”

“Evet.”

Linnéa’yı onaylamadığı yüzünden belli olan Diana’nın ağzı kısa bir ekşi çizgisi hâlini aldı. Linnéa yanlış cevap vermişti.

“Yani ben yalan mı söylüyorum?” dedi Diana.

“Hayır, elbette yalan söylemiyorsun. Ama belki de sana yalan söyleyen başka biri...”

“Bu bir çeşit komplo mu öyleyse?”

Kâbus gittikçe kötüleşiyordu. Linnéa, Diana’nın düşüncelerini okumayı denedi ama olmadı. Paniği o kadar güçlüydü ki dikkatini toparlayamıyordu.

“Eğer bana gerçeği söylemezsen sana yardım edemem,” dedi Diana ve ayağa kalktı.

Linnéa da yerinden kalktı ve Diana’yı koridora kadar izledi.

“Bir yanlış anlaşılma olmalı,” dedi Linnéa. “Bunu ispatlamam için bana bir şans vermek zorundasın.”

Diana kapıda durdu ve arkasını döndü.

“Hep bir başkasının hatası değil mi?” dedi Diana. “Seni severim Linnéa ama eğer bu işten öylece, hiçbir ceza almadan yakını kurtarmana izin verirsem sana yardım etmiş olmam. Davranışların için sorumluluk almayı öğrenmek zorundasın. Bir yol ayırımında duruyorsun şimdi. Bir seçin yapması gereken bir kişi varsa o da *sensin*. Doğru yolu seçtiğinden emin ol.”

Diana gittikten sonra Linnéa koridorda olduğu yerde kaldı. Yüksek sesle çığlık atmak, eşyalarını duvarlara fırlatmak, bir şey kırmak ve parçalamak istiyordu. Kısacası yapmaması gereken her şeyi yapmak istiyordu.

29

Bahar çekçekli valizini tren platformunun üzerine koydu ve Minu’ya uzun ve sıcak bir kucak verdi.

“Benim sevgili kızım,” dedi. “Kendine iyi bak. Çok yakında görüşeceğimizi umuyorum.”

“Ben de,” dedi Minu içten bir şekilde.

Bahar’ın gitmesini istemiyordu. O buradayken her şey biraz gergin ve tu-

haftı ama en azından anne babası birbirine medeni bir şekilde davranmıştı.

Bahar, Minu'nun annesine döndü ve ona daha da fazla uzun sarıldı. Bahar, Minu'nun annesinin kulağına bir şey fısıldadı. Kucaklaşmayı bırakırken iki kız kardeşin de gözleri yaşlarla doldu. Birbirlerine son bir kez daha sarıldılar ve sonrasında Bahar trene bindi.

Kapılar pıslayarak kapandı ve tekerlekler yavaşça dönmeye başladı. Minu ve annesi tren gözden kaybolunca kadar kaldılar.

Aralarındaki sessizlik insanı felç ediyordu. Bu sessizlik tren yolundan ayrıldıklarından sonra arabada da devam etti.

Annesi arabayı okulun biraz ötesine park etti ve arabanın motorunu durdurdu. Minu annesinin sonunda gerçeği söylemek için kendini toparladığını söyleyebilirdi ama bunun yerine annesi yüzüne şu sahte gülümsemesini kondurdu. Annesinin sanki her şey yolundaymış gibi yaptığı durumlardaki şu zoraki gülümsemesi.

Bu gülümsemenin beni aldatacağına nasıl inanır, diye düşündü Minu. Her zaman duyguları bastırmanın iyi olmadığını hakkında nutuklar veren kendisi değil sanki.

“Umarım günün iyi geçer,” dedi annesi.

Minu bu gülünç sessiz sinema oyununa bir saniye bile daha fazla dayanamayacaktı.

“Boşanmayı mı düşünüyorsunuz?” dedi Minu.

Annesi Minu'ya şok olmuş bir ifadeyle baktı. Bu Minu'yu daha da sinirlendirdi. Bu konuşmadan sonsuza dek kaçabileceğine mi inanıyordu?

“Size neler oluyor gerçekten de?” dedi Minu annesi cevap vermeyince.

“Bu babam ve benim...”

“Ve Bahar.”

Annesi dondu kaldı.

“Bir şey mi söyledi o?”

“Hayır, ama bildiği çok açıktı. Babam onun bildiğini biliyor. Bu ailede olanlar hakkında neden Bahar'ın benden daha fazla kontrolü ve bilgisi var?”

Minu gözyaşlarının boğazında arttığını hissetti ama aniden dışarı çıkmalarına izin vermeyecekti. Minu gerçeği öğrenecek kadar güçlü olduğunu göstermek zorundaydı.

“Böyle bir şeyle canının sıkılmasını istemiyorum,” dedi annesi.

“Bunun benim için zor olmadığını mı sanıyorsun?” dedi Minu. “Neler olduğunu anlatmak istemiyorsunuz. Benden her zaman kavga ettiğiniz gerçeğini kabullenmemi istiyorsunuz. Fark ettiniz mi bilmiyorum ama ben de sizinle aynı evde yaşıyorum.”

Annesinin eli direksiyonu öyle bir sıkıyordu ki parmak eklemleri beyazlaştı.

“Canım kızım...” dedi annesi ve sesi titredi. Annesi yeniden konuşmak için cesaretini toplamadan önce kısa bir an için sessiz kaldı. “Seni anlıyorum. Seni gerçekten anlıyorum. Anlatacağım. Bunun seni de ilgilendirdiği konusunda haklısın. Bu konu seni en yakın dereceden ilgilendiriyor ancak önce olanların benim için ne anlama geldiğini ortaya çıkarmak zorundayım. Bahar ile de bu yüzden konuştum zaten. Ama sana tek bir şey için söz verebilirim. Sana garanti edebileceğim tek bir şey var ki o da benim ve baban arasında olanlar hiçbir şekilde senin hatan...”

“Elbette değil! Bunun böyle olmadığı çok belli!” diye yarıda kesti Minu annesinin sözlerini. “Benim beş yaşında olduğumu falan mı sanıyorsun yoksa? Buna daha fazla katlanamıyorum. Problemlerinizi çözün. Artık terapiye mi gidersiniz yoksa başka bir şey mi yaparsınız orasını bilemem! Veya gidin doğrudan boşanın!”

“Minu...” dedi annesi ama Minu, arabanın kapısını açarak arabadan dışarı çıktı ve okula doğru yürüdü.

Minu gözyaşlarını, acısını, suçluluk duygularını ve öfkesini tüm bunlar göğsünde sert bir yumru hâlini alıncaya kadar bastırdı.

Okul bahçesine geldiğinde ilk düşündüğü şey, bir şeyi kaçırmış olduğuydu. Bugün hangi belirli gün veya hafta kutlanıyordu?

Okulun giriş kapısının merdivenlerinde üzerlerinde pike yakalı sarı tişörtler olan öğrenciler toplanmıştı. Diğer öğrenciler broşür ve çıkartma dağıtıyorlardı. Biri merdiven parmaklıklarına helyum balonlar bağlamıştı. Okul bahçesinin tek kalesinin üst direğine ve ölü ağaçların dallarına asılmış olan birkaç balon havada dalgalanıyordu.

Minu ne olduğunu tahmin etmeye ve hatta gördükleri hakkında şüphelenmeye, ilk kez Rickard’ı sarı tişörtlü öğrencilerin arasında gördüğünde başladı.

“Minuu!” diye bağırdı okulun bahçesinden içeri giren Linnéa.

Linnéa okulun girişindeki civciv ordusuyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Saçlarını siyah dantelden yapılmış büyük bir saç bandı ile başının yukarısında toplamıştı. Üzerinde siyah kısa bir elbise, siyah sökük file çorap ve siyah çizmeler vardı. Etraflarında makyaj olan gözleri, siyah gölleri andırıyordu.

“Pozitif Engelsfors,” dedi Linnéa tiksinişmiş bir şekilde Minu ile birlikte okulun girişine doğru yürürken. “Ne kadar da hızlı çoğalıyor bunlar böyle!”

Kapılara yaklaştıklarında Minu sarı sürüye bakmamaya çalıştı. Arabada olanlardan sonra kendini hâlâ savunmasız hissediyordu. O ve etrafındaki dünya arasında hiçbir filtre yoktu.

“Hayatınızın geri kalanındaki ilk güne hoş geldiniz!” dedi yakışıklı bir oğlan elindeki broşürü Minu’nun eline tutuşturmaya çalışarak.

“Hayır, teşekkür ederim istemiyorum,” dedi Minu.

“Neden bu kadar mutsuz görünüyorsun? Kahvaltıda limon mu yedin?” diye güldü oğlan.

“Kötü bir gün geçiriyorum.”

“Bunu yalnızca sen değiştirebilirsin!”

“Hayır, Mehmet çeneni kaparsan Minu’ya sen de bir katkıda bulunabilirsin,” dedi Linnéa.

“Yaklaşımı ne kadar sıkıcı ve negatif, duyuyor musunuz?” dedi biri, Minu ve Linnéa okul kapısından içeri girerken.

Minu ve Linnéa birbirine baktılar.

“Hayatınızın geri kalanının ilk günü mü?” dedi Linnéa. “Ciddi misiniz?”

“Bir tehdit gibi hissettiriyor,” dedi Minu.

Linnéa güldü ve Minu gülümsedi. Minu gülümseyince göğsündeki keskin yumru biraz yumuşadı.

“Herkes nereye gidiyor?” dedi Linnéa.

Minu etrafına bakındı. Giriş koridorundaki tüm öğrencilerin tören salonuna doğru hareket ettiklerini ilk kez şimdi fark ediyordu.

Mavi saçlı kız dışındaki tüm öğrenciler onlara doğru yürüyordu.

“Linnéa!” diye seslendi mavi saçlı kız.

Beyaz makyajı gözlerinin altındaki morlukları saklamak için yeterli değildi. Aksine onları daha da fazla belirginleştiriyordu. Gerçi belki o da bunun olmasını istiyordu. Üzerinde kırmızı kan damlalarıyla, İngilizce YALNIZCA İYİLER GENÇ ÖLÜR yazan uzun, siyah bir tişört giyiyordu. Baskı elle yapılmış gibi görünüyordu.

“Merhaba Olivia,” dedi Linnéa ve aniden sesi kulağa çok yorgun geldi.

“Merhaba,” dedi Olivia Minu’ya bakmadan. “İlk ders iptal oldu onun yerine tören salonunda toplanılacak,”

Minu, Linnéa’ya ani bir bakış attı. Bu toplanmanın Adriana ile bir ilgisi olabilir miydi?

“Katılımın mecburi olduğunu söylüyorlar ama yoklama alacak hâlleri yok,” diye devam etti Olivia. “Çekip gidelim mi?”

“Yapamam,” dedi Linnéa.

Olivia abartılı bir şekilde boyadığı kaşlarını yukarı kaldırdı.

“Diana ile problem yaşıyorum,” dedi Linnéa. “Bu aralar uslu bir kız olmalıyım.”

Olivia, Minu’ya sanki Linnéa’nın okulu kırmayışının sebebi oymuş gibi sinirli bir şekilde baktı ve tek kelime etmedi.

Minu ve Linnéa öğrencileri izlediler. Tören salonu neredeyse ağzına kadar doluydu. Boş yerler tören salonunun önlerindeydi.

Sessizce ve yavaşça Vanessa ve arkadaşlarının arkasındaki dördüncü sıraya geçtiler.

Yerlerine oturduklarında Vanessa arkasını döndü.

“Ne olacağını biliyor musunuz yoksa?” dedi Vanessa.

“Hayır,” diye cevap verdi Minu.

Vanessa, Linnéa’ya baktı.

“Sahiden ne oldu dün?” dedi Vanessa. “Sana ulaşmaya çalıştım...”

“Şu anda bunun hakkında konuşamayacağım,” diye Vanessa’nın sözünü yarıda kesti Linnéa. Linnéa bunu söylerken Vanessa’nın suratına bile bakmadı.

“Tamam,” dedi Vanessa kısaca ve yeniden arkasını döndü.

Minu, Linnéa’ya bir bakış attı. Linnéa etrafında olanlara kayıtsız bir şekilde duruyor ve tırnağının etrafındaki ölü derileri yoluyordu.

Minu ne olduğunu merak ediyor ancak sormaya cesaret edemiyordu. Linnéa’nın ruh hâli böyleyken en güvenlisi sessiz kalmaktı.

Sarı tişörtlüler tören salonundan içeri girerek en ön sıralardaki boş kalan yerleri doldurdular. Minu onları girişte gördüklerinde sayıları daha azdı. EİK takımının yarısı kırmızı beyaz renklerini sarıyla değiştirmişti. Minu bakışlarıyla etrafı yokladı ve Kevin’ı gördü. Neyse ki Gustaf aralarında değildi.

Tommy Ekberg sahneye girdiğinde ön sıralardan alkışlar koptu. Üzerinde bir kerecik olsun deseni insanın başını döndüren şu meşhur gömleği yoktu. Tommy Ekberg aldığı alkışları nasıl yorumlayacağını bilememiş gibi şaşkın görünüyordu. İnsanlar onu neden alkışlıyorlardı? Bu alkışlar onunla dalga geçmek için miydi? Yoksa onu gerçekten cesaretlendirmek mi istiyorlardı? Tommy Ekberg kürsüye çıktığında alkışlar hemen durdu. Tommy boğazını temizledi ve mikrofona doğru eğildi. Tommy'nin kel başı spot ışıkları altında parlıyordu.

“Sevgili öğrenciler. Haberin size henüz ulaşmış ulaşmadığını bilmiyorum. Ama maalesef Adriana Lopez aramızdan ayrıldı...”

Tören salonunda fısıltılar ve öğrencilerin şaşkınlıklarını ifade eden sesler duyuldu. Tommy Ekberg yanlış kelimeler seçtiğini anlayınca daha yüksek bir sesle ekledi:

“Hayır, hayır! Görevini bıraktı demek istiyorum. Kişisel sebeplerden. Her şey belli olana dek geçici müdür muavininiz ben olacağım.”

Şakaklarının üzerindeki ter damlalarını elinin tersi ile kuruladı.

En azından yeni kazandığı gücünün keyfini çıkarıyormuş gibi görünmüyordu.

“Ama hayattaki diğer tüm her şeyde olduğu gibi bu değişikliği de olumsuz bir şey olarak görmemek önemli. Bunu yeni ve heyecanlı bir faz olarak görmek mümkün olabilir. Önümüze bakmalıyız. Hep beraber! Bugün de tam bu nedenle burada toplandık. Engelsfors Lisesi olarak bizler eşsiz bir organizasyon ile eşsiz bir iş birliği başlattık. Okulumuzun tavrı ve yönelimi *pozitif* olacaktır. Bu yeni ruh, okuldaki tüm derslerin bir parçası olacak.”

Tommy Ekberg derin bir nefes aldı.

“Gerçi belki matematikte yine de bazı negatif rakamlar kullanmak zorunda kalacağız,” diye ekledi Tommy ve yapay bir şekilde göz kırptı.

İçinde bulunduğu durum Minu'ya öylesine utanç veriyordu ki bir yastığı olsa yüzünü arkasına saklayacaktı. Ama ön sıralarda oturanlar Tommy Ekberg'in sözlerine coşkulu bir şekilde güldüler. Tommy Ekberg heyecanlı görünüyordu.

“Şimdi sözü profesyonele bırakma zamanı,” dedi Tommy Ekberg. “Bayanlar baylar, Engelsfors'un yeni geleceğinin arkasındaki ismi tanıtmaktan büyük bir onur duyuyorum: Helena Malmgren!”

30

Vanessa, Elias'ın annesini daha önce yılsonu balolarında ve Melvin'in vaftizinde birkaç sefer görmüştü. İnsanın unutamayacağı tarzda yüzlerden birine sahipti.

Şimdiyse üzerinde sarı bir tunik ve kot pantolonla sahnede duruyordu. Sanki karizması artmıştı. İnsanın ona bakmaması mümkün değildi.

Sarı tişörtlüler alkışlayıp tezahüratta bulunmaya başladılar. Helena sahnenin tam ortasında durdu ve gülümsedi. Helena'nın havarileri sessizleşti. Helena sanki susmaları gerektiğinde aralarında önceden kararlaştırdıkları bir işareti yapmış gibiydi.

Arka sıralarda birilerinin kıkırdayıp fısıldamaları duyuldu. Rickard ayağa kalktı ve seslerin geldiği yöne doğru bir bakış attı. Konuşma aniden kesildi ve Rickard tekrardan yerine oturdu.

"Merhaba," dedi Helena ve çıt çıkmayan tören salonuna baktı.

Helena'nın gülümsemesi daha fazla yayıldı yüzüne.

"Duyuyor musunuz! 'Merhaba' dedim!"

Salonun orasından burasından parça parça "merhaba" sesleri yükseldi.

"Hadi ama daha iyisini yapabilirsiniz," dedi Helena. "Merhaba!"

Helena kollarını seyircilerine doğru uzattı ve hep birlikte ve uyum içinde merhaba diyen seyircilerden güçlü bir cevap aldı.

"MERHABA!"

Vanessa farkında olmayarak bağırışın bir parçası oldu.

"İşte böyle duyulmalı!" dedi Helena. "Ama şimdi gerçekten de enerjiyi buraya çekeceksiniz. Ayağa kalkın!"

Vanessa ve sol tarafında oturan Evelina ve Michelle birbirlerine yorgun ve isteksiz bakışlar attılar ancak yine de diğer herkesle birlikte ayağa kalktılar.

"Hadi ama şimdi!" diye bağırdı Helena. "Merhaba!"

"MERHABA!" diye cevap verdi tören salonu.

"Merhaba!"

"MERHABA!"

Sahnenin üzerindeki Helena, kendini tekrar eden bir ritimle ellerini çırpma başladı. Sarı tişörtlülerin doldurduğu sıralar, Helena'nın yap-

tığını yaptılar ve biraz sonra tüm Engelsfors Lisesi uyum içinde ellerini Helena'nın çırpıtığı gibi çırpmaya başladı. Çok kuvvetli bir şekilde çırpma-
sa da Vanessa da diğerlerine katıldı.

Diğerleri ile aynı şeyi yapmak çok kuvvetli bir histi. Neredeyse karşı ko-
nulamazdı.

Vanessa odanın içindeki enerjinin nasıl da büyüdüğünü hissetti. Bunun
büyüyle bir ilgisi yoktu ve tam da bu yüzden korkunç hissettiriyordu.

El çırpışları artı artı artı ve her seferinde daha da hızlandı. Helena'nın
seyircileri onu çılgınca alkışlıyorlardı. Vanessa'nın önündeki sıralardan ha-
vaya kalkan ellerle birlikte kendinden geçmişçesine coşkulu tezahüratlar
yükseldi.

“İşte böyle!” diye bağırdı Helena.

Ellerini aşağı indiren Vanessa önündeki sıralarda oturanlara hayal kırık-
lığı içinde baktı.

Herkes tekrardan yerine oturduğunda Evelina ve Michelle'e bakamıyor-
du bile. Onların da bu çılgın kalabalığa katıldıklarına inanamıyordu.

“Pek çoğunuz muhtemelen kim olduğumu biliyorsunuz,” dedi Helena.
“Daha öncesinde burada, Engelsfors'ta papaz olarak çalışıyordum. Siz beni
belki de Elias'ın annesi olarak tanıyorsunuz.”

Helena sözlerine kısa bir ara verdi. Tören salonunda çıt çıkmıyordu yine.
Vanessa, Elias'ın ölümü sonrasındaki töreni ve her şey kontrolden çıkma-
dan önceki ağlayışları ve duygu yüklü ortamı düşündü. Orada olan herke-
sin şu anda kendisiyle aynı şeyi düşündüğünden emindi.

“O öleli tam bir yıl oluyor,” diye devam etti Helena. “Sanki dev bir ka-
ranlık tarafından yutulmuş gibiydi. Daha fazla yaşamaya katlanacağıma
asla inanmıyordum. Ama sonrasında ışığı gördüm.”

Vanessa tören salonunda bir hüngürtü duydu.

“İçimdeki gücü ilk kez, acımın ve üzüntümün bana Elias'ı geri getir-
meyeceğini fark ettiğimde buldum,” dedi Helena. “Hayatıma hükmetme
gücüne sahip olan tek bir kişi var, o da benim. *Benim kendimin* kontrolü
ele geçirmek zorunda olduğunu anladım. *Olmak istediğim kişiyi* ancak ben
belirleyebilirdim. Yeniden ve doğruca düşünün. İşte tam da bu yüzden bu-
rada duruyor ve size bunun aslında *işe yaradığını* anlatıyorum. Bu bilimsel
olarak da ispatlandı. Hayatımızdaki her şeyi kendimize çağıran biziz. Eğer
yalnızca kederin ve güçlüklerin olduğuna inanıyorsanız öyleyse keder ve

güçlükler de size gelir. Ama bunun yerine çoktan mutlu olduğunuzu, iyi notlar aldığınızı ve âşık olduğunuz bir kız veya erkek tarafından sevildiğinizi düşünürseniz o *zaman düşündüğünüz gibi olacaktır*. Bunun olacağı garantidir.”

“Ne mutlu o erkek ve kızlara,” diye fısıldadı Evelina ve Vanessa onlara katıldı.

“Elias’ın ölümü benim hayatıma bir anlam kazandırmalıydı. Bunun böyle olacağına karar verdim. Bu yüzden de burada durmuş size eğer yalnızca karar verirsiniz ve düşünme şeklinizi değiştirirseniz istediklerinize ulaşabileceğinizi anlatıyorum.”

Vanessa, Helena’nın gerçekten ne söylediğini anlamaya çalışıyordu. Helena tavrını değiştirmeden önce Elias’ın öldüğünü mü düşünmüştü? Yoksa Elias kendi ölümünü düşünerek kendini mi öldürmüş olmuştur?

Helena sahnenin kenarına yürüdü. Sanki herkesin gözlerine aynı anda bakıyormuş gibiydi. Sanki sarf ettiği her kelime, her jest büyük bir anlamla yüklüydü.

“Sizin yaşınızda insan, birbirini belli kategorilere sokmakla pek bir meşguldür,” dedi Helena. “Kim güzel, kimin çirkin kıyafetleri var, kim popüler, kim değil. Ancak tüm bunların hiçbir önemi yok. Yüzeysellikler. Kimin bunlara ihtiyacı var ki? Umursamaya ihtiyacınız olan tek şey iki insan tipidir.”

“Bu saçmalığa aldananlar ve aldanmayanlar mı?” dedi Linnéa yüksek bir sesle.

Linnéa ile gurur duymuş olan Vanessa kıkırdadı. Vanessa tüm tören salonunun nefesini nasıl da tuttuğunu gerçekten hissedebiliyordu. Ama Helena yalnızca güldü.

“Pozitif tavrı olanlar ve negatif tavrı olanlar,” dedi Helena ve parmağıyla Linnéa’yı işaret etti.

Herhangi bir gerilim yaşanmamış olmasının verdiği hafiflemeyle seyircilerden kahkahalar yükseldi.

Vanessa arkasını döndü. Linnéa’nın yüzünde en ufak bir ifade bile yoktu. Minu’nun yüzüye kıpkırmızıydı.

“Buna inanmanın zor olabileceğini anlıyorum,” diye devam etti Helena bir gülümsemeyle. “Bazılarınız için belki de buna inanmaya *cesaret etmek* bile zor olacak. Ama kimseyi yargılamamalısınız. Bunun yerine sizler kendinize odaklanmalısınız. Sizden, aklınıza şu dört harfi kazımanızı istiyoro-

rum: KHKO. Kendi Hayatlarımızı Kendimiz Oluşturuyoruz. Onları hem iyileştiriyor hem de kötüleştiriyoruz. Bu her birinize bağlı ama Pozitif Engelsfors, sizlere zorlukları değil de olanakları görmemiz için yardım etmek istiyor. Eğer yalnızca kendinizi zorlar ve amaçlarınıza odaklanırsanız hayal ettiğiniz her şeyi elde edebilir, istediğiniz insan olabilirsiniz. Bana bakmanız yeterli. Eğer kaybettiğim fikrine yapışıp kalmaya devam etseydim mahvolmuştum. Bugün belki de yoktum. Ama ben *başka bir şey* seçtim. Diğer bir deyişle ben, *geleceği* seçtim.”

Helena nutkuna devam ederken Vanessa annesinin ondan tam olarak neden bu kadar etkilendiğini anladı.

Söyledikleri kulağa çok doğal ve basit geliyordu. Vanessa'nın bir yanı Helena'nın söylediklerine inanıyordu. Vanessa, kendisinin belki de yanlış bir tavra sahip olduğuna dair zayıf bir endişe duydu. Endişesi zayıf olmasına zayıftı ama yine de onun içini kemiriyordu. Belki de Helena'nın hayatın sunabileceğini söylediği tüm iyi şeyleri kaçıracaktı. Varlığı tören salonundaki herkesten güçlü olan Helena.

“Umarım sizlerle yeniden karşılaşma fırsatım olur. Pozitif Engelsfors Merkezi sabah dokuz akşam dokuz arası açık. Kapımız size her zaman açık. Şunu unutmayın: Siz dünyaya gülümseyin ki o da size gülümsesin!”

Ön sıralardan büyük bir alkış koptu ve tüm tören salonuna bir tsunami gibi yayılarak büyük bir gürültü çıkardı. Vanessa yerin sallandığı hissine kapıldı ve ertesi saniye bunun gerçekten olduğunu fark etti. Yüzlerce ayak yere vuruyordu. Vanessa'nın ayakları da diğerleriyle uyum içinde hareket ediyordu.

* * *

Ida ileriye doğru gitsin diye Erik'i itti. Oturdıkları sırayı bile terk edememişlerdi.

“Kes artık, önümde bir sürü insan var görmüyor musun?” dedi Erik.

“En azından bir yere doğru gitmeyi deneyemez misin?” dedi Ida.

Erik cevap vermeyince Ida içini çekti. Ida bakışlarının sahnenin yanında toplanmış sarı tişörtlü grup üzerine doğru kaymasına izin verdi.

“Kevin'ın da Pozitif Engelsfors'ta olduğunu biliyor muydun?” dedi Ida.

Erik omuzlarını silkti.

“Neredeyse tüm futbol takımı orada, bu yüzden bu o kadar da tuhaf değil.”

Evet ama Gustaf değil, diye düşündü Ida.

“Sence nasıl bir şey?” dedi Erik.

“Eğer insanlar kendilerini sürekli  zg n hissetmeyi bırakabilirlerse bu onlar için muhtemelen iyi olur.”

“Kesinlikle,” dedi Erik vurguyla. “Helena’yı bizim hokey takımına da davet etmeliyiz. Bizimle moral verici bir şekilde konuşur. Tüm spor yıldı larının kendilerine hedef koymayı ve kazanmayı düşünmeyi öğreten koçları var.”

Önlerindeki tıkanıklık aniden    ld . Oturma sıralarından dışarı çıktıklarında Ida kendini tam kapılara doğru ittirecekti ki omzunda bir el hissetti.

Arkasını döndüğünde karşısında Helena duruyordu.

“Ida Holmström,” dedi Helena. “G r   meyeli ne kadar da fazla zaman oldu.”

Ida zoraki gülümsedi. Elias’ın okulda yaşadıklarını bildi ine dair hiçbir belirti göstermemesine rağmen Helena’yla konuşmak, Ida’nın kendisini her zaman huzursuz hissetmesine yol açıyordu. Bazıları Elias’ın kötü hissetmesinin Ida ve Erik’in hatası olduğunu iddia ediyordu ama Ida, Elias’ın tacize uğramasının Elias’ın kendi hatası olduğu fikrinin sıkıca arkasında duruyordu. Biraz normal olmayı denemeye tenezzül bile etmeyen Elias’ın kendisiydi.

“Ee, merhaba,” dedi Ida ve sesinin yavaşça tizle ti ini duydu. Bunun olmasından nefret ediyordu.

“Ve Erik Forslund. Her zamanki gibi  ık, yakışıklı ve kibar.”

“Teşekkür ederim,” diye güldü Erik.

Erik’in Helena’nın onların Elias’a yaptıklarını bilip bilmediği hakkında en ufak bir endişesi olmadığı bariz bir şekilde ortadaydı. Bu Ida’yı da bir parça sakinle tirdi.

“Sizleri görmek ne kadar da hoş,” dedi Helena ve tekrardan Ida’ya döndü.

“Carina ile g r   meyeli yüzyıllar oluyor ama şimdi beni ve Krister’i bir sonbahar partisine davet etti. Çok güzel olacak. Genelde beyler g r   yorlar.”

“Evet,  yle oluyor,” dedi Ida ve gülümsedi.

“Sizin aileleriniz gibi insanlar, Engelsfors’u omuzlarında taşıyor,” dedi Helena. “Umarım onlar da P.E. ile ilgilenirler ve sizler de aynı şeyi yapmak istersiniz. Sizler önemli rol modellersiniz. Bildiğiniz gibi sizin nesil  hrin de geleceği.”

Helena, Erik ve Ida'ya doğru iki tane yuvarlak ve sarı çıkartma uzattı. Çıkartmaların üzerinde BEN POZİTİFİM! yazıyordu. Çıkartmanın ortasında mor ve neşeli bir güneş parlıyordu.

"Teşekkürler," dedi Erik. "Söylediklerinizi duymak çok ilham vericiydi."

"Böyle düşünmen bana çok şey ifade ediyor Erik. Sahiden de umarım yakında tekrar karşılaşırız, böylece daha fazla tartışma fırsatımız olur. Arkadaşlarınızı da getirin!"

Helena arkasını dönüp sarı tişörtlülerin arasına karışıp gözden kaybolmadan önce onlara son bir defa sıcak bir bakış attı.

* * *

Linnéa, Minu ve Vanessa'nın kendisini çağırdıklarını duyuyordu ama durmayı düşünmüyordu.

İçinden tıpkı Jakob'un ki gibi şüpheli bir ses, bunun kaçınması gereken bir durum olduğunu, nasıl davranması gerektiğini düşünmesini, fevri ve çatışmacı olmamasını, hele ki Sosyal Hizmetler'in gözünün üzerinde olacağı bir dönemde okulda rahat durması gerektiğini söylüyordu.

Bu sese kulak vermeyi reddetti. Başka bir ses çok daha güçlüydü.

Elias'ın sesi.

Helena ve Krister'in taciz hakkında bir şey bilmek istemediklerini anlatırken ağlayan Elias. Daha küçükken onları arkadaşlarının önünde utanırdığını bilen Elias.

Helena ve Krister, Elias hiçbir zaman yeterince mutlu veya spora meraklı olmadığı için, okulda yeterince iyi notlar almadığı için veya yeteri kadar arkadaşı olmadığı için ondan utandılar. Sonraları ise onun giydiklerinden, makyajından ve siyaha boyanmış saçlarından utandılar. Elias'ın olduğu kişi, onların hayallerinde boyadıkları mutlu bir Engelsfors ailesi resmine uymuyordu.

Elias'ın ne kadar kötü hissettiğini görmeyi reddettiler. Kollarındaki yara izlerini bile görmezden geldiler. Gözlerini gönülsüzce açıp Elias'ın yardım almasını sağlamaları ilk kez Linnéa'nın onun intihar girişiminden sonra onları aramasıyla oldu.

İşte tam da o zaman, Elias'ın problemleri için ciddi ciddi Linnéa'yı suçlamaya başlamışlardı.

Sarı pike yakalı tişörtlü biri Linnéa'nın kolunu yakaladı ama o yürümeye devam etti. Helena aniden arkasını döndü.

“Merhaba Linn a,” dedi Helena ve genişçe gülümsedi.

Linn a, Helena’nın düşüncelerini okumayı çok istiyordu ama Viktor yakınlardayken böyle bir riski göze alamazdı.

“Kalbinde daha fazla bir şey var mı?” diye sordu Helena ve sarı tiş rtl lerden bazıları güldü.

“Demin durup kimlere yağ çektiğini biliyor musun?” dedi Linn a. “Elias’a karşı en kötü davrananlar Ida ve Erik’ti. Elias’ın hayatını mahveden negatif enerjiler değil, onlardı.”

Helena gülümsemesini bozmadan kafasını hafıf e yana eğdi ve Linn a’ya sanki laftan anlamaz bir  ocukmuş asına i  çekti.

“Senin için çok üzülüyorum Linn a. Zararlı ve yıkıcı düşüncelerin hayatını yönetmesine izin veriyorsun ve maalesef bunu benim oğluma da bu-laştırdın. Onu kötü duruma düşüren arkadaşları olmasaydı belki de bugün yaşıyor olacaktı.”

Bu çok sert bir darbeydi. Linn a ağzını açıp bir kelime etmek şöyle dur-sun doğru düzgün nefes bile alamıyordu.

Linn a, Helena’nın böyle düşündüğünü zaten tahmin ediyordu ama onu bunu söylerken duymak bambaşka bir şeydi.

Helena sürüsünü etrafında toplamak için kollarıyla bir jest yaptı ve hep beraber çıkışa doğru hareket ettiler. Linn a olduğu yerde kalakaldı. Kalbini yeniden attırmayı, ciğerlerine yeniden nasıl nefes alacaklarını hatırlatmayı denedi.

“Linn a...”

Vanessa’nın sesi Linn a’nın fosilleşmiş varlığını kırarak parçaladı. Linn a arkasını döndü ve Vanessa’nın, Minu ile birlikte orada olduğunu gördü. Hiçbiri bir şey söylemiyordu. Buna gerek yoktu.

31

Minu Vanessa ve Anna-Karin ile birlikte tören salonundan dışarı çıktı-ęında Anna-Karin orada durmuş bekliyordu.

“Konuşmamız gerektiğini düşündüm,” dedi Anna-Karin.

“Evet, ama burada olmaz,” dedi Minu.

Yavaş adımlarla derslerine giden öğrenciler giriş koridorunu yavaşça boşaltıyorlardı. Minu biyoloji dersine geç kalacağı için endişe duydu bu en fazla kökleşmiş, eski bir refleksten ibaretti. Ayrıca şaşkın öğretmenleri Ove Post, onun orada olduğunun hayatta farkına varmazdı. Minu'nun adının hâlâ Milu olduğunu sanıyordu.

Yemek salonunun dışındaki kızlar tuvaletine indiler ve yalnız olup olmadıklarını kontrol ettiler.

"Ne oluyor?" dedi Minu söyleyecek başka bir şey bulamayarak.

"Bir şeyler oluyor," dedi Vanessa. "Ama herhangi bir büyü hissetmedim. Siz hissettiniz mi?"

Anna-Karin ve Linnéa başlarını hayır anlamında salladılar. Minu omuzlarını silktiler.

"Dün onların merkezlerine gittim," dedi Anna-Karin. "Annemin bir tanıdığı götürdü bizi oraya. Orada da herhangi bir şey fark etmedim. Gerçi Helena'nın yaptığını büyüden ayırt edebilmek zor ya. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

Minu, Anna-Karin'in ne demek istediğini tam olarak anlıyordu. Tören salonundaki topluluk histerisine kapılmanın işten bile olmadığını kendi de hissetmişti. Bundan sonra Gustaf da Pozitif Engelsfors'un bir tarikat olduğunu anlardı değil herhâlde di mi?

"Her şey kuşku verecek kadar bulanık," dedi Linnéa. "Dün Adriana kovuldu, bugün Tommy Ekberg müdür oldu ve Pozitif Engelsfors ile bir iş birliği başlattı."

"Tommy Ekberg'i Pozitif Engelsfors Merkezi'nde gördüm," dedi Anna-Karin.

"Sizce Adriana'nın kovulmasının arkasında Helena mı var?" dedi Minu.

"Belki de Konsey kovdurmuştur."

"Konsey, Adriana'yı neden kovmak istesin ki?" dedi Vanessa.

"Belki de onun arkalarından iş çevirdiğinden şüphelenmişlerdir," dedi Anna-Karin. "Örneğin Minu'yu araması."

"Bilmiyorum," dedi Minu. "Eğer Konsey olsaydı onun yerine Tommy Ekberg'i getirmeyi isteyeceklerini hiç sanmam. Muhtemelen okulu kontrol etmek istiyorlar. Bildiğiniz gibi okul, Şeytan'ın yeri."

"Kahretsin!" dedi Linnéa. "Ne kadar da körüm. Elias'm babası Engelsfors'taki sözü en çok geçen kimselerden. Yerel yönetimle olan bağları ol-

dukça kuvvetli. O ve Helena için Adriana'nın kovulmasını sağlamanın kolay olacağı ortada."

Minu kendini en az Linnéa kadar kör hissediyordu. Krister Malmgren, Engelsfors'ta iradesini her ne pahasına olursa olsun empoze etmesiyle tanınan bir diktatördü.

"Bu doğru," dedi Minu. "Bunun belediyeye ait bir karar olduğunu ve kararın Rebecka ve Elias'a dayandığını söylediler."

"Ama Helena insanlara gerçekten de yardım etmek istiyor," dedi Anna-Karin.

"Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun?" diye tısladı Linnéa.

"Sakin ol," dedi Vanessa. "Anna-Karin toplantıdan sonra ne olduğunu görmedi."

Minu, Anna-Karin'e olanları istemeyerek anlattı.

"Neden iyiye benzeyen biri gerçekte bir kerecik bile olsun iyi biri çıkmıyor?" diye mırıldandı Anna-Karin.

Belki de Engelsfors'ta olduğumuz içindir, diye düşündü Minu.

"Matilda bizi, Helena'ya karşı uyarmış olmalı," dedi Linnéa.

"Belki de," dedi Vanessa. "Veya belki de Konsey'di. Belki de her ikisiydi. Belki de tehlike şu ana kadar görmediğimiz birinden gelecek."

* * *

"Bunun ben olduğu anlaşılıyor mu?" dedi Olivia ve eskizini yukarıya doğru tuttu.

Öğretmenleri onlardan ödev olarak ruh hâllerini kâğıda yansıtmalarını istemişti. Olivia her zamanki gibi kendi portresini çizmişti. Siyah gözyaşları döken iki büyük gözden oluşan bir yüz. Olivia'nın üzerinde gökyüzünü kanlı çizgiler hâlinde kesen bir jilet duruyordu.

"Muhtemelen problem olmaz. Bu şekilde çizen bir tek sen varsın," dedi Linnéa.

Olivia, Linnéa'ya her zamanki gibi bakıyordu: Gülmesi mi yoksa sinirlenmesi mi gerektiğini bilemediği, nasıl bir tepki vereceğini çözümlemeye çalıştığı küçük aralar vererek.

Bu sefer genişçe sırttı.

"Seninlike bakabilir miyim?" dedi Linnéa.

Kâğıdını Olivia'ya gönülsüzce uzatan Linnéa onun çizdiği şeyin ne anla-

ma geldiğini sormamasını umuyordu.

Linnéa kalp şeklinde bir çiçek dizisi, romantik bir hediye çizmişti. Ama çiçeklerin ortasında kanayan, anatomik bir kalp duruyordu. Kalp bedenden yeni sökülmüş gibi duruyordu.

Bu resim belki biraz abartılıydı ama Vanessa'yı düşündüğünde böyle hissediyordu.

"Vay canına ne kadar da iyisin," diye iç geçirdi Olivia. "Senin çizimlerini gördükten sonra bir daha asla çizmek istemiyorum."

Linnéa gözlerini devirdi.

"Tören salonu nasıldı?" diye sordu Olivia ve kendi portresindeki saçlarının üzerini alevlenen mavi bir ateşe benzeyecek şekilde biraz daha renklendirdi.

"İyi ki orada değildin. Bunun için gerçekten mutlu olmalısın."

Olivia uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ben bir şey düşündüm," dedi Olivia bakışlarını kâğıdından ayırmadan. "Birbirimizden koptuğumuzu, aramızın soğuduğunu hissediyorum."

Linnéa keçe kalemini aşağı indirdi ve Olivia'ya baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Olivia suluboyası ile mavinin daha koyu bir tonunu yaratmayı başardı.

"Bazı şeyleri artık umursamıyormuşuz gibi."

"Seninle okulu kırmadığım için mi kızdın bana?"

"Bardağı taşıran son damla da o oldu zaten. Sana bir sürü şans verdim Linnéa ama artık daha fazla katlanamayacağım. Bazı sınırlar koymak zorundayım. Düşman veya ona benzer bir şey olalım demiyorum ama belki de artık birlikte vakit geçirmemeliyiz."

"Bunu kaçırmış olabilirsin ama biz seninle zaten okul bittiğinden beri hiç birlikte vakit geçirmedik."

"Kesinlikle," dedi Olivia ciddi bir şekilde.

"Tamam. Öyleyse karar vermiş bulunuyoruz."

"Kızlar duyuyor musunuz beni? Siz oradakiler, dikkatinizi ödevinize verin!" diye bağırды Backman kürsüden.

Backman'ın gözleriyle Olivia'nın göğüslerini okşadığını fark eden Linnéa, onun düşüncelerinden herhangi birini okumamaya dikkat ediyordu.

"Tualete gitmeliyim," dedi Linnéa, çantasını aldı ve çıktı.

İşlenen bir ders sırasında birkaç dakikalığına da olsa sınıfı terk etmek her zaman özgürleştirici bir histi. Bu insanın, kendisi için birkaç dakika  alıp gerçekliğe ara vermesi gibiydi.

Linn a hızla merdivenlerden yukarı çıktı ve tavan arasına açılan kapının yanındaki tuvaletlere doğru yürüdü.

Geçen bahar tuvaletler açılır açılmaz Linn a buraya tekrardan gelmeye ba lamı tı. Buradan korkmak istemiyordu. Burası liseye birlikte gittikleri birkaç hafta boyunca onların yeri idi. Linn a burayı Elias'ın  ld    değil, yaşadığı bir yer olarak görüyordu.

Linn a kapıyı açtı. Pencere kenarında bazı yarı solmu  çiçekler ve s nm   mumlar duruyordu. Elias'ın ucuz bir  er eve içindeki fotoğrafı. Linn a, Olivia ve onların eski grubundan bazılarının Elias'ın ölümünün anısını onurlandırmak için geçen hafta burada toplandıklarını biliyordu.

Linn a da Elias'ı kendine göre onurlandırmı tı. Onun en sevdiği şarkıları saatlerce dinleyerek. Elias'ın kendisine yazdığı bir kutu dolusu uzun, e len- celi, kederli mektubu yeniden dikkatle inceleyerek. Elias'ın bitişik yazısıyla yazdığı mektupların kenarlarındaki çizimlere bakarak.

Neredeyse Helena'nın söylediklerine inanmayı diliyordu. Yalnızca pozitif olana odaklanmanın mümkün olduğuna, unutup ileriye bakmak gerektiğine...

Elias  ld   nde Jakob, Linn a'ya pek çok defa acının içine girip ona göğüs germesi, duygularından kaçmak yerine onları hissedip ve açığa vurması gerektiğini söylemişti.

Linn a  nceleri Jakob'u dinlemiyor, bunun yerine solu u Jonte'de ve onun destekçisi olduğu tüm basit kaçış yollarında alıyordu. Ama Linn a sonunda bunun bir i e yaramadı ını anladı. Canavarları uzağında tutmaya  alı tı   daha da büyük ve g   l  oluyorlardı.

Bu yüzden de Linn a hayatta ı ı ın, aydınlı ın, umudun var olduğunu hatırlamanın; karanlık yokmuş gibi davranmaktan tamamen başka bir şey olduğunu biliyordu.

Linn a bir tuvalet kabinin içine girdi ve kapıyı kilitledi. Klozetin  zerine çömeldi. Sonrada çantasından  r nt ler Kitabı'nı ve  r nt  Bulucu'yu çıkardı.

Aklındaki soruyu en etkili bir şekilde nasıl bi imlendirece ini düşündü. Sonrasında kitabı açtı, sayfaları çevirdi ve yo unla tı.

Helena bizim düşmanımız mı?

Linnéa, Örüntü Bulucu'yu ayarlayana kadar çevirdi. Gördüğü şey, şu anadok kitabın içinde gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

İşaretler telaşlı bir şekilde oradan oraya uçuşuyor, kendi etraflarında dönüp menderesler çiziyordu. Linnéa sayfaları çevirdiğinde, işaretlerin her sayfada aynı şeyi yaptıklarını gördü. Sayfaların üzerine öyle bir saldırıyorlardı kikitabın kenarlarından düşeceklermiş gibi görünüyordular.

Linnéa dikkatini soru üzerinde yoğunlaştırmayı denedi ama ortaya çıkan tek şey, kitabın içindeki yeni dalgalanmalardı.

Sonunda kitabı kapatıp, onu ve Örüntü Bulucu'yu çantasının içine koyarak dışarı çıktı.

Viktor Ehrenskiöld, Elias'ın öldüğü tuvalet kabininin önünde duruyordu. Linnéa onun geldiğini bile fark etmedi. Dışarının soğuk ışığında her zamankinden daha soluk görünüyordu.

"Burada oldu değil mi?" dedi Viktor.

Linnéa cevap vermiyor, Viktor'un kendisinin kitabı okumayı denediğini nasıl anladığını merak ediyordu. Bunu bir çeşit büyü yaparak mı anlamıştı?

"Elias'ın kendisinin neden öldüğünü asla bilemeyecek olması çok trajik," dedi Viktor düşünceli bir şekilde. "Veya kim olduğunu."

"O kim olduğunu biliyordu."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Viktor. "Elias, Seçilmişler'den biri..."

"Onun adını ağzına alma," diye Viktor'un sözünü kesti Linnéa. "Buna hakkın yok."

"Belki de bu tavrını gözden geçirmelisin," dedi Viktor sakince.

"Belki de sen de gidip sarı tişörtlü grupla kaynaşmalısın."

"Ben oraya hiç de uymuyorum. Benim dünya görüşüm biraz daha gerçekçi. Sanırsam seninle ortak bir noktaya sahibiz."

"Ben de 'sen', 'ben' ve 'ortak bir nokta' kelimelerinin aynı cümle içinde yer alabileceğine inanmıyorum," dedi Linnéa.

Koyu mavi gözleriyle Viktor, Linnéa'nın gözlerinin tam içine bakıyordu.

"Ben evlatlığım," dedi Viktor. "Annem uyuşturucu bağımlısıydı ve ben yedi yaşındayken aşırı dozdan öldü. Benim gerçek babamın kim olduğunu kimse bilmiyor. Alexander beni bulmadan önce beş farklı yetimler yurdunda yaşadım."

Linnéa, Viktor'a baktı. Viktor'un yalan söylediğinden emindi. Sahtekâr bir şekilde onu etkilemeyiip yönlendirmeye çalışıyordu.

Linnéa, Viktor'un düşüncelerini okumaya çalıştı ama Viktor ondan bir adım öndeydi.

Linnéa. Bunun büyü sayıldığını biliyorsun değil mi?

Viktor'un ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi.

"Ama merak etme seni ispiyonlamayacağım. Bu yaptığın aramızda bir sır olarak kalacak," dedi Viktor. "Bu seferlik."

32

Vanessa Kristal Mağarası'nın kapısını açıp dükkândan içeri girerken kapının üzerindeki küçük çan çingırdadı. Dükkân ağzına kadar müşteri doluydu. Mona Ayışığı kasanın yanında cüzdanını karıştıran Kerstin Stalnacke'ye sinirli bir şekilde baktı.

"Geciktin," dedi Mona, Vanessa'yı gördüğünde. "Yakında kapatacağız."

"Sen bana yalnızca bugün buraya gelebileceğimi söyledin. Herhangi bir zaman vermedin ki."

Mona sert bir şekilde gözlerini yumdu ve iç geçirdi.

"Bir saniye lütfen," dedi Mona Ayışığı, Kerstin'e. Kerstin başını sallayarak saydığı bozuklukları teker teker masanın üzerine diziyordu.

Mona yerden bir karton kutu kaldırarak Vanessa'ya uzattı.

"Ayrıca ben sana üzerine güzel bir şeyler giymen gerektiğini söylemiştim," diye tısladı Mona.

Vanessa, Mona'nın bebek pambesi kot eteğine ve üzerinde altın işlemeli kumaştan yapılmış tek boynuzlu bir at olan yeşil ışıltılı kazağına baktı ancak hiçbir şey söylemedi. Onun yardımına ihtiyaçları vardı.

"Al şunu," dedi Mona karton kutuyu Vanessa'nın kucağına doğru itti-rerek.

Kutu şaşırtıcı şekilde ağırdı. Vanessa'nın omuz çantası kolundan kaydı-ğında neredeyse her şeyi düşürüyordu.

"Ne yapacağım ben bununla?"

"Önce açacaksın tabii. Meleklerin yanındaki rafın üzerinde durmamalılar."

Mona yeniden kasaya gitti. Kovboy çizmelerinin topukları tıkırdıyordu.

Vanessa dudaklarını sıkı. Öteye taşıdığı kutuyu yere koydu ve kutunun etrafına yapıştırılmış kahverengi koli bandını açmaya başladı.

Karton kutunun içi, pirinçten yapılmış gösterişli çerçevelere sahip süslü aynalarla doluydu. Aynaların ortasındaki yuvarlak cam ya içbükey ya da dış bükeydi.

Aynaları sıralamaya başlayan Vanessa rafta duran meleklerle bir bakış attı. Linnéa ile birlikte bir yıl önce güldükleri arp çalan melek hâlâ oradaydı.

Sonunda güzel görünebilecek kadar çirkin aslında değil mi?

Vanessa bu hatıra gülümsedi.

Son müşteri de gidince Mona dükkânın kapısını kilitledi ve derin bir iç çekti.

“Ne kadar çok insan vardı,” dedi Mona ve bir sigara yaktı. “Tatile ihtiyacım var yoksa yakında ne yapacağım belli değil.”

“Bomboş olduğun bir yüzyıllık tatil yeter diye düşünüyorum,” dedi Vanessa ve üç aynayı rafın üzerine yan yana.

“Bomboş mu? Tatil mi? Anca rüyamda görürüm tatili,” diye homurdandı Mona ve kasaya döndü. “Konsey’in şehre geleceğini öğrendiğimden beri sürünüyorum. Buranın Koruma Büyüsü’nü güçlendirmek için gece gündüz bir köle gibi çalışıyorum. Ve sana şunu söylemeliyim ki bu sıcak hava dalgasının ortasında, stokumdaki bu özel ürünlerin hepsini gizlice kaçırmak hiç de eğlenceli değildi.”

Mona büyük bir sigara dumanı üfledi ve lanet bekçi gibi bir şey mırıldandı.

“Konsey’in geleceğini nasıl biliyordun?” dedi Vanessa.

“Acele et şimdi,” diye cevap verdi Mona yalnızca. “Buradan hemen çıkmak istiyorum.”

“En azından kutunun içinden ne çıkardığımı öğrenebilir miyim?”

“Feng shui aynaları. Bazıları pozitif enerjiyi güçlendirirken diğerleri negatif enerjiyi pozitif enerjiye çeviriyor. Şimdi hangisinin hangisi olduğunu hatırlamıyorum. İnsanlar onların işe yaradığına inandıkça bunun hiçbir önemi yok.”

Vanessa dükkânın her yerinde “pozitif” kelimesinin göze çarptığını ilk kez şimdi fark ediyordu. Kitap arkalarında, kahve kuplarında, buzdolabı magnetlerinde. Her yerde.

Ayrı bir köşedeki rafların üzerinde ise güneş sarısı mumlar, kristaller ve banyo yağları duruyordu.

İnsan Mona hakkında istediğini söylesin o yine de sağ kalmayı başarmış, diye düşündü Vanessa.

“Onların müşterisi çok,” dedi Mona memnun bir şekilde.

“Pozitif Engelsfors hakkında ne düşünüyorsun?”

“İnsanın hiçbir zaman çok fazla müşterisi olmaması gerektiğini,” dedi Mona, Vanessa’ya sorduğu soruyu tekrar düşünmesi gerektiğini hatırlatan bir bakış atarak.

Mona, Vanessa’ya müşterileri hakkında dedikodu yapmadığını, ödemesini yaptıkça müşterinin müşteri olduğunu açık bir şekilde izah etmişti.

“Evet ama ne yapmaya çalışıyorlar sence?” diye ısrarla devam etti Vanessa yine de.

“Muhtemelen daha iyi bir hayata giden kısa bir yol bulmaya çalışıyorlar. Bir şekilde hepimiz aynı şeyi yapmaya çalışıyoruz zaten.”

Vanessa son aynayı da rafın üzerine kaldırdı ve boş karton kutuyu masaya taşıdı.

“Tamam, ben sana yardım ettim. Şimdi sıra sende.”

“Bir işçi, işvereni ile böyle mi konuşur?”

“Pardon?”

Mona kıkırdadı ve bir sigara dumanı bulutunu Vanessa’nın yüzüne üfledi.

“Tatlım Konsey şehirde oldukça bana ektoplazma satmaya cesaret edecek tedarikçileri bulmamın hemen hemen imkânsız olduğunu anlamamı istiyorum. Mallarım neredeyse tükendi. Bu ürünleri satın alacak parayı asla karşılayamazsın. Ama eğer benim için çalışırsan belki o zaman ikimize de uyan bir şey bulur, anlarız.”

“Senin için bedavaya mı çalışmamı istiyorsun?”

“Hiç de değil. Çalışmanın karşılığında büyü materyalleri alacaksın,” dedi Mona.

Vanessa çantasını omzundan çıkardı. Vanessa hep ek bir işi olması gerektiğini düşünmüştü. Annesi de açıkça bir şey söylememesine rağmen Nicke evden ayrıldıktan sonra ekonomik olarak zor zamanlar geçiriyordu.

“Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var,” dedi Vanessa ve masanın üzerine doğru eğildi.

“Öyle herkesi işe alamazsın. Konsey şehirdeyken seninle bir bağlantı içine girerek ben de büyük bir risk alıyorum.”

Mona, Vanessa’ya ters ters baktı.

“Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?” dedi Mona.

Mona, Vanessa’ya önce yan yan baktı ama sonrasında yine aniden kısık sesli kıkırdamasına başladı. Mona’nın çıkardığı sesler tam da Vanessa’nın kendisinin bir cadı olduğunu öğrenmeden önce hayal ettiği cadılarınki gibiydi.

“Elbette,” dedi Mona. “Öyle olsun. Detaylar hakkındaki pazarlığı sonra düşünüyoruz. Maaşın konusunda çok zorlama yalnız. Gördüğün gibi para basmıyorum.”

El sıkıştıklarında Mona’nın kolundaki bilezikler şingirdadı.

“Tamam,” dedi Vanessa. “Şimdi bana bir hayaletle nasıl temasa geçilir onu anlatmalısın.”

* * *

“Pardon ama ciddi misin?” dedi Ida ve Nicolaus’un oturma odasındaki ahşap sandalyenin üzerinde rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. “*Bardakla ruh çağırma* oyunu mu oynayacağız?”

“Onun gibi bir şey,” diye cevap verdi Vanessa ve ellerinin arasında tuttuğu içi ektoplazma dolu kavanozun kapağını çevirdi. “Ama bu gerçek versiyonu olacak.”

Ida sandalye üzerindeki pozisyonunu yeniden değiştirdi. Bacakları tamamen uyuşmuştu. Bugün Troya ile ormanda her zamankinden daha da fazla zaman geçirmişti. Ondan ve at ahırından ayrılmak neredeyse imkânsızdı. Özellikle de sonrasında şu anda bulunduğu yere geleceğini bildiği için, bu fikir Ida için çekilmez olmuştu.

“Kulağa tamamen hastalıklı geliyor ama yükü her zamanki gibi benim üzerine yıkmadıkça bir problem yok,” diye devam etti Ida hoşnut bir şekilde.

Ida’nın hissettiklerini ifade etmek için “hoşnut” kelimesi biraz hafif kalıyordu esasında. Ida kelimelerle ifade edemeyeceği oranda rahatlamıştı.

“Bize katılmalı ve halkalar konusunda yardımcı olmalısın,” dedi Vanessa.

Ida omuzlarını silkti. Ruhlar tarafından ele geçirilmedikçe onun için fark etmezdi.

“Sen ve Minu,” diye ekledi Vanessa.

Evet. Her zamanki gibi her Şey zor ve tehlikeliydi.

Ida, Minu Max’ı yendiğinde olanlar hakkında çok fazla bir Şey hatırlamıyordu ama siyah dumanı ve Minu’nun Max’a ne yaptığını duymuştu. Minu’nun Max’la olan bu mücadelesinden sonra büyü yaptıkları her seferde Ida, Minu’nun yanlışlıkla onun ruhunu yutmasından ölesiye korkmuştu.

“Bunun bana kendimi güvende hissettirip hissettirmedikten emin değilim,” dedi Ida ve tüm bakışlar kendisine doğru çevrildi.

“Demek istediğim Şu ki Minu’nun sahip olduğun gücün ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz aslında. Kim bilir tam olarak ne açığa çıkartıyor?”

Ida bu sözlerine nasıl bir cevap alacağını bildiğinden diğerlerine bakmıyordu bile. Sırf herkesin düşündüğü Şeyi söyledi diye hepsi üzerine atılcaktı ama Minu onu Şaşırttı.

“Ida haklı. Bunu neden yapmak zorundayım?” dedi Minu. Sesi gergin geliyordu. Aklı olan herkes böyle bir durumda endiŐelenirdi.

“Minu, Mona senin için neyin iyi olacağı hakkında bir Şey söylemedi aslında,” dedi Vanessa. “Ama bunu Ida ile birlikte yapman gerektiğini hissettiğini söyledi.”

“Ne yani Şimdi yalnızca *biraz hislerimize mi g veneceğiz?*” dedi Ida. “Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlayan bir tek ben miyim?”

“Sence başka seçim Şansımız var mı?” dedi Linn a. “Kitap bana herhangi bir cevap vermedi. Sana da, değil mi?”

Ida sessizce durdu ve en azından kitabın her Şey biter bitmez kendisini bu tuhaflıktan kurtaracağına dair söz verdiğini hatırlamaya çalıştı.

Vanessa ektoplazma kavanozunu masanın üzerine koydu ve üzerinde Kristal Mağarası’nın dolambaçlı logosunun bulunduğu bir kâğıt parçasından yüksek sesle okumaya başladı.

“Ayinler yalnızca cumartesi ve pazar geceleri saat on iki buçuk ve bir arasında gerçekleŐtirebilir,” dedi Vanessa. “Bir büyük aynaya ihtiya ımız olacak. Aynanın  zerine su geçirmez siyah bir kalemle harfler çizeceğiz.”

“Ayna?” dedi Anna-Karin.

“Belli ki ruhlar aynaya karşı koyamıyor,” dedi Vanessa. “Kendini beėenmiŐler herhâlde. Veya onun gibi bir Şey işte.”

Ida korkunun, yüzünün üzerinde soğuk parmaklar gibi sessiz ve yavaş-

ça ilerlediğini hissetti. Geceleri yatak odasındaki aynanın üstünü örtmeye başlamalıydı.

“Sonra halkalar için bazı malzemelere de ihtiyacımız olacak. Ektoplazma elbette. Keseceğimiz tırnaklarımızı Matilda’nın Karrgruvan’daki mezarının içine gömeceğiz. Tırnaklar orada bir gece boyunca kalacaklar ve sonrasında onları gömdüğümüz yerden yeniden çıkaracağız.”

“Ayak tırnağı veya el tırnağı olup olmaması fark eder mi?” dedi Anna-Karin.

“İyyy iğrenç!” dedi Ida.

“Bunun bir önemi yok,” dedi Vanessa.

“Bunun *benim* için bir önemi var,” dedi Ida. “Onları tıkrıdatacak olan benim.”

“Karrgruvan’dan biraz toprak da alacağız,” dedi Vanessa. “Ve biraz tuz ve demir talaşı. Ektoplazma tüm bu malzemelerle ve... Son bir şey daha var. Şeyle...” Vanessa sözlerine bir ara vererek önce yerde oturan Linnéa’ya ardından Minu’ya baktı. “Elias ve Rebecka tarafından yaratılan bir şeyin külü ile karıştırılacak,”

“Yaratılan mı?” dedi Minu. “Yaratılan derken neyi kastediyorsun anlamadım?”

“Fiziksel bir şey,” dedi Vanessa. “Elleriyle yarattıkları bir şey.”

“Rebecka’nın yazdığı bir şey olabilir mi?” dedi Minu.

“Sanırım olur,” dedi Vanessa.

“Ve bu şey yakılacak değil mi?” dedi Linnéa.

Vanessa başını evet anlamında salladı.

* * *

Linnéa, Elias’ın mektuplarıyla dolu olan kutuyu düşündü. O mektupların her biri Linnéa için çok değerliydi. Hangi birini nasıl feda edeceğini merak etti.

Onunla yalnızca son bir kere daha konuşabilseydi. Ona gerçek anlamıyla veda edebilseydi.

Ya insan ölümlerle konuşabiliyorsa...

Linnéa’nın evinde bir başka kutu daha vardı. Bu kutunun içinde neler yoktu ki. Defalarca yıkanmaktan yıpranmış bir Kurt Cobain tişörtü. Üzerinde BJÖRN’DEN EMİLİ’YE yazan ve aşk şarkıları ile dolu bir kaset. An-

nesinin yazdığı mektup. Annesi bu mektubu Linnéa'nın babasının bir eve yerleştirildiği kendisinin ise Linnéa'yı evlat edinen anne babanın evlerinin soğuk bodrumunda bir minder yatak üzerinde uyumak zorunda kaldığı bir zamanda yazmıştı. Onu çok özlediğini, buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmediğini yazmıştı. Karin Boye'nin şiirlerinden derlenmiş bir kitap. Kitabın kapağının üzerinde mürekkeple EMILI LUNDEN'E AİTTİR yazıyordu. Annesinin ördüğü bir çift yeşil bebek çorabı. Annesini Storralls Parkı'nda ellerini dev karnının üzerinde birleştirirken gösteren bir fotoğraf. Linnéa'nın annesi hamile kaldığında yirmi yaşında olmasına rağmen neredeyse Linnéa'dan daha genç gösteriyordu. Yüzünün önüne düşmüş kalın siyah saçlarından gözleri neredeyse hiç görünmeyen annesi bir yıl sonra geçireceği otobüs kazasından bihaber gülümsüyordu.

"İnsan ölü olan herhangi biriyle temasa geçebilir mi?" dedi Linnéa.

Linnéa bakışlarını Minu'dan kaçırıyordu. Linnéa, Minu'nun kendisinin ne yapmaya çalıştığını anladığından şüpheleniyordu. Belki de Vanessa da anlamıştı çünkü Linnéa'ya ciddi bir ifadeyle bakıyordu.

"Mona bu ayının bizim dünyamızda sıkışıp kalmış ölümlerle temasa geçmek için yapılacağı konusunda oldukça netti. İnsanların öbür tarafa geçen ruhlarla temasa geçmemesini büyük bir özenle belirtti. Bu hem bizim hem de onlar için tehlikeli olabilir..."

Kapı zili çaldığında herkes yerinden zıpladı.

Kapı zili yine çaldı. Ve yine. Birinin kapı kolunu aşağıya indirdiğini görünce birbirlerine baktılar. Sonrasında anahtar deliği kurcalanmaya başladı.

Linnéa duvarda duran gümüş haça baktı. Nicolaus bu haçın daireyi onlar için korunaklı bir yer yapacağını söylemişti ama eğer dışarıda duranlar Konsey'in adamlarıysa bu koruma ne kadar etkili olabilirdi ki? Şu anda onları bekleyen tehlikenin sıradan bir hırsızlık olayı olmasını tercih ediyordu.

Aniden anahtar deliği tıkırdadı ve kapı açıldı. Vanessa, ektoplazma kavanozunun üzerine atılarak kavanozu çantasına geri koymaya çalıştı. Linnéa hızlı bir hareketle Mona'nın listesini aldı ve çizmesinin arkasına koydu.

"Şimdi bittik," diye mırıldandı Ida.

Anna-Karin ağlamaklı bir şekilde inledi.

"Ne yapıyoruz biz gerçekten?" diye Adriana'nın sesi duyuldu koridorda.

"Her taşın altına bakmak zorundayız," dedi bir erkek sesi ve kapının eşiğinde kız kardeşinin hemen arkasında Alexander belirdi.

Linnéa bildiği tüm küfürleri saydırıyordu. Saklanabilecekleri son gizli yer de ellerinden gidiyordu.

Linnéa gözünün ucuyla Ida'nın sandalyesinden kalktığını gördü.

“Biz bize yasaklanan bir şey yapmadık,” dedi Ida tiz bir sesle. “Hiç büyü yapmadık!”

Alexander etrafına bakındı.

“İnsan nasıl böyle yaşar?” dedi Alexander küçümseyen bir şekilde ve yatak odasına geçtiğinde gözden kayboldu.

Olduğu yerde kalan Adriana, Alexander'in arkasından bakıyordu.

Linnéa hiçbir şey anlamıyordu.

Bizi görmüyorlar!

Linnéa'nın aklındaki Vanessa'nın düşüncesi kristal kadar netti. Linnéa, Vanessa'nın haklı olduğunu fark etti. Onları düşmana karşı görünmez kılan gümüş haçın Koruma Büyüsü olmalıydı.

Alexander yatak odasından çıkar çıkmaz mutfağa doğru yürüdü. Linnéa içeride çekmece ve dolapların açıldığını duyuyordu.

“Üç hafta oluyor hâlâ ortada yoklar,” dedi Adriana ve muazzam derecede yorgun göründü. “Neyin peşinde olduğunu anlamıyorum.”

Oturma odasına gelen Alexander ona soğuk bir bakış attı.

“Bunu anlaman gerekmiyor,” dedi Alexander.

Linnéa, Adriana'nın nasıl daha da çöktüğünü görüyor ve onun için üzülüyordu. Linnéa'nın aklına bir an için Adriana'nın hatıralarında gördüğü adam geldi. Adriana'nın sevdiği adam. Onunla birlikte Konsey'i terk etmeye çalıştığı için Adriana'nın başına gelmeyen kalmamıştı. Ona sevdiğin adamın boğularak ölüşünü zorla izletmişlerdi.

Alexander boş kitaplığa doğru yürüyordu. Linnéa, Alexander kendisinin üzerine basmadan oradan bir an önce çekilmeliydi. Alexander kitap rafını duvardan birkaç santim ileriye doğru çekerek arkasına baktı. Sonrasında kitaplığı yeniden duvara doğru itirdi.

Alexander tam onlara doğru bakıp yastıkları kaldırmaya başladığında koltuktan ayağa fırladılar. Alexander hiçbir şey bulamayınca dizlerinin üstüne çökerek koltukların altına baktı. Yeniden yukarı kalktı pantolonundaki toz topraklarını tiksintili bir ifade ile silkeledi.

“Şimdi gidebilir miyiz?” dedi Adriana sessizce.

“Henüz değil.”

Linn a diğerlerine baktı. Minu ve Anna-Karin, pencere kenarına yaslanarak ayakta duruyorlardı. Anna-Karin bedeninin içindeki bir çığlığı bastırmayı deniyormu  gibi iki elini ağzının üzerinde tutuyordu. Vanessa ve Ida yan yana donmuş hâlde duruyorlardı.

Alexander yava a bakışlarını oturma odasının açık kahverengi duvarları üzerine kaydırdı. Engelsfors haritasına doğru yaklaştı ve gözlerini ayırmadan haritaya baktı.

Sonrasında bakışlarını pencereye çevirdi. Sanki doğrudan Linn a’ya bakıyormu  gibiydi. Yüzünün  zerine bir gülümseme yayıldı.

“   hafta mı?” dedi Alexander ve pencere kenarına doğru yürüdüğünde Linn a olduğu yerde sıçradı. Eğrelti otunun sık yapraklarını ayırdı ve saksının içindeki toprağa dokundu. “Biri bunu sulamı .”

Linn a içinden küfrediyordu. Anna-Karin o lanet olasıca eğrelti otunun ölmesine neden izin vermemi ti ki?

“Kızlardan birinde yedek anahtar var belki de?” dedi Adriana.

“Kesin burada toplanıyor ve büyü denemeleri yapıyorlar.”

“Sanmıyorum,” dedi Adriana.

Alexander saksıyı aşağı koydu ve Adriana’ya doğru yürüdü.

“Geçen sene de böyle   phelerin olduğunu söylüyordun ama sonradan bunları bizlere bildirmeyi bıraktın.”

Adriana kollarını göğsünün üzerinde çapraz bir şekilde birleştirdi ve bakışlarını yere indirdi.

“Onlar her ne yapmakla me g llerse buna izin verdin, değil mi?” dedi Alexander. “Onları g zetlemeden, büyüyle istediklerini yapmalarına izin verdin değil mi?”

Adriana başını hayır anlamında salladı. Linn a bir anda Adriana’nın, Seçilmişler’e arka çıkmak için aslında ne kadar fazla risk almış olduğunu anladı. Şimdiyse Adriana  u ana dek aldıklarından daha da büyük bir risk alıyordu.

“Kontrolün, şu anda her zamankinden büyük bir önem taşıdığını anlamıyor musun?” dedi Alexander. “Büyü  ağı’nın  afak vaktindeyiz. Gittikçe daha da fazla doğal cadı ortaya çıkıyor. Genç ve aptallar, kontrol edilmezlerse inanılmaz büyüklükte zararlar verebilirler...”

Alexander, Adriana'ya yaklaştı.

“Her şey çok iyi gidiyordu,” dedi Alexander yumuşak bir sesle. “Tamamıyla rehabilite olmuşsun. Ailemizin itibarı yerine gelmişti. Şimdiyse yine bir bataklığa saplandın.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

Alexander içini çekti.

“Adriana. Bana bu biçare, berbat ve zavallı şehirde neler olup bittiğini anlatacak mısın anlatmayacak mısın?”

Adriana başını kaldırdı ve erkek kardeşine baktı. Linnéa aniden onu hiç tanımadığını hissetti ama birinden çok fazla nefret etmenin nasıl hissettirdiğini biliyordu.

“Şimdi de beni mi tehdit edeceksin?” dedi Adriana.

“Beni hiçbir zaman affetmeyeceksin, değil mi?” dedi Alexander keder içinde.

Adriana cevap vermedi.

“Buna karar vermenin benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?” diye devam etti Alexander.

“Ya benim feda ettiklerim? Bunu ailem için, senin için yaptım. Acın yalnızca daha büyük olacaktı eğer onu başka biri...”

“Sonsuz minnettarım,” dedi Adriana. “Şimdi gidebilir miyiz?”

Alexander iç çekti sonrasında evet anlamında başını salladıktan sonra tekrardan koridora doğru yürüdü.

Bunun hemen sonrasında kapı kapandı, anahtar deliği tıkırdadı ve anahtar çevrilme sesi duyuldu.

Alexander ve Adriana'nın adımları merdiven boşluğunda yankılandı. Dış kapı açıldı. Sessizlik çöktü.

“Evet, tamam,” dedi Vanessa. “Artık görünmez olmanın nasıl hissettirdiğini biliyorsunuz.”

33

Beş dakika içerisinde evden çıkmak üzere anlaştılar. Önce gelen Linnéa, Vanessa'yı Storvalls Meydanı'nda bekliyordu. Vanessa en sonunda geldiğinde Linnéa elbisesinin cebinden bir paket sigara ve çakmak çıkarttı.

“Alır mısın bir tane?” dedi Linnéa ve Vanessa başını hayır anlamında salladı.

Linnéa sigarasını yaktı ve dumanı ciğerlerine çekti. Aslında sigarayı bırakması gerekiyordu. Başka bir sebepten olmasa bile bu merede daha fazla verecek parası kalmayacağından bırakacaktı onu.

Engelsfors merkezinin içinden geçtiler. Akşam güneşi yüzlerini ısıtıyor, terk edilmiş lokallerin vitrin camlarını parlatıyordu.

Küçük bir oyun parkında durdular. Parkta yalnızca gıcırdayan zincirlere asılı duran birkaç tekerlek salıncak ve ölüm tuzağı gibi görünen bir tırmanma merdiveni vardı.

Vanessa oyun parkındaki kumun üzerine yürüdü ve bacaklarını tekerlek salıncığının içine koydu.

Linnéa, Vanessa’nın yanındaki tekerliğin ucuna oturdu.

“Sence Alexander ve Adriana neden bahsediyorlardı?” dedi Vanessa.

“Hiçbir fikrim yok ama onların aile buluşmalarında olmak istemezdim.”

Linnéa zincirleri tuttu, arkaya eğildi ve gökyüzüne baktı.

“Nicolaus’un eğrelti otunu sulamak da Anna-Karin ‘den beklenebilecek tipik bir davranıştı,” dedi Linnéa.

“Ama Alexander’in geleceğini bilmiyordu ki,” dedi Vanessa.

“Hayır bilmiyorum. Yalnızca... Boş ver. O bazen canımı çok sıkıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Linnéa ve sigarasını kuma fırlattı, ayakkabısının tabanıyla sigarasının üzerine bastı.

Linnéa bunun nedenini tam olarak biliyordu. Bunun nedeni, Anna-Karin’in şu yumuşaklığı, bastırılmışlığı, zararsızlığıydı. Bunun nedeni, onun kurban rolüydü. Ve Linnéa bu kadar sert ve yanına varılmaz olmaya karar vermiş olmasaydı onun da büyük bir ihtimalle bir Anna-Karin olabileceği gerçeği idi.

“O kadın kimdi sahiden?” diye sordu Vanessa. “Dün senin evine gelen kadın?”

Linnéa dik oturdu, salıncığa kendi kendine biraz hız verdi ve Diana’nın ziyaretinden bahsetmeye başladı. Sonra da öğleden sonra kendini Jakob’a karşı nasıl da savunmak zorunda kaldığını anlattı. Doğal olarak Jakob her şeyi Diana’dan duymuştu.

Ve Vanessa dinliyordu. Elias öldüğünden beri kimse Linnéa'yı bu şekilde dinlememişti.

Linnéa, Vanessa'yı bunun için seviyordu.

Vanessa'yı seviyordu.

İçgüdüğü onu tüm gücüyle etkiliyordu. Bunu ilk defa deneyimlemiyordu ama her seferinde bir şok gibiydi. Bedeni sağa sola taşan bir duygu seline kapılmış gibiydi. Kendini aşırı derecede mutlu ve coşkulu hissediyordu.

Kendine yalnızca sinir taşıyıcılarının beynine bir oyun oynayıp, onu her şeyin mükemmel olduğuna inandırmaya çalıştıklarını hatırlatması gerekiyordu.

Bunun umutsuz olduğunu biliyordu. Tıpkı umut etmeyi asla bırakmadığını bilmesi gibi.

“Bunun arkasında Helena'nın olduğunu düşünsene?” dedi Vanessa.

Linnéa dikkatini toparlamayı denedi. Neden bahsettiklerini neredeyse unutmuştu.

“Demek istediğim şu ki Elias üzerine kötü bir etkin olduğunu düşünüyordu,” diye devam etti Vanessa.

“Eğer Adriana'dan intikamını onu kovdurarak aldıysa bunu sana neden yapmasın ki? Bahse girerim Diana da Pozitif Engelsfors'un içinden.”

“Bu biraz zorlama olmadı mı şimdi?” dedi Linnéa ve ayaklarını kumun üzerine indirdiğinde salıncak ani bir sarsıntıyla durdu.

“Bilmiyorum,” dedi Vanessa. “En az olmayan komşularının senin vermediğin partilerden şikâyet etmesi kadar zorlama işte.”

“Umarım haklı değilsindir,” dedi Linnéa. “Bunun bir yanlış anlaşılma veya büyük bir komplo olmasını tercih ederim.”

Linnéa bunu söyledikten sonra Elias'ın söylediği bir şeyi düşünecekti.

Paranoyak olman onların senin peşinde olmadıkları anlamına gelmez.

Engelsfors Gazetesi'nin yazı kadrosu bugünlük işlerini bitirip evlerine gitmişlerdi. Ofiste bir tek, gelecek yayının başyazısını hazırlayan babası vardı. Minu babasını cam bölmelerden görebiliyordu. Babası bazen ellerini klavyeden kaldırıyor, hoşnutsuz bir ifadeyle ekrana bakıyor, sessizce dudaklarını kıvıltatıyor, alnını kırıştırtıyor ve kendi kendine başını sallıyordu. Minu küçükken babasının yazı yazarken nasıl görüldüğüne gülüyordu.

Minu kahve odasında oturup beklerken Engelsfors Gazetesi'nin son sayısını karıştırıyordu. Buraya babası ile Helena hakkında konuşmaya gelmişti. Babası ona bir on beş dakika daha yazı yazacağım söylemişti. Kırk beş dakika olmuştu.

Minu'nun okuduğu sayı geçen cumanın sayısydı ama hâlâ geçen haftalarda yaşanan elektrik probleminden bahseden büyük bir haber içeriyordu. Haber başlıklarından biri, yetkililerin beklenmedik bir doğa olayında harekete geçmek için yeterli yetenekleri bulunmadığından, kimsenin sistemde bir hata bulamayacağından bahsediyordu. Minu sayfaları çevirmeye devam etti.

Gazetenin iki sayfasına yayılmış olan bir Helena Malmgren fotoğrafı Minu'ya doğru gülümsüyordu. Gazetenin stajyeri Helena Malmgren'in portresini de eklemişti yazısına. Minu hiçbir eleştiri veya değerlendirme içermeyen bu kısmı gözden geçirdi. G r n  e bakılırsa röportaj sırasında Helena bir hayran daha edinmişti.

Minu sayfaları çeviriyordu. Orman yangınları için artmaya devam eden risk hakkında bir haber. Evinin önündeki sokaktaki çukuru suçlayıcı bir şekilde gösteren bir teyzenin gazetenin iki sayfasına birden yayılmış fotoğrafı. Birinin cep telefonu kamerası ile çektiği bir va ağın bulanık fotoğrafı.

Minu spor sayfası, hava durumu ve okullar için yemek listesi ile devam etti. Gazetenin en sonundaki ölüm duyurularını okumaktan kendini almıyordu. Bunu yapmak Minu için neredeyse bir saplantı-zorlantı bozukluğına d n  m   . Ha lar, güvercinler, m ğe çiçekleri, güneş batımı ışıkları, gemiler, farklı spor kulüplerinin amblemleri...

Minu anne ve babasının ya ında veya onlardan daha genç birinin ölmediği günlerde her zaman büyük bir rahatlama hissediyordu ama bugün kendisini üzüntüye boğan bir ölüm ilanı ile kar ıla tı. Ölen kadını tanıyordu. Leila Barsotti. 42 yaşındaydı. Minu'nun ilk  ğretmeniydi.

Minu, Leila'yı pek çok yıl görmemiş, onu d   nmemi ti bile ama Leila onun ilkokuldaki idol yd . Hatta Minu ilkokul bittiğinde ondan ve onun muhteşem okul kitaplarından ayrılmak istemediği için ağlamı tı.

Leila'nın kocasını ve iki çocuğunu arkasında bıraktığı yazıyordu. Babasının gelip ağır bir şekilde masaya oturduğunu görünce Minu gazeteyi okumayı bıraktı.

"Nasılısın?" dedi babası.

"Tam  imdi Leila Barsotti'nin öldüğünü gördüm."

“Evet ya Leila. Bunu sana söylemeyi unuttuğum için üzgünüm,” dedi babası ve kederli bir şekilde Minu’ya baktı. “Eskisi gibi çok konuşmuyoruz artık son zamanlarda tabii.”

“Hayır, çok konuştuğumuz söylenemez tabii,” dedi Minu ama bu sabah annesiyle arabada olanların aynısını yaşamaya hiç katlanamayacağı için konuyu değiştirdi. “Pozitif Engelsfors’un bizim okulla bir iş birliği başlattığını biliyor musun?”

Sırtım doğrultan babası Minu’ya öyle yoğun bir şekilde baktı ki onu tanımayan birisi sinirlendiğine inanabilirdi.

“Hayır,” dedi babası. “Nereden duydun bunu?”

“Dün tören salonunda toplandı. Şimdiki geçici müdür Tommy Ekberg okulumuzun yeni ‘pozitif’ tavır ve yönelimini tanıttı. Sonrasında Helena geldi ve bir konuşma yaptı. Herkesi Pozitif Engelsfors Merkezi’ne gelmesi için cesaretlendirdi.”

Babası şimdi gerçekten de sinirli görünüyordu.

“Tanrım, bu bir devlet okulu.”

“Helena Krister, Malmgren ile evli olduğuna göre muhtemelen ne isterse onu yapabilir,” dedi Minu. “Sence Adriana Lopez’in kovulmasının arkasında Helena mı var? Elias’a olanlardan sonra ondan bir intikam mı almak istedi?”

“Bilmiyorum,” dedi babası kararlı bir şekilde. “Ama bunun ne olduğunu kesinlikle ortaya çıkarmayı düşünüyorum.”

* * *

Anna-Karin eve gitmek istemiyordu ama nereye gidebileceğini de bilmiyordu. Artık gitmeye cesaret edemediği orman da onun için bir sığınak olmaktan çıkmıştı. Büyükbabasını ziyaret etmek için geçti. Kendi hatasından dolayı Nicolaus’un dairesi bile güvenli değildi artık. Eğrelti otunu orada sulamak yerine onu kendi evine getirmeliydi.

Engelsfors’un dar sokaklarını ne kadar zamandır turladığını bilmiyordu ama hava karanlıktı ve karnı acıkmaya başlıyordu. Er ya da geç eve gitmek zorunda kalacaktı. Dün ettikleri kavgadan sonra annesi ve Anna-Karin, birbirine tek kelime etmemişlerdi. Eve geri dönme düşüncesi Anna-Karin’in içinde klostrofobik duygular uyanmasına sebep oluyordu.

Storvalls Meydanı’ndan geçerken Engelsfors Gazetesi’nin mavi neon ışıklı tabelasının altında duran Minu’yu gördü.

“Merhaba,” dedi Minu.

“Merhaba,” dedi Anna-Karin. “Babanı mı ziyaret ettin yoksa?”

Minu başını evet anlamında salladı.

“O da geliyor. Arabayı getirecek. Seni gitmek istediğin yere bırakmamızı ister misin?”

Anna-Karin, Minu’nun babası ile tekrar karşılaşmamayı tercih ediyordu. Geçen kış yaşanan resmî karşılaşma yeterdi.

“Çok yakında oturuyorum,” diye ekledi Anna-Karin ve yere baktı.

“Nasıl hissediyorsun?” dedi Minu.

Anna-Karin dikkatle meydanın taşlarına bakıyordu.

“Eh işte,” diye mırıldandı Anna-Karin.

Kısa bir an için sessizce durdular.

Başlarının üzerinden birkaç karga birbirlerine ciyaklayarak geçtiler.

“Ben ve annem, Pozitif Engelsfors Merkezi’ne gittik biliyorsun ki,” dedi Anna-Karin. “Annem... Annem hayat hakkındaki her şeyden nefret ediyormuş görünüyor ama yine de bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor. Dışarı bile çıkmıyor. Sonra Helena, annemin tam da duymaya ihtiyacı olan şeyi söyledi. En azından ben öyle düşündüm. Ama annem dinlemek istemiyor. Bu şey gibi...”

Anna-Karin sessizleşti. Tam ekonomik durumlarının kendisini ne kadar endişelendirdiğinden bahsedecekti ki bunun aşağılayıcı bir şey olacağını hissetti.

“Yalnızca aklım almıyor,” dedi Anna-Karin bunun yerine. “Her şeyi denedim ama yine de değişmeyi istemiyor sanki. Bu yüzden... geçen sonbaharda ona yardım ettim.”

Anna-Karin en sonunda Minu’ya baktı. Koyu mavi kazağının içinde üşüyormuş gibi kollarını çapraz hâle getirerek kendine sarıldı.

“Tamam, bu söyleyeceğim kesinlikle aynı şey değil,” dedi Minu. “Ama benim babam da kendini öldürmekle meşgul. Büyükbabam, babamın yaşındayken kalp krizi geçirdi ama babam sanki kendisi ölümsüzmüş gibi davranıyor. Ha bire yiyor ama hiç egzersiz yapmıyor. Tansiyonu çok yüksek. Bunu anlamak için ona bakmak yeterli. Annem ve babam sürekli kavga ediyor ve sınıırım boşanacaklar.”

Minu sözlerine ara verdiğinde neredeyse nefessiz kalmıştı.

“Affedersin,” dedi Minu sonrasında. “Problemlerinden bahseden sendin. Ben de durmuş kendi problemlerim hakkında saçma sapan konuşuyorum.”

“Önemli değil. Diğer insanların da problemleri olduğunu bilmek güzel.”

“Pozitif Engelsfors’a karşı bir alternatif başlatabiliriz. Negatif Engelsfors! Senden daha kötü durumdaki insanları dinle ve daha iyi hisset!”

Gülüştüler.

Yanlarına bir araba yaklaştı. Anna-Karin gözünün ucuyla arabanın bulunduğu yöne doğru baktı ve Minu’nun şoför koltuğunda oturan babasını gördü. Minu’nun babası yüksek seste radyo haberlerini dinliyordu. Haberleri sunan kadının sakın sesi dışarıdan bile duyulabiliyordu.

“Gitmeliyim,” dedi Minu. “Anna-Karin... Ben psikolog falan değilim ama sanırım annen depresyonda. Bazı telefon numaraları ayarlamaya çalışayım mı? Böylece annen o numaraları arar ve yardım ister ne dersin? Annem bu durumlarda kiminle iletişim hâline geçileceğini çok iyi bilir kesin.”

“Teşekkürler,” dedi Anna-Karin. “Ama annem o numaraları hayatta aramaz.”

“Sana söylediklerimi yine de bir düşün sen,” dedi Minu.

Minu çekinerek Anna-Karin’in koluna hafifçe dokundu. Anna-Karin o kadar şaşırmıştı ki Minu arabaya binmeden önce herhangi bir tepki veremedi.

34

“Aman tanrım, şu yaptıkları şey beni uyuz ediyor,” dedi Ida.

“Belki de onları bu akşamki partiye davet etmelisin ha?” dedi Erik.

Erik ve Robin güldüler. Üçü de koridorun diğer ucunda lise son sınıftan erkek arkadaşlarıyla güreşirmiş gibi yapan ve çılgıklar atarak gülen Michelle ve Evelina’ya bakıyordu.

Ida’nın akli, Vanessa’nın bu ikisiyle hâlâ nasıl arkadaş olabildiğini almıyordu. Onlara kıyasla Vanessa hem süper zeki hem de zevkli ve kibar görünüyordu. Michelle ve Evelina her zaman kendilerinden daha büyük erkeklere dadanıyorlar, ortada neredeyse çıplak dolanıyorlar, çok fazla mak-yaj yapıyorlar ve çok sık ve çok yüksek sesle gülüyorlardı. Sanki hayatları boyunca bir durup düşünmeye hiçbir zaman ihtiyaçları olmamıştı.

“Evelina’nın bloğunu gördünüz mü?” dedi Erik. “Kızın beyni tamamen ölmüş.”

“Güzel kızların beyinleri her zaman  l d r,” dedi Robin sorgulanması imkânsız bir doğa kanununu, hakikati saptamış gibi.

Ida hızlıca arkasını döndü ve Robin’e baktı.

“Ne demek istiyorsun?”

Robin gergin bir şekilde bakışlarını kaçırdı.

“Ama  yle,” dedi Robin. “Güzel kızların hayatta bir şey başarması için akıllı olmalarına ve beyinlerini çalıştırmalarına gerek olmadığından beyinleri az gelişiyor.”

“Yani sen şimdi benim beynimin  l  olduğunu mu söylüyorsun?” dedi Ida.

“Elbette söylemiyorum,” dedi Robin.

“ yle mi? Yani o zaman benim çirkin olduğumu düşünüyorsun?”

“Kes artık şunu Ida,” diye yakındı Erik, Robin istisnaların olduğu gibi bir şey söylerken.

Ida dudaklarını birbirine kenetledi ve bir drama yaratmamaya çalıştı.

Özellikle de herkesin onun ailesinin verdiği sonbahar partisine gideceği düşünülecek olursa. Ida’nın annesi akşamı büyük bir özenle planlamıştı. Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı. Partinin ortamını ve enerjisini hiçbir riske atmamalıydı.

“Eve gidip hazırlıklara yardım etmeliyim,” dedi Ida. “Nazik olun ve zamanında gelin.”

Ida, Erik ve Robin’e her şeyi affettiğini ve her şeyin yolunda olduğunu göstermek için kocaman gülümsedi. Ida koridordan geçerken en az her onuncu dolap kapısının üzerinde güneş sarısı çıkartmalar parlıyordu. “BEN POZ T F M! BEN POZ T F M! BEN POZ T F M!”

Ida ana merdivenlerden aşağı indi. Giriş koridorunda duran Viktor beden salonuna inen merdivenlerin yanındaki duvara yaslanıyordu. Ida’yı gören Viktor, ağır adımlarla ona doğru yaklaştı. Sanki onu bekliyormuş gibiydi.

şimdi yine canımı ne sıkacak acaba, diye düşündü Ida.

Kesin bir şey olmuştu. Bir şeyin olmadığı bir zaman yoktu ki... Konsey herkesin vaktini harcamak yerine Anna-Karin’i bir kerede alıp g t rse olmaz mıydı sanki? Bu Ida’yı gerçekten çok yoruyordu. Anna-Karin’in yaptığı her şey hakkındaki hakikati seve seve anlatırdı ama kitap ona diğerleriyle iş birliği içinde olması gerektiğini söylüyordu.

“Bu akşam için sabırsızlanıyor musun?” dedi Viktor ve Ida’nın önünde durdu.

“Efendim?” dedi Ida ve güneş gözlüklerini taktı.

“Engelsfors toplumun üst sınıfında kim varsa sizin eve geliyormuş gibi görünüyor,” dedi Viktor bir gülümsemeyle.

Söylediği her şey kulağa neden bir aşağılama gibi geliyordu?

“Davetli olmadığın için kızgın mısın yoksa?” dedi Ida.

“O topluluğun arasına karışmak benim için zor olurdu.”

Bu da kulağa bir aşağılama gibi geliyordu.

“Muhtemelen,” dedi Ida.

Ida bakışlarını Viktor’un züppe Stockholm kıyafetleri ve bir kerecik olsun sivilce çıkmadığı yüzü üzerinde gezdirdi.

Herkesin söylediği gibi eş cinsel olmalıydı. Bir erkek eğer eş cinsel değilse her zaman bu kadar yakışıklı, bakımlı ve mükemmel olamazdı.

“Gerçekten ne istiyorsun?” dedi Ida. “Acelem var.”

“Son zamanlarda Örüntüler Kitabı’yla bir şeyler konuştun mu? Çünkü kitabı bir tek sen okuyabiliyorsun değil mi?”

Ida, Viktor’un neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama onun kendisini kolay bir şekilde oyununa getirmeye niyeti yoktu.

“Hayır, kitapla hiçbir şey konuşmadım. Evet, bu kadar. Tatmin oldun mu şimdi?”

Viktor’un gülümsemesi daha da büyüdü.

“Tamamen tatmin oldum,” dedi Viktor. “Güzel bir akşam geçir. Umarım parti eğlenceli olur.”

Viktor, koridorun diğer tarafındaki ana merdivenlere doğru yürüdü ve gözden kayboldu.

Kısa bir an için olduğu yerde kalan Ida garip bir şekilde Viktor’un kendisini oyuna getirdiğini hissediyordu.

* * *

*My only love, sprung from my only hate!
Too early seen unknown, and known too late!
Prodigious birth of love it is to me,
That I must love a loathed enemy.*

*(Tek aşkım, tek nefretimden doğmuş meğer!
Tanımadan gördüğüm, tanımakta çok geç kaldığım;
Nefret edilen bir düşmanı sevmemle,
Fevkalade bir sevgi doğdu böyle.)*

Minu yıpranmış kütüphane kitabının içindeki Juliet'in repliğini parmağıyla takip ediyordu.

Geçen yıl anne babasına sınıfın, *Romeo ve Juliet*'i İngilizce olarak çalışacağı yalanını söylemişti. Şenlik yerindeki büyü derslerine giderken 'provalar' onun mazereti olmuştu. İşin tuhaf yanı şimdiyse bu yalanı gerçekleştirmişti. Minu çekingen İngilizce öğretmeni Patrick'in metnin içindeki tüm müstehcenliklerin çaresine nasıl bakacağını merak ediyordu. Romeo ve arkadaşları on üç ila on dokuz yaşları arasında ve akılları sekse sabitlenmiş genç oğlanlardı. Bu oğlanların çağdaşlarının örneğin Kevin gibilerin anlamadığı bir sabitlenmeydi.

Kevin yüksek sesle kendisinin 'bu eski ve yavan' oyunla herhangi bir ilişki kuramadığından yakınmıştı.

Juliet'in repliği Minu'ya garip bir şekilde Max için hissettiği duyguları hatırlatıyordu.

Minu âşık olmanın ve rüyaları süsleyen adamın, ölülerin düşmanı olduğu gerçeğinin nasıl hissettirdiğini iyi biliyordu. Ancak Romeo, en azından Juliet'i ve onun arkadaşlarını öldürmeyi denemiyordu.

Minu bir daha âşık olmaya cesaret edip edemeyeceğini merak etti. Bir daha âşık olacakmış gibi hissetmiyordu. Böyle olursa onun en büyük düşmanı şu zamana kadar sevdiği tek insan olacaktı.

Minu'nun sırt çantasının içindeki cep telefonu titredi ve kitabı kapadı. Vanessa mesajında kimya salonunun yanındaki deponun anahtarını aşırıp biraz demir tozu çalmayı başardığını yazıyordu.

Minu cep telefonunu içine geri koyduğu çantasından bu sefer bir su şişesi çıkardı ve sudan birkaç yudum aldı. Sonrasında ellerini başına götürdü. Okul kütüphanesinin içi huzur doluydu. Burada uyumanın, rüyalara dalmanın ve hiçbir şey düşünmemenin ne kadar kolay olabileceğini hissediyordu.

Başı gittikçe daha da ağırlaştı.

"Bu resmen bir tarikat yayını!"

Minu uyandığında tüm bedeni geriye doğru sıçradı.

Ses sanki kütüphaneci Johanna'ya aitti. Minu sandalyenin yere sürtülmemesine dikkat ederek ayağa kalktı. Rafların arasından dikkatlice etrafı gözetledi ve gözüne üzerinde parlak kırmızı akça ağaç resmi bulunan sarı bir gömlek ilişti. Bu Tommy Ekberg'den başkası olamazdı. Johanna onun tam karşısında duruyordu.

Minu elinden geldikince sessiz olmaya çalışarak onlara biraz daha yaklaştı. Olur da kendisini görürler diye numaradan bir şeyler arar gibi kitap raflarını inceliyordu.

"Bunun hiç de iyi hissettirdiğini söyleyemeyeceğim," dedi Johanna.

"Yeni bir tavır ve yönelimimiz var..." diye başladı Tommy ama sözleri yarıda kesildi.

"Bir gecede oluşturup uygulamaya koyduğunuz bir tavır ve yönelim, evet!"

"Öğretmen kadrosu tam onay verdi."

"Onların yarısı zaten Pozitif Engelsfors'un içinde. Bu yüzden ortada tartışılacak bir şey de kalmıyor. Biz hizmet alanındaki tek devlet okuluyuz ve kalkmış özel bir hareketle iş birliğine giriyoruz. Ve sen hâlâ buraya gelmiş, kütüphanenin kitap seçimiyle ilgili fikirlerini belirtiyorsun!"

Minu gözünün ucuyula onlara baktı ev Tommy'nin kucağında bir yığın kitap olduğunu gördü. Kitapların rengârenk arka kapakları insana nasıl zengin, mutlu, sağlıklı ve genel olarak başarılı olunacağını sırlarını vaat ediyordu.

Tommy zorlukla öne eğildi ve kitap yığınına yere, Johanna'nın ayaklarının dibine koydu.

"Ben yalnızca kitap çeşitliliğini arttırmak ve öğrencilerin ne düşüneceklerine kendilerinin karar vermesini istedim," dedi Tommy ve doğrulurken sırtı çatırdadı.

"Ben de tam da bundan bahsediyorum!" dedi Johanna. "Okul onlara her şey hakkında pozitif düşünmelerini ve zor olan her şeyi görmezlikten gelmelerini telkin ederken, eleştirel bir şekilde düşünmeyi öğrenmeleri nasıl mümkün olacak? Tek sorunun kendi tavırları olduğunu öğrenmeleri gerekirken değişiklikler yaratmayı nasıl öğrenecekler?"

"Bu, şirket yöneticileri ve spor yıldızlarına başarı kazandırmış bilimsel bir metot."

“Bu insanları her şeye evet diyen uysallara  eviren bir metot! Dünya bazen korkunç bir yer ve insanın bu düşünceden öylece bir anda uzaklaşması, bunu d   nmemesi mümkün değil...”

“Ama Johanna,” diye Johanna’nın sözünü kesti Tommy gülerek. “*Sudda bort sin sura min*  arkısını hiç duymadın mı? Bence o  arkıyı dinlemelisin. Sulu gözleri, mız mızları kim sever ki?”

Johanna, Tommy’ye dik dik bakıyordu.

“Söylediklerinde ciddi misin?” dedi Johanna.

“Eğer hoşuna gitmiyorsa annelik iznini aldıktan sonra bir daha geri gelme. Eminim bizim burada ne yapmaya  alı tı ımızı anlayacak bir sürü kütüphaneci vardır.”

“  rencileri terk etmeyi düşünmüyorum,” dedi Johanna. “Ayrıca ben asla Adriana’nın yapt ı gibi sessizce ve kendi irademle gitmem.”

Johanna bu kelimeleri söyledikten sonra gitti ve Minu içinden, keşke onun arkasından ko up ona ne kadar fazla hayran olduğumu ve ihtiyacım olduğunu s yleyebilseydim, diye geçirdi.

Tommy Ekberg olduğu yerde bir saniye daha durarak az önce Johanna’nın ayaklarının yanında duran kitaplara baktı. Sonrasında tüm kitapları bir seferde kaldırdı ve onları Birinci Dünya Savaşı konulu kitapların bulunduğu bir kitap masasının üzerinde düzenlemeye koyuldu.

Minu göreceğini görmüştü.

Minu kütüphanede oturduğu masasına geri döndüğünde orada Viktor’un oturduğunu gördü. Viktor’un önünde *Romeo ve Juliet* kitabı açık bir şekilde duruyordu.

“Piyenin başında Romeo’nun etrafta dola ıp her birin kızın peşinden ko a ı ını düşünür müydün?” dedi Viktor ve başını yukarı kaldırıp Minu’ya bakmadan bir sayfa daha çevirdi.

“Bir daha asla başka birine bakmayaca ını söylüyor ve yalnızca birkaç saat sonra Juliet’in balkonun altında a zından salyalar aka aka saçma sapan konuşuyor. Ya asalar bile ilişkiler öyle pek de uzun s recekmi  gibi gelmedi bana.”

“Ne istiyorsun?” dedi Minu.

“Hikâyenin mutlu sonla biten versiyonlarını biliyor musun? Belki de bunun yerine bizi onları okumaya zorlayacaklar. Hazır  imdi her şey çok *pozitif*ken...”

Minu masaya doğru ilerledi ve kitabı kapadı. Viktor yüzünde küçük bir gülümsemeyle Minu’ya baktı. Viktor elinde bir cep telefonu tutuyordu ve

Minu'nun bunun kendisine ait olduğunu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

“Annene geç kalacağını söylediğin bir mesaj attım. Bir arkadaşında ders çalışacağını sanıyor.”

Öfke Minu'nun bedenine bir titreme nöbeti gibi yayılıyordu.

“Telefonu bana ver,” dedi Minu.

“İşimiz bittiğinde geri alırsın,” dedi Viktor. “Sorguya çağrılıyorsun.”

* * *

Linnéa'nın yeni temizlenmiş oturma odasında oturuyorlardı. Diana kol-
tuğun diğer ucundan ona ihtiyatlı bir şekilde bakıyordu.

“Gerçekten ama gerçekten üzgünüm,” dedi Linnéa. “Affedersin.”

Diana'nın bakışlarında hoşnut bir parıltı gördüğünü sandı ve sözlerine devam etti.

“Son zamanlarda iyi hissetmiyorum. Elias öleli bir yıl oldu ve onu çok fazla düşünüyorum. Her şeyi takip edebilmem çok zor oluyor.”

Diana kaşlarını çatı.

“Bu bir özür değil, açıklama,” dedi Linnéa hızlıca. “Yanlış yaptığımı biliyorum ama şimdi daha iyi hissediyorum. Yani hâlâ Elias'ı özlüyorum ama sanki... İyileşmeye başlıyormuşum gibi hissediyorum. Jakob ile konuşmak da bana yardımcı oluyor elbette.”

Bu konuşmayı yaparken kendinden tiksiniyordu. Elias'ı bu şekilde kullanmaktan tiksiniyordu.

Ama Elias anlardı. Dairenin onun için ne kadar büyük anlam ifade ettiğini biliyordu. Eğer daireyi kaybederse mahvolacağını biliyordu.

“Bunun bir özür olmadığına haklısın,” dedi Diana.

Linnéa, Diana'ya gerçekte ne olduğunu merak ediyordu. Linnéa onu tanıyamıyordu bile. Yalnızca Diana'nın söyledikleri şeyler değildi bunun sebebi. Söylediklerini söyleme tarzı da o gibi değildi.

“Ama artık bana yalan söylemediğine sevindim,” diye devam etti Diana. “Bunun geride kalmasına izin vereceğim. Bu seferlik yaşandı bitti sayalım.”

“Teşekkür ederim.”

Linnéa ne düşüneceğini bilemiyordu. Ya Diana kendisini kasten yalan yere suçluyordu ya da biri onu yalanlarla besliyordu. Linnéa, Diana'nın düşüncelerinde herhangi bir ipucu bulamadı.

“Şimdi artık seni daha da dikkatli bir gözetim altında tutacağız,” dedi Diana. “Bu ev hakkında tek bir şikâyet daha alırsak...”

Diana cümlesini bitirmiyordu.

“Tamam,” dedi Linnéa. “Anlıyorum.”

* * *

Siyah bir araba okuldan biraz uzağa park etmişti. Viktor uzaktan bir kumandayla arabayı açtı ve Minu’ya kapıyı açmak için yolcu koltuğuna doğru yürüdü.

Viktor’un centilmenliklerine maruz kaldığı için içinde büyük bir tiksinti hissedenden Minu, kapının koluna onunla aynı anda uzandı. Elleri birbirine hafifçe dokunda ama Minu kapının kolunu Viktor’dan önce açtı. Viktor güldü ve Minu onun dilinin boğazına kaçarak boğulmasını umdu.

Çok pahalı olan arabanın kokusundan yeni olduğu anlaşıyordu. Viktor direksiyonun başına oturdu ve motoru çalıştırdı.

“Sınıfta mı kaldın sen?” dedi Minu.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Viktor ve ana yola doğru döndü.

“Ehliyetin olduğu ortada. En azından ben öyle olduğunu umuyorum. Yani on sekiz yaşındasın değil mi?”

“Senin akıllı olduğunu söylemiştim,” dedi Viktor. “Bak şöyle yapıyoruz. Ben babamı ve Konsey’i ifşa ederek yarı yolda bırakmıyorum, sen de bana benim hakkımda üç soru sorabiliyorsun. Ne istersen sorabilirsin.”

Kırmızı ışıktaki durdular. Minu, Viktor’a baktı.

“Neden seninle ilgilendiğimi sanıyorsun ki?” dedi Minu.

“*Dostunu yakın tut düşmanını daha yakın tut* derler duymadın mı?”

“Orası kesin.”

“Senin düşmanın olduğuma ikna olmuşa benziyorsun. Şimdiyse seni, bana daha da yaklaşmaya davet ediyorum,” dedi Viktor ve Minu’ya doğru sırtıttı.

Minu öteye baktı. Aslında onun oyununa düşmek istemiyordu ama Viktor ve Alexander hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Mona Ayışığı gibi onlar da kayıtlarda yoktular. İyi organize olmuş İsveç’te birinin kayıtlarda bulunmaması imkânsız bir şeydi. Konsey’in kendi yasalarından başka yasalar izleyip izlemediğini kim bilebilir ki? Nicolaus’un zamanındaki Konsey üyeleri normal toplumda bariz bir şekilde üst pozisyonlarda yer alıyorlardı. Belki bugün de benzer bir durum yaşanıyordu.

Yeşil ışık yandı ve Viktor arabayla hızlı bir kalkış yaptı.

“Hadi,” dedi Viktor. “Sor.”

Minu birinin üç tane dilek hakkı olduğu masalları düşündü. Masal kahramanları her zaman yanlış şeyleri diliyorlardı.

Doğru soruların ne olabileceğini bulmalıydı. Biraz sonra köşkün önüne geldiler ve Minu, Viktor’un davetinin sonsuza kadar geçerli olmadığını hissetti.

“Kimsin sen?” dedi Minu.

Viktor yine sırıttı.

“En büyük felsefi sorulardan biriyle mi başlayacaksın?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi Minu. “Temel gerçekler.”

“Viktor Ehrenskiöld. Evlat edinmeden önceki soyadım Andersson,” dedi Viktor ve direksiyonun üzerinde davul çalar gibi parmaklarıyla tempo tuttu. “Linnéa’nın benim kim olduğum hakkında her şeyi anlattığını tahmin ediyorum.”

“Evet.”

“Ama benim yalan söylediğime inanıyor değil mi?”

Minu, Viktor’un yalan söylediğine seve seve inanmak isterdi ama bir soru hakkını gereksiz yere kaybetmeyi düşünüyordu.

“Stockholm’de doğdum,” diye devam etti Viktor. “On dokuz yaşındayım. Lise sınavını çoktan verdim. Okula gitmekten daha fazla merak uyandırıcı uğraşlar hayal ediyorum. Ama Konsey’in bana, size göz kulak olmam için ihtiyacı var. Diğer yandan ben hiçbir zaman normal bir liseye gitmediğim için bu benim için en azından yeni bir deneyim oluyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Böylece ikinci sorunu da sormuş oldun,” dedi Viktor ve Minu masal kitaplarındaki kahramanların yaptığı aynı hatayı yaptığı için içinden kendine lanet etti.

“Konsey’in kendine özel okulları var,” diye devam etti Viktor.

Doğal olarak. Neden olmasındı ki?

Arabayla Kanal köprüsü üzerinden geçtiler ve köşke doğru giden yola döndüler.

“Yalnızca bir soru hakkın kaldı,” dedi Viktor köşk görüldüğünde ve Minu sonunda kararını verdi.

"I langi elemente sahipsin?"

Viktor arabayı çakıl zeminin üzerine park etti ve Minu'ya doğru döndü. Minu'nun ayaklarının arasında yerde duran sırt çantasına uzandı ve içerisinden yarısı boş su şişesini çekerek aldı. Viktor şişeyi Minu'nun önünde tutuyordu. Su donduğunda çatırdadı ve birkaç saniye içerisinde bir buz parçasına dönüştü.

"Su," dedi Minu. "Kimya dersinde asit ve suyu karıştıran sendin. Bir şekilde yerlerini değiştirdin."

Viktor, Minu'nun söylediklerini duymamış gibi bakışlarını onun yüzüne doğru kaydırdı ve her bir gözeneği, sivilceyi ve alınmamış kaşı inceledi. Minu, Viktor'un kendisini utandırdığını saklamaya çalışıyordu.

"Kevin ciddi bir şekilde zarar görebilirdi ve bunun senin yaptığın anlaşılabilirdi," dedi Minu. "Konsey'in kurallarına karşı geldin. Sence bunu öğrenirlerse nasıl bir tepki verirler?"

Viktor gülümsedi.

"Hiçbir şey söylemezler," dedi Viktor. "Çünkü bunu yapan ben değilim."

Viktor arabadan indi ve Minu onu tehdit etmenin bir anlamı olmadığını anladı. Hiçbir kanıtı yoktu ve Konsey ona asla inanmayacaktı.

35

Köşk Minu'ya onu son sefer gördüğündeki kadar ıssız geliyordu. Alt kat-taki pencereler hâlâ panjurlarla kaplıydı.

Viktor doğrudan girişe doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve Minu'yu abartılı ve eski bir usulle içeri buyur etti.

Büyük giriş koridorunun diğer ucunda, bir zamanlar hanın resepsiyonu olan uzun, ağaçtan yapılmış bir masa ile içine anahtarların konulduğu küçük kutucukları olan bir raf duruyordu. Hem duvarların hem de tavanların boyası aşınmıştı ama etraf temiz kokuyordu. Doğal olmayan bir şekilde temiz. Tam da Adriana'nın evinde olduğu gibi.

"Gel," dedi Viktor.

Viktor bir koridora girdi ve eliyle Minu'ya kendisini izlemesini işaret etti. Karanlığın içinden geçerlerken Minu, Viktor'un iki adım arkasında yü-

rüyordu. Duyulan tek ses, taş zemin üzerindeki ayakkabı tabanlarından geliyordu. Panjurların yuvalarından içeriye ışık çizgileri sızıyordu.

Koridorun sonuna yaklaştıklarında Viktor, Minu'ya beklemesini söyledi ve köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Minu, Viktor'un adımlarının nasıl da uzaklaştıklarını, bir kapının açılıp kapandığını duydu. Sonrasında ortalık sessizleşti.

Minu arkasını döndü ve çıkışa baktı. Şimdi hâlâ kaçma şansı vardı. Çünkü ya bu bir sorgu değilse? Ya Viktor ve Alexander ona zarar vermek istiyorlarsa?

Kimse burada olduğumu bilmiyor, diye düşündü Minu ve aniden büyük evin kendisini tamamen yuttuğu hissine kapıldı.

Adriana Minu'yu, Alexander'e, kendi erkek kardeşine, karşı uyardığında ölümüne korkuyordu.

Alexander'in gerçeğe ulaşmak için ne kadar ileri gidebileceğini kim bilebilirdi ki?

Alexander'e karşı gelmemelisiniz. Ne yaparsanız yapın sorgu sırasında yalan söylemeyin!

Ama Minu yalan söylemek zorundaydı. Seçilmişler'in kendilerini ve Anna-Karin'i korumak için başka bir seçenekleri yoktu.

Ne söyleyecekleri konusunda anlaşmışlardı. Minu yalanları tekrarladı ve onların gerçekliğin kendisiymiş gibi hissettirmelerine çalıştı.

Arkasındaki koridorda bir ayak sürüme sesi duyduğunda kalbi neredeyse duracaktı. Arkasını döndüğünde gördüğü tek şey gölgelerdi ama duyduğu şeyin yalnızca bir yanılsamadan ibaret olduğuna inanmak, kendini kandırmak olurdu. Koridor boştu ama Minu yine de yoğun bir şekilde birinin kendisini izlediğini hissediyordu.

Viktor, Minu'ya seslendiğinde Minu ona doğru koşmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Dama tahtası taş bir zemini ve tavana kadar uzanan tıklım tıklım kitap rafları olan bir kütüphanenin içine girdiler. Birkaç yer lambası sıcak bir ışık yayıyordu. Başka şartlar altında bu oda Minu'nun yeryüzündeki cenneti olabilirdi.

Alexander ikili bir kapının önünde tekli bir koltukta oturuyordu. Alexander, Minu'yla başıyla karşısında bulunan benzer bir koltuğa oturmasını işaret etti.

Minu tek bir kelime etmeden koltuğa oturdu. Minu kabarık koltuğa oturduğunda öyle aşağı çöktü ki kendini bir anaokulu çocuğu kadar küçük hissetti. Bu da onların savaşıma yöntemlerinden biri olsa gerekti.

Minu'nun arkasında şömineye dayanmış olarak duran Viktor'un kendisini izlediğini bilmesi, ona kendini hiç de daha iyi hissettirmiyordu.

Minu diğerlerini düşündü. Hep birlikte bunu Anna-Karin için başarabileceklerini düşündü.

Minu bakışlarını Alexander'ın bakışlarında sabitledi. Minu da Alexander kadar soğuk ve okunamaz olmalıydı.

"Su?" diye sordu Alexander ve bir el hareketi ile yanında duran küçük bir masanın üzerindeki bir çift bardağı ve sürahiyi işaret etti.

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdi Minu susamış olmasına rağmen.

Alexander ve Viktor suyun içine kim bilir ne koymuşlardı. Bir keresinde Minu da Gustaf'ın ne işler karıştırdığını anlamak için gerçeklik serumu dümenine...

Minu'nun düşünceleri aslında pek çok şeye dikkat etmesi gerektiğini fark ettiğinde yarıda kesildi. Söyleyecekleri konusunda dikkatli olması yeterli değildi. Eğer Viktor'un elementi suysa öyleyse belki de tıpkı Linnéa gibi düşünceleri okuyabiliyordu. Neden bunu doğrudan akıl edememişti ki?

"Protokoller gereği senin Minu Falk Karimi olup olmadığını sormak zorundayım," dedi Alexander ve ellerini dizlerini üzerinde birbirine geçirdi.

"Evet," diye cevap verdi Minu ve bu gerçeği son kez bu odada söyleyip söylemediğini merak etti.

"Bu bir sorgu ama bunu bir çeşit test olarak da görmek mümkün."

Minu koltuğun içinde kıvrandığında kendini daha da alçakta otururken buldu.

"Test edeceğiniz nedir?" dedi Minu.

"Konsey'e olan sadakatin."

Minu için ne kadar korkmuş olduğunu belli etmemek gittikçe daha da zorlaşıyordu. Seçilmişler'den biri olduğunu öğrendiğinden bu yana pek çok tehlikeli şey yaptığına ikna etmeye çalışıyordu kendini. Eğer Viktor şimdi onu duyuyorsa kesinlikle düşünmemesi gereken şeylerdi bunlar.

"Gerçeği söylemen önemli", dedi Alexander. "Bunu yapmayı düşünüyor musun?"

“Evet.” diye cevap verdi Minu.

İlk yalan.

Minu birinin hışır hışır bir şey karaladığını duyumsadı ve koltuğunda arkasını döndü. Viktor siyah renkli küçük bir not defteri çıkarmış, defterin içine kurşun kalemle bir şeyler yazıyordu. Muhtemelen Minu’nun söylediklerini not alıyordu.

Veya düşünüyordu.

Ya Minu da büyüün varlığını hissetmede diğerleri kadar iyiye? Kendini büyüyle savunmayı denemeye bile cesaret edemiyordu. Ya yanlışlıkla siyah dumanı salıverirse? Diğer Seçilmişler siyah dumanı göremiyordu ama ya Viktor ve Alexander onu görebiliyorsa?

Ya bir şekilde siyah dumandan haberleri varsa ve onun dumanı yanlışlıkla salıvermesini bekliyorlarsa?

“Şunu iyi bil ki bize ihanet edenleri cezalandıracağız,” dedi Alexander. “Ama bizimle birlikte iş birliği içinde olanlarıysa ödüllendireceğiz. Anlaşıldı mı?”

Minu başını evet anlamında salladı.

“Evet veya hayır diye cevap ver,” dedi Alexander.

“Evet.”

“Nicolaus Elingius’un nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” diye cevap verdi Minu ve doğruyu söyleyerek hafifledi.

“Onun kim olduğu hakkında bir şeyler biliyor musun?”

“Siz bildiğinizden fazla bir şey bilmiyorum,” dedi Minu ve Alexander’ın gözlerinin içine baktığını düşünmesini umarak onun burun köküne odaklandı.

“Onun dairesinde toplandınız mı?”

Minu bir saniye sessiz kaldı. Vereceği cevabı dikkatle seçmeye çalışan neye karar verdiklerini hatırladı. Yalan söylemek zorunda kalmadan önce söyleyebildikleri kadar çok doğru söyleyeceklerdi.

“Daireye gittim ve kontrol ettim. Çiçekleri falan suladım.”

Minu’nun kalbi daha hızlı çarpıyordu.

“Yani orada buluştunuz ve birlikte büyü denemeleri yaptınız öyle mi?”

“Hayır.”

Viktor not aldıkça hışır hışır sesler duyuluyordu.

“Bundan böyle Nicolaus’un dairesinde oturmamalısınız,” dedi Alexander. “Bu vesileyle kendi kendinize büyü denemeleri yapmamanız gerektiğini de tekrarlayayım.”

Minu yarın sabah gerçekleştirecekleri seans hakkındaki tüm düşünceleri engellemeye çalışıyordu. Sorgu başlayalı henüz birkaç dakika olmasına rağmen Minu kendini bitkin hissediyordu.

“Şu kan kırmızısı Ay’ın görüldüğü geceden bahset,” dedi Alexander. “Diğerlerinin güçlerini nasıl keşfettiğinden, Elias ve Rebecka’nın ölümlerinden bahset.”

Minu derin bir nefes aldı ve Alexander’e gerçekliğin olabildiğince doğru bir versiyonunu anlatmayı denedi. Bu versiyon onların Adriana’nın emirlerine karşı geldiklerine, Adriana’nın bunun bile onların büyü denemeleri yapmalarına izin verdiğine, Max’ın kim olduğunu ortaya çıkardıklarına ve onu zararsız hâle getirdiklerine dair en ufak bir ipucu yoktu.

Boşluklarla dolu bir hikâyeydi ortaya çıkan.

Minu sözlerini bitirdiğinde Alexander kısa bir an için sessiz kaldı.

“Anna-Karin, Konsey’in yasalarına karşı geldiği hususunda ne zaman bilgilendirildi?” dedi Alexander sonra.

“Biz Konsey’in varlığından haberdar olduğumuzda. Adriana bize cadı olduğumuzu söylediğinde.”

“Peki, Anna-Karin bundan sonra Konsey’in yasalarına karşı gelecek şekilde büyü yapmaya devam etti mi?”

“Hayır.”

“Benim elimdeki kaynaklarda Anna-Karin’in tüm bir güz dönemi boyunca gösterişe devam edip ününü koruduğu yazıyor. Adriana, Anna-Karin’i etrafını bu şekilde yönlendirmesinin yasak olduğu konusunda bilgilendirmesine rağmen o bunu yapmaya devam etmiş.”

Minu’nun ağzı o kadar kurumuşt ki, dili sanki mumyalanmış gibi görünüyordu. Sürahinin içindeki suya büyük bir istekle baktı.

“Anna-Karin güçlerini herkes üzerinde kullanmadı. Şöyle oldu, bazıları Anna-Karin’den hoşlanmaya başlayınca diğerleri de ondan hoşlanmaya başladı. Anna-Karin büyü yapmayı bıraktıktan sonra bile büyüünün etkisi devam etti.”

“Enteresan. Ne kadar sürdü peki büyüünün etkisi?”

“Noel’den sonraya kadar belki de.”

“Sonra da popülaritesi söndü yani öyle mi? Bu kadar?”

“Evet.”

“Popülaritesinin okulda büyü kullanmayı bıraktığı zaman sönmesi sence de akla daha yatkın değil mi? Ne düşünüyorsun?”

“Belki de öyledir,” dedi Minu. “Ama öyle olmadı.”

Minu yanaklarının nasıl da yandığını hissediyordu. Duyulan tek şey Viktor’un kaleminden gelen hıştırlardı.

“Bir sorum var,” dedi Minu ve sesinin sakın ve kontrollü bir şekilde çıkmasına çalıştı.

“Mahkeme nasıl ilerleyecek? Bu konuda herhangi bir şekilde bilgilendirilmedik.”

“İhtiyacınız olan bilgiyi alacaksınız,” dedi Alexander.

Minu daha fazla soru sormaya cesaret edemedi ama kendilerini hazırlama şansları olup olmadığını öğrenmek zorundaydı.

“Ama Anna-Karin’in kendisine yardımcı olacak bir savunma avukatı olmayacak mı? Bunun nereye gideceği...”

“İhtiyacınız olan bilgiyi alacaksınız,” diye tekrar etti Alexander ve gözleri karanlıklaştı.

Alexander bir bardak suyu birkaç yudumda boşalttı ve sonrasında Minu’ya baktı.

“Suçluyu buldunuz mu?” dedi Alexander. “Şeytanlar’ın kutsadığı suçluyu?”

“Hayır.”

“Anlıyorum,” dedi Alexander. “Yani size karşı gerçekleştirilen saldırılar başladığı gibi durdu öyle mi?”

“Evet. Şeytanlar pes ettiler belki de.”

Alexander küçümser bir şekilde güldü.

“Senin güçlerin var bir de. Bana onlardan bahsedebilir misin?”

Minu sanki ciğerleri daralıyormuş gibi hissediyordu. Ciğerleri yeterli dercede hava alamıyordu.

“Gücüm olup olmadığını bilmiyorum. Varsa bile ben fark etmedim.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Alexander ona ihtiyatlı bir şekilde baktı.

“Öyleyse yeniden Anna-Karin’e dönmek istiyorum. Onun nasıl büyü

yaptığını anlat bana. En başından.”

Minu dışarı çıktığında yalnızca üç saat geçmişti ancak yirmi dört saat geçmiş gibi hissediyordu. Kafası allak bullak olmuştu. Açık olan tek şey çok fazla konuşup yanlış şeyler söylediği, herkes için her şeyi mahvettiği idi.

Kendisine söz verildiği gibi sorgudan sonra cep telefonunu aldı. Vanessa'nın demir talaşı mesajını hatırlayınca panikledi. Seçilmişler birbirlerinden gelen mesajları siliyorlardı ama Minu'nun, Viktor telefonunu almadan önce Vanessa'nın mesajını silmeye vakti olmamıştı. Minu, Viktor'un bu mesajı gördüğünden emindi.

Minu içinden küfrediyordu. Vanessa sorgulanmadan önce demir talaşı hakkında güzel bir bahane bulmalıydılar. Demir talaşının masum ve büyü ile ilgili olmayan bir kullanım alanı olmalıydı. Vanessa ve Minu'nun ortak bir ilgi alanı olarak düşünebileceği bir alan.

Çakıl zeminin üzerinde yürüyen Minu, kendisini kanallara doğru götürecektir yolu takip ederken arkasına bakmıyor, Viktor'un üst katın penceresinden kendisini izlediğini biliyordu. Viktor, Minu'yu eve bırakmayı teklif etmişti ama Minu Konsey'in temsilcilerine bugünlük, hatta bir ömür boyu doymuştu. Minu'nun negatif cevabı karşısında Viktor neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Sanki dört gözle onu biraz daha deli etmeyi beklemişti.

Minu suyu takip ediyordu. Akşam güneşi suyun yüzeyinde parılıyordu. Suyun üzerinde sürekli değişen şekiller onu neredeyse hiptonize ediyordu. Kanallarda hızla akan suyun sesini duyduğunda yukarı baktı ve Gustaf'ı gördü.

Minu yavaşladı. Durdu.

Gustaf bir bankta oturmuş bir şey okuyordu. Minu'yu görmemişti. Hâlâ oradan ayrılabilirdi ama içi büyük bir kederle doldu.

İkisinin arkadaş olması hiç mümkün görünmüyordu. Düşman olmalarıysa inanılmaz gereksizdi.

Minu geçen haftalarda Gustaf'ı özlemişti. Şimdi onu geçen yaz yürüdükleri bu yerde gördüğünde bunu açık olarak hissediyordu.

Özür dilemek için asla bundan daha iyi bir fırsat olmayacaktı.

“Gustaf!” diye seslendi Minu ve daha yakına geldi.

Gustaf başını kaldırarak yukarı baktı.

“Merhaba,” dedi Gustaf ve dizlerinin üzerindeki biyoloji kitabını kapattı.

Minu, Gustaf'ın oturduğu bankın önünde durdu. Gustaf'ın yanındaki boş yere oturmayı düşündü ama kurumuş kuş kakaları orada bir Ay yüzeyi manzarası oluşturmuşlardı.

“Burada ne yapıyorsun?” dedi Gustaf.

“Dışarıya çıkıp dolaşayım dedim.”

“Ah iyi.”

Gustaf ayağıyla küçük bir taş vurdurdu ve Minu bakışlarıyla taşı takip etti. Havaya yükselen taş daha sonrasında birkaç metre yüksekliğindeki kanalın giriş kapılarının altındaki suyun içine düşerek *plop* diye bir ses çıkardı.

“Bugün sen ve Viktor’u gördüm sanırım,” dedi Gustaf. “Bir arabanın içinde. Sen miydin o?”

“Evet.”

“O aptalla *takılıyorsun*, öyle mi?” dedi Gustaf hayrete düşmüş bir şekilde.

“Aynı sınıfa gidiyorum,” dedi Minu. “Kimle istersem onunla takılabilmek hakkım olmalı değil mi?”

Minu kendini durduramıyordu. Bugün yeterince sorgulanmıştı. Özellikle de gerçeği söyleyemediği insanlar tarafından.

“Tamam, tamam,” dedi Gustaf. “Aslında onu tanımıyorum. Bende iyi bir intiba bırakmadı hepsi bu.”

“Hayır, ama söylediğin gibi onu tanımıyorsun.”

Burada durup Viktor’un savunmasını yapmak tamamen saçma ve gülünç geliyordu.

“Ne fark eder ki? Eğer ondan hoşlanıyorsan o kesin... tamam,” dedi Gustaf.

Minu ona baktı ve onun çabaladığını gördü.

“Gustaf... Affedersin. Son söylediklerim çok yanlıştı.”

“Tamam, önemli değil,” dedi Gustaf ve bunu gerçekten inanarak söylemiş göründü.

“Seninle kavga etmek istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum.”

Gustaf bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordu. Minu umutla bekliyordu.

“Ben yalnızca her zaman her şeyi analiz etmeye katlanamıyorum,” dedi Gustaf. “Her şey bozuluncaya evirip çevirmeye.”

Minu başını salladı. Gustaf'ın ne demek istediğini biliyordu. Gustaf'm tasvir ettiği şey Minu'nun kendisinin uzmanlık alanıydı.

"Kendimi yeninden iyi hissetmek istiyorum," diye devam etti Gustaf. "Artık her şeyi sürekli zihnimde tartmaktan ve derin derin düşünmekten kurtulmak istiyorum. Kâbuslardan ve tüm belalardan kurtulmak istiyorum. Ve Pozitif Engelsfors'un bana belki de yardım edeceğine inanıyorum."

Gustaf ihtiyatlı bir şekilde Minu'ya baktı.

"Bu sana da kendini iyi hissettirirdi. En azından Rickard öyle düşünüyor." Minu, Gustaf'a dik dik bakıyordu.

"Rickard böyle düşünüyor, öyle mi? O beni tanımıyor bile."

"Biraz anlattım..." dedi Gustaf ve bakışlarını kaçırdı.

"Seninle konuştuklarımızdan bahsettim ona biraz. Rickard eğer insanın etrafında negatif insanlar varsa ilerlemesinin zor olduğunu söyledi."

Minu tamamen neşesiz bir şekilde güldü.

"Benim gibi insanlar mı yoksa?"

"Ben öyle demek istemedim..." dedi Gustaf.

Minu'nun yüzü tamamen yanıyordu. Yoksa etraflarındaki hava mı sıcaktı? Minu farkı hissedemiyordu. Sanki bedeni ve dünyanın geri kalanı arasındaki sınır ayrışıyordu.

"Tam olarak ne demeye çalışıyorsun?" dedi Minu. "Artık arkadaş olamayacağımızı mı?"

Bu kelimeleri söylemek Minu'ya acı veriyordu. Ağlamasını bastırmaktan ses kirisleri gerilmişti.

"Hayır. Hayır, hiç de değil. Ben P.E.'ye gerçek bir şans vermek istiyorum hepsi bu."

"Ama o zaman 'negatif insanlarla' takılamazsın."

"Minu..."

"Neden bunu yalnızca açık açık söyleyemiyorsun?"

Gustaf'ın da yüzü kızarıyordu.

"Hayatımı bir düzene koymak istiyorum hepsi bu!" dedi Gustaf.

"Rickard'ın senin ne düşüneceğine, neden hoşlanacağına, ne hissedeceğine, kiminle takılabileceğine karar vermesine izin vererek mi hayatına çekidüzen veriyorsun?"

"O haklı demiyorum. Ben yalnızca onun ne söylediğini..."

“Ve her zamanki gibi kendine ait bir görüşün yok. Çok *korkaksın*.”

Minu yine çok ileri gittiğini biliyordu. Gustaf'ın kendisini suçladığı şey tam da bu korkaklıktı. Rebecka'yı intihara sürüklediğine inandığı problemleri hakkında soru sormaya hiçbir zaman cesaret edememesinin altında yatan korkaklığı.

Ama Minu bunu bilmesine rağmen kendini daha da ileriye gitmekten alıkoyup koyamayacağını bilmiyordu. Gustaf'a, Rebecka'nın Rickard'ın problemleri olan ve kötü hisseden, yeterince mutlu ve hoşnut olmayan insanlarla arkadaş olmaktan kaçınılmasını destekleyen felsefesi hakkında ne diyeceğine inandığını sormak istiyordu.

Minu, Rebecka'yı bunun içine çekerse kendisini bir daha asla affedemeyecekti. Ama burada bir saniye daha kalırsa kendine hâkim olamayabilirdi. Buradan gitmek zorundaydı.

Ama Gustaf önce davrandı.

“Şimdi eve gitmeliyim.”

Minu'nun tek yapabildiği başını tamam anlamında sallayabilmek oldu. Eğer ağzını açarsa yasaklı kelimeler ortalığı karıştırıp her şeyi mahvedecekti.

Gustaf ayağa kalktı.

“Bunun böyle olmasını istememiştım,” dedi Gustaf gitmeden önce.

Minu, Gustaf uzaklaşana dek arkasından baktı. Minu, Gustaf hayatından sonsuza dek çıkmış gibi hissediyordu.

Kanalın aşağısından bir su sesi geldi ve Minu o tarafa baktı.

Su yüzeyine doğru büyük bir kabarcık yükseldi ve bir sıçrama sesi duyuldu.

36

Anna-Karin cep telefonunu elinde sertçe sıkıyordu. Damm Gölü kumsalının yanındaki küçük korunun içinde duruyor ve gökyüzüne yayılan alacakaranlığı görüyordu. Hava kararmadan eve gitmeliydi ama eğer hareket edebilirse.

Minu, Anna-Karin'i korkutmamak için ona sorguda olup biteni bariz bir şekilde hafifleterek anlatmıştı. Ancak Minu'nun bu düşünceli davranışı hiçbir işe yaramamıştı.

Sorgu başlamıştı. Şimdi gerçekten de oluyordu işte.

Anna-Karin, Nicolaus'un minder yatağının içinde sakladığı şimdiiye kendi gardırobundaki pembe çantanın içinde tuttuğu paraları düşündü. Öylece ortadan kaybolsa ne olurdu? Diğerleri kesin anlardı...

Ama Konsey beni bulurdu, diye düşündü Anna-Karin. Tüm dünyadalar. Asla saklanamam.

Anna-Karin, Damın Gölü'nün yüzeyine baktı. Suyun üzerinde gölün yanındaki ağaçların yansıması görünüyordu.

Anna-Karin birkaç yıldır, orta ikide sınıf arkadaşlarıyla kampa gelmek zorunda kaldığından beri buraya gelmemişti. Birbirlerini tanımak için soru oyunu oynamaya, sosis kızartmaya ve yüzmeye kadar her şeyi yaptıkları kâbus gibi bir yirmi dört saat geçirmişti. Yalnızca Anna-Karin'in çadırını paylaşacak kimsesi yoktu. Erik ve Ida ona, uyuduğunda uyku tulumunu ateşe vereceklerini söylemişlerdi.

Tilki ısırganının olduğu yer zonklamaya ve yanmaya başladı. Diğer elinin parmaklarını kullanarak yara izini ovuşturan Anna-Karin suyun kıyısında yürüyerek bakışlarıyla sinir otu aramaya başladı.

Gölün üzerinde bir sıçrama sesi duyulduğunda Anna-Karin başını kaldırdı ve sesin geldiği yöne doğru baktı. Su yüzeyi boyunca ufak halkalar yayıldı. Belki de bir balık zıplamıştı. Öyle olmuş olmalıydı.

Su yüzeyinde bir sıçrama daha duyuldu.

Anna-Karin bakışlarıyla su yüzeyini taradı. Anna-Karin'in durduğu kıyıya daha yakındı yeni yayılan halkalar.

Anna-Karin gölün diğer yanından bir höpürdeme sesi gelince koruluğa doğru geri çekilmeye başladı.

Oynayan bazı balıklar olmalı, diye düşündü Anna-Karin. Bunda herhangi bir tuhafılık yoktu.

Gölün ortasındaki su kendi etrafında dönerek bir halka hâlini alıyordu. Sonra su hattı yavaşça dışarıya, gölün ortasına doğru çekildi. Islak ve kumlu dip santim santim görülüyordu.

Bunda herhangi bir tuhafılık yok, diye düşündü Anna-Karin. Hiç de tuhaf değil.

Anna-Karin, ayağı bir fundalığa takılana kadar geri çekilmeye devam etti. Göl karadan birkaç santimetre daha çekildi.

Her şey durgunlaştı.

Su yüzeyinde yalnızca ağaçların yansıma görüntülerini titreştiren minik dalgacıklar kaldı.

Ve ardından depderin bir höpürdeme sesi duyuldu.

Anna-Karin bakmaya bile cesaret edemiyordu. Yalnızca arkasını döndü ve üzerinde iki geniş tekerlek izinin olduğu içi sararmış otlarla dolu toprak yola çıktı.

Etrafındaki karanlık sıklaşıyordu.

Tam önünden bir gölge geçtiğinde uzakta büyük bir yol gözüne ilişti.

İki kehribar göz, karanlığın içinde parlayarak ona doğru bakıyordu. Anna-Karin aniden durdu.

Tilki.

Anna-Karin'in gözlerinin önünde bir beyazlık ışıldadı ve kendinin yolun ortasında durduğunu gördü.

Kendini aşağıdan bir dev gibi görüyordu.

Yeni bir ışıkla birlikte Anna-Karin'in bacakları büküldü. Anna-Karin dizlerinin üzerine düştü. Gözlerini açtığında tilki tam olarak önünde duruyordu.

Bakışları karşılaştı.

Ve Anna-Karin aniden anladı.

Karmaşık bir süreç sonrasında bir cadı bir hayvanla arkadaşlık, hatta akrabalık bağı geliştirebilir.

Bunlar Adriana'nın, Seçilmişler'le ofisinde konuştuğu ilk sefer sarf ettiği kelimelerdi.

Ben bir karga seçtim. Veya doğrusunu söylemek gerekirse o beni seçti.

Familiarisim benim kendi gözlerim ve kulaklarım bana yetmediğinde benim güçlendirilmiş gözlerim veya kulaklarım olarak işlev görüyor.

Tilki, Anna-Karin'in familiarisiydi.

Tilki onu seçmişti.

Anna-Karin yavaş ve dikkatlice elini öne doğru uzattı. Tilki ona ihtiyatla bakıyordu. Acı acı havlayan tilki burnunu öne uzattı ve sert diliyle Anna-Karin'in yara izini yaladı.

Anna-Karin elini aşağıya indirdi.

"Merhaba," dedi Anna-Karin.

Tilki ona dik dik bakıyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Anna-Karin. “Yapmam gereken bir şey var mı demek istiyorum?”

Tilki bir kere daha havladı. Anna-Karin içinde bir şeylerin özlemini çektiğini hissediyordu. Canı ormanda koşmayı ve patilerinin altındaki çam yapraklarıyla yosunları duyumsamayı istiyordu.

“Bu biraz garip,” dedi Anna-Karin.

Anna-Karin tilkinin kendisini onayladığı hissine kapıldı. Sonrasında tilki Anna-Karin’in elini bir kez daha yalayarak ormanın içinde gözden kayboldu.

“Görüşürüz öyleyse,” dedi Anna-Karin şaşırmış bir şekilde.

* * *

Ida, Julia ve Hanna H durmuş Holmströms Ailesi’nin terasının tırabzanlarına yaslanıyorlardı. Bahçeyi dolduran tüm güzel giyimli insanlara bakıyorlardı. İçerideki konuklardan çoğu ikinci veya üçüncü içkişini içmiş, ortam rahatlamaya başlamıştı. Çakırkeyif kahkahalar havada uçuşuyordu. Etraflarına karanlık düşerken renkli fenerler konukların yüz hatlarını yumuşatıyordu.

Helena ve Krister Malmgren çoktan eve gitmişlerdi. Ama sanki Helena’nın ruhu partiyi hâlâ terk etmemişti. Büyük bir konuşma konusu olan Pozitif Engelsfors sanki konuşmaların içinde akan bir cıva gibiydi.

...biz bunu hep söyledik, insanlar kendilerini yalnızca biraz toparlayabilseler...

...çok güçlü olmak, bunun onu incitmesine izin vermemek zorunda...

...aslında herkesin bir seçimi var...

...armut piş ağzıma düş olmaz...

...onlara yeterince yumuşak davrandılar...

...bundan sonra başka problemim olmadı...

...negatif insanların seni aşağı çekmesine izin verme...

Ida annesini bulana dek bakışlarını etrafında dolaştırdı. Ida annesini ne zaman görse yeni biriyle konuşuyor, gülüyor ve ilginç sorular soruyordu. Ida düzenli aralıklarla gözünün ucuyla yeniden doldurulması gereken bir şey var mı yok mu diye masaya bakıyordu. Haddinden fazla içmesin diye babasına göz kulak oluyor ve aynı zamanda konuklardan birinin elinde boş bir kadehle kalmamasına dikkat ediyordu. Zaman zaman banyoya gidip makyajının yerli yerinde olup olmadığını kontrol ediyordu. Ida’nın annesi mükemmel bir ev sahibiydi.

Babası, içinde bira şişelerinin durduğu büyük buz kutusunun olduğu köşede duruyordu. Annesi konukların arasında aceleyle oradan oraya koşuştururken babası partinin merkezindeki bir saray soytarısı gibi onları eğlendiriyordu. Babası Engelsfors'ta seviliyordu. Diğer insanlar yapsa tuhaf olarak karşılanacak her şey o yaptığında gülerек geçiriliyordu. Herkes onun içkiyi bazen biraz fazla kaçıran komik bir karakter olduğunu biliyordu.

Lotta kendini babasının bacaklarına doğru bastırdı. Her zaman olduğu gibi yetişkinler toplandığında normalde olduğundan çok daha çocuksu konuşuyordu. Sanki bir çocuğu oynuyordu. Ama işe yarıyordu. Anne ve babasının arkadaşları her zaman onun şu ana kadar karşılaştıkları en büyüleyici küçük kız olduğunu söylüyorlardı. Bu da Holmströms Ailesi'nin sosyal hesabına giren bir artı değerdı.

"Ah hayır," diye fısıldadı Julia. "Alkolik kocakarı geliyor."

Robin'in annesi Åsa Zetterqvist onların etrafını alkollü nefes ve ağır parfüm kokusundan oluşan bir bulut ile sardı.

"Nişanlın nerede İda?" dedi Åsa.

Sanki sarhoş olduğunu gizleyebileceğine inanıyormuş gibi sözcükleri açık bir vurgu ile telaffuz ediyordu ama sonuç bunun tam tersiydi.

"Bana bir içki getiriyor," diye cevap verdi İda.

"Bu iyi işte. Erkekler bu yüzden varlar," dedi Åsa ve buğulanmış bardağından bir yudum köpüklü şarabından bir yudum almak için boynunu geriye eğdi.

Julia ve Hanna H birbirine baktılar.

"Eğleniyor musunuz?" dedi İda ve gülümsedi.

İda, Åsa'yı küçümsüyordu ama o da en az annesi kadar iyi bir ev sahibesi olabiliyordu.

"Çok, çok eğleniyorum," diye cevap verdi Åsa vurguyla. "Her zamanki gibi burada her şey mükemmel. Çim bile yeşillenmiş. Bizimkisi bir Afrika bozkırı gibi görünüyor."

Åsa homurdandı ve İda annesinin bakışlarında panikle onlara doğru baktığını fark etti. Herkes Åsa'nın çok içtiğini biliyordu ama bu her zaman şimdiki kadar fazla belli olmuyordu.

"Senin anne baban doğru insanları davet etme sanatını gerçekten iyi biliyorlar," dedi Åsa. "İnsan bu partide bu konuklarla birlikte olunca Engelsfors'ta yaşamaktan gurur duyuyor."

 sa bardağını boşalttı ve Ida'ya doğru eğildi.

“  r k yumurtalardan kurtulduğumuz an bu şehir güzel bir yer olacak,” dedi  sa ve Ida yanağında onun sıcak ve nemli nefesini hissetti.

“Umarım Helena Malmgren her şeyi düzeltir. Sonunda sözünü sakınmayan biri  ıktı. Katkıda bulunmayanın burada bir işi yok.”

Ida, Helena'nın gerçekten de böyle bir şey söyleyip söylemediğini merak etti. Belki de insanlar Helena'nın mesajını bu sebeple çekici buluyorlar ve onunla  zdeşleşiyorlardı. İnsan bu mesajı her yöne çekebilir ve neye inanırsa inansın bu mesajda kendine çekici gelen bir yan bulabilirdi.

Bardağını yukarı kaldıran  sa, i kisinden bir yudum almak için boynunu geriye eğdi. Bardaktan yalnızca tek bir damla akıyordu. Sanki i kisinin bitmesinin suçu bardakmış gibi bardağa dik dik baktı.

Julia ve Hanna H kıkırdadılar. Neyse ki  sa bunu fark etmişe benzemiyordu.

Erik sonunda geldi ve Ida'ya turna yemişi suyu ve yeşil limon dilimleri ile dolu olan bir bardak uzattı. Ida, Erik'in bardağın içine votka koyup koymadığını anlayabilmek için i kisinden ihtiyatlı bir yudum aldı. Erik ve Robin gece boyunca pek çok defa bahçeye gizlice girip çıkıp oraya sakladıkları  alıntı bir alkol şişesinden içki içip durmuşlardı.

“Ida...” dedi Erik.

Ida, Erik'in yüz ifadesini şimdi fark ediyordu.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

“ ocukların oyun evinde biraz sorun var,” dedi Erik. “Ama bu benim hatam değil.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

Erik,  sa'ya ihtiyatlı bir bakış attı ve Ida anladı.

Robin ile ilgili bir şeydi bu.

Felicia neredeydi pek? Ida onu tam olarak yarım saattir g rmemişi.

“Burada bekleyin,” dedi Ida, Julia ve Hanna H'ye.

“Kaçın  ifte kumrular. Bu fırsatı gençken değerlendirin,” dedi sarhoş  sa. Ida bahçeye doğru inerlerken Erik'i  ekiştiriyordu.

“Sakin ol,” dedi Erik.

Ida  ocukların oyun evinin merdivenlerinde oturan Felicia ve Robin'e baktı.

Robin kolunu Felicia'nın omzuna koymuştu. Birbiriyle hararetili bir şekilde konuşuyorlardı. *Sarhoş değilse bir kızla konuşamaz bile o.*

Ama Robin şimdi sarhoştur ve Felicia ile konuşabildiği açıktı.

"Bir şey söylemeyeceğine söz vermiştin," diye tısladı Ida, Erik'e.

Erik tam cevap verecekti ki Ida bir elini yukarıya kaldırdı.

"Bırak da bununla ben ilgileneyim."

Rasmus ve arkadaşları çimin üzerinde plastik robotlarını dövüştürüyorlar, patlamaları ve lazer ışıklarını taklit eden gürültüler çıkarıyorlardı. Ida yanlarından geçtiğinde küçük erkek kardeşi başını kaldırıp yukarı baktı.

"Sana kızgınlar Ida," diye açıkladı Erik, Ida'ya.

Görünüşe bakılırsa Erik bunu Ida'ya söylemeyi seviyordu ve Ida ondan tüm kalbiyle nefret ediyordu.

Ida hiçbir zaman içki içmeyen Felicia'nın elinde boş bir votka şişesi tuttuğunu gördüğünde neredeyse çocukların oyun evinin önündeydiler.

"Laaanet olsun sana," dedi Felicia meler gibi Ida'yı gördüğünde.

Robin, Felicia'ya daha da yaklaştı ve sarhoşluktan gözleri kaymasına rağmen koruyucu görünmeye çabaladı.

"Şimdi ne oldu?" dedi Ida. "Ne yaptım ben?"

"Sen biliyordun," dedi Felicia ve burnunu çekti. "Benim Robin'e âşık olduğumu ve onun da bana âşık olduğunu *biliyordun*. Ve hiçbir şey söyleemedin. Laaanet olsun."

"Erik sana benim Felicia'dan hoşlandığımı söylemiş," dedi sesi kayan Robin anlaşılabilir bir şekilde ve Ida'ya suçlayıcı bir şekilde baktı.

Ida gümüş kalbi, parmakları metalini ısıtana kadar döndürdü. Bu felaketin yaşanacağını daha önceden tahmin etmeli ve bunu engellemeliydi. Lanet olasıca Erik.

"Çok sahtesin!" dedi Felicia. "Benim Robin ile birlikte olmamı istemedin, itiraf et!"

"Bunu neden istemeyeyim?" dedi Ida.

"Muhtemelen başka birinin mutlu olmasını istemediğin içindir," dedi Felicia ve kusma isteğini elinin arkasında bastırmaya çalışarak. "Sırf kendin âşık olmadığın biriyle birliktesin diye."

Ida bedenindeki tüm kanın yüzünde toplandığını hissedebiliyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Ida. "Ve bence sen de bilmiyorsun."

“Frik dışında bu şehirdeki herkes senin Gustaf  hl nder’e  şık olduğunu biliyor!”

Ida, sanki Felicia onun üzerindeki tüm kıyafetleri yırtmış da partideki tüm konukların önünde çıplak kalmış gibi hissediyordu.

“Bunu da nereden çıkardın?” dedi Ida ciyaklayarak.

“Sanki apaçık ortada değilmiş gibi,” dedi Felicia ve sesini yapay bir şekilde değiştirerek yakındı. “G! G! Lütfen, G, g   r beni! Lütfen G bırak da ayakkabılarını yalayayım!”

Ida derin bir nefes aldı. Bazı duygularını g stermemeliydi. Felicia’nın tahrikine kapılmamalıydı. Bunu yapmak, Felicia’nın haklı olduğunu kabul etmek olurdu.

“Sarhoşsun,” dedi Ida.

“Defol buradan Ida! Git! Yalnızca git!”

“Unuttuysan hatırlayım benim evimde bulunuyorsunuz.”

Felicia kanlanmış gözleriyle dik dik baktı.

“Gel Robin,” dedi Felicia,  ocukların oyun evinden destek alıp ayağa kalkmaya çalışarak. “Sana gidiyoruz.” Felicia duvara dayandı ve tekrardan Ida’ya baktı. “Yalnızca Julia bunu duyana dek bekle.”

“Her şeyi yanlış anladın, hepsi bu,” dedi Ida. “Sen ayılınca bunun hakkında tekrar konuşmalıyız. Burada durup yarın hiçbir şey hatırlamayacak olan bir sarhoşa kendimi açıklamayı hiç mi hiç istemiyorum.”

Robin ve Felicia bahçenin içinde sarhoş sarhoş sağa sola yalpalayarak yürüyorlar neredeyse Erik’in üzerine düşüyorlardı. Erik’in bakışları Ida’nın bakışlarını delip geçiyordu.

“Ne cehennemdi bu şimdi?” diye tısladı Erik ve Ida’ya doğru yaklaştı.

“Bana sorma, Felicia bariz bir şekilde aklını kaçırmış olmalı...”

“Gustaf  hl nder’i kastediyorum,” diye Ida’nın sözünü kesti Erik. “Ona  şık mısın?”

Ida, Erik’i dünyada yalnızca onu sevdiğine ikna etmek için ağzını açtı ama aniden hiç enerjisi kalmadı. Ida ne söylemesi gerektiğini ve bunu neden söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

Buna değer miydi?

Bu düşünce ikide birde pencere camına düşerek tok tok sesler çıkartan bir sinek gibi başının etrafında dönüyordu.

Buna değer miydi? Buna değer miydi? Buna değer miydi?

“Buna değer miydi?” dedi Erik. “Ona âşık mısın?”

Bahçede bir yerlerde bir çağıldama sesi duyuldu. Herkes durdu ve dinledi.

Yeni bir çağıldama sesi ve sonrasında bir höpürdetme duyuldu.

Havadan kan yağıyordu.

Soğuk damlalar Ida’nın sıcak yüzüne ve Rasmus ve arkadaşlarının üzerine yağıyor, iyi giyimli konukların üzerinde kırmızı lekeler bırakıyordu.

Fıskiye çimin üzerinde sıcıyor ve dışarıya uzun ve hafif bir şekilde kırmızı sıvıdan fışkırtıyordu. Hortum fıskiyeinin etrafında zıplıyor, kıvrılıyordu.

Konuklar çığlık çığlığa korunabilecekleri bir yer arıyordu.

Gözlerini sımsıkı yuman Lotta bir sis düdüğü gibi bağırıyordu.

“Anders! Ida!” diye bağırdı Ida’nın annesi evin içinden.

Ida koştu. Çimin üzerinde âdeta uçan Ida küçük çocukların yanından geçti ve üst kata, terasa çıktı.

“Özür dilerim!” diye bağırdı Ida kendini evin içine girmeye çalışan konuklara doğru ittirirken. “Özür dilerim!”

Annesi mutfak lavabosu üzerine eğilmiş duruyor ve musluğu kendini olabildiğince kasarak tutuyordu. Musluktan büyük bir güçle dışarı fışkıran sular annesinin parmaklarının arasından etrafa sıcıyordu. Tavandaki lambalardan gelen ışıktaki Ida sıvının kan kırmızısı değil kirli bir kahverengi kırmızı olduğunu gördü.

“Ne yapacağız?” diye bağırdı bir kadın ve annesi hıçkırmaya başladı.

“Kahretsin! Tuvalet taşmış!” diye bağırdı babası evin içinde uzaklarda bir yerde.

Çamaşır makinesinin altından büyük bir su birikintisi akıyordu. Duvarların içindeki borulardan tuhaf sesler yükseliyordu.

Ida yaşanan kargaşayı görüyordu.

Annesinin panik içerisindeki ifadesi. Kir içindeki elbisesi.

Kahverengi-kırmızı su, annesinin mükemmel duvarları, tavanları ve mutfak dolapları üzerine sıcıyor ve akıyordu. Banyodan babasının çaresiz haykırıları yükseliyordu.

Ida arkasını döndüğünde gözüne herkesten biraz uzakta kendini bir duvara bastırarak duran Åsa ilişti. Büyük ve mutlu bir gülümseme Åsa’nın tüm yüzüne yayılmıştı.

Ve bu anda Ida onun tam olarak nasıl hissettiğini anlıyordu.

37

“Anna-Karin!” diye bağırdı annesi banyonun içinden. “Sanırım bu beni delirtecek! Şimdi yine oluyor!”

Anna-Karin aceleyle annesinin yanına gitti. Annesi kahverengi-kırmızı suyun kabarıp geri çekildiği lavabonun üzerine eğilmiş duruyordu. Kahverengi-kırmızı su, arkasında ince bir zar tabakası bırakıyordu. Yerel radyoda bunun pastan kaynaklandığını söylüyorlardı.

Engelsfors’un su sistemi çökeli neredeyse yirmi dört saat olmuştu. Dedikulara göre hafifçe bir deprem yerin altında süratle akan suları durdurmuştu.

“Belki de bir çeşit artçı depremdi,” dedi Anna-Karin.

Annesi yukarı baktığında aynanın üzerinde Anna-Karin’in bakışları ile karşılaştı.

“Evet, belki de öyleydi,” dedi annesi. “Şimdi dışarı mı çıkacaksın?”

Pozitif Engelsfors Merkezi’ni ziyaretlerinden beri ilk defa fikir alışverişinde bulunuyorlardı.

“Minu’da kalacağım,” dedi Anna-Karin bir kerecik olsun sessizliği bozan taraf olmamanın verdiği mutlulukla.

Annesi kaşım kaldırdı.

“Erik Falk’ın kızı? Demek öyle, birlikte vakit geçirdiğinizi bilmiyordum.”

“Oldukça yeni.”

Annesi bakışlarını yine lavaboya indirdi.

“Şimdi su içmemen gerektiğini hatırlamalısın,” dedi annesi. “İnsanın bunu unutması kolay oluyor.”

Anna-Karin annesinin unutkanlığı karşısında diyecek bir şey bulamıyordu.

Kapının girişinde biraz daha kalarak oyalanan Anna-Karin tam, geçen hafta söyledikleri için annesinden özür dileyecekti ki vazgeçti. Annesinin ne cevap vereceğini tam olarak biliyordu.

Sert bir; *insanın benim gibi çok kötü bir annesi olması kolay olmamalı veya ben kötü bir anne olduğumu zaten biliyorum bunu bana anlatmana gerek yok.*

“Bu söylediğini hatırlayacağım,” dedi Anna-Karin.

Peppar miyavladı ve kendini kedi tuvaletinin karşısındaki duvarda duran

Anna-Karin'in pantolonlu bacaklarına sürttü.

"Hoşça kal anne."

"Hoşça kal Anna-Karin," dedi annesi ona bakmadan.

* * *

Vanessa gümüş haçı elinde tarttı. Haç şaşırtıcı derecede ağır ve sanki biri onu güneşe bırakmış gibi *sıcaktı*.

Vanessa haçın içinden, havadaki küçük ve yoğun titreşimler gibi büyü aktığını biliyordu. Elektrik gibi. Mıknatıs gibi. Bu haç hem her şey hem de hiçbir şeydi.

Vanessa yukarıya uzandı ve haçı yeniden Linnéa'nın duvara çaktığı bir çivinin üzerine astı. Gümüş haç Elias'ın Linnéa'ya Meksika'dan getirdiği ağaç haçın yanında duruyordu. Meksika halk inanışına göre haç insanı koruyordu. Muhtemelen ihtiyaçları olan koruma onlara sağlanacaktı.

Vanessa oturma odasında ayini gerçekleştirecek yeterli yer olsun diye Linnéa'ya mobilyaları yatak odasına taşımasında yardımcı olmuştu. Nicolaus'un dairesi artık güvenli değildi. Belki Linnéa'nın dairesinin de pek güvenli olduğu söylenemezdi ama burada en azından onları rahatsız edebilecek bir kardeş veya anne baba yoktu.

Linnéa'nın gardırobunun içine yeni yerleştirilen dikdörtgen ayna şimdi yerde duruyordu. Oturma odasının zeminine siyah keçeli kalemlerle alfabedeki her bir harf ve her bir rakam için halkalar çizmişlerdi. EVET ve HAYIR için de ayrıca iki ayrı halka bulunuyordu.

"Umarım artık iki kat korunuruz," dedi Linnéa ve odanın içine doğru girerken başıyla haçı işaret etti.

"Çünkü buna muhtemelen ihtiyacımız olacak."

Vanessa Linnéa'ya baktı.

"Ben de tamamen aynı şeyi düşünüyordum. Sen yoksa?.. Yani bilerek düşüncelerimi okuduğunu söyleyemiyorum ama sen bana bazen bunun olabileceğini söylemiştin."

"Bu kez değil."

"Tamam. Öyleyse yalnızca aynı şekilde düşünmüşüz hepsi bu," dedi Vanessa ve gülümsedi.

Linnéa, Vanessa'ya tuhaf bir bakış attı.

"Öyle herhâlde," dedi Linnéa.

Vanessa, Linn a'nın kendisine nasıl da yakın durdu unun oldukça farkındaydı. T   rt n n a a ıya kaym   geniş dekoltesinden tek bir omzu ve k  pr c k kemi i  ıkm  tı. Derisi tamamen pürüzsüz ve çok yumuşak görünüyordu.

Vanessa o deriye dokunmanın nasıl hissettirece ini merak ediyordu.

Vanessa öteye baktı. Linn a'nın bak  larını yanlış yorumlayıp yanlış inançlara kapılmasından çekiniyordu. Yanlış inançlar...

Linn a neye inanacaktı ki? Vanessa bunu kelimelere d kemedi i için kendisini geren bu düşünceyi aklından savu turdu.

   ylersin herhâlde?"

Linn a kafası kar       benziyordu.

   er benim d    ncelerimi yanlışlıkla okursan," diye devam etti Vanessa.  Aslında ben bunu bilmeyi bilmemeye tercih ederim."

Linn a başını evet anlamında salladı.

   z veriyorum."

Zil çaldı.

   a'yı gerçekten de evime hiç almak istemiyorum," dedi Linn a.

   u seni teselli eder mi bilmiyorum ama bence o da burada olmayı istemiyor," dedi Vanessa.

* * *

Linn a koridora doğru yürüdü.   i titriyordu. Vanessa'ya kar   neler hissettiğini neredeyse söyleyecekti.

Linn a derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.   k gelenin Ida olmamasını umuyordu. Linn a, Ida varlığıyla daireyi kirletecekmi  gibi hissediyordu. Elias burada olsa ne derdi? Linn a bunu d    nmek bile istemiyordu.

Elias.

Linn a, Elias ya asaydı, son yıl kendisiyle birlikte olsaydı, t  m olanları birlikte ya asalardı neler olabileceğini bininci kez d    nd . B  yle d     nceler onu hiçbir yere g t r m yordu.

Linn a kapıyı açtı.

Gelenler Minu ve Anna-Karin'di.

Linn a onlara içeriye geçmelerini işaret etti. Linn a kendini resmî ve tuhaf hissediyordu.  nsanları evinde a ırlamaya sevmiyordu bir kere. Vanessa'nın ona ilk kez kan kırmızı Ay'ın yükseldiği gece geldiğinde bir istisna ya anm  tı. Linn a üzerinde hiçbir kıyafet olmayan ve erkek arka-

daşının arkasından iş çevirdiği Vanessa adına üzülmüştü. Bunu düşünmek oldukça tuhaftı şimdi. O zamanlar Vanessa bir yabancıdan, Wille'nin yeni kız arkadaşından ibaretti.

Minu oturma odasında yere koyduğu çantasının içini karıştırmaya başladı. Anna-Karin ağzı yarı açık bir şekilde duruyor, bakışlarını duvarların üzerinde gezdiriyordu.

"Güzel," diye mırıldandı Anna-Karin ve gözlerini dikerek Hieronymus Bosch'un *Cehennem* portresine baktı.

"Malzemelerin geri kalanı nerede?" diye sordu Minu ve çantasından katlanmış bir kareli kâğıt çıkardı.

"Mutfakta," dedi Linnéa ve Minu'nun önünde mutfğa doğru yürüdü.

"Ne kadar da güzel bir dairen var," dedi Minu.

"Benim değil. Sosyal Hizmetler'in."

Linnéa bazen Minu'ya hayatlarının çok farklı olduğunu hatırlatan düğmelere basmaktan kendini alamıyordu. Linnéa ne zaman bu düğmelere bassa Minu'nun içini bir sıkıntı kaplıyor, huzursuz oluyordu.

289

Linnéa bunu neden yaptığını bilmiyordu. Minu'nun kulaklarının kızardığını görmek ona aslında herhangi bir tatmin duygusu yaşatmıyordu.

"İhtiyacımız olan şeylerin geri kalanı orada," dedi Linnéa mutfak tezgâhını göstererek. Mutfak tezgâhının üzerinde duran tırnak parçaları tuzluğun yanındaki bir tabak dolusu demir talaşı, bir kâse kül ve bir kavanoz ektoplazmanın kendilerine katılmalarını bekliyorlardı.

Minu katlanmış kareli kâğıdı mutfak tezgâhının üzerine koydu.

"Rebecka ve ben derslerde birbirimize notlar yazıyorduk," dedi Minu ve Linnéa'ya baktı.

"Elias, Meksika'da tatildeyken bana bir kartpostal göndermişti," dedi Linnéa. "O tatilin her saniyesinden nefret etmişti. Her şey dâhil bir otele gitmişlerdi. Şu insanın civarı keşfedemediği otel kompleksinin içinde tıklıp kaldığı tatillerden hani. Bana her gün yazıyordu."

Bir süre sessiz kaldılar.

"Oldukça gerginim," dedi Minu.

"Belli oluyor. Gerçeklik serumunu yaptığımız zaman korkudan neredeyse altıma kaçıracağımı sanmıştım."

“Bu sefer başka,” dedi Minu. “Senin yaptığının *zor* olmadığını söylemiyorum. Demek istediğim  u ki üstleneceğim ve kendimi içine attığım şey, yine çemberleri yerleştirmek...” Minu devam etmeden önce bir saniye sessiz kaldı. “G  lerimin ne olduğunu bilmediğimi biliyordun. Birine zarar verdiğimi d   nsene.”

“Ben sana güveniyorum. Diğerleri de,” dedi Linn a ve Minu’ya bir  akmak uzattı.

Minu i  geçirdi ve çakmağı aldı.

“İki k sen var mı?” dedi Minu kapı zili  alındığında.

Birbirlerine baktılar.

“Kapıya bakabilir misin?” dedi Linn a.

“Elbette,” dedi Minu.

Linn a bir dolabı açtı ve iki keramik kâseye uzandı. Şu anda koridorundan içeri girerek oturma odasına geçen kişinin Ida Holmström olduğu gerçeğinin kendisini paniğe sevk etmemesi için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

“Ne kadar da güzel ve rahat bir ev,” dediğini duydu Linn a, Ida’nın. “Tabii eğer insan bir seri katilse.”

Linn a’nın tek yapabildiği şey sırtıtmak oldu çünkü Ida’nın söylediği şey neredeyse komikti. Neredeyse.

38

Ida içinde yapışkan bir karışım bulunan keramik kâseyi tutuyordu. Karışımın yarısı iğrenç ve gri çamurla doluydu ve neredeyse kil kadar kalın ve sertti. Elleriyle benzer bir kâseyi tutan Minu hazır bekliyordu.

Mona Ayışığı onlara, ayinden önce odayı elektrikli şeylerden arındırmaları gerektiği talimatını vermişti. Vanessa ve Anna-Karin kırmızı sütün mumlar yakmışlardı. Mumların titreyen ışıkları, gölgeleri duvarların üzerinde dans ettiriyorlardı. Kapı yerleri kocaman açılmış ağızlar gibi görünüyordu.

Minu’nun yanında getirdiği modası geçmiş çalar saat yüksek sesle tıklıyordu. Yakında gece yarısı olacaktı.

“Bir dakika kaldı,” dedi Vanessa sessizce.

Aynanın etrafında bağda  kurarak oturan Vanessa, Anna-Karin ve Linn a birbirinin elini tutmak için hazırdı.

Bu ayinde bir iç halka çizmeyecekler, iç halka cadıların kendileri tarafından oluşturulacaktı.

Ida ve Minu'nun çizeceği dış halka onları davetsiz misafirlere karşı koruyacaktı. Bununla birlikte *Ida*'yı koruyacak hiçbir şey yoktu.

Ruh çağıran insanlar hakkındaki duyduğu ve her zaman ölüm, delilik ve saplantı ile sona eren hikâyeleri düşündü.

"Otuz saniye," dedi Vanessa.

"Bol şans," diye fısıldadı Minu ve *Ida*'ya baktı.

Kâsenin sıcaklığını avuçlarında hisseden *Ida* cevap vermedi.

"Yirmi..."

Anna-Karin hapşırığını bastırdı ve bu *Ida*'yı sinir etti.

"On... Dokuz... Dekiz..."

Ida dikkatini toparlamaya çalışıyor, karanlığı ve ruh çağıracaklarını düşünmek istemiyordu. Karanlıkta. Hayaletlerin ortaya çıktığı tekinsiz gece yarısı vaktinde.

"Dört... Üç..."

Ida, kitabın kendisine verdiği sözü düşündü.

"İki..."

Ida, *G*'yi düşündü.

"Başla!"

Ida sol elinin ortadaki üç parmağını kâsenin içine batırdı. Kâsenin dış tarafı açık olmasına rağmen çamurlu karışımın kendisi o kadar soğuktu ki neredeyse acı veriyordu.

"Bağlayan halka," dedi Vanessa.

Ida dizlerinin üzerinde yere çöktü ve halkayı çizmeye başladı. Yanındaki Minu da *Ida*'nın yaptığı şeyi yapıyordu. Aynı yönlerde doğru giderek halkayı çizerlerken diğerlerinin etrafında dönüyorlar ve kendilerini de halkanın içinde tutmaya özen gösteriyorlardı.

Ida büyüünün tüm bedeninden içeri girip kollarından, parmak uçlarından aktığını hissediyordu. Kolları ve bacakları karıncalanıyordu. Parmaklarının Linné'nin oturma odasının zemini yalamasına izin verirken buz gibi soğuk ektoplazm, sanki içinden büyüü emiyordu. *Ida* terlemeye başlamıştı. Üzerindeki bluz sırtına iğrenç bir şekilde yapıştıyordu.

Ida elini karışımın içine yine batırdı ve devam etti.

Odanın i eriisi tamamen sessizdi. Sanki hava her bir sesi tek tek içine çekiyor, Minu ile Ida birbirine yaklaştıkça daha da yo unlaşıyordu. Dış halka neredeyse bitmek üzereydi.

Bir an önce bitse keşke, diye düşündü Ida ve parmaklarını tekrardan k senin içine daldırdı. Bir an önce bitse keşke.

* * *

Minu elinin sanki biri veya bir şey tarafından kontrol edildiğini hissediyordu. Sanki biri ona ektoplazmayla kusursuz halkayı çizmek için gerekli olan kusursuz çizgileri  izdirmeye çalışıyordu.

Minu havadaki ve kendisinden dışarı yayılan büyüyü hissedebiliyordu. Sanki     lerek kendinden daha büyük bir şeyin parçası oluyordu.

    lerek.

Korku yavaşça yaklaşıyordu.

Minu yemek salonunda Max'ı yenmeyi başardı ında yaşadığı duyguyu tekrar tanıdı.

Minu ne olduğunun farkındaydı. Siyah duman çok yakınındaydı. Minu dumanın, görüş alanının hemen dışında hızla döndüğünü, diğerlerinin arasından geçip kendisine doğru uzandığını tahmin edebiliyordu.

Minu tüm bunlara rağmen kendini devam etmeye zorladı. Mona Ayışı ı'nın dediği gibi bir ayın yarıda bırakılamıyordu. Bir ayın bitirilmedi i vakit, dünyamızdan içeri gizlice neyin girdiğini kimse bilemiyordu.

Minu elini yeniden buz gibi karışımın içine batırdı.

Minu eğer bunu yapabilseydi acele ederdi ama halka kendi hızında genişliyordu.

 nce, siyah bir duman kıvrılarak Minu'nun gözlerinin önünden geçiyor-du. Minu panik içinde siyah dumanın, antenlerini Ida'ya doğru uzatmaya çalıştığını gördü ama diğerleri bu olanı fark etmiş gibi görünmüyorlardı. Kimse Minu'nun bir canavara dönüşmekte olduğunu anlamıyordu. Yaşadığı panik Minu'nun damarlarında akıyor ve kalbinin ölesiye hızlı bir şekilde atmasına sebep oluyordu.

Ida, Minu'ya daha da yaklaşıyordu. Yakına, daha yakına geliyordu.

Elleri birbirine hafifçe de di ve karışımın son santimetresi de eridi. Halka tamamlandı.

Siyah duman kıvrıldı ve gözden kayboldu.

Titrek bacakları üzerinde yükselen Minu, Ida ve diğerleri ile birlikte oturdu. Herkes aynayı tuttu ve kaldırdı sonrasında Ida bir elinin ve ekto-plazmayı kullanarak yere bir metal işareti çizdi.

Ida başını evet anlamında salladı ve aynayı tekrardan yere indirdi.

“Güç veren halka,” dedi Vanessa.

Minu, Ida ve Linnéa’nın ellerini tuttu ve sertçe sıktı.

“Tamam,” diye fısıldadı Vanessa. “Şeyi yapmalı mıyım?”

“Evet, evet sus ve yap yalnızca,” diye tısladı Ida.

“Dikkatinizi bardağa verin,” dedi Vanessa.

Aynanın üzerindeki boş halkanın içindeki bardak ters çevrilmiş olarak duruyordu. Minu bardağın dibindeki IKEA logosunu gördü. Saf ve şeffaf ekto-plazmalı elleriyle bardağını kenarını ovalıyorlardı.

“Eee... Merhaba,” dedi Vanessa. “Biz Nicolaus Elingius ve karısı Hedvig’in kızı Matilda ile temasa geçmek istiyoruz.”

Kıpırdayan bardak aynanın üzerinde yavaşça ilerleyerek doğrudan EVET’i gösterdi.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Linnéa.

Minu güçlkle yutkundu.

“Seni bu yaşayanların ölümlerle buluştuğu gece yarısı vaktinde selamlıyoruz,” dedi Vanessa resmi bir şekilde. “Bu halkanın içinde bizi karşılıklı hürmet birleştiriyor.”

Belli ki Mona Ayışığı’nın söylediklerini kelimesi kelimesine tekrarlamak oldukça önemliydi. Mona Ayışığı onlara verdiği talimatlar kâğıdında bu maddenin altını birden fazla sefer çizmişti. Vanessa girişi yaptıktan sonra ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyordu. Bu hâliyle yolun ortasında bozulan bir arabayı andırıyordu. Minu kontrolü ele almak isteyen çokbilmiş dürtülerine karşı savaşıyordu.

“Tanıtımlar,” diye fısıldadı Minu bunun yerine ve Vanessa başını salladı.

“Benim adım Vanessa Dahl ve bizim için ben konuşacağım. Solumda oturan Ida Holmström. Onun solunda oturan Minu Falk Karimi, sonra Linnéa Wallin ve benim sol tarafımda oturan ise Anna-Karin Nieminen. Bu halkadaki tüm katılımcıları kabul ediyor musun?”

Bardak yalnızca olduğu yerde kıpırdadı. Bir EVET daha.

“Konsey’in bizi hakkında uyardığı tehlike sen misin?”

Bardak bir kere kımıldandı. EVET. Ve sonrasında HAYIR'a doğru ilerledi.

"Söylemeye  alıştığınız Şey nedir?" dedi Vanessa. "Birden fazla tehlikenin olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz? Pozitif Engelsfors?"

Bardak hızla harflere doğru hareket etti ve arkasında ektoplazmadan bir iz bıraktı.

"De," dedi Vanessa. A-H-A-F-A-Z-L-A. Daha fazla. Pozitif Engelsfors'tan daha fazla mı düşmanımız var?"

Bardak yine hızla EVET'e doğru hareket etti ve ayna yüzeyinde duyduğu gıcırdatmaya hassaslıkla tepki veren Minu, bunu dişlerinde hissetti. Sonrasında bardak yine harflere doğru ilerledi. Bu kez anlamlı bir Şekilde yavaştı. Neredeyse yorulmuş görünüyordu. Tam M harfinin üzerinde durdu.

"Me..." dedi Vanessa. "Me?"

Tız bir gıcırdamaya sesi yüzünden Minu tam kulaklarını kapatacaktı ki bunun yerine Ida ve Linn 'nın ellerini daha da sıkıca tuttu. Halkayı bozmamalılardı.

Bardak hafifçe çatırdadı ve üzerinde çatlaklar oluştu.

"Gözlerinizi kapatın!" diye bağırdı Minu ve sıkıca gözlerini yumdu.

Bardağın patladığını duyarken aynı zamanda başını eğdi. Saçlarının içi kıymıklarla doluydu.

Ve sonrasında her Şey patladı.

Göz alıcı bir ışık Minu'nun başını doldurdu.

Minu,  r nt ler Kitabı'nın ateşlerle çevrildiğini, Matilda'nın sırttan ve dişsiz gardiyanını ve kenarları mat gümüşten yapılmış bir hançeri, Nicolaus'un yüzünü gördü. Nicolaus daha genç görünüyordu. Saçları koyuydu ve üzerinde beyaz yakalı bir giysi vardı. Buz mavisi gözleri kederle kaplıydı.

Minu suyun üzerine yansıyan bir yüz görüyordu. Minu uzun, kırmızımsı ve bukleli saçlarının etrafında dalgalandığı bu  illi yüzün kime ait olduğunu hemen anladı. Bu Matilda'ydı.

"Buradayım artık."

Ses Ida'nın ses kirişlerinden geliyordu gelmesine ama konuşan o değildi.

İçine bir elektrik dalgası giren Minu gözlerini açtı. Ida'nın eli Minu'nun elinden kaydı.

Ida bağdaş kurmuş bir Şekilde yerden birkaç santimetre yukarıda havada duruyordu.

Ektoplazma, Ida'nın ağzından ince bir ip gibi akıyordu. Ida'nın göz bebekleri öyle bir genişledi ki mavi gözleri neredeyse siyaha dönüyordu.

"Kızlarım," dedi Ida.

"Matilda?" dedi Anna-Karin gerçekte onun kim olduğunu anlamaya çalışarak.

Ida rahatlayarak içini çekti. Ağzından çıkan nefesi beyaz bir duman şeklindeydi.

"Birinin ismimi söylediğini duyalı çok uzun zaman oldu."

"Her şeyi Nicolaus'tan öğrendik," dedi Minu. "Bize senden, olanlardan bahsetti."

Mum ışıkları Ida'nın göz bebeklerini parlatıyordu

"Biliyorum."

"Yaşadığın şeyleri hayal bile edemeyiz..." diye başladı Minu.

"Bana acımanıza gerek yok," diye Minu'nun sözünü kesti Matilda. "Bunun üzerinden yüzyıllar geçti. Ben seçimimi yaptım."

Minu, Matilda'ya neyi seçtiğini ve güçlerine gerçekte ne olduğunu sormayı istiyordu ama o konuşmaya devam etti.

"Zaman rayından çıktı. Olayların akışı çok hızlı ve sizler hazır değilsiniz. Buraya gelerek pek çok anlamda büyük bir risk aldım. Anlatmayı düşündüğüm şey için yeterince olgun olduğunuzdan hiç emin değilim. Bu bir kumar. Umarım buna değiyorsunuzdur."

Seçilmişler'in yüzleri üzerinde gezinen bakışları Minu'da durdu.

"Özellikle sen Minu," diye ekledi Matilda. "Güçlerin hakkındaki gerçeği öğreneceksin."

Herkes sessizdi. Minu'nun kolları üzerindeki tüyler diken diken oldu.

39

"Şeytanlar'a karşı olan mücadelenizde yalnız değilsiniz," dedi Matilda.

"Zamanın başlangıcından beri insanlığın bizimle yan yana yaşayan koruyucuları oldu. Bizi kolladılar. Bize yardım ettiler. Bizi Şeytan'a karşı, kötü lüğe karşı korumaya çalıştılar."

"Ne koruyucusu?" dedi Vanessa. "Koruyucu bir melek gibi mi yani?"

“Melek olarak da isimlendirilen Koruyucular pek çok şey olarak nitelendirilmişlerdir.” dedi Matilda. “Ama Koruyucular olarak adlandırılmayı tercih ediyorlar. Biz insanlara bu dünyada büyüye nasıl hâkim olunacağı konusunda yol gösterirler Bizim büyü konusunda ustalık kazanmamızı sağlarlar. Bize Örüntüler Kitabı’nı ve Örüntü Bulucu’yu gösterirler.”

Minu, Şeytanlar’a karşı olan mücadelelerinde yalnız olmadıkları için belki de rahatlamalıydı ama şu anda düşünebildiği tek şey Koruyucular’ın bu zamana kadar neden ortaya çıkmadıkları ve şu anda nerede olduklarıydı.

“Koruyucular’ımız şu ana dek ortaya mükemmel bir iş çıkardılar çünkü,” dedi Linnéa doğal olarak Minu’yla aynı şeyi düşünerek. “İlk önce yedi kişiydi. Sonrasında altı kişi kaldık. Şimdi de beş kişiyiz ve Şeytanlar bizim kim olduğumuzu biliyor. Kendimi *muazzam* korunmuş hissediyorum.”

“Onlar size ellerinden geldiğince yardım ettiler,” dedi Matilda. “Bir zamanlar çok güçlüydüler ve bize oldukça yakın yaşıyorlardı. Ama güçleri zayıflayınca insanlarla iletişime geçme yetenekleri de azaldı. Koruyucular’ın dili başka, düşünme şekilleri başkadır. Örüntüler Kitabı bu başlıkların üstesinden gelmek için tasarlandı ancak bu günlerde kitabı gittikçe daha az insan okuyabiliyor.”

“Yani kitabın içinde bizimle iletişime geçenler Koruyucular mı?” dedi Minu.

“Evet,” diye cevap verdi Matilda. “Ve sizinle iletişime geçmek için beni de kullanıyorlar. Sizinle onlar adına konuşuyorum. Sizlere yardım etmek için her şeyi yapıyoruz. Her şeyi bilmiyoruz. Her şey üzerinde mutlak bir güce sahip değiliz. Her şeyi göremiyoruz.”

“Ama Örüntüler Kitabı kehanetler içeriyor,” dedi Minu. “Bizim hakkımızdaki kehanet gibi.”

“Koruyucular birden çok ve farklı olası geleceği ön görebilirler. Ancak gelecek sürekli bir hareket içinde bulunuyor. İnsanların her gün yapıyor oldukları sayısız seçimler geleceği etkiliyor. Kehanetler sabit değildir, akıcı bir şekilde değişirler. Tek bir kehaneti alıp onu nihai kehanet hâline getirmek yalnızca ve yalnızca Konsey’in yapacağı bir iş.”

“Bizim bu Koruyucular’dan neden daha öncesinde haberimiz olmadı?” dedi Anna-Karin. “Adriana bir şey söylemiş olmalı.”

Matilda acı bir şekilde gülümsedi.

“Konsey unuttu. Ben yaşarken bile unutuyorlardı. Seçilmiş’e yardım et-

mek, Koruyucular ve Konsey'in bir zamanlar ortak göreviydi. Güçlendikçe akıllarını hiyerarşi ve kontrolle bozdular. Kendi çıkarlarının peşinden koşan bir kuruma dönen Konsey'in tek bir gündemi var. o da her türlü büyüyü ve tüm cadıları kontrol etmek."

"Ama Konsey gerçekte ne kadar fazla şey biliyor?" dedi Minu. "Eğer bir şey biliyorlarsa ne kadarını?"

"Bu konuda herhangi bir sonuca varmak çok zor. Dışarıdan birleşik bir cephe oluşturuyorlarmış gibi görünüyor ama içlerinde güç oyunları ve entrikalardan geçilmiyor. Karar verenlerin amaçlarına hizmet etsin diye var olan bilgi çarpıtılıyor. Konsey üyelerinin büyük çoğunluğu kendilerine söylenenden fazlasını bilmiyorlar. Konsey içindeki doğru bilgiler yalnızca elitlerle paylaşılıyor. Geçen yüzyıllarda cadıların Örüntüler Kitabı'nda okuduklarının raporlarını içeren devasa kütüphanelere yalnızca elitler erişebiliyor."

Minu kütüphanenin eski zamanlardan kalma kitaplar ve rulo hâline getirilerek üzeri bir iple bağlanmış parşömen kâğıtlarıyla dolu uçsuz bucaksız raflarını hayal ediyordu. Eğer bu kütüphaneye erişebilseler her şey çok daha kolay olmaz mıydı?

"Bana soracak pek çok sorunuz olmasını anlıyorum ama elimizde yalnızca bir saat var. Size Şeytanlar'dan bahsetmek zorundayım," dedi Matilda. "Diğer boyutlardan yaratıkların dünyamızın içine girmeye çalışması yeni bir şey değil. Bu daha önce pek çok kez yaşandı. Bu saldırıların en kötüsü Şeytanlar'dan geliyor. Bunlar farklı dünyalar arasında gidip gelen yaratıklar. Varlıklarının tek amacı kargaşayı ortadan kaldırıp düzen getirmek. Başka dünyalardaki yaşam formlarını keşfettiklerinde onları terbiye edip kontrol altına almayı görev edindiler. Şeytanlar mantıksızlıktan, duygulardan, farklılıktan ve değişimden nefret ediyorlar. Kendilerini kusursuz ve ebedi görüyorlar. Hiçbir yaratık, Şeytanlar'ın idealinde olanı karşılayamıyor ve deneyleri her zaman başarısızlıkla sonuçlanıyor. Hâl böyle olunca onlar da bir sonraki adımı atıyorlar."

"O nedir?"

"Gezegende yaşayan tüm canlıları mutla bir şekilde yok etmek," dedi Matilda katı bir şekilde. Ölü bir dünyada Şeytanlar'ın ideal düzenini bozacak hiçbir şey kalmayacak."

Odadaki hava sanki gitgide soğuyor ve Minu'nun içi, ruhuna kadar buz kesiyordu.

Minu diğerlerinin bakışlarında kendi korkusunun yansımaları görüyordu. İncil'de de yer bulan iyinin kötüye karşı mutlak bir zafer kazanacağını anlatan hikâyeler ve bu hikâyelerden ilhamla yazılan dünyanın sonu senaryoları Minu'ya ilk defa gerçek gelmeye başlıyordu. Dünya üzerinde yaşayan canlıların hepsinin sonu geleceğine hiçbir şüphe yoktu çünkü insanlık ve bu kargaşası bol dünya, Şeytanlar'ın sınavını asla geçemeyecekti.

"Şeytanlar bizim dünyamızı keşfetti. Dünyayı terbiye ve kontrol etmek için ona zorla girdiler," diye devam etti Matilda. "Koruyucular kuvvetli bir direniş içerisindeler. Kendileri gibi güçlü cadılarla birlikte Şeytanlar'ın hücumlarını etkisiz hâle getirmeye çalışıyorlar. Bu çatışmalar sırasında bizim gerçekliğimizde bazı yırtıklar ortaya çıkıyor. Bu yırtıkları bir çeşit kapılar olarak da düşünebilirsiniz. Yedi farklı yerde yedi kapı var. Koruyucular ve cadılar, kapıları kapatmayı başarabiliyor ama kilitleyemiyorlar. Ve biliyorlar ki kapılar eğer kalıcı bir şekilde kilitlenmezse Şeytanlar dünyadan zorla içeri girmeye devam edecek ve bunun peşini asla bırakmayacaklar."

"Süpermiş," dedi Linnéa.

"Koruyucular bizi kurtaracak yalnızca bir kişi bulunduğunu fark etti," dedi Matilda. "Bu, Koruyucular'ın *Seçilmiş* adıyla çağırdıkları bir cadı. Tüm elementleri kullanabilen ve bir Büyü Çağı'nda bir yırtığın yakınlarında doğan eşsiz bir cadı. İlk Seçilmiş ilk kapıyı kapatmayı başardı. Sonrasında ise Büyü Çağı bir durgunluk dönemi yaşadı ve gelecek Seçilmiş dünyaya gelip ikinci kapıyı kapamadan önce yüzyıllarca yıl geçmesi gerekti."

"Birinci Seçilmiş neden tüm yedi kapıyı da kapamadı?" diye sordu Minu.

"Bir Seçilmiş'in doğduğu yere her zaman özel bir bağı vardır. Sizlerin Engelsfors'a olan bağınız sayesinde yalnızca buradaki yırtığı kapatacak olmanız gibi. Ancak bu zor bir görevdir. Bu görevi yerine getirecek olan kişi, başkasının ona yol göstermesine muhtaçtır. İşte bu yüzden Koruyucular, Konsey'in kurulacağından emin oldular. Konsey, Seçilmiş'e yardım etmek ve Seçilmiş'in görevi hakkındaki bilgiyi korumak ve onun devamlılığını sağlamak için var."

"Yani aslında bizim için varlar ama şimdiyse sanki biz onlar için varmışız gibi davranıyorlar," dedi Linnéa.

"Evet."

"Ve bu ne zamandır böyle?" dedi Minu. "Yani Seçilmişler ne zamandır varlar?"

"Bilmiyorum. Binlerce yıldır. Belki daha da fazla. Koruyucular'ın zaman

anlayışı insanların zaman anlayışından farklı. Onların bana anlattıklarından başka bir şey bilmiyorum,” dedi Matilda “Önceki Seçilmişler altı kapıyı kapatmayı başarmışlar.”

“Yani Engelsfors’taki kapı yedinci kapı mı?” dedi Minu. “Bu sonuncu giriş kapısı öyle mi?”

“Evet. Engelsfors, Şeytanlar’ın dünyamıza girdiği son yer.”

Minu saate baktı. Matilda’ya sormak istediği tüm soruları hatırlamalı ve zamanında sormalıydı.

“Affedersin ama anlamıyorum,” dedi Minu. “Sen bir önceki Seçilmiş’tin. Sen bu giriş kapısında doğdun ama onu kapatamadan öldün...”

“Evet, kesinlikle,” dedi Vanessa. “Peki, öyleyse şimdi Şeytanlar’ın bizi öldürmemesi nasıl mümkün olacak?”

“Kapı yalnızca belli bir zamanda kapanabilir veya açılabilir,” dedi Matilda. Bu zaman, yırtık etrafındaki büyüünün en güçlü olduğu ve dünyalar arasındaki zarın en ince olduğu aralığa rastlar. Kapı yalnızca bu zamanda kilitlenebilir veya ardına kadar açılabilir. Ben bu zaman gelmeden öldüm.”

“Ve Şeytanlar giriş kapısını açmayı başardı değil mi?” dedi Linnéa.

“Hayır,” diye cevap verdi Matilda. “Başaramadılar.”

“Neden başaramadılar?” diye sordu Minu.

“Bilmiyorum. Bir önceki büyü dönemi o kadar güçlü değildi. Ayrıca kapı yalnızca bu dünyadan açılıp bu dünyadan kapatılabilir. Bu, Şeytanlar’ın, dünyamızda kutsadıkları kişilerin çokluğuna bağlı. Şeytanlar’ın kendileri, açılan boşluklardan içeriye giremiyorlar. Ama bunu yapabilmek için yırtıkların etrafındaki insanların aklını çeliyor, onları güçlerle kutsuyor ve emellerine alet ediyorlar.”

Minu, Max ‘ı, onun anılarını ve yatağında uyanık bir hâlde uzanarak girişeceği korkunçları planladığı geceleri düşündü. Şeytanlar ona Alice’i geri vereceklerine söz vermişlerdi. Alice’i. Sevdigi kızı. Öldürdüğü kızı.

“Neden tüm bir orduyu kutsamıyorlar ki?” dedi Linnéa.

“Giriş kapısı açık olmadıkça bunu yapmaya yetecek güçleri yok,” dedi Matilda. “Ayrıca Şeytanlar’ın kutsanmışlığım yalnızca doğal bir cadı taşıyabilir. Yırtıkların etrafında daha sık görülseler de genellikle bu tür cadılara çok ama çok nadir rastlanıyor.”

“Sen öldün ve Şeytanlar kapıyı açamadılar. Statüko korunmuş oldu,” dedi Minu.

“Evet,” diye cevap verdi Matilda. “Büyü  ağı’nda büyü azaldığı için Koruyucular Şimdi yeni bir büyü dalgasının yükselmesini ve gelecek Seçilmiş’in gelmesini beklemek zorundalar. Beklerken yalnız değiller. Benim ruhum da onlarla birlikte.”

“Şeytanlar da bekledi,” dedi Vanessa.

“Konsey de bekledi ve birçok Şeyi unuttular,” dedi Linn a.

“Ve Nicolaus,” diye fısıldadı Anna-Karin.

“Evet,” diye cevap verdi Matilda. “Hepimiz sizi bekledik.”

Minu dikkatini toparladı. Soruyu sormaya neredeyse cesaret edemiyordu ama bilmek zorundaydı.

“Max, Şeytanlar’ın benim için bir planı olduğunu söyledi. Bunu söylerken ne demek istiyordu?”

Matilda başını çevirdi ve doğrudan Minu’ya baktı. Kısa bir süre içinde Ida’nın gözleri atık yağ ve bir kuşun gözleri gibi siyah oldu. Ertesi saniye ise siyahlık yok oldu.

Bir hayal görmüş olmalıyım, diye düşündü Minu.

“Bilmiyorum,” dedi Matilda. “Ama senden korkuyorlar.”

Linn a güldü.

“Pardon ama bu söylediğin kulağa çok delice geliyor. Şeytanlar, Minu’dan neden koksun ki?”

Minu içinden kendisinin de g lebilmesini diledi.

“Bizi takip etmeyi bu yüzden mi bıraktılar?” diye sordu Anna-Karin.

“Söylediğim gibi Şeytanlar bu işin peşini asla bırakmayacak, asla pes etmeyecekler ama başka yollar bulabilirler. Yeni büyü dalgasının yükselme sürecini hızlandırmaya çalışıyorlar ve bunu baŐarıyorlar. Biz bu son savaşa daha en az on yıl var diyorduk ama Şimdi görüyoruz ki her Şey çok hızlı gerçekleşiyor. Belirtileri sizler de fark etmiş olmalısınız.”

“AŞırı sıcaklar,” dedi Minu. “ len orman. Elektrik. Sonra su...”

“Evet,” dedi Matilda. “Dünyalar arasındaki zar çoktan zayıflamaya başladı ve bu sizin fiziksel ger ekliğinizi de etkiliyor. Engelsfors’ta gerçekten yolunda gitmeyen bir Şeyler var.”

“Durum bundan çok daha ciddi,” diye mırıldandı Vanessa.

“Ama Şimdi olup bitmesi de iyi olmaz mı?” dedi Linn a ve tüm bakışlar ona doğru döndü.

“Durup Şeytanlar’ın bizi ele geçirmesini beklemeye hiç niyetim yok,” dedi Linnéa omzunu silkerek. “Bu işten bir an önce kurtulmamız da iyi olabilir. Giriş kapısını bir kerede kapatalım ve onu kimse sonsuza kadar açamasın. En azından bunu yapmayı deneyelim.”

“Anlamıyorsunuz,” dedi Matilda.

Minu sorularını artık içinde daha fazla tutamıyordu.

“Öyleyse açıkla bize,” dedi Minu. “Bir yerine neden yedi taneyiz? Senin güçlerine ne oldu? Giriş kapısını nasıl kapatacağız? Beş tane kalmışken bunu yapmamız *mümkün* olabilir mi ki?”

Bedenine bir ürperti yayılan Ida başını salladı.

“Hazır değilsiniz.”

“Eğer bize yardım etmek için her şeyi yapması gereken bir kişi varsa o da sensin!” dedi Minu. “Sen de bizimle aynı durumdaydın ve ...”

“Sizlere yardım edebileceğimiz kadar yardım ettik,” diye Minu’nun sözlerini kesti Matilda. “Ayrıca sizler kendinizi benimle karşılaştıramazsınız çünkü ben yalnızdım.”

Minu söylediklerinden utanıyordu. Bunu kendi de düşünmüştü oysaki. Matilda binlerce yıl boyunca onları beklemişti. Tüm bu zaman boyunca Şeytanlar’ın dünyayı ele geçirmesinin yaklaştığı bilerek yaşamıştı.

“Özür dilerim,” dedi Minu. “Haklısın.”

“Ne yapacağız peki?” dedi Anna-Karin.

Matilda onlara ciddi bir şekilde bakıyordu.

“Sizlere Konsey ve mahkeme konusunda yardım etmeyi deneyeceğiz. Birbirinizi bırakmadan Konsey ile işbirliği içinde çalışacaksınız. Onların kurallarını izliyormuş gibi yapmaya ve sebat etmeye devam edin. Büyüleriniz konusunda dikkatli olun. Bu koşullar altında güçlerinizin nasıl gelişeceğini tahmin etmek çok zor. Onları ölçülü, özenli ve düşünceli bir şekilde kullanın aksi takdirde size zarar verebilirler. Bu söylediklerim özellikle senin için geçerli Minu.”

Minu tekrardan buz gibi soğuğu hissetti.

“Sen herhangi bir elemente ait değilsin Minu,” dedi Matilda. “Sen Korumacılar tarafından kutsanmışsın. İşte bu yüzden Şeytanlar’ın büyüsünü görebiliyorsun. Ve yine işe bu yüzden bunu, onlara ve onların insan görünümündeki maşalarına karşı kullanabilirsin.”

Minu bir buz dağı gibi neredeyse donmuş bir hâlde yere yapışmış gibiydi. Diğerlerinin ona nasıl baktığını hissediyor ama onların bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemiyordu. Matilda'nın kelimeleri onu neden bu kadar çok korkutuyordu? Rahatlaması gereken yerde kendisi hakkında çok daha kötü şüphelere kapılıyordu. Ya kendisi de bir çeşit Şeytan'sa?

"Güçlerinin, Şeytanlar'ın güçlerine çok benzemesinin korkutucu olmasını anlıyorum," diye devam etti Matilda.

"Ama işte tam bu sebeple onları yenme şansın var. Güçlerini sorumlu ve iyi bir şekilde kullanmaya devam ettikçe korkmana gerek yok. Böyle yapacağını biliyorum."

Minu kendisini neyin bu kadar korkuttuğunu anlıyordu.

Sahiden de kendisinin iyi olduğunu nasıl bilecekti? Kendisinin iyi olduğundan nasıl emin olacaktı?

"Zamanımız yakında dolduğundan sizlerden ayrılmak zorundayım," dedi Matilda. "Şeytanlar dünyayı kendi kendilerine ele geçiremezler. Bunu yapabilmek için Engelsfors'ta onlara hizmet edecek kutsanmış birinin olması gerekiyor. Bunun kim olduğunu bilmiyoruz. Kimseye güvenmeyin."

"Bu kulağa hiç de yabancı gelmiyor," dedi Vanessa alaycı bir şekilde.

"Helena," dedi Linnéa. "O olmalı."

"Ama hiçbirimiz onda herhangi bir şekilde büyü hissetmedik," dedi Vanessa ve Minu'ya döndü. "Eğer Helena Şeytanlar'ın büyüleriyle yıkanmış olsaydı sen bunu tören salonunda fark ederdin, değil mi?"

Minu cevap vermedi. Artık hiçbir şey bilmiyordu. Neyse ki onun yerine Matilda cevapladı.

"Minu'nun Şeytanlar'ın büyüünü görebilmesi için bu büyüün onlarca kutsanmış biri tarafından kullanılması gerekiyor. Helena'nın kutsanıp kutsanmadığını bilmiyoruz. Ne olursa olsun hareketleri tehlikeli olabilir. Daha fazlasını bilmeden önce sizler de bazı durumlarda ona fazla yaklaşmayın..."

Matilda sessizleşti ve Ida'nın bedenini bir ürperti kapladı. Minu endişeli bir şekilde ona baktı.

"Ne oldu?"

"İleride sizlerle iletişime geçmek zor olacak. Enerjiler tamamen yanlış. Sizleri şimdi terk etmek zorundayım."

Ida gözlerini kapadı ve ektoplazma ağzının kenarından ince bir ip gibi aşağıya aktı.

“Ortamı mahvetmek için falan değil ama biri bunun icabına bakmalı,” diye fısıldadı Vanessa. “Mona fiyatları arttırdı...”

“Bekle!” diye bağırdı Linnéa ve halkadan ekildi, öne doğru eğildi ve Ida’nın kolunu yakaladı. “Nesin sen gerçekten de? Bir hayalet mi?”

“Ben dünyalar arasında sıkışıp kalmış bir ruhum,” dedi Ida.

“Orada başkaları da var mı?”

Matilda, Linnéa’ya kederle baktı.

“Elias değil. Annen de burada değil Linnéa. Rebecka da değil. İleriye giden ruhlar artık aramızda değiller.”

Linnéa’nın gözleri parladı.

“Onlar neredeler öyleyse?”

“Bu bizim için bile bir giz,” diye cevapladı Matilda. “Başka bir dünyanın bekleyip beklemediğini, babamın inandığı gibi bir cennetin olup olmadığını veya bilincimizin sonsuza kadar sönüp sönmediğini bilmiyorum. Keşke bilseydim.”

Ida’nın gözleri yine kapandı. Bedeni bir bez bebek gibi yere yıkıldı.

Daireye yayılan yangın dumanı kokusu her zamanki gibi çabuk bir şekilde ortadan kayboldu.

40

Ağaçların tepelerinde görkemli bir eylül gökyüzü uzanıyordu. Menekşe tonları ufukta derinleşerek kırmızıya dönüyordu. Güneş şeftali rengindeydi ve çatıların arkasından öfkeden parlamış bir alev topu gibi batıyordu.

Linnéa, Storralls Parkı’nın içinde yavaşça yürüyordu.

Bir şeylerden kurtulmak istediğinde tüm bir gün boyunca uyuduğu her seferinde olduğu gibi başının içi sanki hamurla kaplıymış gibi hissediyordu.

Diğerleri evlerine gittiğinde gecenin geri kalanında kendi kendine oturmuş, müzik dinlemiş ve son sigaralarını peş peşe içmişti. Kendini, dairesinde yalnız kaldığında üzerine boşalan sonsuz büyüklükteki umutsuzluk hissinden kurtarabilmek ve çözümün kendini uyuşturmakta olmadığını hatırlamak için saatlerce günlüğüne yazmıştı.

Çünkü kendini uyuşturmayı uzun zamandır hiç bu kadar fazla istemişti.

Jonte'yi aramak işten bile değildi.

İleriye giden ruhlar artık aramızda değiller.

İçinde ne kadar fazla  mit taşıdığını bu kelimeleri ilk defa duyduğunda fark etti.

Ama onlar sonsuza kadar gitmişlerdi.

şafak vaktinde uyuklamaya başladı. Ve işte şimdi güneş yeniden doğuyordu.

Linn a, Pozitif Engelsfors Merkezi'nin tam karşısındaki kaldırımdaydı.

Merkez'in büyük pencerelerinden floresan aydınlatmanın ışığı yayılıyor-
du. Aniden onu gördü. Lokalin ortasında duruyordu. Etrafı birkaç ay önce kendisine bakmaktan kaçınan insanlarla çevriliydi. şimdiyse bu insanlarla konuşuyor, gülüyor ve üzerine paslı su sıçramış bir duvarı fışalıyordu.

Baba.

Mutlu görünüyordu. Huzur içindeydi. Bulunduğu yere iyi uyum sağla-
mıştı. Linn a'nın hayalini kurmayı çok önce bıraktığı bir baba gibi g r -
n yordu.

Buraya gelene dek ne yapması gerektiği üzerine kafa yormuştu. Eğer onu görürse onunla konuşması, onu Helena'ya karşı uyarması gerektiğini bil-
diğini düşünmüştü. Helena'nın şeytanlar'la işbirliği içerisinde olduğunu ispat edecek herhangi bir kanıt yoktu ama Linn a'nın kanıtı ihtiya ı yoktu.

şimdi babasını gördüğünde ne yapması gerektiğini biliyordu.

Hiçbir şey.

Bu onun belki de yeni bağımlılığıydı. Belki de onu mutlu edecek bir şey bulmuştu. Durum her ne olursa olsun Linn a'nın babasının Pozitif Engelsfors'u bırakması için söyleyebileceği bir şey yoktu.

Linn a yürüyerek oradan uzaklaşmaya başladı ama onu durduran bir şeyler vardı ve arkasını döndü.

Merkez'in karşısındaki evin penceresinde Anna-Karin'i gördü.  zerine güneş batımının yansıdığı pencere camının arkasında duran Anna-Karin'in yüzü güçlükle seçilebiliyordu.

Linn a selam vermek için elini kaldırdığında Anna-Karin el salladı.

* * *

Anna-Karin, Linn a gözden kaybolana dek mutfak penceresinden ay-
rılmadı. Sonrasında alnını pencere camına dayadı ve gözlerini kapatarak

Matilda, Konsey, Koruyucular, Şeytanlar'ın dünyayı ele geçirmesi ve Pozitif Engelsfors hakkındaki tüm düşüncelerinden kurtulmaya çalıştı.

Ve aniden kendini tamamen kaybetti.

Gözlerinin önünde bir ışık aydınlandı. Alnının üzerinde baskı azalıyordu. Derken yeniden gördü.

Duyuları ormandan gelen koku ve sesler ile doldu. Ağaçların gövdelelerinin en alçak kısımları arasında, toprak boyunca dolaşıyordu. Bedenini gererek uzun mesafelere sıçırıyordu.

Mutlu değildi. Mutlu değildi çünkü mutluluk, bildiği veya ihtiyacı olan bir kavram değildi. Özgürdü. *Tüm benliğiyle oradaydı.*

“Ne yapıyorsun?”

Anna-Karin yeniden mutfaktan gelen kokuları hissetti. İçeriye sinmiş sigara dumanı ve kızartma kokusu.

Gözlerini açtı ve doğruldu. Alnı pencere camının üzerinde bir iz bırakmıştı. Anna-Karin annesinin yansımasını gördü. Mutfağın girişinde duruyordu.

“Hiç,” dedi Anna-Karin ve kendisinin ormanda koştuğunu sanarak hızla çarpan kalbini yatıştırmaya çalıştı. “Yalnızca öylece durmuş bakıyorum.”

“İnsan sende bir şeylerin yanlış olduğuna inanabilir,” dedi annesi ve lavabonun içine bir bardak koyarak oturma odasına döndü.

Ve bunun hemen ardından makineli tüfeklerin ve aceleyle gerilen yayların sesi duyuldu.

Anna-Karin yarın olunca diğerlerine familiarisinden bahsedecekti. Ama bu akşam o, bir sır olarak kalacaktı. Tıpkı yalnızca küçücük bir kedi yavrusuyken okula ceketinin cebinde taşıyarak götürdüğü Peppar gibi.

Etrafını saran karanlık içindeki tek ışık noktası, bir gizli arkadaş.

* * *

Oturma odasının içinde yüksek sesle bir dans şarkısı çalıyordu.

Vanessa evin kapısını arkasından kapattı ve Frasse'nin tasma kayışını çıkardı. Yemek kâsesinin içindekileri bir çırpıda midesine indirmek için mutfğa doğru yürüdü.

“Aman tanrım dışarıda ne kadar da uzun kaldınız,” dedi annesi oturma odasındaki koltukta oturarak dans eden annesi. “Gelin de oturun!”

Koltukta annesinin hemen yanına oturan Vanessa, gözünün ucuyla kutu pembe şaraba ve masanın üzerinde duran iki bardağa baktı. Bardaklardan

biri yarısına kadar doluydu.

Annesi kutuyu kaldırıp her iki bardağı da ağzına kadar doldurunca şarap sağa sola sıçradı.

“Ah, bu akşam evde kız kıza ne kadar da sıcak bir akşam geçiriyoruz,” dedi annesi bardaklardan birini Vanessa’ya uzatarak.

Vanessa annesine soru soran gözlerle baktı. Bu bir tuzak mıydı yoksa?

“Evde böyle birkaç küçük yudum alabilirsin diye düşündüm,” dedi annesi göz kırparak. “Artık büyüdün ve beni sandığın kadar kolay kandıramazsın Nessa. Bazen içtiğini biliyorum.”

Vanessa bardağı aldı ve tadı kırmızı buz gibi soğuk yaban mersini suyu gibi olan şaraptan bir yudum aldı.

“I saw the sign and it opened up my eyes” (İşareti gördüm ve bu gözlerimi açtı) diye şarkıya eşlik ediyordu annesi. “I saw the sign! No one’s gonna drag you up to get into the light where you belong!” (İşareti gördüm! Kimse sana ait olduğun ışığı göstermeyecek, onu kendin bulacaksın!)

Vanessa gözünün ucuyla cep telefonunun saatine bakıyordu. Annesinin birkaç iş arkadaşıyla buluşup Yötevoren’deki “Bekârların Pazarı” akşamına gitmesine bir saat vardı. Vanessa şarabından bir yudum aldı ve bardağını kenara koydu. Annesiyle oturup içmek sahiden de çok tuhaf hissettiriyordu.

“Düşünsene seneye on sekiz yaşına giriyorsun,” dedi annesi şarkının nakaratı bittiğinde. “O zaman Yöt’e birlikte gidebiliriz. İki çekici, güzel ve bekâr kız olarak çok canlar yakacağız!”

Tabii, diye düşündü Vanessa. Eğer Yöt sonunda beni içeri alırsa veya eğer bundan önce Şeytanlar dünyamızı ele geçirmeze o zaman en büyük hayalim annemle dışarı çıkıp erkekleri ayartmak olacak. Bu tam da özlemini çektiğim bekâr hayatı.

Cep telefonuna baktı, bir mesaj yazmaya başladı, sildi, yeniden yazmaya başladı ve en sonunda karar verdi.

YENİ KOLTUKTA YENİ DENEME?

“Öyle miyim gerçekten de?” dedi annesi.

“Ne?” dedi Vanessa ve pişman olmadan önce yazdığı mesajı Jari’ye gönderdi.

“Çekici? İyi mi görünüyorum yani?”

Annesi eliyle yavaşça kendi saçlarını okşadı. Bu hareket Vanessa'yı tuhaf bir şekilde duygulandırdı. Annesinin fön makinesiyle şekil vermek için haddinden biraz fazla uğraştığı saçları bir aslan kafasını andırıyordu. Saç stili en azından on beş yıl öncesine aitti ama makyajı başarılı ve kıpkırmızı bluzunun verdiği göğüs dekoltesi etkileyiciydi.

"Çok güzelsin," dedi Vanessa.

Annesi hoşnut bir şekilde gülümseyerek şarabından yeni bir yudum aldı.

"Biliyor musun Nessa kendimi çok iyi hissediyorum," dedi annesi ve koltukta arkasına yaslandı. "O Nicke'den çok uzun zaman önce kurtulmalıydım. Ne kadar da çok enerjimi alıyormuş. Hiçbir şey eğlenceli değildi zaten. Cimrinin tekiydi! Beraber tatile bile çıkmadık. Gelecek yaz sen, ben ve Melvin bir güneş tatili yapalım. Eğlenmek için erkeklere ihtiyacımız yok. Ne dersin?"

"Benim için hava hoş," dedi Vanessa ve coşkulu görünmeye çalıştı ama yine Şeytanlar'ın dünyaya yapacakları hakkındaki endişelenmeye başladı.

Ölü bir dünyada *Şeytanlar*'ın ideal düzenini bozacak hiçbir şey kalmayacak.

Peki, bunlar yaşanırsa dünya nasıl görünecekti? Gökyüzünden ateş ve kül mü yağacaktı? Dünyanın şehirlerinden kalma harabelerin üzerinde siyah ve duman dolu bir gökyüzü mü uzanacaktı? Sular sıcaktan buharlaştığında deniz yatağı çoraklaşacak ve canlılar ölecek miydi?

Vanessa içinden, keşke bu kadar felaket filmi seyretmeseydim, diye geçirdi. Keşke Koruyucular'ın insanlığa göz kulak olacağını hayal etmek de bu senaryolara inanmak kadar kolay olsaydı.

"Öyleyse karar verdik," dedi annesi ve bardağını doldurdu. "Şimdiden para biriktirmeye başlıyorum. Bir şey yapmayı heyecanla beklemek önemli."

Yavaş bir şarkı çalmaya başladı. Annesi bunun yerine daha hızlı bir şarkı çaldı.

"Gerçi Nicke, Melvin için iyi bir baba," diye devam etti annesi. "Ve ben de o senin için de iyi bir baba olurdu. Buna sanırım olduğundan biraz daha fazla inanmak istiyorum çünkü seni yanımızda bir erkek modeli olmadan yetiştirdiğim için suçluluk duyuyorum."

"Artık bunun bir önemi yok," dedi Vanessa. "O artık burada değil."

"Kesinlikle!" dedi annesi. "Ve bu kez karşıma çıkan ilk erkeğin üzerine atlamak yerine yalnız olmanın tadını çıkaracağım. Aşkın gerçek olması için bu kadar zor ve karmaşık olması gerekmediğini sonunda anladım. Helena

Malmgren'in seni çok etkilenemediğini biliyorum ama o bana aslında değerli olduğumu ve mutlu olabileceğimi öğretti."

Vanessa farkında olmadan yüzünü ekşitmiş olmalıydı ki annesi ağzını yamultarak gülüyordu.

"Şu anda bulunduğum noktadan çok memnunum," dedi annesi ve bardağındaki şarabı bitirdi. "Nicke'yi tanımaktan pişman değilim çünkü o zaman Melvin hayatımda olmazdı. Ve elbette muhteşem kızım la da gurur duyuyorum. Çok olgunlaştın Nessa. Sorumluluk sahibi bir kız oldun. Şu Mona'nın yanındaki işin bile..."

Annesinin gözleri açıkça parlıyordu.

"Mutlu olman beni de mutlu ediyor," dedi Vanessa yavaşça. Annesi kolunu Vanessa'nın omzuna attı ve alnına bir öpücük kondurdu.

Şarkının nakaratı çalmaya başladı ve annesi bağırdı.

"Gel Nessa, dans etmeliyiz!"

Annesi, Vanessa'nın ellerini tuttu ve onu dansa kaldırmaya çalıştı ama Vanessa direniyordu.

"Anne kes şunu lütfen," dedi Vanessa.

Annesi yalnızca güldü, onun ellerini bıraktı ve poposunu sallamaya başladı.

Vanessa pencerenin kenarında bir mavi baştankara kuşu gördü. Bu gördüklerinden kuş bile utanmış görünüyordu.

41

Ida yanağını Troya'nın burnunun üzerine koydu ve kendisine yayılan huzurunu hissetti. Tüm gece boyunca bu şekilde durmayı istiyordu.

"Yine de ruhun beni ele geçirdiğini anlamalıydım," diye fısıldadı Ida, Troya'ya. "Bela hiçbir zaman peşimi bırakmıyor."

Ele geçirildiği zaman suyun üzerinde gördüğü yansımayı düşündü. Matilda öyle görünüyordu demek. Çilli.

Ida'nın gücü çok anlamsızdı. Ölüler yerine canlılarla iletişime geçme yeteneğine sahip olmayı tercih ediyordu.

Eğer Gustaf'ın ruhunu çağırabilse ve ona aklındaki açık açık sorabilseydi bardak hangisine doğru giderdi? EVET'e mi yoksa HAYIR'a mı?

Anne ve babası ona, buraya geldiği için kızgındılar. Ondan evde kalıp

kendilerine su baskını sonrasında savaş alanına dönen evdeki düzeni yeniden sağlama konusunda yardım etmesini beklemişlerdi ama Troya'dan ayrı kalmak gibi bir şansı yoktu. Hele ki bu akşam. Troya geçen yirmi dört saatte yaşanan her şeye karşı bir panzehir gibiydi.

Ormanda dolaşmışlardı. Ida seans sonrasında üzerinde kalan kirli histen dötrnala uzaklaşmaya çalışıyordu.

Ida, Matilda'nın duygusal yaralarını hissetmişti. Matilda, Ida'nın bedenini kontrol altına alarak onun ağzıyla konuşup onun gözleriyle görmüştü. Ida bir köşeye fırlatılarak olan biteni uzaktan seyretmek zorunda kalmıştı.

Ida'nın en berbat kâbusu sonsuza kadar o köşede kalmaktı.

Troya'nın burnunu okşadı ve doğrularak kulağını zevkten gözlerini kapatacak şekilde kaşdı.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Ida. "Julia benim tarafımda. Felicia'nın aklından zoru olduğu konusunda benimle hemfikir. Robin'e karşı hissettiklerini ona daha önce söylemeye cesaret edememesi benim hatam değil. Zaten muhtemelen onlar bir ilişki falan yürütemez ve Felicia tıptı tıptı geri gelir."

Troya burnuyla Ida'yı hafifçe itirdi.

"Erik'i de hallettim. Dün onu aradım ve o da Felicia'nın sarhoş sarhoş saçma sapan konuştuğunu anladı."

Ida, Troya'nın ahırdaki bölmesinin köşesinde duran sırt çantasına doğru yürüdü ve çantasından bir havuç çıkardı. Ida'nın kılına zarar vermemek konusunda her zaman çok dikkatli olan Troya havucunu sonsuz bir itinayla azar azar ısıırıyordu.

Ida tekrardan çantasına baktı. Çantasının içinden Örüntüler Kitabı görölüyordu. Birinin, ki bu muhtemelen Lotta'ydı, onun yatak ucunda bulunan gelin sandığını kurcaladığını fark etmişti. Bundan sonra ne zaman evden çıkarsa kitabı ve Örüntü Bulucu'yu yanına alıyordu.

"Belki de burada daha iyi çalışıyordur ha oğlum?" dedi Ida.

Çantasını aldı, tualete yürüdü ve ahırda kendinden başka kimsenin olmadığından neredeyse emin olsa bile kapıyı kilitledi.

Klozetin üzerine yapıştırılmış ve el yazısı ile yazılmış bir not, su problemi nedeniyle tualetin kullanılmasının yasak olduğunu belirtiyordu.

İçerideki havanın kokusundan, birinin bu yasağı umursamamış olduğunu anlaşılıyordu.

Klozet kapağının üzerine oturdu ve kitabı dizlerinin üzerine açtı.

G ile birlikte olacak mıyım?

Bazen kitap ile konuşurken düşüncelerini toparlaması zor oluyordu ama şimdi değil. Açık ve doğrudan bir cevap alması gerektiğini tüm kalbiyle hissediyordu. Koruyucular ona durumun ne olduğunu anlatmak zorundaydılar. Belki de tamamen umutsuz bir şey için daha fazla zaman harcayamaz, daha fazla gereksiz bir şekilde aşağılanamazdı.

Kitap cevap vermiyordu. İşaretler en ufak bir şekilde bile kıvıldamıyorlardı. Görünüşe bakılırsa Koruyucular iletişim kurmak istemiyordu.

Ida Örüntü Bulucu'yu bir tıkırtıyla lavabonun üzerine bıraktı.

Tam kitabı kapatıp ayağa kalkacaktı ki kendisine hiç yabancı olmayan bir baş dönmesi her zamankinden güçlü bir şekilde onu ele geçirdi.

Ve ertesi saniye *oradaydı*.

Gustaf'ın yüzünün çok yakınındaydı. Gustaf dudaklarını onun dudaklarına götürdü. Dudakları öyle bir birleşmişti ki Ida, sonunda Gustaf'ın ağzının nerede başladığını ve kendisinininkinin nerede bittiğini neredeyse bilmiyordu.

Gustaf'ı o kadar çok istiyordu ki bu ona acı veriyordu.

Sonrasında yine tuvaletteydi.

Eliyle Örüntü Bulucu'yu yoklarken onu çöp kutusunun etrafındaki bu-ruşturulmuş kâğıt peçetelerin arasına düşürdü. Sonrasında onu yine eline aldı, çevirdi ve dikkatini topladı.

Bu gelecekte bir görüntü müydü?

Örüntüler sayfalar üzerinde sonsuz bir yavaşlıkta hareket ediyorlardı.

Evet.

Kitap bunu büyük bir eminlikle söylemişti ama Ida henüz bu sevinçli habere güvenmeye cesaret edemiyordu.

Tamam, ama sen farklı geleceğin olduğunu öylemiştin, olacak olan bu gördüğüm mü?

Sabırsızlıkla kitaba bakıyordu.

Evet. Büyük bir olasılıkla. Eğer anlaşmamıza sadık kalıp diğerleriyle birlikte çalışırsan. Ne yaparsan yap ama Pozitif Engelsfors'un içine girme.

Neden o salak tarikata katılacaktı ki?

"Söz veriyorum," dedi Ida yüksek bir sesle ve kitabın memnun olduğunu gerçekten de hissetti.

Diğerlerine hiçbir şey söyleme. Bu bizim sırrımız.

İda bir daha söz verdi. Bu konuda ser verip sır vermemekle hiçbir sorunu yoktu.

* * *

Bu sonbahar, ilk defa bu akşam, bir soğuk hava dalgasının varlığı hissediliyordu.

Minu bahçedeki köşesinde bir sandalyenin üzerinde ayaklarını kendine doğru çekmiş oturuyordu. Hemen yanında *Romeo ve Juliet* kapalı olarak duruyordu.

Öğleden sonra uyanmıştı. Anne babası evde değildi. Minu yürüyüş yaptıktan sonra eve geldiğinde bile ev hâlâ sessiz ve karanlıktı.

Bahçenin içinde Minu'nun ürpermesine sebep olan bir rüzgâr esti ama şimdi sessizliğin içine girmeyi hiç mi hiç istemiyordu.

Kan kırmızısı Ay'ın yükseldiği gecedен bu yana olan her şeyi, Elias ve Rebecka'yı düşündü.

İçinde Max'm bir anısı, Rebecka'nın okulun çatısından ölümüne doğru düşmesinin görüntüsü içinde büyüyordu.

Koruyucular neredeydi o zaman?

Onlara güvenmek, Şeytanlar'a güvenmekten daha zor geliyordu Minu'ya. Şeytanlar'ın güçlerinin kendi içinde olduğuna inanmak da aynı oranda zordu onun için.

Matilda neredeyse Nicolaus ile aynı şeyi söylemişti.

Güçlerini sorumlu ve iyi bir şekilde kullanmaya devam ettikçe korkmana gerek yok. Böyle yapacağını biliyorum.

Kitap ve Matilda, Koruyucular'dan ve Minu'nun güçlerinden neden daha önce bahsetmemişti ki? Matilda Koruyucular'ın insanlarla aynı şekilde düşünmediklerini, onlarla aynı zaman anlayışına sahip olmadıklarını, farklı bir iletişim tarzına sahip olduklarını söylemişti. Bu yeterli bir açıklama mıydı peki? Olanları ortaya çıkarmanın Minu için önemli olduğunu anlamıyorlar mıydı?

Bir araba yaklaşıyordu, garaj önüne doğru döndü.

Minu arabanın kapılarının çarptığını, anne babasının eve girdiğini ve içeride ışıkların yandığını duydu.

Annesi Minu'ya seslendi. Minu hemen şimdi içeri giremezdi, önce ken-

dini toplamalı, onları görür görmez ağlamaya başlamayacağından emin olacak kadar güçlü olmalıydı. Engelsfors'un artık Şeytanlar'ın üzerine vurdukları bir kapı olduğunu, dünyanın sonunun hızla yaklaştığını ve bunu nasıl durduracaklarını bilmediklerini anlatabilmeliydi.

"Mutfaktayız, gelebilir misin?" diye seslendi annesi Minu evin kapısını açar açmaz.

Anne ve babası mutfak masasında oturuyordu. Minu onların yüzlerini görür görmez ne olduğunu anladı.

O an gelmişti. İşte şimdi söyleyeceklerdi. Tam da *gününü* seçmişlerdi.

"Otur," dedi annesi ve gözünün ucuyla babasına baktı.

Minu annesinin gergin olduğunu görüyordu. Babası sabit bakışlarla masanın üzerindeki kırıntıları bir araya getiriyordu. Minu kollarını çapraz hâle getirdi ve kendisini bekleyen zorluğa tahammül edebilmek için oturduğu yerde dikleşti. Kendini kasiyor, çelik gibi kuvvetli olmaya çalışıyordu. Bir an önce duyup öğrenmese de olurdu.

"Söyleyin artık."

"Bir başhekimlik işi aldım," dedi annesi. "Stockholm'de."

Minu kendini bunun için kasmamıştı ki. Tüm hazırlıkları *boşanma* kelimesi içindi.

"Bu teklifi yazın başında aldım ve karar vermeden önce enine boyuna düşündüm," diye devam etti annesi. "Ama ruhumda ve kalbimde, derinlerde bir yerlerde bu teklifi kabul edeceğimi zaten biliyordum. Böyle bir şans insanın karşına ömründe bir kez çıkar."

Minu annesinin söylediklerini henüz algılayamıyordu. Sanki beyni durmuştu.

"Yirmi yıl önce Erik'le birlikte buraya geldim çünkü o, doğduğu şehirdeki yerel bir gazete için yanıyordu. Onun için gazetenin kapanmaması ve yüksek bir yayın kalitesi koruması çok önemliydi, bense daha küçük bir şehirde daha sakin bir tempo ile yaşamak istiyordum. Ama şimdi artık Engelsfors'ta kalmaya daha fazla katlanamıyorum. Pek çok yıldır böyle hissediyordum... Senin ve babanın da benimle gelmesini isterdim ama o gazeteyi bırakmak istemiyor."

Babası burnundan öyle güçlü bir şekilde soludu ki kırıntılar yeniden masanın üzerine yayıldı.

"Her şeye rağmen ben kararımı verdim," dedi annesi. "Bunu yapmak zo-

rundayım. Bunu hak ediyorum. Ve senin de liseyi her zaman Stockholm'de okumak istediğini biliyorum. Ortaokulda hep bunun hakkında konuşup..."

Annesi cümlesini bitirmeden beklenti içinde Minu'ya baktı.

Annesinin Minu'nun sevinçten havalara uçup boynuna atılacağına, bu muhteşem fırsat için ona teşekkür edeceğine inandığı belliydi.

Minu annesinden nefret ediyordu. Bunu kendisine bu kadar geç söyledikleri için ikisinden de nefret ediyordu.

Minu, Engelsfors'ta kalmalıydı çünkü aksi takdirde dünya yok olacaktı.

"Engelsfors'tan taşmamam," dedi Minu.

Babası masaya doğru eğilmiş olduğu başını kaldırıp yukarı baktığında gözleri zafer kazanmış olmanın verdiği sevinçle parladı.

"Burada seninle kalmak istediğim için değil," dedi Minu babasına sinirle ve gözlerindeki parıltı söndü. "Bu berbat şehirde kalmak istemediğim için de değil."

"Şu anda gerçekten hiçbir şey anlamıyorum," dedi annesi.

"Neyi anlamıyorsun?" diye bağırdı Minu. "Bunu bir yıl önce sormuş olman gerektiğini mi? Veya bunu neden *on* yıl önce falan sormadığını mı? Hiçbir zaman bir arkadaşım olmamasına ve buradaki her saniyemden nefret etmeme rağmen beni bu şehre tutsak ettiniz!"

"Ne..." diye başladı babası.

"Susun!" diye bağırdı Minu. "Seni dinlemeye dayanamıyorum. Ne annemi ne de beni umursuyorsun! Sen yalnızca lanet gazetenle ölesiye çalışmayı umursuyorsun!"

Bir kerecik olsun babasının kelime bulmakta zorlandığı görünüyordu. Minu annesine doğru döndü.

"Etrafta sürünüp acı çekmem de yetmedi, hayır, *senin* mükemmel bir iş teklifi alman gerekti! Anca o zaman taşınabiliriz! Ve şimdi de kalkmış beni burada öylece bırakmayı düşünüyorsunuz!"

"Benimle gelmek isteyeceğini sanıyordum!" diye geri bağırdı annesi. "Zaten kabul etmeyi de..."

"Anlamıyorsunuz!" diye bağırdı Minu. "Hiçbir şey anlamıyorsunuz!"

"Açıkla o zaman!" diye bağırdı babası.

Minu anne ve babasına baktı. Bunu onlara asla açıklayamayacaktı. Onlara gerçeği asla söyleyemeyecekti.

Bu sırrı kendim taşımalı ve bu meselenin altından kendim kalkmalıyım, diye düşündü Minu. Bundan başka bir seçim şansım yok.

Burada babasıyla kalmak istemiyordu. Belki annesini burada kalmaya ikna edebilirdi ama bu alternatif de diğerinden daha iyi değildi. Aynı evinde içinde üç mutsuz insan.

“Seninle gelmek isterdim ama bunu yapamam,” dedi Minu kulağa tamamen cansız gelen bir ses tonuyla. “Lise ikinin ortasında okul değiştirerek not ortalamamı riske atamam. Burada sonunda arkadaş da edindim. Arkadaşlarımı bırakmak istemiyorum. Ben kararımı verdim,” dedi Minu ve kendini annesinin gözlerinin içine bakabilmeye zorladı. “Kararımdan dönmeyeceğim. Ama sen git. Gidersen bunu anlarım.”

Annesi ona katılmadığını belirtmek için başını iki yana salladı.

“Kararını ne zaman olsa değiştirebilirsin,” dedi annesi. “Stockholm’ü istediğin zaman ziyaret edebilirsin. Ben de elimden geldiğince buraya geleceğime söz veriyorum. Baban ve ben boşanmıyoruz. Yalnızca bir süreliğine ayrı yerlerde yaşayacağız.”

“Tamam,” dedi Minu ve yere baktı.

“Minu...” dedi babası ama Minu onun sözünü yarıda kesti.

“Bir süreliğine yalnız kalıp huzur içinde olmak istiyorum.”

Minu üst kata çıktı, açık banyo kapısından banyo küvetini gördü. Geçen kış olanları, ona bu dünyada onu neyin beklediği hakkında hiçbir fikri olmadığını söyleyen sesi düşündü.

Çok daha kötüye gidecek hepsi bu.

Çok, çok daha kötüye.



III

42

Ida mutfak kapısının girişinde duruyordu.

Mutfak altı ay öncesinde yaşanan su taşkınının verdiği hasarlardan önce nasıl görünüyorduysa şimdi yine öyle görünüyordu. Tadilatlarla birlikte tüm ev, yeniden bembeyaz ve tertemizdi.

Ida evleriyle her zaman gurur duymuştu ama son zamanlarda bazen bakış açısı değişiyordu. Evleri öylesine beyazdı ki sanki biri onu süte batırmış gibi geliyordu. Büyük pencerelerin dışındaki sisle birlikte evleri sanki tüm dünyanın etrafına sıçrayan bir süt gibi görünüyordu.

Sis, sonbahar ve kış boyunca neredeyse her sabah Engelsfors'un üzerinde asılı kalmıştı. Yılbaşına doğru yağın kar olsa olsa birkaç gün tutuyordu, öteki türlü yere konan kar taneleri yere konar konmaz eriyorlardı.

Ida mutfak masasının etrafında toplanarak oturmuş ailesine baktı. Anne ve babası çıtı ekmekten yaptıkları sandviçlerini yiyorlardı. Bacaklarını kendine doğru çekmiş oturan Lotta'nın yüzü neredeyse dizlerinin arkasına saklanmıştı. Lotta sessizce bir şeye sırtan Melvin ile konuşuyordu.

Onları uzaktan sevmek kolaydı. Annesi. Babası. Kız kardeşi. Erkek kardeşi. Burada dururken onlara duyduğu sevgiyi gerçek anlamıyla hissetti. Derinliklerinde dalgalanan bu duyguyu alıp, onu sonsuza dek saklamaya bilmeyi diledi.

Fransızca kitabını göğsüne sıkıca bastırarak mutfağa girdi.

"Günaydın," dedi Ida ve cevap olarak anne babasından birkaç mırıldanma geldi.

Ida bir ekmek dilimini ekmek kızartma makinesinin içine koydu. Makinenin metal kaplamasına yanlışlıkla değdiğinde bedeni elektrikleşti. Alçak bir sesle küfür etti. Bugün hep aynı şey oluyordu. Önce cep telefonunun şarj cihazı ile başlamıştı, ardından saç kurutma makinesi ile devam etmişti. Bu sisli sabahlar, onun lanet olasıca metal elementinin sinirlerini bozuyorlardı.

Makineden dışarı fırladığında eline büyük bir dikkatle aldığı ekmek diliminin üzerine sürdüğü tereyağını iyice yedirdi ve çay bardağını da alıp masaya oturdu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu annesi ve çaydanlığı ona doğru uzattı.

"Hatırlamıyorum, sanırım öyle oldu."

Şaka yapmak istemişti ancak annesi sinirli görünüyordu. Ida söylediğinden hemen pişman oldu. Gün şimdiden berbat gidiyordu.

“Bugün işe gidecek misin yoksa arabayı alabilir miyim?” diye yine de ortamı yumuşatmaya çalıştı Ida.

“Hayır, alışverişe gitmeliyim.”

Ida tamam anlamında başını salladı, kitabını açtı ve fiil çekimlerini araştırmaya başladı.

“Bir şeyler yerken masada okumandan hoşlanmıyorum,” dedi annesi. “Biliyorsun bunu.”

“Sınavım var,” dedi Ida. “Kötü bir not mu almamı istiyorsun yoksa?”

“Anne, Ida şimdi yine negatif,” dedi Rasmus.

Babası çıtır ekmekten sandviçini ağzından indirdi ve Ida'ya baktı.

“Sana diyor duymuyor musun? Ne biçim bir tavır bu böyle?” dedi babası.

“Öyle olsa bile sınava tekrardan girip tüm soruları doğru cevapladığını hayal etmelisin,” dedi Lotta.

“Veya normal bir insan gibi çalışmalıyım,” dedi Ida bu olanlardan hiç etkilenmemiş gibi sakın görünerek.

Pozitif Engelsfors hakkında hiçbir şey söylemeyin, diye düşündü Ida. Bir kere daha “Pozitif Engelsfors” lafı duyarsam öleceğim.

Artık sınavına çalışan “normal” bir insan bile olamayacak mıydı? Şehrin en azından yarısı aynı şekilde akıl yürütüyormuş gibi geliyordu.

Anne ve babası, partiden yalnızca birkaç hafta sonra Pozitif Engelsfors'a katılmışlardı. Onlar buna tümüyle inanıyorlarmış gibi görünmüyorlardı ama Pozitif Engelsfors felsefesi hemen hemen her şeyde kullanılmaya elverişliydi.

Çalışanların dertlerini dinlememek veya Lotta'ya taciz ettiği çocuğun etrafa negatif enerji yayacağını açıklamak amaçlı kullanılabilirdi.

Ayrıca bu felsefe, sosyal olmak için de bir zorunluluktı. Engelsfors'un tüm elitleri, Helena ve Krister Malmgren etrafında toplanmışlardı. Eğer insan Pozitif Engelsfors hareketi içine katılmazsa varlığı olmayı da bırakıyordu. Ida bu kötü deneyimi yaşamaya çoktan başlamıştı bile.

Erik ve Kevin da P.E.'den başka bir şey konuşmuyorlardı. P.E. hareketinin içine Erik ve Kevin kadar çekilen Robin ve Felicia, Ida ile zaten konuşmuyorlardı. Şimdilik onunla birlikte yürüyen tek isim olan Julia da eninde sonunda taraf değiştirecek ve onu tek başına bırakacaktı.

Ida P.E. hareketine neden katılamaması gerektiğini kitaba pek çok sefer sormuştu ama hiçbir cevap almamıştı. Görünüşe bakılırsa Koruyucular onunla hiç konuşmak istemiyordu.

Ida bazen kendini kitapla yaptığı tüm anlaşmaları bozmak için hazır hissediyordu. Akıntıya karşı gitmek onun doğasında yoktu. O da herkes gibi akıntıya kapılmak istiyordu.

Kapı  alındı ve Lotta sandalyesinde zıplayarak aceleyle koridora koştu.

Ida  ayından büyük bir yudum aldı. Tamamen Fransızca fiil çekim kitabına dalmış gibi yapıyordu.

  Erik geldi!   diye bağırdı Lotta ve mutfağın içinde onun önünde dans etmeye başladı.

  Merhaba,   dedi Erik ve Ida dışındaki herkes onu büyük bir coşkuyla selamladı.

  Ohoo Erik geldi demek. Erik, Bahar Kutlaması öncesinde hazırlıklarını yaptın mı? Heyecanlı mısın bakalım?  

  Evet, evet,   diye cevap verdi Erik.   şimdi artık daha aydınlık zamanlara doğru yaklaşıyoruz. Pek çok anlamda!  

Yanakları soğuktan kızarmış olan Erik'in burnundan şeffaf bir s m k damlası sarkıyordu.

  Merkez'e bir baktım da katılım yoğun olacaktı gibi görünüyor,   dedi annesi.

  Okulda da durum aynı,   dedi Erik.   Tanıdığım herkes katılmak istiyor. Ida dışında herkes. Biliyorsunuz ki Bahar Kutlaması'na yalnızca P.E.  yeleri katılabiliyor.  

Herkesin bakışları Ida'ya döndü.

Ida tekrardan kitabını kapadı.

  Hen z karar vermedim,   dedi Ida ve herhangi biri bir tartışma başlatmadan önce ayağa kalktı.

Merdivenlerden aceleyle çıkıp odasına giderken Erik ve anne babasının P.E.'nin Bahar Kutlaması'ndan bahsettiklerini duydu. İnsanlar sınırsız karides ziyafeti çekecek ve Merkez'de canlı gruplar sahne alacaktı. Pozitif Engelsfors'un lise grubu beden salonunda kendi partisini verecekti.

Partiyi Erik düzenleyecekti. Elbette başka kim düzenleyecekti ki? Helena sonbahar hokey takımının ko u olduğunda beri Erik onu favorilerinden

biriydi.

Ida hızlı bir şekilde dişlerini fırçalıyor ve aynada kendine bakıyordu.

Ona geri bakan Ida'yı neredeyse tanııyordu. Sanki kış, içindeki tüm renkleri emmiş onu kurutmuştu.

Benim hayatım bu hâle nasıl geldi, diye düşündü Ida.

* * *

Mart şimdi. Yılın bu zamanından sen de benim kadar çok nefret ediyordun. En kötüsü ise insanın altı ay boyunca karanlık ve soğukta dolıştığı zaman bir daha aydınlık ve sıcak olacağına asla inanamayışı.

J'nin silahını çaldığımdan beri tam bir yıl geçti. Ne düşünmüş olduğumu bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir şey düşünmüyordum bile. Tek istediğim seni benden alanı öldürmektir. Sonra da yemek salonunda durup senmiş gibi yaptı. Senin gibi baktı. Senin gibi konuştu. Senin hatıraların vardı içinde. Senin katilindi o ve onu neredeyse öldürüyordum.

Seni o kadar özledim ki.

Seni hâlâ özlüyorum.

Sanki şimdi buradasın da beni dinliyormuşsun gibi hissediyorum. Bunun bir hayal olup olmadığı önemli değil. Seni hissediyorum ya yeter bana. Patlamadan önce beni dinleyecek birine ihtiyacım var.

Aslında ne yapmam gerektiğini biliyorum: kendimi V'den elimden geldiğince uzak tutmalıyım.

Bazen her şeyin geçtiğini, içimdeki ateşin kora döndüğünü hissediyorum ama sonra onu koridordan geçerken gördüğümde veya ben buna hazır değilken birbirimize yanlışlıkla dokunduğumuzda tüm bir benzin bidonu o korların üzerine tekrar boşalıyor ve ben tekrar yanmaya başlıyorum.

Eğer J'nin evindeki partiye gitmeseydim belki de böyle olmayacaktı. Olanları saniyesi saniyesine hatırlıyorum. V tuvaletten çıktı ve inanılmaz mutlu görünüyordu. Bunu açıklamam mümkün değil ama etrafında sanki bir ışık enerjisi vardı. Ve hep ona yakın olmak istediğimi hissettim. Sonra koluma dokunduğunda artık bu aşka karşı daha fazla savaştığım gücümün olmadığını anladım.

Bunu o anda orada anlamanın ne kadar delice olduğunu tahmin edebiliyor musun? W'nin kız arkadaşına? J'nin evindeki bir partide? Her zamanki gibi bravo bana ya. Zorluklar Kraliçesi Linnea. Başımı derde sokmamak bu kadar zor mu yani?

Yakında seninle konuşmayı bırakmak zorundayım çünkü birkaç dakika

sonra zil çalacak. Backman'ın dersi. Dersi ipe çektiğim dikkatinden kaçmıyordur herhâlde. Olivia'yı neredeyse özlüyorum çünkü en azından onunla birlikte Backman ile dalga geçiyorduk. Birkaç hafta önce onu şehirde gördüğümü sanıyorum, pek de emin değilim çünkü başında bere vardı. Aramadı. Bence Noel'de okulu bıraktığı için pişman olacak. Kesin bunun çok havalı ve isyankâr bir karar olduğunu düşünüyor.

Bir şekilde burada olanları görmediğin için mutluyum. Yeni "pozitif" Engelsforsumuzdan bahsediyorum. Bizim gibiler için artık daha da az yer var. Anne babanı görmediğin için mutluyum. Eğer daha önceden bu şehrin çılgın bir yer olduğunu düşündüysen...

Şimdi koşmalı ve uslu bir kız olmalıyım. Okulda, Jakob'ta ve Diana'nın önünde iyi davranmalıyım. Diana her zamanki gibi ama ona artık güvenmiyorum.

Seni seviyorum E. Her neredeyse umarım mutlusundur.

Linnéa günlüğünü kapadı.

Makyaj çantasını çıkardı, pudra çantasının içindeki aynada yüzüne baktı ve gözlerinin üzerine biraz daha fazla göz kalemi çekti. Sonrasından pence-
renin kenarından zıplayarak tuvaletten çıktı.

Günü karşılamaya hazırды.

Şimdilik bu kadar hazır olabiliyordu.

* * *

Vanessa dolabının kapısını çarparak yeniden kapattı ve kilitledi. Koridor boyunca yürürken Pozitif Engelsfors'un dağıttığı ve bir dolabın üzerinde bulunan çıkartmalar ona doğru parlıyordu. Mesaj panosunun üzerinde gelecek haftaki Bahar Kutlaması'nı haber veren büyük ve neon sarısı bir poster asılıydı.

Vanessa, Michelle'in masasının üzerinden bacaklarını sarkıttığı oturma grubuna doğru yaklaşıyordu. Michelle'in bir yanında Mehmet diğer yanında Rickard oturuyordu.

Vanessa, Michelle'in kendisine el sallamasına başını öne doğru sallayarak cevap verdi.

Michelle, Pozitif Engelsfors'a katıldığından beri Mehmet ile hiç ayrılmamışlardı. Hareket üzerine sarı ve pike yakalı bir tişörtü asla geçirmeyecek olan Michelle'in çok da umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Onun asıl umursadığı Mehmet'ti.

Michelle'e bazen Vanessa ve Evelina, bazense Mehmet göz kulak oluyordu.

Vanessa tam Evelina'ya mesaj atmak için cep telefonunu çıkaracaktı ki birinin kendisine doğru geldiğini fark etti.

"Merhaba," dedi Viktor.

Vanessa durdu ve ona baktı. Kışlık paltosunun üzerinde boncuk boncuk damlalar vardı ve saçları ıslaktı.

"Ne istiyorsun?" dedi Vanessa.

"Seninle özel konuşabilir miyim?"

Rickard başıyla bir sınıfın kapısını gösterdi. Vanessa içini çekti ve onu takip etti.

Dışarıdaki yağmur gücünü arttırdı ve yağmur, pencereyi *yüksek bir sesle tıkırdatmaya başladı*. Viktor kapıyı arkalarından kapadı ve sınıfın kapısını kilitledi. Sonrasında bir saniye durdu. Paltosunun üzerindeki küçük damlalar buharlaştı ve saçları yeni fönlenmiş gibi duruyordu.

Ah ne kadar kolay, diye düşündü Vanessa. Viktor üzerinden çıkardığı paltosunu koluna astı. Vanessa, Viktor'a doğru yaklaştığında onda daha önceden görmediği iki şey gördü. Yorgunluk ve bir nebze tereddüt.

"Evet," dedi Vanessa sabırsızca. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Anna-Karin'in sorgulanma vakti geldi. Bunu ona iletebilirsin," dedi Viktor. "Onu sorguya arabayla bırakacağım."

"Bunu ona neden kendin söylemiyorsun? Aynı sınıfa gidiyorsunuz."

"Biliyorum," dedi Viktor.

Vanessa bir açıklama bekliyordu ama hiçbir cevap alamıyordu. Sessizce duran Viktor, *ağırlığını bir ayağından diğerine verdi*.

"Tamam, bunu ona söylerim," dedi Vanessa.

"Bunu ona sen söylersen onun için daha kolay olur diye düşünmüştüm."

"Bu kadar düşünceli olman ne kadar da güzel," dedi Vanessa.

Viktor kırılmış görünüyor ama Vanessa'nın, onun bu yalancı görüntüsüne aldanmaya niyeti yoktu.

Ne yapmaya çalıştığını çoktan anladıklarını görmüyor muydu? Onun oyununu apaçık görüyorlardı. Herkesle farklı rollere bürünerek konuşuyordu. Vanessa ile olduğunda en sakin ve ciddi hâline bürünüyor. Bunun Vanessa'yı gerdiğine inanıyordu.

"Ben de..." diye başladı ama sonradan sessizleşti. "Bu soruşturma benim

için de hiç hoş değil, eğer bu söylediğime inanıyorsan tabii.”

“Soruşturmanın altı aydır sürmesi ne güzel.”

“Çok titiz davranmalıyız,” dedi Viktor. “Bu durumun hoşuma falan gittiğini sanma.”

“Senin için ne kadar üzücü Viktor.”

Viktor öteye baktı. Aniden duvara çivilenmiş olarak duran periyodik cetvel tablosuyla çok ilgili göründü.

“Anlıyorum. Görünüşe bakılırsa birbirimizi anlamıyoruz.”

“Bunu yeni mi fark ediyorsun?”

“Şartların farklı olmasını dilerdim. Gerçekten de,” dedi Viktor ve sesi kulağa neredeyse üzgün geldi. “Keşke her şey çok ama çok farklı olsaydı.”

“Ben de bunu dilerdim,” dedi Vanessa. “Keşke sen ve baban buraya hiçbir zaman gelmeseydiniz. Bu sizin için iyi olurdu.”

Viktor ona soru soran gözlerle baktı.

“Bu sorguyla birlikte kendi kendinizi rezil edecek her şeyi elinize gözüne bulaştıracaksınız. Öyle pis kaybedeceksiniz ki her şeyi bir daha asla kendinize gelemeyeceksiniz. Neden biliyor musun?”

Viktor başım hayır anlamında salladı.

“Biz Seçilmişler’iz,” dedi Vanessa ve güldü. “Peki ya sen kimsin?”

Viktor’un bu soruya vereceği bir cevabı varmış gibi görünmüyordu.

Kapıyı açarken Vanessa’nın elleri biraz titredi.

Mahkemeyi nasıl kazanacaklarına dair hiçbir fikri yoktu, bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordu. Ancak bunu başarabilmek için elinden gelen *her şeyi* yapacaktı.

43

Minu ağır adımlarla okulun ana merdivenlerinden yukarıya çıkıyordu. Sanki bir dağa tırmanıyormuş gibi hissediyordu. O kadar yorgundu ki şu anda olduğu yere uzansa bir hemen uyuyakalacaktı. Üç gecedir neredeyse hiç uyumamıştı.

Neon sarısı Bahar Kutlaması afişinin üzerinde ŞİMDİ, ARTIK DAHA AYDINLIK ZAMANLARA DOĞRU YAKLAŞIYORUZ! yazıyordu.

Bir Pozitif Engelsfors sürüsü akın akın merdivenlerden yukarı doğru çıkıyordu ve Minu'nun ezilmemesi için kendini tırabzanlara doğru bastırması gerekti. Sürünün lideri baskın erkek karakterini temsilen Kevin en önde koşuyordu. Minu onun gerçekten de kaç tane sarı renkli pike tişörtlü sahip olduğunu merak etti. Minu, birden fazla olmasını ümit ediyordu çünkü diğer P.E. sürüsünün diğer üyeleri gibi Kevin da bu tişörtü âdeta bir okul üniforması gibi her gün giymeye başlamıştı.

Minu bir sonraki kata geldiğinde durdu. Yeni hademe, ayaklı bir merdivenin üzerinde öğrencilerin tükürerek tavana yapıştırdıkları tütün parçalarını temizliyordu. O kadar gençti ki onu gören öğrenci sanabilirdi.

Minu soluklanırken bakışlarını hademenin üzerinde sabitledi. Yaptığı zavalı işe bakarak transa geçmek işten bile değildi. Minu'nun cebinden sanki bir zaylafon sesi geliyordu. O kadar yüksek bir ses çıkıyordu ki etrafındaki herkes dönerek ona baktı. Yeni cep telefonunu cebinden çıkardı ve sesini kapadı.

Dün doğum günü hediyesi olarak aldığı telefonunun ekranım üzerinde tek bir parmak izi bırakmamak için dokunur dokunmaz siliyordu. Yakın bir zamanda her zaman kullandığı bir eşya hâline gelecek olan telefonuna dokunduğunda kutsal bir şeye saygısızlık ediyormuş gibi hissediyordu.

Mesajı açtı.

UMARIM DOĞUM GÜNÜ HEDİYENİN KEYFİNİ ÇIKARIYORSUNDUR! YAKINDA GÖRÜŞÜRÜZ!

Annesi ona şimdiye kadar ilk kez mesaj atıyordu. Annesi her zaman eğer insan bir şey istiyorsa araması gerektiği düşünmüştü. Annesi Stockholm'e taşındığından beri bir sürü küçük ve büyük değişiklikler geçirmişti. Saçını daha kısa kestirmiş, parfümünü değiştirmişti. Görünüşteki tüm önemsiz detaylar bir araya gelince annesinin Stockholm'de başka bir hayat, onsuz bir hayat yaşamaya başladığı anlaşılıyordu.

Sıklıkla konuşuyorlardı ama annesi geçen sonbahar taşındığından beri onu yalnızca ayda bir kere ziyaret ediyordu. Babası desen her zamankinden çok daha fazla çalışıyordu. Minu bazen babasını da annesi kadar nadir gördüğünü hissediyordu.

Minu cep telefonundan kesinlikle çok memnundu ama anne babasının dün sabah yatağının üzerine bıraktığı hediye dağı, suçluluk duygularının yansımasıydı. Gerçi bir buçuk yıl içinde belirlenecek olan dünyanın kade-rine ait olan sorumluluğu omuzlarında taşıırken marketten bir bira alabil-

mek ne kadar önemli olabilirdi ki?

Merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti. Her zaman on sekizine girmenin daha fazla şey hissettireceğini düşünmüştü. Reşit olmak. Etrafındakilerin gözünde erişkin olarak görülmek.

Minu sınıfa girdiğinde Kevin çoktan yerini almış, arka sıraların orada ona dalkavukluk edenlerle birlikte oturuyordu.

Minu, Anna-Karin'in yanına oturdu.

"Güzel bir doğum günü hediyesi aldın mı?" dedi Anna-Karin başını önündeki fizik kitabından yukarı kaldırarak.

"Eh işte idare eder," dedi Minu. "Senin hafta sonun nasıldı?"

Anna-Karin parmağıyla önündeki kitabı işaret etti ve mutsuz bir ifade ile Minu'ya baktı.

"Bunu hiçbir zaman anlayamayacağım," dedi Anna-Karin.

Anna-Karin'in önünde açık olan sayfaları Minu iyi tanıyordu. Hafta sonunun büyük bir kısmını manyetik alanların karmaşık yönlerine harcamıştı. Neredeyse hiç uyumamasının ardından yatan bir sebep de buydu.

"Bugün okuldan sonra yeniden üzerinden geçer, inceleriz," dedi Minu. "Belki birlikte olursak anlarız."

Anna-Karin en ufak bir şekilde bile cesaretlenmişe benzemiyordu.

"Eğer sen bile anlamıyorsan bittim ben," dedi Anna-Karin.

"Bulacağız bir çaresini."

Önceleri Minu'nun grup çalışması hakkında tek bir deneyimi vardı. Grubundaki diğer öğrenciler oturup onun davetli olmadığı partiler hakkında dedikodu ederken tüm işi o yapmak zorunda kalıyordu. Ancak Anna-Karin ile farklıydı. Minu ve Anna-Karin sonbahar döneminin sonunda sınavlardan önce birlikte çalışmaya başlamışlardı. Anna-Karin ders çalışmaya gelince bir anlamda Minu'dan daha *iyiydi*. Dersleri en küçük detaya kadar anlamadan asla bırakmıyordu.

"Babam cumartesi akşamı bize gelmeyi isteyip istemediğini merak ediyor," dedi Minu.

Anna-Karin, Minu'ya şaşırılmış bir ifade ile bakarken zil çalıyordu.

"Neden peki?"

Sürekli çalıştığı için suçluluk duyuyor da ondan, diye düşündü Minu içinden.

Çünkü bir kerecik çalışamayacağı bir boş zamanı oldu diye süper baba olmak istiyor. Bunu özellikle de annemin eve geleceği bir zamanda yapacak olması da onun için çok iyi oldu. Böylece anneme benim ve benim hayatımla aslında çok ilgili olduğunu gösterecek.

“Neden olmasın?” dedi Minu.

“Seve seve gelirim,” dedi Anna-Karin bir anlık tereddüdün ardından.

Minu, Anna-Karin’e bir şey daha söyleyecekti ki Viktor sınıftan içeri girdi.

Minu, Viktor onların bulunduğu sıraya doğru yürürken Anna-Karin’in korkarak nasıl da sindiğini gördü. Ancak Viktor, Anna-Karin’e bakmıyordu bile.

“Hediye mi aldın mı?” dedi Viktor, Minu’ya.

“Hayır, senden hiçbir hediye almadım. Eğer alsaydım bile fırlatır atardım.”

Dün posta kutusunda Viktor’dan gönderilmiş bir paket duruyordu. Güzelce hazırlanmış bir hediye paketinin içinde *Gizli Tarih*’in İngilizce versiyonunun ilk baskısı bulunuyordu. Minu kitabın yarısını okuduğundan ona bahsetmeyi kesinlikle düşünmüyordu. Ve kitabın orijinalini okumanın bambaşka bir şey olduğu konusunda Viktor’a gerçekten de katılıyordu.

“Öyle yaptığını sanmıyorum ama,” dedi ve o her zamanki kendini beğenmiş hâliyle gülümsedi.

“Oturun!” dedi Ylva sınıftan içeri kucağında bir sürü şablon ile girerek.

Levan’ın yanındaki boş yere doğru yürüyen Viktor eşyalarını sıranın üzerine her zamanki düzenli hâliyle dizdi.

Ylva şablon kâğıtlarını masanın üzerine çarparak bıraktı.

“Özür dilerim ama aslında geç kaldın,” dedi Kevin ve tüm sınıfa bir kırdama yayıldı.

Ylva’nın çene kasları gerginleşti. Ylva’nın bu gerginliği, insanın tuhaf duygulara bürünmesine yol açıyordu. Sanki nihai çöküşü, yerin altında bir yerlerde saklanıyordu. Minu, onun bu kadar zamandır buna nasıl dayandığını anlamıyordu.

“Yani belki *senin* için geç kalmakta bir problem yoktur ama bizim için var,” diye devam etti Kevin.

“Evet Kevin. Fotokopi makinesinde bir problem olduğunda birkaç dakika geç kalabiliyorum,” dedi Ylva ve sırtını dikleştirdi ama Minu onun hâlâ gergin olduğunu görebiliyordu. Tahtaya TÜMEVARIM yazarken hâlâ elleri titriyordu.

“Bugün tekrar yapacağız,” dedi Ylva. “Biri bu kavramı açıklayabilir mi?”

Sanki belirli bir sinyal verilmiş gibi Minu ve Anna-Karin ellerini havaya kaldırdılar.

Ylva hayal kırıklığı içinde sınıfa baktı.

“Bunu yapabilecek başka biri yok mu?”

“Biz aslında sınıfın içindeki şu kötü enerjiden bahsetmemiz gerektiğini düşünüyorduk,” dedi Hanna A. “Bununla başa çıkabilmek için bazı egzersizler yapmamız gerektiğine inanıyorum.”

Minu elini aşağı indirdi ve korku ile bahar döneminin başında İngilizce dersinde yaptıkları egzersizi düşündü. Bu egzersizde herkes birbiri hakkındaki fikirlerini açıkça söylüyordu.

Egzersiz hızla yozlaştı. İngilizce derslerinde üstü kapalı tacizler havada uçuyordu. Egzersizi onaylayan İngilizce öğretmeni Patrick ne olup bittiğini hiç de anlıyormuş gibi görünmüyordu.

“Sizler burada öğrenmek için bulunuyorsunuz...” dedi Ylva.

“Tümevarımdan konuşmanın öğrencilerin nasıl hissettiğinden daha önemli olduğunu düşünüyorsunuz öyleyse, doğru mu anladım?” dedi Hanna A.

“Diğer öğretmenler neyin önemli olduğunu anlıyorlar,” dedi Hanna A.

“Diğer öğretmenlerin neyi ‘anladığı’ umurumda değil. Bu benim dersim.”

“Sakin ol ama,” diye güldü Kevin. “Sana bize yardım etmen için yardım etmeye çalışıyoruz.”

“Bu kadar düşünceli olduğunuz için teşekkür ederim,” dedi Ylva sertçe. “Minu soruya cevap verebilir misin?”

Pozitif Engelsfors’un beraberinde getirdiği değişiklik, yemek salonunda en açık hâliyle fark ediliyordu. Kenardaki ayrı küçük odada hâlâ okulun en popülerleri oturuyordu ama çoğu sarı tişörtler içerisindeydiler. Onlar ve hayranları P.E. ruhunu tüm okulun içine işlemişlerdi.

Minu salata büfesinde dururken Gustaf’ın, Rickard ile aynı masada olduğunu gördü. Gustaf’ın üzerinde en azından sarı tişört yoktu.

En azından şimdilik.

Bu nasıl olmuştu? Onun arkadaşı olan, Rebecka ile birlikte olmuş olan Gustaf, dünyayı asla Pozitif Engelsfors’un yaptığı gibi pozitif ve negatif,

siyah ve beyaz diye ayırmazdı.

Minu tabağına rendelenmiş havuç ve lahana koydu. Gustaf belki de hiç-bir zaman onun sandığı kişi olmamıştı. Çünkü o insanların gerçekte nasıl oldukları hakkında ne biliyordu ki? Bir katile âşık olduğunu anlaması yarım yıl almıştı.

Ben Max'ı sevdim, diye düşündü Minu. Onun da beni sevdiğine inandım ve ondan beni on sekiz yaşına kadar beklemesini istedim. Şimdi on sekizime girdim ve onun ikimizi de öldürmeye çalıştığı yerde duruyorum.

Ya beni Max'tan başka kimse sevmese? Ya ben ciddi kişilik bozukluklarına sahip olan doğaüstü bir katilin ideal tipiysen?

Anna-Karin, Vanessa ve Linnéa'nın oturdukları masaya doğru yönelirken Minu'nun aklında düşünceler, pır pır oradan oraya uçuşuyordu.

Vanessa ve Linnéa başlarını birbirine yaklaştırmış, sessizce bir şey hakkın-da konuşuyorlardı. Minu tepsisini masanın üzerine koydu ve oturmadan önce sandalyenin üzerinde yapıştırılmış sakız olup olmadığını kontrol etti.

Vanessa, Anna-Karin'e doğru döndü.

"Viktor sana bir şey söyledi mi?" diye fısıldadı Vanessa.

Anna-Karin başını hayır anlamında salladı.

"Şimdi benim sıram mı?" dedi sessizce.

"Evet," dedi Vanessa. "Bu sabah söyledi. Son dersten sonra onunla birlikte köşke gideceksin."

"Peki, ama Viktor bunu neden sana söylüyor ki?" dedi Minu ve Vanessa'ya baktı.

"Bunu benden duymanın Anna-Karin için daha kolay olacağını söyledi."

"Bunu pekâlâ bana da söyleyebilirdi. Sonuçta aynı sınıfa gidiyoruz."

"Kıskandın mı?" diye sırtıttı Linnéa.

"Ne komik," dedi Minu. "Ama bunun tuhaf olduğunu söyleyebilirim."

"Viktor'un tuhaf olmayan tek bir davranışını gösterebilir misin bana?" dedi Vanessa. "Onunla konuşmaktan kurtulduğun için sevinmelisin."

"Kurtulmadım aslında."

Minu gözünün ucuyla sessiz oturup gözlerini masanın üzerine diken Anna-Karin'e baktı.

Keşke onu sakinleştirecek bir şeyler söyleyebilseydi. Kendi sorgusu kâbus gibi geçtiğinden Anna-Karin'in ne ile karşılaşacağını hayal bile edemiyordu.

“Sorgudan çıkınca hep yanlış şeyler söylemişsin gibi geliyor,” dedi Minu. “Hepimiz böyle hissettik.”

“Alexander seni germek için elinden geleni yapacak. Bana neredeyse bir on beş dakika boyunca Minu ve demir talaşı hakkında sorular sordu,” dedi Vanessa.

“Söyleyeceğimiz konusunda anlaştıklarımızı söylemen yeterli. Böyle yaparsan iyi geçeceğini göreceksin.”

“Büyüye karşı kendini savunmaya çalış,” dedi Linnéa. “Viktor’un düşünceleri okuyamadığını biliyorum ama kesinlikle *bir şey* yapıyor.”

“Biliyorum,” dedi Anna-Karin. “Teşekkür ederim, yalnızca bana yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum...”

Vanessa, Anna-Karin’in sözünü yarıda kesti.

“Merhaba, ne yapıyorsun burada?” dedi hızlıca Minu’nun arkasındaki birine.

Minu arkasını döndüğünde elinde tepsisiyle duran Evelina’yı gördü. Evelina, Minu’nun sahip olduğu tüm kompleksleri yeniden uyandıran ayaklı bir hatırlatmaydı. Koyu cildi kusursuzdu, dar kıyafetleri içindeki kendinden emin bir duruşu vardı, bacakları inanılmaz uzun olmasına rağmen ayakları kesin 37 numarayı geçmiyordu.

“Merhaba,” dedi Evelina ve Vanessa’nın yanına oturdu.

Minu onlara bakmaya bile cesaret edemiyordu. Evelina düşündüklerini duymuş olabilir miydi?

“Burada da ne kadar eğleniyormuşsunuz yani,” dedi Evelina ve suyundan bir yudum aldı.

“Bugün Michelle ile yiyeceğini sanıyordum,” dedi Vanessa.

“Barbeküye gitmek istedi. Benim de o kadar param yoktu. Ne yani hayatı önem taşıyan bir şey tartışıyordunuz da sizi rahatsız mı ettim?”

Minu başını kaldırdı Vanessa ile baktı. Evelina bu söylediklerinin içinde oldukları durumu aslında mükemmel bir şekilde açıkladığını bir bilseydi.

“Hayır, hepimiz çok ama çok yorgunuz hepsi bu. Şu anda dünyanın en sıkıcı insanlarıyız.”

“Yine de senin sıkıcı olmadığını düşünen biriyle karşılaştım ben,” diye sırtı Evelina ve diğerlerine baktı. “Hafta sonu Samir’i gördüm. Resmen sana tutulmuş.”

Minu'nun, Samir'in kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama Vanessa kıkırdıyordu.

“O ve İsveç'in diğer oğlanları,” diye ekledi Evelina ve hamburgerinden bir parça ısırıldı. “Neredeyse bize oğlan kalmayacak yani.”

Lanet olsun.

Minu başının içindeki sesi duyduğunda sanki biri sırtından aşağı bir bardak soğuk su boşaltmış gibi irkilerek sıçradı.

Raydan çıkan kalbi de düşüncelerine yetişebilmek için hızla atıyordu. Bu olanlar kesin Max'ın işiydi. Ona yeniden kavuşmak için doğum gününü beklemişti.

Lanet olsun lanet olsun lanet olsun lanet olsun lanet olsun lanet olsun.

Ama şimdi bunun tamamen başka bir ses olduğunu duyuyordu. Daha önce hiç bu şekilde duymamasına rağmen sesi tamdı.

Minu oturmuş sebze yemeğini karıştıran Linnéa'ya baktı. Bakışları tamamen içe dönüktü. Düşüncelerinin Minu'nun başının içinde duyulduğunu bilmek şöyle dursun onun bakışlarını kendisine diktiğinin bile farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Lanet olsun. Dayanamıyorum. Lanet olsun.

Minu etrafına bakındı. Sesleri bir tek o mu duyuyordu? Anna-Karin tamamen kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu ve Vanessa tüm dikkatini Samir hakkında konuşan Evelina'ya çevirmişti.

Daha fazla duymaya katlanamıyorum. Katlanamıyorum. Biri şunun çenesini kapayamaz mı sanki?

Minu ağzını açtı ama burada, Evelina'nın önünde Linnéa'ya ne söyleyecekti ki?

Vanessa gülüyor ve Evelina'ya, Samir'in çirkin iç çamaşırları hakkında bir şey söylüyordu.

“Onlardan yer bezi yapsa çok daha iyi olur,” dedi Evelina.

Linnéa önündeki peçeteyi yırtarak kar taneleri gibi küçük parçalar hâline getirdi.

ONU SEVMEKTEN NEDEN VAZGEÇEMİYORUM KI?

Bu düşünce Minu'nun başının içinde gümbürdüyordu. Sonrasında dünya sessizleşti. Minu'nun kulaklarında yalnızca hafif bir zil duyuluyordu. Diğerlerinin ağzlarının oynadığını görüyor ama ne dediklerini anlamıyordu.

Linn a'nın yalnızca d    ncelerini duymuyordu artık. Onun hissettiğini de hissediyordu.

Hızla giden bir yük trenin altında ezilmek kadar g     bir duyguydu bu. Linn a, Vanessa'yı seviyordu. Onu gerçekten *seviyordu*.

Minu'nun bu bilgiyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

44

Anna-Karin o kadar gergindi ki kusmak   zereydi ve arabanın hareketleri durumunu daha da k    le tiriyordu. Bir çukurun   zerinden geçtiler ve midesi dama ına zıpladı sanki.

Viktor küçük bahçesine giden yan yola doğru d  nd  ama daha ileriye s  rmek yerine arabayı durdurdu.

  Biraz temiz hava almak ister misin?  dedi Viktor.   Bunun ihtiyacın varmış gibi g  r  n yor. 

Anna-Karin kapıyı açtı ve dışarı  ıktı. Soğuk havayı derin nefeslerle içine çekti. Kanala doğru bakarak bugün tamamen sıradan bir g  nm   gibi yapmayı ve onların kendisine yapacaklarını unutmayı denedi.

  Burası g  zel,  dedi Viktor.

Anna-Karin ona baktı. Viktor ellerini paltosunun cebine soktu.

  Birka  saat içinde bitecek,  dedi Viktor ve Anna-Karin'e arkada  a g  l msedi.

Anna-Karin bir saniye daha hayatta kalıp kalamayaca ını bilmiyordu.

  Biliyor musun ben senin bunu neden yaptığını anlıyorum,  diye devam etti Viktor.   Her kim eğer senin durumunda olsaydı aynı şeyi yapmayaca ını s  yl yorsa bil ki o kişi d  r  st konu muyordur. 

Anna-Karin hayatı boyunca hep geri planda kalmış, insanları g  zlemlemiş ve onların gerçek y  zlerini tahmin etmekte genellikle başarılı olmuştu. Ama Viktor'u okuyamıyordu. S  yledi i şeyleri inanarak s  yl yormu  gibi g  r  n yordu ama öte yandan bunu neden yapacaktı ki? Bu  ehre onu kontrol etmek için gelmişti.

  Bu  ehre gelir gelmez g   lerimin bir kerede arttığını hissettim,  dedi Viktor.   Engelsfors, t  m do  al cadılar için   deta bir pil gibi. Ve elbette

buranın güç kaynağına özel bir bağı olan sizler için. İnsanı tamamen sarhoş ediyor olmalı. Alışık olmayan için büyüyle baş edebilmek zor tabii. Çok hızlı bir şekilde gerektiğinden fazla büyüyle donanmanın da ne kadar kötü olabileceğini de biliyorum.”

Sessizleşen Viktor boş gözlerle önüne bakıyordu.

“Ne yaptın?” dedi Anna-Karin merakına yenilerek.

“Ben değil. Benim ikiz kardeşim.”

Anna-Karin şaşırmış bir ifade ile ona baktı. Viktor’un ikiz kardeşini gözünün önünde canlandırmaya çalıştı.

“Büyü yetenekleri çok ama çok hızlı gelişti. Onları kullanmayı durduramıyordu. Bu onu... hasta etti,” dedi Viktor.

“Peki ona ne oldu?”

Viktor biraz acı bir şekilde gülümsedi.

“Asla eskisi gibi olmadığını söyleyebilirim sanırım.”

Ellerini paltosunun ceplerinden çıkaran Viktor kol saatine baktı.

“Üzgünüm ama artık gitmek zorundayız.”

* * *

Minu dolabını açtı ve kitaplarını sırt çantasının içine yerleştirdi. Anna-Karin’in şu anda Viktor ile birlikte köşke doğru gittiğini düşünmemeye çalışıyordu. Ona yardım edemiyordu ve en kötüsü de buydu.

Tanıdık bir gülüş duydu ve Vanessa’yı, Evelina ile birlikte koridordan geçerken gördü.

Minu, Vanessa’nın Linnéa’nın ona karşı hissettiklerini bilip bilmediğini merak etti.

Linnéa’ya bir şey söylemek zorundayım, diye düşündü Minu dolabını kilitlerken. Bunu yapmak zorundayım. Yakında. Bildiğimi öğrenmeli.

Okuldan ayrılıp Storralls Meydanı’na doğru yürümeye başladı. İçinde Engelsfors Gazetesi’nin yazı kadrosunun bulunduğu sarı binaya yaklaştığında girişteki büyük camın kırıldığını gördü.

Kırık cam yerinde dursun diye üzeri uzunca bir bant ile kaplanmıştı.

Minu’nun bunun arkasında kimler olduğunu bildiğine dair hiçbir şüphesi yoktu. Bunu kesin geceleri evi arayan kişiler yapmıştı. Kimse bir şey demiyordu ama hattın öteki ucundaki sessizlik, birkaç kelimeden çok daha korkutucuydu. İlk konuşma, geçen sonbaharda gazetenin Pozitif Engels-

fors hakkında ilk araştırma makalesini yayınladığı aynı günde geldi. Hareket büyüdükçe konuşmalar arttı. P.E. gazeteye karşı bir boykot düzenledi ve üyelikler ciddi miktarda azaldı. Ama babası pes etmedi. Aksine yazı ekibi bunu kişisel bir Haçlı Seferi olarak görmeye başladı. Kırık cam, taraflar arasındaki düşmanlığın kızışmasının doğal bir sonucuydu. Minu düşmanın bir sonraki adımından korkmaya başlıyordu.

Minu yayın odasına girdi. Babası yağlı ve büyük bir kupanın içine kahve koyuyordu.

“Merhaba,” dedi babası ruh gibi ve ofisine doğru yürüdü. Minu babasını takip etti. Sırtındaki küçük ter lekelerini ve kızaran boynunu gördü. Yine bir şeye sinirlenmişti. Bugünlerde her zaman kızgındı.

“Pencereye ne oldu?” dedi Minu babası çalışma masasının sandalyesine otururken.

“Sabah polise bildirdim,” dedi babası ve kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Bunun bir yere varacağını sanmıyorum ama ileride başka hadiselerin de çıkabileceğini hesaba katarsak şimdiden böyle bir şeyin olduğunu bilsinler istedim.”

“Buraya güvenlik kamerası gibi bir şey almalısınız,” dedi Minu.

Cevap vermeyen babası, bilgisayarına dönerek ekranın üzerinde bir şey okumaya başladı.

“Anna-Karin geliyor,” dedi Minu bir süre sonra ve babası kafası karışmış bir şekilde ona baktı.

Unutmuş olduğu açıkça ortaydı.

“Akşam yemeğine.”

Etrafta olanlardan sürekli bihaber olan biriyle yaşamak şöyle dursun aynı odada bulunmak bile kolay değildi.

Minu annesinin dolap kapaklarını neden çarptığını şimdi anlıyordu. İnsanın bir şekilde duyulmaya ihtiyacı vardı.

“Demek öyle, ne kadar hoş,” dedi babası ve bakışlarını bilgisayarına döndürdü.

Minu kendisinin de bir sürü problemi olduğunu babasının yüzüne bağırarak haykırmak istiyordu.

En yüksek not ortalamasını koruması gitgide daha zor bir hâl alırken aynı zamanda Şeytanlar tarafından sponsor olunan Pozitif Engelsfors’un gerçek yüzünü öğrenmeye ve kendini hem bir büyü mahkemesine hem

de dünyanın yok oluşuna hazırlamaya çalışıyordu. Sirtında tüm bu yükler varken yine de buraya gelerek babasının hayatı ile ilgileniyordu. Üstelik tam da bunun tersi olması gerektiğini bilerek.

Minu yazı odasından ofise doğru yaklaşan birkaç adım sesi duyduğunda arkasını döndü.

Helena Malmgren kapının girişinde duruyordu. Onun hemen arkasında Krister Malmgren belirdi. Üzerinde gri bir takım elbise vardı ama bir tulum giymiş gibi duruyordu. Bu eski fabrika şehrinin onu neden sevdiği anlamak güç değildi.

İkisi de Minu'ya bir bakış attılar. Minu'nun onlardan ne kadar nefret ettiğini ve korktuğunu göstermemesi için kendini zorlaması gerekti.

“İçeri gelebilir miyiz?” dedi Helena.

Ses tonu kibar dı ama babasının cevabını beklemeden içeriye adım attı.

Babası sandalyesinde arkaya yaslandı.

“Bu ne sürpriz,” dedi babası.

Matilda'nın uyarılarına rağmen Seçilmişler, tüm sonbahar ve kış boyunca Helena ve Krister'i gözetlemişler ancak Malmgren çiftinin büyü kullandığına dair hiçbir belirtiye rastlamamışlardı.

Bu hiçbir şeyi ispat etmez, eğer Şeytanlar'la iş birliği içerisindeyseler Şeytanlar onları bize karşı muhakkak uyarmış, büyü kullanırken çok dikkatli olmak zorunda olduklarını söylemişlerdir, diye düşündü Minu.

“Gelip sizi ziyaret etmenin en iyisi olacağını düşündük,” dedi Krister.

“Sen ve ben her zaman iyi bir ilişki içinde olduk Erik. Sert ama adaletlidir. Politikacıların icraatlarının soruşturulması iyi bir şey.”

Babası hiçbir şey söylemiyordu.

“Ama karıma karşı bir tavır takınıp takınmadığını merak ediyorum,” diye devam etti Krister.

“Sana karşı falan değilim,” dedi babası Helena'ya bakarak. “Yalnızca Pozitif Engelsfors'un şehrin üzerinde böylesine güçlü bir kontrol sağlaması, P.E.'nin bugün olduğu yere nasıl geldiği konusunda şüpheliyim hepsi bu. Daha şimdi yeni ve pozitif bir ruhun sağlık hizmetlerine de yayılacağını öğrendim. Madem buradasınız belki bunun hakkında bir yorum da yapmak istersiniz ha?”

Krister ve Helena birbirine baktılar.

“Doğru,” dedi Krister. “Pozitif düşünmenin çok daha iyi sonuçlar verdiği görüldü.”

“Bunun böyle olduğunu hangi bilgilerle destekleyeceksin peki?”

“Buna cevap verme Krister,” dedi Helena. “Sen ne söylersen söyle o bunu yine negatife çevirecek. Çünkü öyle yapacaksın değil mi Erik? Siz, gazetede yazarlar, zaten yalnızca bu dünyadaki elem ile ilgileniyorsunuz. Her şeyin içindeki kötülükleri görmek istiyorsunuz. Ama artık Engelsfors’un içinde yeni bir ruh var. Karamsarlığın tüm aç gözlülüğüyle bu şehri yiyip bitirdiği yeter. İçten içe senin de bundan yorulduğuna eminim. Gazetenle biraz da iyi haberler yaymak güzel olmaz mıydı?”

Helena yumuşak bir şekilde Minu’nun babasına doğru gülümsedi.

“Örneğin şu Bahar Kutlaması,” dedi Krister. “Umarız kutlamamızı lekelemeye kalkmazsınız. Sen P.E. hakkında ne düşünürsen düşün, satışlar artsın da...”

“Teşekkürler,” dedi babası soğuk bir şekilde. “Bu söylediğinizi aklımda tutacağım.”

“Güzel,” dedi Helena. “Çünkü eğer okuduklarını severlerse gazeteyi daha fazla kişinin satın alacağına dair kuvvetli bir hissim var.”

Odadan ayrıldılar ve Minu babasına, onun kanlanmış gözlerine, terlemiş alnına baktı. Minu, Helena ve Krister’in buraya yalnızca babasından Bahar Kutlaması için iyi şeyler yazmasını istemek için gelmediklerini biliyordu.

Buraya babasının tüm hayatı olan gazete üzerinde kontrol kaybettiğini görmekten zevk almaya gelmişlerdi ve Minu bu yüzden onlardan daha da fazla nefret ediyordu.

Vanessa parmak uçlarının üzerinde yükselerek kitaplığın önünde duruyor ve toz bezini ulaşabildiği kadar yükseğe uzatıyordu. Kasanın arasında duran merdiveni kullanabilirdi ancak bu ona daha zahmetli geldi.

Toz bezinin hafifçe değdiği Hint büstlerinden biri neredeyse düşecekti. Vanessa küfür etti. Eğer bir şey kırılırsa Mona bunu, onun maaşından düşecekti.

Kristal Mağarası’nın tozunu almaya devam ederken ona hoparlörlerden yayılan harp ve rüzgâr çanlarının sesi eşlik ediyordu. Duvarın üzerinde asılı olan yunus şeklindeki saate bir bakış attı. Anna-Karin şimdi köşte olmalıydı.

Vanessa bunu düşünmek istemiyordu. Anna-Karin'in daha yemek salonunda bile nasıl da kırılma noktasına geldiğini görmüştü. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Sorgudan önce kendisi öyle pek de gerilmemişti. Yalan söylemekte iyi olduğunu biliyordu. Buna rağmen sorgu bittiğinde hakkında suçlamalar olan kendisi olmamasına rağmen neredeyse olduğu yere yığılacaktı.

Koyu kırmızı perde kapalıydı. Perdenin yanında üzerinde KEHANET SÜRÜYOR yazan ışıklı bir levha asılıydı. Mona'nın müşterisi Vanessa'nın ortaokul müdürüydü. Okulda herkes onu Svensson olarak çağırdığı için Vanessa onun adını hâlâ bilmiyordu. Kişiliği hakkında herhangi bir yargıya varmanın çok zor olduğu yaşlı bir adamdı. Gallerian Alışveriş Merkezi'nin dışarısındaki sis tabakası kadar griydi. Kâhinlerle bir işi olacak tipte bir adama benzemiyordu ama Vanessa eğer Kristal Mağarası'nda çalışmaya başladığından beri bir şey öğrendiyse o da böyle bir "tipin" bulunmadığıydı. Hiç beklenmedik insanlar Mona'nın müşterileri olabiliyordu.

Telefon çaldı. Vanessa elindeki toz bezini bir masanın üzerine bıraktı ve aceleyle kasaya doğru koştu.

"Kristal Mağarası?" dedi Vanessa ahizede.

"Vanessa mı?"

Telefondaki erkeğin sesi hayal meyal tanıdık geliyordu. Lehçesi Engelsfors'tan olmadığını belli ediyordu.

"Evet?"

"Ben Isak. Sala'dan."

Sala'dan Isak. Bu yalnızca ortaokula gittiğini, ilk kez yattıkları zaman itiraf eden yeni yıl partisinde tanıştığı oğlandı.

"Neden burayı arıyorsun?"

"Başka bir yerde numaranı bulamadım," dedi Isak gergin bir şekilde. "Ama sonra şu çalıştığın New Age dükkânı geldi aklıma ve..."

Vanessa kasanın olduğu masanın üzerine doğru eğildi ve dirseklerinin üzerine çökerek ona Kristal Mağarası'ndan ne zaman bahsettiğini düşündü. O gece özel olarak öyle pek de fazla bir şey konuşmamışlardı.

"Sana attığım elektronik postaları alıp almadığını bir sormak istedim yalnızca," diye bitirdi sözlerini Isak.

Kapının üzerindeki çan çingırdadı ve Vanessa gözünün ucuyla bir kadının dükkâna girdiğini gördü.

“Evet, onları aldım. İlkine de cevap verdim zaten. Değil mi?”

“Evet.”

“Öyleyse ilgilenmediğimi biliyorsun.”

“Ama diğerlerini okuduysan belki fikrini değiştirmişsindir diye düşündüm. Ama eğer diğer elektronik postalar sana ulaşmadıysa, öyleyse...”

Vanessa gözünün ucuyla dükkâna bakıyordu. Kadın rafların arasında gözden kaybolmuştu.

“Sen kesin çok iyi bir oğlansındır,” dedi Vanessa olabildiğince sessiz olarak. “Seninle gerçekten de iyi vakit geçirdim. Ama *yazdığım gibi* şu anda herhangi bir ilişkiye başlamak istemiyorum. Ne seninle ne de başka biriyle.”

“Evet, ama beni tanı mıyorsun bile. Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Vanessa olduğu yerde kımıldamada durdu ve gözlerini ayırmadan arkası kasaya dönük bir şekilde kokulu mumlara baktı.

Kadın aniden arkasını döndü.

Sirpa. Wille’nin annesi.

“Tamam, öyleyse ilgilenmediğimi anladın,” dedi Vanessa. “Aradığın için teşekkürler, hoşça kal.”

“Aa Vanessa? Burada mı çalışıyorsun?”

Vanessa başını evet anlamında salladı ve inatçı satıcı hakkında belli belirsiz bir şeyler mırıldandı.

“Seni görmek ne kadar hoş,” dedi Sirpa.

“Aynı şekilde,” dedi Vanessa ve ona sarılıp sarılamayacağını veya bunun tuhaf olup olmayacağını merak etti.

Ona sarılmak istiyordu. Onu özlemişti. Onun evinde pek çok ay boyunca kalmasına izin veren Sirpa. Bazen annesi olmasını istediği Sirpa.

“Ya...” dedi Sirpa ve etrafın bakındı. “Daha önce hiç buraya girmemiştim. Ben...”

Kelimeler tükenmişti. Sirpa’nın ne kadar üzgün görüldüğünü Vanessa ilk kez şimdi fark ediyordu.

Wille, diye düşündü Vanessa. Lütfen Wille’ye bir şey olmuş olmasın.

İçindeki bu korkunun bu denli güçlü olması Vanessa’yı şaşırttı.

“Nasılsın?” diye sordu.

“İyi!” dedi Sirpa çaresizce neşeli olmaya çalışarak. “Şikâyet etmek yok!”

Gözlerinden boşalan yaşları eldivenli elleriyle sildi.

“Bir şey mi oldu?”

“Hayır, hayır,” dedi Sirpa ve kendini hafifçe gülmeye zorladı. “Muhtemelen problem de bu. *Hiçbir şey* olmadı. Hâlâ acım var.”

En azından Wille ile ilgili bir şey olmamıştı.

Bu haberle yüreğine soğuk bir su serpilen Vanessa'nın hissettiği huzur Sirpa'nın bakışlarıyla karşılaşır karşılaşma suçluluk duygusuna dönüştü.

“Boynun mu?” dedi Vanessa.

“Evet. Geçen yaz çok daha kötü oldu. P.E.'ye katıldığımda bunun bana gerçekten yardımcı olacağına inanıyordum. Evet, böylece kendime yardım etmeyi öğrenecek, yine gerçek ben olacaktım.”

“Gerçek senin boynuyla hiç problemi yok mu?”

“Hayır,” dedi Sirpa ve Vanessa'nın şaka yaptığını anlamaması sonsuz derecede üzücüydü. “Helena aslında benim boynumun acımadığını söylüyor. Acı hissettiriyormuşum gibi *hissettiren*, kendimle birlikte taşıdığım negatif düşüncelerimmiş. Eğer tavrımı değiştirebilirim... Ama durumum hepten ümitsizmiş gibi görünüyor. Gerçi insan böyle düşünmemeli ama. Kendimi değersiz bulup kıyasıya eleştirmeyi kesinlikle bırakamıyorum. Sonra da kendimi, kendimi bu şekilde eleştirdiğim için eleştiriyorum.”

Kendini yeniden hafifçe gülmeye zorlayan Sirpa gözlerini devirdi.

Onun bu hâli Vanessa'nın yüreğini burkuyordu.

“Yani senin boyun ağrının nereden baksan on üç yıldır İca'nın kasasında oturmanla hiçbir ilgisi yok öyle mi? Sen o boyun acısını yalnızca hayal ediyorsun yani?”

“Ama Vanessa,” diye güldü Sirpa ve birinin onları duymasından korkuyormuş gibi etrafına bakındı. “Öyle demek istemiyor.”

“Ne söylemeye çalışıyor öyleyse?”

“Hepimizin kendi hayatlarımız üzerinde gücü olduğunu söylemek istiyor herhâlde... Onları şekillendirme gücü...”

“Ama *her şeyi* kontrol altında tutamayız,” dedi Vanessa. “Değil mi?”

Sirpa bakışlarını kaçırdı.

“Aman artık daha fazla bunun hakkında konuşmayalım,” dedi Sirpa. “Buraya bana yardım edecek birkaç kitap bulmaya geldim. Fiziksel Rahatsızlıkları Olanlar Grubu'ndan geçici olarak ayrıldım. Yeteri derecede

ilerleme kat etmediğimi düşündüler. Doğru gerçi. Diğerlerinin moralini azaltmaktan başka bir işe yaramıyordum. Şimdi kendi kendime çalışarak ilerleme kararı aldım ki onları ileride etkileyebileyim. Yeniden ve doğru düşünceğim!”

Vanessa ne yapmak istediğini bilmiyordu. Onu teselli mi etmeliydi yoksa uyanması için yüzüne mi bağırmalıydı? Bildiği tek bir şey varsa bu da ona istediği tarzda kitaplar satmayacağıydı.

“Elimizde o kitaplardan olduğunu sanmıyorum,” dedi Vanessa.

“Şefinin bazı önerileri olamaz mı?”

“Şu anda meşgul kendisi,” dedi Vanessa üzerinde KEHANET SÜRÜ-YOR yazısının yandığı ışıklı levhayı göstererek.

“Demek öyle,” dedi Sirpa. Tereddüt ediyormuş gibi görünüyordu. “Seni görmek güzeldi Vanessa.”

“Aynı şekilde.”

Vanessa’nın, Pozitif Engelsfors, Helena ve Wille hakkında ona sormak istediği bir sürü soru vardı.

“Kendine iyi bak,” demekle yetindi Vanessa ve Sirpa başını bunu yapacağını göstermek ister gibi sallayarak dükkânın kapısından dışarı çıktı.

Vanessa onun arkasından bakıyordu. İçindeki öfke tıslayıp kabarıyordu. Sirpa, Helena’nın beynini bu şekilde yıkamasına nasıl izin verebilirdi?

Vanessa P.E. üyelerin kontrol eden şeyin neredeyse büyü olmasını umacaktı. Çünkü böylece olanlar çok daha kolay anlaşılabilir ve kabul edilebilirdi.

Vanessa, Mona’ya Helena ve Krister’in onun özel müşterileri arasından olup olmadıklarını sormuştu ama bir cevap alamamıştı. Mona ona henüz daha stokunda duran özel ürünleri bile göstermemişti. Geleceği gören birinin ne yaptığını takip etmek oldukça zordu. Mona, Anna-Karin’in tilkisinin aklını bile karıştırmayı başarıp ona yolunu şaşırtmıştı. Vanessa’nın arkasındaki perde yana çekildiğinde hışırdadı ve dışarıya önce Svensson ardından da Mona çıktı. Svensson mutlu bir şekilde Mona’ya doğru gülümsedi, onun elini sıktı ve dükkândan ayrılmadan önce ona bir yığın yüzlük uzattı.

“Minnettarım,” dedi Svensson. “Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

Mona ona gözlüklerinin üzerinden baktı ve yüzüne en ılımlı gülümsemesini kondurdu. Dişlerinde birazcık ruj lekesi vardı.

“Şimdi git ve dışarıdaki büyük dünyada gevşe. Canını da hiçbir şey için sıkma,” dedi Mona.

Svensson gittiğinde Mona kâğıt paraları ve gözlüklerini kar yıkama kot tulumunun cebine koydu.

“Yakında ölecek,” dedi Mona ve bir sigara yaktı.

“Benim falıma bakarken bana da bahsettiğin tarzda bir ölüm mü bu?” dedi Vanessa ilgisiz bir şekilde.

“Hayır, bildiğimiz anlamdaki ölümü kastediyorum,” dedi Mona ve kasanın altındaki raftan kırmızı mermerden yapılmış bir kül tablası aldı. “Zavallı.”

Vanessa’nın duyduklarını gerçekten anlaması için aradan kısa bir süre geçmesi gerekti.

“Ama o... O çok mutlu görünüyordu. Ona ne söyledin?”

Mona homurdandı.

“Hiçbir şey söylemedim herhâlde.”

“Onu uyarmak zorundaydın!”

Mona başını hayır anlamında salladı ve kasanın arkasındaki yüksek bir tabureye oturdu.

Vanessa pencereden dışarı baktı ama Svenssons ortalarda görünmüyordu.

“Koşarsam belki yakalarım,” dedi Vanessa.

“Ne söyleyeceksin peki? Pardon Mona senin yakında öleceğini söylemeyi unutmuş mu diyeceksin ona?”

“Evet, ama bunu bilmeli!”

“Onların öleceğini biliyorum, onların neden öleceğini değil,” dedi Mona ve ciddi bir şekilde Vanessa’ya baktı. “Ölüm onun üzerinde asılı ama bunun nasıl olacağını bilemem. Bu bir tümör de olabilir baltalı bir katil de. Ayrıca ne zaman öleceğine dair bir fikrim yok. Sıklıkla altı ay içinde oluyor bu. Ölümün hedef olarak seçtiği insana gelmeden önce ihtiyacı olan maksimum süre bu.”

Mona’nın sigarasından yayılan duman tavana karşı bir sırick gibi dümdüz uzanıyordu.

“Senin gibi genç ve aptalken bir müşteriye öleceğini söylemek gibi bir hata yapmıştım. Peki, bu o adama ne vermişti? Hayatının son anlarında ona eşlik eden yığınla endişe. Sonrasında duşta kaydı ve kendi kendine öldü.”

“Ama gelecek belirli değil!” dedi Vanessa. “Değişebiliyor!”

“Eğer insan neyi değiştirebileceğini bilseydi bu o vakit bir işe yarayabilirdi evet!” diye rısladı Mona. “İnan bana tatlım bu benim de hoşuma gitmiyor.”

“Peki,  yleyse onlara ne söylüyorsun?”

“    şey. İlk olarak hayatlarının keyfini çıkaracaklarını, ardından sağlık-larına gereken özeni göstermelerini ve trafikte dikkatli olmalarını söylüyorum. Böylece en azından sağlık kontrollerini yaptırıp onlara son anda yaklaşan arabalara dikkat ettiklerini umuyorum.”

Sigarasını söndürdü.

“   nc s  ne?” dedi Vanessa.

“Altı ay içinde geri gelmelerini, bu sefer para almayacağımı söylüyorum.”

Hoparlörden yavaşça  an sesi duyuldu.

“Peki, geri geliyorlar mı?” diye sordu Vanessa.

Mona’nın sessizliği yeterli bir cevaptı.

“Başka bir yere ta ınmı  veya gelmeyi unutmu  olabilirler,” dedi Vanessa.

“ yle diyelim,” dedi Mona ve yeni bir sigara yaktı. “Toz almayı bitirdin mi? Bugün biraz erken kapatmam gerekiyor sanırım.”

“Bana uyar.”

Mona yine perdenin arkasında gözden kayboldu, Vanessa ise dükkânın kapısının üzerindeki işareti AÇIK’tan KAPALI’ya çevirdi.

Kendinin, Seçilmişler’in ve tüm dünyanın geleceğini d  n yordu.

45

Alexander uzun bir süre boyunca sessizce oturdu ve yalnızca Anna-Karin’e baktı. Tek bir ter damlasının sırtı boyunca akarak i   ama ının başladığı yere doğru ilerlediğini hisseden Anna-Karin, yumuşak deri koltuğun içinde arkasına yaslandı.

Arkasında duran Viktor not defterine hızlı ve sert bir şekilde bir şeyler yazıyordu ve Anna-Karin burada böylece oturarak neyi ele verdiğini merak ediyordu.

Linn a’nın yemek salonunda dediği gibi, Alexander *bir şey* yapıyordu. Büyüyü hisseden Anna-Karin, kendini sonsuza dek savunmasının mümkün olacağına inanmıyordu. Muhtemelen sorgu bu yüzden saatlerce sürüyordu.

Anna-Karin kendine güvenmiyordu bile.

Her şeyin sonunun bir anda gelmesine izin vermek çok güçlü ve cezbedici bir alternatifti. Her şeyi itiraf ederse tüm bu işkenceden olabildiğince hızlı kurtulabilirdi.

Tam artık onun kendisine bakmasına bir saniye bile fazla dayanamayacakken Alexander önündeki güzel sürahiye uzandı. Bardağına koyduğu sudan bir yudum aldı.

“Protokoller gereği senin Anna-Karin Nieminen olup olmadığını sormakla başlamalıyım.”

“Evet.”

“Doğruyu söylemen önemli,” dedi Alexander. “Bunu yapmayı düşünüyor musun?”

“Evet.”

Böylelikle Anna-Karin yalanların en büyüğünü söylemiş oldu.

“Büyü yeteneklerini nasıl keşfettin?”

“Kan kırmızısı Ay’ın yükseldiği gecedan hemen önce,” dedi Anna-Karin.

“Ne oldu o zaman?”

“Yanlışlıkla annemin sesinin kaybetmesine sebep oldum. Bunu kastederak yapmadım.”

“Nasıl oldu bu peki?”

“İçimden onun susmasını diliyordum. İçimden yalnızca onun... Gerçi bu biraz sert bir şekilde oldu ama... Çenesini kapatmasını istiyordum. Ve sonra da öyle oldu.”

“Anlıyorum,” dedi Alexander ve Viktor’un kalemi hışırdaı. “Gücünü ilk defa ne zaman bilinçli bir şekilde kullandın?”

“Okulda Elias için bir dakika sessiz kalınmıştı. Birine kızdım... Ve ona bir şey yaptım.”

“Ne yaptın?”

Anna-Karin tereddüt ediyordu. Ama bu Adriana ona Konsey’in yasalarını bahsetmeden önce olmuştu. Bunun hakkında yalan söylemesine gerek yoktu, yalnızca bunun hakkında konuşmak istemiyordu.

“Herkesin önünde Erik Forslund’u altına işettim. Aslında... Bunu gerçekten yapacağını bilmiyordum. Veya biliyordum. Ancak gücüm o zaman oldukça yeniydi.”

Alexander’in yüzünde hiçbir ifade yoktu ama Anna-Karin, Viktor’un

gölmesini bastırmaya çalıştığını duyuyordu.

“Anlıyorum,” dedi Alexander ve Viktor’a uyarıcı bir bakış attı.

“Hayır, anlamıyorsunuz.” dedi Anna-Karin kendini dizginleyemeden. “Bunun nasıl olduğunu anlamıyorsunuz.”

Alexander onu susturmak için bir elini havaya kaldırdı. Bu işe yaradı. Anna-Karin ağzını kapattı ve gergin bir şekilde yutkundu.

“Haklısın,” dedi Alexander. “Her şeyi anlamıyorum. Zaten bu sorguyu da bu yüzden gerçekleştiriyoruz. Soruları ben soruyorum, cevapları sen veriyorsun. Ve gerçeklere, yalnızca gerçeklere sadık kalıyoruz. Söylediklerim anlaşıldı mı?”

Anna-Karin evet anlamında başını salladı. Alexander sorularına devam ediyor, Anna-Karin’in okulda üzerinde büyü kullandığı her ismi öğrenmek istiyordu ama bu neredeyse imkânsızdı. Yalnızca çok oldukları için değil, büyüünün ne zaman sona erdiğini de bilmiyordu. Herkesi bilerek ve isteyerek etkilememişti. Pek çoğu o popüler olunca otomatik olarak kendisine yaklaşmışlardı.

Verdiği her cevap yeni bir soru yaratıyordu. Söylediği her şeyin yanlış olduğu hissi onun daha da suçlu gibi görünmesine yol açıyordu.

Yorgunluğunun yavaş yavaş yaklaştığını hissediyordu. Gözlerinin önünde bir ışık yandı ve köşk bahçesini dışarıdan gördü, tilkinin dışarıda olduğunu anladı. Tilki ona üzerindeki baskıyı bir süre için hafifletmeyi ve onun bilincine girmeyi teklif etti ama o buna cesaret edemedi.

“Adriana seni Konsey’in kuralları hakkında bilgilendirdikten sonra bile okulda büyü yapmaya devam ettin mi?” dedi Alexander.

Bu dev yalan öncesinde içi büzüldü.

“Hayır.”

Önce Viktor’a bakan Alexander ardından da soğuk bir şekilde Minu’ya baktı.

“Yani Konsey’in kurallarını ihlal etmeye devam etmedin?”

Anna-Karin başını hayır anlamında iki yana salladı.

“Hayır mı evet mi? Doğru düzgün cevap ver.”

“Hayır.”

“Anladığım kadarıyla diğer Seçilmişler seni durdurmaya çalışmış,” dedi Alexander.

Anna-Karin yukarı baktı.

“Bu, kuralları öğrenmemizden önceydi,” dedi.

Alexander ilk defa gülümsedi. Anna-Karin kendini ele vermiş gibi gülümsedi. Yalnızca suçlu değil aynı zamanda gülünç şekilde saf.

Anna-Karin’in, Ida’nın kendini kurtarmak için sorgu sırasında her ne olursa söylediğinden hiç şüphesi yoktu. Ama diğerleri onu asla yarı yolda bırakmazlardı, değil mi? Bırakırlar mıydı?

“Devam edelim,” dedi Alexander. “Ailenin çiftliğinin yandığı gece ne oldu?”

Anna-Karin ellerini kazağının kollarının içine sakladı. Sanki havadaki büyü her zamankinden daha kuvvetliydi.

“Bilmiyorum,” dedi. “Gecenin ortası olması rağmen pencerenin dışından gelen ışığa uyandım ve ahırın yandığını gördüm.”

Gerçekte yangında ne olduğuyla ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Başının içindeki ses, ona ölmenin daha kolay olacağını söylemişti. O sesi dinlemiş ve ona inanmıştı.

“Yani herhangi bir büyümlü hareket fark etmedin mi?” dedi Alexander.

“Hayır.”

“Hiç mi?”

“Hayır.”

“Enteresan,” dedi Alexander. “Çünkü biz olay yerini incelediğimizde ahırın etrafında bariz bir şekilde büyü kalıntılarına rastladık. O yangın büyümlü bir yangındı.”

Alexander olanların ne kadarını biliyordu sahiden de? Anna-Karin umutsuz bir şekilde ne kadar sarsıldığını göstermemeye çalışıyordu.

“Demek öyle,” dedi Anna-Karin. “Bunu bilmiyordum.”

“Sen yangını gördüğünde ne oldu peki?”

Anna-Karin kargaşayı, ateşin gürlemesini ve ineklerin paniğini hatırladı.

“Ahıra koştum ama büyükbabam ineklere yardım etmek için çoktan oradaydı.”

“Büyükbaban, evet. O neredeyse ölüyordu öyle değil mi?”

Anna-Karin başını evet anlamında salladı.

“Ve yangını kimin başlattığı hakkında hiçbir fikrin yok öyle mi?” dedi Alexander.

“Eğer bu büyüğü bir ateşse öyleyse belki de... Geçen sene bizi öldürmeye çalışan biri...”

“Evet, ama bu kişi neden senin uyuduğun evi değil de ahır ateş versin ki?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Anna-Karin.

Sanki pedal çevirmeye çalıştığı bir yalan denizinde boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Alexander bunu görüyordu ve Anna-Karin onun, bunun keyfini çıkardığını açıkça anlıyordu.

“Elias ve Rebecka’yı kim öldürdü?” dedi Alexander.

Soru onu tamamen şaşırttı.

“Bilmiyorum.”

“Sence bunu yapan yangının arkasındakiyle aynı kişi mi?”

“Belki de öyledir. Bilmiyorum.”

“Bu hiç ilgini çekmiyor mu? Belki de büyükbabanın incinmesini umursamıyorsun ha?”

Anna-Karin ilk defa sinirlendi. Alexander onun duyguları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Gerçi o, duygu nedir bilmiyordu ya.

Anna-Karin sinirlendi ancak tek kelime etmedi. Ona engel olan yalnızca korkusu değildi. Alexander’ın onu sinirlendirmek ve onun zayıf noktaları üzerine oynamak *istediğinin* bilincindeydi.

Anna-Karin; Erik, Ida, Robin, Kevin ve diğerlerinin kendisini taciz ederken başvurduğu bu metodu yakından tanıyordu.

“Öyleyse biraz da kan kırmızısı Ay’ın yükseldiği geceden önceki haftadan konuşmak istiyorum,” dedi Alexander, Anna-Karin birkaç dakika boyunca sessiz kalınca.

Ve her şey yeniden başladı.

Birkaç saat sonra Alexander koltuğundan kalktığında Anna-Karin sorgunun bittiğine inanmaya bile cesaret edemiyordu.

Kafatasının içindeki beyni sanki haşlanmıştı. Ayağa kalktı ama öyle bir sendeledi ki neredeyse koltuğun üzerine geri düşüyordu.

“Öyleyse ihtiyacımız olan bilgiyi aldık,” dedi Alexander. “Mahkeme cumartesi gerçekleştirilecek.”

Tepki bile veremeyen Anna-Karin’in tek istediği oradan gitmekti.

“Sana bir savunma avukatı atadık,” diye devam etti Alexander.

Anna-Karin kapının girişinde duran Adriana'yı ilk kez şimdi görüyordu. Ne zamandır orada duruyordu?

"İçeri gel," dedi Alexander.

Üzerinde her zamanki gibi aynı türden sıkı bir elbise vardı. Adriana ışığa geldiğinde Anna-Karin onun ne kadar yorgun olduğunu ve kilo kaybettiğini gördü.

Tüm bunlara rağmen durgun görünen Adriana, Anna-Karin'i biraz olsun rahatlatmıştı. Anna-Karin bir savunma avukatının kendisinin yanında olacağını ummaya cesaret bile edememişti. Adriana'ya güvenebileceğini biliyordu.

"Seni eve bırakayım mı?" dedi Viktor, Anna-Karin'e.

"Ben kendim gitsem daha iyi olur," dedi Anna-Karin ve kabanını üzerine geçirdi.

Adriana onu koridora kadar geçirirken Alexander ve Viktor, onların birkaç adım arkalarından yürüyorlardı.

Anna-Karin kapıyı ardına kadar açtı ve temiz havayı ciğerlerine çekti. Bir yağmur başladı sessizce.

"Endişelenme," dedi Adriana güven ve inançtan yoksun bir sesle. "Her şey iyi olacak."

Adriana kendisi için bile fazla resmî sayılabilecek bir şekilde elini Anna-Karin'e uzattı.

Anna-Karin onun elini sıktığında Adriana'nın orta ve işaret parmakları arasında sıkıca sıkıştırdığı katlanmış küçük bir not olduğunu hissetti.

Anna-Karin onun bakışlarıyla karşılaştığında gözlerinin dehşet dolu olduğunu gördü.

Anna-Karin notu kendi elinin içinde sıkıca tuttuğundan emin olana kadar Adriana'nın elini bırakmadı. Sonrasında ise aşağıya indirdiği ellerini beceriksizce kabanın ceplerine soktu. Sanki Alexander ve Viktor, yaptığı her şeyi görüyormuş gibi hissediyordu ama onlara bakmaya cesaret edemiyordu.

"Öyleyse görüşürüz," dedi Anna-Karin.

Merdivenlerden aşağıya indi ve arkasından kapatılan kapının sesini duyduğunda nefes verdi.

Kabanının önünü kapadı ve çakıl yol üzerinde yürümeye başladı. Buz gibi soğuk yağmur damlaları yüzünün üzerine düşüyordu. Kot pantolonunun önü hemen ıslandı ve adımlarını hızlandırdı.

Tilki oturmuş, kanalların orada onu bekliyordu. Anna-Karin şehre doğru yürürken tilki, küçük ve yavaş adımlarla kendisine eşlik ediyordu. Merkeze yaklaştıklarında tilki gözden kayboldu ama Anna-Karin onun varlığını her zaman hissediyordu. Tilki eve kadar tüm yol boyunca Anna-Karin'i gölgelerin arasından takip etti.

Odasına gelmeden notu okumaya cesaret edemedi.

Adriana Lopez'in el yazısı her zamanki gibi çok muntazamdı.

GECE YARISINDA ŞENLİK YERİNDE BULUŞMALIYIZ. BU, MAHKEME ÖNCESİNDE KONUŞMAK İÇİN TEK ŞANSIMIZ. DİĞERLERİNE DE SÖYLE.

46

Vanessa'nın annesi, oturma odasının girişinde duruyordu.

"Vanessa bir yandan film seyredip cep telefonundan mesaj atarken bir yandan da ders çalışamazsın aslında."

"Ben bunu hep yapıyorum," dedi Vanessa.

Anna-Karin'den gelen mesajı hemen sildi ve cep telefonunu koltuğun üzerine fırlattı.

Mahkeme. Bu cumartesi. Gece şenlik yerine gitmek zorundaydı.

Neyse ki annesinin yaşlılar evinde gece nöbeti vardı ve Melvin, Nicke'nin istasyonun yanındaki üç odalı dairesinde kalıyordu. Kimse onun dışarı çıktığını anlamayacaktı.

Frasse, Vanessa'nın altındaki halının üzerine yatmış horluyordu. Vanessa ona kıskanarak baktı. Şu anda yapmaması gereken tek bir şey varsa o da uyumaktı.

Dizüstü bilgisayarının ekranının üzerinde bir et kancasına asılmış bir ip vardı. Kız arkadaşını kendisini öldürmeye ikna etmeye çalışıyordu böylece daha fazla aç çekmekten kurtulabilirdi. Kız arkadaşı ondan çok daha fazla bağıırıyordu.

"Nessa şu izlediğin nedir tanrı aşkına?" dedi annesi.

"Romantik komedi," dedi Vanessa.

Annesi sıkıntılı bir şekilde iç geçirdi ama en azından meşhur vaazlarından birine başlamadı.

“Belki bir sefer de başka bir metot denersen daha iyi notlar alırsın,” dedi annesi.

“Benim için neyin en iyi işe yaradığını biliyorum.”

“En azından sesini kısılabırsın,” dedi annesi ve yeniden mutfağa gitti.

Vanessa sesi biraz kısıtı ama sonrasında çok azıcık daha arttırarak annesinin bu yaptığını fark etmemesini umdu.

Diğerlerinin “huzur ve sessizlik” içinde ders çalışmak diye tabir erttiği durum onu o kadar huzursuz ediyordu ki hiçbir şekilde dikkatini toparlayamıyordu. Ders çalışırken ders kitaplarının dışında bir yerlerde başka bir hayat olduğunu hatırlamalıydı. Koltuğun içine biraz daha gömüldü ve ayaklarının koltuk sehpasının üzerine koydu. Açık olan kitabı dizlerine yasladı. “Ne çalışıyorsun?” dedi annesi ve oturma odasının içine baktı.

“İngilizce gramer. Tamamen anlamsız. Bundan nefret ediyorum,” diye cevap verdi monoton bir sesle.

“Gramer öğrenmek ve dili düzgünce konuşabilmek iyi olsa gerek.”

“Neden peki? Bunu bana açıklayabilir misin? Daha önceden kimse bana iyi bir cevap vermeyi başaramadı da.”

Vanessa sabırsızca kalemını açık kitabının üzerine vurup duruyordu.

İngilizce öğrenmekle bir problemi yoktu. Şarkı sözleri ve filmler ona ihtiyacı olan her şeyi öğretmişti. İnsan kuralların *hepsini* veya *neden* o kelimeyi değil de bu kelimeyi kullanması gerektiğini şarkı sözleri ve filmler kadar kolay öğrenmiyordu ki.

“Muhtemelen yanlış insana soruyorsun,” dedi annesi ve gülümsedi.

Vanessa ram cevap verecekti ki koltuk yastıklarının arasındaki telefonu çaldı. Annesinin yüzündeki ifade hemen sertleşti.

“Nessa.”

“Yalnızca kim olduğuna bakacağım,” dedi Vanessa ve cep telefonunu yastıkların arasından çekip aldı.

Wille.

Wille’nin numarasını cep telefonundan çoktan silmişti ama hafızasından silememişti. Altı ay önce Wille’nin onu bu saatlerde araması günlük yaşamının bir parçasıydı. Şimdiyse kalbi güm güm atıyordu.

Olduğu yerde kalan annesi ona gözlerini dikerek bakıyordu. Telefon çalmaya devam ediyordu.

“Cevaplamayacak mısın?” dedi annesi.

Cevaplamanın bir hata olacağını hissediyordu.

Peki, kendini bu hatayı yapmaktan alıkoyabilir miydi?

“Cevaplamak zorundayım,” dedi Vanessa ve koltuktan kalktı.

Vanessa odasına koştuğunda annesi iç geçirdi. Kapıyı arkasından kapatırken cevap ver düğmesine bastı.

“Alo?”

“Merhaba, Nessa...” dedi Wille.

Onun sesinin duymak Vanessa’nın başını döndürdü.

“Annem bugün seninle karşılaştığını söyledi,” dedi Wille.

“Öyle mi?” dedi Vanessa umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak ama bunun işe yaradığından şüpheliydi.

“Her zamanki yerde duruyorum,” dedi Wille. “Aşağı gelebilir misin?”

Bu ikinci hata olurdu. Çok daha büyük bir hata.

“Neden?”

“Yalnızca biraz konuşmak istiyorum. Uzun zaman oldu.”

Vanessa boy aynasına doğru döndü ve saçını kabarttı. Bunu yaptığını fark eder etmez gitmeye çoktan karar verdiğini anladı.

“Biraz sonra geliyorum.”

Wille’nin cevap vermesine fırsat vermeden kapattığı telefonu kapüşonlu eşofman üstünün cebine koydu ve oturma odasına girdi. Camdan baktığında Wille’nin arabasını otobüs durağının yanına park ettiğini gördü.

Ona mesaj atıp gelmeyeceğini söylemeliydi.

“Ders mi çalışıyorsun?” diye seslendi annesi mutfaktan.

“Hı hı,” dedi Vanessa.

Wille arabanın içinde oturmuş onu bekliyordu. Son altı ayda hiç bu kadar yakından tanıdığı, alışkın olduğu hiçbir şeyle karşılaşmamıştı.

Onu şimdi affetmeye hazır olup olmadığını merak etti. Eğer Wille gerçekten ondan özür dileyecek olsa belki de onu affederdi. Belki de.

Tanrım, Linnéa onun hasta olduğunu düşünecekti ama diğerlerinin ne düşündüğünün bir önemi olmamalıydı değil mi?

“Frasse’yi dışarı çıkartmam gerek,” diye seslendi annesine.

“Sen onu zaten dışarı çıkarmıştın.”

“Acilen dışarı çıkmak istiyor sanki,” dedi Vanessa onu tasmaından ya-
vaşça çekerek.

İstemeyerek başını kaldıran Frasse uykulu gözlerle Vanessa’ya baktı.

“Eğer bu çalışmamak için yarattığın kötü bir bahaneyse...”

Vanessa kendiyle birlikte Frasse’yi de koridora sürükledi, paltosunu üzerine
geçirdi ve tasmaının ipini bağladı. Yeni yeni kendine gelen Frasse beklenti
içinde kuyruğunu salladı ve dışarı çıkıp fazladan gezeceği için aşırı mutlu oldu.

“Az sonra geliyorum,” dedi Vanessa.

Hava soğuk ve sertti. Apartman kapısından çıkar çıkmaz üşümeye başla-
dı. Wille’nin arabasına doğru yürürlerken Frasse heyecanlı bir şekilde yeri
kokluyordu.

Tam arabanın önüne gelmişlerdi ki Wille arabadan inip dışarı çıktı. Frasse
tasmaının ipini öyle sert bir şekilde çekmeye başlamıştı ki Vanessa’nın
neredeyse kolunu koparıyordu.

“Merhaba Frasse,” dedi Wille. “Merhaba oğlum.”

Frasse ön patileriyle Wille’nin karnına doğru zıpladı, kendisini sevip
kulağının arkasını kaşmasına izin verdi. Wille sessizce durup bekleyen
Vanessa’ya hemen hemen hiç bakmıyordu. Vanessa onun da kendisi gibi
gergin olup olmadığını merak etti.

Frasse sonunda sakinleşerek yeniden dört ayağının üzerinde durdu. Wille
başını kaldırıp yukarı baktı.

Evet. O da kendisi kadar gergindi.

“Gelmene sevindim.”

Vanessa onu Yör’teki geceden beri görmemişti ama onun Elin ile bir-
likte Engelsfors’un hemen dışındaki Riddarhyttan’a taşındığını duymuştu.
Wille’nin geçirdiği dönüşüm devam etmişti.

Vanessa onun saçlarını hiç bu kadar kısa görmemişti. Onu tanıdığı bun-
ca zamandır aynı yıpranmış kıyafetleri giyen Wille’nin üzerinde şimdi yeni
bir ceket vardı.

Her zamankinden daha da yakışıklıydı. Vanessa’nın bir yanı mırıldanıp
kuyruk sallamak istiyordu. Tıpkı Frasse gibi.

Birbirlerine uzun bir an boyunca bakarlarken Vanessa bu yaptığıının bir
hata olduğunu düşündü. Ama zaten bunun böyle olduğunu biliyorum de-
ğil mi?

“Farklı görünüyorsun,” dedi Vanessa.

“Saçımı kestim ve bir işim var,” dedi Wille ve gülümsedi. “Yakında belki yeni bir araba da satın alacağım.” Arabanın ön lastiğini hafifçe tekmeledi. “Bu eski pas yığınının hâli kalmadı artık.”

Bu sözleri bayıla bayıla onun için de sarf edebilecekmış gibi görünüyordu. Vanessa da bariz bir şekilde yenisi ile *değiştirilmişti*.

Aniden Wille’nin ne istediği hakkında en ufak bir fikri olmamasına rağmen onu affetmeyi düşündüğü için kendini bir aptal gibi hissetti.

“Ne yapıyorsun burada?”

Ellerini ceketinin ceplerine sokup ve arabaya yaslanan Wille’nin nefesi, sokak lambasından yayılan ışığın içinde bir bulut oluştuyordu.

Vanessa soğuktan titriyordu.

“Seni görmek, sana teşekkür etmek istedim.”

“Ne için?”

“Her zaman bana inandığın için. Demek istediğim şu ki tüm ilişkimiz boyunca hiçbir işe yaramayan bir adam olduğumu biliyordum ama sen her zaman benim değişebileceğime inandın. Senin sayende sonunda kendim de değişebileceğime inanmaya başladım. Yalnızca ayda bir kere tüttürüyorum artık. Bir çağrı merkezinde çok iyi olan bir iş de buldum. Sonra taşındım.”

Vanessa’nın içinde duyduğu acı öylesine netti ki tadını neredeyse ağzında hissedebiliyordu.

Ne mutlu sana Wille, diye bağırarak istiyordu.

Seni düzgün bir adam olmaya başlatmak gibi muhteşem bir görevim oldu ya, ne güzel.

Mücadele etmek, katlanmak, dır dır etmek, yalvarmak ve moral verici konuşmalar yapmak çok eğlenceliydi ancak benim emeğimin verdiği meyvelerin başkası tarafından yenmesini bilmek yalnızca üzücü.

“Elin’e taşındığını söylemek istiyorsun herhâlde,” dedi Vanessa.

Wille sessizce başını evet anlamında salladı.

“Demek öyle,” dedi Vanessa. “Ne söylememi bekliyorsun peki şimdi? Yeni ve mutlu hayatın kutlu olsun mu diyeyim?”

“Mutlu olduğumu söylemedim,” dedi Wille ve Vanessa’ya baktı. “Sana karşı yaptığım şeyi asla yapmamalıydım. Hayatım boyunca hiçbir şey için bu kadar pişmanlık duymadım ben. Seni özlüyorum.”

“Peki ya Elin? O bunun hakkında ne düşünüyor?”

Wille öteye baktı.

“Hayır, doğru ya, elbette hiçbir şeyden haberi yok,” dedi Vanessa. “Her şeyin mükemmel olduğunu sanıyor.”

Vanessa, Frasse’nin tasmaından tutarak onu yavaşça kendine doğru çektiğinde pençeleri asfaltın üzerinde ses çıkardı. Bunun ardından Wille’nin koşarak geldiğini duydu.

“Nessa!”

Wille, Vanessa’ya doğru döndü, onu kendine doğru çekti ve öptü.

Vanessa gitmek istiyor ama bunu yapamıyordu. Öpücüğe karşılık vermek için ağzını bile açmıştı.

Wille’nin öpücüğü her zamanki gibiydi. Vanessa hiçbir şeyi düşünmemek, umursamamak, acısını, öfkesini, kinini, kederini geride bırakmak ve o arabanın içine atlayıp benzin bitene dek Wille’yle uzaklaşmak istiyordu.

“Kimse senin gibi değil,” diye mırıldandı Wille.

Vanessa geri çekildi. Hain bedeni, içinde bulunduğu durumu protesto ediyordu ama Wille’nin yanında olmasını yine çarçabuk özlemişti. Wille alışkanlığı yeniden depreşmişti ve daha fazla sarhoş olabilmek için gururunun satılığa çıkması işten bile değildi.

“Gitmek zorundayım.”

“Nessa...”

Vanessa arkasını döndü ve kuyruğu Frasse ile birlikte apartmanın kapısına doğru yürümeye başladı.

“Sen de beni özlemedin mi?” diye seslendi Wille.

Gerçeği söylemeye cesaret edemeyen Vanessa sessiz kaldı.

47

Minu yavaşça odasının kapısını açtı ve ses çıkarmadan koridora çıktı.

Anne ve babasının yatak odasının kapısı aralıktı ve babasının horlamaları, içeriden boğuk hırıltılar gibi duyuluyordu. Minu ayağını merdivenin en üst basamağına koyar koymaz babası sessizleşti.

Minu, onun yatakta nasıl da ağır bir şekilde döndüğünü duydu. Durdu, nefesini tuttu ve horlamalar tekrar başlayana kadar bekledi. Sonrasında

merdivenlerden inmeye devam etti. Kan kırmızısı Ay'lı geceden sonra bu merdivenden gizli gizli o kadar fazla artık ayağını nereye koyması gerektiğini ve hangi basamakların gıcırdadığını biliyordu.

Tam alt kata gelmişti ki koridordaki çekmeceli dolabın üzerindeki telefon cırlayan tiz bir sesle çalmaya başladı. Babasının uyanmamasını umarak aceleyle telefonu açtı.

“Alo?” diye fısıldadı nefes nefese.

Kimse cevap vermiyordu. Yalnızca nefes ve cızırdama sesleri duyuluyordu. Biri dinliyor ve bekliyordu.

“Burayı aramayı bırakın,” dedi Minu ve telefonu kapattı.

Lanet olası korkaklar, diye düşündü içinden.

Sinirlenmeye çalışıyordu ama bunu beceremiyordu. Onu bu şekilde korkutmayı başarmalarından nefret ediyordu.

Bu konuşmalar yüzünden sanki biri onu izliyor ve tüm yaptıklarını görüyormuş gibi hissediyordu.

Telefonu sessiz durumuna getirdi ve üst katı dinledi. Babasının horultuları hâlâ alt kata geliyordu, üzerine paltosunu çekti ve kapıyı ardına kadar açmadan dışarıya s z ld .

Sis tabakası o kadar yoğundu ki çimin alanın yalnızca biraz yanında olan bahçe kapısı bile görünmüyordu.

Biri kaldırımın üzerinde durmuş bekliyordu. Tam da anlaştıkları gibi. Minu birkaç metre öteden bu bulanık şeklin gerçekten de Anna-Karin olduğuna inanmaya cesaret edemiyordu.

“Merhaba,” dedi Minu yavaşça.

“Merhaba,” diye cevap verdi Anna-Karin ve karmakarış olmuş sa  per esini kulağının arkasına attı.

Sokak boyunca yürümeye başladılar. Sis, Minu'nun yüzünün üzerinde soğuk ve ıslak bir örtü gibiydi.

“Nasıl gidiyor?” dedi Minu.

“Bilmiyorum. Yalnızca bununla ilgili her şeyin artık bir an önce bitmesini istiyorum.”

Minu ona her şeyin iyi olacağını söylemek istiyordu ama ikisi de onun bu konuda bir fikri olmadığını biliyorlardı. Ayrıca Anna-Karin'in şu anda ihtiyacı olan şey boş cümleler değıldi.

Sessizce Karrgruvan'a doğru yürümeye devam ettiler. Anna-Karin'in familiası köşkte nöbet tutuyordu. Eğer biri evden ayrılacak olursa onu uyaracaktı ama Anna-Karin iyice emin olmak için düzenli aralıklarla tilkiye bakıyordu.

"Çok tuhaf olmalı," dedi Minu, Anna-Karin bir kez daha gözlerini kapattığında. "Yani bir tilki olmak."

Tam şenlik yerine giden çakıl yolun üzerine gelmişlerdi ki Minu el fenerini yaktı. Kalın sis tabakaları ışık huzmesinin içinde yavaşça dans ediyordu.

"Aıştım," dedi Anna-Karin ve gözlerini yeniden açtı.

"Bir anda çıktı karşıma ama artık o her zaman benim bir parçam olmuş gibi hissediyorum. Büyü gibi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Minu hiçbir cevap vermeden başını evet anlamında sallamakla yetindi.

Minu hiçbir zaman büyü onun bir parçasıymış gibi hissetmemişti. Daha çok sanki yabancı bir şey onun kontrolünü ele geçiriyordu.

Büyüyü ne için kullandığını bilse belki bu daha doğal hissettirecekti

Güçlerinin arkasında Koruyucular'ın olduğunu öğrendikten sonra ufak ufak denemelere başlamıştı. Ama ne eşyaları kaldırabiliyor, ne düşünceleri okuyabiliyor ne de diğerlerini etkileyebiliyordu. Görünüşe göre tek yeteneği elleriyle ruhları içine çekebilmektir ve hâlâ bunun nasıl iyi bir şey olabileceğini anlamıyordu.

Yürümeye devam ettiler ve en sonunda Karrgruvan'ın sisten hayalet gibi görünen aşına çalılıkları göründü.

İçeri girdiklerinde sis biraz hafifledi.

Şenlik yerinin içindeki hava tamamen aydınlıktı. Geceyi örten simsiyah gökyüzünün üzerine sonsuz yıldız serpilmişti.

Etrafı parlayan dans pistinin ortasında Adriana'nın mavi ateşi yanıyordu. Minu el fenerini söndürdü. Parlaklığın içinden geçtiler ve sıcaklığı hissettiler.

Diğer Seçilmişler'in oturduğunu gördüler. Bir tek Adriana ayakta duruyordu. Minu onu en son Alexander ile birlikte Nicolaus'un dairesine geldiklerinde görmüştü. Mavi alevlerin içinde neredeyse hasta görünüyordu ama gözleri gergin bir enerji ile ışıldıyordu.

"Oturun," dedi Adriana. "Çok vaktimiz yok."

Boynundan ince, deri bir kayış çıkardı. Kayışın üzerinde kemik parçasına benzer bir şey asılıydı. Kırmızı çizgiler yavaşça büyüyor ve beyaz şey üzerinde ince kan damarları gibi dallanıyorlardı.

“Sonra Simon’la tanıştım,” dedi Adriana. “İkimiz de on dokuz yaşındaydık. O ve Alexander arkadaştı. Tanışmamız da onun sayesinde oldu zaten.”

Açık olduk. Çok ama çok fazla sevdik birbirimizi.”

Adriana onlara ciddi bir şekilde baktı. Mavi ateş koyu gözlerini aydınlatıyordu.

“Konsey2in üyeleri üzerinde olan kontrolü çok ama çok kuvvetli. Herkes potansiyel muhbir. Anneler, babalar, kardeşler, çocuklar, eşler, arkadaşlar, sevgililer. Ama ben Simon’a güveniyordum ve o da bana güveniyordu. İçimizde taşıdığımız o yasaklı düşüncüyü hayatımızda ilk defa kelimelere dökabiliyorduk. Konsey bir hapishaneydi. Birbirimizi tanıdıkça gözlerimizi gerçeğe kapatamayacağımızı anladık. Konsey bizi küçültüyordu. Biz de kaçmaya karar verdik.”

“Neden kaçmak zorundaydınız? Yalnızca ayrılamaz mıydınız?” dedi Vanessa.

Adriana başını hayır anlamında salladı.

“Biz Konsey’in içinde doğanlar on sekiz yaşımızda bir seçim yapıyoruz. Ya Konsey’e resmî bir şekilde bağlanıyoruz ya da onu sonsuza dek bırakıyoruz. Demek istediğim şu ki bir daha *geri dönemiyoruz*. Ayrılanlar Konsey’le olan tüm bağlarını kesiyorlar ki bu alternatifi seçenler çok ama çok az. Konsey bizim ailemiz, tüm dünyamız. Ben ve Simon ölene dek Konsey’e sadık kalacağımıza dair yemin etmiştik.”

Adriana yüzünü dans pistinin etrafındaki karanlığa doğru çevirdi ama bakışları tamamen başka bir yerdeydi. Kendi içinde doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

“Aylar boyunca nasıl kaçacağımızı planladık. Köpenhamn’daki bir otelde buluşacaktık ama Konsey’in temsilcileri beni çoktan orada bekliyorlardı. Simon’u Stockholm’e götürmüşlerdi.”

Adriana gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

“Hakkımızda dava açıldı. Suçumuzu inkâr edemezdik. Simon ölüm cezasına çarptırıldı. Alexander olmasaydı benim de kaderim aynı olacaktı. Beni kurtarabilmek için çok fazla fedakârlık yaptı ama ben bunun için ona karşı minnettar olamıyordum. Tek istediğim ölmekti. Ben...”

Adriana sonrasında yine sessizleşti.

“Yaşamama izin verdiler ama suçumu asla unutmayaçağımdan da emin oldular.”

Sanki orada değilmiş gibi duran Adriana, sol köprücük kemiğinin üzerine dokunuyordu.

yaşanan olaylar hakkında bir referans buldum. İlgimi çekti. Küçükken bile Seçilmiş hakkındaki mit beni büyülüyordu. Ve şimdiyse mitin aslında gerçek olduğuna dair işaretler bulmuşa benziyordum.”

“Bir *mit* derken neyi kastediyorsun?” dedi Minu.

Aslında Matilda, Konsey’in kökeni ve amaçlarını unutmışa benzediğini söylemişti. Adriana ise Seçilmişler’den daima sanki doğal bir şeymiş gibi bahsediyordu.

“Evet, ne miti? Ne yani biz şimdi Noel baba falan mıyız yoksa?” dedi Vanessa.

Adriana onun bu sorusuna yamuk bir gülüşle karşılık verdi.

“Pek çok din en eski metinlerine nasıl yaklaşıyorsa Konsey de Seçilmiş olana aynı şekilde yaklaşıyor. Konsey için Seçilmiş, sembolik bir hikâye ya da tarihi olayların mitleştirilmiş bir versiyonu gibi.”

Minu, Adriana’nın anlattıklarını sindirmeye çalışıyordu ama bir sürü insan kendisinin bir mittin ibaret olduğuna inanırken bunu yapması biraz zordu.

“Merak ediyordum ve Trondheim’in içindeki arşivi daha da derin kazmaya başladım,” dedi Adriana. Diğer yerlerde de temkinli bir şekilde yaklaşmam gereken ipuçlarına rastlıyordum. Ama sonunda 1200’lü yıllardan kalma bir kehanetin, ağır hasar görmüş bir kopyasını buldum. Diğer metinlerin de yardımıyla genel bir resme ulaşabildim. Her şey Engelsfors’ta, 1600’lü yılların ikinci yarısında yaşanan büyük ve büyüğü bir alevlenmeyi işaret ediyordu. Özel güçleri olan bir cadı ortaya çıkmıştı. Bir kızdı bu. Herkesin söylediğine göre Şeytanlar’ı yalnızca o durdurabiliyordu. Seçilmiş olarak çağırılıyordu. Ona ne olduğu açık kesin olarak bilinmiyor ama kehanete göre Şeytanlar’ı durdurup dünyayı kurtarmak için yeni bir Seçilmiş gelecekti ve bu, kan kırmızısı Ay boyunca Engelsfors’ta gerçekleşecekti. Önceleri benim yalnızca ilgimi çeken bu mit şimdi benim bir takıntım. Özellikle de sonraki araştırmalarım bir sonraki kan kırmızısı Ay’ın yakında Engelsfors üzerinde görüneceğini gösterdiğinden beri. Konsey’in içindeki bazı gruplar hikâyemle oldukça fazla ilgilendiler diğerleriyse bunu su katılmamış bir hurafe olarak addedip reddettiler. Ne Şeytanlar’a ne onların dünyanın sonunu getireceğine ne de özellikle ‘seçilmiş’ cadıların olduğuna inanmak istiyorlardı. Ama bazı ön ölçümler yapmak için izin aldım ve ölçümler Engelsfors’un inanılmaz fazla büyü içeren bir yer olduğunu gösterdi. Hâl böyle olunca benim savunduklarıma daha önce şüpheyle yaklaşanlar bile

ilgi göstermeye başladı. Benim buraya seyahat etmemi ve liseye müdür olmamı buyurdular çünkü herkes Seçilmiş'in sizin yaşlarınızda olacağına inanıyordu. Ve bu yüzden de Elias'ı buldum.”

Sesi titriyordu ve devam etmeden önce kendini toplamak istediği görülebiliyordu.

“Bir değil de yedi tane olduğunuz ortaya çıkar çıkmaz Konsey içindeki tartışma yeniden alevlendi. Siz en başından beri kuralların dışında kalıyordunuz.”

Adriana cılız bir şekilde gülümsedi.

“Sizi Seçilmişler olarak kabul etmeleri ve durumunuzu size de anlatabilmek için çok uğraştım. Onları en sonunda sizlerin daha önce hiçbir zaman zarar görmemiş bir büyü potansiyeline sahip olduğunuzu gösteren analizler ikna etti. Saç tellerinizin analizleri. Herkes sizin Seçilmişler olduğunuza inanmasa bile sizden seve seve faydalanmak istedi.”

Adriana tek tek onlara baktı.

“Ama siz beni uyandırdınız. Özellikle sen Linnéa. Sana bunun için teşekkür etmek istiyorum.”

“Şey...” dedi Linnéa çekingen ve tereddütlü bir şekilde.

“Sürekli Konsey'in insanlık dışı bürokrasisi ile hayatlarınızı riske attığını işaret ediyordun,” dedi Adriana. “Bu bana Simon ile konuştuğumuz her şeyi hatırlatıyordu. Eğer onun anısını onurlandırmak istiyorsam harekete geçmem gerektiğini fark ettim. Daha doğru ifade etmem gerekirse arkamdan çevirdiğiniz işleri görmezden gelmem gerektiğini anladım.”

Minu geçen sene tuttuğu tüm notları düşündü. Aniden onlara yepyeni bir ışığın altında baktı. Pek çok şey açıklamasını bulmuştu. Aklındaki soru işaretleri seri bir şekilde azalıyordu.

“Peki, şimdi bizim hakkımızda ne düşünüyorlar?” dedi Anna-Karin. “Bizim Seçilmişler olduğumuza inanıyorlar mı?”

“Resmî tavır hâlâ bu yönde,” dedi Adriana. “Ancak bundan kuşku duyan gruplar da hızla arttı. Alexander elbette bu gruplardan birine ait.”

Minu sorgu boyunca Şeytanlar'dan bahsederken Alexander'ın yüzündeki o küçümseyici gülümsemeyi hatırladı ve Linnéa burada, şenlik yerinde

Şeytanlar'ın dünyanın sonunu getireceğinden bahsederken Alexander'ın hakaret dolu sesini âdeta yeniden duydu. Şimdi her şey ona tamamen mantıklı geliyordu.

"Ama bunun doğru olduğunu düşünsene," dedi Ida. "Biz ya Seçilmişler değilsek. Ya her şey bir yanlış anlaşılardan ibaretse..."

"Sen kendin buna inanıyor musun?" dedi Linnéa.

Ida başını hayır anlamında salladı.

"Hayır," dedi yorgun bir şekilde. "Ama kabul et güzel olurdu."

"Eğer tüm bunların hepsini bize daha önce anlatamadıysan, bunu *şimdi* nasıl yapabiliyorsun?" dedi Vanessa Adriana'ya.

"Mona Ayışığı'ndan satın aldığım aşırı pahalı büyü sayesinde. Ona ödemi bazı bilgilerle yaptım. Belki doğrudan Alexander'ın şehre geleceğini söylememeliydim ama onu doğru yola getirdim. Karşılığında bunu aldım."

Adriana boynundaki deri kayışı çekti ve Minu kemik parçasına baktı. Şimdi beyazdan daha çok kırmızıydı. Süreç belki yavaş ilerliyordu ancak tüm acımasızlığıyla onların gözleri önünde gerçekleşiyordu.

"Benim Konsey'e olan bağımlı birkaç saat kesecek olan bu muskayı yaratmak neredeyse dokuz ay gibi bir zaman aldı."

"Dur tahmin edeyim," dedi Vanessa. "Zamanın dolduğunda tamamen kırmızı olacak."

Adriana başını evet anlamında salladı.

"Gördüğünüz gibi acelemiz var," dedi ve muskasının ince askısını gevşetti. "Bu yüzden sorularınızı şimdi sorun."

"Alexander ve Viktor hakkında bilmemiz gereken nedir?"

"Alexander tıpkı benim gibi bir ateş cadısı. Eğitimli bir cadının olabileceği kadar güçlü."

"Ancak biz doğal cadılarız ve Seçilmişler'iz," dedi Anna-Karin. "Bu yüzden ondan daha güçlü olmalıyız."

"Anlamlı bir şekilde daha güçlü olmak için *potansiyeliniz* var," diye cevap verdi Adriana. "Ama güçleriniz henüz tam olarak uyanmadı. Alexander'ın pek çok yıllık deneyimi var. Konsey'e tam olarak sadık ve acımasız."

Parmağı farkında olmayarak yine köprücük kemiğini arıyordu.

Minu onun Alexander'den ilk defa bahsederken söylediklerini hatırladı.

Yüksek bir mevkisi var ve Konsey'e karşı mutlak bir sadakat içinde. Ailesini,

arkadaşlarını ve sevdiğini iddia ettiği insanları bile feda etmeye hazır.

Minu aniden Alexander'ın, Nicolaus'un dairesinde sarf ettiği sözlerin ne anlama geldiğini anladı ve midesi bulandı.

Beni hiçbir zaman affetmeyeceksin değil mi?

Acın yalnızca daha büyük olacaktı eğer onu başka biri...

"O muydu?" dedi Minu. "Cezayı o mu verdi?"

Adriana başını evet anlamında salladı.

"Ne kadar fazla sadakatli olduğunu göstermek için gönüllü oldu. Ailem tüm bu olanlara şahit. Annem bunu kaldıramadı. Kısa bir süre sonra öldü. O zaman ben de onun soyadını aldım."

Minu, Alexander'i gördüğü ilk sefer ondan korkmuştu ama şimdi o, gözüne şeytanlar'dan bile kötü görünüyordu. En az onlar kadar insanlık dışıydı.

"Viktor'a gelince, onun hakkında çok fazla şey bilmiyorum," diye devam etti Adriana.

"Alexander onu evlat edindi. Büyü ile bir ilgisi olmayan ailelerde yetişen ve özel yeteneklere sahip olan çocukları bulup evlat edinmek Konsey içinde aşılırmış bir durum. Viktor'un biyolojik annesi bir bağımlıydı. Viktor'un ikiz bir kardeşi de var ama onunla hiçbir zaman karşılaşmadı. Hem o hem de Viktor Konsey'in yatılı okullarında yetiştirildiler."

"Viktor bize doğal bir cadı olduğunu söyledi. Elementi de suymuş," dedi Minu. "Bu onun, Linn a gibi düşünceleri okuyabileceği anlamına mı geliyor?"

"Hayır," dedi Adriana. "Ama buna yakın bir yeteneği var. İnsanların yalan söyleyip söylemediğini anlıyor."

Minu diğer Seçilmişler'e baktı. Diğerlerinin de kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

Onlar için her şey bitmişti.

Mahkeme öncesinde hazırlanma çabaları son derece acıklı görünüyordu. Onlar kimdi Konsey'i atlatmak kimdi? Konsey'in yaptırımlarının etrafından dolaşmayı akıllarından nasıl geçirmişlerdi?

"Alexander sorgunun bir test olduğunu söylerken bunu kastediyordu," diye fikrini ileri sürdü Minu. "şimdiden sadakatsiz sayılıyoruz. Çünkü yalan söylediğimizi biliyorlar."

"Evet," dedi Adriana.

"Ama neden? Yoksa Viktor hakikatin ne olduğunu da mı görebiliyor?" dedi Ida.

"Neyse ki hayır. O daha çok güvenilir büyümlü bir yalan dedektörü gibi. Anladığıma göre sizi uyarmama rağmen sorgu sırasında hepiniz yalan söylemişsiniz," dedi Adriana ve Minu'ya baktı.

"Başka şansımız yoktu," dedi Minu.

"Böyle düşünmüş olmanızı anlıyorum," dedi Adriana. "Ama sorgu sırasında daha dürüst olsaydınız belki size daha ılımlı davranırlardı. Siz istesenez de istemeseniz de mahkeme sırasında onlar sizi doğruyu söylemeye zorlayacak. Ayrıca yarın Konsey'in takviye kuvvetleri buraya gelecekler. Cumartesi günü karşılaşmanız gereken yalnızca Alexander ve Viktor olmayacak."

Daha fazla kötü haber duymak istemeyen Minu elleriyle kulaklarını kapatmak istiyordu ama tek bir şansları bile olup olmadığını sormak zorundaydı.

"Mahkeme nasıl olacak?"

"Alexander ve Viktor mahkeme salonunu hazırlamak için aylarını harcadılar. Yaptıkları hazırlıklar için titiz kelimesi yetersiz kalır. Odanın içinde kimse büyü kullanamayacak. Örneğin Anna-Karin kimseyi etkileyemeyecek ve Linnéa düşünceleri okuyamayacak. Bunu tavsiye falan ettiğimi düşünmeyin. Denize düşen yılana sarılır misali belki bunu yapmayı aklınızdan geçirirsiniz diye söyledim."

"Yargıçlar kim olacak?" dedi Linnéa.

"Konsey'in yaşlı ve güvenilir üyeleri olan beş yargıç. Ne kadar yalvarsanız da bu yaşlı üyeleri söyleyeceklerinize inandıramazsınız. Onlar Konsey'in en zorlu üyeleridir. Sizleri Alexander ve ben sorgulayacağız."

"Evet, ama eğer mahkeme boyunca kimse büyü kullanamayacaksa o zaman Viktor da bizim yalan söylediğimizi de göremez öyle değil mi?" dedi Vanessa.

"Hayır, bunu yapamaz. Ama yalan söylemek Konsey'in ekineğine vağ sürmek olur. Yalanları engellemek için çok etkili bir yöntemleri var."

"Sadede gel ama!" diye bağırdı Ida. "Bize ne yapacaklar?"

"Alexander ve Viktor mahkeme salonuna çok güçlü halkalar yerleştirdiler," dedi Adriana. "Alexander diğer cadıların güçlerini kendilerine yansıtmakta uzman. Linnéa, sen Alexander'ın düşüncelerini okumaya çalıştığında belki ne olduğunu hatırlıyorsundur?"

“Evet,” dedi Linnéa yüzünü ekşiterek.

“Eğer ifade verirken yalan söylerseniz olacağı bu. Güçleriniz size karşı döndürülecek ve Linnéa, duyacağınız acı senin hissettiğinden bin kat daha kötü olacak.”

Dans pistinin üzerine bir sessizlik çöktü.

İki seçenekleri vardı. Ya her şeyi açıklayacaklardı ya da her şeyi açıklayana dek işkence göreceklerdi. Neyi seçerlerse seçsin kendilerini düşmanın ağında bulacaklardı.

“Yüzleşeceğimiz ceza ne tür bir ceza?” dedi Linnéa.

Minu’nun kendi kendine bile zorlukla ifade edebildiği bu soruyu Linnéa elbette doğrudan soruvermişti.

“Bırakın da bunu düşünmeyelim,” dedi Adriana ciddi bir şekilde.

“Ama yapabileceğimiz bir şey olmalı!” dedi Ida.

“Örüntüler Kitabı’na danışın,” dedi Adriana. “Tek şansınız bu.”

Minu yutkundu.

“Kitapta bazı bozukluklar var. İşlemesi gerektiği gibi işlemiyor,” dedi Minu.

Adriana belirgin bir şekilde solgunlaştı. Neredeyse tamamen kırmızı olan muskasına baktı. Geriye yalnızca birkaç beyaz noktacık kalmıştı.

Sanki bize yardım etmeye çalışan herkesin çabası hep direnişle karşılaşılıyor ve asla yeterli zamanı olmuyor, diye düşündü Minu.

“Gitmek zorundayım,” dedi Adriana ve hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve üzerindeki tozları temizledi.

“Ama hepinizden özür dilemek istiyorum. Eğer tüm bunları önceden görebilseydim... Engelsfors hakkındaki hikâyelerle hiç uğraşmazdım Konsey bu şehri hiçbir zaman öğrenmeseydi çok daha iyi olurdu.”

“Ama eğer Şeytanlar’ın dünyayı yok edeceğine dair bir kehaneti bulup da görmezden gelseydin muhtemelen çok daha kötü olurdu,” dedi Vanessa.

“Sen aslında bize yardım etmeye çalıştın,” dedi Anna-Karin.

Adriana ona ciddi bir ifade ile baktı.

“Senin için mahkemede elimden geleni yapacağım. Hepiniz için elimden gelenin en iyisini deneyeceğim. Ama aslına bakarsanız sizin için tek bir çare görüyorum.”

“Nedir o?” diye sordu Ida cılız bir ses ile.

“Kaçmak,” dedi Adriana.

48

Mavi ateş yavaşça söndü. Minu dans pistinin üzerinde yalnız başına oturuyordu. El feneri yanı başında açık bir şekilde duruyordu. Işık huzmesinin dışında koyu karanlıktan başka bir şey yoktu.

Adriana yanlarından ayrıldığı anda olası çareler bulmayı denemiş ancak umutsuzluk ve tereddüt içinde elleri kolları bağlı kalmışlardı.

Şimdiye Minu burada oturuyordu ve diğerleri onun niye burada, gecenin ortasında tek başına oturmak istediğini elbette merak ediyorlardı. Bunu kendisi de merak ediyordu.

Çitlerin dışındaki ormanın içinden gelen tok gümbürtüyü duyduğunda kalbi neredeyse duruyordu ama el fenerini kaldırıp sesin geldiği yöne doğru tutunca bunun kaçarak sisin içinde gözden kaybolan bir geyik olduğunu gördü.

Kaçmak.

Adriana'nın onlara verebileceği tek tavsiye buydu yani. Ama kaçamazlardı. Dünyayı kaderine terk edip onun yok olmasına izin veremezlerdi.

Minu sırt çantasından Örüntüler Kitabı ve Örüntü Bulucu'yu çıkararak ışık huzmesinin önüne koydu. Kitabı açtı ve Örüntü Bulucu'yu bir gözüne yerleştirdi. Örüntü Bulucu'yu döndürdü ve kitabın sayfalarını çevirdi. başının içinde kıvrır kıvrır eden sorulardan bazılarını odaklanmayı denedi.

Ama işaretler oldukları yerde kımıldamadan duruyorlardı. Kitap hiçbir şey söylemiyordu.

Hiçbir şey, hiçbir şey. Her zaman olduğu gibi.

“Bize yardım et öyleyse!” dedi Minu yüksek bir sesle ve karanlığın içine baktı. “Matilda sizin bize mahkeme konusunda yardımcı olacağınızı söyledi!”

Kimse cevap vermiyordu.

“Kendi kendimize başarma şansımız yok!” dedi daha yüksek bir sesle. “Eğer bizim koruyucularımızsanız öyleyse bizi koruyun şimdi.”

Yalnızca ağaç tepelerinde uğuldayan rüzgârın sesini duyuyordu. Kitabı çarparak kapattı. Karanlığın içine fırlattığı Örüntü bulucu hafif bir şekilde ışıldadı. O kadar sinirliydi ki neredeyse ağlayamaya başlayacaktı.

“Beni sizin büyüünüzle kutsadınız. Bırakın da onu kullanayım.”

Artık dayanamıyordu. Her şey sona eriyordu. Koruyucular bunu görmiyorlar mıydı?

“Eğer varsanız ve bizim tarafımızda duruyorsanız  yleyse bunu şimdi gösterin.”

Ve içinde bir şey kımıldadı. Bir şey yalvarı larına cevap veriyordu.  ini dolduran bir şey tüm bedenine yayılıyordu.

Dışarı çıkmak istiyordu.

Minu büyüsünü tutan tıpayı açtı ve siyah dumanı serbest bıraktı. Hızlıca, ipeksi ve kalın bir şekilde ileriye s z ld  ve kitaba doğru yöneldi.

Kitap bir gürültü ile açıldı ve sayfaları kendiliğinden her seferinde daha da hızlı bir şekilde çevrildi. Sonrasında her şey sessizleşti.

Siyah duman havada, kitabın üzerinde durdu. Bekledi.

Ve Minu sorusunu sordu.

Mahkemeden nasıl sa   ıka ız?

Minu aniden işaretler arasında hareket eden örüntüleri gördü.

 şaretlere, onların ötesine baktı.

Cevap geldiğinde onu tam olarak anlamadı.

Ama ne yapmaları gerektiğini biliyordu.

49

“İyy buradan gerçekten nefret ediyorum,” dedi Anna-Karin’in annesi, Solbackens’ten içeri girdiklerinde.

Anna-Karin ona katılıyordu. Büyükbabasını görmeyi her zaman iple çekse de binanın kendisi inanılmaz i  karartıcıydı. Tuhaf ses ve kokularla çevrili bu yer sanki terk edilmişti. Herkes buranın son atık deposu olduğunu söylüyordu. Son durak.

Asansörden içeri girerlerken annesi gergin bir şekilde y z klerine dokunuyordu.

“Böyle bir yere d  mektense ölürüm daha iyi,” diye mırıldandı ve d  meye bastı.

“Madem  yle neden b y kbabamın burada yaşamasına izin veriyorsun?” dedi Anna-Karin. “Fazladan bir odamız var ya.”

Annesi gözlerini kırptırdı. Bu konuyu uzun zaman önce tartı mı lardı.

“Bizim ya adı ımız daire engellilere göre tasarlanmış bir daire değil,” dedi annesi asansör sallanıp durduğunda ve Anna-Karin’den önce koridora  ıktı.

“Ben baktım,” dedi Anna-Karin annesinin peşinden yürüyerek. “Kapılar yeterince geniş ve eğer eşikler yalnızca...”

“Anna-Karin,” diye sözünü kesti annesi.

Durdu, içini geçirdi ve yeniden yüzüğünü döndürdü.

“Yapamam.”

“Ama ben...”

“Sen okula gidiyorsun,” diye sözünü kesti annesi. “Ve ben... Ben kaldıramam.”

Annesi başını kaldırıp yukarı baktığında Anna-Karin’in bakışlarıyla karşılaştı.

“Kaldıramam,” diye tekrar etti annesi.

Anna-Karin ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bunun doğru olduğunu, annesinin bunu kaldıramayacağını biliyordu. Anna-Karin bunu ne kadar seve seve yapmak istiyorsa o da o kadar kaldıramıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Anna-Karin.

Annesi başını evet anlamında salladı. Odaların birinde yaşlı bir kadın yüksek bir sesle telefonla konuşuyordu.

“Ama anne,” dedi Anna-Karin ve sesinin cümlesini bitirebilecek kadar kuvvetli olmadığını anladı. “Lütfen anne. Yardım arayamaz mısın? Bu şekilde olmana gerek yok.”

Annesi başını hayır anlamında salladı.

“Ben böyleyim. Her zaman böyleydim. Daha başka bir şey yapamam. Elimden geleni yapıyorum.”

Anna-Karin’in başı dönüyordu. Söylenecek bin tane şey vardı ama annesi dinlemedikçe bunlar neye yarardı ki?

“Sigara içmeliyim,” dedi annesi ve hızlıca Anna-Karin’in koluna dokundu. “Sen git.”

“Tamam,” dedi Anna-Karin ve annesi tekrar asansöre doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Büyükbabasının oturma odası boştu.

Anna-Karin büyükbabasını bulmak için tam arkasını dönüp dışarı çıkacaktı ki yatak odasından onun sesini duydu.

“Küçük tatlım, nasılsın?”

Anna-Karin yatak odasına yürüdü. Büyükbabası geceliği üzerinde, yatağın içinde uzanıyordu. Örtü ayak bileklerine kadar çekiliydi. Perdeleri

kapalıydı.

“Hâlâ yatıyor musun?” dedi Anna-Karin. “Seni kaldırmadılar mı?”

“Kaldırdılar,” dedi büyükbabası. “Ayaktaydım ama dehşet bir şekilde yoruldum.”

Büyükbabası örtünün altından tek bir eliyle Anna-Karin’e kendisine doğru yaklaşmasını işaret etti. Anna-Karin yatağın yanındaki sandalyenin üzerine oturdu ve büyükbabasının ne kadar zayıf görüldüğünü, bu hâlinin kendisine yangından sonra hastaneye yattığı zamanı ne kadar da fazla anımsattığını düşünmemeye çalıştı.

Eğer bir daha geri dönmezse ona ne olurdu?

Koruyucular, Minu’ya özel bir ayinin onlara mahkeme boyunca yardım edeceğini söylemişlerdi ama bunun nasıl gerçekleştirileceğini bilmiyorlardı. Tabii *eğer* gerçekleştirilebiliyorsa.

“Bugün Mia seninle değil mi?”

“Az sonra geliyor. Sigara içmek için dışarı çıktı yalnızca.”

“İyi. Seninle konuşmalıyım,” dedi büyükbabası ve onun elini tuttu. Parmakları buz gibi soğuktu.”Engelsfors’ta bir şeyler, yolunda gitmeyen bir şeyler var. Bunu zamandır hissediyorum. Yalnızca daha kötüye gidiyor hepsi bu.”

Anna-Karin diğer elini büyükbabasının elinin üzerine koydu ve parmaklarını ısıtmaya çalıştı.

“Ve sen de bunu biliyorsun, öyle değil mi?” dedi büyükbabası. “Biri sana zarar vermek istiyor.”

Anna-Karin bakışlarını yere indirdi ve büyükbabası onun elini daha da sıkı kavradı.

“Senden bana bunu anlatman dışında başka bir şey istemiyorum. Ama anlıyorum insan bazı şeyleri kendi kendine taşımalı. Ama dinle beni...”

Büyükbabası diliyle kuru dudaklarını ıslattı.

“Biraz su ister misin?” dedi Anna-Karin ama o sabırsızca başını hayır anlamında salladı.

“Babamın gördüğü rüyalar çıkardı,” dedi büyükbabası. “Buna benzer iki rüya da ben gördüm. Birincisi sen doğmadan önceki geceydi.”

Büyükbabası yan yan kapıya doğru baktı ve sonrasında sesini bir fısıltıdan fazla duyulmayacak kadar alçalttı.

“Engelsfors üzerinde yükselen bir Ay gördüm. Siyah saçlı bir oğlanın kanyla kırmızıya bulanmış bir Ay. Bir tilki ve yeşil gözlü bir kız gördüm. Kız güçlüydü. Senin kendinin anlayabileceğinden çok daha güçlü ve cesurdu. Ve yalnız değildi. Arkadaşları vardı. Kimin hakkında konuştuğumu biliyor musun Anna-Karin?”

Anna-Karin’in gözleri yaşlarla doldu. Tek yapabildiği başını evet anlamında sallayabilmek oldu.

“Bu gece yine rüya gördüm... *Rüya olmayan bir rüyaydı* bu. Yaşayanlar ve ölüler arasındaki sınırdaydım. Yüzünde çiller olan bir kızla karşılaştım. Yüzlerce yıl önce yaşamıştı ama hâlâ sınırdaydı. Çok şey anlatmak istiyordu ama bunu yapamadı. Tek söylediği sizin her birinizin önce tek tek kendisiyle ve ardından birbirinizle barışmanız gerektiğiydi. Bu barışı bir kerede sağlamalı ve sonsuza dek korumalıymışsınız. Bunu hep birlikte yapmalıymışsınız. Üzerinde yürüdüğünüz yol karanlık ve tehlikeliymiş. Şeytanlar’ın Kutsadığı’na karşılık verebilmek için birbirinize güvenmeye, birbirinizin sırlarını öğrenmeye cesaret etmeliymişsiniz.”

“Şeytanlar mı?” dedi Anna-Karin. “Büyükbaba sen onlar hakkında bir şey biliyor musun?”

Büyükbabası yine yan yan kapıya baktı.

“Hayır, o böyle söyledi.”

“Peki, kim olduğunu söyledi mi? Kutsanan kimmiş?”

“Onun bunun kim olduğunu bilip bilmediğini bilmiyorum. Belki de söyleyememiştir.”

Anna-Karin koridorda yürüyen annesinin onlar doğru yaklaşan ağır adımlarını duydu.

“Anlattıkların için teşekkür ederim büyükbaba,” dedi Anna-Karin sessizce.

* * *

İda ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Erik ve ailesinde akşam yemeği yemişti. Erik ona bir kere daha kendisiyle Merkez’e gelip gelmek istemediğini sormuştu. Erik’in ses tonunda, İda’nın bunun sıradan bir sorudan fazlası olduğunu anlamasına sebep olan bir şey vardı. Eğer hayır derse her şey bir anda bitmiş olacaktı.

Evet cevabını duyan ve yüzü neşeye aydınlanan Erik, İda’ya sarılmıştı.

Şimdiyse Merkez’e doğru gitmek üzere Engelsfors’un içinden geçiyorlardı. El ele. Erkek ve kız arkadaş olarak.

Onu mutlu etmek Ida'ya kendini iyi hissettiriyordu. Ayrıca kitabın ve Matilda'nın uyarılarını, diğer Seçilmişler'i umursamamak, bir kerecik olsun kendi başına karar vermek özgürleştirici hissettiriyordu.

"Bak," dedi Erik Merkez'in önüne geldiklerinde.

Erik'in bakışlarını takip eden Ida'nın gözüne Anna-Karin ve annesi ilişti. Merkez'in karşındaki yolun üzerinde, bir apartman giriş kapısında duruyorlardı. Annesi çok uzun zaman boş vermiş Engelsforsluların tipik bir örneği gibi görünüyordu. Üzerlerinde kabarık bol pantolonlar vardı. Uzun kollu tişörtleri buruş buruştu. Terliklerinin içinden çorapları görünüyordu. Kesinlikle hiç öz saygıları yoktu.

"Ne biçim görünüyorlar onlar öyle?" dedi Erik. "En azından biraz olsun *denebilirlerdi*."

"Çiftliklerde çok akraba evliliği oluyor herhâlde," dedi Ida.

Erik güldü ve Ida'nın elini bastırdı. Onunla aynı tarafta olmak, güçlünün ve kazananın yanında yer almak, etrafta dolaşp ruh istilalarından ve dünyanın sonundan korkmayanların arasına karışmak hoş hissettiriyordu.

Bu akşam Ida kendisi gibi davranacaktı. Yarın çok geç olabilir. O mistik ayının iyi bir fikir olduğuna birazcık bile inanmıyordu.

Pozitif Engelsfors Merkezi'nin içi neredeyse boştu. Pazartesi günü Bahar Kutlaması'nı haber veren afişler her bir duvardan ona doğru parlıyordu. Erik onun elini bıraktı ve yanağına bir öpücük kondurduktan sonra içinde Robin'in bir langırt makinesinin düğmelerine urduğu lokale girdi.

Ida'nın gözüne bir koltukta oturup cep telefonu ile meşgul olan Julia ilişti. Ida, ona doğru yaklaştığında Julia gözlerini gererek açtı ve tedirgin bir şekilde gülümsedi.

"Tanrım ne kadar da harika!" dedi küçük hain. "Sen de katılıyorsun."

"Sen *de* derken?"

"Evet, yani annem üye olmamı gerçekten çok istiyordu. Sürekli bunun için söylenip durdu. Sonra Felicia da buraya gelecek bu akşam. Sen de Erik ile beraber..."

"Anlıyorum," dedi Ida.

Ida eğer imkânı olsa Pozitif Engelsfors'a katılmayı çok isterdi.

"Felicia burada mı?"

Julia bakışlarını kaçırıyordu.

“Yani ben esasında onunla takılmıyorum. Yalnızca sen yoksun diye...”

İda'nın içinden akıp giden o hoş kazanma duygusu, yerini büyük bir boşluğa bırakıyordu. Ve boşlukta son zamanlarda kulağına iyiden iyiye tanıdık gelen o küçük ses yankılanıyordu.

Değer mi değer mi değer mi değer mi?

Sanki hayatı boyunca bir rolü canlandırmıştı da artık piyesin içine uymuyordu. Sanki artık rakipleri değişmiş ve her zaman davrandıkları gibi davranmıyorlardı.

Veya belki de ben, diye düşündü İda. Değişen belki de benim. Diğer Seçilmişler gibi bir ucubeye dönüyorum.

“Önemli değil,” dedi İda. “Sen ve Felicia istediğiniz kadar takılabilirsiniz. Tüm gün boyunca oturup birbirinizin saçlarını tarayabilirsiniz. Umurumda değil.”

“Sinirlendiğini görebiliyorum,” dedi Julia kendinden emin olmayarak.

“Hayır, ciddiylim. Aslına bakarsan Felicia ile neden küstüğümü bile hatırlamıyorum.”

Julia, İda'ya sanki elinde kendisini bir tuzak kapısından aşağı düşürtecek bir kumanda tutuyormuş da düğmesine ne zaman olursa basacakmış gibi endişeyle bakıyordu.

“Ne güzel,” dedi Julia yüzünde ihtiyatlı bir gülümsemeyle. “Öyleyse sonunda üçümüz yine arkadaş olabiliriz. Şimdi sen de P.E.'ye katıldın, hep birlikteyiz.”

İda katı bir şekilde gülümsedi.

“Ben gidip Felicia ile konuşayım ki o da senin burada olduğunu ve barışmak istediğini öğrensın,” dedi Julia ve aceleyle oradan ayrıldı.

İda içini çekti ve lokalin içerisinde gezinmeye başladı. Tüm bir duvar boyunca çocuk faaliyetlerinde yapılmış resimler asılıydı.

Parlayan büyük güneşler, evleri önünde el ele tutuşarak gülümseyen çöp adam aileler, gülen eşek arıları, kediler ve köpek yavruları... Pek çoklarının üzerine tebeşirle ve büyük, gururlu harflerle Rasmus'un ismi yazılmıştı.

Lokalin içerisinde bir yerde, bir kapı ardına kadar açıldı. İda arkasını döndüğünde Gustaf'ın odadan çıkarak öfkeli adımlarla çıkışa doğru yöneldiğini gördü. Gustaf onu fark etmiyordu bile.

G! diye bağırarak istedi ama kelime boğazında düğümlendi.

G! G! L  tfen, G. g  r beni! Bırak da ayakkabılarını yalayayım, l  tfen G!

Gustaf onu kısa bir an i  in g  rd   ve durdu.

“Sen de mi katıldın yoksa?”

S  yleyecek kelime arayan Ida, Gustaf’ın sesindeki tiksintiyi hissetti. Onu daha   nce hi  bir zaman bu kadar sinirli g  rmemi  ti.

“Hayır, ben... Yalnızca Erik’e e  lik ediyorum.”

Sesi   ok kısık ve cılız   ıkıyordu. Ida bundan nefret ediyordu.

Bo  azını temizledi, so  uk algınlığına tutuldu  unu ima etmek ister gibi g    s kafesinin   zerine biraz abartılı bir   ekilde dokundu.

“Bir   ey mi oldu?” dedi sonradan.

Gustaf az   nce geldi  i y  ne do  ur yan yan bakıyordu. Kapı giri  inde duran Viktor, Erik ve Robin’e gelmelerini i  aret ediyordu. Rickard onların arkalarından kapıyı kapamadan   nce Gustaf’a g  l  msedi ve ba  parma  ını yukarı kaldırdı.

“Lanet olasıca,” diye mırıldandı Gustaf.

“Ne oluyor?” dedi Ida.

“Rebecka hakkında bir   ey s  yledi...” Gustaf sessizle  ti ve ba  şını iki yana salladı. “Bunun hakkında burada konu  samam.”

“Neden?”

Gustaf ona yorgun bir bakı   attı.

“Sen, sen oldu  un i  in,” dedi Gustaf ve soka  a   ıkararak g  zden kayboldu.

Ida ona arkasından baktı. Onun arkasından ko  mamak, baca  ına yapı  mamak, o kendisinin t  m benli  ini ele ge  iren o soruyu cevaplayana kadar Engelsfors’un sokakları boyunca onun pe  şinden s  r  klenmemek i  in kendini durdurmak zorundaydı.

Ve bende yanlı   olan nedir?

BENDE YANLI   OLAN NEDİR?

Erik, Ida’ya seslendi. Ida arkasının d  nmeden   nce g  zya  larını bastırdı.

“Bir   ey yapmak zorundayız,” dedi Erik. “Olduk  a ge   oldu. Sen eve gitsen de olur.”

“Ne yapacaksınız?”

“Eve git, yarın g  r    r  z.”

Eve gitmek istemiyordu. Yalnız olma d     ncesi işçinin panikle dolmasına sebep oluyordu.

Önce hayatının aşkı ardından da erkek arkadaşı tarafından geçiştirilip reddedilmesinin üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordu. Ida kendinin hiç bir zaman bu denli kaybettiğini hissetmemişti.

“Ben de seninle gelemey miyim peki?”

“Bu yalnızca özel üyeler için.”

Ida, Erik'in bu yüz ifadesini tanıyordu. Erik orta ikide Elias'ın saçını keserken, Ida ona makası uzattığında da aynı şekilde görünmüştü. Yine Ida ona, Anna-Karin'in hesabının şifresini verdiğinde ve tüm o şeyleri duvarına beraber yazdıklarında. Ida, Erik'i bu şekilde pek çok kez görmüştü. Bu içini her zaman beklenti ile doldurmuştu. Gidecek uzun bir yolu olan birini görmek için karşı konulamaz heyecanı ve coşkusu.

Ancak şimdi ilk kez bu yüz ifadesi onu tedirgin ediyordu.

Ve aniden hissetti.

Büyü.

Daha bir dakika önce burada değildi ama şimdi tüm lokali dolduruyor, duvarların arasında bir ileri bir geri dalgalanıyordu.

Lokalin içinde bir cadı vardı. Güçlü bir cadı.

Ida etrafına bakındı.

“Burada başka kimler var?” diye sordu.

“Rickard, Robin, Julia, Felicia... Muhtemelen Helena ve Krister üst kat-tadırlar. Bundan daha başka birileri var mı bilmiyorum. Nasıl yani?”

Ida'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Sırtı ve göğsündeki ürpertiler birkaç saniyede tüm bedeni saran bir ateş gibi boynuna ve yüzün dek yayıldı. Hava etrafında pırıldamaya başladı.

“Ne oldu?” dedi Erik ve elini ona doğru uzattı.

Erik henüz onun paltosuna bile değmeden havanın içinden küçük beyaz bir ışık geçti. Erik bağırdı.

“Ayyy lanet olsun! Amma elektriklisin. Çarptın beni.”

Tavandaki lambalar yanıp sönmeye başladı ve sonrasında elektrik tamamen kesildi.

Lokal zifiri karanlığa gömüldü ve sokak lambaları söndü.

“Hayır, şimdi yine olmasın,” diye homurdandı Erik.

Odadaki büyü ortadan kayboldu.

“Erik!” diye bitişikteki odadan Rickard'ın sesi duyuldu.

“Gitmeliyim,” dedi Erik ve karanlığın içerinde kayboldu.

“Bekle,” dedi Ida.

Ida ondan Şu anda yapmayı planladıkları Şeyi yapmamasını isteyecekti.

“Benim yapmayaca ım hiçbir Şeyi yapma,” dedi bunun yerine Őakacı bir tavır takınmaya çalışarak.

Erik güldü.

“Ő z veriyorum yapmam,” dedi Erik ve karanlığın içinde kayboldu.

50

Minu bir kibrit çaktı ve çalışma masasının üzerine koyduğu mumu yaktı. Geçen sonbahardan beri alıŐtı ı elektrik kesintileri artık neredeyse hoşuna gitmeye başlamıştı. Sakinlik. Sessizlik. Ama yapması gereken telefon ko- nuŐması, huzura giden bu faktörleri etkili bir biçimde geçersiz kılıyordu.

Bu akşam Linn a ile Vanessa hakkında konuşmak zorundaydı. Bu, ayın ve mahkeme öncesindeki en iyi fırsattı.

Bunu yapmak zorunda mıydı sahidten?

Bunu umursamayabilirim, diye düşündü ve elindeki kibriti üfleyerek söndürdü. Gerçekten de bu benim problemim değil.

Ama grup içindeki her türlü problem, tüm grubu ilgilendiren bir prob- lem olabilir, diye cevap verdi kendine. Eğer ben Linn a olsaydım... Bunu bilmek istemez miydim? *O benim* düşüncelerimi duyabildi ini söylemedi- ğinde *ben* ona kızmıŐtım.

Minu cep telefonunu eline aldı. Yine tereddüt etti. Linn a’nın ne isteye- ce ini nasıl bilebilirdi ki? Bunu unutmak, geride bırakmak daha iyi olabilir miydi? Bu konuşmayı yaptığında ya her Şey daha da kötüye giderse?

Hayır. Bu konuşan onun  dleli iydi. Ayrıca bu konuşmayı yapmak için başka bir neden daha vardı aslında. Tüm nedenlerin en b y    ve en önemlisi. Linn a’nın kafası karıŐıktı ve Minu onu önemsiyordu.

Minu’nun elindeki cep telefonu çalıyordu. Aydınlanan ekranın  zerin- de Ida’nın ismi göründü ve sanki biri ona hayatını kurtarabilecek kısa bir mühlet tanımıŐ gibi rahatladı.

“Alo?” diye cevap verdi Minu.

“Benim,” diye duyuldu Ida’nın nefes nefese kalmış sesi. “Daha demin Merkez’deydim ve bir Şey oldu.”

“Sen neden oraya...” diye başladı Minu ama Ida onun sözünü kesti.

“Evet, biliyorum ama bana ders vermene gerek yok. Bu ilk seferdi ve bir daha oraya gitmeyi düşünmüyorum.”

Kısa ve hızlı soluklar alan Ida'nın sesi sanki koşuyormuş gibi geliyordu.

“Ne oldu?”

“Büyü,” dedi Ida. “Güçlü büyü. Önce lambalar söndü ardından da lanet olasıca elektrik gitti ve şimdi ben bu cehennem olasıca karanlıkta tek başıma eve gitmek zorundayım.”

“Kim olduğunu biliyor musun?”

“Sence bilsem söylemez miyim?” diye tısladı Ida.

Pozitif Engelsfors Merkezi'nde bir cadı. Tüm bu zaman boyunca içlerinde taşıdıkları şüphelerinde haklılar mıydı? Şeytanlar'ın Kutsadığı, dünyanın sonunu hızlandıran Helena mıydı? Yoksa Krister miydi? Yoksa başka biri mi?

Veya belki de yalnızca sıradan bir cadıydı, diye düşündü Minu. Sonuçta bu şehirde fazlasıyla temsil ediliyorlar.

“Alo?” dedi Ida ciyaklayarak. “Hâlâ orada mısın yoksa gittin mi?”

“Evet, buradayım. Şimdi tüm dikkatimizi mahkemeye vermeliyiz,” dedi Minu. “Aynı anda iki farklı düşmanla mücadele edemeyiz.”

Ida'nın sesi kulağa neredeyse kesik kesik ağılıyormuş gibi geliyordu.

“Ne oldu? İyi misin?” diye sordu Minu.

“Tamamen muhteşem!” dedi Ida. “Harika hayatımı seviyorum! Ailem, erkek arkadaşım ve tüm arkadaşlarım Şeytan tarikatına katıldılar!”

Minu, Ida'yı neredeyse bunun bir Şeytan tarikatı değil de normal bir tarikat olduğunu söyleyerek düzeltcekti ama bunun işleri iyileştirip iyileştirmeyeceğini bilemedi.

“Alo?” dedi Ida tekrardan. “Kapatmayacaksın herhâlde?”

“Hayır...”

“Yani... Zaten az sonra eve geliyorum,” dedi Ida ağır ve yoğun bir şekilde soluyarak. “Bu yüzden yalnızca biraz daha konuşabiliriz...”

“Ne hakkında konuşacağız?”

“Lanet olsun bilmiyorum. En azından dünyanın sonundan konuşmayı tercih etmediğimi söyleyebilirim.”

“Ida,” dedi Minu ve şimdi söyleyeceklerinden pişman olacağını çoktan bile bile.

"P.E. içerisinde olmayan arkadaşların olabilir. Bizler senin arkadaşların olabiliriz. Eğer sen yalnızca..."

"Eğer ben yalnızca ne? Niye kendinin sürekli değiştirmek zorunda olan ben oluyorum? Neden herkes benden şikâyetçi? Sahiden de bende yanlış olan nedir?"

"Belki de bunu bulmalısın," dedi Minu sakince.

Ida sessizdi. Duyulan tek şey onun solumasıydı.

"Şimdi evdeyim," dedi Ida sonunda.

Minu onun dış kapının kilidini açıp içeriye girdiğini duydu.

"Hoşça kal," dedi Ida ve telefonu kapattı.

Minu cep telefonunu kulağından indirdi. Bir sonraki zor konuşmayı da bir kerede yapıp bitirmek iyi olacaktı.

* * *

Ingrid eşya deposundan dışarıya ellerinde iki fırtına feneri ile çıktı. Fenerleri Linnéa'nın önündeki masanın üzerine koydu ve güldü.

"Çok endişeli görünüyorsun," dedi Ingrid.

Linnéa gözünün ucuyla ona baktı.

"Nasıl görüldüğümü hayal edebiliyorum."

Kasanın yanında duran Ingrid, bir yandan çenesi ve omzunun arasında bir el feneri tutuyor, diğer yandan bir dosyanın içine birkaç fatura yerleştiriyordu.

"Ne kadar da tipik," dedi Ingrid ve çerçevesi şarap mantarından yapılmış olan bir aynanın önünde durdu. "Tam sonunda depoyu bir elden geçirelim demişken şu olana bak. Hayır, insan elektriğin ne zaman geleceğini de bilemiyor ki. Kalmana erek yok. Yarın devam edebiliriz."

"Sorun yok."

Ingrid uzun ve beyaz saçlarını saldı, yeniden topladı ve ensesinde topuz yaptı.

"Sen ne inatçısın sen," dedi Ingrid.

Belki, diye düşündü Linnéa.

Ama her şeyden önce karanlığın içine çıkmayı ve böyle bir akşamda, gereğinden uzun bir şekilde yalnız kalmayı henüz hiç istemiyordu.

Bugün okuldan ayrıldığından beri içinde tatsız bir endişe vardı. Sürekli arkasına dönüp bakıyor, en küçük gürültüde irkilerek zıplıyordu.

Ingrid ucuz malların satıldığı bitpazarı raflarından birine doğru yürüdü ve eline çam kozalaklarından yapılmış bir trol aldı.

“Sen gerçekten de ne kadar zamandır burada duruyorsun küçük arkadaşım?” dedi Ingrid trole. Belki de seni çöpe sürme zamanı gelmiştir ne dersin?”

Çam kozalağından yapılmış üzgün Noel Baba figürü üzerindeki tozu üfledi ve yerine koydu. Rafının üzerinde güvenle durabilirdi çünkü Linnéa, Ingrid’in hayatta bir şey atamayacağını biliyordu.

“Şu gelen beyaz dantel kumaşı ister misin?” dedi Ingrid. “Üzerinde o lekeler varken asla satmaz, sonra onu yine istediğin gibi siyaha boyayabilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Linnéa. “Memnuniyetle.”

Ingrid’in neredeyse hiç müşteri gelmeyen dükkânını nasıl açık tutabildiği bir gizemdi.

Dedikodulara göre lotodan para kazanmış olan kocasından kalan büyük bir mirasla geçiniyordu.

Yine Ingrid’in yetişkin yaştaki çocuklarının onu tanımadığı da başka bir dedikoduydu. Ingrid’in Küçük Sakinlik’teki şu yanan gizli seks kulübünü ziyaret ettiği de yaygın bir söylentiydi.

Linnéa’nın, Ingrid hakkında öğrenmeye ihtiyacı olan tek şey onun kendisine, herkese davrandığı gibi davranıp davranmadığıydı.

Keskin bir sinyal sessizliği bozduğunda Linnéa öyle bir sıçradı ki elindeki el fenerini düşürdü. El feneri masanın üstünden sekerek yere düştü. Söndü.

“Yüce İsa,” dedi Ingrid. “Bu saatte kim arıyor böyle?”

Linnéa eski duvar telefonunun üzerindeki ahizeyi kaldırdı.

“Ingrid’in ikinci el dükkânı,” dedi Linnéa.

Hiç cevap gelmiyordu.

“Alo?” dedi Linnéa.

Hat kesildi.

Linnéa, Ingrid’e baktı ve omzunu silkti.

Ertesi saniye Linnéa’nın çantasının içinde çalan cep telefonunun sesi duyuldu. Küfredip telefonunu aramaya başladı. Susan telefon Linnéa onu eline alınca tekrar çalmaya başladı.

Arayan Minu’ydu. Yine berbat bir şey olmuş olmalıydı.

“Bir şey mi oldu?” dedi Linnéa cevaplar cevaplamaz.

“Evet,” dedi Minu.

“Demin dükkânı arayan sen miydin?”

“Dükkân?”

Linnéa içini çekti.

“Unut gitsin.”

Linnéa, Ingrid’e özür dileyen gözlerle baktı. Minu, Ida’nın Pozitif Engelsfors’taki akşamından bahsetmeye başlarken Linnéa fenerlerden birini eline aldı.

“Tam olarak şaşırdığımı söyleyemeyeceğim,” dedi Linnéa, Minu anlatmayı bitirdiğinde. “Ama dediğin gibi beklemek zorundayız. Tek seferde iki kötü güçle mücadele etmemiz söz konusu değil.”

“Bir konu daha var,” dedi Minu.

“Öyle mi?”

Linnéa bakışlarını üzerinde Avrupa Kraliyet Ailesi mensuplarına ait bir yığın dekoratif tabak bulunan masaya doğru kilitledi.

“Buraya gelebilir misin?” dedi Minu. “Elektrik kesildiği her seferinde gazetede bir dizi karışıklık çıkıyor bu nedenle babam birkaç saat daha eve gelmez. Biz de yalnız kalmış oluruz. Eğer gelebiliyorsan tabii. Gelsen gerçekten çok iyi olurdu.”

Linnéa’nın, Minu’nun ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu ama sesi kulağa aşırı gergin geliyordu.

“Tamam,” dedi Linnéa. “Geliyorum.”

Linnéa, el fenerini Minu’nun evine doğru doğrulttu ve evin tam da hayal ettiği gibi görüldüğü sonucuna vardı. İki katlı, büyük bir villa.

Eğilmiş birkaç uzun ağaç, titizlikle düzenlenmiş bahçeyi koruyup kolluyordu. Yolum biraz ötesinde bir mopedin takırtısını duyduğunda olduğu yerde dondu kaldı. Bu sesi Ingrid’in ikinci el dükkânından ayrılırken duyduğunu düşündü. Biri onu takip mi ediyordu?

Yalnızca paranoya yapıyorsun, diye kendi kendini ikna etmeye çalıştı. Bırak.

Son bir nefes aldığı sigarasını kenara fırlattı, dış kapıya doğru yürüdü ve zile bastı.

“İçeri gel,” dedi Minu kapıyı açtığı anda.

Minu elinde dört kollu bir şamdan tutuyordu. Mum alevleri esen rüzgârda titreşiyorlardı.

Linnéa koridora girdi, leopar desenli sahte kürkünü üzerinden çıkardı ve diğer koyu renkli giysilerin arasına astı. Görünüşe bakılırsa Falk Karimi Ailesi'nin pek de neşeli bir giyim tarzı yoktu.

Minu onu, oturma odasına götürdü. Açık kahverengi bir çaydanlık takımı, şeker ve süt sehpanın üzerine konulmuştu. Bir tabağın üzerinde iki çeşit kurabiye duruyordu. Her yerde mumlar yanıyordu. Hiçbir durum açıkça Minu'nun bir çay daveti organize etmesinden daha tehlikeli olamazdı.

Linnéa koltuğa oturdu ve etrafına bakındı.

Her şey çok zevkli ve kusursuzdu. Böyle olması güzeldi ama aynı zamanda insanı geriyordu da.

Bu evde yaşayanların kişilikleri hakkında bir şey söyleyen tek şey muhtemelen kitaplardı.

Minu iki fincana çay koyuyordu.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi ve Linnéa'ya fincanını uzattı.

Minu da koltuğa oturdu ve sonrasında birbirlerine doğru döndüler.

"Vanessa'nın aniden senin sesini duyduğu anı hatırlıyor musun? Max'ı seni yemek salonunda esir aldığı zaman hani?"

"Evet," dedi Linnéa.

Fincanına uzandı, çayından küçük yudumlar aldı ve ne kadar gerildiğini göstermemeye çalıştı.

"Ama sen bunu yaptığını bilmiyordun değil mi?" dedi Minu. "Yani bir şekilde ona seslendiğini?"

"Hayır. Bunu neden soruyorsun?"

Minu dudağını ısırdı.

"Bu yine oldu. Geçen pazartesi. Gerçi bu sefer seni duyan bendim. Düşüncelerini yani."

Linnéa çayını neredeyse üzerine dökecekti.

"Bu imkânsız," dedi. "Hayal görmüş olmalısın."

Bu imkânsız, dedi tekrar kendi kendine.

İmkânsızdı değil mi? Bu yaşananlar Max ile olduğunda Linnéa o kadar umutsuzdu ki öleceğinden emindi.

"Söyleyeceklerim Vanessa hakkında," dedi Minu. "Sen düşünüyorsun

ki... O..."

Linnéa fincanım sehpanın üzerine pat diye öyle bir bıraktı ki çay kurabiyeye tabağını üzerine dökülüp kurabiyeleri ıslattı.

"Linnéa..." dedi Minu.

Linnéa ayağa kalktı kalbi öyle güçlü bir şekilde çarpıyordu ki kaburga kemiği her an parçalanabilirdi.

"Eve gitmek zorundayım," dedi Linnéa.

Demek bir insan diğerinin düşüncelerini okuduğunda böyle hissediliyordu. Onun büyü yeteneğini öğrendiklerinde diğerlerinin ne kadar kötü hissettiklerine şaşırılmamalıydı.

"Lütfen, gitme," dedi Minu. "Bunun hakkında konuşmak zorundayız."

"Hiçbir şey yapmak zorunda falan değiliz," dedi Linnéa ve koridora çıkarak karanlıkta kürk paltosunu aradı.

Minu onu yakaladı ve kolundan tuttu.

"Esasına bakarsan ben senin bunu yapmak zorunda olduğuna inanıyorum. Tam da geçen bahar bana siyah dumandan birilerine bahsetmek zorunda olduğumu söylediğin gibi. Ve haklıydın. Demek istediğim şu ki eğer benimle Vanessa hakkında konuşmak istemiyorsan, bunu anlarım, gerçekten. Ama en azından bunu başka birine anlat. İçinden tutmamalısın. Aksi takdirde bu durum aklını kurcalamaya devam edecek. Başında fokur fokur kaynayıp duracak."

Minu öyle hızlı konuşuyordu ki Linnéa onu güçlkle anlayabiliyordu.

"Belki gelecek sefer senin düşüncelerini duyan Vanessa olur," dedi Minu. "Onun bunu bu şekilde mi öğrenmesini istersin gerçekten?"

"Zaten bunu bilmesini istediğim falan yok!" diye tısladı Linnéa.

"Ama neden?"

"Hiç şansım yok da ondan!"

Kelimeler onların arasında, havada asılı kaldı. Karanlık koridora bir süre sessiz kaldılar.

"Tekrardan oturalım mı?" dedi Minu.

* * *

Minu fincanından son damlayı yudumladığında çay çoktan soğumuştü.

Minu, Linnéa'nın demin anlattığında herhangi bir tuhaflik olduğunu düşünmüyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Esasına bakılırdaki düşünmüyordu da. İşin tuhaf olanı Linnéa anlatacaklarını her ne pahasına olursa olsun anlatmıştı ve Minu, onun kendisine duyduğu bu sonsuz güvenle ne yapacağını bilmiyordu. İçinde bulundukları an, son derece hassas bir andı ve Minu, Linnéa'nın onun tuhaflığını yanlış anlamasından korkuyordu.

"Tüm bunları dinlemeye nasıl dayandın anlamıyorum," dedi Linnéa ve alnını ovaladı.

Minu'nun bakışlarıyla karşılaşmamaya çalışıyordu.

"Senden anlatmanı ben istedim," dedi Minu.

"Belki sorduğundan fazlasını anlattım," dedi Linnéa. "Sigara içmem lazım."

"Ben de seninle geliyorum."

Minu yanına bir kül tablası ve evin önündeki merdivenin üzerinde duran bir çift battaniye aldı. Tam oturmuşlardı ki sokak lambaları vızıldadı ve birkaç saniye sonra eskisi gibi etrafı aydınlatmaya başladılar.

Evin içindeki ışıklar da yandı, pencerelerden çimin üzerine ışıldayan dik-dörtgenler yayıldı.

Yeniden yerden yavaş yavaş sis yükselmeye başladı.

"İster misin?" dedi Linnéa sigara paketini Minu'nun önünde sallayarak.

"Hayır, sağ ol."

"Ben de zaten evet diyeceğini hiç düşünmemiştim," dedi Linnéa sırtarak.

"Terbiyeli ve iyi huylu olduğumu bana her seferinde hatırlattığın için teşekkür ederim," dedi Minu, onun gülümsemesine karşılık vererek.

Linnéa yaktığı sigarasından derin bir nefes çekti.

"O kadar da terbiyeli değilsin. Bir öğretmen baştan çıkardın."

"Evet, ama ben cezamı çektim," dedi Minu ve Linnéa güldü.

Birbirlerine bakıyorlardı. Minu'nun, Linnéa'ya duyduğu sıcaklık kendisini şaşırtıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Linnéa ciddi bir şekilde. "Bir şey söylediğin için."

"Âşık olmanın ve bunu kimseye söyleyememenin ne demek olduğunu biliyorum. Benden çok daha zevkli bir seçimin olduğu için mutlu olabilirsin ayrıca."

Linnéa yine güldü.

"Normalde seçimlerim berbattır aslında inan bana. Sen benim eski sevgiliymi görecektin. Akıllı birini buldum o da benden hoşlanmıyor. Tam benlik

bir durum. Âşık olmayı bırakmak benim için en iyisi olacak.”

“İyi şanslar,” dedi Minu dalga geçerek.

Ağzından öylece, çok doğal bir şekilde çıkmıştı ama aniden öteye bakma ihtiyacı hissetti.

İyi şanslar.

Şenlik yerindeki o sonbahar gününde Minu, Max’a âşık olmayı bırakacağını söylediğinde Rebecka da tam olarak böyle söylemişti. Aynı kelime, aynı ses tonu.

“Alo?” dedi Linnéa. “Nereye gittin?”

“Aklıma Rebecka geldi de,” dedi Minu.

Linnéa ona soru soran gözlerle baktı.

“Onu tanıyamadığım için üzgünüm,” dedi Linnéa. “Senin de Elias’ı hiç bir zaman tanımaman üzücü. Seni tanısaydı senden hoşlanırdı.”

Bu, birinin Linnéa’dan alabileceği en güzel iltifat olmalıydı.

“Onu tanıdım,” dedi Minu. “Yalnızca birkaç saniye. Onu Max’tan kurtarıldığımda.”

Linnéa başını evet anlamında salladı.”

Minu, Elias’ın küçüklüğünü, onunla ilkokula gittiği yılları düşündü. Onu hayal meyal hatırlıyordu. Açık sarı saçları, o hayatı boyunca koruduğu her zamanki ihtiyatlı bakışı.

Linnéa sigarasını söndürdü ve ayağa kalktı.

“Şimdi eve gitmek zorundayım.”

Omuzlarındaki örtüyü ikiye katladı ve Minu’ya uzattı.

“Vanessa’nın ne hissettiğini konusunda gerçekten emin misin?” dedi Minu. “Senden çok hoşlanıyormuş gibi bir hâli var.”

“Arkadaş olarak, evet. Belki fark etmemişsindir ama Vanessa erkeklerden çok hoşlanıyor.”

“Belki de henüz yalnızca anlamamıştır.”

“Ben aslında herhangi bir şey umut etmiyorum,” dedi Linnéa. “Çünkü o zaman canım daha çok yanıyor.”

Minu başını evet anlamında salladı. Linnéa’nın tam olarak ne demek istediğini biliyordu ama onun Vanessa hakkında düşündüklerinde haklı olduğundan hiç emin değildi.

51

Linnéa, apartman bloklarına geldiğinde öyle yorgundu ki neredeyse uyurgezer gibiydi.

Kötü bir yorgunluk değildi bu ama. İçinin rahatladığını hissediyordu. Vanessa için beslediği duyguları gizli tutmanın ne kadar ağır olduğunu ilk kez şimdi hissediyordu.

Yarısı sis tarafından yutulmuş olan Linnéa'nın evi, sanki bulutların arasına doğru dimdik uzanıyordu. Mahallede bir yerlerde bir parti veriliyordu. Yüksek sesle bangırdayan müzik sert ve agresifti. Apartmanlar arasında yankılanan müzik, Linnéa kendi apartmanına doğru yaklaştıkça daha net bir şekilde duyuluyordu. Çalan müziğin ne olduğunu ayırt bile edebiliyordu şimdi, bu Elias'ın sevdiği bir şarkıydı.

Apartman kapısının önüne geldiğinde yukarısında bir yerlerde kırılan bir camın sesini duydu. Gökten cam kıymıkları yağıyordu. Başını kollarıyla korudu ve en büyük cam parçaları tam yanına düştü.

Bunlar Diana'nın ona takmasına sebep olan geri zekâlılar olmalıydı.

Linnéa apartmanın giriş kapısının ittirdi. Tüm merdiven boşluğunu dolduran müzik Linnéa asansörün içine girerken duvarların arasında titreşiyordu.

Asansör yavaşça yukarı çıkmaya başladı. Geçtiği her katta asansör penceresinden dışarıya baktı ve kendisine partinin nerede olduğunu gösterecek bir ipucu aradı.

Müzik gitgide daha da fazla duyuluyordu. Apartmanın üzerine inen sert bir çekiç etkisi yaratan müzik onun kalbinin de hızla çarpmasına yol açıyordu.

Altıncı ve yedinci katı geride bırakan asansör sekizinci kata çıktığında ona doğru âdeta kükremeye başlayan müziğin nereden geldiğini anladı.

Evinde birileri vardı.

Korkmuyordu bile. Öfkesi çok güçlüydü. Asansör bir basınçla durdu ve otomatik kilit mandalı tıkırdamaya başladı. Linnéa asansör kapısını öyle bir itti ki kapı âdeta uçtu. Merdiven boşluğuna koştu.

Müzik kesinlikle onun dairesinden geliyordu. Kapı kolunu aşağıya indirdi ama kapı kilitliydi. El çantasının içinden anahtarlarını çıkardı ve titreyen ellerle kapı açmaya çalıştı.

Koridora girdi. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki kulaklarını acıtıyordu.

Yerde duran bir şeye takıldı, pis bir alkol kokusu hissetti ve oturma odasına doğru yürümeye devam etti.

Tüm koltuğun üzerinde büyük kesikler vardı, yırtıkların altından koltuğun sarı-beyaz döşemesi görünüyordu ve duvarlardan aşağı fırlatılmış tüm resimleri yırtılarak ve buruş buruş edilerek ciddi şekilde tahrip edilmişti. Kan kırmızısı lambanın ışığında, kırık pencerelerin önünde, elinde bir beysbol sopası ile Erik duruyordu.

Erik.

Cam kıymıkları uzun kollu siyah tişörtünün üzerinde parıldayan Erik dosdoğru ona bakıyordu.

Seni lanet olasıca sürtüük.

Erik'in düşüncesindeki nefret Linnéa'yı felç ediyor, öfkesini korkuya çeviriyordu.

Şimdiyse Linnéa diğer iki, hayır üç kişinin de yatak odasından ve mutfaktan dışarı çıktığını görüyordu. Kevin ona boş ve hatta şok olmuş gibi bir ifade ile bakıyordu. Robin ve Rickard yüzlerine hırsız maskesi geçiriyorlardı ama Linnéa onları çoktan görmüştü ve onlar da bunu biliyordu. Panik dolu düşünceleri Linnéa'nın başının içine yansıyor.

Hangi cehennemden geldi ki?

Şimdi bittik. Cehennem olası, çok kötü olacak.

Bunu çözmek zorundayız... Çözmek zorundayız...

Maskeleri yüzümüzde tutacaktık, temkinli olmalıydım, neden beni hiçbir zaman dinlemiyorlar ki sanki...

Erik elindeki beysbol sopasını daha sert bir şekilde kavradı ve Linnéa'ya doğru gülümsedi. Kevin'in korkusunu da neredeyse kendi korkusu kadar belirgindi.

Hayır, hayır, hayır iyice aklını kaçırdı...

Rickard bağırarak bir şeyler söyledi ama Erik maskesini yüzüne çekerek Linnéa'nın üzerine yürüdü. Felç peşini bırakmıyordu. Panik tüm bedenini tuttuğursa bile kaskatı donmuş bir şekilde hiçbir yere kıvıldamıyordu. Robin'in bakışlarıyla karşılaştı ve onun Erik'in tarafında olmaya nasıl karar verdiğini gördü.

Başka bir seçimimiz yok. Lanet olasıca başka bir seçimimiz yok.

Erik beysbol sopasını havaya kaldırdı ve dünya yine dönmeye başladı. En

sonunda, en sonunda, en sonunda. Bedeni üzerindeki kontrolü yeniden kazandı.

Linnéa koşarak dairesinden dışarı çıktı, aceleyle merdivenlere fırlamadan önce kapıyı kilitledi, hâlâ anahtar deliğinin üzerinde olan anahtarı çevirdi.

Kilit içeriden zor açılıyordu bu ona birkaç saniye kazandıracaktı.

Aceleyle, bir seferinde iki basamak atlayarak merdivenlerden aşağıya iniyor, kayıp düşmemek için bir eliyle merdiven tırabzanına sıkıca tutunuyordu.

Müzik kükremeye devam ediyor, adımları betona vurdukça yankılanıyor, yakınlarında birinin olup olmadığını duyamıyordu. Ama aniden Erik'in düşünceleri oradaydı.

Kaçamayacak!

Üçüncü kat. İkinci kat. Birinci kat. Sırtına bir tekme savrulması, kürek kemiklerinin arasından ittirilmesi, kafasına bir beysbol sopası darbesi alması an meselesiydi.

Bu düşünce onun o kadar paniklemesine yol açmıştı ki merdivenin son basamağından tek bir sıçrayışta zıpladığında çizmelerinin tabanları yeşil beton zemine gürültülü bir şekilde çarptı, sendeledi ve çantasını düşürdü.

...seni öldüreceğim lanet olasıca sürtük, lanet olasıca, seni öldüreceğim...

Kendini apartmanın giriş kapısına doğru attı ve koşarak soğuk ve sisli gecenin içine daldı. Şimdi arkasında onların adımlarının sesini duyuyordu.

Adrenalin damarlarında akan bir benzin gibiydi ve hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyordu.

Robin her şeyin raydan tamamen çıktığını ve bundan sonra asla Erik'i dinlememesi gerektiğini düşünüyordu. Onun söylediği şeyleri asla yapmaması, asla...

Korkuyordu, onu yakalasalar da yakalamasalar da olacıklardan korkuyordu.

Dikkatini yalnızca avına vermiş olan Erik, düşünmeyi tamamen bırakmıştı.

Storvalls Parkı'nın ıslak çimleri üzerinde koşan Linnéa sisin kendisini saklamasını umuyordu. Robin onun arkasında sağ çaprazında bir yerlerde, Erik ise solunda bir yerlerde duruyordu.

Parktan çıktı ve Engelsfors'un ıssız sokakları boyunca koşmaya devam etti.

"Seni lanet... Sürtük," diye kesik kesik soluyordu Linnéa'yı kovalayan

Erik. Sesi yakından geliyordu. Çok yakından.

"Yardım edin!"

Linnéa ciğerlerinde neredeyse hiç hava kalmamasına rağmen bağıırıyordu.

Kimse cevap vermiyordu. Engelsfors, olanları kayıtsızca izleyen sessiz bir varlıktı. Ayrıca cep telefonu da düşürdüğü çantasının içinde kalmıştı.

Yine bağırdı ama bu sefer ağzından tek kelime çıkmadı. Bir dairenin içinden gelen televizyon ışığını görüyordu ama o bağırdığında kimse cama çıkmadı. İleri, daha ileri koşmak zorundaydı.

Anna-Karin'in evi buradan o kadar da uzak değildi ancak eğer koşmaya devam etmeze Robin onun yolunu kolaylıkla kesebilirdi. Ayrıca diyelim ki oraya gitmeyi başardı... Ya apartmanın giriş kapısı kilitliyse?

Tek alternatif dosdoğru ileri koşmaktı.

Ağzına kan tadı geliyordu.

Linnéa koşuyordu.

* * *

Anna-Karin odasında, yatağının üzerinde oturuyordu. Altındaki yatak minderinin yumuşaklığını hissediyordu. Pijamasının lastiği belini sıkıyordu ama tilkinin gözleriyle görüyordu.

Sisin korunmasına sığınarak köşkün aydınlatılmış ön tarafına doğru yaklaşmaya cesaret etmişlerdi.

Çakıl yolun üzerine birkaç araba park etmişti. Son günlerde yabancılar buraya doğru sürekli bir akış içerisindeydiler. Anna-Karin panjurların arkasında, içeride olup bitenleri keşke görebilseydi.

Anna-Karin, tilkinin tarla farelerinin sürekli farkında olduğunu hissediyordu. Uzaktaki budanmamış otların etrafında bir yerlerdeydiler. Onları avlama isteği öylesine kuvvetliydi ki Anna-Karin onları kendisi avlamak istiyormuş gibi hissediyordu.

Sonra, diye söz verdi. *Sonra*.

Tilki Anna-Karin'in sözünü dinleyerek olduğu yerde kaldı.

Kapılar açıldı ve Viktor evin önündeki merdivene doğru yürüdü.

Bahçeye indi. Çakıla doğru bir tekme savurdu, eğildi ve ayakkabılarını inceledi.

Sanki tilkinin hassas kulaklarının bile algılamadığı bir şey duymuş gibi aniden doğruldu. Viktor gözlerini kapadı, yeniden içeri girmeden önce

kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu, arkasından kapıyı kapattı.

Her şey sakindi yeniden.

Anna-Karin tilkinin patilerinin üzerinde tıpış tıpış yürüyerek akşam yemeğini avlamasına izin verdi.

* * *

Linnéa kalp krizi geçireceğinden emindi. Kalbinin bu kadar uzun süre bu denli hızlı çarpması mümkün değildi. Köprü payandasına dayandı, ağzını iki eliyle bastırdı, oksijen için çılgık atan bedenine rağmen elinden geldiğince sessiz nefes almaya çalıştı. Duyulun tek ses kanaldan gelen çağıldamalardı. Erik ve Robin'in düşüncelerini artık algılayamıyordu ve onları bulmaya çalışmak için yeterince gücü yoktu. Tüm enerjisini kendisini ayakta tutmak için kullanıyordu.

Başının üzerinde Kanal köprüsünün yeşile boyanmış metal kısmı uzanıyordu. Sis içinde kanalın diğer tarafında bulunan köşkten gelen ışıkları görüyordu.

Belki oraya kadar gidebilir, düşmanlarından koruma isteyebilirdi.

Kanal köprüsü aydınlatılmıştı ancak sis de gittikçe yoğunlaşmıştı. Linnéa'nın tüm bedeni titriyordu

Bayılacak diye ölesiye korkuyordu. Eğer onu burada bulurlarsa hiç şansı yoktu.

Son bir kez etrafına bakındı ve dikkatini yoğunlaştırarak karanlığı dinledi. Sonrasında kendine birkaç derin nefes alma hakkı tanıdı ve yokuş yukarı tırmanmaya başladı. Çalılığın içinden geçerken ince dallar yüzünü çiziyordu. Çizmelerinin altındaki zemin ıslak ve kaygandı. Toprak ve nem kokuyordu.

Kendini yukarı itirmek için kullandığı kolları gerginlikten titriyordu. Titrek bacaklarının üzerinde yükseldi, sokak lambalarından yayılan kirli sarı ışığın altında çömelerek durdu.

Köprüyü koşarak geçtikten sonra doğrudan ışığa doğru ilerledi.

Ayaklarının altındaki hafif yamaç düzleştğinde tepeye geldiğini anladı. Yolu yaralamıştı. Dayanmak zorundaydı. Bunu yapmak zorundaydı.

Hızlı! Lanet olasıca hızlı!

Linnéa başında bu düşüncayı duyunca hemen durdu. Arkasını döndü ve sis içinde bir silüetin kendisine doğru yaklaştığını gördü. Beysbol sopası

hâlâ Erik'in elindeydi.

Çok pis yakalandın!

Arkasını döndü ve köprünün öbür ucundaki karanlıktan çıkan başka bir figür gördü. Robin. Linnéa onun nefes alış verişlerini olduğu yerden duyabiliyordu. Robin artık koşmuyordu. Erik ne kadar sakinse o da o kadar sakin. Hiç aceleleri yoktu çünkü onun bir yere kaçamayacağını biliyorlardı.

Siyah hırsız maskelerinin içindeki deliklerden görünen gözler Linnéa'ya doğru parlıyordu. Piçler. Ödlek piçler. Ne kadar korkmuş olduğunu onlara göstermeyecekti.

“Merhaba,” dedi Erik.

“Cehenneme git,” dedi Linnéa.

Erik güldü ve beysbol sopasını yerin üzerinde sürüklüyordu. Asfalt üzerinde gürtlü bir şekilde takırdayan sopa, zemin üzerindeki engebelerde sekiyor, zıplıyordu.

“Böyle olsun istememiştik,” dedi Erik. “Sen eve o kadar erken gelmeyecektin. Biz kaltakların geceleri çalıştığını zannediyorduk. Ama önemli değil yani. Böylesi *daha iyi*.”

Bir yanında Erik, diğer yanında Rickard duruyordu. Linnéa yolun diğer tarafına geçmek için koşmayı denedi ama Robin onu yakaladı. Onu kollarından sıkıca tuttu sonra da köprü tırabzanlarında durup, bekleyen Erik'e bıraktı.

“Kahretsin, ne kadar üzgünsün Linnéa,” dedi Erik. “Oysaki ben senin eğlendiğini sanıyordum.”

Erik onun saçın perçemini tuttuğunda Linnéa bağırmaya başladı. Gözleri acıdan yaşlarla doldu. Erik onun başını geriye doğru eğdi ve bakışlarıyla karşılaştı.

“Şimdi korktun mu?”

“Hayır.”

Linnéa bağlamak istemiyordu ama Erik onun saçını yine çektiğinde duyduğu acı çok güçlüydü.

Yalnızca bitsin, yalnızca bitsin, yalnızca bitsin

“Bırak beni Robin,” dedi Linnéa boğuk bir sesle. “Bırak beni lütfen Robin...”

Linnéa yalvarmaktan nefret ediyordu ama Robin tereddüt ediyordu. Bunu gören Erik beysbol sopasını yukarı kaldırdı.

“Atla,” dedi Erik başını köprünün tırabzanlarına doğru titreterek.

* * *

Rüyasında beyaz bir ışık yanan Anna-Karin yatakta doğruldu.

Yine tilkiyle birlikteydi. Tilki kanal boyunca koşuyordu ve tüm dikkati köprünün üzerindeydi. Köprünün üzerinde üç figür duruyordu, onları aydınlatan sokak lambaları kuvvetliler kuvvetli olmasına ama karanlıkta kim oldukları seçilemiyordu. Derken tilkinin kulakları onların seslerini duydu.

“Atla,” dedi içlerinden bir tanesi ve Anna-Karin, bunun Erik olduğunu hemen anladı.”Yoksa biz seni atarız.”

“Hadi ama bak ciddiyiz,” dedi bir diğeri.

Robin.

“Hadi ama bak ciddiyiz,” diye Robin’in taklidini yaptı Erik. “Bir kerecik erkek ol. Sen de bu sürtükten en azından benim kadar nefret ediyorsun.”

“Bırak beni Robin, lütfen Robin,” diye Linnéa’nın yalvarışı duyuldu.

Linnéa.

Anna-Karin yatağından fırladı. Polisi aramalı, bu olanı durdurmalıydı. Dağınıklığın ortasında duran cep telefonuna uzandı. Ya konuşmanın nereden yapıldığını takip ederlerse? O kadar uzakta olan bir şeyi bulunduğu yerden görmesini nasıl açıklayabilirdi? Ya ona inanmazlarsa?

“Atla, dedim sana,” dedi Erik. “Siz psikopatlar zaten intihar etmek istemiyor musunuz? Al sana bir şans işte!”

Erik havada bir şey savuruyor ve Linnéa bağıyordu.

Anna-Karin geceliğinin üzerine kot pantolonunu çekti, ayaklarına yıpranmış jimnastik ayakkabılarını geçirdiği sırada Erik, Linnéa’yı Robin’in yanından çekip alarak köprünün tırabzanlarına bastırdı.

“Aslında önce biri seni cezalandırmak için sikkeliydi ama AIDS kapmak istemiyoruz.”

Anna-Karin Erik’in ne yaptığını görmüyordu ama Linnéa yine bağıyordu.

“Atlıyorum! Söylediğinizi yapıyorum!”

“Kahretsin, Erik...” dedi Robin.

Öyleyse ona yardım et, diye düşündü Anna-Karin. Yardım et ona!

Anna-Karin aceleyle apartmandan çıkarak meydana doğru koştu.

Pozitif Engelsfors Merkezi’nin ışıkları yanıyordu ama içeride kimseyi

görmedi. Telefon kulübesi tam köşede duruyordu. Hızlıca ahizeye uzandı. Kanala giden yolun yarısını gelmişti. Telefonun tuşlarını görebilmesi için gözlerini birkaç kez ısıldatması gerekti.

Kesik kesik ağlayarak hıçkıran Linnéa, bir bacağına tırabzanın üzerine attı.

“Lütfen,” dedi Linnéa, Robin’e bakarak ama o başını öteye çevirdi.

“Yalnızca yap,” dedi Robin kısık bir sesle.

“Evet, Linnéa. Yalnızca yap,” dedi Erik.

Linnéa diğer bacağına da tırabzanın üzerinden geçirdi. Artık köprünün dışında bulunan Linnéa tırabzanlara sıkıca tutunuyordu.

Ahizede, “Acil Durum Hattı” diyen bir kadın sesi duyuldu ve Anna-Karin neredeyse bağıırıyordu:

“Engelsfors’taki Kanal köprüsüne birini yollamalısınız! Erik Forslund ve Robin Zetterqvist... Linnéa Wahlin’i öldürüyor!”

* * *

Linnéa siyah suya doğru bir bakış attı.

Suya düştüğünde hayatta kalsa bile soğuğa karşı şansı yoktu.

Başını kaldırıp Erik ve Robin’e baktı. Hayatının sonunda görmesi gereken insanların onlar olmasından nefret ediyordu ama kendini onların gözlerinin içine bakmaya zorladı.

Ve sonra da atladı.

Elias’ın öteki tarafta olmasını ve kendisini karşılaşmasını umuyordu.

Tek pişman olduğu şey, hissettiklerini Vanessa’ya hiçbir zaman anlatmamış olmasıydı.

Bundan neden bu kadar korktum ki, diye düşündü.

Linnéa’nın bedeni su ile karşılaştığında büyük bir şok hâlinde gelen şok, tüm düşüncelerini patlattı.

Sonrasında su yüzeyinden derine dalarak karanlık ve sessizlik içinde gözden kayboldu.

52

Vanessa rüya görüyordu ve bunu biliyordu. Yine de tüm gördükleri çok gerçektir.

Linnéa'nın evini bulmaya çalışıyordu ve bilmediği sokaklarda kayboluyordu. Linnéa'yı veya diğer Seçilmişler'den birini hatta Wille'yi aramaya çalışıyordu ama tüm numaralar cep telefonundan silinmişti. Tek bir numaray bile hatırlamıyordu.

Ve bir şey, yeri sallıyordu.

Sanki aşağıda, derinlerde bir yerlerde bir şey yukarı çıkmaya çalışıyordu. Sanki kaya katmanlarını tek tek kırarak asfaltı parçalamaya çalışıyordu.

Vanessa uyandı. Yatağın altında, yerde titreyen cep telefonuna uzandı.

"Alo," diye cevap verdi Vanessa.

"Bir şey oldu," dedi Anna-Karin duygusal bir sesle.

Vanessa sisin içinde mavi ışıkları gördü. Kanal köprüsünün üzerinde sesizce yanıp sönüyorlardı. Ortalık insanla doluydu. Herkes üniformalıydı. Yangın söndürücüler. Polisler. Sağlık personeli. El fenerlerinden yayılan ışık huzmeleri kumsal boyunca, karanlığın içerisine oraya buraya hareket ediyorlardı ve köprünün üzerindeki büyük bir radar ışığı su yüzeyini tarıyordu.

Vanessa, Minu ve Anna-Karin'i de yolda görünce daha da hızlı koşmaya başladı.

"Nerede o?" dedi Vanessa onların yanına geldiğinde.

"Bilmiyoruz," dedi Anna-Karin sessizce.

Minu da tek kelime etmeden başını iki yana salladı.

"Onun enerjisini hissetmeye çalışmıştım," diye devam etti Anna-Karin.

"Ama... Onu bulamadım."

"İda peki? İda nerede?" dedi Vanessa. "Belki o..."

"Cep telefonunu kapatmış," diye araya girdi Minu. "Ona ulaşmaya çalıştık ama..."

"Yeniden deneyin öyleyse!"

"Boşuna," dedi Minu ama yine de cep telefonuyla onu tekrar aradı. Telefonu kulağa götürmesiyle indirmesi neredeyse bir oldu. "Telesekretere bağlanıyorum yalnızca."

Vanessa gözlerini kapadı ve kendini diğerlerinin enerjisini hissedecek bir duruma getirdi. Anna-Karin ve Minu'yu net bir şekilde hissediyor ama etraflarını saran Linnéa'ya dair en ufak bir iz elde edemiyordu.

Büyük denemeleri yaptıklarında en önce ve kolay bir şekilde hissettiği Linnéa'yı şimdi bulamıyordu.

Eğer Linnéa'yı hissedemiyorsa demek ki o burada değildi.

Ya da belki de yalnızca bedeni kalmıştı geriye.

Vanessa gözlerini açtı. Linnéa'nın soluk mavi yüzü ve suyun derinliklerinde dalgalanan siyah saçlarından oluşan fantezileri aklından çıkarmaya çalıştı.

Şimdi Linnéa'nın hatırı için güçlü olmalıydı.

Bir umut, bir şans bulundukça kendi kendinin dağılmasına izin vermemeliydi.

Eğer Linnéa kanaldan çıkmayı başardıysa kesin ıpsıslaktı ve donuyordu. Onu bulmak zorundaydılar. Onu şimdi bulmak zorundaydılar.

Vanessa köprüye doğru baktı. Nicke ortalarda görünmüyordu. Ama polis arabasının yanında koyu saçlı ve üniformalı bir kadın duruyordu. Paula.

"Ne kadarını biliyorlar?" dedi Vanessa. "Onlarla konuştunuz mu?"

"Hayır," dedi Minu. "Olanları bir tilkinin gördüğünü söyleyemeyiz herhâlde."

Anna-Karin anonim bir şekilde aradı. Ama suya itilenin Linnéa bunu yapanınsa... Erik ve Robin olduğunu söyledi."

Onların yalnızca isimlerini duymak Vanessa'ya kendinin kusacak gibi hissettirdi.

"Onları öldürmek istiyorum," dedi Vanessa ifadesiz bir sesle. "Onları öldüreceğim."

Minu cevap vermiyordu. Bir saniye tereddüt ettiği görüldü, ardından kollarını Vanessa'nın etrafına geçirerek onu tutmaya çalıştı.

Söyledikleri aniden verilmiş bir tepkinin ürünüydü. İçinde karşı konulamaz bir her şeyden vazgeçme isteği duyuyordu ve Minu'nun onu tutmasından kurtuldu.

"Yapamam," dedi Vanessa. "Yapamam... Linnéa gerçekten ölmüş gibi hissediyorum eğer ben..."

Sessizleşti.

"Anlıyorum," dedi Minu.

Vanessa yeniden polis arabasına doğru baktı.

"Burada bekleyin," dedi Minu ve Anna-Karin cevap bile vermeden yanlarından ayrıldı.

Paula onu gördü ama görünüşe bakılırsa onun kim olduğunu bilmiyordu.

“Onu buldunuz mu?” dedi Vanessa.

“Hayır, ben... Yalnızca bir kızın suya düştüğünü duydum. Onun şansı...”

Vanessa sorusunu tamamlayamadı.

“Yangın departmanından sualtı arama kurtarma ekibinin gelmesini bekliyoruz ama buraya gelmeleri zaman alacak. Onu karada arama çalışmalarımız da sürüyor. Karada bir yere çıktığını ümit ediyoruz,” dedi Paula. “Pes etmeyeceğiz ve arama çalışmalarına devam edeceğiz.”

Paula’nın ses tonu, bu sözlerini yansıtır nitelikte değildi. Vanessa kanala, aşağıdaki siyah ve soğuk suya baktı.

Çıglık atmak istiyordu. Bu kâbus bozulana kadar, yeniden gerçekliğe, Linnéa’nın güven içinde yaşadığı ve iyi olduğu bir gerçekliğe dönene kadar çıglık atmak istiyordu.

Çünkü bu bir kâbus olmalıydı değil mi? Linnéa iyi olmak *zorundaydı*.

Yaşadıkları her şeyden sonra Erik Forslund ve Robin Zetterqvist...

Vanessa arkasını döndü. Olduğu yere çöküp kalmamak için tüm dikkatini adımlarını saymaya veriyor, her seferde tek bir adım atıyordu.

“Ne diyorlar?” dedi Minu, Vanessa onlara doğru yaklaştığında.

Vanessa cevap veremiyordu. O çıglık göğsünde gitgide büyüyerek daha güçlü hâle geliyor, boğazını doldurmaya çalışıyordu.

Paltosunun cebinde çalan cep telefonuna uzandı.

Gizli numara.

“Alo?” dedi Vanessa.

İçinde bulundukları zaman gerilerek sonsuzluk kadar uzun bir saniyeye dönüşüyordu sanki.

“Benim,” dedi Linnéa.

Vanessa’nın ağzından tek kelime çıkmıyordu.

“Alo? Vanessa?”

“Neredesin?” diye çıkabildi ağzından en sonunda.

“Henüz eve geldim.”

“Sandım ki sen...” diye hıçkırdı Vanessa. “Sandım ki sen...”

Minu onun paltosunu çeğiştiriyordu.

“O mu?” diye fısıldadı ve Vanessa başını evet anlamında salladı.

“Sen nasıl...” diye başladı Linnéa.

“Anna-Karin’in tilkisi olanları görmüş,” dedi Vanessa. “Herkes seni arı-

yor. Yaşadığın için çok mutluyum. Ben..." A laması o kadar güçlüydü ki yere çöktü. "İyi olduğundan emin misin gerçekten?"

"Evet," dedi Linn a sesi titreyerek. "İyiyim. Vanessa... Özür dilerim. Bil-di inizi bilmiyordum. Hemen aramalıydım ama..."

Vanessa o kadar fazla a lıyordu ki daha fazla konu amayacaktı. Telefonu konuşmaya devam edecek olan Minu'ya uzattı.

Linn a yaşıyordu. O yaşıyordu.

53

Linn a, Viktor'a cep telefonunu uzattı. O  nde, Viktor arkada dairesinden içeri girdiler.

Koridordaki cam kırıkları ayakkabılarının altında çatırdayan Linn a oturma odasına doğru yürümeye devam etti ve etrafına bakındı.

S k lm   posterler kırık camlardan gelen rüzgârda hı ırdıyorlardı.

Elias'ın verdiği haçı kırarak iki parça hâline getirmişlerdi. Siyah porselen panter kafası parçalanmış bir şekilde yerde duruyordu. Yatak odasına girdi. Yata ın minderi devrilmiş, yerde duruyordu. Giysiler dolaplarının içinden kabaca çekilerek odanın saçma soluna fırlatılmıştı.

Yine g r n  e bakılırsa biri, Ulf ve Tina'dan aldığı dizüstü bilgisayarın üzerine basmıştı.

İçi açılmış olan dikiş makinesine sistematik olarak zarar verilmişti. Hatıra kutularının içindeki her şey yerde dağınık bir şekilde duruyordu. Fotoğraflar, mektuplar, yadig rlar. Tüm geçmişi ters yüz edilmiş, lime lime edilmiş, de ilmiş ve mahvedilmişti.

Ama yaşıyordu.

Siyah suyun içine battı ında ona bir şey olmuştu.

Kol ve bacaklarına kramplar girmiş, akıntı onu uzaklara taşımıştı.

Bedeni yaşam mücadelesi vermişti. Soluma refleksi o kadar kuvvetliydi ki az daha ağzını açarak ci erlerine su alacaktı.

Ama bunun yerine içinde yeni bir şey gelişti.

Linn a daha önceden suyu dondurarak veya buharla tırarak etkilemeyi denemi  ancak bu hiçbir zaman i e yaramamıştı. Ama kanaldayken bed-

ninden yükselerek dışarı akmaya başlayan bir enerji onun etrafında koruyucu ve sıcak bir perde oluşturdu. Büyülü bir mayo gibiydi bu perde.

Aniden bacaklarını kıvıltatabilmeye başladı. Bir kulaç attı. Sanki bir şey onu yukarı doğru çekti ve âdeta batmamak için yaratılmış bir şişe mantarı gibi yüzeye doğru fırladı.

Su yüzeyine ulaşır serin gece havasını içine çektiğinde tüm bedenini bir endorfin seli aldı. Soğuk, ıslak yüzünün üzerinde buzdan bir örtü kesilmiş parmaklarını, birer pençe gibi kullanarak tırmanıyordu tepeye.

Sonunda asfalt yola ulaştı.

Kusana dek öksürdü. Aldığı her nefeste ciğerlerinde buzdan bin iğne hissediyordu sanki.

Dik tepeye tırmanırken içleri suyla dolmuş ağır çizmeleri ıslak çamura karşı kayıyordu.

Onu uyandıran Viktor'un düşüncesi olmuştu.

Linnéa? Ne oldu?

Linnéa gözlerini açtı ama gördüğü şeyler kendisine bir anlam ifade etmedi.

Kenarda yatıyordu. Tek gördüğü şey asfalt ve kendisine göre tamamen yanlış bir açıda duran kot pantolonlu iki bacak.

Viktor aşağı eğildi ve onu paltosuyla sardı. Sonrasında onun o buz gibi olmuş ellerini tuttu.

Linnéa, Viktor'un büyüünün içine aktığım, ıslak giysi ve saçlarının etraflarında nasıl da buhara dönüştüğünü ve bariz bir şekilde nasıl kurumaya başladığını hissediyordu.

Gel.

Viktor onun ayağa kalkmasına yardımcı olup onu yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak köşkün önüne park ettiği arabasına kadar götürdü.

Onu şoför koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna bıraktı, kapıları kapadı ve üzerinde kırmızı ışık yanana dek ısıtıcının düğmesini döndürdü.

Linnéa, Viktor'un paltosuna sıkıca sarılıyordu. Yavaş yavaş gevşemeye başlayan bedenini sersemletici bir yorgunluk sarıyordu.

Ne oldu, diye sordu Viktor, Linnéa'nın başının içinde.

Beni atlamaya zorladılar, diye cevap verdi Linnéa bunu bu kadar kolay şekilde dile getirebilmesinin verdiği şaşkınlıkla.

Seni zorladılar mı? Kimler?

“Erik Forslund. Robin Zetterqvist.”

Güçlkle konuşuyordu. Viktor’un cep telefonunu çıkardığını gördüğünde oturduğu yerde doğrularak kendini uyanık kalmaya zorladı.

“Polisi arama,” dedi Linnéa.

“Elbette bunu yapmak zorundayız.”

“Kesin suç işledikleri anda başka bir yerde olduklarını söyleyecek, bir şekilde bunu kanıtlamaya çalışacaklar. Onların düşüncelerini okudum. Erik yakalanacağını bilse böyle bir şeyi yapmaya hayatta cesaret edemezdi.”

Viktor ihtiyatlı bir şekilde baktı.

“Polisin genelde kimlere inanmayı seçtiğini bilmelisin,” dedi Linnéa. “Benim gibilere hayatta inanmazlar. En azından bu şehirde.”

Viktor telefonunu kenara koydu.

“Bunu neden yaptılar?”

“Benden her zaman nefret ettiler,” dedi Linnéa. “Onlar farklı olan herkesten nefret ediyorlar. Şimdi de koca bir organizasyonun hepsi onların yanında. Başkası tarafından görevlendirildiklerinden tamamen eminim. Gerçi onlara bu kadar ileri gitmelerini söylememişlerdir.”

“Bunu arkasında kim olabilir ki peki?”

“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.”

Viktor direksiyonun üzerinde parmaklarıyla davul çalar gibi tempo tuttu.

“Polisi aramamamın gerçekten bir problem yaratmayacağından emin olmak için Alexander’i aramak zorundayım. Gerçi buna bir itirazı olacağını sanmıyorum çünkü Konsey büyü dünyası dışındaki toplumla karşı karşıya gelmekten olabildiğince kaçınmak gibi bir tutum içerisinde.”

“Yani biri, bir cadıyı öldürmeye çalıştığına olaya müdahale etmiyorsanız, öyle mi?” dedi Linnéa ve tam bu durumun yalnızca onlar için hiçbir önemi olmayan Seçilmişler için mi geçerli olduğunu soracaktı ki kendini durdurmayı başardı.

Viktor gözünün ucuyla ona bakıyordu.

“Burada bekle de sana kuru kıyafetler getireyim,” dedi Viktor. “Sonra da seni evine bırakırım.”

Ve Linnéa şimdi burada, savaş alanına dönmüş dairesinde kime ait olduklarını bilmediği kırıksık bir eşofman pantolon, bedenine göre aşırı bol

olan örgü bir kazak ve küçük jimnasrik ayakkabıları içinde duruyordu.

Linnéa gözlerini kapattı. Etrafındaki karışıklığı daha fazla görmek istemiyordu.

Muhtemelen polis her an gelebilirdi ve Diana yarın her şeyi öğrenecekti. O vakit evden çıkartılacak olan Linnéa'nın dairesi elinden alınacaktı. Bunlar hep Helena'nın planı mıydı? Tüm bu zaman boyunca ona tuzak mı kurmuştu? Kesin bu işte onun parmağı vardı.

Ama Linnéa bu kadar kolay pes etmeyi düşünmüyordu. Yeniden gözlerini açtı ve odanın içinde oraya buraya savrulmuş olan bira tenekelerini toplamaya başladı. Erik'in beysbol sopası ile vurduğu uyluğu acıyla sızlıyordu. Arabanın içinde kıyafetlerini değiştirirken büyük ve kırmızı bir izin yayıldığını görmüştü.

Erik. Robin.

Arabanın içindeyken tuhaf bir şekilde açık ve kendine hâkimdi. Şimdiyse korkunun, yavaş yavaş yeniden yaklaştığını kaygan ve kuvvetli parmaklarıyla boğazını sıkıtiğini hissediyordu.

Yere çöktü. Panik gümbürdeye gümbürdeye geliyordu ve yine yere düşecek gibi hissetti.

Erik onun hayatını mahvetmeyi istemişti ve bunu başarmıştı da.

"Linnéa?" dedi Viktor.

Linnéa kendisini ters yüz ederek derisinin dışına çıkmayı istiyordu.

Nefes al... Nefes ver... Nefes al...

Viktor onun yanı başında yere çöktü ve elini omzuna koydu.

"Linnéa?"

Panik bedeninden yavaş yavaş geri çekilip azalırken tüm dikkatini Viktor'a veriyordu. O kendisine bakarken kontrolden çıkarak aklını kaçırmak istemiyordu.

Beni mahvedemezsiniz, beni mahvedemezsiniz...

Viktor'un alnını nasıl kırıştırdığını gördü ve onun düşüncelerini okuması gerektiğini fark etti.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bir post-travmatik stres nöbeti, hepsi bu."

Viktor doğruldu ona elini uzatarak ayakları üzerinde durabilmesi için yardım etti.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır, ben hallederim.”

Viktor ona soru soran gözlerle baktı.

“Umarım bunu bir çeşit kan davası hâline getirmeyi planlamıyordursun,” dedi Viktor.

Linnéa böyle bir şeyi düşünmemiştii bile.

Tüm enerjisini ayakta kalmaya, dairesini elinde tutabilmek için çözüm yolları bulmaya harcıyordu. Erik ve Robin’in bu yaptıklarının yanlarına kalmamasını istediğini biliyordu ama bunun nasıl olacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

“Konsey hiçbir yaptırımda bulunamaz,” diye devam etti Viktor. “Alexander benden bunu vurgulamamı istedi.”

Linnéa’nın aklına Minu’nun geçen sonbahar kimya dersinde olanları anlatması geldi. Küçük ve önemsiz bir şey için Kevin’in canını yakan Viktor’un ta kendisiydi.

“Ve sen her zaman onların sana öğrettikleri gibi yaşıyorsun öyle mi?” dedi Linnéa.

Bakışlarını kaçırın Viktor ayakkabısının ucuyla kırık bir keramik kâseyi hafifçe ittiriyordu.

“Alexander, Konsey’in hadiseyi araştıracağını söyledi. Yasağa rağmen büyü kullandığın için senden şikâyetçi olmayacağız. Ne yaptıysan bilinçsiz bir şekilde yaptın ve amacın hayatta kalmaktı.”

Linnéa ona yalnızca bakıyordu.

Viktor aşağı eğilerek kırık kâseyi yerden aldı. Kâsenin üzerinde duran kâğıdın ne olduğunu Linnéa şimdi görebiliyordu. Bu onun çizdiği resimlerden biriydi. Viktor resmi eline aldı ve uzun bir süre inceledi.

“Onu kâğıt üzerine dökmeyi gerçekten başarmışsın,” dedi Viktor.

“Belki artık gitmelisin,” dedi Linnéa ve kâğıdı onun elinden alarak kendi cebine koydu.

Onu koridora kadar geçirdi, anahtar deliğindeki kilidi çevirdi ve kapıyı açtı. Asansör yavaşça yukarı doğru çıkıyordu.

“Kendine dikkat et,” dedi Viktor.

“Yardımanın için teşekkür ederim.”

Viktor başını evet anlamında salladı, merdivenlerin aşağısında gözden kayboldu.

Linnéa, Vanessa'nın enerjisinin havada titreştiğini hissediyordu. Asansör yukarı doğru çıktıkça daha da yaklaşıyordu. Onun enerjisinin ardında daha az olmak üzere Anna-Karin ve Minu'nun enerjisini de hissediyordu.

Asansör kapısı açıldığında Vanessa koşarak dışarı çıktı. Linnéa'nın boynuna sarıldı. Ona öyle sıkı bir şekilde sarılıyordu ki onu neredeyse boğacaktı ama Linnéa yine de bu anın hiç bitmemesini istiyordu. Vanessa'nın saçlarından yayılan Hindistan cevizi kokusunu öyle yakından tanıyordu ki bu neredeyse içini acıtıyordu. Bu anın sarhoşluğunu hiçbir sarhoşluğunda yaşamamıştı. Ya elementi suyun içinde uyanıp canlanmasaydı. Ya Viktor onu bulmasaydı. "Ya" diye başlayan tüm düşüncelerin hiçbir manası yoktu. Burada ve olduğu anda kalmalıydı. Bundan böyle yaşanacak olanlar onun ikramiyesi olacaktı.

"Öldüğünü sandım," diye fısıldadı Vanessa.

"Ben de," dedi Linnéa. "Lanet olsun."

"Bu gece bende kalmak ister misin?" dedi Minu.

"Bu harika olurdu," dedi Linnéa.

"Lanet olsun," dedi Vanessa ve oturma odasına girdiklerinde onun elini sıktı.

"Yalnızca aklım almıyor," dedi Minu ve etrafına bakındı.

"Benim alıyor," dedi Anna-Karin ve Linnéa ona baktı.

"Aksine," dedi Anna-Karin. "Bunun şu ana kadar olmaması tuhaf. Erik her zaman böyle bir şey yapmanın sınırında... Her zaman en ileri giden o olmadı mı?"

Linnéa başını evet anlamında salladı. Derisin altında pusuya yatmış yeni bir panik atak dalgasını geri bastırdı.

Yatak odasına doğru yürüdüler. Linnéa, Vanessa'nın elini bıraktı ve annesinin Storvalls Parkı'ndaki fotoğrafını yerden aldı. Buruşturulmuştu ancak en azından yırtık değildi.

Evin kapısına sert bir şekilde vurulduğunda dördü de sıçradı.

"Polis," diye bir erkek sesi yankılandı apartman boşluğunda.

"Kahretsin, Nicke bu," dedi Vanessa. "İsimsiz ihbar ile ilgili hiçbir şey söylemeyin," dedi Linnéa hızlıca. "Biz o ihbar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ve ben o kanala düşmedim."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Vanessa. "Bu işten hiçbir ceza almadan kurtulacaklar mı yani?"

Linnéa'mn şimdi bunu açıklayacak vakti yoktu. Kapı çalınıyordu.

"İçerideyiz," diye seslendi diğerlerine bakarak.

Bırak da konuşayım. Ben onun düşüncelerini okuyabiliyorum.

Diğerleri onun bu düşüncesini duyduklarında ona şaşırarak baktılar.

Evet, biliyorum. Görünüşe bakılırsa insan neredeyse öldürülmek üzereyken bunu yapmayı öğreniyor.

Oturma odasına geçtiler. Nicke içeri girdi ve etrafına tiksintiyle baktı.

Linnéa, Minu ile Elias'ın ölü bedenini bulduklarından hemen sonra müdirenin odasında onunla karşılaştığı zamanı hatırladı.

Nicke onlara bir sürü rutin soru sorarken Linnéa onun sürekli düşüncelerini okuyor ve kendisine karşı küçümseyici tavrını da hissediyordu.

Böyle babanın kızı da böyle olur işte. Engelsfors'un gelecek ayak takımı nesli.

"Tabii," dedi Nicke, Linnéa'ya. "Epey canlı görünüyorsun. Burada da amma vahşet yaşanmış. Babamın izinden gittiğini görüyorum."

Odanın içinde gezinmesine izin verdiği bakışları Vanessa'nın üzerinde durdu.

"İnsanın seni burada bulması ne kadar da tipik."

"Evime zorla girdi," dedi Linnéa. "Ben de tam polisi arayacaktım."

"Diğerleri bunu çoktan yaptı zaten. Komşularından ve yine civar evlerden de telefonlar aldık."

"Tüm akşam evde değildim," dedi Linnéa. "Minu'daydım."

"Oradan ne zaman ayrıldın?" diye sordu Nicke.

Nicke küçük bir not defteri ve kemirilmiş bir kurşun kalem çıkardı.

"Tam olarak bilmiyorum. Birkaç saat önce."

"Bunu doğrulayabilirim," dedi Minu ve bu, Nicke'nin hoşuna gitmedi.

Engelsfors Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeni'nin kızının söylediklerini reddetmek o kadar da kolay değildi.

"Peki, sonra nereye gittin?" dedi Nicke Linnéa'ya.

"Viktor Ehrenskiöld ile birlikteydim. Bir... Arkadaş. Arabasıyla tur attık sonra da beni buraya getirdi."

Nicke'nin düşüncelerini okumak çok kolaydı. Sanki onları bağıyordu.

Çok değil yalnızca birkaç saat önce Erik'in ailesi ile yaptığı konuşmayı, oğullarının geceyi Pozitif Engelsfors Merkezi'nde geçirdiğini doğrulamasını düşündü.

Merkez'e yaptığı ziyareti düşünmeye devam ediyordu. Erik, Robin, Kevin ve Rickard oradaydılar. Ona bomboş bir ifade ile bakarak hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi yapmışlardı. Nicke de onların ifadelerini çürütecek bir kanıt bulmamıştı. Aksine istediği de bunun lanet olasıca büyük bir şaka olmasıydı zaten. Sonrasında odaya Helena gelmiş ve elbette ona oğlanların tüm gece boyunca P.E.'de olduklarını söylemişti. Bahar Kutlaması için hazırlık yaptıklarını, kendisinin gece geç saate kadar ayakta kalıp çalıştığını, gece insanların bu şekilde olduğunu eklemişti.

"Mahallenin yarısı burada olan bir partiden şikâyetçi ayrıca," dedi Nicke. "Bu şikâyetlerden sonra bir de isimsiz bir ihbar aldık. Biri birkaç erkeğin seni zorla Kanal köprüsünden suya attığını söyledi. Senin bu erkeklere karşı güttüğün kin de herkesin malumuymuş. Kulağa oldukça tuhaf gelmiyor mu?"

"Evet," dedi Linnéa. "Gerçekten de oldukça tuhaf."

"Sanırım sen ve arkadaşların parti verdiniz," dedi Nicke. "Her şey kontrol-den çıktı ve nefret ettiğiniz birkaç oğlanın hayatını zorlaştırmak istediniz."

Linnéa, Erik'in sesinin Nicke'nin başında yankılandığını duyuyordu.

O tamamen dengesiz. Lise birde ortada hiçbir neden yokken bana ve Robin'e saldırdı. Bizi yalan yere suçluyor.

"Bu gerçekten de çok mantıklı," dedi Linnéa. "Neden birinin beni Kanal'dan ittiği dedikodusunu yayayım ki? Bunun doğru olup olmadığını anlamak o kadar kolay ki. Böyle bir dedikodunun yayılması bana ne kazandırır ki? Ayrıca burada bir parti verilmedi. Ben tamamen ayığım isterseniz kontrol edebilirsiniz buna hiçbir itirazım olmaz."

"Ben bunu yapmayı düşünüyorum. Aşağıda, arabada alkometre var," dedi Nicke ve Linnéa'nın onun öfke ve hayal kırıklığı içinde olduğunu anlaması için düşüncelerini okuması gerekmiyordu.

"Özür dilerim," dedi Minu. "Linnéa bir şeyle mi suçlanıyor?"

Nicke yüzünü sinirli bir şekilde ekşitti.

"Siz burada ne yapıyorsunuz sahiden de?"

"Ben i uykuyu tutmadı," dedi Anna-Karin. "Böyle olunca gezinmek için dışarı çıktım. Aşağıya, kanala gelince birinin Wallin'in suya atıldığını söylediyini duydum. Vanessa ve Minu'yu arayınca onlar da oraya geldiler. Onu arayıp bulmak istedik."

"Linnéa'yı aramaya çalıştık ama cevap vermedi," dedi Minu.

"Cep telefonumu evde bırakmıştım. Şimdiyse ortada yok," diye tamam-

ladı Linnéa.

Bu neredeyse doğruydu. Geri geldiğinde çantası merdiven boşluğunda değildi.

“Sonrasında Linnéa, bizi Viktor’un cep telefonundan aradı,” dedi Vanessa. “Birinin onun evine zorla girdiğini işte tam da o zaman öğrendik.”

“Peki, olanları öğrendiğinizde, aşağıda, kanaldayken polisi neden hemen bilgilendirmediniz?” dedi Nicke ve gözlerini kırpmadan Vanessa’ya baktı.

Yalan söylediğini biliyorum, diye düşündü Nicke. *Yalanını ortaya çıkarcayım*

“Senin de anlayabileceğin gibi Linnéa tamamen şoka girmişti. Dairenin her yeri talan edilmiş, nesi varsa kırılıp parçalanmıştı. Polisi aramadan önce gerçekten iyi mi değil mi diye gelip bakalım istedik.”

“Daha fazla kaynak israf etmeden önce hâlâ polisi arayabilirdiniz.”

“Tam da aramayı düşünüyorduk zaten,” dedi Minu.

“Linnéa’nın bu şehirde polisle çok da muhteşem deneyimleri olmamasına rağmen,” dedi Vanessa.

Nicke bakışlarının onların üzerinde dolaşmasına izin verdi. Kendini bir çıkmazda bulmuştu.

Onu yakalamışlardı. Sanki hayatları boyunca gece gündüz birlikte yalan söylemek için çalışmak dışında hiçbir şey yapmamışlardı.

Linnéa ona gülümseyerek bakıyordu. Bastıramadığı tamamen gerçek bir gülümsemeydi bu. Bir kerecik bile olsun küçük bir zafer kazanmanın hoşluğunun getirdiği bir gülümseme.

“Bir haneye tecavüz olayım bildirmek istiyorum,” dedi Linnéa. “Bunu yapabilirim değil mi?”

54

Ida annesi odasının kapısını çekerek açınca uyandı.

“Ida! Şimdi çocukları bırakacağım! Acele et yoksa geç kalacaksın!” diye seslendi oradan ayrılırken.

Ida cep telefonuna uzandı ve üzerine vurdu. Israrlı bir şekilde çınıyordu. Mesajlarını açmakla uğraşamayacaktı. Hele sekreteri dinlemeyi hayal etmek bile istemiyordu.

Yataktan kalktı. Yatak odasındaki aynada bakışlarıyla karşılaştığında uykudan şişmiş yüzüne baktı. Tiksintiyle yüzünü öteye çevirdi.

Sen, sen olduğun için.

Ida, Gustaf'ın kelimelerini hatırladığında neredeyse kendini saklamak istedi. Bugün de dünkü kadar fazla acıtıyorlardı canını.

Duşta sonra kremlendi, makyajını yaptı ve saçını düzeltti. Sonrasında odasına geri döndü. Üzerine dün akşam dolabından çıkardığı kıyafetlerini giydi ve kahvaltı etmeden dışarı çıktı.

Engelsfors'un üzerinde masmavi ve berrak bir gökyüzü uzanıyordu.

Böyle sabahların olduğunu neredeyse unutmuştu ama bunun keyfine varamıyordu. Dün olanlarla ilgili düşünmeyi bırakamıyordu. P.E. Merkezi'nde içine yayılan büyü. Erik'in bakışları. G.

Sen, sen olduğun için.

Ida okul bahçesine gelir gelmez etrafındaki heyecanlı fısıltıları hemen tanıdı. Herkes aynı şeyden bahsettiğinde hep böyle oluyordu.

Normalde bu sesler onu meraklandırır ve hatta aşırı heyecanlandırırdı. Ama şimdi hissettiği bunun tam tersiydi.

Julia'nın ona doğru koştuğunu gördü.

"Lanet olsun, Ida," dedi Julia ona doğru yaklaşınca.

"Ne var? Bir şey mi oldu?"

Julia'nın büyük gözleri daha da büyüdü.

"Ama Erik sana söylemiştir zaten değil mi?" dedi Julia.

Ida mesajlarını okumadığına pişman oldu. Uyurken neler kaçırmıştı sahiden de?

"Neden bahsediyorsun?"

"Aman tanrım, tatlım, canım. Duymadın mı?"

Julia başını yana eğdi. Ama Ida gözlerini ayırmadan doğrudan ona doğru bakıyordu. Julia neler olup bittiğini anlatmayı ve yeni bir haber karşısında kendi kendini tutuşturmayı çok seviyordu.

"Linnéa Wallin, Erik ve Robin'in kendisini kanaldan aşağıya ittikleri dedikodusunu yaymış," diye devam etti Julia. "Bir suikast girişimi gibi yani! Akli ne kadar da hasta değil mi?"

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi Ida.

İçinde, derinlerde bir yerlerde bir şey kımıldadı. Yaklaşan, artık geri dön-

dürülmesi imkânsız bir felaketin hissiydi bu.

“Evet, aynen ben de.”

Julia, Ida’yı okulun giriş kapılarından içeri sürükledi. Ida çoğu P.E. takipçisi olan büyük bir öğrenci grubunun ortasında hemen Erik ve Robin’i gördü. Kevin ve Rickard da oradaydı.

Felicia iki koluyla Robin’in beline öyle sıkı sarılmıştı ki gören onun buhar olup uçmasından korktuğunu sanırdı.

“Herkes Linnéa’nın P.E.’den nefret ettiğini biliyor,” dedi Rickard diğerlerine. “Sonbaharda olanları hatırlıyorsunuzdur herhâlde?”

“Ayrıca Linnéa, Minu Falk Karimi ile arkadaş. Onun babası P.E. hakkında sürekli yalanlar yayıyor,” dedi Hanna A.

“Bu yalnızca Erik ve Robin’e yapılmış değil, tüm hareketi hedef alan bir saldırı,” dedi Rickard, Ida kendini kalabalığa doğru bastırıp Erik’e doğru ilerlerken.

Erik onu görür görmez paltosundan tuttu ve kendine doğru çekti.

“Neredeydin sen?” diye tısladı Erik. “Tüm sabah sana ulaşmaya çalıştım.”

“Telefonumu kapatmıştım. Ne oldu?”

“Yalnızca çok hasta işte,” dedi Robin.

Ida, Robin’e doğru döndüğünde onun Felicia’nın saçını okşadığını gördü. “Merkez’deydik sonra aynasızlar gelip birinin polisi arayarak bizim Linnéa Wallin’i kanala ittiğimizi söylediğin söyledin.”

“Onları kendisinin aradığı apaçık ortada,” dedi Erik.

“Evet, öyle lanet bir psikopat o işte,” dedi Kevin.

Ida, önce Kevin’a ardından, Robin’e, en sonunda da Erik’e baktı.

Onları çok iyi tanıyordu. Onları kendini bildiğinden beri tanıyordu.

Onları çok iyi tanıyor ve onların yalan söylediğini biliyordu.

“Ama Linnéa neden böyle bir şey uydursun ki?”

“Bize inanmıyor musun yoksa?” dedi Erik.

“Elbette inanıyorum. Yalnızca söylemeye çalıştığım... Yalan söyleyecek daha iyi bir şey bulabilirdi. Bu hiç inandırıcı değil ki. Tamamen gerçek dışı. Eğer onu kanaldan atmış olsaydınız ölmüş olurdu.”

“Onun ne düşündüğünü kim bilebilir? Tamamen rahatsız,” dedi Robin ve Felicia’nın sarı saçlarını parmaklarının arasına sararak gittikçe daha fazla dolamaya başladı.

“Bakın!” diye tısladı Felicia.

Linnéa kapıdan içeri girdiğinde tüm grup arkasını dönerek ona baktı. Giriş koridoruna sessizlik yayıldı. Konuşmalar durdu. Kaçamak bakışlar atıldı.

Lise bire giden bir kız heyecanlı bir şekilde kıkırdamaya başladı.

“Ne yüzle buraya geliyorsun?” dedi Julia.

“Benim erkek arkadaşım hakkında dedikodu yayarsın ha seni akıldan hasta lanet olasıca kaltak!” diye bağırды Felicia.

Ida, Erik’in ve diğerlerinin Linnéa’ya nasıl yan yan baktığını görüyordu. Onun bir şey söylemesini beklediklerini fark etti.

Ama dudaklarından hiçbir kelime çıkmıyordu.

Linnéa, Felicia’yı duyduğuna veya diğerlerinin kendisine baktığının farkında olduğuna dair en ufak bir işaret göstermeden merdivenlerden aşağıya inmeye başladı.

Ida!

Ida, Linnéa’nın kendisine seslendiğini duyduğunda irkildi. Ama başka kimse tepki vermedi.

“Lanet olasıca bu yaptığını nasıl ödeyecek merak ediyorum,” dedi Robin.

Benimle yemek salonunun oradaki tuvaletlerde buluş. Önemli.

Ida, Linnéa’nın sesinin yalnızca kendi başının içinde duyulduğunu anladı.

Ida hâlâ merdivenlere doğru bakmaya devam eden ve kendisini tutan Erik’ten yavaşça ayrıldı.

“Az sonra geliyorum,” dedi ve erkek arkadaşının yanağına zorla, hızlı bir öpücük kondurdu.

“Nereye gideceksin?”

“Yalnızca tuvalete.”

Oradan ayrılmadan önce ona doğru gülümsemeyi denedi.

Linnéa tuvaletlerin içinde durmuş onu bekliyordu. Yüzünde her zaman-kinden daha fazla makyaj vardı. Sanki bir savaş maskesine boyanmıştı.

Kabinlere giden kapılar ardında kadar açıktı. Orada onlardan başka hiç kimse yoktu.

“Ne oldu? Herkes neden bahsediyor?” dedi Ida.

Linnéa’nın dudakları titredi ve Ida bir an için onun ağlamaya başlayacağını sandı.

“Yapamam...”

Linnéa duvara yaslandı ve gözlerini kapadı.

Onları gördüğümde bayılacağımı düşündüm.

“Kimleri?”

“Erik ve Robin...”

“Ne olmuş onlara? Onlar hakkında ne söyledin sahiden de?”

Linnéa gözlerini açtı ve doğrudan ona baktı.

“Beni öldürmeye çalıştılar.”

Ida başını iki yana salladı.

“Elbette yapmadılar! Seni dinlemeyi düşünmüyorum!”

Ida kapıya doğru yürüdü ama Linnéa onu bileğinden yakaladı ve sıkıca tuttu.

“Lanet olasıca ucube, bırak beni!” diye bağırdı Ida ve kendini ondan kurtarmaya çalıştı.

“Dinle beni!”

“Bırak beni!”

Yeniden kurtulmaya çalıştı ama bedenindeki tüm güç sanki kaybolmuştu. Gözleri karardı.

Ida, Erik’in yüzüne hırsız maskesini geçirdiğini ve Linnéa’ya doğru yürüdüğünü görüyordu.

Linnéa koşuyordu. Hayatı için koşuyordu.

Köprünün üzerideydiler ve Erik’in gözlerinde Linnéa’yı öldürebileceğini, onu öldürmek *istediğini* gördü.

“Bir kerecik erkek ol. Sen de bu sürtükten en azından benim kadar nefret ediyorsun.”

Elindeki beysbol sopası ağır görünüyordu.

“Atla, dedim sana. Siz psikopatlar zaten intihar etmek istemiyor musunuz?”

Köprünün altında çok hızlı akan su siyah ve yağ gibi parlaktı.

“Aslında önce biri seni cezalandırmak için sikmeliydi ama AIDS kapmak istemiyoruz.”

Ve havada düştü, düştü, düştü. Öleceğini biliyordu.

Ida su yüzeyine çarptığında derin bir nefes aldı.

Gözlerini açtı. Soğuk tuvalet zemini üzerinde yatıyordu. Yukarı baktığında Linnéa'nın yüzünü gördü.

"Gördün," dedi Linnéa ve yüzünden aşağı yaşlar boşaldı. "Gördün, değil mi?"

Ida buz gibi soğuk suyu hâlâ hissedebiliyordu. Tüm bedeni titriyor, titremesini durduramıyordu.

"Hayır," dediğini duydu kendinin. "O asla, o asla böyle bir şey..."

Ama yapardı. Şimdi biliyordu bunu.

Ida ayaklarının üzerinde yükselerek kapıdan dışarı merdivenlerden yukarı koştu. Linnéa'dan, Erik'ten, tüm okuldan uzaklaşmak zorundaydı.

Ama Erik giriş koridorunda durmuş onu bekliyordu. Ders zili çalmıştı. Erik'in yanında kimse yoktu. Kendisine doğru gelen Erik'in bakışlarıyla karşılaştığında yine köprü'nün üzerinde duruyordu. Erik onu öldürmeyi düşünüyordu.

"Neyin var?" dedi Erik ve elini ona doğru uzattı.

"Dokunma bana!"

Erik onu kollarının üzerinden yakaladığında Ida kendi çılgılığının giriş koridorunda yankılandığını duydu.

"Sakinleş!" dedi Erik.

Ida onun gözlerinin içine baktığında artık onu tanımadığını düşündü.

Ama bu doğru değildi. Erik'in kim olduğunu tüm zaman boyunca bilmişti. Yalnızca onu hiçbir zaman bu şekilde görmemişti. Başkasının gözünden. Kurbanının gözünden.

Yıllar boyunca tüm kurbanlarının gözünden. Onun ve kendisinin. "Çocuklar bununla biraz da kendileri başa çıkmalı ama," diyordu babası her zaman kurbanların anne babaları arayıp şikâyet ettiğinde. "İki tarafın da hatası var diye sanıyorum," ve Ida her zaman herhangi bir ceza almadan kurtulacağını biliyordu. Kazananlardan biri oldukça. Onlardan biri sayıldıkça.

"Bırak beni!" dedi Ida.

Erik onun kollarını daha sıkı bir şekilde tuttu. Onları öylesine sert bir şekilde tutuyordu ki gözleri yaşlarla doldu. İçinde büyü'nün uyandığını hissediyordu. Onu öyle bir çarpıyordu ki sanki bedeni tamamen statik elektrikle yüklüymüş gibiydi. Boynundaki her bir tüy havaya kalktı.

"Lanet olasıca bir psikopat gibi davranıyorsun!" dedi Erik.

Elektrik şoku öylesine güçlüydü ki Erik geriye doğru uçtu, duvara çakıldı

ve yere çöktü. Yüzünde şaşkın bir ifade ile etrafına bakındı.

Biri Ida'nın elini tuttu. Linnéa.

Gel, burada kalamayız.

Linnéa onu kendine doğru çekerek kapılardan dışarı çıkardı. Birlikte okul bahçesine koştular, ölü ağaçları geçtiler ve okulun dış kapısına doğru devam ettiler.

Geriye dönüş yoktu.

Ida kazananlardan biri olmayacaktı bundan böyle.

O şimdi diğer taraftaydı.

55

Minu dans pistine yaklaştığında neredeyse gözlerine inanamıyordu. Şenlik yerinde pek çok tuhaf şey olmuştu ama onların hiçbiri bu gördüğü kadar tuhaf değildi.

Linnéa ve Ida, sahnenin kenarında, birbirine çok yakın bir şekilde oturuyorlardı. Ida başını Linnéa'nın omzuna dayamıştı. Öyle pek de gerilmiş gibi durmayan Linnéa'nın bunu anlayışla karşıladığı belliydi.

Minu, Ida ve Linnéa'nın bu sabah okuldan birlikte ayrıldıklarını çoktan biliyordu. Bu olay yaşananların üzerindeki sır perdesinin bir parçası hâline gelmişti. Koridorlarda, yemek salonunda ve sınıflarda herkes tüm gün boyunca yalnızca bundan bahsetmişti.

Son derste Minu, Hanna H'nin Ida'nın Erik'i merdivenden aşağıya itmeye çalıştığını söylediğini duymuştu. Anlaşılan o ki Ida, Linnéa'nın onu uyuşturmasıyla birlikte alevlenmişti. Hanna H, Ida için elbette çok fazla endişelenmişti. Ama onun bu yaptığına doğru'dan şaşırdığı söylenemezdi çünkü Ida tüm lise iki boyunca yeterince tuhaf davranışlarda bulunmuştu, değil mi?

Minu onlara doğru yaklaşırken Linnéa yukarı baktı ama Ida kımıldamadı. Tamamen bilinçsiz görünüyordu. Gözleri kanlanmış ve şişmişti.

"Nasılsınız?" diye sordu Minu yavaşça.

Linnéa gözünün ucuyla Ida'ya baktı.

"Uzun bir gündü," dedi Linnéa ve tekrar Minu'ya baktı.

Tüm gün tek kelime etmedi. Onu evime götürdüm. Ne yedi ne içti. Ben etrafta dolanıp temizlik yaparken böylece baktı durdu yalnızca.

Ayin, alacakaranlıkta gerçekleştirilecekti ve güneş çoktan alçalmaya başlamıştı. Vakitleri daralıyordu.

Minu gözünün ucuyla Linnéa'nın yoğun bir şekilde makyaj yapılmış yüzüne baktı.

“Nasıl hissediyorsun?” dedi Minu.

Linnéa üzerindeki siyah ojenin soyulduğu bir tırnağını ısırdı.

“Erik'in buraya doğru geldiğini sandım. O değildi ama yine de lanet olasınca bir panik atağa kapılmayı başardım. En kötüsü de buydu. Benim psikolojimi mahvetmeleri.”

“Mahvolmuş falan değilsin,” dedi Minu.

Çakıl yolun üzerindeki adımlarının sesini duyan Minu yukarı baktı. Vanessa ve Anna-Karin dans pistine çıktılar.

“Nasıl gidiyor?” dedi Vanessa ve Linnéa'ya doğru yürüdü.

“En azından yaşıyorum.”

Vanessa kollarını onun omuzlarının üzerine koydu. Kollarını bulundukları yerden çekmeden önce kısa bir an için gözlerini kapattı.

Minu, Linnéa'nın ne hissettiğini söylemeye cesaret etmesini umdu. Onların bu hâlini gördüğünde Minu, Vanessa'nın Linnéa'yı şaşırtacağına inandı.

“Polise bildirdiğin haneye tecavüzden bir haber çıktı mı?” diye sordu Vanessa. “Aradılar mı?”

“Hayır. Soruşturma bile yapmayacaklarında çok emimin. Ama Sosyal Hizmetler yarın benimle konuşmak istiyor. Benim için her şey buraya kadarmış. Her şey sona erecek.”

“Gerçekte ne olduğunu anlatmak için asla geç kalmış sayılmazsın,” dedi Minu. “Onlardan korktuğunu, bu yüzden de bir şey anlatmaya cesaret edemediğini söyleyebilirsin. Eğer o kanalın içine itirildiğini ispat etmek için bir şahide ihtiyacın varsa, bu Viktor...”

Minu'nun kelimeleri tükenmişti. Söylediklerinin Linnéa'nın kulağına ne kadar da naif geldiğini duyabiliyordu. Ama öte yandan Erik ve Robin'in herhangi bir ceza almayacak olmasını da kolay kolay kabullenemiyordu.

“Bu hiç iyi bir fikir değil,” dedi Linnéa. “Tüm şehir çoktan kararını vermiş. Benim kelimelerim Helena'nınkilere karşı duracak. Ve Viktor, benim

hayatını kurtardı ama ona güvenmiyorum.”

“Peki ya Erik ve Robin itiraf ederlerse?” dedi Anna-Karin. “Ben onlara bunu yaptırabilirim. Max’a yapmayı düşündüğümüz gibi.”

“Bu da en ba ından kötü bir fikir olurdu,” dedi Linn a. “Tüm vaktini uzun bir soruşturma ve mahkeme boyunca Erik ve Robin’i kontrol etmek için harcayamazsın. Sana başka şeylerde ihtiyacımız var.”

Minu gözünün ucuyla Ida’ya baktı. Her şeye rağmen bahsettikleri onun erkek arkada ıydı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. G z n  bile kırp mıyordu.

“Onların ölmesini istiyorum,” dedi Vanessa.

“Bunu ben de seve seve isterdim.”

Minu’nun içi tamamen buz gibi oldu. Bir yıl önce Max ile ne yapacaklarına karar verirken yaşadıkları tartışmanın aynısını yapmak zorundalar mıydı?

“Bunun en iyi c z m olup olmadığını bilmiyorum,” dedi Linn a. “Max’ı öldürmek istediğimi düşünüyordum ama o şans elime geçince bunu yapamadım. Yapamadım i te. Ama Erik ve Robin’i Engelsfors’ta etrafta gezinirken görmeye nasıl katlanacağımı bilmiyorum.”

“Bir şey bulacağız,” dedi Minu. “Hep beraber.”

Linn a başını evet anlamında salladı.

“Mahkemede yaşanacak olan sessiz sinema oyunu biter bitmez Erik, Robin, Pozitif Engelsfors ve şeytanlar üzerinde ciddi ciddi çalışacağız,” dedi Minu. “Ama  imdi ger ekle tireceğimiz ayinle ilgilenelim.”

Vanessa çantasını açtı ve içinde bir kavanoz ektoplazma çıkardı.

“Hazır mısınız?” dedi Minu.

“Bu ayini hangi amaçla yaptığımıza dair bir fikrimiz olmayınca bunu söylemek zor,” dedi Vanessa.

Ida artık şimdi bir şey söylemeli, diye düşündü Minu. Kendisinden beklenecek bir yorumda bulunmalıydı. Bu -herhâlde- güvenli, ben katılmak istemiyorum, neden bunu yapmaya ihtiyacım olsun ki, gibi.

Ama hâlâ ağzını açmadan, öylece oturuyordu.

“Bilmemiz gereken tek şey var, o da bunun bize mahkeme boyunca yaradım edip etmeyeceği,” dedi Minu ve içinden, keşke bundan söylediklerim kadar emin olabilseydim, diye geçirdi. “K  k tarafında her şey sakın değil mi?”

Anna-Karin başını ever anlamında salladı. Tilkisi nöbet tutuyordu.

Vanessa kavanozu Minu'ya uzattı. Linnéa sahnenin kenarından ayağa kalktı ve Ida ayaklarını sürüye sürüye onu takip etti.

“Bağlayan Halka,” dedi Minu ve dans pistinin tırabzanları boyunca dış halkayı çizmeye başladı.

Hiç de ilk seferki gibi değildi. Eli yıpranmış ahşap zemin üzerinde kayıyordu. Çok kolay oluyordu. Bunun işe yarayacağından bile emin değildi. Yaptığı şeyi sanki yalnızca numaradan yapıyormuş gibi hissediyordu.

Dış halkayı bitirmek yalnızca birkaç dakika aldı. Hiçbir şey olmuyordu. Gözünün ucuyla diğerlerine baktı.

“Bir şey hissediyor musunuz?”

Anna-Karin, Linnéa ve Vanessa başlarını iki yana salladılar. Ida onun ne dediğini duymuşa bile benzemiyordu.

“Doğru yaptığından emin misin?” dedi Vanessa.

“Bunu yapmanın birden fazla yolu yok,” dedi Minu ve dans pistinin ortasına yürüdü. “Güç veren halka.”

Yere çömeldi ve iç halkayı çizdi. İç halka kusursuz görünüyordu ancak Minu hâlâ hiç büyü hissetmiyordu.

“Şimdi sizin sıranız,” dedi ve ayağa kalktı.

Tek tek ileri doğru gidip kendi elementlerinin sembollerini iç halkanın içine çizdiler.

“Güneş neredeyse battı,” dedi Anna-Karin.

Minu sırt çantasını açtı ve içinden son seanstan beri kendi evinde sakladığı gümüş haçı çıkarttı.

“Herkes kendi güç sembolünün yakınında dursun.”

Minu elinde haç ile iç halkaya doğru yürüdü. Ve şimdi bir şey hissediyordu. Sıcaklaşmaya başlayan haç neredeyse elini yakıyordu.

Küçük ve mor kıvılcımların oradan oraya sıçramaya başladığı iç halkanın içi parladı.

“Kahretsin!” dedi Vanessa. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin miyiz? Koruyucular bize bu ayının ne amaçla yapılması gerektiğini ve sonunda neler olacağını neden söylemediler ki sanki?”

“Belki de neler olacağını bilirse bu ayını asla düzenlemeyeceğimizden dir,” dedi Linnéa.

   halkanın içi yine parladı. Haç o kadar sıcakla mı tı ki Minu onu elinde zorlukla tutabiliyordu.

“Tamam,” dedi Minu. “Halkanın içine girdi imde birbirinizin elini tutuyorsunuz. Ben söyleyince gözlerinizi kapatacaksınız.”

Derin bir nefes alıp i  halkanın içine adım atan Minu, Koruyucular’ın kendisine söylediği gibi haçı, önünde yukarıya doğru kaldırdı.

“ imdi,” dedi Minu.

* * *

Vanessa güçlü bir rüzgâr saçlarını kaldırmadan önce son anda gözlerini kapatmayı zar zor ba arabildi. Rüzgâr a zının burnunun içine giriyor, kıyafetlerini  eki tiriyordu.

Dengesini kaybediyor, Anna-Karin ve Linn a’yı da kendisiyle birlikte s r klemeden korkuyordu. Kulaklarının içinde k kreyene r zg ra karşı koyarak olduğu yerde sabit bir şekilde durmaya çalışıyordu. Öyle bir r zg rdı ki bu, sanki onu içinden doğru yırtmak istiyormu  gibi hissettiriyordu.

Ve sonrasında rüzgâr geldiği kadar hızlı bir şekilde dindi. Dünya yine sessizleşti. Vanessa a ırla tı ını hissediyordu. Sanki bacakları betonun üzerine asfalt olarak d k lm  t .

Diğerlerinin nefeslerini duyuyordu.

“Daha fazla dayanamıyorum,” dedi Minu.

“  e yaradı mı?” dedi Ida.

“Bilmiyorum,” dedi Linn a. “Koruyucular bunu nasıl anlamamız gerektiğini hiçbir zaman söylemedi ki.”

“Artık gözlerimizi açabilir miyiz?” dediğini duydu Vanessa kendinin.

Bunu ben söylemedim, diye düşündü Vanessa. Benim sesimdi ama konuşan ben değildim.

Yavaş gözlerini açtı ve kendi yüzünü gördü.

Vanessa kendisinin yanında duruyor, kendisinin elini tutuyordu. Eli hemen bıraktı.

“Ne oluyor?” dedi çok olmuş bir şekilde ve sesinin kendi sesi gibi olmadığının farkına vardı.

Avuçları terden sırlı ıkladı.

“Kimsin sen?” dedi Vanessa ve yanında durup tırnaklarını ısırarak Vanessa’ya baktı.

"Linnéa," diye cevap verdi.

Vanessa dik dik bakmaktan kendini alamıyordu. Hem kendine aynada bakmak gibiydi hem de değil.

Kendisinin de içinde bulunduğu o bedene bakıyor, kabanını, spor ayakkabılarını ve eşofmanının görüyordu.

Etrafına kafası karışmış bir şekilde bakan Linnéa'ya bakrı.

"Sen kimsin?" dedi Vanessa.

"Ben Minu," diye cevap verdi Linnéa. "Ama ben Linnéa'yım değil mi? Hanginiz benim? Benim içimdeki kim yani?"

"Ben," dedi Minu titreyen bir sesle. "Ida."

"Ne oluyor?" diye tekrarladı Vanessa umutsuz bir şekilde ve herkes ona doğru döndü.

"Sen bensi," dedi Ida yumuşak bir sesle. "Yani ben Anna-Karin'im, sen de Vanessa'sın öyle değil mi?"

Vanessa başını evet anlamında salladı ve gözlerinin önüne düşen uzun, koyu bir saç perçemini kenara çekti.

"Daha bir saniye önce Vanessa'ydım," dedi Vanessa, Anna-Karin'in sesiyle.

* * *

Minu'nun açık not defteri etrafında yarım daire şeklinde oturup sayfanın üzerine baktılar.

Güneş artık tamamen batmıştı ama etraflarındaki ektoplazma parlamaya devam ediyordu.

MINU=LINNEA'NIN BEDENİNDE

LINNEA=VANESSA'NIN BEDENİNDE

VANESSA=ANNA-KARIN'İN BEDENİNDE

ANNA-KARIN=IDA'NIN BEDENİNDE

IDA=MINU'NUN BEDENİNDE

"Şimdi her şey doğru değil mi?" dedi Minu.

El yazısı eskisi gibi değildi. Kalemi tutan Linnéa'nın eli Minu'nun isteği gibi yazmıyordu.

"Evet," dedi Vanessa ve tırnağını çevreleyen üst deriyi soymaya başladı.

Aslında o Linnéa'ydı ya.

Ve ben de Linnéa'nın bedenindeyim, diye düşündü Minu. *Başka birinin bedeni içerisindeyim!*

Çok deliceydi. Bunun hakkında haddinden fazla düşünmeye kalktığında ba ı patlayacak gibi oluyordu. Hayır, yani Linn a'nın ba ı.

Yüzlerine bakmaktan ziyade onların gerçekte kim olduğunu anlamaya  alı malıyım aksi takdirde delirece im, diye düşündü Minu.

 Koruyucular bana ayinden bahsederken etkisinin yetmiş iki saat süre-
ce ini s ylemi lerdi," dedi Minu. "   gün batımı geçtikten sonra kendi
bedenlerimize geri döneceğiz."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" dediğini duydu Minu kendi sesinin. Gerçi yine de bu ses çok farklıydı. İnsanın kayıt cihazından yükselen sesi-
nin kendi sesi olduğuna  a ırması gibiydi. "Ya bir şey ters gider ve sonsuza
dek bu bedenler içinde kalırsak? Ya geri dönerken yanlış bir yere gidersek?
Ve hatta kaybolursak. Ya benim bedenim sırf Anna-Karin sokakta otob -
s n önüne atladı diye ölürse?"

Ida paniklemekte haksız sayılmazdı. Minu oradan olmayan haçı el yor-
damıyla bulmaya çalışıyordu. O da ölümüne korkuyordu ama korkunun
kontrolü ele geçirmesine izin veremezdi.

"Herhangi bir tehlike olmadığından eminim," dedi Minu.

"Koruyucular bizim iyili imizi istiyor. Matilda da onların bize mahke-
mede yardım edeceklerini söyledi."

Minu, Ida'nın gözlerine baktı. Kendi gözlerinin içine bakmak başını
döndürdü.

"Peki, ama bu bize nasıl yardım edecek?" dedi Ida.

"Bilmiyorum," dedi Minu. "Hiçbir fikrim yok. Ama bu her neyse mut-
laka bir plan etrafında i liyordur. Böyle olduğuna inanmak zorundayız."

Minu duruş pozisyonunu de i tirdi inde tesadüfen Linn a'nın uylu u
 zerindeki morlu u gördü.

"Minu beni duymuyorsun değil mi?"

Minu başını yukarı kaldırıp Vanessa'ya baktığında tekrar ba ı döndü. G r-
d    Vanessa'nın gözleriydi ama içindekiler açıkça Linn a'nın bakı larıydı.

" imdi senin düşüncelerini okumaya çalışıyorum," diye devam etti
Linn a. "Ama olmuyor değil mi?"

"Hayır," dedi Minu. "Hiçbir şey duymadım."

"Ne yani  imdi Vanessa'nın bedeni içindeyim diye büyüm artık i e yara-
mayacak mı?"

“Herkes için aynı mı?” dedi Anna-Karin.

Minu gözlerini kapadı ve siyah dumanı dışarı salmaya çalıştı. Ama hiçbir şey olmuyordu. İçindeki tıpayı bulamıyordu. Kendini tamamen... Sıradan hissediyordu. Büyüsüz.

Yine gözlerini açtı ve soru soran bir şekilde diğerlerine baktı.

“Bir çeşit kısa devre gibi bir şey olmuş olmalı bu,” dedi Vanessa.

“Umarım Koruyucular ne yaptıklarını biliyorlardır çünkü bunun üstesinden nasıl geleceğimizi bilmiyorum,” dedi Linnéa.

“Sadece mahkemeyi kastetmiyorum çünkü şimdi bir de birbirimizin hayatını da yaşamak zorundayız. Muhteşem hayatım sana hayırlı uğurlu olsun Minu.”

“Birbirimize, birbirimizin hayatları hakkında bilmemiz gerektiğini düşündüğümüz her türlü bilgiyi vermek zorundayız,” dedi Minu. “En önemli şeyleri söyleyip listeler oluşturmalıyız.”

Not defterinden kopardığı sayfaları diğerlerine dağıttı. Bunun gerçekten ne anlama geldiğini ilk kez kendi elini kâğıdı alırken gördüğünde anladı. Ida'ya kendisi hakkındaki her şeyden, alışkanlıklarından, rutinlerinden, özel hayatını oluşturan o tüm gündelik küçük sırlardan bahsetmek zorundaydı.

56

Anna-Karin, hayal meyal birinin düşmanını tanımak için onun ayakka-bılarına bakmasını öğütleyen eski bir söz hatırlamıştı.

Şu ana kadar Ida'nın ayakkabılarının içinde ve tüm bedeninde olmak şaşırtıcı bir şekilde hoştu.

Anna-Karin, villa alanının içinden geçen yolda biraz koşmayı denedi. Sanki uçuyordu. Ida'nın bedeni çok hafif ve güçlüydü. İsteddiği kadar uzun süre koşabilirmiş gibi hissediyordu. Birkaç blok sonra Ida'nın evini gördü ve bahçe kapısına giden yolda son adımını attı. Kendi nefes alışını duyuyordu ama o bile tanıdık değildi.

Bu evde neler olduğunu, bu cephenin arkasında gizlenen ve Ida Holms-tröm hakkındaki gizemi açıklayabilecek birtakım karanlık sırlarını olup olmadığını kim bilir kaç kez merak etmişti?

Anna-Karin dış kapıya doğru yürüdü. Anahtarlıktaki hangi anahtarı

kullanacağını unutmuştu. Bir yandan doğru anahtarı bulmaya, bir yandan da Ida'nın listesinde duran her bir maddeyi hatırlamaya çalışıyordu. Babasının ismi Anders, annesinin Carina, küçük kardeşlerinin ise Rasmus ve Lotta'ydı. Ida'nın odası üst katta merdivene en yakın olan odaydı. Dış fırçası kırmızı olandı. Anna-Karin'in ismini telaffuz edemediği özel bir cilt bakım serisi kullanıyordu ve yaşlanınca göğüsleri sarkmasın diye her zaman sütyenle uyuyordu.

Anna-Karin sonunda kapıyı açtı ve koridora girdi. Evin içinde bazı sesler ve çatal bıçak gürültüleri duydu.

"Ida?" diye seslendi bir kadın.

Anna-Karin öne eğilip çizmelerini çıkartırken kimse kendisini selamlaamadı. Yukarı doğru kalkarken Ida'nın bedeninin ne kadar farklı olduğu yenden hayretle fark etti. Bu beden çok... İtaatkârdı.

Anna-Karin'in kendi bedeni, başına eklenmiş bir parça gibiydi. Kendisini bir noktadan diğerine taşıması için gerekli olan biçimsiz bir kütle gibiydi. Kat kat kıyafet altında kalıp saklanması gereken herhangi bir şeydi.

"Ida?" diye bağırdı kadın yeniden.

"Evet?" diye cevap verdi Anna-Karin deneyerek.

Ida'nın sesini bu şekilde duymaya hâlâ hiç alışmamıştı. Kulağa normalde olduğundan daha cansız ve boğuk geliyordu.

"Biz çoktan yedik. Geliyor musun?"

Anna-Karin derin bir nefes aldı ve mutfığa yürüdü.

İçerideki her şey beyazdı. Eğer bir şeye yalnızca hafifçe dokunacak olsa kirli bir parmak izi bırakacakmış gibi hissediyordu.

Her şey soğuk ve pahalı görünüyordu. Ayrıca mutfak masasının etrafında oturan aile de aynı izlenimi veriyordu.

Ida'nın anne babasını daha önceden görmüş olan Anna-Karin, onların her zaman aşırı bir mükemmeliyetçilik içinde olduklarını düşünmüştü. Sanki biri onları ambalajlarından yeni çıkarmıştı. Küçük kardeşleri Ida'nın minik kopyalarıydı.

Anna-Karin ürperdi ve gözlerinin önünden bir dizi hiç nahoş çocukluk anısı geçti.

Lotta ve Rasmus'un ablalarıyla görünüş dışında başka benzerlikler gösterip göstermediklerini merak etti.

Ida'nın babası başını kaldırıp yukarı bakınca Anna-Karin, onun Erik Forslund'a ne kadar da çok benzediğini fark etti. Sarışın ve orta yaşlı bir Erik Forslund. Anna-Karin yeniden ürperdi.

"Neden orada durmuş bakıyorsun?" dedi Ida'nın babası.

"Gözlerin başından dışarı fırlayacak," dedi Rasmus ve Lotta ile birlikte çocukların bazen yaptıkları şekilde sırf gülmüş olmak için abartıyla güldüler.

"Rasmus," dedi Ida'nın annesi kınayarak.

"Ama gözleri aynen öyle yapıyormuş gibi görünüyordu," dedi Rasmus şımarık bir şekilde.

Anna-Karin ileri doğru yürüyerek boş yere oturdu. Ida'nın annesi ona büyük bir salata kâsesi uzattı.

"Fırının üzerinde balık var."

Anna-Karin tabağına biraz salatadan koydu ve yeniden ayağa kalkarak tencerenin içinden biraz buğulama balık aldı.

Yemeğe başlar başlamaz Ida'nın bedeninin ne kadar aç olduğunu anladı. Ve yemek inanılmaz lezzetliydi. Anna-Karin en son ne zaman evde yapılan bir yemek yemişti ki?

"Nasılsın?" dedi Ida'nın annesi.

Anna-Karin balığından bir lokma aldı ve ona baktı.

"İyi?"

Carina Holmströms'ün her zaman pürüzsüz görünen alnının üzerinde kırışıklık oluştuğunu görünce bunun doğru cevap olmadığını anladı.

"Çocuklar siz artık masadan kalkabilirsiniz."

Rasmus ve Lotta, annelerinin bu lafına çok sevinerek güle oynaya sofradan kalktılar mutfaktan dışarı ve merdivenlerden yukarı gümbürtülü bir şekilde çıktılar.

"Ama hayatım bize ne olduğunu neden anlatmıyorsun?" dedi Ida'nın annesi.

Anna-Karin, Ida'nın annesinin sıkıntılı yüzlerine baktı.

Eğer kaba insanlar olsalardı o zaman Ida'yı anlamak ve *affetmek* sonsuz derecede daha kolay olurdu.

"Erik ve bu kız hakkında konuşulanları duyduk," dedi Anders. "Söylenilenler korkunç elbette."

"Evet, nasıl böyle bir dedikodu yayabilir?" dedi Carina. "Psikolojik problemleri var galiba."

"Bu bir mazeret değil," dedi Anders ve Carina'ya bir bakış attı. "Onlara kurban muamelesi yaparak ve yaptıklarını birtakım hastalıkları olduğu gerekçesiyle görmezden gelerek yardım etmiş olmuyoruz, aksine şımarıyorlar."

"Hayır, bu doğru," dedi Carina. "İda kalbin çok kırılmış olmalı. Tamamen perişan olmuştur."

Anne baba Anna-Karin'e bakıp bir cevap beklediler.

"Hı..." Ağzından çıkabilen tek şey buydu.

"Demek istediğim şu ki Erik çok kibar bir oğlan. Robin başka bak. Çocuğun annesinin bir sürü problemi var tabii. Eğer bir şeyler doğru gitmediyse bu bir açıklama olabilir. Ama Erik! Biri onun böyle bir şey yapacağını nasıl aklına getirebilir?"

"Erik de İda gibi lider tipli bir çocuk," dedi Anders. "Onları kıskananlar her zaman olacaktır."

Belki de her şeye rağmen bu ailede İda'nın davranışlarını açıklayan bir şeyler bulunuyor, diye düşündü Anna-Karin ve kendini tutamadı.

"Erik kibar değil. Ben de her zaman kibar değilim."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Carina.

"İnsan yalnızca kibar olamaz," dedi Anders aynı anda. "İnekler de kibar ancak kasaplar tarafından öldürülüyorlar."

Anna-Karin onun suratına karşı delice bir möleme isteğine kapıldı ancak kapı çalındı.

"Ben açarım!" diye bağırdı Lotta üst kattan koşarak aşağı inerek.

"Kim olabilir ki?" dedi İda'nın annesi ve gelen ziyaretçiyi görebilmek için boynunu pencereye doğru uzattı.

"Erik!" diye seslendi Lotta.

"İyi insan lafın üstüne gelir."

Anna-Karin yerinden ayağa kalktı, odasına doğru fırlamak için bedeninin öyle ani bir şekilde zorladı ki İda'nın güçlü bacakları bile bunu kaldıramadığında neredeyse geriye düşüyordu.

"Onunla karşılaşmak istemiyorum."

Erik'in koridorda Lotta'ya bir şey söylediğini duydu. Sesi kulağa son derecede hoş geliyordu. Bu, bir kız annesi için gerçek bir rüyaydı ve bu her şeyi daha da korkutucu yapıyordu.

Atla. Yoksa biz seni atarız.

Anna-Karin hızla koridora doğru giden kapıya doğru yürüdü.

“Ama Ida, ne yapıyorsun?” diye seslendi Carina arkasından.

Anna-Karin oturma odasının içine girdi ve umutsuz bir şekilde etrafına bakındı. Mutfağın dışında Erik’in Ida’yı sorduğunu duydu. Ida’nın anne babasının ne cevap vereceğini duymaya vakti yoktu. Teras kapısını açtı ve aceleyle ahşap döşemeli terasa çıktı. Ayağında çoraplarıyla nemli döşeme boyunca koştu ve bir merdivenden aşağı inerek bahçeye ulaştı.

Toprak ıslak ve soğuktu. Çorapları sırlıslaklam olmuştur ama yine de hiçbir şey hissetmiyordu.

Gözüne çocuklar için tasarlanmış oyun kulübesine kestirdi. Oraya doğru olabildiğince hızlı koşarken bir yandan da omzunun üzerinden arkasında kalan villaya doğru bakıyordu.

Işıklı pencerelerden Erik’in oturma odasına girdiğini gördü.

Anna-Karin oyun kulübesinin köşesine koştu ve duvara yaslandı.

Ida kendini bu şekilde asla saklamazdı ama Anna-Karin, Erik ile karşılaşmazdı. Onu her zaman korkutan Erik, şimdi bir katildi.

Eğer buraya gelirse çitlerin üzerine tırmanıp daha da öteye koşacağım, diye söz verdi kendi kendine.

Evin yukarısındaki teras kapısının açıldığını duyduğunda tüm bedeni gerildi ve kendini kaçmaya hazırladı.

“Ida!” diye seslendi Erik ve tüm bahçe bu sesle yankılandı. “Buraya gel!”

Terasın ahşap döşemesi üzerinde onun ayak seslerini çok yakında duyacağından emindi ancak hiçbir ses gelmedi. Kısa bir süre sonra teras kapısı yine kapandı.

Anna-Karin bekliyordu. Soğuk ve sert bir rüzgâr Ida’nın ince paltosunun içine giriyordu. Isınmak için kollarını birbirine kenetledi. Keşke tilkinin bilincine sığınabilseydi ama bağlantı çoktan kesilmişti.

Sonunda evin önündeki dış kapı açıldı ve Erik’in, sokak boyunca uzaklaşan adımlarının sesi duyuldu.

İlk kez o zaman içeri girmeye cesaret edebildi.

Buzdolabında beklemiş gibi soğuk olan ve görüntüsü ıslak yer bezlerini andıran çorapları oturma odasının beyaz ahşap döşemesi üzerinde iz bırakmıştı.

“Ida, derh l buraya geliyor ve ne yapmaya çalıştığını a ıklıyorsun!” diye haykırdı Anders Holmström mutfaktan.

Anna-Karin  st kata giden merdiven basamakları ikişer ikişer çıktı ve Ida’nın odasının kapısını arkasından çarparak kapattı. İçeride bir anahtar olduğunu keşfedince büyük bir rahatlama hissetti.

“Ida!” diye bağırdı Carina ve Anna-Karin onun merdivenden yukarı çıktığını duydu.

Carina kapıyı öfkeli bir şekilde çaldı ve Anna-Karin kapının önünden geri çekildi.

“Erik, o kızın senin *arkadaşın* olduğunu söyledi,” dedi Ida’nın annesi. “Kız *uyuşturucu bağımlı*ymış. Baban ve ben böyle insanlarla vakit ge irmeni istemiyoruz. Duydun mu? A  kapıyı!”

Kapı kolu aşağı doğru bastırıldı.

“Senin suçlularla arkadaşlık etmeni hoş göremeyiz,” dedi Carina.

“Erik’i tanı mıyorsun! Onun kim olduğunu bil miyorsun!”

Kapı kolu bu kez daha da sert bir şekilde yeniden aşağı indirildi.

“Sen kendini suçla!” diye tısladı Carina. “Bu akşam odandan çıkmak yok!”

“Benim için hava hoş!” diye öyle bir ciyakladı ki Anna-Karin, Ida’nın sesi kulaklarını parçaladı.

“Senin neyin var? Sen de mi uyuşturucu kullanmaya başladın yoksa?”

“Elbette hayır!”

“Böyle davranacak kadar k  k değilsin artık. Bunun hakkında yarın konuşmalıyız.”

Carina Holmströms’ n ne kadar sinirli olduğunu ifade eden adımlarının sesi kapının diğer tarafında gitgide azaldı.

Keşke o çok sevdiği Erik Forslund’un gerçekte kim olduğunu bilseydi, diye düşündü Anna-Karin.

Ama Ida’nın annesi gerçeğe hiçbir zaman inanmayacak, onu tamamen ve basitçe reddedecekti.

* * *

Linn a ılık çayından bir yudum aldı ve masanın diğer tarafında kendinin nasıl göründüğüne baktı.

Vanessa’nın gözüne nasıl göründüğünü pek çok defa merak etmişti. şimdiyse kelimenin tam anlamıyla Vanessa’nın başının içindeydi ve kendini

onun gözleriyle görebiliyordu.

Gerçi bu düşündükleri pek de mantıklı değildi çünkü o sonuç olarak Vanessa değildi, yalnızca onun gibi görünüyordu. Vanessa da ona değil, Minu'ya bakıyordu aslında.

“Bir sandviç daha ister misin?” dedi Jannike Dahl ekmek sepetini ona doğru uzatarak.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Linnéa.

“Gerçekten de çok lezzetliydi,” dedi Minu. “Çay da öyle.”

Minu'nun iyi yetiştirilmiş bir kız gibi gülümsemesi, Linnéa'nın yüzüne hiç ama hiç uymuyordu ama Vanessa'nın annesinin bunun hakkında hiçbir fikri yoktu.

Linnéa çayından bir yudum daha aldı ve Vanessa'nın annesinin yanındaki köpeği görmezden gelmeye çalıştı. Bakışlarını onun üzerinde kilitlemiş olan Frasse başı yana eğilmiş bir şekilde ağır ağır soluyordu.

Jannike kızında farklı bir şeyin olduğundan şüphelenmişe benzemiyordu. Ama köpek ve Melvin bunu anlamıştı.

Jannike, “Vanessa”dan küçük erkek kardeşinin uyumadan önce dinlemesi için bir masal okumasını istediğinde Melvin buna ciyak ciyak bağırarak karşı çıktı.

“Burada uyumama izin verdiğiniz için size çok teşekkür ederim,” dedi Minu.

“Tabii ki,” dedi Jannike. “Nessa'nın arkadaşlarıyla tanışmak benim için oldukça eğlenceli. Ve senin hakkında çok şey duydum, Linnéa.”

Linnéa ne kadar mutlu olduğunu saklamak için çay bardağına baktı.

“Öyle demek, ne kadar güzel,” dedi Minu. “Umarım yalnızca iyi şeylerden bahsetmiştir.”

Minu, Vanessa'nın annesi ile konuşurken yapay kibarlığı bir kenara koymaya ve söylediklerinin kulağa tamamen doğal gelmesine çalışıyordu. Minu yetişkinler tarafında ciddiye alınmaya ve hatta hoşlanılmaya alışık olmalıydı.

“Umarım bu akşam aynı yatağı paylaşmanızda sizin için bir sakınca yoktur,” dedi Jannike.

Linnéa ve Minu birbirlerine kaçamak bir bakış attılar.

“Yedek yatak minderiniz var mı?” dedi Linnéa.

“Onu Nicke buradan taşındığında götürdü. Koltukta uyuyabilirsin ama Melvin erkenden uyanıyor. Kapınızı arkanızdan kapatın ve rahat rahat uyuyun. Böylesi sizin için çok daha kolay olur.”

“Çok iyi olur,” dedi Minu ve ayağa kalktı. “İzninizle ben bir lavaboya kadar gideyim.”

Linnéa, Minu’nun onun bedeniyle tuvalete gideceğini ve Vanessa’nın anesiyle ilk defa yalnız kalacağını düşünmemeye çalışıyordu.

“Nessa,” dedi Jannike sessizce Minu onları duyamayacak bir mesafedeyken. “Bu sabah Nicke beni aradı.”

“Öyle mi?” dedi Linnéa kayıtsız bir ifade takınmaya çalışarak.

“Dün gece seninle Linnéa’nın evinde karşılaştığını söyledi. Kontrolden çıkan bir partiden bahsetti. Ama sonrasında sen buraya Linnéa ile birlikte gelerek bunun bir haneye tecavüz olduğunu söyledin. Şimdi neye inanacağımı bilmiyorum. Sen dün gecenin ortasında orada mıydın? Bir hafta içi akşamı?”

Linnéa doğal içgüdülerine kulak verdiğinde hiçbir şey söylememesi ve Jannike’yi istediğine inanmakta özgür bırakması gerektiğini duyuyordu. Ancak böyle bir durumda Vanessa ne yapardı?

“Olanları duyunca gizlice oraya gittim,” dedi Linnéa ve söyleyecek başka şeyler bulmaya çalıştı. “Biliyorum. Sana bir şey söylememem çok aptalcaydı ama Linnéa için o kadar endişelendim ki anlatamam. Nicke de her şeyi yanlış anladı.”

Jannike ona endişeli bir şekilde baktı ama söylediklerine itiraz etmedi.

“Bu bir haneye tecavüz evet,” dedi Linnéa. “Bu doğru.”

Linnéa sessizleşti ve emin olmayarak Jannike’ya baktı.

“Sana inanıyorum,” dedi Vanessa’nın annesi. “Bu kadar ciddi bir konuda yalan söyleyeceğini sanmıyorum. Ama bir daha böyle bir şey olursa bana da söyle. Gizlice evden sığışma.”

Linnéa’nın tek yapabildiği başını öne sallayabilmek oldu.

“Arkadaşlarına önem vermene, onları umursamana seviniyorum,” dedi Jannike. “Ayrıca Linnéa çok iyi bir kıza benziyor. Biraz aşırı kibar belki ama tatlı.”

Minu tekrardan mutfığa geldi. Jannike kolunu Linnéa’nın omzuna koydu ve onu alnından öperek mutfaktan ayrıldı.

Güçlkle nefes alıyordu çünkü Vanessa'nın bedeni için çok doğal ve sakinleştirici olan bu dokunuş, kendisine hiçbir zaman sahip olmadığı ve olmayacağı şeyi hatırlatmıştı.

* * *

Minu, Vanessa'mn gardırobundan eski bir tişört ödünç aldı. Linnéa'nın üzerindeki tüm makyajı çıkardığı yüzünü şimdi de buram buram bilmediği bir çamaşır deterjanı kokan bir havluya siliyordu.

Bedenindeki her bir sinirin titrediğini hissediyordu. Parmak uçları bile karıncalanıyordu. O kadar huzursuzdu ki derinin, ona bile ait olmayan bu derinin dışına çıkmak istiyordu.

Aklımı kaçıracağım, diye düşündü Minu ve Linnéa'nın aynadaki makyajsız yüzüne baktı. Belki de gerçekten deliriyordum.

Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Minu insanın bedenini ve ruhunun birbirinden tamamen ayırabileceğine asla inanmamıştı. Ama şimdi bundan emindi. Linnéa'nın Vanessa'ya beslediği hisler artık onun bedeninin içindeydi. Minu, Vanessa'ya baktığında -ki bu gerçek Vanessa bile değildi, baktığı Linnéa'nın kendisiydi- Linnéa'nın bedeninin derinliklerine kök salmış bir arzuyu hissediyordu. Bu arzu o kadar güçlüydü ki Minu neredeyse kendisinin Vanessa'ya âşık olacağına inanıyordu.

Başı dönüyordu. Aynaya bakmayı bırakmalıydı artık.

Gördüğü gerçekte kimdi? Aklında kimin düşüncelerini taşıyordu? Eğer şu anda Linnéa'nın beynini kullanıyorsa onun hatıralarına ve hislerine ulaşabilmesi gerekmiyor muydu?

Minu'nun bilinci, Linnéa'nın bedenine aktarılmasına rağmen yine de kendi beyninden mi geliyordu?

Minu kimin beyniyle düşünürse düşünsün şu anda o beyin yanacakmış gibi hissediyordu.

"Nasılslın?" dedi Linnéa, Minu Vanessa'nın odasına girdiğinde.

"Gerçekten çok tuhaf hissediyorum. Böyle parmakların karıncalanıyor, başım dönüyor. Umarım bu ayının bir tür yan etkisi falan değildir."

* * *

Vanessa ona baktı ve kahkaha atarak gülmeye başladı.

"Sigara içmek istiyorsun," dedi Vanessa. "Doğrusunu söylemek gerekirse ben istiyorum."

Minu yanında hafif hafif horuldarken Linnéa karanlıkta uyanık bir şekilde yatıyordu.

Minu'nun sigara içmesi için apartmanın girişine inmişlerdi. Bunun hemen sonrasında da uykuya dalmıştı. Linnéa da bir sigara içmek istemişti ama sonradan Vanessa'nın ciğerlerine zarar vermemesi gerektiğine karar vermişti. Hissettiği sigara içme isteği açık bir şekilde fiziksel olan Linnéa, Minu'ya nasıl sigara içileceğini göstermek zorunda kalmıştı.

"Bu çok saçma," diye homurdanmıştı Minu tiksintiyle. "Bunun çok mide bulandırıcı olduğunu düşünüyorum ama bedenim yalnızca hep daha fazla hep daha fazla istiyor. Senin bedenin yani."

"Artık uyuşturucu kullanmadığıma dua et," demişti Linnéa ve kakhaha atarak gülmüştü.

Minu da ona karşı gülümseyerek alışkın olmadığı sigaradan bir nefes daha çekmişti.

"Bu senin için çok daha tuhaf olmalı," demişti Minu. "Yani *Vanessa*'nın, âşık olduğun kişinin içindesin."

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum," demişti Linnéa. "Yoksa evet dediğin gibi çok deliceydi."

Bu tamamen deliceydi. Öyleydi.

Linnéa şimdi Vanessa'nın yatağının içinde, çarşafının üzerindeydi. Yatak oldukça küçüktü ve Linnéa, hemen yanında bulunan kendi bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Vanessa'nın bedeni de bu sıcaklığa tepki veriyordu.

Linnéa bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bu ısı alışverişi çok yakın oldukları için miydi? Yoksa Vanessa'nın bir kısmı ona karşı gerçekten bazı duygular mı besliyordu?

Her ne olursa olsun Linnéa'nın kendi bedeni yanıyordu ve o kadar çok yorgun olmasına rağmen uyuyamıyordu.

Gözlerini karanlığa dikerek bakmaya devam etti. Pencerenin dışından gelen rüzgârı dinledi. Tam uykuya dalacaktı ki yerde duran Vanessa'nın cep telefonu titreşti. Yatakta arkasını dönerek el yordamıyla cep telefonunu bulmaya çalıştı. Yanında uyuyan Minu duyulmaz bir şeyler mırıldandı.

Linnéa cep telefonunun ekranına baktı.

Bir mesaj gelmişti.

ÖPÜCÜĞÜ DÜŞÜNMEYİ BIRAKAMIYORUM. DAHA FAZLA İS-

TİYORUM.

Yazan Wille'ydi.

Linnéa telefonu yavaşça yere geri bıraktı.

Ve yeniden arkasını döndü.

Eğer Vanessa ile bir şansı olup olmadığını gösterecek bir işaretin belirmesini istediye işte o işaret şimdi gelmişti.

Linnéa gözlerini kapadı ve iki damla gözyaşı şakaklarının üzerinde iki ince çizgi hâlinde karanlığa karıştı.

Vanessa'nın bedeni içindeydi ama şu anda ona sanki her zamankinden daha da uzaktı.

57

Vanessa okulun girişindeki merdivenlerden yavaş adımlarla yukarıya çıkıyordu.

Anna-Karin çok ağırdı ama bunun kilo ile bir ilgisi yoktu. Sanki damarlarında akan kan durmuştu. Sanki yürürken ayaklarını yerden hiçbir zaman gerçekten kaldırıyordu.

Anna-Karin'i oynamanın, onun hareket etme biçimini taklit etmenin zor olacağını düşünmüştü ama bedenin kendisi iradeyi tamamen eline almıştı. Vanessa dik tutmaya çalıştıkça Anna-Karin'in sırtı bu durumu otomatik olarak protesto ediyor, omuzları kesinlikle yukarı kalkmak istemiyorlardı. Boynun doğal duruşu hep aşağı doğruydı.

Vanessa ellerini kabanın ceplerine soktu ve saçı yüzünün önünde, Anna-Karin'in dolabına doğru yürüdü.

Kimseye bakmıyordu. Kimse ona bakmıyordu.

Vanessa'nın büyüye başvurmadan görünmez olmak istese herhâlde en çok bu kadar görünmez olabilirdi.

İda, Anna-Karin'in dolabının önünde durdu ve üzerinde karınca duası gibi bir yazının olduğu kâğıdı yukarı kaldırdı.

"Minu aklına gelebilecek her konu üzerine hazırladığı listeleri elektronik posta ile göndermiş," dedi İda ve metnin ortasında bir yer gösterdi. "Burada ilk derste hangi kitapları okumamız gerektiği yazılı."

İda, Minu'nun yüzüne ve sesine sahipti sahip olmasına ama hiç de Minu gibi hissettirmiyordu.

“Nessa!” sesiyle yankılandı koridor.

Vanessa otomatik olarak arkasını döndü. Kendini gördü. Evelina kolunu onun omzuna atıyordu.

Kendi gözlerinde Linnéa’nın panik dolu bakışlarını gördü.

“Saçının hâli ne?” diye bağırdı Evelina ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Linnéa parmaklarını Vanessa’nın düz ve cansız saçlarının arasından geçirdi.

“Sabah biraz acelem vardı yalnızca,” dedi Linnéa ve Vanessa sesinin her zaman bu kadar ince çıkıp çıkmadığını merak etti.

Tüm bir okul günü boyunca içlerinde bulundukları bu durumla nasıl başa çıkacaklardı? Mahkemede Konsey’in inceleyen bakışları önünde ne yapacaklarını düşünemiyordu bile.

Evelina ve Linnéa koridorda gözden kayboldular.

Vanessa kendi bedeni içinde olanın aslında Linnéa olduğunu kimlerin anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Bu kendisi neredeyse düş bile alamayacaktı ama son anda çareyi gözlerini kapamakta buldu. Anna-Karin’in bedeniyle bu şekilde bir temas yaşamak çok ama çok mahremdi.

Vanessa kitapları buldu ve Anna-Karin’in dolabını kilitledi. Vanessa ve Ida yan yana koridorda yürüyorlar ve merdivenlerden yukarı çıkarken birbirlerine tek kelime dahi etmiyorlardı.

Sınıfa girdiklerinde öğrencilerin yarısının gelmemiş olduğunu gördüler. Gözlerini boş sıraların üzerinde gezdiren Vanessa ve Ida birbirlerine yan yan baktılar.

“Minu’nun listesinde genelde nereye oturdukları yazıyor mu?” dedi Vanessa sessizce.

“Hayır,” dedi Ida. “Ama buna Minu karar verebilseydi arkalarda bir yer olsun isterdi.”

“Ayrıca duvar yanı da olsun böylece Anna-Karin oturup sırtını yaslayabilir,” dedi Vanessa.

Tahminlerine uygun yalnızca iki boş yer vardı. Bu boş yerlere oturduklarında kimse tepki vermedi.

Bir arka sıralarında Hanna A ve Hanna H oturuyordu. Kafa kafaya vermiş bir şeyler fısıldıyorlardı ama Vanessa birkaç kere Linnéa’nın, Ida’nın ve Erik’in ismini duydu.

Bunları şüphesiz duyan Ida sabit bakışlarla önüne bakıyor ve parmaklarıyla sanki ucunda gümüş kalp olan kolyesini bulmak istermiş gibi boyun çukurunu yokluyordu.

“Erik’in o kaltaktan kurtulduğu iyi oldu,” dedi Kevin çetesiyle birlikte sınıfa girdiğinde. “Tamamen frijitti zaten.”

Kevin’in etrafındaki çete elemanları kahkahalarla ile gülüyorlardı. Vanessa arkasını döndü ve en arka sıraya oturmakta olan Kevin’a tiksintiyle baktı. “Söylemek istediğin bir şey mi var yoksa?” diye bağırdı Kevin.

“Sana söyleyecek *hiçbir* şeyim yok,” diye cevap verdi Vanessa.

“Kesinlikle,” dedi Kevin. “Terli kaltaklar yalnızca çenelerini kapatmalı.”

Sınıfın içi yavaş yavaş doluyordu ve Vanessa, Viktor içeri girdiğinde onun bakışlarıyla karşılaşmak gibi bir hata yaptı. Bunun hayal gücünün bir oyununu olup olmadığını bilmiyordu ama Viktor irkilmiş gibi görünüyordu. Anna-Karin’in avuçları yarım saniye içinde terlemişti.

Viktor koyu mavi gözleriyle onu inceliyordu ve Vanessa o kadar gerildi ki aşağıya, sırasının üzerine bakmaya başladı. Saçı yüzünün önüne düşüyordu ve gerçekten de çok fazla Anna-Karin gibi hissediyordu.

“Zil çaldığına göre sizden yerlerinizi oturmanızı rica edeceğim,” diye tipik bir öğretmen sesi duyuldu.

Vanessa yavaşça başını kaldırıp yukarı baktı. Kürsünün önünde duran gözlüklü bir kadın, portföyünün önünden bir yığın kâğıt çıkartıyordu.

“Bugün hazırlıksız bir sınav yapayım diyorum,” dedi kadın ve sınıf hep bir ağızdan inledi.

“Bizi çalışmadığımız bir sınava sokamazsınız. Hazırlanmadık ki,” diye böğürdü Kevin.

“Elbette sokabilirim,” dedi öğretmen ve Vanessa, öğretmenin gözlerinde bir zafer parıltısı gördüğünü sandı. “Bu yüzden de bunun adına hazırlıksız sınav diyoruz.”

Vanessa önündeki sıranın üzerindeki sınav kâğıtlarından birine baktığında ilk sayfaya bir bakış attı.

Sınav kâğıdında yazan şeylerden kesinlikle ve kesinlikle *hiçbir şey* anlamıyordu. İçinden sessiz bir şekilde dua ederek Anna-Karin’den özür diledi.

* * *

Yemek salonundaki masaya oturan Ida, bugün kendini ilk defa şimdi

görüyordu. Anna-Karin, Ida'nın siyah eteği ile içinde  iskonun teki gibi göründüğü için hiçbir zaman kullanmadığı hantal, kırmızı bir kazağı birleştirmeyi ba armı tı. Ama Ida  imdi bunu umursayamayacaktı.

Yemek salonundaki fısıltıların tamamen farkındaydı. Kendisi hakkındaydılar.

Yan odaya bir bakış attı ve Robin, Felicia, Julia ve Kevin'ı gördü. Ama Erik ortalarda yoktu.

Lütfen, lütfen, lütfen bugün evde kalsın, diye geçirdi içinden.

D n Minu'nun bilgisayarım ödünç alıp hesabına girmişti. Erik ilişkilerini sona erdirmekle kalmamış onu bir de arkadaş listesinden silmi ti. Diğerleri de Erik'in yaptığını yapmadan önce profiline iğrenç yorumlar yazmı lardı. Bunu yapmaktan keyif aldıkları çok belliydi. Sanki bunu uzun zamandır dört gözle beklemı  ve cesaretlerini toplayabilmek için doğru anı kollamı lardı.

Ve sonra Anna-Karin aramı tı.

Ida yalnızca dinlemi ti. Erik karşısında muhtemelen o da aynı tepkiyi verirdi. Yalnızca Erik'in düşüncesi bile içini, geçmişten bu yana pe ini bırakmı tan karanlık korkusundan bile daha çok korkuyla dolduruyordu.

Yeniden diğer Seçilmişler'e doğru döndü. Suyundan bir yudum aldı. Bardağı masanın üzerine koyarken eline baktı.  n nde kendi elleri yerine Minu'nun ellerini gördüğü her seferinde ba ı dönüyordu.

"Kimin kim olduğunu ayırmaya çalışmaktan ba ım ağrıdı," dedi Vanessa.

Hayır, diye hatırladı Ida hızlıca. Bunu söyleyen Linn a. Linn a, Vanessa'nın bedeninde.

"Gerçi ağrıyan *benim* ba ım," dedi Anna-Karin ve kıkırdadı.

Ama elbette bunu söyleyen Vanessa. Vanessa, Anna-Karin'in bedeninde. Minu, Ida'ya Linn a'nın gözleriyle bakıyordu.

"Bu yaşadığımız çok gerçek dışı hissettiriyor," dedi Minu. "Kendini sinemada görmek gibi."

"Gerçi dünyanın en ileri teknolojiyle yaratılmış    boyutlu filmi gibi. Baksana hem seyirci hem de akt r z," dedi aslında Vanessa olan Anna-Karin.

Ida  atal bıçağını kaldırdı ama Minu'nun ellerini görünce onları yine aşağı indirdi. Bunu yapamayacaktı.

"Ida," diye Linn a'nın sesi duyuldu ve Ida yukarı baktı.

Yine bu konuşanın Minu olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

“Bizi gerçek kimliklerimizle görmeye çalışmalısın. Yoksa delireceksin.”

İda diğerlerine tek tek baktı. Kendini zorlarsa bu işe yarıyordu aslında. Herkes rolünü oynamaya çalışsa bile her birinin kişiliklerine özgü küçük tavır ve davranışlar onların gerçekte kim olduğunu ele veriyordu.

“Son görüştüğümüzden beri olanlar hakkında konuşmalıyız,” dedi. “Aranızda bir şeyden şüphelenen oldu mu?”

“Dün eve gelir gelmez senin kedin bana tısladı,” dedi Vanessa, Anna-Karin’e. “Ama bunu birine söyleyeceğini sanmam. Annenle doğru dürüst karşılaşmadım bile. Evdeydi ama çoğunlukla odasındaydı.”

“Frasse ve Melvin bir şeylerin yanlış olduğunu anladı,” dedi Linnéa.

“Zavallı Melvin...” dedi Vanessa ama Anna-Karin onun sözünü kesti.

“Erik!” diye fısıldadı Anna-Karin.

Masanın diğer tarafında oturan İda’nın hissettiği korku, açıkça yüzünden okunuyordu.

* * *

Anna-Karin, Erik’in yürüyerek kendisine doğru geldiğini gördü. Yüzü kıpkırmızıydı ve boynu boyunca yayılan öfkeli alevler, gömleğinin yakasından oldukça belirgin Âdem elmasına kadar uzanıyordu.

Anna-Karin, Erik’ten pek çok sefer korkmuştu.

Ama o anlarda Erik ona ya soğuk bir bencillikle ya kızışmış bir öfkeyle ya da eğlenerek bakıyordu. Ona işkence etmek, Erik için bir hobiydi. Bu bazen neredeyse mekanik bir şekilde gerçekleşiyor, rutinleşiyor hatta sıkıcı bir hâl alabiliyordu.

Ama bu sefer farklıydı. Erik ona hiçbir zaman bu kadar tutkulu bir nefret ile bakmamıştı. İnsan böyle bir nefreti ancak ihanete uğradığında hissedebilirdi.

Masanın etrafındaki konuşma durdu.

“Lanet olsun senin neyin var İda?” dedi Erik ve Anna-Karin’in önünde durdu.

Yemek salonunun içi tamamen sessizleşti. Bazıları ne olup bittiğini daha iyi görebilmek için ayağa kalktı.

“Nasıl olur da bu yamuklarla oturursun?” dedi Erik. “Benim hakkımda dedikodu yayan bu şeytan kaltakla?”

Linn a bayılacak gibi görünüyordu. Vanessa masanın diğ er tarafından uzandı ve onun elini tuttu.

“Cevap versene!” dedi Erik.

Sanki Anna-Karin’in beyni, kilidi sıkışmış ve açılmayan bir kapı gibiydi. Yüksek sesle konuşmak şöyle dursun söyleyecek tek bir şey bile bulamıyordu.

“Sana *bir* şans veriyorum,” dedi Erik. “Eğ r şimdi benimle birlikte buradan ayrılmazsan ilişkimiz bitecek. Anlıyor musun? Biten yalnızca bizim ilişkimiz değıl. *Bu senin de sonun.*”

Anna-Karin, Minu’nun bedenindeki gerçek Ida’ya baktı. Kocaman olmuş gözleri korku doluydu ama belli belirsiz bir şekilde başını Anna-Karin’e doğru  ne eğdi ve ona iznini verdi.

Bir keresinde Anna-Karin, Erik’i tüm okulun önünde altına işetmişti ama şimdi büyüye ulaşamıyordu.

Ama ulaşabileceğı başka bir şey vardı, o da Ida’ydı.

Ida olmak ne olursa olsun söyleyebilmek demekti.

“Defol buradan,  işli-Erik,” dedi Anna-Karin.

“Ne dedin sen?” dedi Erik ve sesi öfkeden o kadar gergin çıkıyordu ki Anna-Karin’in doğal içgüdüsü, kendisine kaçmasını emrediyordu.

Ama Anna-Karin bu içgüdünün sesini bastırdı.

“Muhtemelen ne dediğimi duydun,” dedi Anna-Karin. “Yoksa bütün okulun önünde altına işediğini unuttun mu?”

“Sen aklını tamamen ka ırmışsın,” dedi Erik ve kırmızı rengi birkaç ton daha koyulaştı.

“Hayır,” dedi. “Ben aklımı seninle birlikteyken ka ırıyordum esas. Seni psikopat! Senin gibisini tımarhaneye kapatmak gerek.”

“Eğ r Julia ve Felicia veya başka birinin senin tarafında olacağını sanıyorsan daha çok beklersin,” dedi Erik. “Bu yaptıklarından sonra kimse seninle bir ilgisi kalsın istemeyecek.”

“Sence bu onun umurunda mı?” dedi Ida.

Erik ona doğru döndü.

“Lanet olasıca sen de kimsin ve ayrıca sana düşünceni soran oldu mu ki?” dedi Erik.

“Seni sevmiyor bile,” dedi Ida. “Hiçbir zaman da sevmedi.”

“Bu doğru,” dedi Anna-Karin ve Erik tekrardan ona doğru döndü.

“Çünkü sen aslında hiç de sevilebilecek biri değilsin. Hoşa gidecek hiçbir yanın yok. Eğer insan senin gerçekte kim olduğunu biliyorsa tabii.”

Erik yumruklarını sıkı ve Anna-Karin onun kendisini döveceğinden emindi.

“Yap hadi durma,” dedi Anna-Karin. “Herkes aslında kim olduğunu göster.”

Erik yumruklarını serbest bıraktı.

“Sen seçimini yaptın Ida. Şimdi artık bununla yaşamalısın. İyi şanslar.”

Erik oradan ayrıldı ve konuşma anında yine başladı.

Anna-Karin, Ida'ya baktı.

“Kendim bundan daha iyi konuşamazdım,” diye mırıldandı Ida.

58

Linnéa olarak şehre inmek insanın eline her gün geçmeyecek bir fırsattı. Minu alternatif bir tarz denemeyi her zaman istemiş ancak bu isteğinin peşinden gitmeye asla cesaret edememişti. Şimdiyse üzerinde küçük, parlak metal örümceklerin zaman zaman birbirlerine çarpıp çingırdadığı, siyah tülde bir etek giyyordu. Herkes ona bakıyordu. Hatta orta yaşlı bir adam arkasından bağırarak bugün şehirde sirk olup olmadığını sormuştu.

“Herkesin sana sürekli gözünü dikip bakmasına nasıl katlanıyorsun?” dedi Minu Sosyal Hizmetler Bürosu’na doğru yürürlerken.

“Bunu bir test aracı olarak düşün. Böylece kimlerin sıg, aptal, ön yargılı olduğunu bir çırpıda anlayıveriyorum. İstatistikler oldukça iç karartıcı.”

Sosyal Hizmetler Bürosu, Engelsfors Gazetesi’nin başyazı binasından yalnızca bir blok uzaklıktaydı. Minu buranın önünden pek çok defa geçmiş olmalıydı ama hiçbir zaman durup da nasıl bir yer olduğuna bakmamıştı.

Üzerinde siyah yazılar olan bu beyaz tabela, hiçbir zaman onu ve hayatını ilgilendiren bir şey olmamıştı.

Linnéa girişin dışında durdu.

“Hazır mısın?”

“Olabildiğince hazırım,” dedi Minu. “Diana hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Artık onun hakkında ne *bildiğimi* ben de bilmiyorum,” dedi Linnéa. “Önceleri benim tarafımdaydı. Bana inanıyordu. Ne olduğunu anlamıyorum.”

“Belki de büyülenmiştir,” dedi Minu. “Artık P.E.’de büyü yaptıklarını ve Helena’nın senden nefret ettiğini de biliyoruz.”

Linnéa, Minu’ya Vanessa’nın kahverengi gözleriyle bakıyordu.

“Umarım,” dedi Linnéa. “Umarım bunu yapan Diana’nın kendisi değildir.”

Minu ona katıldığını belli etmek için başını öne doğru eğdi ve kapıya doğru baktı.

“Gergin misin?” dedi Linnéa.

“Hayır, hiç de değil. Yalnızca senin tüm hayatın buna bağlı.”

Linnéa, Minu’ya hafifçe gülümsedi ve cam kapının açılmasını sağlayan büyük düğmenin üzerine bastı.

Minu yanından geçenlere ürkek bakışlar atıyor kimlerin çalışan kimlerin ziyaretçi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonradan bunun dışarıdan belli olacağına inanmanın küstahça olduğunu düşündü.

Herkesi hafif deniz tutmuş gibi gösteren avokado yeşili duvarları olan, uzun bir koridordan geçtiler. Kapılardan birinin önünde durdular. Plastik beyaz bir plakanın üzerinde ‘Diana Ehn’ yazıyordu.

Minu kapıyı çaldı ve bir kadın açtı. Diana, Minu’nun düşündüğünden çok daha gençti. Ama sanki sürekli bir üzüntü içindeymiş gibi yüzünde derin çizgiler vardı.

“Merhaba, Linnéa,” diye iç geçirdi.

Ses tonu iyiye işaret değildi. Diana gerçek Linnéa’ya baktı.

“Vanessa bana destek olmak için geldi,” dedi Minu hızlıca.

“Özür dilerim ama o dışarıda beklemek zorunda,” dedi Diana.

“Hadi ama,” dedi Linnéa.

“Tamam,” diye araya girdi Minu hızlıca. “Kendim hallederim.”

Minu, Diana’yı ofisine kadar takip etti. Diana kapıyı arkalarından kapattı.

“Otur,” dedi Diana.

Diana’nın bu sözü kulağına bir emir gibi gelen Minu, sert bir koltuğun üzerine oturdu. Diana çalışma masasına yaslandı ve onu, o kadar dikkatli bir şekilde süzdü ki Minu kendisine o anda aniden bir hayvanın onu boğmaya çalıştığı hissini veren Linnéa’nın sahte kürkünü üzerinden çıkartmak zorunda kaldı.

“Beni inanılmaz bir hayal kırıklığına uğrattın,” dedi Diana.

“Bırak da anlatayım. Ben...”

Diana başını iki yana salladı.

“Senin bahanelerini duymak istemiyorum.”

“Bana bir şans vermek zorundasın...” diye başladı Minu.

“Toplantıları kaçırdın ve herkesin alkolden çıldırıp dağıttığı partiler verdin,” diye araya girdi Diana. “Polise verilen yanlış alarm ve o iki oğlanın üzerine atılan iftiradan bahsetmiyorum bile. Seni polise şikâyet etmedikleri için mutlu olmalısın.”

“Suçu bir başkasının veya başka bir şeyin üzerine atmaya çalışmıyorum. Yalnızca olanları anlatmak istiyorum.”

“Hayır.”

“Ama...”

“Artık daha fazla ‘ama’ yok Linnéa,” dedi Diana. “Yeter artık.”

Minu hayal kırıklığı ve çaresizliğin getirdiği öfkenin büyüdüğünü hissedebiliyordu. Aniden Linnéa’nın neden her zaman sinirli olduğunu ve saldıracakmış gibi görüldüğünü anladı. Söz konusu, bu şekildeki otoriteler olduğunda insan kendini başka en iyi nasıl koruyabilirdi ki?

Ama Minu şimdi kendine hâkim olmalıydı çünkü burada Linnéa için bulunuyordu ve onu temsil ediyordu. Linnéa için bu işi çözmeye çalışmalıydı.

“Bu bir *haneye tecaviüz* olayıydı,” dedi Minu. “Polise verilen yanlış alarm hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu benim için bir şok oldu.”

“Pazartesi dairenden çıkartılıyorsun.”

Minu telaşla bir çıkar yol, mantıklı bir argüman bulmaya çalışıyordu. Ancak tek ağzından tek bir soru çıkabildi.

“Beni dışarı atamazsın değil mi?”

“Evet yapabilirim. Ayrıca daireye verdiğin zararı da karşılamak zorunda kalacaksın.”

“Peki, nereye gidebilirim?”

“Şansımız varmış. Genç bakım evinde senin için boş bir yer vardı. Davranış bozukluğu problemi olan kızları hedefliyorlar. Önce kilitli bir bölümde oturacaksın. Bu durum elbette onlara iyi davranabildiğimi ispatlayana dek devam edecek.”

Linnéa’nın kalbi sanki etrafı sarılmış gibi çarpıyordu ve Minu sırtından

ter aktığını hissediyordu. Panik atak böyle bir şeydi yani. Linnéa'nın ona söylediği gibi ağır ağır nefes almaya başladı.

"Elbette beni bir yere kilitleyemezsiniz," sözü çıktı Minu'nun ağzından.

"Keşke bunun böyle olmasına gerek kalmasaydı. Bu durumda yalnızca kendini suçlamalısın. Senin için en iyisi bu çünkü."

"Bir arkadaşımda yaşayabilirim," dedi Minu.

"Sorabileceğim bir arkadaşım da var hem." Babasını Linnéa'nın onlara taşınmasına izin vermesi için ikna etmesi gerekiyordu. Neler olduğunu babasına açıklamalıydı. "Bu yaz on sekiz yaşına giriyorum. O zamana dek arkadaşında kalmama izin verin. Yalnızca birkaç ay."

"Bu arkadaşın şu dışarıda koridorda oturan arkadaşın mı? Şu genellikle birlikte partilediğin kız arkadaşın hani?"

"Hayır..."

"Artık fark etmez. Tartışma bitmiştir," dedi Diana.

Masasında öne doğru eğilen Diana gözlerini gererek Minu'ya baktı.

"Yarın sabah dokuzda burada ol. Eğer o zaman seni burada görmezsem polis tarafından getirileceksin."

Diana'nın boynunun etrafındaki gümüş zincire asılı olan bir kolye ucu, tişörtünün yakasından dışarı doğru kaydı.

Metal elementini temsil eden işaretledi bu.

"Özgürlüğün tadını, sorumlulukların çerçevesinde çıkaracağım ummuştum," diye devam etti Diana. "Sense bunun yerine benim sana olan inanç ve güvenimi kötüye kullandın. Başka bir seçimim yoktu."

Diana'nın bu kolye ucunu taşıması ne anlama geliyordu şimdi? Her şeyden önce bunun gerçekten bir anlamı var mıydı? Belki de yalnızca bir tesadüftü. Dikey çizgili üçgenlerden hoşlanan bir takı tasarımcısı olamaz mıydı yani? Bu kolye metal elementini temsil etmesi için mi yaratılmıştı? Bu durumda Diana bir cadı mıydı? Yoksa *büyülenmiş* miydi? Belki de onun bu şekilde tuhaf davranmasının nedeni o kolyeydi ha?

Gümüş zincir çok inceydi.

Minu bunu cesaret edip edemeyeceğini merak etti. Peki, tüm bunların olmasına izin mi verecekti?

Linnéa'yı özel bir koğuşa kilitleyeceklerdi.

Bunu yapmak zorundaydı.

Işık hızıyla uzandığı kolyeyi yakaladığında içi ürperdi. Kolyenin gümüş zinciri hemen koptu.

“Ay!” Diana boynunu ovalıyordu. “Sanki bir şey beni ısırdı. Doğrudu ve akıllı karışmış bir şekilde etrafına bakındı.

“Neredeyiz?” dedi Diana.

Minu’nun elindeki kolyeyi gördüğünde ona bomboş baktı.

“Bunu tanıdın mı?” dedi Minu gergince.

Diana başını hayır anlamında salladı.

“Belki de toplantının saatini değiştirmeliyiz. Bu çok stresli geçti...”

Diana sessizleşti.

Masasının üzerindeki birkaç kâğıdı bir araya getirdi ve sanki tüm bu olanlar zor bir yapboz, önündeki kâğıtlar da bir araya getirmesi gereken parçalarmış gibi onlara hızlıca göz attı.

“Peki, daireyi ne yapacağız?” dedi Minu.

Diana ona, henüz bir rüyadan uyanmış gibi bakıyordu.

* * *

Linnéa, Diana’nın ofisinin kapısı açılır açılmaz yerden kalktı. Karnındaki kelebeklerin kanatları tıraş bıçağı gibi keskindi.

“Ne dedi?” dedi Minu ona doğru yaklaştığında.

Kelebeklerin kanat çırpışları her zamankinden daha vahşiydi şimdi.

“Umarım çözülmüştür,” dedi Minu.

“Çözülmek mi? Nasıl yani?”

“Dışarı çıkalım,” dedi Minu. “Sana bir şey göstermek zorundayım.”

Dışarı çıktıklarında Minu çizmesinin içinden bir sigara paketi çıkardı. Acemice bir şekilde yaktığı sigarasından başını döndüren bir nefes aldı. Linnéa sabırsızlıktan zıplıyordu.

“Anlat şimdi.”

“Üzerinde bu vardı,” dedi Minu ve tedbirli bir şekilde ucunda metal elementinin işareti olan kolyeyi ona doğru uzattı.

Kolye ucu güneş ışığında parladı ve Linnéa ona yavaşça dokundu.

“Biri bu kolye ile Diana’yı kontrol ediyor,” dedi Minu. “Kolyeyi boynundan çekip aldığımda tamamen...”

“Ne zaman çektin?” dedi Linnéa inanamayarak.

Minu bu işe kendi de inanamıyormuş gibi kıkırdadı.

“Belli ki *sen* olunca böyle bir şey yapmaya cesaret edebiliyorum,” dedi Minu.

“*Ben* bunu yapamazdım. Nasıl bir risk aldığını anlamıyor musun?” dedi Minu ve sigarasından bir nefes daha aldığında gözleri yaşardı. “Seni yarın bir eve kapatacaklardı.”

Bunu duymak acı veriyordu ama bir paranoyak olmadığının doğrulanması da onu rahatlatıyordu. Tüm bu zaman boyunca ona karşı düzenlenmiş bir komplo *vardı* işte.

“Kolyeyi çekip aldığında ne oldu?”

“Kolyeyi daha tanıımıyordu bile. Tamamen kafası karıştı. Çok korktu. Haneye tecavüzü anlatırken senin polise verdiği ifadenin aynısını kullandım. Kendisinin neden bu kadar çabuk karar verdiğini anlamadığını söyledi.”

“Peki, daireye ne oldu?”

“Anlaştık. Dairede kalabileceksin. Bunu olabildiğince hızlı bir şekilde unutmak istediğinden oldukça eminim.”

“*Anlaştınız* mı?”

Minu başını evet anlamında salladı ve sigarasından son bir nefes aldı.

“Haklıydın,” dedi Minu. “Gerçekten adil birine benziyor.”

“Yani bana inandı öyle mi? Bana?”

“Muhtemelen neye inanacağını bilmiyordu,” dedi Minu. “Ama artık bunu sana yapanın o olmadığını biliyoruz. Diana’yı kontrol eden her kimse başına gelenler onun işi. Bunun kim olduğunu ortaya çıkaracağız.”

Linnéa, Minu’ya baktı ve onun, kendisi için ne kadar harika ve önemli bir şey yaptığını gerçekten anlayıp anlamadığını merak etti.

* * *

Mutfak penceresinden gelen rüzgâr çatır çutur seslerin yükselmesine sebep oluyordu. Ida, Minu’nun evde bu kadar sık yalnız kalmaya nasıl dayanabildiğini anlamıyordu.

Babası evi arayarak geç kalacağını ve onun Venezia’dan pizza sipariş edebileceğini söylemişti.

Özür diler gibi konuşmuş, yarın o ve Anna-Karin için yemek yaparak bu akşamki yokluğunu telafi edeceğini söylemişti.

Ida o akşam yemeğini neredeyse bilinçaltında bastırmaya çalışıyor, ken-

disi ve Vanessa, Minu'nun babasının önünde Minu ve Anna-Karin gibi davranmaya çalışırken neler olabileceğini açıkça hayal edebiliyordu. Tüm akşam. Mahkemenin hemen sonrasında. Hâl böyleyken babasına akşam yemeğine arkadaşı Linnéa'yı da davet edeceğini söyledi. Gerçek Minu'nun da orada olması iyiydi, böylece onun yardımıyla en kötü tuzaklardan, zor durumlardan, uzun süreli suskunluklardan kaçınabilirlerdi. Ayrıca Ida Holmström de yemeğe davetliydi. Kendi bedeninin görünürde olması güvende hissettirecekti.

Minu'nun babası bu işe o kadar sevinmişti ki bu durum Ida'yı neredeyse üzmüştü. Minu'nun eve arkadaş getirmedeği çok açıktı.

Ida bardağına portakal suyu ve mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birinin üzerine oturdu. Pencerenin dışındaki karanlığa bakmak istemiyordu. Burada korunmasız bir şekilde oturuyordu. Işıkları kapatmaya cesaret edemiyordu. Gergin bir şekilde parmağını Minu'nun saçına dolamaya başladı. Kendi saçından çok farklıydı. Sanki daha kalın telli, kıvrıkcık ve sertti.

Keşke ahıra gidebilseydi ama çoktan orayı arayıp grip olduğunu söylemişti. Hayvanlar bir şeylerin doğru olmadığını mutlaka fark ederdi ve Troya'yı korkutma riskine girmek istemiyordu. Zaten atının hayranı olan küçük kızlardan biri onun yerine geçmeye dünden razıydı.

Ida portakal suyunu yudumlamak için bardağını yukarı doğru kaldırdı. Bahçeden kendisine doğru yaklaşan adımların sesini duyduğunda bardağı tekrar aşağı indirdi.

Ayağa kalktı ve sessiz adımlarla koridora doğru yürüdü.

Muhtemelen Minu'nun babası fikrini değiştirerek eve erken geldi diye kendi kendini endişelenecek bir şey olmadığına inandırmaya çalıştı.

Ama o araba kullanıyor ya, diye cevap verdi Ida'nın içindeki panik hiç zaman kaybetmeden.

Eğer güçleri işlese dışarıdakinin kim olduğunu bilirdi belki şimdi cadı olmayan tamamen sıradan bir insan kadar çaresizdi.

Merdivenin üzerindeki basamaklar. Ida şimdi bir de Minu'nun bahsettiği şu sessiz telefonları, Engelsfors Gazetesi'nin kırık camını, babasının onun görmediğini sandığı tehdit mektuplarını hatırladı.

Zil çalındığında olduğu yerde zıpladı.

Zil çalmaya devam ederken koridor duvarına yaslanıyordu. Adımların merdivenden uzaklaştığını duymadan önce yerinden kımıldamaya cesaret

edemedi. Kapıdaki her kimse onun buradan uzaklaştığından, evin etrafında gizlice dolaşıp içeriye başka türlü girmek gibi bir emeli olmadığından emin olmak zorundaydı. Evde de bir sürü pencere vardı. Bu evden *nefret ediyordu*.

Ida ayak parmaklarının ucuna basa basa oturma odasının içine girdi ve perdenin arkasından gizlice dışarıyı gözetledi.

Henüz sokağa çıkan figürün kim olduğunu dik duruşundan ve geçen senede giydiği kapitone ceket ve bereden hemen tanıdı.

G.

Yeniden hemen koridora koştu. Evin dış kapısını açtığı anda soğuk akşam havası yüzüne doğru çarptı.

“Bekle!” diye seslendi Ida.

Gustaf arkasını döndü.

“Merhaba,” dedi Gustaf ve yeniden eve doğru yürümeye başladı. “Affedersin, uyuyor muydun yoksa?”

“Hmm,” dedi Ida.

Gustaf’ın yüzü öyle bir ifade aldı ki Ida onu daha önce hiç böyle görmemişti.

“İçeri gelebilir miyim?” dedi Gustaf.

Ve Ida hemen anladı. Gustaf *gergindi*.

“Elbette gelebilirsin.”

Ida yana çekildi ve onun içeri girmesine izin verdi.

Ceketinin portmantoya asan Gustaf’ın buraya daha önce geldiği belli oluyordu. Ida’nın içindeki eski kıskançlık yine harekete geçmeye başladı.

“Baban evde mi?” dedi Gustaf.

“Hayır, çalışıyor.”

“Ve annen şimdi Stockholm’de değil mi?”

“Ever.”

Ayakta duruyorlar birbirine bakıyorlardı. Aynı anda bakışlarını kaçırdılar.

“Bir şey ister misin?” dedi Ida.

“Hayır, böyle iyi, teşekkür ederim. Ben yalnızca... Konuşmak istiyorum. Eğer senin için de bir sakıncası yoksa tabii.”

“Elbette sakıncası yok,” dedi Ida biraz fazla hızlıca.

“Biliyorsun,” dedi G.

Hayır bilmiyordu. Tek bildiği Gustaf ve Minu'yu çok uzun zamandır birlikte görmediği idi. Minu uzun listesinde bununla ilgili de bir şeyler ekleydi iyi olacaktı.

"Hmm," dedi Ida yeniden.

Gustaf'a oturma odasına doğru geçmesini işaret etti ve koltukta onun yanına oturdu. Minu'nun gözlerinin kendisini her zaman ele veren alarm kırmızısına döndüğünü hissedebiliyordu.

Ida bir koltukta G ile birlikte oturuyordu. Ona pek çok sefer uzun süre bakmıştı ancak dudaklarının renginin bu kadar *güzel* olduğunu hiç düşünmemişti.

Bu şimdi olacak mıydı? Gustaf onu öpecek miydi?

Hayır. İçinde bulunduğu durumu gönülsüzce hatırlattı kendine. Bunun şimdi olmasını istemiyordu. O Gustaf için Ida, değil Minu'ydu. Bunu unutmamalıydı.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum gerçekten de. Çok utaniyorum çünkü," dedi Gustaf. "Eğer bana kızgınsan bunu anlarım. Seni ararsam cevap vermeyeceğini düşündüğüm için geldim buraya."

Ida yalnızca başını öne salladı. Gustaf'ın konuşmasına izin vermeliydi. Böylece konunun ne olduğuna dair bir açıklama bulabilirdi.

"Haklıydın," dedi Gustaf. "Pozitif Engelsfors bir tarikat."

Gustaf ne tepki vereceğini görmek ister gibi baktı ona. Bu duyduğu Ida'ya çok ani gelmişti. Gözlerinin içindeki sıcaklık bir anda bin derece arttı.

"Rebecka öldüğünden beri kendimi kaybetmişim. Ne kadar kaybolduğumu ilk kez şimdi anlıyorum," dedi Gustaf.

"Pozitif Engelsfors'un bana kendimi yeniden iyi hissettireceğine gerçekten inanmak istedim. Bundan şüphe duymamı sağladığın için sinirlenmişim sana. Yaptığım için inanılmaz üzgün olduğumu söylemek istiyorum yalnızca. Benim en iyi arkadaşımydın. Beni gerçekten anlayan tek kişiydin. Seni... Rickard için bıraktım."

Gustaf güzel gözleriyle Ida'ya baktı. Onu kucağına almak, her ne yaparsa yapsın onu affedeceğini söylemek istiyordu.

"Önemli değil," dedi Ida.

"Önemli," dedi Gustaf.

"Evet, önemli değil. Rebecka'dan sonra paramparça olmanı anlıyorum."

“Bu yeterince iyi bir sebep değil. Bunun üstesinden kolay ve acısız bir şekilde gelebilmek için sapacak çok da fazla kısa yol olmadığını anlamalıydım. Elbette acıtacak. Onun yokluğunun bana yaşattığı acıyla belki de asla tamamen baş edemeyeceğim. Şimdi bunun farkındayım. Ama o zaman... Öyle olmak zorundaydı.”

Ida kendisinin asla cesaret edemeyeceği bir şey yaptı.

Gustaf’ın eline uzandı ve onu sıkıca tuttu. Eli Ida’nın her zaman hayal ettiği kadar sıcak ve kuruydu. O ele dokunmak tüm bedenini titretiyordu.

“En başından beri şüphelerim vardı ama P.E. insanlara, şüphenin onların düşmanı olduğunu öğretiyor. Birinin iyi hissetmemesinin nedeni olarak şüpheyi gösteriyor. Böylece ben de şüpheyi içimden atarak ihtiyacım olan tek şeyin kendim üzerine daha sıkı çalışmak olduğunu düşündüm. Ama Rickard geçen gün en sonunda beni uyandıran bir şey söyledi.”

Gustaf öteki eliyle öfke içinde gözünden akan bir gözyaşını sildi.

“Rebecka’nın kendini evrenin negatif enerjilerine açık hâle getirdiğini, bu yüzden de depresyona girdiğini söyledi. Bu felaketler ve savaşlar sırasında ölen insanlar için de geçerliymiş. Ölümleri, içinde bulundukları yanlış duygu ve düşünce dalgalarından kaynaklanıyormuş. Bu çok hastalıklı bir düşünce.”

“Evet,” dedi Ida. “Öyle.”

Rebecka, Ida’nın düşünmekten elinden geldiğince kaçındığı bir insandı. Ama şimdi onu düşünmeyi bırakamıyordu. Geçen yıl Rebecka’dan çok fazla nefret ediyordu.

Hiç beklemediği anda, sürpriz bir şekilde karşısına çıkıvermiş ve Gustaf’ı ondan çalmıştı. Ama Ida şimdi Rebecka’nın *kim olduğunu* aslında hiçbir zaman düşünmediğini fark ediyordu. Rebecka yaşarken Gustaf’a giden yolda önüne çıkan bir engeldi yalnızca. O öldüğü zaman Ida’nın hissettiği tek şey kendi başının belada olduğuydu.

Gustaf’ın onu ne kadar fazla sevdiğini gerçekten ilk kez şimdi anlıyordu. Bu, Gustaf’tan *daha da fazla* hoşlanmasına sebep oluyordu.

“Rickard benim uzun süredir çekirdek gruplarının içinde olmamı istiyordu ancak ben her seferinde reddettim. Muhtemelen içten içe ne olup bittiğini bilmek istemediğimi hissediyordum. Herhangi bir kanıtım yok ama şu Linnéa Wallin hakkındaki dedikodu... Ona gerçekten de bir şey yaptıklarını hissediyorum.”

İda keşke olanları ve Erik'in yaptıklarını ona anlatabilseydi ama Linnéa'nın polise verdiği ifadeye sadık kalacaklarına dair söz vermişlerdi.

"Evet, o akşam bir haneye tecavüz olayı yaşandı," dedi İda. "Linnéa bu durumu polise bildirdi."

"Kesin onlar yaptı. Aynı akşam ben Merkez'deydim ve bir şeyler dönüyordu. Gerçeklikle olan bağlarını tamamen yitirmişlerdi. Ne isterlerse yapabileceklerine, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onlara erişemeyeceklerine inanıyorlardı. Çok korkutucuydular."

"Şimdi geçti ama," dedi İda. "Aralarından ayrıldın."

"Hayır," dedi Gustaf. "Az önce Rickard'ı arayıp çekirdek gruplarında olmak istediğimi söyledim."

"Ama..."

"Eğer aralarına katılırsam babana ihtiyacı olan bilgileri sızdırabilirim. Böylece o da bu bilgileri yayınlatabilir. Her şey mahvolmadan önce biri onların ne yaptığını ortaya çıkarmalı."

"Hayır!" dedi İda. "Bu çok tehlikeli!"

"Umurumda değil!" dedi Gustaf. "P.E. insanlara yardım etmek istediğini söylüyor ama bu yardımı hak edenler çoktan güçlü ve 'başarılı' olanlar. İnsan bunu onların en başlıca üyelerinden de anlayabilir. Erik gibi, İda gibi."

İda elini çekti.

"İda oraya üye bile değil!" dedi İda.

"Geçen gün oradaydı."

"Evet, ama Erik ile birlikte olduğu için oradaydı. Gerçi artık birlikte değiller. Ayrıldılar. İda ona âşık bile değildi zaten."

Gustaf güldü.

"Duyan da senin İda'yı savunduğunu sanır."

"Neden savunmayacaktım?"

"Ciddi misin?"

İda yutkundü. Bu belki de onun gerçeği duymak için son şansıydı ama bunu isteyip istemediğini bilmiyordu.

"İda'da yanlış olan ne var sahiden de?"

Gustaf'ın gülüşü yavaş yavaş yüzünden silinerek yerini kafa karışıklığına bıraktı.

"Hepten sahte biri o," dedi Gustaf. "En iyi arkadaşlarına karşı bile çirkin-

leşebiliyor. Ben o kızın gerçek duygulara sahip olduğunu bile düşünmüyorum. En azından kendinden başka birine karşı.”

“Elbette sahip!” dedi Ida. Şimdi tüm yüzü yanıyordu sanki. “Elbette gerçek duyguları var. Bir sürü duygusu var!”

“Öyleyse bunu saklamayı çok iyi başarıyor,” dedi Gustaf.

“Ben Ida’nın artık... Farklı olduğuna inanıyorum,” dedi Ida. “Yanlış yaptığını muhtemelen o da anlıyor. Bazen.”

Gustaf ona soru soran gözlerle baktı.

“Bence kendini düzeltmeye çalışıyor,” dedi Ida.

“Erik karşında Linnéa’nın tarafını seçtiği dedikodularından mı bahsediyorsun? Gerçekten öyle mi oldu?”

“Evet, aslında. Görüyorsun işte başka tarafları da var. Yalnızca bu onun için çok zor. O kadar çok şey var ki. İnsan nereden başlar ki?”

“Şimdi neden bahsediyorsun?”

“Kendini değiştirmek istese Ida nereden başlardı?”

“Şirretleşmeyi bırakabilir örneğin. Veya incittiği insanlardan özür dileyebilir. Gerçi ölmeden önce o kadar insandan özür dilemek istiyorsa bunun için biraz acele etse iyi olur.”

Gustaf güldü ve Ida ağlamaya başladı. O kadar ani gelmişti ki ağlamasını bastırma şansı bulamamıştı.

En azından Gustaf karşısında aptal durumuna düşürdüğü kendisi değil, Minu’ydu.

“Ama ne oldu?” dedi Gustaf.

Ida başını iki yana salladı.

“Burada olduğun için mutluyum,” dedi zorla.

“Mutlu olunca böyle mi oluyorsun?” diye gülümsedi Gustaf.

“Konuşabildiğimiz için mutluyum. Her ne kadar can sıkıcı meseleler hakkında konuşsak da.”

“Biliyorum. Ben de öyle,” dedi Gustaf.

Gustaf bir kolunu onun omzuna attı ve onu kendine doğru çekti. Ağlamayı kestikten sonra bile onu bırakmayarak yakınında tuttu.

* * *

Kırmızı Ay gece karanlığını saran gökyüzü üzerinde ağır bir şekilde asılı duruyordu. Ay ışığı derenin siyah suyuna gümüş beyaz bir renk veriyordu.

Minu daha da yakına yürüdü ve nemli toprağın üzerine diz çöktü. Su hareket ettikçe değişen kendi yüzüne baktı.

Ve aniden her şey tamamen başkalaştı.

Kızıl sarı bukleler gözlerin kapalı olduğu soluk bir yüzü çevreliyordu.

Bir saniye için bunun Rebecka olduğunu sana Minu parmaklarını suyun yüzeyine uzattı. Suya dokunmadan tam önce resim berraklaştı ve gördüğünün aslında kim olduğunu anladı.

Seans boyunca kısa bir an için görünen Matilda.

Gözlerini açtı ve Minu'ya baktı.

Bugün büyülu bağlantıyı kırarak büyük cesaret gösterdin.

Matilda konuşurken dudakları kımıldamıyordu.

“Diana’dan mı bahsediyorsun? Kolye hakkında bir şey biliyor musun?

O bir muska. Onun kontrol etmek için kullanılıyor.

“Kim tarafından peki? Kim kontrol ediyor onu?”

Bir muskayı bu şekilde kullanabilmek çok ama çok güçlü bir büyü gerektirir. Şeytanlar, Diana’yı kutsayan kişiyi kutsamış olmalı.

“Kutsanmış Olan kim? Ida’nın, Pozitif Engelsfors Merkezi’nde hissettiği cadı kim? Helena mı? Kim?”

Bu gizli.

Suyun üzerine yavaşça iki kuş tüyü geliyordu. Matilda’nın yüzüne değdiklerinde su titredi.

Kutsanmış Olan pek çok suç işledi.

Yakında onların farkına varacaksınız.

“Eğer Kutsanmış’ın kim olduğunu bilmiyorsan bunu nasıl biliyorsun?”

Matilda, Minu’ya yalnızca baktı. Minu hayal kırıklığının ve çaresizliğin getirdiği öfkenin içinde büyüdüğünü hissediyordu. Minu bir genç kız olarak tanıdığı Matilda’ya sempati duymuştu. Ancak bu Matilda hiç de insanı değildi. Tüm bu zaman boyunca oraya buraya ipuçları serpen yüce bir varlık gibi davranmıştı. İnsan yüzyıllar boyunca Koruyucular’dan başka hiç kimseyi görmeyince böyle mi oluyordu?

“Ne yapacağız?” dedi Minu.

Matilda ona ciddi bir şekilde baktı.

Mahkemeden sonra Kutsanmış’ı bulup durdurmalısınız.

Kırmızı Ay gökte kayboldu. Derenin yüzeyindeki gümüş sular parıldı-

maya devam ediyordu.

Zaman akıyor.

Matilda'nın yüzü titreşti ve ardından gözden kayboldu.

59

Vanessa bedeninde aceleyle oradan oraya koşuşturan bir panik ile karşılaştı. Bugün cumartesiydi. Yakında mahkeme gerçekleşecekti. O suçlanacaktı.

Saat sabahın beşiydi ama uykuya dalmak imkânsızdı.

Bedenlerini değiştirmek onlara hiç de yardım etmezse ne olurdu? Ya Anna-Karin mahkûm edilirse? Ceza olarak ne çekecekti acaba? Simon gibi idam mı edilecekti? Yoksa “yalnızca” işkence mi görecekti?

Düşüncelere aklında döndükçe Vanessa yatakta bir sağa bir sola dönüyordu.

Eğer Anna-Karin'in bedeni ölürse kendisine ne olurdu? O zaman Vanessa da mı ölecekti? Yoksa kendi bedenine geri mi dönecekti?

Peki, Anna-Karin'in ruhuna ne olacaktı?

Sonra aklına annesi ve Melvin geldi.

Ya onları bir daha göremezse?

Eğer bu yatakta bir saniye daha kalacak olursa bir daha asla ayağa kalkamayacaktı. Yapabileceği bir şey varsa o da kendini hazırlamaktı.

Vanessa, Anna-Karin'in odasındaki soğuk döşemenin üzerinde parmaklarının ucunda yürüdü, kapıyı açtı ve mutfığa gitti. Sigara kokusu yüzüne çarptı. Anna-Karin'in annesi çoktan uyanmış ve pencereye yapışmış bir şekilde dumanını dışarı üfleye üfleye sigarasını içiyordu. Vanessa yavaşça banyoya doğru ilerlerken Anna-Karin annesi onu görmedi. Adriana dün Vanessa'yı arayarak ona mahkeme salonunda herkesin üstünün başının muntazam olması gerektiğini söylemişti. Vanessa uzun ve sıcak bir duş aldı, saçlarını taradı, saçının yüzünün önüne düşen tüm perçemlerini düzeltti.

Banyo dolabının içindeki en üst rafta bir makas buldu ve saçlarının kırık uçlarını kesti. Yatak odasına geri döndüğünde Anna-Karin'in dolabından kendisine hemen hemen uyan sütyenlerinden birini çıkardı.

Anna-Karin'in sütyen seçimi tamamen yanlıştı. Vanessa onu bu konuda bir ara aydınlatmayı düşündü. Eğer yaşayabilirlerse tabii.

Anna-Karin'in dolabını ciddi bir şekilde incelemeye başladığı zaman neredeyse umudunu yitiriyordu. Eşofman üstleri eşofmanlar altları arasında umutsuz bir şekilde kazmaya devam ediyordu.

Bunu tahmin etmeliydi. Kendi kendine küfretti ve yeniden mutfağa gitti.

“Şimdiden kalktın mı?” dedi Mia Nieminen, kızına bakmadan.

“Anne,” dedi Vanessa bunun ne kadar yanlış hissettirdiğini bile bile. “Gardırobuna bir göz atabilir miyim?”

Mia başını çevirerek meraklı gözlerle Vanessa'ya baktı.

“Hayrola?”

“Okulda bir şey var da.”

Mia yavaşça masadan kalktı ve yatak odasına doğru yürüdü.

Yatağın üzerinde KENDİ EVİN, ALTINA BEDELDİR yazan bir duvar kilimi asılıydı.

“Bugün cumartesi değil mi?” dedi Anna-Karin'in annesi ve gardırobunun kapılarını açtı.

“Evet, ama bu özel bir şey.”

Mia'nın gardırobunun içindekilerle Anna-Karin'in kıyafetleri arasında neredeyse hiçbir fark yoktu ama Vanessa yine de siyah bir etek ve ceketten oluşan bir takım bulmayı başardı. İç karartan, modası geçmiş ve tipik olarak yaşlı kadınların giyeceği siyah bir takım, “muntazam” kelimesinin içini doldururdu herhâlde.

“Bunu ödünç alabilir miyim?” dedi Vanessa.

“Cenazeye mi gideceksin?”

Umarım gitmem, diye düşündü Vanessa.

“Beni biraz yetişkin gibi gösterecek bir şey ihtiyacım var yalnızca.”

Vanessa banyoya gitti ve Anna-Karin'in saçını topuz yaptı.

Banyo dolabını biraz karıştırdıktan sonra kirpiklerinin üzerine yavaşça sürdüğü, neredeyse kurumuş bir maskara buldu. Aynada kendini inceledi. Anna-Karin'in gözlerinin bu kadar yeşil olduğunun daha önce hiç farkına varmamıştı. Birazcık da dudak parlaticısı olsaydı sonuç mükemmel olacaktı.

“Şimdi onların kıcına tekme basabiliriz,” dedi Vanessa aynada kendine.

Mutfağa geldiğinde Mia gözlerini dikerek ona baktı.

“Kendine amma da özenmişsin,” dedi Anna-Karin'in annesi neredeyse hoşnutsuz bir sesle.

“Teşekkür ederim,” dedi Vanessa ve Mia’nın yanından geçerek bir kâseye ekşimiş yoğurt ve tahıl gevreği boşalttı.

Mia sigara paketine uzanırken hırıltılı bir şekilde öksürüyordu.

O kadar fazla sigara içiyor ki biri şu ciğerleri matkapla delse içinden petrol fışkıracak, ayrıca Mona Ayışığı’ndan bile beter, diye düşündü Vanessa.

Anna-Karin’in annesi yine pencereden dışarı bakmaya başladı ve Vanessa onun aklından gerçekten de neler geçtiğini merak etti. Dışarıdan görünen her şey bomboş ve ölüydü. Terk edilmişti. İçi de her zaman böyle mi görünüyordu peki? Vanessa onun için üzülüyordu. Ama ondan daha çok üzüldüğü biri varsa bu da Anna-Karin’di.

Anna-Karin’in, annesini değiştirmek için neden büyü yaptığını anlıyordu. Eğer Vanessa’nın da aynı gücü olsaydı ve bu güçle annesine Nicke’yi daha önceden bıraktırılabileydi bu gücün çekimine karşı koyabilir miydi?

Masadan kalktı ve tabağını musluğun altında akıttı. Saate baktı. Aniden acele etmesi gerektiğini anladı. Adriana onu birkaç dakika sonra almaya gelecekti.

“Ben şimdi çıkıyorum,” dedi Vanessa.

Mia ona bakmadı bile. Vanessa eğer Anna-Karin’e bir şey olursa onun hâlinin ne olacağını merak etti. Ya bu kızını son kez görüşseye?

Mia’ya doğru yürüdü ve bir kolunu onun omzuna koydu. Dokunuş, Anna-Karin’in annesinin irkilmesine yol açtı. Ama Vanessa elini onun omzundan çekmedi.

“Umarım günün iyi geçer anne,” dedi Vanessa. “Seni umursuyor ve düşünüyorum.”

Seni seviyorum diyemedi. Mia bakışlarını indirdi ve uğultulu bir ses çıkardı.

“Umarım hoşça vakit geçirirsin,” dedi Mia ve elini Vanessa’nın elinin üzerine koyarak onu beceriksizce okşadı.

Koyu mavi araba çoktan durmuş, Vanessa’yı bekliyordu.

Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Adriana arabayı kullanmaya başladı.

“Nasıl hissediyorsun?” dedi Adriana.

“İyi,” dedi Vanessa.

Arabanın içi sıcaktı. Vanessa, Anna-Karin’in kabanını çekiştirerek üzerinden çıkardı.

“Güzel giyindiğin iyi olmuş,” dedi Adriana.

“Ölüme mahkûm edilecek olsam bile yine de olabildiğince güzel olabilirim herhâlde.”

Adriana ona şaşkın bir şekilde baktı. Vanessa bunun Anna-Karin için iddialı bir cümle olduğunun farkına vardı.

Arabayla merkezin içinden geçerlerken Ica Marketi’nin dışında uçuşan sarı flamaları ve bayrakları gördü. Marketin vitrin camlarının üzerinde POZİTİF FİYATLAR ve BAHAR KUTLAMASI yazan reklam afişleri asılıydı.

Kanal köprüsünün üzerinden geçerlerken Vanessa suya baktı.

Erik ve Robin’e karşı duyduğu nefret doldurdu içini bu sefer.

Mahkeme bitince bu yaptıklarının cezasını ödeyecekler, diye geçirdi içinden.

Aynı saniye artık korkmadığının farkına vardı. Konsey’e ve onlara karşı olan herkese çok ama çok fazla sinirliydi.

Vanessa her ne pahasına olursa olsun onları yenmeyi düşünüyordu.

* * *

Anna-Karin köşke doğru giderken Ida’nın bisikletinin pedallarını olabildiğince hızlı çeviriyordu. Holmströms Ailesi’nin evinden yeterince çabuk ayrılamamıştı.

“Ciddi bir şekilde,” konuşmak isteyen Carina ve Anders, onu kahvaltı sofrasında esir almıştı. O “tüm geleceğini ve sosyal hayatını mahvederken” gerçekten de “öylece oturup seyre bakamazlardı”. Anna-Karin onların bu sözleriyle aslında kendi sosyal hayatlarından endişe ettiklerini dile getirmeye çalıştıklarından oldukça emindi.

Adriana arabasını çakıl yol üzerine park etmişti ama kendisi ortalarda yoktu. Minu, Linnéa ve Ida’yı görebiliyordu. Kendilerine doğru yaklaştığını fark ettiklerinde ona doğru baktılar.

“Nerede?..” diye başladı ama onların önünde sözünü frenledi.

“Anna-Karin, Adriana ile birlikte çoktan içeri girdi,” dedi Minu hızlıca. “Hazır mısın Ida?”

Anna-Karin yalnızca başını evet anlamında salladı. Bugünden o kadar uzun zamandır korkmuştu ki bugünün artık gelip çatıldığını anlamak neredeyse imkânsızdı.

Büyük giriş koridorundan geçerlerken yüzüne yeni boyanmış duvarların kokusu çarptı. Panjurlar hâlâ kapalıydı ama şimdi lambalar yeni boyanmış

beyaz duvarlar üzerine sıcak bir      yayıyordu.

Viktor eski resepsiyonda durmu   onları bekliyordu. Sa  ları geriye do  ru taranmı  tı ve her zamankinden   ok daha kusursuz görünüyordu. Onları ciddi bir   ekilde selamladı.

  Neden bu kadar kasvetli görünüyorsun?   dedi Linn  a.   D rt gözle bu anında gelmesini beklemiyor muydun?  

  Hayır, Vanessa,   diye cevap verdi Viktor.   Beklemiyordum. Beni takip edin.  

Kütüphaneye giden koridor boyunca Viktor'  takip ettiler ve Anna-Karin mezbahada   engellere asılı   l  inek bedenlerini d    nmekten kendini alamıyordu.

Kütüphanenin iki kanatlı kapısı ardına kadar a  ıktı. Her iki yanlarında takım elbise giymi   ta   yüzlü iki adam duruyordu. Damalı zemin üzerinde yürürlerken adamlar bakı  larıyla Anna-Karin, Linn  a, Ida ve Minu'yu takip ediyordu. Anna-Karin adamların ceketlerinin altında tabanca kılıfına benzer bir   ey gördüğünü sandı ama bu nereye gitti  ini bilmez bir   ekilde sa  a sola   arparak ko  an pani  inin gitti  i yolu takip eden hayal d  nyasının bir   r n  de olabilirdi elbette.

    nk  artık geriye d  n     yoktu. Yakalanmı  lardı. Sonuna dek bunun i  inde kalmaya mecburlardı.

Ve hepsi onun hatasıydı.

Biri elini tuttu. Minu. Birlikte   ift kanatlı kapılardan ge  tiler.

Anna-Karin mahkemeyi d    nd    nde hep   u koyu ah  ap panelli mahkeme salonlarının ve beyaz peruklu yargı  ların s  sledi  i televizyon serilerinden bir sahne hayal etmi  ti ama i  inde bulundukları mahkeme salonu her   eyin beyaz kayın a  acından yapıldı  ı, normal bir konferans odasından ibaretti. Seyirciler de tamamen sıradan konferans ziyaret  ileri olabilirdi   yleyse. Veya oturma sıralarını dolduranlar i   adamları ve kadınları olabilirdi.

Anna-Karin herhangi bir m  ttefiki olup olmadı  ını merak etti. Yoksa herkes onun su  lu bulunmasına d  nden razı mıydı?

Viktor onlara Adriana'nın oturdu  u masanın arkasında duran birkaç bo   sandalyeyi g  sterdi. Adriana arkasını d  nd   ve onlara do  ru sessiz bir   ekilde ba  ını salladı. B  y k ve g  m    ten yapılmış antik bir bro  , ceketinin kenarında parlıyordu. Ciddi ama sakın görünüyordu. Bu kadının, onların birkaç g  n   nce   enlik yerinde g  rd  kleri aynı kadın oldu  unu d    nmek

imkânsızdı. Dış görünüşünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Anna-Karin, insanın bu sanatı nasıl öğrenebileceğini merak ediyordu.

Adriana'nın yanındaki boş yere baktı.

Orada oturması gereken bendim, diye düşündü Anna-Karin ve içindeki panik daha da büyüdü.

Viktor yoğunlaşmış bir ifadeyle bazı kâğıtları karıştıran Alexander ile aynı masaya oturdu ve büyük şov öncesi kendini hazırladı. Sorguda ne kadar zevk aldığı ve onları nasıl da doğrudan tuzağa düşürdüğü göz önüne alınırsa bu onun için kendisinin Konsey tarafından daha da fazla sevilmesini sağlayabileceği, kendini ispatlayıp aşabileceği bir şans anlamına geliyordu.

Mahkeme salonunun en önünde bir kapı vardı. Kapının yanında beş kişilik bir masa bulunuyordu. Masanın sağında tek başına duran bir sandalye, odadaki diğer sandalyelere benzemiyordu.

Yüksek bir arkılığı olan ve metalden yapılmış olan sandalye eski görünüyordu. Metali kararmıştı. Anna-Karin hemen anladı. Bu sandalyede şahitler sorgulanacaktı.

Anna-Karin, Minu'nun elini daha da sert bir şekilde sıktı.

En öndeki kapı açıldı ve sanki bir sinyal verilmiş gibi herkes ayağa kalktı. Anna-Karin de salondaki harekete katılarak ayağa kalktuğunda yanındaki Minu, Ida ve Linnéa da aynısını yaptılar.

Beş yargıç odaya girdi. Yargıç takımı, yaşları farklı iki kadın ve üç erkekten oluşuyordu.

Bir bir masaya doğru gelip oturdular.

"Buyurun, oturun," dedi ortadaki kadın.

Üzerindeki koyu kırmızı takım, Anna-Karin'in aklına kan fikrini getirdi.

"Sanığı içeri alın."

Anna-Karin diğer seyircilerle birlikte başını çevirdi.

Kütüphane tarafından gelen iki nöbetçi içeri girdiğinde Vanessa'nın onların ortasında yürüdüğü görüldü.

Anna-Karin kendini hiç böyle görmemişti. Üzerinde annesinin cenaze-lerde giydiği kıyafetler vardı. Başını dik tutuyordu. Saçlarını boynunda to-puz yapmıştı. Neredeyse güzel sayılabilirdi. Yargıçlara doğru götürülürken bakışları sabitti ama Anna-Karin onun gergin olduğunu görüyordu.

"Ne yaptım ben?" diye düşündü Anna-Karin. "Diğerlerini bunun içine

nasıl sokabildim?"

Nöbetçiler Vanessa'yı, Adriana'nın masasının orada bıraktı ve Alexander ayağa kalktı.

"Sayın yargıç," dedi Alexander. "Bu Anna-Karin Nieminen. Konsey'in kurallarını ihmal etmek suçlamasıyla karşı karşıya. Eğer uygun görürseniz öncelikle onun ifade vermesini istiyorum."

"Savcı beyin istediği gibi olsun," dedi kan kırmızısı takımın içindeki kadın.  lerlemiş ya ına rağmen şaşırtıcı bir esneklikle ayağa kalktı.

"Bu vesile ile Anna-Karin Nieminen'in mahkemesinin ba ladığını ilan ediyorum."

60

Vanessa buz gibi soğuk ve sert sandalyeye oturdu. Sandalye kol akları üzerindeki metal a ınmı tı. Bu kol akları tutmuş olan tüm elleri, bu oturma ın üzerinde acı içinde b k lm   tüm bedenleri düşündü ama herhangi bir şekilde büyü hissetmedi.

Buna karşın tüm bakışlar onun üzerindeydi.

Kendisini o bakı lara karşılık vermeye zorladı.

Yargıçlar. Seyirciler. Tüm dikkatiyle ona bakan Viktor. Ümit içinde beklemesine rağmen buz gibi görünmeyi ba arabilen Alexander. Onu cesaretlendirmek için başını  ne sallayan Adriana.

Vanessa bakışlarını Anna-Karin üzerinde durdurmadan önce Ida, Linn a ve Minu'ya baktı.

Bunu ba araca ım, diye ikna etmeye çalıştı kendini.

Derin bir nefes aldı ve Anna-Karin'in bedeni izin verdi ince dikle tirdi sırtını.

"Anna-Karin Nieminen?"

Alexander, Vanessa'nın oturduğu sandalyeye doğru yava ca yürüdü. Zafer kazanmayı çoktan garantilemiş gibi kendinden oldukça emin bir şekilde hareket ediyordu.

Bu onun için sanki az sonra sona erecek bir formaliteden ibaretti. Vanessa parmak uçlarını soğuk metalin üstüne bastırdı.

"Anna-Karin Nieminen?" diye tekrarladı Alexander.

Evet, diye cevap verse yalan mı söylemiş olurdu? Vanessa bilmiyordu. Sandalyede oturan Anna-Karin'in bedeniydi elbette. Ama bu, onu Anna-Karin yapıyor muydu?

"Evet," diye cevap verdi Vanessa.

Sandalye kolçaklarını öyle bir kavırıyordu ki ellerine kramp giriyordu. Hiçbir şey olmuyordu.

"Savunma avukatın seni eğer yalan söylersen ne olacağı konusunda bilgilendirmiş olmalı. Bu mahkeme boyunca gerçeği söyleyeceğine yemin ediyor musun?"

Artık mecburen yalan söylemek zorundaydı. Çekeceği acı karşısında kendini çelik gibi sağlamlaştırdı. Acıyı neredeyse şimdiden hissedebiliyordu. Güç bulmayı umarak Linnéa'ya bir bakış attı.

"Evet."

Ama hiçbir şey olmadı. Ellerini kasmayı birazcık olsun bıraktı.

"Konsey'in izni olmadan büyü yapmak suçuyla karşı karşıyasın," dedi Alexander. "O kadar açık bir şekilde büyü yaptın ki cadı kimliğini normal topluma ifşa etme riski aldın. Normal toplumun yasalarını ihlal etmek için büyüye başvurduğun gerçeğini yok sayamayız. Bu suçlamaların ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Evet," dedi Vanessa.

"Ta ki geçen sonbahara kadar güçlerini kötüye kullandın," dedi Alexander. "Toprak büyüünü sayısız insanı etkilemek için kullandın. Doğru mu bu?"

"Evet."

"Neden?"

Vanessa, Jonte'nin evindeki, Anna-Karin'i prensipte Jari'ye tecavüz etmesin diye durdurmaya çalıştıkları partiyi düşündü.

Onu okulda büyü kullanırken durdurmaya, ona eğer bunu yaparsa onları Şeytanlar'a ele vereceğini anlatmaya çalıştıkları anları düşündü. Ama Anna-Karin gücünü kullandığını itiraf etmek bile istememişti.

Güçlerim olmadan popüler olmam o kadar mı imkânsız?

Vanessa bu yaptıkları için Anna-Karin'den nefret ediyordu. Ancak şimdi onu anlamak zorundaydı. Onu kurtarabilmesinin tek yolu buydu.

"Bunun egoistçe olduğunu biliyorum," dedi Vanessa. "Tüm bu zaman boyunca bunun yanlış olduğunu biliyordum. Ama tek istediğim insanların

benden hoşlanmasıydı.”

Mahkeme salonunda biri homurdanıyordu.

“Tüm hayatım boyunca tacize uğradım,” dedi Vanessa ve Anna-Karin’e hızlı bir bakış attı. “Bu kreşte başladı tüm okul zamanı boyunca devam etti. Engelsfors gibi bir şehirde böyle oluyor. İnsan bir şey bir kere başladı mı ondan asla kaçamıyor. Benim için her gün bir cehennem gibi...”

“Seni bunu yapmaya iten intikam duygusu muydu yani?” dedi Alexander.

“Evet, ama yalnızca bu değil. Hayatı daha adaletli bir hâle getirme şansını yakalamıştım. Ve o şansı değerlendirdim. Siz de benim yerimde olsaydınız aynı şeyi yapardınız. Bunun böyle olduğunu içten içe biliyorsunuz.”

Vanessa doğrudan yargıçlara baktı. Ona tamamen kayıtsız gözlerle bakıyorlardı. Neredeyse sıkılmış gibi görünüyorlardı. Konsey, zayıflığı küçümseyordu. Anna-Karin gibi birine neden merhamet duyacaklardı ki?

“Buna istediğin ismi verebilir, bunu istediğin şekilde tanımlayabilirsin,” dedi Alexander. “Gerçek hâlâ şudur ki sen güçlerini kendi çıkarın için kullanarak Konsey’in yasalarına karşı geldin. Efsanevi Seçilmişler’den olman durumu yalnızca daha da kötüleştiriyor. Senin sorumluluğun diğerlerinden daha büyük.”

Vanessa şimdi Seçilmişler’in, Alexander için Noel Baba gibi olduğunu bildiği için onun sesindeki küçümsemeyi bariz bir şekilde duyabiliyordu.

“Konsey’in yasalarına karşı geldiğini kabul ediyor musun?”

“Karrgruvan’da Konsey’in kurallarını bilmeden önce yaptığım bir şeyden sorumlu tutulamayacağımı bana sen kendin söyledin. Hangi yasaların geçerli olduğunu bilmiyordum.”

Alexander yüzündeki küçük gülümsemeyi gizleyemedi.

“Evet bilmiyordun. Ama başlangıçta bilmiyordun. Sonrasında ise Adriana seni bilgilendirdi. Bu doğru değil mi?”

Bu onun hoşuna gidiyor, diye düşündü Vanessa içinden. Anna-Karin’i yakaladığından ve herhangi bir şansız olmadığından çok emin. Noel Babalar’a gücün kimde olduğunu ve kararları kimin aldığını göstermeyi düşünüyor.

“Evet.”

“Peki, bunu yapmaya neden devam ettin?”

Büyük yalan için vakit gelip çatmıştı. Her şey bu yalana bağlıydı. Vanessa kendini yeniden çelik gibi sertleştirdi, cezası olacak olan dev acı dalgası

karşısında hazırlandı.

“Devam etmedim,” dedi Vanessa. “Öğrenir öğrenmez bunu yapmayı bıraktım.”

Hiçbir şey hissetmiyordu.

Evet, gerçekten hiçbir şey hissetmiyordu.

Bedeninde sevinmekten ileri gelen küçük bir karıncalanma yaşandı.

Viktor savcılar masasında gözden kayboldu. Seyirciler arasında yayılan fısıltılar yargıç elini yukarı kaldırınca kesildi.

“Yeniden deneyelim,” dedi Alexander inatla. “Uygunsuz, yasa dışı bir şekilde büyü kullanmayı ne zaman durdurdun?”

“Yasak olduğunu öğrenir öğrenmez,” dedi Vanessa. “Adriana Lopez bize kendisinin ve Konsey’in kim olduğunu, bizim kim olduğumuzu söylediğinden. O zaman bana büyü yapmayı hemen durdurmam gerektiğini söylemişti.”

Vanessa sözlerine artistik bir ara verdi ve Alexander’e baktı.

“Ben de onun bana söylediği gibi yaptım. Büyü yapmayı bıraktım yani.”

“Yalan söylüyor,” dedi Alexander.

“Bunu nasıl yapabilirim ki?” dedi Vanessa. “Tüm çabalarınız bunu yapmamı engellemek için.”

“Mahkeme öncesindeki hazırlık sorguları sırasında yine aynı ifadeyi kullandığında asistanım Viktor Ehrenskiöld senin yalan söylediğini açıkça tespit etti.”

“Bunun hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyorum,” dedi Vanessa sakince ve doğrudan Viktor’a baktı. “Belki o gün kötü günündeydi ha?”

Linnéa kıkırdadı ve Vanessa gülmeye başlayacağından korktuğu için ona bakmaya cesaret edemedi.

“Çiftliğinizde çıkan yangın büyüliydü,” dedi Alexander. “Ve sen bunu biliyordun değil mi?”

“Şimdi biliyorum çünkü soruşturma sırasında bunu bana sen söyledin,” dedi Vanessa. “Ama yangının gerçekleştiği sıradan bunun öyle olduğundan haberim yoktu.”

Alexander’in gözleri küçüldü.

“Bundan emin misin?”

“Ne söylememi istediğini bilmiyorum ama olabilecekleri bildiğimden yalan söylemek niyetinde falan değilim.”

Alexander daha yakına geldi. Öfkeliydi. Patlamak üzereydi.

Güzel, diye düşündü Vanessa. Sırf etkilemek için yaşadığın herkesin önünde gittikçe daha da fazla aptal durumuna düşüyorsun.

“Hiç Konsey’in denerimi olmadan büyü denemesi yaptın mı?”

“Hayır.”

“Yalan söylüyor!” dedi Alexander ve yargıçlara döndü.

“Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama yalan söylüyor!”

“Sayın yargıç,” dedi Adriana ve sandalyesinden kalktı. “Tüm saygımla belirtmek isterim ki önceden de söylediğim gibi bu mahkeme değerli zamanınızın boşa harcanmasına sebep olmaktadır. Gördüğünüz gibi Anna-Karin suçsuzdur. Savcılardan Ehrenskiöld, sanığı görünüşe göre haklarında kendisinin bile herhangi bir açıklaması olmadığı teorileri ispatlamaya çalışması için zorlamaktadır. Bu vesileyle mahkemenin geçersiz kılınmasını arz ederim.”

Sahnenin üzerindeki dinozorlar birbirine doğru dönüp fısıldaşmaya başladılar. Sonra kırmızı takım içindeki kadın doğrudan Alexander’e baktı.

“Kabul etmeliyiz ki bu beklenmeyen bir gelişme,” dedi kadın yargıç keskin sesiyle. “Ancak mahkeme devam ediyor. Savunma makamının sanığa yönelteceği soru var mı?”

“Hayır, sayın yargıç,” dedi Adriana. “Bunun gerekeceğini sanmıyorum.”

“Öyleyse şahit olarak Ida Holmström’ü çağırmak istiyorum,” dedi Alexander ve öfkeli bir şekilde Vanessa’ya baktı. “Şimdi gidebilirsin.”

* * *

Minu kapalı panjurlara baktı ve dışarısının karanlık olup olmadığını merak etti. Mahkeme salonunda sanki zaman kavramı yokmuş gibi hissediliyordu.

Şahit sandalyesinde Linnéa oturuyordu. Sorgulanacak en son Seçilmiş oydu. Minu dâhil tüm Seçilmişler gibi o da sorgusunu sorunsuzca tamamladı.

Odanın içindeki enerji gün boyunca anlamlı bir şekilde değişmişti. Seyirciler arasındaki Konsey üyeleri yorulmuş ve sıkılmışlardı. Yargıçlar sabırlarını giderek daha da fazla kaybediyorlardı. Ve bu durum Alexander’i daha da fazla strese sokuyor, onun sorularını ya ağzında gevelemesine ya da yanlış sormasına yol açıyordu. Savcılar masasında sessizce oturan Viktor olanlara inanamıyormuş ve inanmak istemiyormuşçasına boş bir şekilde önüne bakıyordu.

Minu neler olduğunu anlamıştı. Bedenlerini değiştirmelerinin yan et-

kisiydi bu. Bedenleri değişince büyü sisteminde kısa bir devre yaşanmış, bunun sayesinde de yalan söyleyebilmişlerdi. Bedenlerini değiştirdiklerinde beri hiçbir büyü yeteneğine sahip değildiler. Onlara karşı kullanacakları hiçbir güçleri yoktu.

“Teşekkür ederim Vanessa,” dedi Alexander sonunda. “Şimdi gidip oturabilirsin.”

Linnéa yerinden tek bir kelime etmeden kalktı. Minu’nun yanına oturmadan önce Alexander’ın o kadar yakınından geçti ki neredeyse onu ittiyordu.

Alexander, Viktor’a doğru yürüdü ve bir süre sessiz bir şekilde konuştular.

Yargıç masasında oturan yaşlı adamlardan biri öksürdü. Bu öksürük çıt çıkmayan salonda yüksek bir sesmiş yankılandı.

“Sayın yargıç,” dedi Alexander sonradan. “Ben son bir tanık çağırmak isterim.”

Beyaz saçlı kadın ona huzursuz bir şekilde baktı.

“Bir an önce gelsin,” dedi kadın yargıç ve Alexander başını evet anlamında salladı.

“Bu vesileyle Adriana Lopez’i şahit olarak çağırıyorum,” dedi Alexander.

Minu aniden tamamen uyandı ve her şeyi anladı. Adriana her şeyi biliyordu ve yalan söyleyemiyordu. Konsey üyeleri canlandığında Minu’nun arkasında yere doğru sürtülen sandalyeler korkunç bir şekilde gıcırdadılar. Sırtlarını doğrultup birbirlerine doğru heyecanla fısıldadılar.

Anna-Karin’in savunma avukatının sorgulanabileceği Minu’nun aklına bile gelmemişti. Panik dolu bir şekilde Adriana’ya baktı. Ama Adriana yürüyüp şahit sandalyesine otururken oldukça soğukkanlı görünüyordu. Sakin bir şekilde seyircilere baktı ve bekledi.

“Konsey tarafından Engelsfors’a Seçilmişler hakkındaki kehaneti araştırmak için gönderilen Adriana Lopez adlı şahıs olduğunu onaylıyor musun?”

“Evet,” dedi ve abisinin bakışlarıyla karşılaştı.

“Bu mahkeme boyunca doğruyu söyleyecek misin?”

“Evet.”

Anna-Karin, Minu’nun kolunu tuttu. Minu kazağının içinde onun tırnaklarını hissediyordu.

“Geçen sonbahar onu Konsey’in yasaları konusunda uyarmana rağmen

Anna-Karin Nieminen'in güçlerini kötüye kullandığından şüphelendiğini bildirmiştin. Bu doğru mu?"

"Evet," dedi Adriana.

"Diğer bir deyişle o mahkeme önünde yalan mı söylüyor?"

"Hayır," dedi Adriana.

Minu, Adriana şahit sandalyesine oturduğundan beri nefesini tuttuğunu fark etti. Rahatlamasına rağmen vereceği derin bir nefes, sırlarını ele verebileceğinden ağzını hafifçe bile olsa açmaya cesaret edemedi.

"Tıpkı senin gibi."

Alexander'in sırtı Minu'ya dönüktü ancak beden dilini okumak o kadar da zor değildi. Bu onun son çaresiydi. Son şansıydı.

Ama bu son şans da elinden kaçmıştı.

Ama bu nasıl olur, diye merak etti Minu. Adriana nasıl yalan söyleyebilir?

"Bazı şüphelerim olduğunu bildirmiştim," diye devam etti Adriana. "Ama hiçbir zaman şüphelerimin geçerli olduğunu ispatlayacak bir kanıt bulamadım."

Adriana'nın ağzının kenarında beliren bir gülücük müydü?

"Adriana Lopez," dedi Alexander. "Konsey'e sadık mısınız?"

"Evet. Her zaman."

Alexander kımıldamadan duruyordu. Salonun içi o kadar sessizdi ki insan, havalandırmanın hafif uğultusunu bile duyabiliyordu.

"Engelsfors'a geldiğinden beri Konsey'e verdiğin raporlarda dürüst müydün?"

"Bir önceki cevabımın yeterli olduğunu düşünüyorum, Alexander. Ben Konsey'e tamamen sadığım."

"Bu kadar yeter," dedi baş yargıç. "Yeteri kadar duydum. Vereceğimiz hükmü yarın duyarsınız."

En sonunda köşkten dışarı çıktıklarında Minu akşam havasının oksijeninden neredeyse kafayı buluyordu. Yeterince kasvetli durum içindeki sigara içme istediğini yalnızca daha da fazla uyandırıyordu. Linnéa'nın el çantasının içinden sigara paketini çıkardı ve bir sigara yaktı.

"Ben de bir tane alabilir miyim?" dedi Adriana ve Minu ona şaşırarak baktı.

"Tabii ki," dedi Minu ve paketi ona uzattı.

“Hiç hâlim kalmadı,” dedi Vanessa.

“Uzun bir gündü,” dedi Adriana ve bir elini Vanessa’nın omzuna koydu. “Özellikle senin için, Anna-Karin.”

“Uzun ama başarılı,” dedi Linnéa.

“Gerçekten de öyle,” dedi Adriana ve bir sigara yaktı. “Bunun nasıl olduğunu bilmek istemiyorum.”

Adriana ve Minu sigaralarından bir nefes çekip birbirine baktılar. Adriana onların mahkeme boyunca nasıl yalan söylediklerini asla öğrenmemeliydi. Zaten çoktan onun için tehlikeli olabilecek bir sürü şey biliyordu.

“Aynen,” dedi Adriana’ya.

Aslında bunun nasıl olduğunu anlamaktan başka bir şey istemiyordu şu anda.

“Yarın ne olacak?” dedi Vanessa.

“Alexander’in sana karşı açtığı davayı sürdüreceğinden şüpheliyim,” dedi Adriana ve sıcak bir şekilde ona baktı. “Eğer bunu yaparsa eline daha fazla alay konusu olmak dışında başka hiçbir şey geçmeyecek. Dava kapanacak. Herhangi bir kanıtları yok.”

Merdivenlere çıktığında onları gören Viktor’un gözleri kararak mininin en koyu tonuna büründü. Viktor onlara doğru gelirken zafer ateşi Minu’nun bedenini çatırdatıyordu.

“Tebrikler,” dedi Viktor ve Linnéa’ya baktı. “Başardınız. Tam da yapacağınızı söylediğiniz gibi bizi tamamen rezil ettiniz. En azından *o zaman* yalan söylemiyordun.”

Linnéa kıkırdadı ve Vanessa’nın sarı saçından bir bukleyi parmağına doladı.

“Nasıl yaptınız?” dedi Viktor.

“Ne denemeye çalıştığını anlamıyorum,” dedi Minu.

“Linnéa,” dedi Viktor suçlayıcı bir şekilde ve ona baktı. “Senin hayatını kurtardım.”

“Ve ben de sana bunun için minnettarım,” dedi Minu.

“Onların bunu nasıl başardığını sen de bilmiyorsun değil mi?” dedi Viktor ve bakışlarını Adriana’ya çevirdi.

“Hayır, Viktor,” dedi Adriana. “Bilmiyorum gerçekten de.”

Viktor, Adriana’ya gözlerini dikerek baktı ve Minu onun tam da şu anda Adriana’nın düşüncelerini okumaya çalıştığını ve onun yalanını yakalamaya fark etti.

“Ve sen nasıl yaptın?” dedi Viktor.

Adriana’nın yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Viktor homurdandı ve ayakkabısının üzerinde öyle bir döndü ki yolun üzerindeki çakıllar gürültüyle çatırdadı. Eve doğru yöneldi ve gözden kayboldu.

“Alexander Şimdi bizden nefret ediyor olmalı,” dedi Linn a ve güldü.

“Kesinlikle,” dedi Adriana ciddi bir Şekilde. “Konsey’in en itibarlı üyelerinin önünde onu ve Viktor’u aŐađıladık. Onları büyük bir bozguna  ğrattık. Alexander içine düŐtüđü durumu düzeltmek, haklı olduğunu ispatlamak isteyecektir. Bu seferlik bittiğine inanıyorum o yüzden son derece rahatladım ve mutluyum. Ancak Alexander uygun f rsatın gelmesini bekleyecektir.”

“Ne yani ondan hiçbir zaman kurtulamayacak mıyız?” dedi Anna-Karin.

“Bu seferlik yeterince macera yaŐadık,” dedi Adriana ve kibarca g l mseedi. “Engelsfors’ta yapacağı hiçbir Şey kalmadı.”

Minu diğerlerine baktı. Ne kadar da rahatlamıŐlardı. Keşke kendisi de onlar gibi hissedebilseydi. Onlara gördüğü rüyadan bahsetme Şansı olmamıştı.

Mahkemeden sonra KutsanmıŐı bulup durdurmalısınız.

Zaman akıyor.

61

Odasında diğer Seçilmişler ile oturmak Minu’ya tuhaf geliyordu. En tuhafı da kendini yatağını üzerinde otururken görmekti. Ida’nın son iki gecedir burada uyuduğunu düşünmek onu huzursuz ediyordu. Minu günlüğünü bile saklayacak vakit bulamamıştı. Umabileceği tek Şey, Ida’nın burnunu, üstüne vazife olmayan Şeylere sokmaktan başka Şeyler yapmış olmasıydı.

Minu gördüğü rüyadan ve Matilda’nın onlara verdiği vazifeden henüz bahsetmişti.

“Şimdi en azından ilgilenmemiz gereken bir Şey var. Diana’yı kontrol edenin Şeytanlar tarafından kutsandığını ve genel cadı kategorisine girmediğini biliyoruz,” dedi Vanessa. “Ve emin olmasak bile Pozitif Engelsfors bu konu hakkında ipucu aramak için iyi bir başlangıç yeri gibi görünüyor.”

“Minuu! Bana yardım edebilir misin?” diye seslendi babası alt kattaki mutfaktan.

Ida parmaklarını saçlarının arasından öyle şiddetli bir şekilde geçirdi ki Minu saçları kopacak diye endişelenmeye başladı. Ida ona gergin bir şekilde baktı.

“Ben de seninle geliyorum,” dedi Minu ve birlikte odadan ayrıldılar.

Babası ocağın başında durmuş gömleğinin koluyla bir tavanın içini kuruluyordu. Öne eğildi ve sos tenceresinden gelen buharları kokladı.

Minu onu özlemişti. Bu özlem, babasına yalnızca Linnéa’nın hayatını yaşadığı günlerde duyduğu özlemden ibaret değildi. Bu özlem, zamanda çok eskilere uzanıyordu. Evde her şeyin normal olduğu, kavganın yaşanmadığı ve annesinin evden taşınmadığı zamana dokunan bir özlem bu.

Keşke babasını kucaklayabilse, ona kendisini ne kadar çok sevdiğini söyleyebilseydi ama elbette bunu yapamazdı. Eğer bunu yaparsa Linnéa’nın deli olduğunu düşünürdü.

“Yemek yakında hazır olur,” dedi babası. “Minu sofrayı kurabilir misin?”

Minu gizlice konukları olduğunda kullandıkları porselenlerin durduğu dolabı işaret etti. Ida dolabı açtı ve tabakları çıkardı.

“Ben de yardım edebilirim,” dedi Minu.

Minu bardakların olduğu raflara doğru yöneldi ve altı bardak aldı.

“Ne güzel böyle kalabalık olmamız,” dedi babası ve patateslerin suyunu döktü. “Gerçekten de bunun olmasını dört gözle bekliyordum. Diğerlerini de çağırın hadi.”

Ida üst kata doğru seslendi. Diğerleri masanın etrafına otururken Minu çatal bıçakları koyuyordu. Babası sonunda oturduğunda sırasıyla patatesi, patatesin sosunu, salatayı ve dumanı üzerinde tüten bir bifteği servis etti. O kadar lezzetli görünüyordu ki Minu kendini kontrol edemiyordu ancak Linnéa ona uyarıcı bir bakış attı.

“Affedersiniz,” dedi Minu. “Size et yemediğimi söylemeyi unuttum.”

Babası stresli bir şekilde önce ona sonra Ida’ya baktı.

“Neden bunun hakkında bir şey söylemedin Minu?”

“Affedersin, unuttum,” dedi Ida.

“Önemli değil,” dedi Minu. “Patates var, sos ve salata var. Ben onlardan yerim.”

“Eğer sosun içinde et suyu varsa muhtemelen onu da yiyemezsin,” dedi Linnéa hızlıca.

“Öyle ya tabii ki,” dedi Minu ve babasına baktı. “Canım peynir ve ekmecek var işte.”

Babası boğazını temizledi ve bir jestle herkesin tabağına yemek alabileceği işaretini verdi.

Anna-Karin tabağına büyük bir porsiyon koyunca Ida ona doğru yan yan sinirli bir şekilde baktı.

“Evet,” dedi babası. “Nasıl oldu da vejetaryen oldun?”

“Et endüstrisi ve makro toplumdaki ahlak anlayışı üzerine bir seminer vermekle başlasın mı?” dedi Linnéa.

Minu istemeyerek yüzünü ekşitti ama babası gülümsüyordu.

“Zeki cevap, buna geri döneriz,” dedi babası. “Ama sırası gelmişken söylemeliyim ki kendi düşünceleriniz ve tavırlarınıza sahip olmanız önemli.”

“Gerçekten de,” dedi Ida bir vurguyla.

Babası ona meraklı bir bakış attı. Uzun bir sessizlik yaşandı. Linnéa sosun içinde sürüklediği et parçalarını elinden geldiğince patateslerin altına saklamaya çalışıyordu. “Çok lezzetliydi,” dedi Ida.

Diğerleri de memnun bir şekilde ona katıldıklarını dile getirdiler.

“Teşekkürler. Yemeğin tüm aşamalarında kendi emeğimi kullanmak eğlenceliydi. Bunu yapmayalı epey bir zaman olmuştu.”

“Gerçekten yemek nefisti!” dedi Ida neşeyle. “Herkes hâlinden memnun değil mi? Eğer bir isteğiniz varsa hemen getireyim.”

Ida aşırı derecede yağ çekiyordu. Minu’nun babasının onun gergin olduğuna, bu yüzden de kendini aşırı zorlayan bir ev sahibesi gibi davrandığına inanmasını umuyorlardı.

“Anna-Karin, biraz daha su ister miydin?” dedi Ida.

Vanessa katı bir şekilde güldü ve Ida’nın bardağına su koymasına izin verdi.

“Bugün işte özel bir şey oldu mu?” dedi Ida ve sürahiyi masanın üzerine indirdi.

“Gerçek şu ki size verecek kötü bir haberim var. Sizin eski müdürünüz Ingmar Svensson... Ortaokulda hepinizin müdürü oydu sanırım değil mi?”

Minu onu düşündüğünde aklına önündeki kâğıtlarla ilgilenmeyi muhte-

melen insanlarla iletişim kurmaya tercih eden gri bir adam geliyordu. Hele ki bu insanlar ortaokul öğrencileriye.

“O öldü,” dedi babası.

Vanessa tabağının üzerine su döktü.

“Özür dilerim,” dedi ve dökülen suyu sostan yapış yapış olmuş bir peçete ile kurulamaya çalıştı. “Nasil öldü?”

“Elektrik yüzünden. Bu kesin bir haber,” dedi babası. “Bunun tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorlar ama ofisinde bir şeylerin yanlış olduğuna dair ipuçları bulduklarına inanıyorlar. Bu son derecede trajik bir olay. Bunun son zamanlarda sürekli yaşanan elektrik kesintileriyle bir ilgisi olup olmadığı ve bu kesintilerin kaza riskini artırıp arttırmadığını araştırmaya başladılar. Bu yalnızca eski müdürünüzün başına gelmedi.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Minu.

“Leila Barsotti. Minu’nun eski öğretmeni.”

“O da mı elektrik yüzünden öldü?” diye sordu Minu.

“Evet, gazetede yazamadık ama öyleydi.”

Vanessa, Ida’ya baktı.

“Minu, odandaki o şeyi bize sonra gerçekten de göstermelisin.”

Ida, Vanessa’ya anlamayarak baktı.

“Evet, gerçekten de dedi Minu ve Ida’nın bakışlarıyla karşılaştı. “Belki de yemekten hemen sonra tatlıya geçmeden yukarı çıkıp bir bakmalıyız. Bunun senin için bir sakıncası yoktur herhâlde değil mi... Erik?”

Minu tam baba diyecekti ki kendini son anda durdurmayı başardı.

Başını hayır anlamında sallayan Erik tabağına biraz daha et koydu.

“Kesinlikle hayır. Ben sizi gizli planlarınızla baş başa bırakayım.”

Akşamın geri kalanı hızla akıp geçiyordu onları evde ağırlamak hoştu da gerçi ama yine de Minu’nun tek istediği bunun hemen sona ermesiydi.

Vanessa bir şey biliyordu ve Minu, bunun ne olduğunu ortaya çıkarmalıydı.

* * *

Minu’nun odası, evin geri kalanına kıyasla çok da sıcak renklerle döşenmişti ve bu Linnéa’nın hoşuna gidiyordu. Linnéa yumuşak yatağa oturdu. Ida ve Anna-Karin de onun yanına köktüler.

Çalışma masasının kısık ışığının altında duran Vanessa güzel görünüyor-

du. Linnéa, Vanessa bugün şahit sandalyesinde otururken onunla gurur duymuştu. Orada otururken o kadar açık bir şekilde *Vanessa* gibiydi ki Linnéa, Alexander'ın onu tanıyamamasını anlayamıyordu.

"Bu çok korkunç," dedi Vanessa. "Mona geçen gün Svensson'un falına baktı ve onun öleceğini söyledi. Ve şimdi Minu'nun babası elektrikten bahsetmeye başlayınca benim de aklıma başla bir şey geldi. Geçen sonbahar Nicke bir psikoloğun elektrik yüzünden öldüğünü söylemişti. Bunun nasıl olduğunu anlamamışlardı."

Linnéa olduğu yerde dondu kaldı. Ölen bir psikolog.

"Svensson, Minu'nun eski öğretmeni ve bir psikolog," diye devam etti Vanessa. "Gizemli elektrik *kazaları* tarafından öldürülen üç kişi. Tamam, elektrik sistemi yerle bir olmuştu, hadi ama Engelsfors'tan bahsediyoruz. Kimse bana bunun bir tesadüf olduğunu söylemesin."

Minu heyecanlı bir şekilde başını öne doğru sallıyordu.

"Matilda da Şeytanlar tarafından kutsanmış olanın pek çok suç işlediğini ve bizim de yakında bunu fark edeceğimizi söylemişti. Bu ölümlerin arkasında Kutsanmış olmalı. Eğer onları öldüren elektrikse..."

Minu, Ida'ya baktı.

"Diana'nın muskasında metal işareti vardı," diye devam etti Minu. "Metal büyüsü elektrige sebep oluyor."

"Teşekkür ederim, bunu biliyorum," dedi Ida.

"Belki de bu yüzden Diana'yı kontrol eden ve son yılda en az üç kişinin canını alan, Şeytanlar'ın kutsadığı bir metal cadısı. Peki, ama neden o üçlü?"

Linnéa, Minu'nun söylediklerini anlamakta zorluk çekiyordu.

Bir psikolog.

Tüm sonbahar boyunca Jakob'un ne kadar da bunalımı olduğunu ve onun düşüncelerini okuduğu günü düşündü.

... o öldü... o gerçekten öldü...

"Bana Çocuk ve Gençlik Psikiyatri Kurumu tarafından atanan psikolog da geçen sonbahar tamamen aklını kaçırmıştı," dedi Linnéa. "Meslektaşları ölmüştü..."

Linnéa belki de bu ölümler arasındaki ortak paydayı biliyordu ama emin olmadan bir şey söylemek istemiyordu.

“Eğer bu oysa kadının adı R. Regina gibi bir şeydi sanırım.”

Minu bilgisayarına doğru gitti ve bir sayfa açtı.

“Burada ülke çapında yayınlanan gazetelerdeki tüm ölüm ilanlarını bulabiliyor insan,” dedi.

“İnternette zaman öldürürken bu sayfaya mı bakıyorsun yoksa?” dedi Ida.

“Regina. Oldukça az rastlanan bir isim,” dedi Minu. “Vanessa, Nicke’nin bundan ne zaman bahsettiğini hatırlıyor musun?”

“Mezarı kazdığımız aynı akşamdı.”

“Ağustos, yani,” dedi Minu. “Burada. Buldum onu. Zaman da tutuyor. Ayrıca ilan da Engelsfors’ta verilmiş. Yalnızca otuz yaşındaymış. Bu o olabilir mi?”

Linnéa yutkundu. Bu olanları aklı hiçbir şekilde almıyordu ama her şey yine de çok mantıklıydı.

“Bu o. Ölümler arasındaki bağlantının ne olduğunu biliyorum. Elias.”

Linnéa, Ida’ya baktı.

“Onu ilkokulda taciz etmeye başladınız,” dedi Linnéa.

Ida gözlerini kırpı ama karşı çıkmadı.

“Helena ve Krister, elbette arkadaşlarının çocuklarının oğullarını taciz ettiğini kabul etmek istemediler. Ama Elias’ın okulda problem yaşamasını da görmezden gelemiyorlardı. Böylece kendileri yerine öğretmeni suçladılar. Leila. Onun okuldan kovulmasını bile sağlamaya çalıştılar. Ortaokulda Elias’ın problemleri daha da zorlaştı. Tüm öğretmenleri kovduramayacakları için gözlerine Svensson’u kestirdiler. Bunların hepsini bana Elias anlattı.”

“Peki, psikolog?” dedi Vanessa.

“Elias ona gidiyordu. Onu seviyordu. Regina ona yardım ediyordu... Ama Helena, Elias’ın oraya gitmesinden nefret ediyordu. O tüm psikologlardan nefret ediyordu. İnsanın karanlık ve zor taraflarını deşmenin zarar verici olduğunu düşünüyordu. Regina’nın, Elias’ı ona karşı kıskırtacağından korkuyordu. Kendisi tamamen kusursuz ve muhteşem bir anneymiş gibi.”

Öfkesi bastırıldığı gözyaşları, gözlerinin içini yakmasına sebep oluyordu. Sessizleşti. Eğer konuşmaya devam ederse ağlayacaktı ve diğerlerinin bunu görmesini istemiyordu.

“Öyleyse Şeytanlar’ın Kutsadığı Helena olmalı,” dedi Ida. “Şimdi her parça yerine oturdu. Tüm bu zaman boyunca haklıydık.”

“Elias’a zarar verdiklerini düşündüğü insanlardan intikam aldı,” dedi Vanessa, Linnéa’ya. “Erik ve Robin’in seni öldürmesi de onun planının bir parçası mıydı sence? Onları da Diana gibi kontrol mü etti?”

“Erik’in üzerinde kolyeye benzer bir şey gördün mü?” dedi Minu Ida’ya.

“Hayır, görmedim,” dedi Ida. “Hayatta takmaz, takı takan erkeklerin eşcinsel olduğunu düşünür o.”

Ida gözünün ucuyla Linnéa’ya baktı. Linnéa ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Erik’in, Elias’ın arkasından ibne diye bağırıldığı, onun bilezikleri ve kolyesini parçaladığı tüm seferleri. Küpesini kulağından çekip aldığı o seferi.

Tüm bunlar olurken Ida her zamanki gibi geride durmuş, gülüyordu. Onlara yalnızca bakmakla yetiniyor hiçbir şekilde müdahale etmiyordu.

Ama Linnéa ona karşı bir çeşit nefret falan beslemiyordu. Hiçbir zaman olanları unutmayacak olsa da o zamanlar geride kalmıştı.

“Beni öldürmeyi amaçladıklarını sanmıyorum,” dedi Linnéa. “Helena onları beni dairemden dışarı atmak için yollamıştı oraya. Sonra da Erik ve Robin kontrolden çıktı ama Helena’nın açıkça ne yalan söylemekle ne de polise yanlış ifade vermekle bir derdi var.”

“Belki de doğrudan sana saldırmaya çekinmiştir,” dedi Minu. “Eğer onlarla iş birliği içinde bulunuyorsa Şeytanlar ona kim olduğumuzu söylemiş olmalı. Aynı şey Adriana için de geçerli. Şeytanlar onun da bir cadı olduğunu biliyor olmalı. Konsey’in varlığından da haberdardır kesin. Belki Helena’nın, diğer cadıların dikkatini çekmesini istemiyorlar.”

“Bizim hayatımızı mahvetmek yetmiş olmalı,” dedi Linnéa.

“Belki de Helena değildir. Ya Krister ise?” dedi Anna-Karin.

“Bu işin içinde kimler olursa olsun muhtemelen birlikte hareket ediyorlar,” dedi Linnéa.

“Ama onlardan birinin büyü kullandığını asla görmedik,” dedi Anna-Karin.

“Şeytanlar onlara dikkatli olmalarını söyledilerse bu hiç garip değil,” dedi Vanessa. “Ida Merkez’deki büyüü de hissetmiş.”

Anna-Karin başını yavaşça öne doğru salladı.

Minu’nun babası alt kattan onlara seslenerek tatlının hazır olduğunu söyledi.

“Hemen geliyoruz!”

“Mahkemeden sonra bu mesele hakkında daha fazla konuşmalıyız,” dedi Minu. “Güçlerimiz yokken muhtemelen Helena ve Krister’den mümkün olduğunca uzak durmalıyız.”

Pencereye doğru dönmüş ve dışarıdaki geceye bakan Vanessa dışında herkes ayağa kalktı ve odayı terk etti.

“Ne oldu?” dedi Linnéa.

“Svensson’u düşünüyordum yalnızca. Mona bunun engellenemeyeceğini söylemişti. Ama eğer bunu daha önce bulsaydık...”

“Svensson’un ölüp ölmediğini hiçbir zaman bilmeyecektik,” dedi Linnéa ve kendi sesinin kulağa ne kadar da duygusuz geldiğini fark etti. “Öyle demek istemedim.”

“Biliyorum,” dedi Vanessa.

Meraklı gözlerle Linnéa’ya baktı.

“Ne var?”

“İnsanın kendi yüzünü bu şekilde görmesi çok garip.”

Ve Anna-Karin’in yüzüne bakıp bu denli âşık olmak çok daha garip, diye düşündü içinden.

“Tenimin nasıl hissettirdiğini merak ediyorum,” dedi Vanessa ve elini öne doğru uzattı. Linnéa gözlerini yumdu ve Vanessa’nın onu yanağından yavaşça okşadığını hissetti.

Bir şey söylemeye cesaret edemiyordu.

Vanessa’nın eli ortadan kayboldu ve Linnéa istemeyerek gözlerini açtı.

“Karanlık,” dedi Vanessa.

Birbirlerine bakıyorlar, çok yakın duruyorlardı ama aralarında Wille vardı.

ÖPÜCÜĞÜ DÜŞÜNMEYİ BIRAKAMIYORUM. DAHA FAZLA İSTİYORUM.

“Aşağıya, diğerlerinin yanına insek iyi olur sanırım,” dedi Linnéa ve odadan çıktı.

62

Soğuk ve sisli bir pazardı. Anna-Karin bisikletle Engelstors’un içinden geçiyordu.

Ama sanki havada yeni bir şey vardı. Baharın çok yakında geleceği hissediliyordu.

 akıl yolun üzerinde patinaj çekti, Ida'nın bisikletinden indi ve k    n karanlığında acele adımlarla yürüdü.

Giriş koridorunda duran insanları ittirerek aralarından geçti ve k t p-haneye doğru devam etti. Diğerleri Adriana ile birlikte pencerelerin orada duruyorlardı. Odada yalnızdılar.

  Merhaba Ida,  dedi Adriana, Anna-Karin'i görünce.   Yargı lar aralarında tartı ıyorlar. Hazır olduklarında bizi içeriye  ağıracaklar. 

  Bu ne kadar vakit alır? 

  Bunu bilmek imkânsız. Birkaç dakika da alabilir birkaç saati de bulabilir. 

Anna-Karin beklemeye nasıl dayanacağını bilmiyordu. Gözünün ucuyla koltuklara baktı ama hiç oturmak istemiyordu. Koltuklar ona o kadar fazla sorguyu hatırlatıyordu ki. Diğerleri de aynı şeyi hissediyor olmalıydı çünkü koltuklar bo tu.

Tüm gece boyunca hemen hemen hiç uyumamı tı. Ba ardıklarından emin olmaya cesaret edemiyordu. Henüz karar verilmemi ti. Ayrıca bundan sonra onları bekleyen başka belalar vardı. Helena, Krister, cinayetler...

   eride ne yapıyorlar?  dedi Ida.

  Endi elenme,  dedi Adriana sıcak bir şekilde.   Bu tamamen normal bir prosedür. 

Ida yüksek bir sesle i  geçirdi. Anna-Karin ona baktı.

Anna-Karin gece yarısından hemen sonra tam uykuya dalacaktı ki Ida'nın cep telefonu  almı tı.

Arayan Julia'ydı. Sarho luktan sesi kayıyordu ama mutluydu. Ida'dan kendisinin kiminle oynadığını tahmin etmesini istedi sonra da telefonu Erik'e verdi.

  Yalnızca sensiz çok eğlendiğimizi bilmeni istedik,  dedi Erik.   Manyak eğleniyoruz. 

Julia arkada kıkırdadı ve Anna-Karin telefonu kapadı.

  Muhtemelen bizi germeye çalışıyorlar,  dedi Linn a ve başını mahkeme salonunun kapalı kapısına doğru salladı.

  Eğer amaçları buysa bunu ba arıyorlar,  dedi Ida.

* * *

Bir saat geçti. İki saat geçti. Bir şeyler yavaş yavaş bedenine doğru yaklaşıyordu.

Geçen her saniye değerliydi. Helena ve Krister'i durdurmak zorundaydılar. Daha fazla kişinin ölmesine izin veremezlerdi. Şeytanlar dünyayı ele geçirmemelilerdi.

Burada oturdukları müddetçe hiçbir şey yapamıyorlardı. Birbirleriyle açık bir şekilde bile konuşamıyorlardı.

Ve hâlâ yargıçların yaşadıklarına dair bir işaret yoktu ortada. Minu şöminenin önünde durdu ve ateşliğin üzerindeki rafa parmaklarıyla davul çalar gibi vurmaya başladı.

Diana'nın üzerinde taşıdığı muskayı düşünüyordu. Adriana'nın da bir muskası vardı. Onu Mona Ayışığı'ndan satın almıştı. Metal işaretli muskayı Helena ve Krister'e Mona satmış olabilir miydi?

Minu pencere kenarında Linnéa'nın yanında oturan Vanessa'ya baktı. Hep beraber Mona'ya gitmeli ve onu ne biliyorsa anlatmaya ikna etmelilerdi. Vanessa'ya göre Mona, müşterilerini ele vermek şöyle dursun onlar hakkında konuşmayı bile reddediyordu. Ama ya Şeytanlar'ın kutsadığı birine satış yaptığını anlamamışsa?

En kötü durumda Anna-Karin ona her şeyi zorla anlattırır, diye düşündü Minu.

Bu fikirden hoşlanmıyordu ama bu onlar için artık ölüm kalım meselesiydi.

Bir sigaraya ihtiyacı vardı.

"Bir süreliğine dışarı çıksam olur mu?" dedi Minu, Adriana'ya. "Biraz... Hava almaya ihtiyacım var da."

Adriana alnını kırıştırdı.

"Yargıçlar her an hazır olabilirler."

"Çabuk olurum," dedi Minu.

"Ben de seninle geleyim," dedi Linnéa ve hızla yerinden kalktı.

Köşkün bahçesine çıkar çıkmaz Minu, Linnéa'nın çizmesinin içine uzandı ve bir sigara yaktı.

"Bir şey düşündüm," dedi Linnéa sessizce. "Dün konuştuklarımızla ilgili."

"Burada olmaz," dedi Minu ve sigarasından bir nefes alırken gözünün ucuyla etrafına baktı.

Sigarasının dumanını içine öyle istekli bir şekilde içine çekti ki midesi bulandı.

"Biliyorum," dedi Linnéa. "Ama yalnızca şunu söylemek zorundayım ki uyanık olmamız gereken iki insan var."

Minu giriş kapısı arkalarından kapanmadan önce başını Linnéa'ya doğru evet anlamında salladı. Arkasını döndüğünde Adriana orada durmuş ve onlara doğru sabırsızca el sallayarak içeri gelmelerini işaret ediyordu.

"Yargıç kararı şimdi okunacak," dedi Adriana.

* * *

Beş yargıç salona girip yerlerine doğru ilerlerken herkes ayağa kalktı. Baş yargıcın üzerinde bugün siyah takım elbise ve bluz vardı. Bu, Anna-Karin'in aklına ölümü getirdi.

"Hemen şimdi iddia makamının son bir duruşma istediği haberini almış bulunuyoruz," dedi yargıç ve salondakilere oturmalarını işaret etti. "Son bir duruşmanın gerçekleştirilmesine izin verdik."

Anna-Karin savcının masasına baktı. Alexander yalnızdı. Viktor ortalarında görünmüyordu.

"Sayın yargıç," dedi Adriana ve ayağa kalktı. "Savunma makamı yeni bir duruşma olacağı hususunda bilgilendirilmedi ve bu..."

Adriana sözlerine devam edecekti ki kadın yargıç onu bir bakışıyla susturdu.

"Dava o kadar ciddi bir karakter taşıyor ki her şey derinlemesine bir şekilde soruşturulmadan bir yargıya varmamız mümkün değil," dedi kadın yargıç ve Alexander'e döndü.

"Buyurun."

Alexander ayağa kalktı.

"Teşekkürler sayın yargıç. Adriana Lopez'i şahit olarak yeniden çağırıyoruz."

Seçilmişler birbirlerine baktılar. Ama Adriana ayağa kalkıp şahit sandalyesine doğru yürürken yüzünde tek bir duygu belirtisinden eser yoktu.

"Adriana Lopez," diye başladı Alexander ona bakmadan.

Bunun yerine seyircilere döndü. Anna-Karin gerçekten korkmaya başlamıştı. Alexander kendine güvenini geri kazanmıştı.

"Dünkü ifadende Konsey'e sadık olduğunu söylemiştin. Bu sözünün hâlâ arkasında mısın?"

“Elbette,” dedi Adriana.

“Doğruyu söyleyeceğine yemin etmiştin. Peki, bize gerçekten de doğruyu mu söylüyordun?”

“Ever.”

Alexander başıyla kapıların yanında duran nöbetçilere işaret etti. Nöbetçiler kapıları açtı.

Salona Viktor girdi. Elinde bir kuş kafesi taşıyordu. Siyah kanatlar sert bir şekilde kafesin ızgaralarına çarpıyordu. Bu çok dar kafesin içindeki her bir kanat çırpışı Anna-Karin’in içinde de hissediliyordu. Anna-Karin de uçmak istiyordu.

Anna-Karin hiptonize olmuş bir şekilde Viktor ve kuşa bakıyordu.

“Utanç verici anılarını ve yalanlarını familiarisinin içine sakladın, değil mi?” dedi Alexander. “Bu yüzden dün mahkemede yalan söyleyebildin, öyle değil mi?”

“Bu soruya cevap vermeyeceğim.”

“Buna gerek yok,” dedi Alexander ve başıyla Viktor’a işaret verdi. Viktor kafesi masanın üzerine koydu ve kafesin kapağını açtı.

Karga, bedenini yakalayana kadar ellerini kafesin içinde bir oraya bir buraya dolaştıran Viktor’a öfkeyle gıkladı.

Viktor bir eliyle karganın bedenini diğer eliyle gagasını tuttuğu kargayı kafesten dışarı çıkardı. Karga kanatlarını açıp onları havada vahşi bir şekilde çırpınca Viktor yüzünü öne eğmek zorunda kaldı.

Alexander kargayı Viktor’un ellerinden aldı ve kuşun başını sert bir şekilde kavradı.

“Lütfen yapma,” dedi Adriana kısık bir sesle ve Anna-Karin, Alexander’in bunu yapacağını bildiği için bakışlarını yere indirdi.

Ve yaptı.

Sert bir çatırdama sesi duyuldu. Sanki ıslak bir şey aktı. Kanatlar bir süre daha çırpılmaya devam ettiler. Sonrasında odanın içi tamamen sessizleşti. Anna-Karin mide bulantısını bastırdı, birkaç kere yutkundu.

Sonrasında yine bakışlarını yukarı kaldırdığında Alexander’in ölü kargayı Viktor’a nasıl da uzattığını gördü. Viktor karganın ölü bedeninin kararlı bir şekilde yeniden kafesin içine koydu.

“Öyleyse bir daha deneyelim,” dedi Alexander. “Adriana Lopez”

Engelsfors'a geldiğinden beri yaptığın her şeyde Konsey'e olan sadakatini korudun mu?"

Anna-Karin, Adriana'nın yüzüne baktı ve onun göz kapaklarından birinde neredeyse fark edilemez küçük bir titreme gördü.

"Evet," dedi Adriana.

Adriana'nın başı arkaya doğru eğildi. Ağzında duyumsadığı hafif sızı boğazına doğru yayılmaya başladı. Dudaklarını kenetledi. Aşırı hızlı bir şekilde soluk alıp vermeye başladı.

Dayanılacak gibi değildi ama Anna-Karin yine de bakışlarını Adriana'dan alamıyordu.

Ona bakmak zorundaymış gibi hissediyordu. Adriana'nın çektiği acının sorumlusu oydu.

"Hayır!" dedi Adriana sonunda. "Hayır!"

Ve bedeni olduğu yere yıkıldı.

"Şimdi lütfen cevabını netleştirebilir misin?" dedi Alexander.

Adriana ona baktı. Burun deliğinden gelen bir kandamlası yavaşça üst dudağının üzerine doğru akıyordu.

"Hayır, Konsey'e sadık değildim."

Yargıçlar sandalyelerinde doğruldular.

"Seçilmişler'in kendi başlarına büyü yapmalarına izin verdin mi?" dedi Alexander.

"Hayır."

Adriana'nın başı bir kez daha arkaya düştü. Spazmlar giren sırtı, arkaya doğru büküldüğünde acıdan, çok yüksek bir sesle çığlık atmaya başladı. Sahip olduğu ateş elementi kendisine doğru döndürülmüştü ve çok acı çekiyor olmalıydı.

Anna-Karin daha fazla dayanamıyordu. Sorumluluğunu üstlenmeli ve her şeyi itiraf etmeliydi.

Ayağa kalkmayı denedi ama Linnéa onu hemen aşağı çekti.

"Sana ihtiyacımız var," diye fısıldadı Linnéa, Anna-Karin'in ne yapmaya çalıştığını anlamış gibi. "*Dünyanın* sana ihtiyacı var. Adriana da bunu biliyor. Bunu bilmeseydi kendisini bu risklere maruz bırakır mıydı?"

Ağlamaya başlayan ve hıçkırıklarını bastırmaya çalışan Anna-Karin yargıçların sinirlenip Adriana'ya daha da fazla zarar vereceklerinden korkuyordu.

Alexander bir jest yaptı ve Adriana'nın bedeni rahatladı.

"İstersen hep böyle devam edebiliriz. Şimdi gerçeği söyle. Kendi iyiliğin için."

Alexander'in neredeyse üzgün gelen sesi, Anna-Karin'in daha da korkmasına yol açıyordu. Çünkü hem duygulara sahip olup hem de böyle korkunç bir şeyi nasıl yapabiliyordu?

"Kızları asla ifşa etmem," dedi Adriana. Güçlülük ve ağır bir şekilde söylüyordu. "*Asla*."

"Konsey'in önünde onların tarafını seçiyorsun öyle mi?" dedi Alexander.

"Ben farklı tarafların olduğunu bilmiyordum. Konsey'in, Seçilmişler'e yardım edeceğine inanıyordum. Ama açıkça yanıltılmışım."

Salonun her yayında öfkeli fısıltılar duyuldu.

"Cevaplayacağım başka bir soru olduğunu düşünmüyorum," dedi Adriana.

Yargıçların masasında en ortada oturan yaşlı kadın yargıç soğukkanlı bir şekilde Adriana'ya döndü.

"Lüzum yok. Kararımızı verdik," dedi yargıç. "Anna-Karin Nieminen, ayağa kalk."

Vanessa ayağa kalktı. Anna-Karin kendini ona bakmamaya zorluyordu. Akan gözyaşlarına rağmen güçlü ve Adriana gibi cesur olmak zorundaydı.

Yargıç masanın üzerinde ellerini birbirine kenetledi ve sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Dünyanın önünde yeni bir Büyü Çağı var," dedi kadın yargıç. "Büyüyü takip eden şeylerin başında güç gelir ki güç her zaman kötüye kullanılabilir. Bu yüzden Konsey'in idealleri bugünlerde her zamankinden çok daha önemlidir. Kontrol. Dürüstlük. Alçak gönüllülük. Fedakârlık. Sanık bu erdemlerden herhangi birini gösterememiştir, aksine Konsey'in el üstünde tutup kutsal saydığı her şeyin üzerine tükürmüştür."

Anna-Karin her şeyin sona erdiğini biliyordu.

"Anna-Karin Nieminen," dedi yargıç.

"Mahkeme, suçlamalardan beraat etmenize karar verdi."

Anna-Karin yargıcın söylediği kelimeleri anlayamıyordu. Yargıcın söylediği kelimeleri doğru duyduğundan emin olması için onları kafasında birçok kere tekrar etmesi gerekti.

“Anna-Karin’in durumunun değerlendirmesini yapamadığımız doğru. Ancak biz yine de Anna-Karin’in işlediği suçlar ve isyank rlığı karşısında sorumlu tutulması gerektiğini düşünmüyoruz. Anna-Karin’in su larının da isyank rlığının da arkasında, birinin ona yeteri kadar yol göstermemesi yatmaktadır. Bu üzücü durumun ortaya çıkmasından tek bir kişi suçludur ve o da Adriana Lopez’dir.”

Yargıç kemikli bir parmağı ile Adriana Lopez’i işaret etti.

“ evirdiğin entrikalar ve ikiyüzlülüğün sonunda gün yüzüne çıktı. Üstlerini kandırmak ve onları Seçilmişler, şeytanlar ve dünyanın sonu hakkındaki saçma teorilerine inandırmak için sahte kanıtlar  rettin.”

Eğer Anna-Karin’in şu anda güçleri olsaydı ve onları bu salonda kullanabilseydi o zaman bunun sonuçlarını bir saniye bile düşünmeden tüm mahkeme salonunu durdurur ve Adriana’yı kurtarırdı.

Ama tek yapabildiği her şey altüst olurken burada çaresiz ve değersiz bir şekilde oturmakta.

“şu ‘Seçilmişler’ hakkındaki dava en başından beri bir bl ft . Biz alaycı, saygısız ve zalim bir düzenbaz tarafından aldatılan bir grup güçlü doğal cadı ile bağlantı içerisindeyiz. Adriana onları ‘şeytanlar tarafından kutsanmış’ bir düşman tarafından kovalandıklarına inandırdı. Bu saçma iddiaları, bazı trajik intiharları cinayetmiş gibi yansıtmaya çalışarak kanıtlamaya çalıştı. Hatta Anna-Karin Nieminen’in  iftliğinde çıkan yangının arkasında bile onun ateş büyüsünün olduğundan ş pheleniyoruz.”

Anna-Karin diğer Seçilmişler’e baktı. Söylenilenler karşısında herkes kendisi kadar sessiz ve güçsüzdü.

“Adriana gerçek yüzünü daha gençken, Konsey’e verdiği yemini bozduğunda göstermişti. Yargıçları etkisi altına alıp onların kendisine gösterdikleri iyi niyeti ve şefkati istismar etmişti. Buncan sonra da uslanmamış, soğukkanlı bir şekilde gerçekleştireceği bir sonra’ki sabotajı için doğru anın gelmesini beklemişti.”

“Bu doğru değil!” dedi Linn a ve ayağa kalktı. “Adriana haklı. Bizler Seçilmişler’iz ve buna ister inan ister inanmayın ama şeytanlar dünyayı ele geçirecek, dünyanın sonu gelecek.”

Viktor ona korku dolu bir şekilde bakıyordu. Yargıcın tek yaptığı Vanessa’ya karşı üstünlük taslayarak g lmekti.

“Vanessa Dahl, Adriana’nın bu genç beyinler üzerinde yoz etkiler yarat-

tığını gösteren yalnızca bir başka kanıt. Gerçi kararımızın doğru olduğunu ispatlamak için başka bir doğrulamaya gerek yok.”

Bakışlarını Adriana üzerinde kilitleyen kadın yargıç, bir jestle ona ayağa kalkmasını işaret etti.

Adriana ayağa kalkmaya çalıştı ama sendeledi. Alexander ileri doğru gitti ve ayağa kalkabilsin diye ona kolunu uzattı ama Adriana onun kolunu itti ve sandalyeye yaslandı.

“Adriana Lopez,” dedi yargıç. “Suçlarının cezasını çekme vaktin geldi. Konsey’in en katı cezasına çarptırıldın.”

Adriana’nın yüzünde hiçbir ifade yoktu ama Alexander’in rengi solmuştu.

“Bir hafta içinde idam edileceksin.”

63

Rüzgâr, doğrudan Ida’nın yüzüne doğru esiyor, kulaklarının içinde gü-rüldüyordu. Gözlerini daha da sert bir şekilde yumdu.

Yerden on bin metre yüksekliğindeki bir uçaktan dışarı atılmak, herhâlde böyle bir şey olsa gerek.

Rüzgâr aniden kesildi. Biri boğazını temizleyene dek dünya doğal olma-yan bir sessizliğin içine gömülmüş gibi hissetti.

Ida yavaşça gözlerini açtı. Şimdi halkanın diğer tarafında duruyordu. Minu’ya, daha demin içinde bulunduğu bedene baktı.

Ida diğerlerinin ellerini bıraktı ve kendi bedenine baktı.

Üç gün boyunca bir başkasının bedeninde yaşadıktan sonra kendi bedeni-nin ona ne kadar tanıdık geldiğini fark etti. Sonuçta bu *kendi* bedeniydi. Bunu söylemeye gerek var mıydı ki? Eğer içinde her türlü anormalliğin yaşandığı bir hayattan bahsediyorsak evet, vardı.

“İşe yaradı,” dedi Minu, Ida’nın kendisini hissettiği kadar rahatlamış bir şekilde. “Yoksa yaramadı mı? Herkes yine kendisi mi?”

Diğerleri başarını evet anlamında salladılar. Ida sahnede duran el feneri-nin zayıf ışığında onları inceledi. Linnéa çizmesinin içinden sigara paketini çıkardı ve bir sigara yaktı. Vanessa saçlarını kabarttı. Kabanının düğmele-rini ilikleyen Anna-Karin, muhtemelen dört gözle yine eşofmanlarını giye-ceği anı bekliyordu.

Şüphesiz herkes ait olduğu yere dönmüştü.

Beni duyabiliyor musunuz? Yine oluyor değil mi?

Linnéa onlara soru soran gözlerle baktı.

Vanessa ona kısa bir süre görünmez olup sonra yine belirerek cevap verdi.

“Güçlerimiz geri geldi. Sanki onları daha kolay kullandığımı hissediyorum,” dedi Vanessa.

“Onlara ihtiyacımız olacak,” dedi Minu. “Adriana’ya yardım etmek zorundayız.”

Ida, nöbetçiler Adriana’yı odadan çıkarıp onu yürüyemeyecek hâle gelene kadar nasıl da hırpaladıklarını hayal edebiliyordu.

Daha önce Konsey’den zaten hiç *hoşlanmamış* olan Ida, şimdi onlardan *nefret ediyordu*. Kendi kız kardeşini bu duruma düşüren, zavallı kargayı öldüren iğrenç Alexander. İğrenç Viktor. Kocakarı iğrenç yargıç.

Ida’nın Seçilmiş olup olmadığına o lanet olasıca Konsey karar veremezdi.

“Ama nasıl?” dedi Ida. “Ne yapabileceğimizi anlamıyorum. Muhtemelen bizim deneyebileceklerimize karşı kendilerini çoktan hazırlamışlardır.”

“Bunun bir önemi yok. Bir şey bulmak zorundayız,” dedi Anna-Karin. “O, kendi hayatını gözlerimiz önünde feda etti.”

“Katılıyorum,” dedi Linnéa. “Mutlaka bir şey bulmak zorundayız. Bu meseleyi çözmek için önümüzde bir hafta var. Şu anda acele etmememiz gereken bir başka konu olduğunu düşünüyorum. Malmgren’in ölüm listesinde iki kişinin daha durduğuna inanıyorum.” Vanessa’ya baktı. “Wille ve Jonte.”

Vanessa bir tokat yemiş gibi görünüyordu.

“Neden onları öldürmek istesinler ki?” dedi Anna-Karin.

“Elias’a uyuşturucu satıyorlardı,” dedi Vanessa cılız bir sesle.

“Anladım,” dedi Minu. “Onları uyarmak zorundayız ama önce gelin, son günlerde yaşananların üzerinden geçelim ki hayatlarımızda bizi ne beklediğini öğreneyim.”

“Büyükbabam gördüğü bir rüyadan bahsetti bana,” dedi Anna-Karin aniden. “Yüzlerce yıl önce yaşamış olan bir kızla karşılaşmış. Kız dünyalar arasında sıkışıp kalmış. Bunun kim olduğunu anladınız değil mi? Büyükbabama bizim birbirimize güvenmeye cesaret etmemizin önemli olduğunu söylemiş. Eğer Şeytanlar’ın Kutsadığı ile karşılaşmak istiyorsak birbirimizin sırlarını öğrenmeliyiz.”

Anna-Karin o kadar sessiz konuşuyordu ki Ida onu duyabilmek için örne doğru eğilmek zorunda kaldı.

“Ve belki bu beden değiştirme de bunun bir parçasıydı,” diye devam etti Anna-Karin. “Birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz içindi. Matilda ise bunun önemli olduğunu ta en başında, onunla Karrgruvan’da ilk kez karşılaştığımızda söylemişti. Bu yüzden birbirimize gerçekten her şeyi anlatmamız gerektiğine inanıyorum.”

Ida’nın aklına, Minu’nun evinde Gustaf ile yalnız kaldığı an geldi.

Bu anı kimse ile paylaşmak istemiyordu.

Linnéa, Vanessa’ya doğru dönerek ona hızlı bir özer geçti.

“Geçen cuma günü senin telefonuna Wille’den bir mesaj geldi,” diye kısaca bitirdi söylemek istediklerini. “Son öpücüğünüzü düşünmeyi bırakmadığını yazıyordu.”

Bunu buruk bir şekilde söyledi. Vanessa öteye bakarak cevap vermedi. Ve Ida anladı.

Vanessa’nın şu uyuşturucu satıcısı eski erkek arkadaşı, Linnéa’nın da sevgilisi olmuştu. Linnéa ona hâlâ âşık olmalıydı.

“Her bir yirmi dört saati birlikte geçirdik bu yüzden neredeyse her şeyi biliyorsun,” dedi Minu, Linnéa’ya. “Ama resim öğretmeninin senin resimlerinden çok da etkilendiğini sanmıyorum.”

“Derslerden bahsetmişken sizin fizik öğretmeniniz bizim sınav kâğıtlarına yazdıklarımız okurken çok etkilenecek,” dedi Vanessa.

Minu korku dolu gözlerle onlara baktı.

“Soruları bile anlamadım,” dedi Ida.

Şimdi sıra Vanessa’daydı. Anna-Karin’in hayatında olanları anlatmalıydı. Anna-Karin’in annesinin adını duymak bile Ida’yı depresyona sürüklüyordu. Anna-Karin’in bu hâlde olmasına belki de hiç şaşırarak gerekirdi.

Anna-Karin gergin bir şekilde Ida’ya baktı. Şimdi onu sırasıydı.

“Çoğunu biliyorsun zaten ama... Dün gece Julia beni aradı.”

Anna-Karin utanarak bakışlarını Ida’dan kaçırdı ve sessizleşti.

“Ne?” dedi Ida.

“Julia ve Erik,” dedi Anna-Karin. “Yani onlar... Hani şey... Bilirsin işte. Ne kadar ileri gittiklerini bilmiyorum ama...”

“Ne mutlu onlara!” diye Anna-Karin’in sözünü kesti Ida.

“Üzgünüm ben...”

“Birbirlerini bulmuşlar. Hak ettiklerini. Umursadığımı mı sanıyorsun?”

Ama umursuyordu. Haydi, Erik’i boş ver de... Julia bunu ona nasıl yapabiliirdi?

Ida, Troya’yı öyle çok özlemişti ki, yokluğu onu öldürüyordu.

“Şimdi senin sıran Ida,” dedi Minu.

Ida gönülsüzce anlatmaya başladı. Gustaf ile yaptığı konuşmayı anlatmaktan kaçınabildiği kadar kaçındı ama sonunda bunu yapmak zorunda kaldı.

“Benim sayemde sonunda sen ve Gustaf barıştınız,” dedi Ida. “Bana daha önceden onunla neden tartıştığınızı anlatsaydın durumu daha kolay kurtarırdım.”

“Bunun gerekli olduğunu sanmıyordum,” dedi Minu. “Onunla uzun zamandır konuşmamıştım.”

“Şimdi konuştunuz ama. P.E.’nin kötü bir şey olduğunu anlamış. Ama içlerinde kalıp senin babana aktarmak üzere bilgi toplamak istiyor.”

“Bunu yapmamalı!” dedi Minu. “Bu çok tehlikeli!”

Minu gerçekten de Gustaf’a aşıktı. Ida’nın artık bundan hiç şüphesi yoktu.

“Bunu ona söylemeye çalışmadığımı mı zannediyorsun? Ama G o kadar inatçı ki,” dedi Ida ve hızla ekledi: “Sonra benim hakkımda da konuştuk. Benim hatamdı. Yalnızca kendimi savunmak zorundaydım.”

“Neye karşı?”

“Benim kafadan tamamen çatlak olduğumu düşünüyordu. Onunla aynı fikirde olduğuna tamamen ikna olmuşa benziyordu. Onu, herkes bunun tersini düşünse bile, bende yanlış bir şeyler olmadığına inandırmaya çalışmak zorundaydım. Ve bunu yaparken belki biraz duygusallaştım tamam mı? Eğer şimdi G senin tamamen dengesiz olduğunu sanırsa buna şaşırma.”

“Ne demek istiyorsun? Ne yaptın?” dedi Minu ve ölesiye korkmuş göründü.

“Aman tanrım. Hiçbir şey yapmadım. Ben yalnızca biraz... Ağladım işte. O da beni biraz... Teselli etti işte. O kadar büyüülecek bir şey değil yani.”

Dans pistine tuhaf bir sessizlik çöktü.

“Ne?” dedi Ida. “Şimdi ne var?”

“Biliyoruz,” dedi Linnéa. “Biz senin Gustaf ile neden kendi hakkında konuştuğunuz biliyoruz.”

İda eliyle kolyesinin ucundaki gümüş kalbi yokladı ve onun her zamanki yerinde olduğuna sevindi.

“Şimdi artık sırlarımızdan bahsettiğimiz için...” diye devam etti Linnéa. “Gerçek serumundan içtiğin anı hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum,” dedi İda ve gümüş kalbi işaret parmağı ile öyle bir döndürdü ki parmağı acıdı.

“Ama ne söylediğini hatırlamıyorsun,” dedi Anna-Karin.

“Hayır, ne söylemişim?”

“Gustaf’a uzun zamandır âşık olduğunu söylemiştin,” dedi Vanessa.

Felicia da sonbahar partisinde tam da bunu söylemişti. İda yine herkesin önünde çıplak kalmış gibi hissediyordu. Ayrıca bu defa çok daha kötüydü. Tüm bir yıl boyunca farkında olmadan çıplak olarak gezindiğini anlamak gibiydi.

“Peki, öyleyse neden hiçbir şey söylemediniz?” dedi İda. “O andan beri arkamdan güldünüz mü yoksa?”

“Özür dilerim,” dedi Minu. “Bunu özü senden, tüm kalbimle inanarak diliyorum.”

“Evet, evet artık bunun bir önemi yok,” dedi İda.

Şaşırtıcı bir şekilde hâlâ bacaklarının üzerindeydi. Artık sırrı sır olmaktan çıkmıştı ve bunun hakkında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ne isterlerse onu düşünebilirlerdi. O, Gustaf ve kendisinin birbirlerinin olacağını biliyordu.

“Başka bir şey paylaşmak isteyen biri var mı?” dedi Minu.

İda çizmelerine baktı. Bir sırrı daha kalmıştı. Kitabın ona verdiği söz. Kehanet durdurulana kadar diğerleriyle çalışırsa güçlerinden arınacağı sözü ve Gustaf ile birlikte olabilmesinin bu görevini yerine getirmesine bağlı olması.

Ama kitaba da hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz vermişti. Kitabın ona verdiği söz, Anna-Karin büyükbabasının gördüğü bir rüyadan muhtemelen daha önemli olmalıydı, değil mi?

“Şimdi gitmeliyiz,” dedi Vanessa ve Linnéa’ya döndü. “Sen Jonte’yi alırsan ben de Wille’yi alırım.”

“Peki, onlara ne söyleyeceğiz sahiden de?” dedi Linnéa.

“Olan neyse onu. Tehlikede olduklarım.”

“Yalnız gitmemelisiniz,” dedi Minu.

“Belki ben de yardım edebilirim,” dedi Anna-Karin.

Linnéa başını olur anlamında öne salladı.

“Senin gelmen her türlü iyi olur. Jonte’yi ikna etmeyi başarabilirsek o zaman Wille çantada keklik. Jonte ne derse yapar o.”

Ida içinden konuşuyordu. Onlara yardım etmeyebilirdi. Bu onun problemi değildi sonuçta.

Ama bu tamamen doru değildi. Ida yine Ida olmuştu olmasına ama yine de tam olarak kendi gibi hissetmiyordu. Ona bir şey olmuştu. İlk kez Seçilmişler’den biri gibi hissediyordu kendini.

Bundan hoşlanıyor muydu? Hayır, ama bu zaten kaderini kabullenmek gibi bir şeydi onun için. Onu hayatı buydu artık. En azından dünyayı kurtardıkları ana kadar.

“Ben de geliyorum,” dedi Ida, Vanessa’ya. “Görünüşe göre bugünlerde insanlara elektroşok vermekte üstüme yok. Annemin arabasını da alabiliriz hem.”

Vanessa ona şaşırarak baktı.

“Gustaf ile konuşmalıyım,” dedi Minu. “Hafta sonu boyunca P.E. hakkında daha fazla bilgi edinip edinmediğini kontrol etmeliyim. Belki ona muskayı da gösterebilirim. Bakalım muskayı daha önceden görmüş mü. Her şeyden önemlisi muskayı önce Mona’ya göstermeli ve ona bunu Hele-na ve Krister’e satıp satmadığını sormalıyız.”

“Kristal Mağarası yarın on ikide açılıyor,” dedi Vanessa.

“Güzel,” dedi Minu.

“Gustaf’a olanların hepsini anlatacak mısın?” dedi Anna-Karin.

“Hayır, ona olabildiğince az şey anlatacağım,” dedi Minu. “Ama onu P.E.’yi terk etmeye ikna etmek zorundayız.”

“Umarım benim senken yaptığımdan çok daha iyisini yaparsın,” dedi Ida.

64

Yapraksız ağaçların arasından Jonte’nin evi görünüyordu. Alt kattaki pencerelerin bazılarında cılız bir ışık geliyordu. Linnéa içeride birinin olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Birkaç kez aramıştı ama Jonte cevap vermemişti.

Kim bilir kaç gece gelmişti buraya? Sabah bu evden ayrılırken kaç kere nefret etmişti kendinden? Hayatının en büyük hatalarından bazılarını bu evde yapmıştı.

Çimin üzerinde, gölgeler içinde duran Linnéa dinliyor, ancak Anna-Karin'in yaklaşan adımlarından başka bir şey duymuyordu.

Linnéa büyüüne yeniden kavuşmanın minnettarlığı içinde gözlerini yumdu. Ve Vanessa'nın hakkı vardı. Gücünü kullanmak şimdi daha kolaydı. Gücünü açığa çıkarmak ve kontrol etmek de öyle.

Önce yalnızca Anna-Karin'in düşüncelerini algıladı. Onun bu evi ilk defa gördüğü, bahçenin karla kaplı olduğu, herkesin önünde Jari'yi öptüğü, Linnéa ve Vanessa'nın onu bir köşeye sıkıştırdığı anılarında gezindi. Anna-Karin'in hafızası yavaşça Jari'nin yatağına yattığı anıya dokundu. Anna-Karin o kadar fazla utanıyordu ki Linnéa dikkatini başka yöne çevirebilmek için gücünü fazlasıyla zorlamak zorunda kaldı. Ama sonunda başardı. Evden bir şey algılamaya başladı.

"Bir şey düşünmemeye çalış," diye fısıldadı Linnéa, Anna-Karin'e. Bunun üzerine Anna-Karin doğal olarak çaresizce bir şey düşünmemesi gerektiğini düşünmeye başladı.

Linnéa dikkatini yoğunlaştırdı. Anna-Karin'i bloke etti ve tüm gücünü eve doğru yönlendirdi. Düşünceleri yakalamayı başardı. Oradan oraya tatarsızca dolaşıyorlar, tökezleyerek birbirlerinin üzerine yığılıyorlar, korku tarafından yönetiliyorlardı.

... nasıl yapacağım ne yapacağım nasıl oldu ya biri benim yaptığımı zannederse kimi arayacağım ki şimdi anneannemi aramak istiyorum buradan çıkmalıyım buradan ayrılmam doğru olmaz belki de ne yapacağım...

Bu sesin kime ait olduğunu veya evde daha başka sesler olup olmadığını algılayamıyordu.

"İçeride biri var," diye fısıldadı Linnéa, Anna-Karin'e. "Bir şey olmuş. Eğer gerekirse gücünü kullanmak için hazır hissediyor musun kendini?"

Anna-Karin başını evet anlamında salladı.

Linnéa bahçenin içinde yürümeye başladı.

Çizmeleriyle adım attıkça ıslak çimin üzerindeki çamurlar lap lap kalkıyordu.

Evin dışındaki küçük merdiven tepesine çıktıklarında Linnéa, kapının aralık olduğunu gördü.

Parmaklarını buz gibi soğuk metal kapı kolu üzerine koydu ve kapıyı tamamen açtı.

Hemen ardındaki Anna-Karin ile birlikte sessiz ve yavaş bir şekilde koridora girdi.

Düşünceler saçma sapan bir histeriye tutulmuş kelimeler hâlinde akmaya devam ediyordu.

... *kendimi* düzelterceğim daha iyi olmaya söz veriyorum bir daha asla uyuşturucu kullanamayacağım asla daha fazla yalan söylemeyeceğim asla içmeyeceğim eğer bu sona ererse her şey baştan başlayacağım ve bir daha asla kötü bir şey yapmayacağım sevgili Tanrı ne isterse onu yapacağım Tanrım ne olur bu olmamış olsun lütfen olmamış olsun o zaman sana söz verdiklerimi yapmayı başarabilirim...

Düşüncelerin evin neresinden geldiğini anlamak imkânsızdı. Linnéa gücünü kullanmayı bıraktı ve sessizlik yoğunlaştı.

Mutfağa girdiler. Mutfak tezgâhının üzeri bulaşık doluydu. Birçok yanık izi ve küçük oyuklarla kaplı, çamdan yapılma bir masanın üzerinde içinde yemek artıkları olan bir tabak duruyordu.

Linnéa temizlik dolabının kapalı kapısına doğru baktı. Yıpranmış perdeler yere kadar uzanıyordu. Bu evde saklanabilecek bir yer bulmak işten bile değildi.

Yavaşça oturma odasına doğru yürüdüler ve Linnéa kapının girişinde durarak içeriye baktı.

Oturma odası neredeyse her zaman görüldüğü gibi görünüyordu. Yalnızca dev televizyon yeniydi.

Linnéa turuncu-kahverengi halıyı görünce burada geçirdiği akşamlardan birini hatırladı. Ortaokul ikiye gidiyordu ve her zamanki gibi partiliyorlardı. İçinde neredeyse her türlü alkollü içkinin olduğu ve adına 'cadı karışımı' dedikleri bir içkiyi paylaşıyorlardı. Üzerinde oturdukları halı onlara dünyanın en yumuşak halısı gibi geliyordu. O halının üzerinde yuvarlanıyorlar, neşeyle gülüyorlar, birbirlerine dokunmayı denediklerinde kahkahalara boğuluyorlardı. Olivia koltukta oturup sigara içerken onlara bakar, kafası iyi olduğunda ise sanki bu onun bir çeşit kazanmayı amaçladığı bir yarışmaymış gibi yanında oturan Lucky ile oynamaya başlardı. Olivia'nın bu hâli, Elias ve Linnéa'yı daha çok güldürüyordu.

Üst kattan gelen bir gümbürtü, hem Anna-Karin'in hem de Linnéa'nın

irkilerek sıçramasına sebep oldu.

Linnéa, Anna-Karin'in korktuğunu hissediyordu ancak bu, onu daha da cesaretlendiriyordu. Zaten cesaretli olmak dışında bir şansı da yoktu. Anna-Karin'i merdivene doğru çekti. Bir süre oldukları yerde kaldılar. Ardından gözlerini merdivenin en üst basamağındaki zifiri karanlığa doğru dikerek dinlemeye başladılar.

Düşünceler oradan geliyordu. Yukarıda, karanlığın içinde biri vardı.

Linnéa ayağını merdivenin birinci basamağına koyduğunda bir çatırdama sesi duyuldu.

... beni almak için geri geldiler beni almak için geri geldiler buradan gitmeyi saklanmak zorundayım...

Anna-Karin'in korkusu âdeta Linnéa'nın da içine akıyordu şimdi. Yukarıdaki kişinin tehlikeli olmadığından çok emindi ama bu evde başka birinin olup olmadığından o kadar emin değildi.

Bu evde onun gücünü hissedip kendini savunabilecek biri olabilirdi.

Linnéa, Anna-Karin'e hızlı bir bakış attı ve merdivenden yukarı doğru çıkmaya başladı.

Koridor karanlığa gömülmüştü. Jonte'nin odasından dışarıya incecek bir ışık süzülüyordu. Linnéa oraya gitti, kapıyı eliyle ittirerek yavaşça açılmasına izin verdi.

Odanın içinde büyü kalıntıları vardı. Havada asılı kalan bir koku, hâlâ yankılanan bir ses gibiydi bu.

Jonte'nin başucundaki lamba yanıyordu. Komodinin üzerinde cep telefonu ve açık bir kitap duruyordu. Yatağın içindeki yastıklar bir orada bir burada duruyordu. Linnéa birbirine dolanmış çarşaf ve battaniyenin altında bir şey bulacaktı.

Yavaşça yatağa doğru yaklaştığında gözüne çıplak bir kol ilişti.

Bazı düşünceler algılamaya çalıştı ama eline geçen tek şey, bir rüyanın bölük pörçük parçaları oldu. Ama onun uyumadığını ve orada duranın yalnızca bir bedenden ibaret olduğunu zaten biliyordu. Ama bunu yine de kendi gözleriyle görmeye ihtiyacı vardı.

Linnéa battaniyeyi kenarından tuttu ve yavaşça yukarı doğru kaldırdı. Jonte'nin başı ve çıplak gövdesi görüldü. Gözleri henüz yeni uyanmış gibi yarı açıktı. Göğsünün üzerindeki sert eli sert bir yumruk şeklindeydi. Linnéa öne doğru uzattığı parmaklarını Jonte'nin boğazının üzerine

koyarken eli titriyordu. Nabız atmıyordu ama derisi hâlâ sıcaktı. Yavaşça Jonte'nin gözlerini kapadı. Daha önce insanın bir ölünün gözlerini nasıl kapadığını hiç anlamamıştı ama şimdi bunu yapan kendisiydi.

Jonte'ye baktı. Onu beresiz görmeyeli uzun zaman olmuştu. O zamandan beri daha da fazla kelleşmişti. Linnéa ona eğer kel olmaktan utanıyorsa tüm bir yıl boyunca kafasında o bere ile dolaşmak yerine geri kalan saçlarını tamamen tıraşlamasının muhtemelen daha iyi olacağını söyleyip duruyordu.

"Linnéa!" diye fısıldadı Anna-Karin.

Linnéa arkasını döndü. Anna-Karin kapının tam önünde duruyor, ödü kopmuş bir şekilde koridoru işaret ediyordu.

Linnéa ona doğru yürüdü ve bir şey duyana kadar karanlığın içinde sessizce etrafı dinledi. Tam karşılarındaki odada birinin hıçkırığını bastırmaya çalıştığını duyular.

Linnéa koridoru geçti ve kapıyı açtı. Odanın içi zifiri karanlıktı. Birinin nasıl da nefes aldığını neredeyse duyabiliyordu. Linnéa eliyle duvarı yoklayarak elektrik düğmesini buldu.

Lucky sanki kendini olabildiğince küçültmek istiyormuş gibi bacaklarını karnına çekmiş iki büküm bir hâlde oturuyordu.

...öldürme beni öldürme beni öldürme beni öldürme beni öldürme beni...

Linnéa onun düşüncelerinden dışarı çıkmak zorundaydı. Aklını kaybetmesine ramak kalmış olan Lucky onu da deliliğin içine sürükleyecekti.

"Lucky?" dedi Linnéa.

Lucky tepki vermiyordu.

"Lukas. Benim, Linnéa," dedi Linnéa ve yavaşça ona doğru yaklaştı.

İnledi ve bir darbeye karşı korunmak ister gibi kollarını başının etrafına doladı.

"Sakin ol," dedi Linnéa. "Korkacak bir şey yok Lucky. Tehlikeli değilim ben. Yalnızca ben."

Linnéa ona dokunmak için elini ileri ileriye doğru uzattı ama sonra kendini durdurdu.

Çok korkmuştu ve Linnéa onun buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Linnéa bir köşede durmuş ellerini ağzının üzerine bastıran Anna-Karin'e baktı.

"Sen onu konuşturabilir misin?" dedi Linnéa.

Anna-Karin ellerini aşağı indirdi ve başını evet anlamında salladı.

Anna-Karin, Lucky'nin önünde yere çöktü ve kendini toplamaya çalıştı. Jonte'nin ölü bedeni onu korkutmuştu ama Lucky gibi içi paramparça olmuş birini görmek neredeyse daha da kötüydü.

Anna-Karin kendine Lucky'nin ona göre çok daha fazla korkmuş olduğunu hatırlattı.

"Lucky, ben Anna-Karin. Anna-Karin. Beni hatırladın mı?"

Lucky daha da fazla büktü boynunu ve geriye çekildi.

Aralarında yaptığı denemeler dışında Anna-Karin büyüsünü kullanmayalı epeyce uzun bir zaman olmuştu. Gücünü tekrar açığa çıkartmak onu korkutuyordu. Gücünü kötüye kullanmaya başlamak işten bile değildi. Ayrıca onun ne zaman kullansa hep kötü şeyler oluyordu. Ama ben artık aynı kişi değilim, diye düşündü Anna-Karin ve derin bir nefes aldı. Büyüsünü serbest bıraktığında yalnızca birkaç damlanın bedeninden yavaşça akarak sistemini doldurduğunu hissetti.

"Lucky, bana bak."

Ona emir vermiyor, aksine onu olabildiğince yumuşak bir şekilde yavaş yavaş ikna etmeye çalışıyordu.

Lucky yavaşça başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Burada sana verecek hiç kimse veya hiçbir şey yok," dedi Anna-Karin. "Artık korkmana gerek yok."

Lucky başını yavaşça öne doğru salladı ve birazcık doğruldu. Anna-Karin şimdi onun tişörtünün üzerindeki baskıyı görebiliyordu. ENGELSFORS GURURU.

"Ne olduğunu anlatabilir misin bana?"

Lucky ağzını açtı, kapadı ve yine açtı.

"Ben. Bo-bodrumdaydım," dedi Lucky. "Ben bodrumdaydım ve birilerinin merdivenden yukarı çıktığını duydum."

"O kişilerin kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Yukarı geldim... Jonte'nin üst katta bağırıldığını duydum. Çok sinirlenmezdi ama kızınca da tam kızardı... Başka sesler de duydum. Çılgına dönmüştüm çünkü polisler gelmişti. Ama sonra Jonte benden özür diledi. Yani gerçekten de *diledi*. 'Affet beni affet beni,' deyip duruyordu. Ve sonra..."

Lucky sessizleşti. Bilinci Anna-Karin'in kontrolünden çıkıyordu. Lucky, ne olduğunu düşünmeye ihtiya ı olmadığı dalgın hâlinin içine yeniden kayarak orada kaybolmak istiyordu. Anna-Karin gücünü yavaşça çok ama çok az daha serbest bıraktı.

"Tamam," dedi Anna-Karin. "Artık geçti. Ne duyduğunu anlat."

"Cızırdadı. Hani kızgın tavaya et parçası atıldığında olduğu gibi," diye fısıldadı Lucky. "Tavandaki lambalar yanıp söndü. Jonte  ığlık attı. Acı çektiği için. Gittikçe daha fazla bağırıyordu. *Dur-dur-dur*. Ve ben... O-ona yardım etmek için yukarı çıktım ama sonra yapamadım. Saklandım. Jonte  ld . Ben, ben hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey."

"Elinden bir şey gelmezdi," dedi Anna-Karin ve elini Lucky'nin omzuna koydu. "Sesler hakkında daha fazla bir şey söyleyebilir misin? Kaç kişilerdi? Onları tanıyor muydun?"

"Bilmiyorum," dedi Lucky. "Hayır."

"Ona polisi aramasını söylemelisin," dedi Linn a.

"Hayır!" dedi Lucky.

"Cep telefonunun burada mı?" dedi Anna-Karin ve Lucky başını evet anlamında salladı. "Buradan çıkar çıkmaz polisi arıyorsun tamam mı?"

"Ama  tiklerimiz... Jonte bunu asla... Olmaz, aynasızları arayamam."

"Polisi aramalısın," dedi Anna-Karin ve gücünü biraz daha arttırdı. "Ve sonra bizim burada olduğumuzu unutacaksın, tamam mı?"

"Tamam," dedi Lucky ve cebinden telefonunu çıkardı.

"Burada kalamam," dedi Linn a aniden ve odadan dışarı koşmaya başladı.

Anna-Karin, Lucky'ye son bir kere baktı, telefonu kulağına götürdüğünü gördü ve sonra Linn a'nın arkasından koşmaya başladı.

Evin dışına çıktıklarında Linn a çalılıkların arasında öne doğru eğildi ve kustu.

"İyi misin?" dedi Anna-Karin.

Linn a tükürdü ve ardından yukarı doğruldu, koluyla ağzını kuruladı.

"Vanessa'yı uyarmalıyız," dedi.

65

Jonte öldü. Jonte öldü. Jonte öldü.

Vanessa bu kelimeleri pek çok defa tekrarlamasına rağmen olanları hâlâ algılayamıyordu. Anlama kabiliyeti, yaşananlar karşısında yetersiz kalıyordu.

Helena ve Krister belki de tam da şu anda Wille'nin evine doğru gidiyordu. Hatta belki de çoktan oradaydılar.

Riddarhyttan'a giden yol, simsiyah ladin ormanının içinden geçiyordu. Kaportanın tam önünde araba farlarının yolun üzerindeki bozuk asfaltı aydınlattığı görülüyordu. Yol kenarındaki beyaza boyanmış direkler karanlıkta parlıyordu.

Jonte öldü. Jonte öldü. Jonte öldü.

Vanessa dik bir konumda oturan, ellerini direksiyondan ayırmayan ve bu hâliyle örnek bir sürücü adayı gibi görünen Ida'ya döndü.

"Biraz daha hızlanabilir misin?" dedi Vanessa.

"Hmm," dedi Ida. "Eğer arabayı ölümüne hızlı sürersek eski sevgiline pek bir faydamız dokunur inan."

Vanessa cep telefonunu eline aldı ve Wille'yi aramaya çalıştı ama doğru-dan telesekretere yönlendiriliyordu.

"Bu aklımıza neden geçen cumartesi akşamı gelmedi ki? Onları çok geç olmadan o zaman da uyatabilirdik."

"Neredeyse geldik," dedi Ida. "Bak."

Vanessa onun baktığı yöne doğru baktı. Karanlıkta, yolun kenarında bir tabela görünüyordu. Mavi tabela üzerinde beyaz büyük harflerle RID-DARHYTTAN yazılıydı.

"Lütfen Ida," dedi Vanessa.

Ida cevap vermedi ama gaza bastı.

Elin'in yaşadığı dar çakıl yolu bulup bu yoldan içeri döndüler. Aşağıya sarkmış bir ağaç dalı, arabanın ön camı üzerinde görünüyordu. Keskin bir şey araba şasisini kazıyordu.

"Aman tanrım," dedi Vanessa. "Kim burada kendi iradesiyle yaşamak ister ki?"

Vanessa evlerin yarısı ağaçların altında kalmış ön cephelerindeki numaraları seçmeye çalışırken arabayla ilerlemeye devam ediyorlardı. Sanki orman,

evleri yutuyormuş gibi görünüyordu.

Sonunda beyaz bir duvarın üzerinde 16 numaranın parladığını gördüler.

“Dur!” diye bağırdı ve Ida öyle ani bir fren yaptı ki Vanessa koltuğunda âdeta öne uçtu.

“Lanet olsun, ödümü kopardın!” dedi Ida.

Vanessa arabanın kapısını açtı ve eve giden, taş döşenmiş girişe doğru koşmaya başladı.

Kapının hemen yanında bir lamba yanıyordu. Evin önüne geldiğinde parmağını zilin üzerine sert bir şekilde bastırdı. Evin içinde yüksek sesle *Für Elise* çalmaya başladı. Vanessa parmağını zilin üzerinden çekmiyordu.

Ida onun arkasında duruyordu.

“Eğer kapıyı kız açarsa bunu ona nasıl açıklayacaksın?”

Vanessa cevap vermiyordu. Bunu Wille’ye bile nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Vanessa ve Linnéa, Jonte’ye olanları Wille’den mümkün olduğunca saklamaya çalışacakları konusunda anlaşmışlardı. Wille’nin nasıl tepki vereceğini önceden kestirmek imkânsızdı ve önemli olan onun buradan en hızlı şekilde ayrılmasını sağlamaktı.

Vanessa yaklaşan adımların sesini duydu ve parmağını zilden çekti. Zilden yayılan son çınlayan sesler tüm evin içinde yankılandı. Anahtar deliği tıkırdadı ve kapı kolu aşağıya doğru indirildi.

Lütfen o olsun, diye düşündü Vanessa. Lütfen o olsun.

Ve oydu. Wille şok olmuş bir şekilde Vanessa’ya bakıyordu.

“Nessa?” dedi Wille. “Tanrı aşkına burada ne işin var?”

Wille önce ona ardından da Ida’ya baktı.

“Burada bekle,” dedi Vanessa, Ida’yı ve Wille’yi ittirerek zorla koridora girdi.

Buna engel olamadı ve Wille’nin boynuna atıldı. Wille kollarıyla onu sardı ve kendine doğru bastırdı. Bedeni sıcaktı. Yaşıyordu. Çok geç kaldı diye, onu bir daha asla yanı başında hissedemeyecek diye öyle korkmuştu ki.

“Ama buraya böyle aniden gelemezsin,” dedi Wille yumuşakça. “Elin anesinde ama burada da olabilirdi.”

Vanessa onun kollarını üzerinden çekti.

“Sana bir şey söyleyeceğim ve biliyorum bu sana çok saçma gelecek,”

dedi Vanessa. "Ama bana inanmak zorundasın."

Wille ona endişeli bir şekilde baktı.

"Ne oldu?"

"Benimle gelmelisin. Sana bunu yolda açıklarım."

"Neden bahsediyorsun?"

"Lütfen, yalnızca benimle gel."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Birileri senin peşinde," dedi Vanessa. "Elias Malmgren'in ölümünün inkıamını almak istiyorlar. Hemen şimdi benimle gelmek zorundasın."

"Ben Elias'a bir şey yapmadım. Onunla bir ilgim yok," dedi Wille ve onun kendini böyle aniden savunması Vanessa'nın hoşuna gitmedi.

"Ona uyuşturucu sattın!"

"Ne zamandan beri benim kime uyuşturucu sattığımı umursuyorsun?"

"Bu benim hakkımda değil," dedi Vanessa. "Şu anki su katılmamış hayal kırıklığı ve öfkesi yüzünden onu sarsmamak için kendine hâkim olmak zorundaydı. "Peşinde olanlar Elias'ın intihar etmesinin senin hatan olduğunu düşünüyor."

"Bu bir çeşit şaka mı? Eğer öyleyse aklınızı mı kaçırdınız? Lanet olsun, sahiden ne istiyorsun?"

"Ben senin hayatını kurtarmak istiyorum geri zekalı!" diye bağırdı Vanessa. "Hemen buradan gitmek zorundasın! Hemen, şimdi! Hemen şimdi Stockholm'de yaşayan dayına git, hatta o Tayland'a olan lanet olasıca seyahatini yap, nereye gidersen git ama burada kalma!"

"Tamam, senin planın bu mu yani?" dedi Wille. "Bana Elin'i bıraktırmaya çalışıyorsun öyle mi?"

Wille anlamıyordu. Onun bunu anlaması sağlamak zorundaydı.

"Jonte öldü!"

Wille gözlerini dikerek Vanessa'ya bakıyordu.

"Linnéa demin onun evindeydi. Onu uyaracaktı. Ama bunun için çok geçti."

"Şimdi çok ileri gittin ama," dedi Wille alçak bir sesle.

"Lucky'i ara," dedi Vanessa. "Eğer bana inanmıyorsan Lucky'i ara öyleyse."

"Git buradan."

Vanessa cep telefonunu çıkardı ve Lucky'i aradı sinyal ulaşınca telefonu

Wille'ye uzattı.

"Sen onunla konuşmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Wille istemeyerek uzandığı telefonu kulağına dayadı.

Lütfen cevap ver, diye düşündü Vanessa. Lütfen, lütfen...

Lucky cevap verdi. Vanessa onun duygulara boğulmuş kontrolsüz sesini olduğu yerde duyabiliyordu. Wille'nin yüzündeki öfkenin nasıl da korkuya dönüştüğünü gördü.

Ida bir hışımla koridora girdi. Wille telefonu kulağından indirdi.

"Buradalar," diye fısıldadı Ida ve aynı anda tüm lambalar titreşip söndü.

Her yerde kapanan elektrik düğmelerinin tıkırtısı ile birlikte tüm ev zifiri karanlığa gömüldü.

Vanessa büyüyü hissediyordu. Bahçede bir yerlerdeydi ve Şimdi daha da yakına geliyordu.

Aslında kaçmaktan yorulmuşt . Helena ve Krister ile karşılaşmak istiyordu ama Wille buradaydı.

"Arabayı çalıŐtırın," dedi Vanessa ve Ida kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Karanlık evin içinde bir kazıma sesi, sanki bir kapı ittirilip açılmak isteniyormuş gibi metalik bir fısıltı duyuldu.

Vanessa, Wille'nin elini tuttu. Şu ana kadar kendisinden başka kimseyi görünmez yapamamıŐtı ama Şimdi büyü aralarında hiçbir engel olmadan akıyor, onları görünmez, duyulamaz yapıyordu. Vanessa içinden Wille'nin bu olanları fark etmemesini umuyordu.

"Gel," dedi Vanessa, Wille'nin elini gergin bir Şekilde tutarak. Karanlığın içinde etrafı yoklaya yoklaya ve nereye gittiklerinden pek de emin olmayarak dışarı çıkmayı baŐardılar.

Vanessa onu görünür yapmaya çalışarak zaman kaybedemezdi.

Karanlığın içine arabaya doğru k r  körüne koŐuyorlardı. Neredeyse birbirinin üzerine d Őeceklerdi.

Kendilerini arka koltuğa attılar ve Vanessa görünmezlik büyüsünün getirdiği korumayı ortadan kaldırdı.

"S r!" diye bağırdı Vanessa.

Ida gaza dibine kadar bastı. Araba yerinden âdeta uçarak kalktı ve kendilerini bir anda çakıl yolun üzerinde buldular. Vanessa arka pencereden eve son bir bakış attı.

Elektrik yeniden geldiğinde lambalar yeniden yanıp söndü ve Vanessa evin dışındaki ışığın altında çimin üzerinde duran iki figür gördü.

Helena ve Krister.

* * *

Gustaf'ın evine doğru giden yolda yürürken, Minu'nun beynini gagalayan ağaçkakanlar yeniden ortaya çıkmışlardı. Kanaldan çayırıların üzerine doğru esen soğuk rüzgâr Minu'nun saçlarını karıştırıyordu.

Vanessa'dan henüz bir mesaj almıştı. Ölüler dört olmuştu şimdi ama bu ölümlere bir tane daha eklenmesi de yakındı.

Onları kurtarabilir miydik, diye düşündü Minu. Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu daha önce mi anlamalıydık?

Bir hafta sonra Adriana idam edilecekti. Durdurmak zorunda oldukları bir ölüm daha. Henüz bulmayı başaramadıkları biz çözümün varlığı daha. Minu şenlik yerinde Koruyucular'a ulaşmayı denedi ama onlarla hiçbir şekilde iletişime geçemedi.

Üzerine gelen dünya o kadar ağırdı ki hemen hemen hiç nefes alamıyordu.

Gustaf'ın evinin yakınında durdu. Buraya uzun zamandır gelmemiştii ve aniden onu ne kadar çok özlediğini hissetti.

Gerçekten de keşke onunla Ida değil de o barışsaydı.

Kendi hayatı hakkındaki bir televizyon dizisinin önemli bir bölümünü kaçırmış gibi hissediyordu şimdi.

Gustaf kapıyı neredeyse zil çalar çalmaz açtı.

"Merhaba," dedi Gustaf.

"Merhaba."

Minu içeri girdi, ceketini ve ayakkabılarını çıkardı.

Gustaf ona her zamankinden uzun bir süre sarıldı. Yoksa her zaman böyle sarılıyordu da o mu farkında değildi?

"Minu mu?" diye seslendi Lage Åhländer oturma odasının içinden.

"Babama bir merhaba desen iyi olur sanırım," dedi Gustaf. "Sen geleceksin diye oldukça heyecanlandım."

Minu gülümsedi ve oturma odasına doğru yürüdü. Lage'yi selamladı, biraz konuştular. Ardından Gustaf'ın odasına geçtiler.

"Aramana sevindim," dedi Gustaf ve yatağının üzerine oturdu. "Endişelenmiştim."

“Neden?” dedi Minu ve kapıyı arkasından kapadı.

“P.E.’de sürekli sen ve senin arkadaşlarından bahsediyorlar. En çok da Linn a ve Id dan elbette. Senin de adın sık sık geçiyor ama. Babandan yazdığı haberler yüzünden nefret ediyorlar ve bu, senden de nefret ettikleri anlamına geliyor. Vanessa ve Anna-Karin’den de sizle takıldıkları için nefret ediyorlar.”

Minu sırt çantasını yatağın önüne, yere koydu ve Gustaf’ın yanına oturdu. O ve Rebecka’nın fotoğrafı hâlâ yatağının ba ucundaki duvarda asılıydı. Seçilmişler’in hep birlikte çalışmak zorunda olduklarını fark etmesi için çabalayan Rebecka. Onların birbirini hissedip tanınması ve bir halka olması için u ra an Rebecka.

Minu, Rebecka ya asaydı onun şimdi onlarla belki de gurur duyaca ını düşündü.

“Belki de yarın okula gitmemelisiniz. Erik ve Robin’in bir şeyler planladığına eminim,” dedi Gustaf.

“ ylece evde kalıp saklanmakla da olmaz ama,” dedi Minu. “Ayrıca okulda ne yapabilirler ki?”

“Sen belki benim abarttığıma inanıyorsun.”

“Hayır,” dedi Minu. “Abarttığını düşünmüyorum aslında.”

“Sen yine de bana bunu bir d   neceğine söz ver,” dedi Gustaf.

Minu başını evet anlamında salladı.

“Ne hakkında konuşmak istiyordun?” dedi Gustaf.

Sırt çantasının dış bölmesini a an Minu bir kolye çıkardı. Kolyenin içine işlemiş olan güçlü büyünün kalıntılarını hissedebiliyordu. Onu tutarken parmakları hafifçe karıncalanıyordu.

“Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü?” diye sordu Minu.

Gustaf kolyeye doğru bir bakış attı, ayağa kalktı ve çalışma masasına doğru yürüdü. Arkasını döndüğünde elinde siyah bir kutu tutuyordu. Kutuyu Minu’ya uzattı.

“A .”

Minu yavaşça kutunun kapağını kaldırdı. Siyah kadife bir kumaş  zerine Diana’nın taşıdığı kolyenin aynısı duruyordu.

“Bunu d n aldım,” dedi Gustaf. “Bu kolyeyi bana beni üyelerinden biri yaptıklarında verdiler. Rickard beni çekirdek gruplarının bir parçası yapmak istiyor.”

Minu parmağıyla metal işaretinin üzerine dokundu ama herhangi bir büyü hissedemedi. Muskanın aktive edilmesi gerekiyordu belki de.

Kutuyu yeniden kapadı.

“Bu yarın bizim okulda düzenlenecek olan Bahar Kutlaması’nın bileti,” dedi Gustaf.

“P.E.’nin tüm üyelerinde bundan mı var?”

“Yalnızca liseye gidenlerde ve öğretmenlerde. P.E. bu kolyeleri geçen hafta dağıttı ama Rickard bu kolyeyi geçen yazdan beri boynunda taşıyor.”

Minu olduğu yerde donakaldı.

“Rickard?”

“Evet. Bunu futbol antrenmanlarından biliyorum.”

Okulda P.E. hakkında konuşan ilk kişi Rickard’dı. Bu yıla kadar hiçbir şekilde sivrilmeğe şöyle dursun, varlığı bile hissedilmemiş Rickard bir anda lider figürüne dönüşmüştü. Diana gibi o da kontrol ediliyor olmalıydı.

“Daha önce bu kolyeyi yalnızca Rickard’da mı gördün?” dedi Minu.

“Evet, başka birinde görmedim,” dedi Gustaf.

“Ama şimdi diğerlerine de verdiler öyle mi? Yarınki Bahar Kutlaması’ndaki herkeste bu kolye olacak yani?”

“Sen bu kolyelerle neden bu kadar ilgilisin?” dedi Gustaf.

Minu bunun nedenini keşke onunla paylaşabilseydi.

“O kutlamada gerçekten ne yapacaklar?” dedi Minu bunun yerine.

“Yalnızca bir kutlama işte,” dedi Gustaf. “Açık büfe, dans vesaire. Bildiğin gibi. Yılın en iyi genç P.E. üyesini de seçecekler. Sonra bahar ekinoksunu ‘ilerledikleri daha aydınlık zamanları’ kutlayacaklar.”

Kulağa ne kadar da masum geliyordu ama Minu bunun aslında neden çok tehlikeli olduğunu ona söyleyemiyordu. Kendi bile bilmiyordu çünkü.

“Lütfen, o kutlamaya gitme.”

“Gitmek zorundayım. Aksi takdirde onların çekirdek gruplarının içine giremem. Tüm önemli bilgilere ulaşmanın tek yolu o çekirdek grup.”

“Onlar sandığından... Daha tehlikeli,” dedi Minu ve sessizleşti. Gustaf’ın duyması gereken en önemli şeyi neden asla söylemiyordu ki?

“İşte tam da bu yüzden elim kolum bağlı oturmak istemiyorum,” dedi Gustaf. “Bunu en iyi senin anlaman gerekiyor. Evde kalıp saklanmak istemiyorum, diyen sen değil miydin?”

Minu, Gustaf'ın fikrini değiştiremeyeceğini anladı.

"Biliyorum bu söyleyeceğim sana delice gelecek ama en azından boynuna o kolyeyi takma," dedi Minu.

Gustaf ona şüpheli bir şekilde baktı.

"Tamam, eğer bu senin için önemliyse takmam."

Sessizleştiler. Minu bir anda birbirlerine çok yakın oturduklarını fark etti. Gustaf'ın bedeninden gelen sıcaklığı hissediyordu.

Yatak  rt s  üzerindeki elleri birbirine çok yakındı. O kadar yakınlardı neredeyse birbirlerine değeceklerdi.

Ve aniden Gustaf, Minu'nun elini tuttu.

Minu bedenine yayılan hissi çok iyi biliyordu. Bilekleri karıncalanıyor, kollarındaki kuvvet azalıyordu. Yanaklarının nasıl da kızarmaya başladığını hissedebiliyor ve Gustaf'a bakmaya cesaret edemiyordu. Hiç gücü kalmamış, eli sarkmış ve ölerek karaya vurmuş yapışkan bir denizanası gibi görünüyor olmalıydı. Ama Gustaf onun elini hâlâ tutuyordu. Aradan uzun bir süre geçmesine rağmen eli hâlâ Gustaf'm elindeydi. Saniyeler geçmeye devam ediyordu. Minu bu anın bitmesini istiyordu. Hayır, bu anın hiç bitmemesini istiyordu.

Minu elini Gustaf'ın elinden çekti. şu anda ne hissettiğini anlamaya çalıştı. Ama bu kelimeler tehlikeli kelimelerdi. Tamamen tehlikeli. Onları düşünmeye bile cesaret edemiyordu.

"Eve gitmek zorundayım," dedi Minu ve ayağa kalktı.

"Affedersin, eğer..." diye başladı Gustaf.

"Hayır," diye onun sözünü kesti Minu bedeninde pompalanan kanı k laklarında hissetti. "Düşündüğün gibi değil... Ben yalnızca... Eve gitmek zorundayım."

66

Ida gözlerini açtı. Duyduğu kaygı onun hemen ayılmasına sebep oldu. Yatağının içinde doğrularak oturdu. Saatine baktı. Saat neredeyse beş buçuğa geliyordu. V ster s'a bıraktıkları Wille, Stockholm'e giden son treni yakalamayı başarmıştı. Ida eve geldiğinde gecenin ortasıydı. Tüm ışıkların çoktan söndüğü ev, sessizliğe gömülmüştü. Kimse ayakta kalıp onu beklememişti. Kimse telefonuna bir mesaj atıp nerede olduğunu bile sormamıştı.

İda banyoya gitti ve uzun bir duş aldı. Bedenindeki kirle birlikte içindeki kaygıyı da arıtmak istedi. Bedenini iyice inceledi, Anna-Karin'den bazı izler aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Odasına geri döndü ve gardırobunu açtı. Bir süre gardırobunun önünde durdu ve kıyafetlerine baktı.

Günlük hayatında doğal olarak yaptığı seçimler hiç de doğalmış gibi gelmiyordu artık. Bunun nedeni muhtemelen hayatındaki *hiçbir şeyin* doğal olmamasıydı.

Eğer okula gitmeniz gerekiyorsa ve herkes sizden nefret ediyorsa ne giyerdiniz? Eğer şimdi Anna-Karin olsaydı üzerine, bedeninin içinde kaybolup gizleneceği bir şey geçiriverirdi. Eğer Linnéa olsaydı herkesin bakışlarını kendisine çevirmek zorunda kalacağı çılgın bir şeyler giyerdi.

Peki, ama İda *ne* seçerdi?

Sanki bir başka bedendeymiş gibi hissediyordu yine. Sanki o gerçek İda değildi de oymuş gibi yapıyordu. Parmaklarını özenle katlanmış beyaz gömlekler ve askılara asılmış elbiseler arasında gezdirdi. Bunlar İda'nın maskeleriydi.

Üzerine v yakalı mavi bir gömlek ve kot pantolon giymeye karar vermeden önce gardırobundaki bazı kıyafetleri yarım saat kadar denedi.

Özenli bir şekilde makyajını yaptı ve aynadaki yüzünü inceledi. Banyo ışığında parıldayan gümüş kalbin yüzeyi aşınmış ve yıpranmıştı. Bu kolyeyi annesi ona birinci sınıfa başladığında almıştı. İda onu ilk günden beri boyundan hiç çıkarmamıştı. Belki bunca yıldır bunun hiç *farkına varmamıştı* ama bu kolye onun büyük bir parçası olmuştu.

Kolyesinin ucundaki kalbin üzerine dokundu. Annesi ile konuşmalı, onun anlamasını sağlamalıydı.

Tüm aile mutfak masasının etrafında oturuyordu. İda bir saniyede bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Masanın etrafında dört sandalye vardı ve dört kişi oturuyordu. İda'nın oturduğu sandalye ise duvara karşı konulmuştu.

Endişe yine içine doğru koşarak akın etmeye başladı. İda masanın başına oturdu. Kimse ona bir tabak vermedi. Dolaba doğru yürüdü ve kendine bir tabak ve çay fincanı aldı.

“Günaydın.”

Cevap veren olmadı. Sanki görünmez olmuştu da kimse onu görmüyordu. Korku dolu kısacık bir anda, İda kendisinin beden değiştirme sırasında

Vanessa'nın gücünden etkilenerек gerçekten de görünmez olduğunu sandı.

Ama Rasmus'un ona nasıl da yan yan baktığını, yüzünde kaybolmadan önce sırtışını nasıl da saklamaya çalıştığını fark etti.

"Merkez'deki Bahar Kutlaması eğlenceli olacak değil mi?" dedi babası Rasmus ve Lotta'ya.

İkisi de hevesle başlarını salladılar.

"İlkbahar ekinoksunu seviyorum," dedi Lotta. "Ondan sonra günler gecelerden daha uzun oluyor."

"Doğru," dedi babası ve Lotta'nın saçlarını karıştırdı. "Bunu kullanmak-tan daha iyi ne olabilir ki?"

"Dün eve çok geç geldiğim için özür dilerim," dedi Ida. "Ama benim yapmam..."

"Dün Merkez'den geçtim. Bu akşam için çok güzel hazırlıklar yapmışlar-dı gerçekten," dedi annesi.

"Tereyağını uzatsana," dedi Lotta.

"Bana tereyağını *uzatabilir misiniz lütfen? Teşekkürler,*" diye düzeltti an-nesi tereyağını Lotta'ya uzatmadan önce.

"Ne yapmaya çalışıyorsunuz?" dedi Ida. "Neden beni görmezden geli-yorsunuz?"

Cevap veren olmadı. Lotta gevrek ekmek diliminin üzerine kalınca bir kat tereyağı sürdü. Sonrasında bıçağın üzerinde kalan tereyağını parmağıy-la sıyrarak ağzına götürdü.

"Aman tanrım ne kadar da iğrençsin," dedi Ida.

"Kesin şunu," dedi annesi sessizce bıçağı Lotta'nın elinden aldı.

Babası sandviçini yerken ağzından çatır çutur sesler geliyordu. Kimse bir şey söylemiyordu ama Rasmus sanki bir kakhaha tufanına kapılmış gibi görünüyordu.

"Ne oldu, çok mu eğlendin?" dedi Ida.

Rasmus masanın altına bakıyor ve işaret parmağı ile üzerine bastırıldığı bir ekmek parçasını yavaş yavaş parçalıyordu.

"Dün Erik ile Merkez'de karşılaştım bu arada," dedi annesi ve babasına baktı. "Bu akşam okulda gerçekleştirilecek olan partiyi dört gözle beklediği her hâlden belliydi gerçekten. Yılın en iyi genç P.E. üyesinin kim oldu-ğuna karar verecekler orada tabii ki. Kendisinin seçileceğini umuyor bence.

Gerçi bana böyle söylemedi elbette.”

Anne ve babası fikir birliği içinde birbirlerine bakıp gülümsediler.

“Bir benim ne yaptığımdan bahsedebilir mi acaba?” dedi Ida.

Onları da kaybedemezdi. Eğer onları da kaybederse kendisini destekleyecek kimse kalmayacaktı. Hiç kimse.

Yine cevap veren olmadı. Lotta bir yandan yarı açık ağzıyla gevrek ekmeğini çiğniyor bir yandan da iç geçiriyordu.

“Benim bir şey yaptığımı düşündüğünüz açık,” diye devam etti Ida ve sesi öyle bir çatladı ki sözlerine devam edebilmeden önce birkaç yutkunması gerekti. “En azından neden cezalandırıldığımı öğrensem adil olurdu.”

“Sen biliyorsundur.”

Annesi, Ida’ya bakmıyordu.

“Hayır,” dedi Ida ve sesini kontrol etmeye çalıştı. “Bilmiyorum aslında.”

“Suçlularla gezmeye başladığını duyduk,” dedi annesi sakın ve objektif bir şekilde. “Önce ben ve babanla konuşmayı reddediyorsun. Ardından da izin bile almadan arabayı alıp tüm bir hafta sonu ortadan kayboluyorsun. Eve gecenin bir köründe geldin. Açıkça bizi umursamıyorsun. Hâl böyle olunca biz de seni umursamamaya karar verdik.”

Sanki içi parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Sanki biri onun içini bıçakla deşip onu diri diri yarıyordu.

“Ne yapmalıyım?” dedi Ida ve gözlerinin içinde biriken yaşları tutamadı. Damlayan gözyaşlarını dizinin üzerinde hissetti. “Özür mü dilemeliyim? Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Özür dilerim. Kendim gibi değildim.”

“Bunu fark ettik,” dedi babası.

“Ne yapmamı istiyorsunuz öyleyse? Siz istiyorsunuz diye Erik’le yeniden birlikte mi olayım? Bu tamamen delice!”

“Sen en iyi arkadaşlarımızın oğluna karşı başlatılan karalama kampanyasının içinde yer alıyorsun...” diye başladı annesi.

“Ama söylenenler doğru! Her şey doğru! Öyle yaptı!”

Ida kendini durduramıyordu. Şimdi herkes doğrudan ona bakıyordu. Annesi, babası, Rasmus ve Lotta.

“Siz yalnızca Erik’in nasıl olduğunu görmek istemiyorsunuz,” diye devam etti Ida. “O bir hayvan! Tüm hayatı boyunca insanları taciz etmiş olan bir hayvan. Elias Malmgren’e orta ikide ne yaptığını biliyor musunuz?”

"Tüm erkek çocukları bazen kavga eder," dedi annesi. "Doğal bir şey bu."

"İliş'in küpesini kulağından çekip aldığında her tarafa kan sıçradı ve sonrasında herkesin o eş cinselden AIDS kapmaması için dikkatli olması gerektiğini söyledi..."

"Yeter artık," dedi babası buz gibi bir ses tonu ile ve başıyla Lotta ve Rasmus'u işaret etti.

"Ve ben de o herkesin içindeydim!" diye devam etti Ida hiç durmadan. "Ben de güldüm. Erik kadar iğrençtim ben de. Ve sizler de iğrençsiniz. Onun kadar iğrençsiniz. Erik'in ailesinin en iyi arkadaşlarınız olduğunu söylüyorsunuz ama onların hakkında hep kötü konuşuyorsunuz..."

"Yeter artık!" diye bağırdı annesi.

Ida annesine baktı ve gözyaşlarının yanağından aktığını hissetti. Rasmus ve Lotta da yaşananları korku dolu gözlerle seyrediyordu.

"Ida," dedi babası. "Senin için oldukça endişeliyiz. Kendini toparlamadıkça bu ailenin bir parçası değilsin. Senden *gerçek* bir özür bekliyoruz. Her önemlisi de davranışlarında *köklü* bir değişim göstermen."

Ida annesine doğru döndü. O kadar çok ağlıyordu ki cevap vermekte zorlanıyordu.

"Anne... Lütfen. Anne... Lütfen..."

Bakışlarından kısa bir an için bir üzüntü geçen annesi sonrasında başını hayır anlamında salladı.

Ida masadan kalktı. Koridordan geçerken titreyen bedeninin zar zor kontrol edebiliyordu. Üzerini giyindi ve okul çantasını aldı.

Keşke annesi arkasından seslenip onu yeniden yanına çağırıyaydı.

Keşke babası acele adımlarla koridora gelip çok ileri gittiklerini söyleseydi. İşte o zaman Ida her şeyi unutmaya hazır olurdu. İşte o zaman tüm bu yaşananlar bir daha anılmayacak olan kötü bir anıdan ibaret olurdu.

Ama kimse gelmedi. Kimse arkasından seslenmedi.

Ida kapının kolunu aşağı indirdi ve bir saniye daha bekledi.

Duyulan tek ses sofrta kaldırılırken porselen kahvaltı takımından gelen çingirtılardı.

Kapıyı açtı ve dışarıya çıktı.

* * *

Vanessa yavaş adımlarla okul bahçesinde yürüyordu. Okulun giriş kapı-

larının üzerinde iki tane neon sarısı renginde afiş asılıydı.

Bir afişin üzerinde P.E.! , diğer afişin üzerinde BAHAR KUTLAMASI! yazılıydı.

Cep telefonunu çıkardı ve ekranının üzerine baktı. Telefon sabahtan beri hiç sinyal almıyordu.

Wille kendisine ulaşmaya çalışmış mıydı acaba?

Dün arabayla Västerås'a doğru ilerlerken Elin'i aramış, dayısının hastalandığını, bu yüzden de Stockholm'e gitmek zorunda kaldığını ve ne kadar kalacağını bilmediğini söylemişti.

Vanessa, Elin'in bunlara inanıp inanmayacağını merak etmekten kendini alıkoyamıyordu. Wille için yalan söylemek ne kadar da kolaydı. Bunu gerçekten çok iyi başarıyordu.

"Teşekkürler," demişti onu tren peronuna bıraktıklarında. "Ne olduğunu anladığımdan falan değil ama sanırım hayatımı kurtardın."

O artık güvendediydi.

Ama Jonte ölmüştü. Helena ve Krister tarafından öldürülmüştü.

Vanessa merdivenlerden yukarı çıktı, kapıyı açtı ve sarı fenerler ve kartondan yapılmış büyük güneşlerle süslenmiş koridora girdi.

Öğrenciler mesaj panosunun yanında toplaşmışlardı. Vanessa sinirli sesler duydu. Kesik kesik yakaladığı cümlelerin içinde Linnéa'nın isminin geçtiğini duydu. Onlara daha doğru biraz daha yaklaştı.

Mesaj panosunun üzerinde sarı parti afişlerinden biri asılıydı. Ama biri afişin üzerine siyah keçeli kalemle P.E.=KATİL karalamıştı. Ayrıca afişin üzerine Erik ve Robin'in fotoğrafları da yapıştırılmıştı. Yüzleri siyaha boyanmıştı ve gülümseyen yüzlerinin üzeri keskin bir şeyle kazınmıştı.

"Gerçekten tam bir ruh hastası olmalı," dedi biri ve Vanessa, bir an bile şüphe etmeksizin herkesin Linnéa'dan bahsettiğini ve bunu onun yaptığına inandığını anladı.

"Onu hapse atacaklarını duydum," dedi başka biri.

"Şimdiye kadar atmadılarsa da bundan sonra kesin atarlar ama."

Söyleneni onaylayan uğultular duyuldu.

Vanessa duyduklarından tiksinişmiş bir şekilde öteye döndüğünde giriş kapılarından içeri giren Michelle ve Mehmet'i gördü. Michelle bir yandan ona bir şeyler söylüyor bir yandan paltosunun fermuarını aşağıya indiriyordu.

Vanessa, Michelle'in bluzunun göğüs kısmında bir şeyin parladığını gördü. Gümüşten yapılmış bir metal işareti.

"Michelle!" diye seslendi Vanessa ve tüm giriş koridoru sessizleşti.

Michelle, Mehmet'ten öte tarafa döndü ve ona baktı. Bakışı doğrudan kalbine saplana bir buz kırıcı gibiydi.

Michelle, Mehmet'in kulağına bir şey fısıldadı ve Mehmet başım hayır anlamında salladı. Vanessa onların kendisi hakkında konuştuğundan emindi.

Birisi ona öyle bir çarptı ki neredeyse yere yuvarlanıyordu.

"Kör müsün nesen, nereye gittiğini görmüyor musun?" dedi Vanessa ve arkasını döndüğünde Robin ve Felicia'nın bakışlarıyla karşılaştı. Arkalarının daysa grubun geri kalanı vardı ve sessiz bir şekilde Vanessa'ya bakıyorlardı.

Vanessa insanların gözlerini dikip kendisine bakmasına alışkındı. Gerçekten de kimse ondan hoşlanmıyordu ve bunda herhangi bir sakınca yoktu. Onun esas sinirini bozan insanların kendisinin farkına bile varmadıkları zamanlardı.

Ama daha önce kimse ona hiç bu kadar nefret dolu bir şekilde bakmamıştı. Çok fazlaydılar. Karşısındaki öğrenci grubu çok başlı, büyük bir yaratık gibiydi.

Yürümeye başladığında arkasında harareti fısıldaşmalar duydu.

"*Değersiz sürük,*" dedi biri.

"Bugün kaç kere kürtaj oldun acaba?"

Felicia ve diğer kızlar kıkırdamaya başladılar. Vanessa artık daha fazla bir şey duymak istemiyordu. Omzunun üzerinden orta parmağını havaya kaldırdı ve adımlarını hızlandırdı.

Tommy Ekberg, Vanessa'nın dolabının orada durmuş, ellerini göğsünün üzerinde kenetleyerek bekliyordu. Bezelye yeşili gömleğinin düğmelerini her zamankinden daha az iliklemişti ve gümüş muska göğsünde duran kıvrıkcık kılların arasında bir yerlerdeydi. Kılları o kadar gürdü ki cinsel organındaki tüyler köprücük kemiğine kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu.

"Seninle ofisimde konuşmak istiyorum," dedi Tommy. "Şimdi."

"Neden peki?"

"Arkadaşların çoktan içeride."

"Arkadaşlarım mı?"

"Şimdi hemen beni takip et!" diye kükredi Tommy.

Vanessa ona şok olmuş bir şekilde baktı. Onu hiç bağırırken görmemişti. Tommy'ye ait olan tek bağırış gömleklerinden geliyordu.

Vanessa bugüne kadar onun sesini bile yükselttiğini görmemişti.

"Tamam," dedi Vanessa. "Sadece sakın ol."

* * *

Kapı açıldığında Linnéa irkildi. Tommy Ekberg, Vanessa'yı odanın içine itti. Tommy sessiz bir şekilde köşede, Linnéa'nın yanında duran ve onun oturması için ayrılmış katlanır sandalyeyi işaret etti. Minu, Anna-Karin ve Ida koltukta tıksık sıkışık oturuyorlardı.

"Bu okuldaki iki öğrenci hakkında yaydığınız dedikoduları duyduğumda sizin bunu yaptığınıza ihtimal vermedim," dedi Tommy, Vanessa yerine otururken. "Ne kadar da aşağılık bir iftira bu! Ne kadar da kaba bir şey yaptığınız! Lanet olsun. Ama bugün buraya geldiğimde o afişi gördüm ve bu, bardağı taşıran son damla oldu!"

Tommy ellerini iki yana indirdi ve Linnéa'ya baktı. Tommy'nin gözlerindeki küçümseme ve kendisine duyduğu nefret onu neredeyse korkutuyordu.

Bu onun nefreti mi, diye merak etti Linnéa ve muskaya baktı. Yoksa Helena ve Krister'in nefreti mi?

Linnéa'nın tek bildiği şey Tommy'nin o ve diğerlerinin suçlu olduğundan emin olduğuydu. Düşüncelerinde en ufak bir tereddüt yoktu.

"Bilin ki bu yaptığımı şahsıma yapılmış sayıyorum," dedi Tommy. "Benim öğrencilerime, okuluma yapılmış her hakaret *bana* karşı yapılmış bir hakarettir."

"Ama bir şey yapmadık," dedi Anna-Karin.

"Yalan söyleyerek her şeyi daha da kötü yapıyorsunuz. Ne işler çevirdiğinizi biliyorum. Bu okuldaki iyi enerjiyi sabote ettiğinizi fark etmediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Afişe bunu onlar yapmış olmalı," dedi Minu.

"Neden kendi üyelerinin itibarını bozmaya çalışsınlar ki?" dedi Tommy küçümseyici bir şekilde.

"Tam da şu an içinde bulunduğumuz durumu yaratmak için."

"Benim aptal olduğumu falan mı sanıyorsunuz siz?" diye kükredi Tommy.

Minu panik dolu bir şekilde gözlerini dikerek ona baktı. Ida sessizce ağlamaya başladı.

“Bizim bu soruya gerçekten cevap vermemizi istiyor musun?” dedi Vanessa.

Tommy o kadar   kelendi ki nefesi kesildi.

“Biz aslında bir şey yapmadık,” dedi Linn a hızlıca. “Bunların hepsi bizi taciz etmek için.”

Tommy ona doğru yürüdü ve kıpkırmızı olmuş yüzünü onun yüzünün hemen yanına koydu. Nefesi tatlı kokuyordu ve dişlerinin arasında  okolata parçaları kalmıştı.

“İnsan kaba otlar bahçedeki tüm ekinleri berbat etmeden onlardan kurtulmalı,” dedi Tommy.

Bundan kurtulamamalılar.

Tommy’nin d  n esi, Linn a’nın başında öyle yüksek sesle yankılanıyordu ki diğerlerinin bunu duymaması inanılmazdı. Tommy yeniden doğruldu ve bir hı ımla ofisten dışarı  ıktı.

“Siz yerlerinizden kalkmayın,” diye seslendi kapı arkasından çarpılma-
dan önce.

“Ne yapacak?” dedi Minu ve Linn a’ya baktı.

“Bilmiyorum,” dedi Linn a.

Linn a gücünü biraz daha arttırmayı denedi ve Tommy’nin birkaç d  n esine daha ulaştı.

Ve  imdi yine duyuyordu. Deminki d  n esiyle aynı d  n eydi bu. Ama değildi de.

Bundan kurtulamamalılar.

“Biraz bekleyin,” dedi Linn a ve sandalyesinden kalktı.

“Ne yapacaksın?” dedi Vanessa ama Linn a cevap vermedi.

Linn a kapıyı açtı ve koridora  ıktı. Etrafta kimse yoktu. Bekledi ve dinledi. Tek duyulan, sınıftan gelen boğuk ve anlaşılmaz seslerin gürültüsü ve merdivenlerde ko an birinin ayak sesleriydi.

Gözlerini kapattı ve gücünü  u ana kadar cesaret edebildiğinden ve yapabildiğinden çok daha fazla bir şekilde serbest bıraktı.

Bu, başını arı kovanına sokmak gibiydi. Bu ona güçlerini ke fetmeden önce delirdiğine, tüm endişe ve kimyasalların sonunda beynini mahvettiğine inandiğı zamanlardaki gibiydi.

Ba ının içinde bir sürü insan, bir sürü d  n e oradan oraya u u an

arılar gibi vızıldıyorlardı. Ama tüm bu vızılıtısının ortasında aynı düşünce defalarca kendini tekrarlıyordu.

Bundan kurtulamamalılar.

Üzerinde, altında, her yerdeydi bu düşünce.

Bundan kurtulamamalılar.

İnsanın meditasyon yaparken kafasını yalnızca tek bir sözcük ile doldurması gibi bir şeydi bu. Düşünce okulda olabilecek her yönden fişkırıyordu.

Bundan kurtulamamalılar.

Bundan kurtulamamalılar.

Bundan kurtulamamalılar.

Nefret o kadar çekiciydi ki şu anda. Her şeyi bırakıp onun ardından sürüklenmek ne kadar da hoş olurdu. Onu sorgulamak yerine körü körüne onun peşinden gitmek daha kolay değil miydi ki? Linnéa kendini neredeyse kaptıracaktım ama gücünü kapadı. Gözlerini açtı. Başının içi yeniden sessizleşmeden önce geçen süre ona bir sonsuzluk gibi geldi.

Arkasını döndüğünde ayakkabılarını tabanı gıcırdadı ve diğerlerinin kapının girişinde durduklarını gördü.

“Onlar da aynı şeyi düşünüyorlar,” dedi Linnéa. “Kaçmak zorundayız.”

Omzunun üzerinden arkasına doğru baktığında koridorun en gerisinde gözüne Tommy ve Backman ilişti. Hızlı adımlarla onlara doğru yaklaşıyorlardı.

“Gelin!” diye bağırdı Linnéa ve diğerleri yerlerinden âdeta uçarcasına hızlı bir şekilde ayrıldılar.

Müdürün odasından dehşete kapılmış bir hayvan sürüsü gibi çıkıp döner merdivenlerden aşağı indiler ve zemin kata ulaştılar.

Köşeyi döndüklerinde orada durmuş onları bekleyen Kevin ile karşılaştılar.

Buradalar!

Bu düşüncenin verdiği titreşim, sanki düşen bir domino taşı gibi tüm okulun içinde hissedildi.

Buradalar! Buradalar! Buradalar! Buradalar! Buradalar!

Kevin Linnéa'yı paltosundan yakaladı ama Vanessa onu ittirdi. Linnéa kendini kurtarmayı başardı.

Girişi koridoruna çıktılar. Koridorda arkalarında yankılanan adım seslerini duyabiliyorlardı. Adımlar ana merdivenlerin aşağısından geliyordu

Bundan kurtulamamalılar.

Kendilerini can havliyle okulun kapısından dışarı atıp koşmaya devam ettiler.

Bu okuldan gerçekten de nefret ediyorum, diye düşündü Linnéa.

67

Gallerian Alışveriş Merkezi'ne gelene dek o kadar koşmuşlardı ki Minu, birinin bacaklarına kor gibi olmuş demir çubuklar saplamış hissediyordu. Zorlukla kesik kesik nefes alıyordu. Ellerini dizlerine koyarak öne eğildi.

"Ne yapacağız burada?" dedi Vanessa. "Kristal Mağarası on ikiden önce açılmaz ki."

"Şuraya gidebiliriz diye düşünmüştüm," dedi Linnéa ve parmağıyla Sture & Co'yu işaret etti.

Minu o yöne doğru baktı ve koyu renkli cam kapıyı gördü. Uyuşturucu satışları ve bıçak kavgalarını düşündü. Akşam belirli bir saati geçince sokaklarda düşüp kalan insan enkazlarını düşündü. Artık Yötis'e gidemezlerdi ama kendilerini Storralls Parkı'na sürgün etmeleri de ona pek doğru gelmiyordu. Minu, Linnéa'nın onun bu söylediklerini duymamış olmasını umuyordu.

"Bana gidip de bekleyebiliriz," dedi Minu.

"Hayır," dedi Linnéa ve başını iki yana salladı. "Bu çok tehlikeli."

"Meşaleler ve yabalar ile mi geleceklerine inanıyorsun?" dedi Vanessa.

"Bu da olabilir. Ne yapıp ne yapmayacaklarını bilmiyoruz," dedi Linnéa ciddi bir şekilde ve Sture & Co'ya yaklaşıp kapıyı çaldı.

Kapıyı büyük, kızarmış bir karnabahara benzeyen bir buruna sahip olan zayıf bir adam açtı.

Adam Linnéa'yı tanıdı ve gülümsedi.

"Henüz açık olup olmadığınız bilmiyorum ama içeride biraz kalmamız mümkün mü?"

"Elbette," dedi adam ve onları içeri aldı.

Minu içeri girdiklerinde etrafına bakındı. Duvarlar aynalarla ve ten rengi dokuma örtülerle kaplıydı. Halıfleksin üzerinde yürürken içeri sinmiş sigara kokusunu duyumsamak mümkündü. Lekeli ve üzerinde sarı kareler olan perdeler kapalıydı ve dışarıyı görünmüyordu.

Linnéa onları lokalin en gerisine, içlerinde koyu kahverengi ahşap masalar olan küçük oturma bölmelerine götürdü. Masaların üzerinde oyuklar, el yazıları ve grafitiler vardı.

Minu bölmelerden birine doğru yönelip pencereye en yakın yere oturunca vinil yer kaplaması gıcırdadı.

“Parası olan var mı?” dedi Linnéa. “Bir şey satın almak zorundayız.”

Ellerindeki tüm paraları birleştirdiler ve Minu yavaşça perdeleri araladı. Pencere Gallerian’a bakıyordu ve oturdukları yerden Kristal Mağarası görülebiliyordu.

Linnéa geri gelip masanın üzerine içinde beş tane çay bardağı bulunan bir tepsi koyduğunda Minu perdeyi bıraktı.

“Sture burada istediğimiz kadar kalacağını söyledi,” dedi Linnéa ve Ida’nın yanına sıkıştı.

Herkes bir süre sessizce birbirine baktı.

Sabahki olayların nereye varabileceğini ve anlamını hatırladığında Minu’nun içine bir ağırlık çöktü.

“Bizimle ne yapmaya çalışıyorlardı?” dedi Minu. “Bunun hakkında bir şey duydun mu?”

“Kendilerinin de bunu bildiğini sanmıyorum. Onlara verilen emri henüz anlamamışlar.”

Minu’nun boynundaki tüyler diken diken oldu.

“Bu, kolyenin işi olmalı,” diye devam etti Linnéa. “Sanki herkes birbirine bağlanmış gibi. Eğer onlardan biri bizi görürse diğerleri de bunu anında öğreniyor.”

“Sence okuldan kaç kişi bu akşamki partiye gidecek?” dedi Vanessa.

“Nereden baksan yüzü geçer,” dedi Minu.

“Bence daha çok iki yüz kişilik gibi bir katılım olur,” dedi Linnéa.

“Yani eğer herkesin üzerinde bu muskadan olursa Helena ve Krister’in bizi gözetleyecek iki yüz gözü olur,” dedi Vanessa.

“Hiçbir yerde güvenli değiliz,” dedi Ida ölü bir sesle, sanki çoktan pes etmiş gibi.

Minu, Gustaf’ı düşündü. Gustaf o kolyeyi takmayacağına dair söz vermişti. Peki, ya aralarına karışabilmek için o kolyeyi takmak zorunda olduğunu düşünürse o zaman ne olurdu?

“Peki, Konsey ne olacak?” dedi Vanessa aniden. “İki düşmanımız var. Pozitif Engelsfors ve Konsey. Onları birbirine düşüremez miyiz? Helena ve Krister, tüm büyü kanunlarına karşı geliyor. Eğer onları belki Viktor’a... ihbar edersek... İşte belki o zaman Konsey onları durdurmak zorunda kalacak. Belki de Konsey’i bu şekilde *kullanabiliriz*.”

“Mahkemeden hemen sonra böyle bir şey yapmakla çok büyük bir risk almış oluruz. Bizim Seçilmişler unvanımızı reddetmek onları tatmin etmemiş olabilir. Belki ani bir baskınla bizi tuzağa düşürmek için bir sonraki fırsatı bekliyorlardır. Demek istediğim şu ki şu ana dek öğrendiğimiz bir şey varsa o da Konsey’in elindeki bilgileri işine geldiği gibi kullandığıdır. Yalnızca birbirimize güvenebiliriz. Matilda’nın bize en başta söylediği gibi.”

“Nicolaus’u özledim,” dedi Anna-Karin. “Keşke burada olsaydı.”

Minu, Anna-Karin’le aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını öne salladı ve cep telefonunu çıkardı. Telefon hâlâ kapsama alanı dışındaydı.

“Sizin telefonlarınız çalışıyor mu?” dedi Minu.

Diğerleri başlarını hayır anlamında salladılar.

Minu cep telefonunu masanın üzerinde önüne koydu. Babasını arayıp uyarmak istiyordu ama onu neye karşı uyaracaktı ki? Gustaf’ı yakalayıp onun partiye gitmesine engel olmak istiyordu. Annesini arayıp sesini duymak istiyordu.

Zaman sonsuz bir yavaşlıkta akıyordu. Saat sonunda on iki olmuştu ama Mona hâlâ dükkânında görünmüyordu.

Minu’yu yavaş yavaş stres basıyordu. Kaybedecek zamanları yoktu. Ama öte yandan ne yapacaklarını da bilmiyorlardı. Saat bir olduğunda Seçilmişler, Sture’nin onlara ikramı olan büyük bir tepsi patates kızartmasını midelerine indirmekle meşguldü.

Saat üç buçuk olduğunda Minu neredeyse ağızlayacaktı. Tüm problemleri kafasında öyle bir eğip bükmişti ki şimdi artık düşünemiyordu bile. Anna-Karin sessizce oturuyor ve Kristal Mağarası’nı gözetliyordu. Masaya eğilerek başını kollarının üzerine koymuş olan Ida uyumuştı.

Ama bir anda kalktı. Uykulu bir şekilde etrafına bakındı ve ağzının köşesinden akan salıyı kuruladı.

“Geldi,” dedi Ida.

“Kim?” dedi Minu. “Nereye geldi?”

“Mona,” dedi Ida. “Bu o olmalı.”

“Ama kimse girmedi ki dükkâna,” dedi Anna-Karin.

“Belki dükkânın başka bir girişi vardır,” dedi Vanessa. “Ve bu da aslında pek çok şeyi açıklıyor ya.”

Minu pencereden dışarıya baktı ve Kristal Mağarası’nın içinde ışık yandığını gördü.

“Orada biri var.”

Herkes aynı anda ayağa kalktı. Geçerken Sture’ye teşekkür ettiler ve Mona’nın dükkânına doğru koştular.

Minu içeri girdiğinde yüzüne mide bulandırıcı bir tütsü ve sigara dumanı kokusu çarptı. Koku o kadar kuvvetliydi ki Minu’nun tüm duyularını neredeyse bertaraf etmişti.

Kristal Mağarası en çok, içi tıka basa doldurulmuş bir hediyelik eşya dükkânına benziyordu. Porselen melekler ve piramitlerle dolu olan raflar, her an çökecekmiş gibi duruyordu.

Kasanın arkasında kabarık ve altın sarısı saçlı bir kadın duruyordu. Pembe ışıltılı dudaklarının arasında sigarasını tutarken faturaları hesaplıyordu.

Minu, Kristal Mağarası’nın Mona’nın işi için neden mükemmel bir görünmezlik pelerini olduğunu anladı. Bu dükkânı veya Mona’yı gören kimse onun *gerçek* bir cadı olduğuna inanmazdı.

“Şimdi ne var?” dedi Mona ve yukarı baktı.

Vanessa kapıyı kilitledi ve kapının üzerinde asılı olan işaret tabelasının KAPALI yazan bölümünü dışarıya doğru döndürdü.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi Mona.

“Yardıma ihtiyacımız var,” dedi Vanessa.

Minu sırt çantasının ön gözünden çıkardığı kolyeyi Mona’ya doğru tuttu.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Mona sinirli bir şekilde kendine doğru çektiği kolyeyi önünde yukarıya kaldırdı.

“Bu bir muska,” dedi Mona. “Sizin de görebileceğiniz gibi!”

Mona muskayı Ida’ya doğru fırlattı. Ida tek eliyle yakaladığı muskaya bir saniye baktı ve sonrasında onu cebine koydu.

“Bunu sen mi sattın?” dedi Vanessa.

“Bu daha önceden hiç görmedim.”

“Yalan söylüyor,” dedi Linnéa. “Bu muskaları Helena ve Kriste’e o sa-

tıyor.”

“Çekilin gidin benim başımdan!” dedi tısladı Mona ve yanlışlıkla dışarı tükürdüğü sigarası masanın üzerine düştü. Yeniden ağızına koyduğu sigarasından öfkeli bir nefes çekti.

“Gidini buradan.”

Vanessa’ya doğru döndü.

“Mona kalışlık yapmaz. Bunu biliyorsun sen.”

Vanessa, Mona’dan bahsettiğinde Minu onun abarttığını sanmıştı. Ama artık kendi gözüyle görüyor ve Vanessa’nın tamamen haklı olduğuna inanıyordu.

“Ben senin şehirde olanlardan haberin olduğunu sanmıyorum aslında,” dedi Minu ve kendini biraz kibar konuşmaya zorladı. “Şu muskaların ne için kullanıldığından.”

“Paralarını ödedikleri müddetçe müşterilerimin mallarla ne yaptıkları beni ilgilendirmez. Körü körüne sarhoş bir otobüs şoförü aşırı hız yapıp yolcuları öldürdüğünde kimse bilet satıcısını suçlamadığına göre.”

“Biz seni suçlamıyoruz,” dedi Minu. “Ama Helena ve Krister muskaları diğer insanları kontrol etmek için kullanıyor. Muskalar tüm okula yayılmış durumda.”

“Ayrıca dört kişiyi öldürdüler,” dedi Vanessa. “Bu kişilerden biri de Svensson. Onu hatırlıyor musun? Hani onun öleceğini söylemiştin ya bana hatırladın mı? Haklıydın. O öldü. Onların kurbanlarından biri olarak öldü.”

Mona öteye baktı. Minu başında Linnéa’nın sesini duyuyordu.

Artık onun düşüncelerini okuyamıyorum. Beni dışarı kapatıyor. Anna-Karin onu konuşturmalı mı?

Minu yalnızca başını hayır anlamında salladı ve Anna-Karin ona minnettar bir şekilde baktı.

“Biz Helena ve Krister’in güçlerini Şeytanlar’dan aldıklarına inanıyoruz,” dedi Minu. “Ayrıca Şeytanlar’ın dünyanın sonunun bir an önce gelmesi için bir şeyler yaptıklarını da biliyoruz.”

“Sen de bir şeyler olduğunu fark etmişsindir,” dedi Vanessa. “Eğer dünya yok olursa senin de hiç müşterin kalmayacak.”

Mona gözlerini dikerek onlara baktı. Sigarasından öyle derin bir nefes aldı ki sigarasının ucu korlaştı. Ardından ciğerlerinden dışarı üflediği sigara

dumanı bulutu Minu'nun gözlerini yaktı.

Sigara içmek nasıl oldu da hoşuna gitti, diye düşündü.

“Ne diyorlar peki?” dedi Mona. “Şu bahsettiğiniz dört kişi hakkında?”

“Polisin bazı teorileri var elbette. Ama çok açık olduklarını söyleyemeyiz. Ölümleri elektrik kazalarına bağlıyorlar,” dedi Minu. “Ama biz bu ölümlerin büyü ile gerçekleştirilmiş cinayetler olduğunu düşünüyoruz.”

Mona masanın arkasındaki yüksek tabureye oturdu.

“Okey. Sizin için büyük bir istisna yapacağım,” dedi Mona ve Minu'nun gözleri gerilerek kocaman oldu. “Ama bunu yalnızca işler çok ileri gittiği için yapıyorum. Size yardım etmemin, sizin Seçilmiş ve çok özel olduğunuzu düşünmemle hiçbir ilgisi yok.”

Psşik ve kaba bir karakter kombinasyonu ne kadar da itici olabiliyor, diye düşündü Minu.

“Aslında bunu *neden* yaptığını umursamıyoruz,” dedi Linnéa.

“Dükkânımdan mal aşırın şu hırsızın sesini bile duymak istemiyorum. Tek kelime etmesin o,” diye tısladı Mona. “Helena ve Krister geçen yaz buraya geldiler ve bir metal cadısı tarafından kontrol edilebilen bir yığın muska satın almak istediler. Bu kadar kısa sürede o kadar fazla muska bulamayacağımı söyledim ve onlar da başlangıç olarak elimde bulunan tüm muskaları aldılar.”

“Kaç tane vardı elinde?” diye sordu Minu.

“Bir düzine,” diye cevap verdi Mona. “Sonrasında sonbahar boyunca Çine'e yeni siparişler verdim.”

“Yani zombi muskalarını P.E.'ye öylece sattın, öyle mi?” dedi Vanessa.

Mona sinirlenerek homurdandı ve yeni bir sigara yaktı. “Bu tarz muskalar mümkün olan şey için biraz kullanılabilir. Örneğin bir maraton koşuna katılırsan senin ekstra enerji ile dolmanı sağlarlar.”

“Onların muskaları bu amaçla kullanacağına mı inandın gerçekten de?” dedi Vanessa.

“Hiçbir şeye inandığım falan yok,” diye Vanessa'yı tersledi Mona. “Benim işim inanmak değil. Okul ve muskalar hakkında ne söylemiştin sen?”

“Bu akşam partiye gelecek olan herkese o muskalardan dağıttılar,” dedi Minu.

“Şu Merkez'de kendi reklamlarını yapacakları partiden mi bahsediyorsun?”

“Hayır,” dedi Minu. “Bugün okulda ondan başka ve özel bir parti düzenlenecek.”

“Okulda,” diye tekrar etti Mona ve düşünceli bir şekilde sigarasından yukarı yükselen dumana baktı. “Yani bu akşam orada olan herkesin bir muskası olacak öyle mi?”

“Evet,” dedi Minu ve sabırsızlığını gizlemeye çalışarak.

“Bu kulağa hiç iyi gelmiyor. Orada inanılmaz kötü enerjiler var. Ayrıca bugün bahar ekinoksu.”

“Yani?” dedi Ida boğuk bir sesle. “Neden herkes bu bahar ekinoksundan bahsedip duruyor?”

“Bahar ekinoksu geldiğinde hokus yapmaya dair bir sürü saçma şey konuşulur. Ortalık ormana gidip içindeki çocuğu bulmaya çalışan ve Ay’a karşı uluyan amatörlerden geçilmez. Ama büyüyle ciddi anlamda uğraşan insanlar bugünün tek bir şey için olduğunu bilirler.” Mona sessizleşti ve burun deliklerinden dışarı büyük bir sigara dumanı üfledi.

“İnsan kurban etmek,” dedi Mona.

Minu’nun içi korkudan tamamen buz gibi oldu.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Minu.

“Sence ne demek istiyor olabilirim?” dedi Mona. “Bir insan kurban etmekten bahsediyorum. Hatta insandan ziyade bir kalabalık kurban etmek daha çok tercih edilir.”

“Ama neden?” dedi Anna-Karin cılız bir sesle.

“Tüm insanlar gizli bir büyü potansiyeli taşıyor. Bu bizim yaşam enerjimizin bir parçası. Bir insan başka bir insanı öldürdüğünde o büyü enerjisi açığa çıkıyor. Eğer birden fazla insan öldürürseniz... O durumda elbette yığınla enerji açığa çıkıyor. İnsan eğer bu enerjiyi kendine bağlamayı başarsa o zaman onu istediği gibi kullanabilir. Ama bunu başarabilmek için güçlü bir doğal cadı olmak gerekir.”

Minu, Nicolaus’un Konsey üyelerini öldürdüğü zamandan bahsederken söylediği şeyleri hatırladı.

Ahşap kilise hızlıca baştan aşağı yandı. Kilisenin etrafına halkalar çizdim. Böylece sona eren her hayat benim ömrümü uzatacaktı.

“Ama geçen yazdan beri P.E.’ye sattığım tüm ektoplazmaları düşünecek olursam böyle bir şey planladıklarını söyleyebiliriz,” diye devam etti Mona. “Sizin okulunuzdaki tüm üyeleri birbirine bağlayarak büyük bir ağ hâline

getirecekler. Sonrasından kurbanları bir odaya kapatacaklar. Bundan sonra da halkalar çizilecek ve metal cadısı, ağın içinde bulunan tüm enerjiyi kendi içine çekecek.”

“Evet, ama o kadar enerjiyi ne yapacaklar?” dedi Minu tükenmiş bir şekilde.

“Hiçbir fikrim yok.”

“O kadar ileri gitmeyecekler,” dedi Vanessa. “Onları nasıl durdurmalıyız?”

“Orası çocuk oyuncağı,” diye kıkırdadı. “Herkesi kontrol eden metal cadısının da aynı muskadan taşınması lazım. O muskayı metal cadısının boy-nundan çekerseniz ağın içinde kısa devre yaratırsınız ve böyle olduğunda diğer muskalar hiçbir işe yaramaz.”

“Metal cadısı Helena mı Krister mi?” dedi Minu.

Mona alaycı bir şekilde gülümsedi ve bu, Minu’nun hiç hoşuna gitmedi. Minu bir şeyler kaçırmış da Mona ona üstünlük taşıyormuş gibi hissediyordu.

“Ne Helena ne de Krister cadı. Kesinlikle doğal cadı değiller.”

Minu gözlerini dikerek Mona’ya baktı.

“Öyle olmalılar,” dedi Vanessa. “Öyle olduklarını *biliyorum*. Ida ve ben onları gördük.”

“Kesin bir cadı ile iş birliği içindedirler,” dedi Mona. “Ama Bay ve Bayan Malmgren büyü yapmıyorlar. Cadı başka biri.”

“Kim olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Mona ve aniden çok ciddi göründü. “Maalesef.”

“Helena’nın favorilerinden biri olmalı,” dedi Ida. “Gerçi ben Merkez’de büyüyü hissettiğimde orada yalnızca Erik, Robin, Rickard, Julia, Felicia... Veya durun belki orada başka biri daha vardı ama emin değilim.”

Rickard, diye düşündü Minu. Belki o kontrol edilmiyordur da kontrol ediyordur.

“Gustaf, Rickard’ın geçen yazdan beri bir muskası olduğunu söyledi,” dedi Minu.

“Ama Rickard, Helena ve Krister’e neden intikam almaları için yardım etsin ki?” dedi Anna-Karin. “O Elias’ı tanıyor muydu ki?”

“Hayır,” dedi Linnéa. “Ama Helena onu bir şekilde büyü kullanmadan bile beynini yıkamış olabilir.”

Minu yunuslu duvar saatine doğru bir bakış attı.

“Gitmek zorundayız. Parti birkaç saat içinde başlayacak. Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?” dedi Minu.

Mona yine alaycı bir şekilde güldü.

“İhtiyaç ve istek tamamen farklı şeylerdir,” dedi Mona ve sigarasından bir nefes alarak Vanessa’ya baktı.

“Senin için artık yakında uyanma vakti tatlım.”

“Ne?” dedi Vanessa ama Mona onu duymamış gibi yaparak bakışlarını Linnéa’ya doğru kaydırdı.

“Bazen insanlar değişebiliyor aslında.”

Minu, Linnéa’nın çene kaslarının nasıl gerildiğini görebiliyordu. Mona bakışlarını bu kez Anna-Karin’e doğru yöneltti.

“Şimdi söyleyebilecekken bir hoşça kal de bari.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Anna-Karin panik dolu bir şekilde.

“Daha zamanın var. Kalan zamanını iyi kullan.”

Mona, Ida’ya baktı.

“Önüdeki yıl karanlık ve siyah olacak.”

“Ne yani, her şey daha da mı kötü olacak?” dedi Ida ve Mona omuzlarını silkti.

“Sana verilen söz tutulacak. Yavaş ve ağır adımlarla ilerlemene değecek.”

En sonunda Minu’ya onu inceleyen gözlerle baktı.

“Sende yanlış olan bir şeyler var. Sen de bunu biliyorsun zaten değil mi?”

Minu karnında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti.

“Nasıl yani? Neymiş o?”

“Yanlış olan bir şeyler. Doğal olmayan bir şeyler. Sen büyü kokuyorsun ama senin bu koktuğun büyü benim daha önce karşılaştığım hiçbir büyüye benzemiyor. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum ve bu benim hiç hoşuma gitmiyor.”

Gallerian Alışveriş Merkezi’nin dışında sirenler uğuldamaya başladı. Siren sesleri gittikçe güçleniyordu.

“Şimdi babanın yanında olmalısın,” dedi Mona.

Minu tek bir şey bile düşünmeden kapıya doğru fırladı, kilidi açtı ve koşarak Kristal Mağarası’ndan dışarı çıktı.

68

Minu aceleyle Gallerian Alışveriş Merkezi'nin çıkışına doğru yöneldi.

Arkasındaki adımları ve Vanessa'nın onun ismini çağırdığını duyuyordu ancak durmadı. Otomatik kapıların önüne geldiğinde onların yavaşça açılmalarını beklemek zorunda kaldı. Yangın dumanının kokusu, alışveriş merkezinin çıkışında hissediliyordu. Sirenler gittikçe daha güçlü çalıyor ve Minu'nun içindeki panik büyüyordu.

Tam dışarı koşacaktı ki biri onu paltosundan tutup geriye çektiğinde kaygan zeminin üzerinde kaydı. Vanessa onu alışveriş merkezinin karanlık köşelerinden birine doğru sürükledi. Sırtı duvara çarptığında Minu'nun neredeyse nefesi kesiliyordu.

"Bırak beni!" dedi Minu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi Vanessa.

Minu kendini ondan kurtarmaya çalışıyordu ama Vanessa daha kuvvetliydi. Minu'yu kollarından sertçe tuttu ve duvara bastırdı.

"Bırak beni!" dedi Minu yeniden. "Babam..."

"Minu," dedi Vanessa. "Düşün."

Minu gözlerini kırptırıyordu. Neyse ki mantığına yeniden kavuşmuştu. Eğer kendini cadı avındaki bir grup P.E. üyesinin kollarına atarsa bunun kimseye bir faydası dokunmazdı.

"Babamın iyi olup olmadığını bilmek zorundayım," dedi Minu.

"Birlikte gidelim," dedi Vanessa ve onu bıraktı. "İkimizi de görünmez yapabileceğimi düşünüyorum. Wille ile yaptığımızda işe yaramıştı."

Minu, Vanessa'nın öne uzattığı elini tuttu. Vanessa gözlerini kapadı. Daha önce büyü denemeleri yaptıklarında bu hiçbir zaman işe yaramamıştı ve Minu kendisini neyin beklediğini bilmiyordu. Ama beklemeye bile ihtiyacı kalmamıştı.

Bedenine garip bir şekilde havadar bir duygunun yayıldığını hissetti.

Vanessa gözlerini açtı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Birbirine her zaman olduğu gibi bakabiliyorlardı.

"İşe yaradığını nereden anlayacağız?" dedi Minu.

Vanessa başıyla alışveriş merkezinin camlarını işaret etti. Büyük vitrin camı onların görüntüsünü yansıtmıyordu.

El ele tutu up koşarak alışveriş merkezinden ayrıldılar. Minu gökyüzüne doğru yükselen ve alçakta duran yağmur bulurlarından biri gibi duran dumanı baktı. Sirenler ansızın durdu. Storralls Meydanı'na doğru yakla tı ça yangın dumanının kokusu da keskinle iyordu.

O iyi. Ona hiçbir şey olmadı, diye kendi kendini sakin olmaya çağırdı Minu.

Meydana vardıklarında koyu gri Engelsfors gazetesi yayın ofisinden y kledi ini gördüler. Minu Vanessa'nın elini daha sıkı bir şekilde tuttu.

Meydanın üzerinde duran insan kalabalı ını gördüklerinde yava ladılar.

Minu itfaiye arabasına, arabanın sessizce yanıp sönen mavi ı ı ına ve birbirine ba ıran itfaiyecilere baktı. Polisleri ve ambulansı gördü. Ambulans. Ambulansı g rd  nde eli Vanessa'nın elini neredeyse bırakıyordu. Ama sağlık görevlilerinin başında durduğu sedyede kimse yatmıyordu.

Bu iyi mi kötü m , diye düşündü Minu. Kimse yaralanmadı mı yani? Onu dışarı çıkaramadılar mı?

Minu bu ihtimalleri düşünmeyi bırakamıyordu.

Sarı P.E. paltoları içinde bir grup kadın meydanda yürüyor, yanan binaya meraklı bakışlar atıyordu.

"Yani insan hak ettiğini bulurmu  demek istemiyorum ama," dedi i erilerinden bir tanesi ve aslında tam da bunu söylemek istediği çok belliydi.

"  te negatif düşüncenin sonuçları," dedi diğeri ve herkes ona katılırcasına başını  ne salladı.

Minu arkalarından baktı. Yabancıardan bu kadar fazla nefret etmenin mümkün olduğunu bilmiyordu.

Minu ve Vanessa, meydanda yürümeye devam ediyor olayları görüp ne olduğuna bakmak ve dedikodu yapmak için oraya gelen insanların arasından dikkatlice zikzak çiziyordu. Bunları kimi tesadüfen oradan ge enlerdi kimi civar apartmanlarda ya ayanlardı. Leif bile büfesini bırakmış, elindeki karton barda ından kahvesini yudumlayarak yangın dumanlarının yükseldiği binaya doğru heyecanlı bir drama sahnesini izler gibi bakıyordu.

Minu gazetenin muhabirlerinden ikisini ve resepsiyondan Kim'i g rd  nde neredeyse barikatları önüne geçtiler. Binadan ayrılanlar arasında Minu'nun babası yoktu.

Duman gözlerini yakıyor, akci erlerine iniyordu. Ortaokulda sınıflarını ziyaret eden itfaiye ekibi yalnızca dumanın pek çok insanı öldürmeye yeterli olacağından bahsetmi ti. Minu yayın odasındaki elektronik aletleri, yet-

mişlerden beri yerlere serili olan plastik halıları ve tüm bunlar yandığında ortaya çıkacak tüm zehirli gazları düşündü.

“Orada!” dedi Vanessa işaret parmağıyla göstererek.

Minu onun gösterdiği yöne doğru baktı. O kadar ferahlamıştı ki olduğu yere düşüp kalacaktı.

Babası yıpranmış kışlık ceketinin içinde tamamen güvendediydi. Ona hiçbir şey olmamıştı. Yüksek bir sesle Nicke ile tartışıyordu ve Minu onların konuşmalarından bazı kelimeleri seçebiliyordu.

“... Bir suç işlendiği ortada... Soruşturulmalı!”

Minu, Vanessa’yı da peşinden sürükleyerek babasının olduğu yöne doğru yöneldi.

“İlkin yangını söndürmek zorundayız,” dedi Nicke baskın bir ses tonuyla sanki Minu’nun babası aptal veya hiçbir şeyden haberi olmayan iki yaşında bir çocukmuş gibi.

“Sonrasında yangının nedenine daha yakından bakabiliriz.”

“Yangın köşede oturmuş kutlama yapıyor! Bunun arkasında Pozitif Engelsfors var! Geçen sonbahardan beri tehdit ediliyorum ve siz kılınızı bile kıpırdatmadınız!”

“Şimdi biraz sakinleşelim ama ha?” dedi Nicke.

“Sakinleşmek mi? Nasıl sakin olabilirim?” diye bağırdı babası.

Bunun arkasında Pozitif Engelsfors olduğundan hiçbir şüphesi olmayan Minu endişeyle babasına baktı. Ama babası sinirlerine hâkim olamadığı için şu anda yalnızca bir paranoyak gibi görünüyordu.

“Yapmam gereken bir iş var,” dedi Nicke ve yoluna gitti.

Babası ayakta kalktı. Minu babasının öfkesinin geçtiğini gerçekten görebiliyordu. Geriye yalnızca umutsuzluğu kalmıştı.

Babası Gazetecilik Yüksek Okulu’nu bitirdiğinde hemen Stockholm’de, ulusal gazetelerden birinde işe girmiş, kariyer yapmıştı. Ama sonunda yine doğduğu şehre dönerek yerel gazetenin genel yayın yönetmeni olmuştu. Bunu prestijli bir iş olduğu için değil, tam aksine olmadığı için yapmıştı. Çünkü Engelsfors korku ve bağınazlığın arttığı, çürümeye yüz tutmuş, umutsuz bir şehirdi.

Tüm hayatını bu şehre vermişti ve şimdi bu şehir onun elindeki her şeyi bir bir alıyordu.

Minu onun yanına gitmeye can atıyordu ama insan kalabalığının içinde birkaç sarı paltolu gördü. Muhtemelen muskaları yoktu ama Minu bundan yine de emin değildi. Bu ak am binlerce kişi ölüm riskiyle karşı kar ıyayken babası g vendedeydi.

“Gel,” dedi Vanessa. “Gitmek zorundayız.”

“Nicke gerçekten de salağın teki,” dedi Vanessa, Gallerian Alı veri  Merkezi’ne geri yürümeye ba ladıklarında. “Kling ve Klang bile daha yetenekli.”

“Senin kibar ve anlayışlı annen böyle bir adamla nasıl birlikte olabildi anlamıyorum,” dedi Minu.

“Tüm ziyan adamları kendine çekiyor herhâlde.”

Otomatik kapılar görünmezler için a ılmayınca Vanessa ve Minu kapıları yana çekerek içeri sıvı tılar.

Diğerleri Kristal Mağarası’nın dışında durmuş bekliliyordu. Ama yalnız değillerdi.

“Cehennem olası,” dedi Vanessa ve Minu onuna katılmak zorundaydı.

Viktor oradaydı ve onların bulunduğu yöne doğru bir şey arar gibi dikkatle bakılıyordu. Onları selamlamak için kaldırdığı elini tereddütle salladı.

Vanessa, Minu’nun elini bıraktı ve Minu daha önceki havadar hissin ayısının bedenine yeniden yayıldığını hissetti.

“Baban iyi değil mi?” dedi Anna-Karin, Vanessa ve Minu onlara doğru geldiklerinde.

“Evet,” dedi Minu. “Ama P.E., yayın binasını yaktı.”

Minu, Viktor’a baktı. Tüm gece uyumu  gibi görünmüyordu, iliklenmi  ceketinin altındaki gömleği kırı  kırı tı.

“Ne yapıyorsun sen burada?”

“Konsey, Engelsfors Davası’nın bir an önce sona ermesi gerektiğine karar verdi. Bunun daha fazla beklemesini istemiyorlar. Adriana’yı bu ak am idam edecekler ama tam olarak ne zaman bilemiyorum,” dedi Viktor.

Viktor’un kederli bakışı neredeyse gerçek ve samimiymi  gibi görünüyordu ama Minu ona inanamıyor, onun söylediği ve yaptığı her şeyde bir art niyet olduğunu d  n yordu.

Kırı k gömleği ve perişan görünümü onun yeni performansında kullandığı bir kostüm, bir maske de olabilirdi pek  .

“Diyelim öyle. Peki, sen bunu bize neden söylüyorsun?” dedi Minu. “Onu kurtarmaya çalışırken tuzağa düşeceğimiz için mi? Böylece sen ve Alexander bizi yeni bir suçtan tutuklayabilesiniz diye mi?”

“Böyle düşünmeni anlıyorum,” dedi Viktor yorgun bir sesle. “Ama doğruyu söylüyorum. Ayrıca ben sizin onu kurtarmanızı istiyorum.”

“Buna neden inanalım ki?” dedi Vanessa. “Daha dün onlarla birlikteydin ve onu ölüme mahkûm ettin.”

Viktor, Vanessa’nın bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemiyormuş gibi öteye baktı.

“Alexander’in bir canavar olduğuna inanıyorsunuz ama o öyle değil. O da Adriana’nın ölmesini istemiyor. Adriana onun kız kardeşi.”

“Gerçekten de onu aşırı önemsiyormuş gibi duruyor,” dedi Linnéa. “Örneğin sorgu sırasında ona işkence ederken ne kadar hassas bir ağabey portresi çiziyordu değil mi?”

“Onun bu kadar ağır bir cezaya çarptırılacağını asla düşünmemişti,” dedi Viktor.

Minu, yargıç kararı okunduğunda Alexander’in yüzünün aldığı hâli düşündü. Minu onun karar sonrası şoka uğramış gibi görüldüğünü gerçekten açık bir şekilde hatırlıyordu. Ama öte yandan onun Adriana’nın kargasının boynunu döndürürken büründüğü o buz gibi hâl de aynı berraklıkla gözlerinin önündeydi.

“Peki, Alexander bunu bize söylediğini biliyor mu?” dedi Minu.

“Hayır,” dedi Viktor.

Minu ,aniden Linnéa’nın başının içindeydi.

Evet, bu çok saçma ama sanırım her şey hakkında doğruyu söylüyor. Düşüncelerini okumama izin veriyor.

“Onu her an öldürebilirler,” diye devam etti Viktor. “Lütfen. Acele etmek zorundayız.”

Viktor’un söylediği şey yavaş yavaş anlam kazanmaya başlıyordu. Adriana bu akşam idam edilecekti. Ve aynı zamanda Helena, Krister ve Rickard okulun beden salonunda büyü kullanarak bir çeşit katliam yapacaklardı.

“Ev hapsinde tutuluyor,” diye devam etti Viktor. “Size eve girmenizde yardımcı olurum ama sonrasında daha fazla bir şey yapamam.”

“Yani onu kendi kendimize mi kaçıracağız?” dedi Vanessa.

“Peki, onu nerede saklayacağımızı düşündün mü?”

“Adriana kaçamaz,” dedi Viktor. “Eğer kaçarsa onu hemen bulurlar. Ayrıca o Konsey’e normal bir üyeden çok daha derin bir şekilde bağlı.”

“Bağı bozamaz mıyız?” dedi Anna-Karin.

Viktor başını hayır anlamında salladı.

“Onu kurtarmanın tek bir yolu var,” dedi Viktor. “Masum olmalı.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Minu.

“Adriana gençken Konsey’e ihanet etti. Ama ondan sonra örnek davranışlar sergiledi ve herkes onun tamamen rehabilite olduğuna ikna oldu. Buraya geldiğinde ise her şey kötüleşmeye başladı.

Eğer zamanı geri alır ve onun Engelsfors’a gelmeden önceki Adriana’ya dönüşmesini sağlayabilirsek işte o zaman onu kurtarabiliriz.”

“Böyle konuşup duruyorsun da nasıl olacak bu peki?” diye tersledi Ida.

“Hastanede Max’ı inceledik,” dedi Viktor.

Viktor, Minu’ya öyle yoğun bir şekilde bakıyordu ki Minu onun bunun nasıl olacağını düşündüğünü tahmin etmeye başladı. Minu, Viktor’un aklından geçenleri tahmin ediyor ve daha fazla bir şey durmak istemiyordu.

“Birinin onun bilincine girdiğini fark ettik,” dedi Viktor.

“Kullanılan büyüün ne olduğunu tanıyamadık. O büyüü yapan ve kontrol eden kişi bizim mümkün olduğuna inanmadığımız şeyleri yapabilir.”

Minu sessizce başını sallıyordu.

“Eğer biri Adriana buraya geldiğinden beri olan biten her şeyi onun anılarından çıkarıp atabilirse o zaman Konsey onu affedecek öyle mi? Yalnızca bu kadar yani?” dedi Vanessa ve parmaklarını şıklattı.

“Bundan neredeyse tamamen eminim,” dedi Viktor. “Dediğim gibi Alexander onun ölmesini istemiyor. Eğer onun masumiyetini ortaya çıkaracak bir şans olsa bu şans hemen değerlendirir. Onun tekrar sorgulanıp affedilmesini sağlayacak gücü var. Hem bu Konsey’in de daha çok işine gelirdi. Şehit gibi görülecek ölü bir isyankâr yerine yaşayan itaatkâr bir üyeyi tercih edeceklerdir.”

Kulağa tamamen mantıklı geliyor, diye düşündü Minu. Belki Konsey Adriana’yı yargılamış ve onun hakkında bir hüküm vermişti ama kendisi onları kandırabilirdi. Bunun böyle olacağı kanıtlanmıştı bile.

“Minu,” dedi Viktor. “Onu Max’a sen yaptın değil mi? Eğer öyleyse

Adriana'yı ancak sen kurtarabilirsin."

Minu bakışlarını Kristal Mağarası'nın üzerinde gezdirdi. İçerisi karanlıktı ve dükkân vitrininin üzerinde yalnızca kendi karanlık yansımasını görüyordu.

Sende yanlış olan bir şeyler var. Sen de bunu biliyorsun zaten değil mi?

"Bunun hakkında kendi aranızda daha etraflıca konuşmak isterseniz bunu anlarım," dedi Viktor. "Ben dışarıda bekliyorum. Ama acele edin."

Viktor, Minu'ya son bir bakış attı ve yanlarından ayrıldı.

Seçilmişler kapılar onun arkasından kapanana kadar sessiz kaldılar.

"Bu kulağa bir tuzak gibi geliyor," dedi Vanessa.

"Ben bunun bir tuzak olduğunu sanmıyorum aslında," dedi Linnéa.

"Bunun bir önemi yok," dedi Minu. "Ben bunu zaten yapamam. Elias ve Rebecka'nın ruhlarını kurtarıırken Max'ın anıları otomatik olarak açığa çıktı. Ayrıca ben o anıları ondan almadım, yalnızca gördüm. Eğer devam etseydim onun tüm anılarını çekeceğimi biliyordum ama eğer bunu yapsaydım anıları ile birlikte ruhunu da söküp alacaktım. Bedenin parçalarını kesip almak o kadar zor olmayabilir ama bu, bir beyin ameliyatı kadar hassas bir iş."

"O zamandan beri güçlerimiz daha da arttı," dedi Anna-Karin, Minu'ya. "Ayrıca bu Adriana'nın da tek şansı."

"Evet, tamam şimdi herkes her zamanki gibi benim tamamen duygusuz biri olduğumu düşünecek ama bizim bu akşam için zaten bir planımız var. Okulda kurtarılacak yüz insan var, Adriana ise bir kişi."

Anna-Karin öfkeden kızardı.

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? O bizim arkadaşımız!"

"Biliyorum!" dedi Ida. "Onu kurtarabilmeyi ben de istiyorum ama bunun P.E.'nin şeytani partisiyle çakışması da benim suçum değil! Ya onları durdurabilmek için Minu'ya ihtiyacımız olursa? Ya Minu, Viktor ile gider ve okuldaki yüzlerce insan sırf o bizimle birlikte değildi diye ölürse? Ayrıca Minu'nun, Adriana'yı *kurtarabileceği* kesin bile değil, bunu kendi ağzıyla söyledi."

İçinde bulundukları, açmaz felsefe dersinde tartıştıkları faydacı örneklerden biri gibiydi. Yüz kişiyi kurtarmak adına bir kişiye zarar vermek doğru mudur? Eğer bir kişiyi kurtarmak yüz kişiyi ölme riskiyle baş başa bırakmak anlamına geliyorsa o kişiyi kurtarmak doğru mudur? İnsan sınıfta otururken bunun gibi teorik bir örnek üzerine düşünmek ve kafa yormak kolaydı. Ama böyle bir ikilemin insanın önüne gerçek hayatta gelmesi ta-

mamen başka bir şeydi.

"Bu doğru," dedi Linnéa. "Bu akşam ne olacağını ve P.E.'nin tam olarak ne planladığını bilmiyoruz. Minu'ya okulda ihtiyacımız olup olmayacağını bilmiyoruz." Sözlerine devam etmeden önce diğerlerine baktı. "Neyin en iyi strateji olduğuna, neyi yaparsak doğruya ulaşacağımızı bilmiyoruz. Adriana'nın ölmesine izin vermek doğru değil. Aslında hem onu kurtarmak hem de P.E.'nin planını durdurmak için bir şansımız var."

"Ben Viktor'a güvenmiyorum," dedi Vanessa.

"Ben de," dedi Linnéa ve Minu'ya baktı. "Ama başka bir seçim şansımız da yok."

Minu, Linnéa'nın haklı olduğunu biliyordu.

Diğerlerine baktı. Seçilmişler. Onlara söylemek istediği çok şey vardı. Ama batıl bir yanı da onun bunu yapmasına izin vermiyordu. Eğer bu onları gördüğü son sefermiş gibi davranırsa belki de gerçekten öyle olurdu.

Bir P.E. üyesi gibi düşündüğünü fark etti Minu. Ne olacağını etkileyen düşüncelerim değil, davranışlarım, diye de düzeltti kendi kendini.

Ama hâlâ hiçbir şey söyleyemiyordu. Kelimeler çok büyük geliyordu.

"En hızlı şekilde okula gelmeye çalışacağım. Dikkatli olun."

"Başaracaksın," dedi Linnéa ve ona hızlıca sarıldı.

Minu gözlerinin dolduğunu hissediyordu.

"Sen de," diye fısıldadı.

Minu, Vanessa ve Anna-Karin'e de sarıldı ve o şekilde her zamankinden birkaç saniye fazla kaldı. Sonrasında da Ida'ya döndü.

"Gustaf'a o kolyeyi takmamasını söyledim. Umarım bunu yapmamıştır ama..."

Ida ciddi bir şekilde başını öne salladı. Bir saniye için Minu ikisinin birbirini tamamen anladığını hissetti.

Minu dışarı çıktığında Viktor elleri ceketinin ceplerine sokmuş bir şekilde kapıların iyice dışında duruyordu.

"Geleceğini sanmıyordum aslında," dedi Viktor. "Teşekkür ederim."

"Bunu senin için değil Adriana için yapıyorum," dedi Minu.

69

Arabayla Engelsfors'un içinden geçerlerken Minu gizli gizli ona bakıyordu. Yüzünün yandan görünümünü, uzun, gür kirpiklerini, aslında biraz eğikçe olan burnunu, belirgin çene çizgisi üzerindeki bir gölgeyi andıran hafif uzamış sakalını inceliyordu.

Viktor Ehrenskiöld.

Umursamaz yeni gelen. Onun edebi ruh ikizi. Spordan nefret eden bir erkek. Toplum dışı bırakılmış, başından tonla badire geçmiş talihsiz çocuk. Alexander'in sağ kolu. Linnéa'nın kurtarıcısı. Adriana'nın savcısı. Konsey'in içindeki hain.

Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, diye düşündü Minu.

"Bunu neden yaptığını hâlâ anlamıyorum," dedi Minu. "Senin Konsey'e sadık olduğunu sanıyordum."

"Ben Alexander'e sadığım," diye cevap verdi Viktor.

"Aynı şey değil mi?"

Küçük Sakinlik üzerindeki bir sokağa döndü ve Adriana'nın yaşadığı bloğa doğru yaklaştı. Arabanın ön camında hafif bir yağmur pıtırdamaya başladı.

"Üyeler on sekiz yaşını doldurduğunda bir seçim yapmak zorundadırlar. Ya Konsey'de kalırsın ya da Konsey'i terk edersin," diye devam etti Viktor. "Kalmayı seçenler bir bağlılık yemini etmek zorundadırlar. Bu yeminde aldıkları emirleri harfi harfine uygulayacaklarına dair söz verirler. Ama ben o yemini etmedim."

Minu ona baktı.

"Öyleyse seni neden dışarı atmadılar?"

"Çok doğal cadı yok da ondan. Ben onlar için çok değerliyim," dedi Viktor ve bunu söylerken kendini methettiği falan da yoktu. "Benim için bir istisna yapmaya karar verdiler."

Yanmış evin yanından geçerlerken Minu'nun aklına Seçilmişler ile birlikte Adriana'nın evine gizlice girdiği o gece geldi.

O zamanlar Adriana'nın can düşmanları olduğunu sanıyorlardı. Şimdiyse Minu onu kurtarabilmek için kendi hayatını riske atıyordu.

"Evet, ama eğer Alexander'e sadıksan neden onun arkasından iş çeviriyorsun?"

“Bunun onun iyiliği için yapıyorum. Eğer kız kardeşi onun yüzünden idam edilirse o zaman yaşayamaz o. Bana Konsey’in kararı önünde saygıyla eğildiğini ve onu kabul ettiğini söyledi ama yalan söylüyor.”

Viktor ona hızlı bir bakış attı.

“Bundan emin olabileceğimi bildiğine inanıyorum.”

“Neden ona bir c z m n olduğunu söylemedin?”

“Bağlılık yemini ettiği için kendini yine Konsey ve Adriana arasında bir seçim yapmak zorunda buldu.”

Adriana’nın yaşadığı sokağa döndü, yavaşladı ve arabayı evden bir blok öteye park etti. Anahtarı kontaktan dışarı c ekti ve motor c alışmayı durdurdu.

“Bunu yalnızca Alexander için yapıyorum. Adriana’nın ölmesi doğru değil.”

“Konsey’in her zaman doğru karar verdiğini sanıyordum,” dedi Minu.

“Hayır,” dedi Viktor ve ona baktı “Bunu hiçbir zaman yüksek sesli söylemedim ama hayır, Konsey her zaman haklı değil. Gercek şu ki onlar sıklıkla yanlış kararlar alıyor ve enerjilerini yanlış şeylere yönlendiriyorlar. Ama onlara ihtiyaç da var. Onlar olmasaydı bu dünyada kaostan geçilmezdi. Büyü h kimiyeti olan, büyü h kimiyeti olmayanları ezerdi. Sen neye inanırsan inan ama Konsey de iyi şeyler yapabiliyor.”

“Sen neden bağlılık yemini etmedin  yleyse?”

“  nk  eğer etseydim onları hiçbir zaman değiştiremezdim. Ben Konsey’i iyileştirmek istiyorum ve bunu yapabilmek için sistemin içinde c alışmam yetmez, dışında da c alışmalıyım.”

Bu konuşan açıkça başka bir Viktor’du. Minu idealist bir Viktor ile karşılaşacağını hiç düşünmemişti.

“şu ana kadar bunu başardım,” dedi Viktor. “Ama bundan sonra benimle ne yapacaklarını bilmiyorum. Belki de Alexander artık beni koruyamayacak.”

Özverili Viktor? Kahraman Viktor?

Minu’nun aklı gitgide daha da fazla karışıyordu.

Yağmur şiddetini arttırıyordu. Viktor bagajdan aldığı şemsiyeyi açtı ve şemsiyeyi üzerlerine tuttu. Birbirlerine c ok yakın yürüyorlardı ve Minu’nun omzu Viktor’un koluna değiyordu.

Minu, Gustaf’ı düşündü.

Gustaf şimdi muhtemelen okulda olacaktı. Ya yüzlerce zombinin arasında yalnız olacaktı ya da onlardan biri olacaktı. Minu hangi alternatifin daha kötü olduğunu bilemiyordu.

Aklına dün akşam Gustaf'ın onun elini tuttuğu an geldi. Ona âşık olamazdı. O, Rebecka'nın erkek arkadaşıydı. Gustaf, Rebecka ölse bile her zaman onun erkek arkadaşı olarak kalacaktı.

Beyaz ev karanlık gökyüzüne karşı uzanıyordu. Attığı her adımla birlikte Minu daha da fazla korkuyordu. Beyaz çitlere doğru yaklaştılar ve bahçe kapısından içeri girdiler.

“Bunu yapıp yapamayacağımdan emin değilim.”

“Pozitif düşün.”

“Çok komik.”

Bahçenin içindeki Arnavut kaldırımlı yolu takip ederlerken Minu'nun gözüne çiçek tarhlarındaki birkaç kardelen ilişti.

Evin önüne geldiklerinde Viktor ceketinin cebinden bir anahtar demeti çıkardı.

“Bekçiler var mı?” dedi Minu.

“Buna gerek yok,” dedi Viktor ve anahtarı deliğe soktu.

Kapıyı açtı ve bir jest yaparak Minu'ya içeri girmesini işaret etti. Linnéa'nın sesi Minu'nun neredeyse kulağında yankılanıyordu.

Gelin, korkunun evine adım atın

“Ne oldu?” diye sordu Viktor.

“Hiç,” dedi Minu. “Biraz Déjà vuoldum da sadece.”

* * *

Hafif yağmur Anna-Karin'in yüzüne karşı buz gibi çarpiyordu. Anna-Karin kabanının başlığını çekti. O, Ida, Vanessa ve Linnéa küçük bir korulukta durmuş soğuktan tir tir titreyerek ufukta yükselen okulu gözetliyorlardı.

“Ne yapıyorlar?” dedi Vanessa.

Anna-Karin gözlerini kapadı ve tilkinin bilincine doğru kaydı. Tilki okul binasının temelini yakınında, beden salonunun pencerelerinin birinin önünde duruyordu. Salona bu şekilde, yukarı bir perspektiften bakmak neredeyse baş döndürücüydü. Anna-Karin ve tilki aşağılarındaki salonda toplaşan ve birbirleriyle kaynaşan insanlara bakıyorlardı. Beden salonunun döşemesinin üzeri çizgiler ve hatlar ile doluydu. Her bir spor dalı farklı bir

renkle eşleştirilmişti. Anna-Karin o sporların her birinden nefret ediyordu.

Konukların yüksek ve neşeli sesleri tilkinin hassas kulaklarıyla en ufak ayrıntısına kadar mükemmel bir şekilde işitiliyordu. Tüm konuşmalarda aynı ve birbiriyle ahenk içinde olan düşünceler yükseliyor, hemen hemen her zaman aynı şeylerden bahsediliyordu.

Burada olmanın ne kadar da *hoş* ve eğlenceli olduğu. Salon süslemesinden sorumlu olanların ortaya ne kadar *güzel* bir iş çıkardıkları. Her şeyin ne kadar *başarılı* olacağı. Üzerinde anlaşılmaya varamadıkları tek konu kimin yılın genç P.E. üyesi seçileceği. Çoğunun tahmini Erik'ten yanaydı bazıları Rickard, bazılarıysa Kevin diyordu. Ama üçü de çok *muhteşemdi* ve aslında kimin seçileceğinin önemi yoktu. Pozitif Engelsfors bünyesinde, doğru düşünen herkes kazanan olabilirdi.

Tommy Ekberg ve biyoloji öğretmeni Ove Post, salonun giriş kapılarında duruyorlar, bu hâllerıyla Anna-Karin'e mahkemedeki güvenlik bekçilerini hatırlatıyorlardı. Aynı ihtiyatlı mimikler. Kevin yeni gelenlere içecek servisi yapıyordu.

Tırmanma tahtalarının önünde üzerinde pek çok çeşit açık büfe yemeği ve sarı örtüler bulunan uzun bir sıra duruyordu.

Robin ve Erik, büyük bir hoparlörün basket potalarından birinin tam önüne kurulmuş sahnenin üzerine taşınmasına yardım ediyordu.

"Hâlâ hazırlık yapıyorlar," dedi Anna-Karin ve kalabalığın arasında tanıdık bir yüz aradı.

Derken gözüne Gustaf ilişti. Gustaf tribündeki koltuklardan birinde oturuyor ve Felicia ile konuşuyordu.

"Gustaf'ı görüyorum."

"Üzerinde muska var mı?" dedi Ida.

Gustaf sarı pike tişörtünü boğazına dek ilikliydi.

"Bilmiyorum," dedi Anna-Karin.

Gustaf'ın yüzünden nasıl hissettiğini anlamaya çalıştı. Tıpkı diğerleri gibi çılgın bir neşe içindeydi. Yalnızca rol mü yapıyordu yoksa? Pencerele-
rin yüksekliğindeki tavan lambaları, güçlü bir ışık yayıyor; tilkinin hassas gözlerini yakarak rahatsız ediyor; konuklar odanın içinde hareket ettiği zaman bir muskanın üzerini parlatıyordu.

Çok fazlalardı ve sürekli daha da çoğalıyorlardı.

Üzerlerinde muskalar oldukça onlar, Seçilmişler'in savaşamadıkları an-

cak kendilerini korumak zorunda oldukları düşmanlarıydı.

Anna-Karin gözlerini açtı ve diğerlerine baktı.

“Bence zamanı geldi,” dedi.

“Öyleyse gidelim,” dedi Linnéa ve yerden büyük bir taş aldı.

70

Adriana'nın evindeki her şey Minu'nun hatırladığı gibiydi. O doğal olmayacak kadar olan temiz ev kokusu hâlâ oradaydı. Antika mobilyalar milimetrik bir kesinlikte yerleştirilmişti. Kasvetli tablolar. Minu duvarlarda asılı olan portrelerden bazılarında Adriana'nın ve Alexander'in atalarının yer alıp almadığını merak ediyordu.

Karanlık odaların içinden geçerken Viktor'nu arkasından yürüyen Minu, şimdi onunla birlikte gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

Şimdi diğer Seçilmişler ne yapıyorlar? Tehlikedeler mi?

Minu ve Viktor üst kattaki koridora çıktı, durdu ve Adriana'nın kapalı olan yatak odası kapısına doğru baktılar.

Eğer başaramazsam ne olur, diye düşündü Minu. Ve diyelim ki başardım, ya çok azını alır yanlışlıkla gerisini bırakırsam, işte o zaman ya serbest kalamazsa? Ya gereğinden fazlasını alırsam? O zaman da bambaşka bir insan olur, değil mi? Benim hatam yüzünden belki de bitki gibi bir hayat sürer ha? Tıpkı Max gibi.

Ya onu öldürürsem?

“Endişelenmeyi bırak,” dedi Viktor.

Korkudan ürperdi ve Viktor'a baktı.

“Hayır, düşüncelerini okumuyorum,” dedi Viktor. “Ama görünüşünden belli oluyor yani. Yalnızca kendi kendini korkutuyorsun hepsi bu. Başaracağını biliyorum.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun. Benim güçlerim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Ama sana güveniyorum.”

Birinin bunun yapması iyi, diye düşündü Minu.

“Koridoru halkalar çizerek bloke ettik,” dedi Viktor ve bir elini yukarı doğru uzatarak yavaşça havada gezdirdi. Elektrikli bir ses duyuldu ve parmak uçlarında bir şey yanıp söndü.

"Ay," dedi Viktor ve elini salladı. Cebinden küçük saydam bir parfüm şişesi çıkardı. Şişenin içi su gibi görünen bir şey ile doluydu.

"Ona yemek verebilmek için elbette içeriye girebilmemiz gerekiyor."

Spreyi doğrudan birkaç kere havaya sıktı.

Sıvı, güç alanına temas ettiğinde havada bir şey parıltıydı. Viktor, Minu'yu paltosundan tuttu ve onu kendisiyle birlikte havadaki parıltıların içinden geçirdi. Minu omzunun üzerinden bir bakış attığında arkalarındaki ısıtılı parçacıkların yavaş yavaş yok olduğunu gördü. Onlar ve merdiven arasındaki güç alanı hiçbir şekilde bozulmamıştı. Burada kilitliydi şimdi.

Yatak odasının kapısına doğru yürüdü, anahtar demetinden doğru anahtarı çıkararak anahtar deliğine soktu.

"Şimdi acele etmek zorundayız," dedi Viktor.

Anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı. Odanın içindeki tek ışık, yerde duran ve paslanmaz çelikten yapılmış, basit bir lambadan geliyordu. Adriana yatağın üzerinde uzanıyor, gözlerini dikmiş tavana bakıyordu. Üzerinde mahkeme de giydiği kıyafetler vardı. Makyajı biraz gözlerinin etrafına dağılmıştı. Bir baldırının üzerinde, külotlu çorabı boyunca uzun bir sökülük uzanıyordu. Yüksek topuklu ayakkabıları yerde, sağa sola fırlatılmış şekilde duruyordu.

"Vakit geldi mi?" dedi Adriana sert bir şekilde ve onlara doğru döndü.

Minu ve Viktor'u gördüğünde dondu kaldı.

"Minu... Senin ne işi var burada? Onunla ne yapıyorsun?"

"Ben size bekçilik edeceğim," dedi Viktor ve odadan çıktığında kapıyı arkasından kapadı.

Minu yatağın üzerinde Adriana'nın yanına oturdu.

"Her an gelip beni alabilirler. Buradan gitmek zorundasın," dedi Adriana. "Viktor'a inanmamalısın Seni buraya tuzağa düşürmek için getirdi."

"Seni öylece burada bırakmayı düşünmüyorum."

"Minu," dedi Adriana ciddi bir şekilde ve yatakta doğrularak oturdu. "Korkmuyorum. Hayatta gurur duyduğum iki seçim yaptım: İlki Simon ile birlikte Konsey'i bırakmaktı. İkincisi ise Konsey karşısında sizin tarafınızı seçmektir. Ben kaderimi çoktan kabullendim."

"Ama biz kabullenmedik. Onların seni öldürmesine izin vermeyeceğiz. Seni kurtaracağız."

"Kaçamam ki ben..."

“Bunu biliyorum,” diye Adriana’nın sözünü kesti Minu. “Başka bir çözüm var.”

Adriana, onu alnını kırıştırarak dinlerken Minu, planından bahsetti.

“Viktor eğer başarısak Konsey’in seni serbest bırakacağını düşünüyor,” dedi Minu. “Dürüst olmalıyım ki bunu başarıp başaramayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ama bu senin son şansın.”

Adriana başını iki yana salladı.

“Hayır. Seni böyle bir riskle baş başa bırakamam. Eğer bir şey yanlış giderse hayatının geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalırsın. Ayrıca bu işe yarasa bile ben önceden olduğum kişi olmak istemiyorum. Böyle yaşamaktansa ölürüm daha iyi.”

“Senin önceden olduğun kişi, şimdi olduğun kişi *oldu* ama,” dedi Minu. “Kimse senin yeniden değişmeyeceğini söylemiyor ki. Senin Konsey’e olan bağını bozmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

“Bu imkânsız.”

“İmkânsız olduğunu sandığımız bir sürü şey oldu ama.”

“Senin bunu yapmana izin veremem...”

“Eğer seni kurtarmayı denemezsem,” dedi Minu. “Sence hayatımın geri kalanında bununla yaşayabilir miyim?”

Adriana sessizlik içinde Minu’ya bakıyordu. Minu onun nefesini dinledi, boynunda alt kısmında atan nabzına baktı. Kalbi atıyordu. Konsey’in durdurmak istediği kalp direniyordu.

“Ölmek istemiyorum,” dedi Adriana sonunda. “Belki cesuru oynamaya çalışıyorum ama ölmek istemiyorum.” Bir saniye sessiz kaldı. “Anılarım nereye gidecek peki?”

“Bilmiyorum.”

Adriana, Minu’nun planını kabul ettiğini ifade etmek için başını öne doğru salladı.

“Tamam, önemli değil,” dedi Adriana. “Yap bunu. Ama Minu... Onu alma benden. Simon. Onsuz...”

Sesi ansızın durgunlaştı.

“Söz veriyorum,” dedi Minu.

Adriana başını yine öne salladı.

“Mahkemenin ne tür bir seyir izleyeceğini tahmin etmeliydim ama süp-

heciler grubunun bu kadar ağır basacağını fark etmemiştim,” dedi Adriana.

“Her şeyi nasıl bu şekilde çarpıtıp berbat edebiliyorlar? Bunu yapmak onlar için bu kadar kolay mı? Dünyanın sonunun yaklaştığını anlamıyorlar mı? Bu hiç mi umurlarında değil?”

“Bunu görmek istemiyorlar çünkü bunu kabul etmek, kendi güçlerinden daha etkili güçler olduğunu kabul etmek anlamına geliyor. Onların kontrol edemeyeceği güçler.”

Adriana, Minu’ya baktı. “Bu bir bakıma sizin için yeni bir şans. Dikkat çekmezseniz sizi rahat bırakırlar. Umarım gerçekten öyle yaparlar.”

Adriana, kollarını Minu’nun etrafına doladı ve onu kendine doğru yaklaştırdı. Parfümü bedenine hafif bir gül kokusu veriyordu.

“Bunu hatırlamayacağım değil mi?” dedi Adriana ve kollarını onun üzerinden çekti.

Minu başını hayır anlamında salladı.

“Seni özleyeceğim,” dedi Minu. “Şimdiki seni.”

“Ben de,” dedi Adriana ve kederli bir şekilde gülümsedi.

Yatağın üzerine uzandı ve gözlerini kapadı.

Minu derin bir nefes aldı ve elini Adriana’nın alınının üzerine koydu. Ne olursa olsun Adriana’nın acı çekmemesini umuyordu.

Siyah dumanın açığa çıkmasına izin verdi. Duman yatağın etrafında dönüyordu. Pek çok yöne doğru ayrı kollar hâlinde dağılan duman, yeniden bir araya gelirken üzerinde süslü desenler oluşturduğu beyaz duvarları mürekkep karası girdabının içine alıyordu.

Minu gözlerini kapadı ve kendini siyah dumanın akışına bıraktı.

* * *

Yağmur kesilmişti. Okulun arkasına park etmiş arabaların arasında gizlice ilerlerken Ida en baştaydı. Yemek salonuna açılan çelik kapılı depoyu görüyordu. Bir yıl önce de okula bu kapıdan girmişlerdi. Bu zifiri karanlık, dar geçitte yürümenin cehennemde yürümekten hiçbir farkı yokmuş gibi geliyordu. En azından beden salonunun aydınlık olduğunu düşünerek teselli etmeye çalışıyordu kendini ama bunun pek de bir işe yaradığı söylemezdi. Çünkü geçen sefer bir düşmanları varken şimdi yüzlercesiyle baş etmek zorundaydılar.

Ve Erik onlardan biriydi.

Ida, Max'ın kötü olduğunu anlamadığı için Minu'nun salak olduğunu düşünmüştü.

Karma'nın varlığını her zaman inkâr etmişti ama son zamanlarda yaşadıkları, onun varlığını kanıtlar nitelikteydi sanki.

Tuğla duvara ulaştıklarında Ida kendini duvara doğru yasladı. Çatıdan cephenin birinci katına kadar uzanan, mat metalden yapılmış döner yangın merdivenine baktı. Her katta merdivene çıkılmasını sağlayan bir pod-yum vardı.

“Sizce Nicolaus anahtarlarını okulda bırakmayı akıl etmiş olabilir mi?” diye söylendi Ida. “Bizim er ya da geç Şeytanlar'a karşı savaşmamız gerekeceğini anlamıştır herhâlde.”

“En üst kapıya gitmeliyiz,” dedi Linnéa. “En üst katta biri olacağını sanmam.”

“Onların hepsi aynı şeyi mi düşünüyor?” diye sordu Anna-Karin.

“Hayır,” diye cevap verdi Linnéa. “Bir şeyden etkileniyorlar ama o şey şu anda oldukça zayıf.”

Ida etrafına bakındı. Sokak lambalarının dışındaki gölgelerin kalınlaştığı görülüyordu.

Bu çok ama çok kötü bir fikir, diye düşündü Ida.

Vanessa döner merdivenden yavaşça yukarı çıkmaya başladı. Linnéa da onu takip ediyordu. Ida, Anna-Karin'i ittirerek ayağını en alt basamağın üzerine koydu. Eğer gölgelerin arasında bir şey belirir ve onları kovalamaya başlarsa en arkada olmayı istemiyordu.

Merdivenin kaygan metal ızgaraları Seçilmişler'in ayaklarının altında titreşiyordu. Ida ikinci kattaki podyumun üzerine ulaştığında kapının üzerindeki camdan içeriye hızlı bir bakış attı.

Boş koridorun içi bir acil çıkış kapısı işaretinden gelen, hayaletimsi yeşil ışık dışında tamamen karanlıktı. Arkasını döner dönmez bir şeyin nasıl da belirivereceğini, çürüyen bir yüzün pencere camına yapışıp dimdik gözlerle kendisine nasıl da yiyecek gibi bakacağını canlı bir biçimde hayal edebiliyordu.

Kes artık şunu Ida, diye düşündü. Gerçekte yapman gerekenler yetmezmiş gibi! Korkacak daha başka şey icat etmesen olmaz mı?

Bakışlarını ayaklarının üzerinde kilitledi, dördüncü ve en üst podyuma ulaşmadan önce yeniden yukarı bakmayı reddetti.

Linnéa kapının önünde durdu ve kirli pencereden bakarak içeriyi gözetledi.

“Kahretsin,” dedi Linnéa. “Alarm var. Bu okulun böyle şeylere parası yetmez sanıyordum.”

Küçük podyumun üzerinde tıksık bir şekilde duruyorlardı. Sırtını ıslak ve soğuk tırazbana yaslayan Ida, omzunun üzerinden aşağıya doğru bir bakış attı. Sanki altlarındaki tüm merdiven titreyordu. Sanki merdivenin destekleri her an kopacakmış gibi geliyordu. Burada bir saniye daha durmak istemiyordu. Diğerlerini ittirerek kapıya doğru yaklaştı ve içeriye baktı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Linnéa.

Ida anında kapının hemen arkasında duvarda asılı olan, beyaz plastik kutuyu gördü. Kırmızı bir ışık sürekli sinir bozucu bir şekilde yanıp sönüyor ve sanki onunla alay ediyordu.

Eğer diğerlerinin güçleri eskisinden daha etkiliyse ve daha kolay kontrol edilebiliyorsa benimki de öyle olmalı, diye düşündü. Eldivenlerini çıkardı ve parmak uçlarını camın üzerine koydu. Dikkatini yoğunlaştırdı.

Parmak uçları karıncalandı. Bedenindeki tüm tüyler diken diken oldu.

“Kahretsin, ne yapıyorsun?” dedi Vanessa.

Sanki biri parmaklarını ısıırıyordu. Neredeyse acıyorlardı.

Ida camın diğer tarafında parmak uçlarıyla aynı hızda parıldayan ışıltılar görüyordu. Tüm dikkatini yanıp sönen kırmızı lamba üzerine yoğunlaştırdı ve onun sürekli açılıp kapanan bir canavar gözü olduğunu hayal etti. Işıltılar aniden beyaz kutunun üzerine geldiklerinde kutudan yükselen cızırtı sesi camın arkasındaki Seçilmişler’e kadar ulaştı. Yanmaya başlayan kutudan ince bir duman yükseliyordu.

Kırmızı lamba artık yanıp sönüyordu.

Ida ellerindeki karıncalanmadan kurtulmak için onları salladı. Diğerleri az önce yaptığından etkilenmiş bir şekilde ona bakıyorlardı.

“Bunu ne zamandır yapabiliyorsun?” dedi Anna-Karin.

“Tam olarak şimdiden beri diyebiliriz.”

* * *

Linnéa ince kazağını çıkardı ve yine paltosunu giydi. Kazağı, içinde ağır taşı tuttuğu sağ elinin üzerine sardı. Kilidi Vanessa açsa daha kolay olurdu ama onun saç tokası tekniği, kapının donanımı karşısında yetersizdi.

“Aşağıda ne yapıyorlar?” dedi Linnéa ve Anna-Karin gözlerini yumdu.

“Kerstin Stålnacke burada, okul korosu ile birlikte. Tam şu anda şarkı

söylemeye başlayacaklar,” dedi Anna-Karin.

“Mükemmel,” dedi Linnéa.

Koronun başıra başıra pozitif mücadele şarkıları söylemesi birinin camın kırılmasını duyma riskini de azaltacaktı. Yakınlardaki düşünceleri de dinlemiş ancak önemli bir şeye rastlamamıştı. Ya şimdi ya hiç.

“Kenara çekilin,” dedi Linnéa ve diğerleri merdivende biraz aşağıya indi.

“Cam kıymıklarından koruyun kendinizi.”

Linnéa kolunu hafifçe arkaya doğru eğdi, gözlerini kapadı ve yüzünü camdan öteye çevirdi.

Cam boğuk bir gürültü ile parçalanarak kırıldı. Cam parçalarından bazıları Linnéa’nın ayaklarının önüne düşerek metal ızgaraların üzerinde yüksek bir sesle şangırdadı ve yere düşmeye devam etti.

Linnéa bu kez ikinci camı kırmak için kaldırdı elini. Camlar kapının önüne yere düştü.

Hep birlikte nefeslerini tuttular. Oldukları yere kadar ulaşan tek ses, koronun cılız mı cılız yankısıydı. Seslerdeki coşkunun farkına varmamak mümkün değildi.

Linnéa taşı bir kenara koydu. İçerideki kolu çevirip kapıyı açmadan önce elini ve kolunun ön kısmını kazağıyla güzelce sardı.

Koridora girdi. Bekledi ve dinledi. Binanın aşağısındaki düşünce sürüsünün vızıldadığını duydu.

Elias’ın öldüğü tuvaletlere çıkan koridora, her şeyin başladığı o yere doğru baktı.

Vanessa, Linnéa’nın yanı başında duruyordu.

Ve Linnéa aniden bunu yapmaya cesaret edip edemeyeceğini merak etti. Vanessa’ya filmlerde her şeyin patlamaya başladığı, abartı bir panik ve acele ile yaşandığı anlarda sevgililerin birbirlerine verdiği gibi bir öpücük vermemi o kadar istiyordu ki.

Bu tarz çiftlerden normalde nefret ederdi aslında. Ama şimdi onları anlıyordu. Çünkü insan sevdiğine belki son öpücüğünü vermeden nasıl tehlikenin içine atlayabilirdi ki? Bundan daha önemli ne olabilirdi?

Vanessa’nın soru soran gözlerle kendisine baktığını gören Linnéa, Anna-Karin ve Ida’nın onların tam arkasında olduğunun bilincine vardı. Öpücük gün vakti geçmişti.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Vanessa.

Linnéa başını evet anlamında salladı.

Belki Vanessa'ya ne hissettiğini gösterecek kadar cesur değildi ama Pozitif Engelsfors'u durdurmaya kesinlikle hazırdı.

* * *

Vanessa içinden, keşke gücüm onların hepsini görünmez yapmaya yetseydi, diye geçirdi.

O önden giderek görünürde bir tehlike olup olmadığını kontrol ediyordu. Diğerleri de arkasından gelecekti. Muskalı tek bir kişinin onları görmesi, diğer herkesin de bir saniye içinde onların burada olduğunu öğrenmesi demekti. Ve işte o zaman işleri biterdi.

Vanessa, başında Linnéa'nın sesini duyuyordu.

Anna-Karin, Helena ve Krister'in şimdi sahneye çıktığını söylüyor. İkisinin de boynunda kolye yok. En azından tilkinin gördüğü kadarıyla.

Bunun bizim için tamamen normal bir konuşma olduğunu düşünürsek hayatlarımız ne kadar da tuhaf değil mi, diye düşündü Vanessa.

"Şu birbirimizin başının içinde olduğumuz eşsiz iletişim tarzından hiç bahsetmeyelim öyleyse."

Vanessa gülmekten kendini alamıyordu.

Merdivenlerin tırabzanlarına doğru yürüdü, tırabzanlardan aşağı sarktı ve aşağı baktı. Kimse görünmüyordu.

Aşağı inip üçüncü katı bir kolaçan edeceğim, diye düşündü Vanessa.

Tamam, diye Linnéa'nın sesi duyuldu. Dikkatli ol.

Dikkatli olacağıma söz veriyorum.

Vanessa yavaşça aşağı inmeye başladı. Omzunun üzerinden arkasına doğru bir bakış attığında Linnéa'nın, ayaklarını merdiven basamağına olabildiğince yumuşak bir şekilde koymaya çalıştığını gördü. Linnéa'nın arkasındaki Ida'nın sarı saçları pencereden gelen cılız ışıktaki parlıyordu.

Vanessa çığlık atabilir, topuklarını yere vurarak dans edebilir, parende atabilir, ne isterse onu yapabiliirdi. Onlarsa korunmasızdı. En ufak ses, merdivenlerin koyu taşlarında yankılanıyordu.

Üçüncü kata geldiğinde bakışlarını dikkatle karanlık içinde kaybolmuş ve sonsuzluğa kadar devam ediyormuş gibi görünen uzun koridorlara kilitledi. Kimse yoktu. En azından onun algılayabildiği kadarıyla. Tam aşağı

doğru inmeye devam edecekti ki Linnéa'nın düşünceleri onu durdurdu.

Dur!

Vanessa tam adım atacaktı ki durdu.

Onları duyuyorum, diye düşündü Linnéa. İki kişiler. Belki de üç. Tam altımızdalar. *Döner merdivenleri kullanalım buradan devam etmek yerine.*

Tamam, diye düşündü Vanessa. *Bekle biraz.*

Vanessa üzerinde Pozitif Engelsfors çıkartmaları bulunan dolap dizilerinin arasından geçerek koridorda ilerliyordu. Kâğıttan süs bayraklar, Vanessa'nın yanlarından geçerken yarattığı rüzgâr ile aralarında fısıldaşıyordu.

Döner merdivenlere doğru yaklaştı ve kapıyı açtı.

Her şey sakın mı? diye sordu Linnéa.

Evet, temiz ben sizin önünüzden iniyorum.

Kapıyı arkasından kapattı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Alt kattan gelen ışık duvarların üstüne yayılıyordu ama Vanessa'nın gölgesi hiçbir yere düşmüyordu.

* * *

Linnéa dönen merdivenlerin kapısını açtı, gözlerini kapadı ve aşağı inmeye başladı. Ida ve Anna-Karin de hemen onun peşinden geliyorlardı. Okulu dolduran düşüncelerin arasında kendini yönlendirmeye ve etrafta birinin olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Alicja sayesinde.

Bu düşünce diğerlerinden biraz daha baskın çıkıyordu.

Şimdi herhâlde *Helena ve Krister benden memnun olmuştur ha?*

Linnéa hemen Vanessa'ya bir düşünce gönderdi.

Zemin katta biri var.

Onu görüyorum, diye cevap verdi Vanessa hızlıca. *Bu Kerstin Stålnacke. Aşağı gelin. Giriş koridorunda duruyor. Sizi göremez.*

Linnéa bu bilgiyi Anna-Karin ve Ida'ya da aktardı ve hep beraber ellerinden geldiğince sessiz bir şekilde alt kata indiler. Merdivenin ucunda durdular ve giriş koridorunu gözetlediler.

"Yalnız mı?" diye sordu Linnéa, Vanessa'ya.

Evet, diye cevap verdi Vanessa. *Nöbet tutuyormuş gibi görünüyor. Nöbeti beden öğretmeni Lollo devraldı.*

Beden salonunda kopan bir alkış tufanı koridorlarda yankılandı. Linnéa, Helena'nın kahkahalarını duyduğunu sandı.

"Az sonra yılın genç P.E. üyesinin kim olduğu açıklanacak," diye fısıldadı Anna-Karin.

"Kerstin tüm gece orada öyle dikilip duracak mı?" dedi Ida sessizce.

Linnéa bakışlarını giriş koridoru doğru çevirdiğinde biraz uzakta Kerstin Stålnacke'yi gördü. Gözlerini kapatarak müzik ve drama öğretmenlerini algılamaya çalıştı ve yine düşünce kakofonisi arasında kayboldu. Neredeyse anında yakaladı Kerstin'in düşüncelerini. Bir kumaşın üzerinde gevşemiş bir iplik bulmak gibiydi. İpliği çekmeye başladı.

Belki de Norrland'daki şu muhteşem koro hakkında olan şu güzel filmdeki parçayı seçmeliydim. Helena o parçayı severdi. Tanrılar aşkına ne yapıyorum ben! Şimdi tüm dikkatimi her şeyin iyi gittiğine vermemeliyim. Ben iyi bir orkestra şefiyim. Ben iyi bir öğretmenim. Müzikal yeteneğim oldukça yüksek, hırslıyım, hayal gücüm geniş. Her şeyden önemlisi coşku veriyorum, heyecanlandırıyorum. Eğer buradaki gençlerin bir şeye ihtiyacı varsa o da...

Sonrasında Kerstin'in düşünce zinciri bozuldu.

"Alicja," diye haykırdı Kerstin uzakta. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu tahmin edemezsin!"

Linnéa'nın seçemediği ince ve yumuşak küçük bir ses cevap verdi.

"Esas ben sana teşekkür etmeliyim," dedi Kerstin. "Tamamen büyüleyiciydin, sahnede parlıyordun!"

Ida, Linnéa'nın kolunu çekiştiriyordu.

"Kerstin, Alicja ile yalnız mı?"

Linnéa başını evet anlamında salladı.

"İyi," dedi Ida.

Ida koridorda yürümeye başladı ve Linnéa panik dolu gözlerle onun arkasından baktı.

Ne yapıyorsun, diye bağırdı Linnéa, Ida'nın başının içinde ama Ida onu hemen bloke etti.

* * *

Ida koridor boyunca duvara yaslanarak yan yan yürüdü. Şimdi Kerstin'i daha net duyuyordu.

"Sen bir yıldırızsın!" diyordu Kerstin tam Ida, küt küt atan bir kalple sak-

landığı köşeden başını çıkartıp koridoru gözetlerken. Şimdi Kerstin'i daha iyi görebiliyordu.

Kerstin bugünün şerefine üzerine parlak sarı bir panço giymişti. Boyuna Afrika stili ahşap bir kolye takmıştı ve kolyenin ucunda metal işaretini olduğu muska asılıydı. Alicja siyah saçlarından bir perçemini ısıırıyordu.

Sıkılıp da suyu alınmış bir mutfak bezi kadar bir karizması var, diye düşündü Ida. Kerstin *bunun* bir yıldız olduğunu düşünüyor, öyle mi?

Ida duvara yaslandı. Parmak uçları kaşınıyordu. Kelimenin tam anlamıyla. Elleri boyunca parıldayan ışıltılar belirdi.

“Sesinde öyle bir *duygu* var ki,” dedi Kerstin.

Ida başını köşeden yine çıkartarak onlara doğru baktı. Ellerini öne doğru uzattı. Kerstin ve Alicja herhangi bir tepki vermeden Ida onları koridorun diğer tarafına postaladı. Yere düştüler, bilinçlerini yitirmişlerdi.

Ida aniden gerildi.

Çok mu abartmıştı acaba?

Koridora doğru bir adım attı.

Vanessa, Ida'nın yanından geçerken görünmeyen omzuyla onu ittirdi. Elbette bilerek ve isteyerek yaptı bunu. Sonrasında Ida görünmez bir elin Kerstin ve Alicja'nın boyunlarındaki gümüş zincirleri gevşettiğini gördü.

Anna-Karin ve Linnéa da koridora çıktı.

“Muhtemelen en iyisi benim onları evlerine göndermem,” diye fısıldadı Anna-Karin ve yerde huzursuzca kımıldanan Kerstin ve Alicja'ya doğru yaklaştı.

Linnéa, Ida'ya öfkeli bir şekilde baktı.

Böyle yapmamalıydın.

Ida omuzlarını silkti.

Sonuçta sorun çözüldü ama öyle değil mi? Artık nöbet tutan kimse yok. Şimdi geriye yalnızca içeri girmek kalıyor. Senin de yapmak istediğin bu değil mi?

Linnéa burnundan soluyordu.

Ida, Alicja ve Kerstin ile birlikte alçak bir sesle konuşan Anna-Karin'e baktı. Kerstin ve Alicja titreyen bacakları üzerinde yükseldiler ve ayaklarını sürüye sürüye çıkışa doğru yürümeye başladılar. Ida sırasıyla iki farklı cadı tarafından kontrol edilmekten, beyinlerinin yanıp yanmadığını merak ediyordu. Ayrıca arada üçüncü bir cadıdan da darbe almışlardı.

Beden salonuna giden merdivenlere baktı. Aşağıda kopan yeni alkışların yerde titreştiğini hissediyordu.

Anna-Karin, Vanessa ve Linnéa onun etrafında toplandılar. Anna-Karin gözlerini yumdu.

“Şimdi adayları sahneye çağırıyorlar,” diye fısıldadı. “Erik, Kevin ve Rickard.”

“Umarım Rickard kazanmaz,” dedi Vanessa. “O zaman onu asla yakalayamayız.”

“O kazanmayacak,” diye fısıldadı Ida. “Helena’nın favorisi Erik.”

Alkışlar beden salonunu gümbür gümbür inletmeye devam ediyordu.

“Bunu başaracağız. Her şey yolunda gidecek,” dedi Vanessa.

“Hmm,” dedi. “Aslında tam olarak Engelsfors Lisesi’nde yaşanan herhangi bir gün gibi. Yalnızca insanlar her zamankinden biraz daha zombileşmiş durumda.”

71

Eve gelmek gibiydi.

Minu’nun kendisinden çok daha büyük bir güç dolduruyordu içini ve korkmuyordu artık. Elini hafifçe Adriana’nın alnının üzerine koydu. Orada, içeride hayat gücü nabız gibi atıyordu. Minu o gücü tıpkı Max’a yaptığı gibi onun içinden de çekip alabilirdi. Ama bunun yerine dikkatini daha da fazla yoğunlaştırdı, yavaş ve yumuşak bir şekilde *içeri* doğru kaydı.

Adriana.

Minu onun içinde, duygularında, düşüncelerindeydi. Kısacası ona dair ne varsa dokunabiliyordu. Ve Minu onun son anısını görebiliyordu. Kendi yüzünü Adriana’nın gördüğü gibi görüyordu şimdi. Adriana’nın hem korkusunu hem de bu korkunun salındığı bedenini hissediyordu. Minu’nun onu belki de kurtarabileceğine inanıyordu.

Minu bu anı hemen terk etmedi. Bu anıyı onun hafızasından çekip alabilir, yaşanmışlıkların oluşturduğu inci dizisinden koparıp ayırabilirdi. Ama aniden bunu yapmanın başka bir yolu olduğunu bildiğini hatırladı.

Dikkatini daha da yoğunlaştırdı. Bunu ilk sefer yaptığında yeni bir duyu keşfetmiş gibi hissetmişti. Şimdiyse kullanabileceği aslında *birden fazla* duyusu olduğunu fark ediyordu.

Aniden her şey çok berraktı. Gözlerinin önündeki siperler kalkmıştı, etrafındaki duvarlar yıkılmıştı sanki. Hatıralar bir çıpa gibi bulanık suların içinden geçip tek bir yöne doğru giderek denizin derinliklerine doğru saplanmıyorlardı. Hatıralar bir dokuma gibiydi. Binlerce, hayır yüz binlerce ipliğin birbirine eklenip çeşit çeşit bağlantılar, görüntüler ve çağrışımlar oluşturmasydı.

Ayrıca hatıralar sabit de değillerdi. Yavaş yavaş birbirinin içine geçiyor, birbirine kancalanıyor, birleşiyor, birbirinden ayrılıyor, bozuluyor ve değişiyorlardı. Artıyor, azalıyor, birbirlerini ittirerek yerlerini değiştiriyorlardı. Sürekli akış hâlindeki hareketleri, insanı hipnotize ediyordu.

Ve bu sürekli akış içerisinde belirli detayları yakalamalı, belirli seneleri çıkarıp almalıydı.

Normalde bu onun paniklemesine sebep olurdu ama şu anda bu, en ufak bir şekilde gerçekleşmiyordu. İçinde panikten ziyade büyük bir ilgi duyuyordu. Minu'nun içindeki endişeye dair tüm zayıf ve insani duygular kendisine ulaşamıyordu sanki. Artık korkmamak onun için büyük bir özgürlüktü. Onu tutsağı eden endişesinden kurtulmuştu ve kontrol ondaydı.

Etrafını saran anıların kalp atışlarını duyabiliyordu. En güçlülerinden birini seçerek yavaşça içine doğru kaydı.

Yanıyor.

Acı o kadar güçlüydü ki Minu acının kendisini öldüreceğini sandı. Bu acıyı daha fazla çekmek istemiyor, acının onu öldürmesini diliyordu.

Ve acı kesildi, hayır acımaya başlamamıştı bile, Minu şimdi esas acının yaşanmasından bir önceki andaydı. Adriana'nın gözleriyle Alexander'ın yüzüne bakıyor, onu aynı anda hem Adriana'nın hem kendisinin gördüğü gibi görüyordu. Alexander daha gençti ama yüzünde aynı sert ve ciddi ifade vardı. Üzerinde ateş elementi simgesi olan dağlama demirini yukarı kaldırırken yüzünde hiçbir duygu yoktu. Elinin içinde ısıdan kızararak parlayan demiri Adriana'nın çıplak derisine doğru yaklaştırdı.

Minu bu anıyı bıraktı ve dikkat çekmek için diğer anılarla yarışan bir sonraki anının içinde kayboldu.

Yakasının üzerinde gümüşten yapılma antik bir gümüş taşıyan ve Adriana'ya benzeyen bir kadın. Onun annesi. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Denedim," dedi kadın kederli bir şekilde. Adriana ona inanmıyordu. Ondan nefret ediyordu. Herkesten nefret ediyordu.

Minu çok kısa kesilmiş siyah saçları olan genç bir çocuk gördü. Mahkeme salonunda gördüğüne benzer bir sandalyenin üzerinde oturuyordu. Hayır, hayır, Minu bunun aynı sandalye olduğundan emindi şimdi. Bunun Simon olduğundan da emindi çünkü Adriana onu seviyordu. Onu tüm varlığını dolduran, tüm hayatını taşıyan bir aşkla seviyordu. Onsuz yaşamazdı. Diğerlerinin onlara attığı bakışların belli belirsiz farkındaydı ama Simon dışındaki herkes onun bilincindeki gölgelerden ibaretti.

Simon onun gördüğü her şeydi. Zorlukla nefes alıyordu. Elementi kendisine karşı kullanılmıştı. Nefes alamıyordu. Onun öldüğünü gördüğünde, Adriana'nın içinde de bir şey öldü.

Minu kendini bu anıdan da geriye çekti ve zamanda geriye yaptığı yolculuğuna devam etti.

Ateş elementinin sembolü olan iki halka vardı. İçinde hiçbir eşyanın olmadığı bir odanın döşemesi üzerine çizilmişlerdi. Yüksek tavanlı odanın içine küçük pencerelerden soluk bir ışık yayılıyordu. "Dene," diye duyuldu tam yanında duran bir oğlanın sesi. Minu sesin geldiği yöne doğru baktı ve Örüntüler Kitabı'nı tutan genç Alexander'i gördü. "Yapamam," diye cevap verdi Adriana. Alexander kitabı çarparak kapattı ve iç geçirdi. Halkalara baktı. Mavi bir ateş alevlendi.

Sonrasında bakışlarını Adriana'ya çevirdi. "İşe yaramaz seni," dedi Alexander ve gitti. Adriana mavi ateşe baktı. Hiçbir zaman pes etmeyecekti. Onların kendisiyle gurur duymasını sağlayacaktı.

Minu dolambaçlı hafıza ipliklerini takip etti ve zamanda ileriye gitti.

Bir hastane yatağı, sade bir oda. Bipleyen makineler, boğuk ve sıkıştırılmış sesler yayan pompalar.

Adriana yatağa yaklaştı ve Max'ın hareketsiz yüzüne baktı. Şimdi onun kim olduğunu biliyor, neredeyse bir yıl boyunca birlikte çalışmalarına karşın hiçbir şey anlamadığı için kendine küfrediyordu. Solunum makinesine baktı ve onun fişini çekmeyi düşündü. Ama bunu yapmak, onun acısını durdurmak olurdu ki o bunu hiç hak etmiyordu.

Minu geleceğe doğru ilerlemeye devam etti.

Adriana, Kristal Mağarası'ndan içeri girdi. "Er ya da geç geleceğini biliyordum," dedi Mona ve sigarasından bir nefes aldı. Adriana, Mona'dan yardım istemek zorunda olmasından nefret ediyordu ama kızlarla açık bir şekilde konuşabilmenin bir yolunu bulmalıydı. Bunun bedeli ne olursa ol-

sun ödemeye hazırdı.

Minu yönünü değiştirerek yeniden geriye doğru hareket etti.

Adriana evindeki çalışma odasındaydı. Bir kitabın sararmış ve yırtılmaya yüz tutmuş sayfalarını, aradığım bulana dek karıştırdı. Bir cadının hatıralarını saklayabilmek ve aynı zamanda onlara ulaşabilmek için familiarisini nasıl kullanması gerektiğini anlatan eski ve unutulmuş bir pasajdı bu.

Geriye.

Okulun koridorlarından birinde Nicolaus, yürüyerek Adriana'ya doğru yaklaşıyor ve ona onaylamayan bakışlarla dik dik bakıyordu. Adriana onu anlıyor ve seviyordu. Keşke bunu ona gösterebilseydi.

Minu zamanda geri gitmeye devam etti ve yine kendi yüzünü gördü. Adriana'nın arabasında, arka koltukta oturuyordu. Adriana termosu uzandı ve önündeki bardaklara çay koydu. "Biraz bundan iç," dedi Adriana. "Bu... Büyülü mü?" diye sordu. "Early Grey," dedi Adriana. Kendini suçlu hissediyordu ve hayal kırıklığı ve umutsuzluktan ileri gelen bir öfke içerisindeydi. Keşke Seçilmişler için daha fazlasını yapabilseydi.

Ama Konsey onun karışmasını istemiyor, ona beklemesini emrediyordu.

Yine geriye gitti.

Adriana yerin üzerindeki kana baktı. Rebecca'nın ölü bedenini henüz kaldırmışlardı. Ah keşke yalnızca onun arkasından koşabilseydi.

Geriye.

Adriana'nın ofisinde onun tam karşısında oturan Rebecca gözlerini sımsıkı yumuyor ve Adriana onun aklından neler geçtiğini anlamaya çalışıyordu. "Ben şimdi her şeyi baştan almamızın en iyisi olduğuna inanıyorum," dedi Adriana. Rebecca gözlerini açtı. Rebecca, sen bu toplantının gerçekten ne hakkında olduğunu sanıyorsun?" dedi Adriana. Rebecca koltuktan kalktı. "Affedersiniz ama gitmek zorundayım," dedi ve dışarı koştu.

Geriye.

Şimdi içinde olduğu anılar, gerçekten oldukça tuhaf anılardı. Gece karanlığında kuşbakışı görünen bir orman. Minu'nun, Adriana'nın gördüğü şeyi aslında kargasının gözüyle gördüğünü anlaması için aradan bir saniye geçmesi gerekirdi. Karga daha alçakta uçmaya başladı ve en yüksek ağaç tepelerinin arasında hızlıca uçmaya başladı. O kadar hızlı uçuyordu ki Minu bazı detayları kavrayamıyordu. Karga aniden bir çamın tepesine kondu ve bir ses duyuldu. Nicolaus. "Hoş geldin. Seçilmiş Kişi. Ay'ın kızardığı bu

gece. bu kutsanmış yere geldin! Kehanet gerçekleşti!" Karga daha yakına uçtu ve Minu yine kendini gördü.

"Özür dilerim, anlayamadım?" dediğinde sesi o kadar zayıf ve ürkek çıkıyordu ki acınacak hâldeydi.

Geriye.

Adriana sonbaharda lise bire başlayacak tüm öğrencilerin adlarının yazılı olduğu listeleri masanın üzerine dizdi. Hayal kuruyordu. Bunun işe yarayacağını sanmıyordu ama yine de bir eliyle sarkacı kaldırıyor ve diğer eliyle de yavaşça kâğıtların üzerinde gezdiriyordu. Derken sarkaç aniden sınıf listelerinden birinin üzerinde durdu. Adriana gözlerini ayırmadan listeye bakıyordu. Ertesi saniye eli kâğıdın üzerine doğru çekildi. Elias Malmgren.

Geriye.

Adriana okuldaki ofisinin çalışma masasının üzerine yusufçuklu lambasını koydu ve lambanın fişini prize soktu.

Tuhaf bir beklenti içindeydi. Şu ana kadar haklı olduğuna inanmaya gerçekten cesaret edememişti. Ama şimdi Tanrı'nın unuttuğu bu delikte bir şey olacaktı gibi hissediyordu. Bir şey onu değiştirecek, özgürleştirecekti.

Minu geri çekildi.

Buradan başlaması gerektiğini biliyordu.

Önündeki parlak ve ısıtılı ipleri birbirine bağlamalıydı. Adriana'nın anılarını onun canını yakmadan söküp alamazdı ama yasaklanmışın öte tarafında yeni düşünme yolları dokuyabiliyordu.

Siyah duman açığa çıkıp da kendisinin etrafını sardığında Minu, Koruyucular'ın büyüünün içine işlediğini ve onların hep birlikte tehlikeli anıları Adriana'nın bilinçaltının derinliklerine gömdüklerini hissetti. Anılar öylesine derine gömülmüştü ki ne Adriana'nın kendisi ne de onu sorgulayanlardan biri onlara ulaşabilirdi.

Minu işini bitirdiğini anladığı aynı saniye üzerine müthiş bir yorgunluk çöktü.

Adriana'nın duyularından dışarı kaydı.

Henüz fiziksel dünyaya geri dönmemişti ama neredeyse oradaydı. Arada bir yerlerdeydi. Tıpkı Şeytanlar'ın kutsanmışlığının Max'ın etrafında bir hare gibi parladığını gördüğü andaki gibi.

Adriana yatakta, Minu'nun önünde uzanıyordu.

Şimdi anlıyor musun?

Minu yukarı baktı.

Yatağın diğer yanında Matilda duruyordu. Yüzünün üzerinde bir gölge vardı ama Minu onun gülümsediğinden emindi.

Güçlerin iyi bir şey için kullanılabilir.

Matilda kımıldamıyordu ama Minu bir şeyin yavaşça havada uçtuğunu ve yanağını okşadığını hissetti.

Buradan hemen şimdi ayrılmalısın. Acele et. Diğerlerinin sana ihtiyacı var.

“Bu akşam ne olacak?” diye sordu Minu. “Helena ve Krister herkesi öldürecek mi?”

Evet. Bu gerçekleşmesi gereken son şey.

“Ne için?”

Matilda yine gölgelerin içinde kayboldu ama sesi hâlâ duyuluyordu.

Kehanetin başlayabilmesi için.

* * *

Vanessa kızların soyunma odasından beden salonuna açılan kapıyı yavaşça açtı.

Tribünlerdeki koltukları P.E. üyeleriyle doluydu. Oturacak yer bulamayanlar yere oturmuşlardı. En arkada duran kısa bir kız, sahnede olanları görebilmek için zıplıyordu. Salona girmek, geçen yazın sıcaklık dalgasına geri dönmek gibiydi. Vanessa beden salonuna sinmiş taze ter kokusundan kaçınmak için ağzından nefes almaya çalışıyordu.

Her şeyden önemlisi hava büyü doluydu.

Vanessa hiçbir yerde ektoplazma ile çizilmiş halkalar göremiyordu ama bunun hiçbir önemi olmayabilirdi. Bir yıl önce Minu ile gizlice Adriana'nın çalışma odasına girdiklerinde orada da hiçbir halka görmemişlerdi. Bazı haklar aktif hâle getirilmedikçe görülmüyorlardı.

Salondaki büyü sanki bekleme pozisyonundaydı. Cadı her an düğmeye basabilirdi. Rickard sahneye doğru baktı ve bakışlarını seyirci denizinde huzursuzca dolaştırdı. Sarı tişörtünün dışından muskası sarkıyordu. Erik ve Rickard yan yana duruyor ve beklenti içinde mikrofونun önünde durarak bir zarfı yırtan Helena'ya bakıyorlardı.

“Ve yılın genç Pozitif Engelsfors'usu...” Helena sözlerini bitirmeden önce artistik bir ara verdi. “Mutlu bir cevabı duyurmak ne kadar da hoş.

“İnsanın hayatını değiştirmesi kolay değil,” dedi Erik. “İnsan olarak gelişir ve olgunlaşırken etrafımızdakilerin de bizimle aynı oranda ve hızda olgunlaşmalarını, gelişmelerini bekleyemeyiz. Onlar bize sıklıkla kıskançlıkla bakarlar. Öfkeyle. Nefretle. Benim eski sevgilim gibi. Ona anlatmaya

çalıştım ama o ne söyledimse karşı çıktı. Hazır değildi sadece, hepsi bu. Tam bir enerji hırsızıydı ve ben de onunla aramda olan bağı kesmeye karar verdim. Zordu ama şimdi kendimi daha güçlü hissediyorum. Beni geride tutuyor, aşağı çekiyordu.”

Vanessa, Linnéa ve Anna-Karin ile birlikte kızların duş odasında saklanan Ida'yı düşündü ve onun bu konuşmayı duymamasını umdu.

“Pek çoğunuzun neden bahsettiğimi bildiğini düşünüyorum,” dedi Erik. “Bana yakın olduğumu sandığım biri tarafından ihanete uğrayan tek kişi ben değilim. Bu konuda yalnız olmadığımı biliyorum.”

Tanıdık bir hıçkırık sesi duyuldu ve Vanessa arkası kendisine doğru dönük olan koyu saçlı bir kız gördü. Kızın erkek arkadaşı onu teselli etmek amacı ile çıplak omuzlarına dokunuyordu.

Michelle ve Mehmet.

“Ama o duyguları kenara koyun,” dedi Erik. “Hedeflerinize yoğunlaşın. Hem kim bilir, belki bir gün diğerleri de anlar da bizi yakalarlar. O zamana kadarsa birbirimiz için varız. Bu odada bulunan herkes benim arkadaşım.”

Binlerce baş, Erik'in konuşmasını onaylar hâlde öne doğru sallandı ve Michelle'inki de onlardan biriydi.

Vanessa öteye bakmak zorundaydı.

Rickard gözlüklerin yeniden taktı. Vanessa muskayı gördü. Her şeyin sona ermesi için tek yapması gereken, o kolyeyi onun boynundan almaktı.

* * *

Karanlık duş odasının içi küf, nem ve şampuan artığı kokuyordu.

Linnéa diğerlerinin gölgeli görünümlerinden kim olduklarını zorlukla seçebiliyordu. Yerde çömelmiş oturan Ida'ydı. Anna-Karin onun yanında oturuyordu. Ida onu göremiyordu ama gözlerinin kapalı olduğunu biliyordu. Tilkisinin içindeydi.

Dışarıda, beden salonunun içinde Erik, Pozitif Engelsfors'a övgüler yağdırmaya devam ediyordu.

Linnéa keşke onun sesi kalbimi böylesine hızlı attıramasaydı, keşke beni korkutacak güce sahip olmasaydı, diye geçirdi içinden.

“Ondan nefret ediyorum,” diye fısıldadı Ida.

“Ondan nefret eden tek kişi sen değilsin,” dedi Linnéa ve Anna-Karin'e baktı. “Vanessa hâlâ yapmadı mı?”

“Hayır, çok fazla insan var. Aralarından ilerlemesi zor.”

Linn a, Vanessa görünmezken hayvanlar tarafından görülebildiği için mutluydu ama beden salonundaki birinin bunu yapabilmesinden inanılmaz büyük bir endişe duyuyordu.

Avuç i lerini fayanslara doğru bastırdı ve parmak uçlarıyla duvara doğru davul çalar gibi tempo tuttu.

Linn a.

Linn a, Ida ve Anna-Karin’in bulunduğu yöne doğru baktı. Ama bu duyduğunun onların sesi olmadığının farkına vardı. Ba ının içindeki bu ses, bir yabancının sesiydi.

Diğerlerine bir şey söyleme.

Linn a ağzını açtı ama sesin sahibi kendisinden önce davrandı.

Yoksa seni ve Vanessa’yı öldürürüm. Onun beden salonunda olduğunu biliyorum. Sizin de nerede olduğunuzu biliyorum.

Linn a ağzıyla birlikte tüm duygularını da kapadı.

Şimdi güdülerine kulak veremezdi. Soğukkanlı olmak zorundaydı.

Güzel.

Şimdi aninden sesi tanı mı tı. En azından öyle olduğunu sanıyordu. Ama bu gerçekten onu sesi olabilir miydi?

Michelle? diye sordu Linn a. *Bu sen misin?*

Bir saniye sessizlik yaşandı.

Artık değil.

Tamamen başka bir sesi bu. Bu kez Linn a’nın hiçbir şüphesi kalmamıştı. Backmans’ın düşüncelerini çok iyi tanıyordu.

Ben hepinizim.

Şimdiki ses ise hafif tanidik geliyordu.

Rickard? Bunu yapan sen misin?

Bir kahkaha duyuldu.

Ve Linn a anladı. Her kim konu uyorsa bu kişi farklı kişilerin bilinçlerine girip çıkabiliyor, onların düşüncelerini kendisine karşı kontrol edebiliyordu.

Burada bulunan herkes üzerinde kontrolüm var, diye devam etti Rickard’ın sesi. İstesem burada herkesi size karşı kı kırtır ve sizi öldürebilirim.

“Linn a?” diye fısıldadı Anna-Karin. “Vanessa orada öylece duruyor.

Ona bir şey yapıp yapamayacağımızı soramaz mısın?”

“Biraz bekle,” dedi Vanessa ve sesi sabit tutmayı başardı.

Ne yapmam gerekiyorsa söyle, diye düşündü Linnéa.

Buradan ayrılmanın bir yolunu bul. Diğerlerine peşinden gelmemelerini söyle.

“Vanessa beni çağırıyor,” dedi Linnéa. “Bir şey yapmak zorundayım.”

“Biz de geliyoruz,” diye fısıldadı Anna-Karin.

“Hayır,” dedi Linnéa alçak bir sesle. “Yalnızca benim gelmem gerektiğini söyledi. Siz burada kalın.”

“Tamam,” dedi Anna-Karin emin olmayarak.

Güzel. Gel şimdi.

Linnéa soyunma odasının içine geldi. Keskin ışık, duvarın üzerinde sıralanmış kancaları parlatıyordu. Vanessa’yı uyarmak için ona bir düşünce göndermek istedi ama bunu yapmayı göze alamadı. Bu yalnızca Vanessa’yı daha da büyük bir riske maruz bırakmak olurdu. Elinden gelen tek şey, ümit edip yalvararak onun tüm kötülöklere rağmen başarmasını istemektir.

72

Vanessa tüm dikkatini Erik’in, üzerinde hâlâ konuştuğı sahneye yönelen dirmiş olan Rickard’a doğru yavaşça yaklaşıyordu. Erik’in sanki sonsuz bir P.E. klişeleri hazinesi vardı. Konuştukça konuşuyor ve P.E. klişelerinin ardı arkası kesilmiyordu.

“Çok fazlayız ve gittikçe daha da fazlalaşıyoruz,” dedi Erik. “Yolculuğumuz daha yeni başladı!”

Yine müthiş bir tezahürat koptu. İnanması zordu ama Erik’in konuşması bitmiş gibi görünüyordu. Sahnenin yanından inerek konuşma sırasını kendisini alkışlayan Helena’ya bıraktı. Helena sahnenin kenarına doğru yürüdü ve içinde bulundukları anı uzatmak için ellerini başının üstüne kaldırıp çırpmaya başladı.

Vanessa, Rickard’a baktı.

Her zaman olduğu gibi görünüyordu. Çok normaldi. O ama bu tam olarak seri katil yakalandığında ve polis onun arka bahçesinde on dört parçalanmış ceset bulunduğu komşuların verdiği ‘çok normal bir insandı’ ifadesine de benzemiyordu, değil mi?

Yanındaki oğlanlar sahneye doğru yaklaştığında Rickard aniden yalnız kaldı. Vanessa ona doğru yaklaştı. Durdu.

Muskanın zinciri çok kalın görünüyordu. Ya elinden kaçırırsa?

Muskaysa onun göğüs kafesine kadar kaymıştı. Vanessa içinden küfrediyordu. Onu bu mesafeden almak çok daha zor olacaktı. Yalnızca tek bir şansı vardı. Bir adım daha attı, ellerindeki teri kot pantolonunun üzerine sildi, onları muskaya doğru kaldırdı ve yaklaştırdı. Rickard'a o kadar yakın duruyordu ki onun barbekü, cips ve hayal kırıklığı kokan nefesini bile hissedebiliyordu. Tam parmakları zincire doğru dokunacaktı ki Rickard geri sıçradı ve ona baktı.

Hayır, bu mümkün değil, diye düşündü Vanessa. Yalnızca hayal görüyor olmalıyım. O ne olduğunu anlamadan Rickard onu el bileklerinden yakalı ve onları sanki bir mengene içinde duruyorlarmış gibi sıkıştırarak sabit tuttu. Vanessa ona öyle sert tekmeler savurmaya başladı ki biri incik kemiğine isabet etti ancak Rickard buna tepki bile vermedi. Attığı diz Vanessa'nın karnına bir koç başı gibi girdi. Çektiği acı gözlerini kararttı. Nefes alamıyordu. Yavaşça yere düştüğünde Rickard hâlâ onun bileklerini sımsıkı tutuyordu.

Yeniden görünür olduğunu hissediyordu. Ona doğru çevrilmiş iki yüz çift gözde bunu doğrular nitelikteydi.

* * *

Bu şok Anna-Karin'i tilkisinin bilincinden dışarı fırlattı.

"Onun yakaladı!" diye fısıldadı ve gözlerini açtı.

Yanında ayağa kalkan Ida'nın gölgesini gördü.

"Vanessa'yı yakaladı," diye fısıldadı Anna-Karin. "O..."

Sessizleşti.

Adımlar beden salonundan soyunma odalarına doğru yaklaşıyordu. Ida da onları duyuyordu. Duş odasından ayrılmak için çoktan hazırlanmıştı.

"Dur!" diye fısıldadı Anna-Karin ve ona yetişmeye çalıştı.

Ida ondan çok daha hızlıydı. Soyunma odasının öteki tarafındaki kapılardan geçti ve karanlık koridorun içinde gözden kayboldu.

Anna-Karin şaşırması gerektiğini bilmesine rağmen yine de şaşıyordu. Gerçekten de Ida'nın değiştiğine inanmıştı.

Anna-Karin'in arkasındaki, beden salonuna açılan kapı açıldı.

Arkasını döndü.

İçeri Julia ve Felicia girdi. Arkasından da pek çok P.E.'li içeri büyük, sarı bir kitle gibi taşarak girdiler.

Anna-Karin geri çekildi. Tek bir bilinci paylaştıkları, tek bir istek etrafında birleştikleri gözlerinden belli oluyordu. Onu yakalamak.

Tam bir kontrol ile gücünü açığa çıkardı.

DURUN!

Julia ve Felicia ona doğru yürümeye devam ediyordu. Anna-Karin odanın duvarlarına paralel bir şekilde dizilmiş olan alçak sıralardan birine doğru geri geri yürüyordu, başının arkasını neredeyse metal bir kancaya çarpacaktı.

DURUN!

Kitle yaklaşıyordu.

DURUN!

Durmamalarının sebebi çok fazla olmaları değildi. Anna-Karin aynı anda birden fazla kişiyi kontrol etmişti. Yaşadığı zorluk onların birbirine bağlı olmalarından ileri geliyordu. Bir banyo küvetini çay kaşığıyla doldurmaya çalışmak gibiydi bu.

Bir yanına Julia, diğer yanına Felicia geçti ve onu kollarından tuttular. Anna-Karin direnmiyor, kendisini beden salonuna doğru götürmelerine izin veriyordu. Eğer diğer Seçilmişler de yakalanmış ve orada tutuluyorsa belki hep birlikte bir şansları olabilirdi.

73

Kulaklarının içinde hissettiği nabız sesi, önce artan ardından azalan bir gümbürtü gibiydi. Yaşadıkları, peşini bırakmayan kabuslarından birinin içinde olmak gibiydi.

Tavan arasına giden karanlık koridorun içinden yürüyordu. Korkunç bir şeyin hızla yaklaştığının ve onu durdurmak zorunda olduğunun farkındaydı ama bunu nasıl yapması gerektiğini bilmiyordu. Ayrıca belki her şey için çok geç kalmıştı.

Linnéa üzeri karalanmış tuvalet kapısının önünde durdu.

İçeri gir, dedi ses.

Kapının kolunu indirdi ve kapıyı açtı.

Lambalar yanıyordu, gözleri güçlü floresan ışıklarına alışana kadar onları kırıştırdı.

Önünde kimin durduğunu neredeyse anlamıyordu. Bu hem iyi tanıdığı bir yüzdü hem de değildi. O kadar yaşlanmıştı ki sanki birbirlerini son gördüklerinin üzerinden dakikalar değil de yıllar geçmişti.

Ama o koyu kahverengi bakışların içindeki bakışlarsa hâlâ aynıydı. Sıska yüzünün etrafını cansız bir şekilde çevreleyen saçlarında hâlâ birkaç soluk mavi perçem vardı.

“Olivia,” dedi Linnéa.

Olivia güldü. Köpek dişinin olması gereken yerde büyük bir boşluk vardı. “Evet, en azından Rickard Johnsson değil,” dedi Olivia. “Gerçekten de o olduğunu sandınız, değil mi?”

Beyaz pudranın altındaki cildi grimsi bir renkteydi. Linnéa siyah atlete karşı parlayan muskaya baktı.

“Aklından bile geçirme,” dedi Olivia ve eşofman üstünün fermuarını boynunu kapatacak şekilde çekti. “Eğer bunu denersen diğerlerine ne olacağını biliyorsun.”

“Bana istediğini yap ama onları bırak,” dedi Linnéa.

Olivia iç geçirdi.

“Aman tanrım ne kadar da paranoyaksın. Sana kötü bir şey yapmayacağım. Seni buraya, ne olacağını anlatmak için getirdim.”

“Tamam öyleyse, şimdi buradayım. Anlat.”

“Elias geri gelecek.”

Linnéa gözlerini dikerek ona baktı. Ondan her türlü cevabı beklerdi ama bu, aklının ucuna bile gelmemişti.

“Bu imkânsız.”

“Hayır değil,” dedi Olivia. “Bu akşam geri gelecek.”

Linnéa, Elias’ın ölü bedenini bulduğu tuvalet kabinine doğru baktı. Kan. Cam kırıkları. Daha fazla bir şey göremeyecek olan gözleri.

“Bu imkânsız,” diye tekrarladı Linnéa.

“Benim için değil,” dedi Olivia ve ağır başlı bir şekilde Linnéa’ya baktı. “Ben Seçilmiş’im.”

* * *

“Sen kimsin?”

Minu gözlerini açtı ve Adriana’nın bakışlarıyla karşılaştı. Adriana onu gerçekten tanı mıyordu. Minu yapmak istediği şeyi başarmıştı ve şimdi bu oldukça huzursuz edici bir histi.

“Gerçekten de beni tanı mıyor musun?” dedi Minu.

Adriana yatağın içinde yavaşça yukarı doğru olarak oturdu.

“Bilmiyorum... Ben...Hayır.Seni tanı mıyorum.Ben gerçekten özür dilerim...”

Hem utanmış hem de korkmuş görünüyordu.

Minu yataktan kalktı. Adriana’nın hatıralarını hatırladığında başı döndü. Simon. Max. Rebecka.

Kontrolü elinde bulundurma ve incitilemez olma hissinden eser yoktu şimdi.

“Kendimi garip hissediyorum...” dedi Adriana. “Uyudum mu ben?”

Aşağıya, kıyafetlerine baktı ve buruşuk eteğini elleriyle düzeltti.

Minu ona endişeli bir şekilde baktı. Aceleyle okula gitmek zorundaydı ama onu burada bırakamazdı değil mi? Onu sakinleştirecek bir şey söyleyebilir miydi? Hafıza kaybına uğradığını? Bu belki de pek de sakinleştirici bir şey değildi ama en azından bir açıklamaydı.

“Adriana...” diye başladı Minu ama sözleri kapının açılmasıyla yarıda kesildi.

Arkasını döndüğünde kapının girişinde Alexander duruyordu.

* * *

“Bunu geçen yaz öğrendim,” dedi Olivia. “Kehaneti durduracak tek kişi benim.”

Linnéa kendini sanki bir dev aynasında görüyordu ama gülünecek bir şey yoktu.

“Kim söyledi bunu?” diye sordu.

Olivia’nın gülümsemesi yüzüne daha da fazla yayıldı ve şimdi Linnéa onun iki dişinin daha olmadığını görüyordu.

“Elias.”

Linnéa bir saniye için ona neredeyse inanmak istedi ama kimlerin kendilerini ona Elias gibi tanıttığını anlıyordu.

“Benimle rüyalarımnda konuştu,” diye devam etti Olivia. “Önce o olduğuna inanmadım ama sonra yalnızca Elias’ın bilebileceği şeylerden bahsetti.”

Linnéa, Max’ın yemek salonunda kendisinin önünde durarak Elias gibi yaptığı zamanı hatırladı. Onun hakkında her şeyi, kimsenin bilmediği detayları biliyordu.

“Bu Elias değildi,” dedi Linnéa. “Şeytanlar’dı...”

“Ama hiçbir şey anlamıyorsun! Birlikte onları, Şeytanlar’ı *durdurmalıyız*. Elias ve ben. Ve sen. Eğer bunu istersen tabii.”

“Anlamıyorsun...”

“Anlamayan sensin! Elias bana Seçilmiş olduğumu söyledi... Ben de bunu sanki bunca zamandır hep biliyordum. Sanki yanlış bir hayata sıkışmış gibi, her zaman farklı olduğumu biliyordum.”

“Herkes bazen öyle hisseder,” dedi Linnéa. “Ama bu, hissettiğinin doğru olduğu anlamına gelmez.”

“Neden bana inanamıyorsun?” diye bağırdı Olivia ve sesi tuvaletin fayanslarında yankılandı. “Bana hiçbir zaman inanmadın! Beni hiçbir zaman ciddiye almadın!”

Linnéa’nın ağzından tek kelime çıkamıyordu. Olivia’nın dediği doğrudu.

“Biliyor musun, bazen seni neredeyse kıskanıyordum,” diye devam etti Olivia. “Annene ve babana olanlar yüzünden.”

“Kıskanmak mı?” dedi Linnéa birdenbire.

“Evet! Hiçbir zaman bir şeyi ispatlamana gerek yoktu senin. Açıklamaya ihtiyacın yoktu. Ama ben etrafımda ne kadar çok insan olursa olsun kimseye neden kötü hissettiğimi asla anlatamadım. Ama sonra Seçilmiş olduğumu öğrendim. Ve Seçilmiş her zaman yalnızdı. Hiç kimsenin anlayamayacağı bir kadere sahip olmak...”

“Ben Seçilmiş’im,” diye sözünü kesti Linnéa. “Onlardan *biriyim*. Biz birden fazlayız.”

Olivia sabırsızca iç geçirdi.

“Sen ve senin yeni arkadaşlarının cadı olduğunu da biliyorum,” dedi Olivia. “Ama yalnızca *bir* tane Seçilmiş bulunuyor. Ve o da benim.”

İki gündür ikinci defadır biri, Linnéa’nın Seçilmiş olmadığını öne sürüyordu. Bir saniye ama yalnızca bir saniye için içinde bir şüphe titreşti.

“Yanılıyorsun,” dedi Linnéa. “En başında yedi taneydik. Şeytanlar onu

öldürmeden önce Elias bizden biriydi. Seni de aynı Şeytanlar kandırdı.”

“Kes artık!” diye bağırdı Olivia. “Bir kerecik olsun özel olanın *ben* olduğunu kabul edemez misin?”

“Peki, öyleyse, güçlerini nasıl edindin Olivia? Şeytanlar’ın seni kutsamasına izin mi verdin?”

“Bana güçlerimi Elias verdi.”

“Öldürmek zorunda kalacağını söyledi mi sana?”

Olivia elini yumruk yaparak lavabolardan birine karşı sert bir darbe indirdi.

“Evet! Benden onun intikamını almamı istedi! Her gün ona kötülük yapan birini öldürüyorum, böylece güçlerim daha da etkili hâle geliyor! Elias benim onu sevdiğimi biliyor ve ben de onu seviyorum! Sense bunu yalnızca kıskanıyorsun!”

Linnéa gözlerini dikerek ona baktı. Ne yapacaktı? Ne yapmalıydı? İlerleyebilmek için ne söylemeliydi? Vanessa ve diğerlerinin hayatı Olivia’nın ellerindeydi.

“Bunu neden yaptığına inandığının hiçbir önemi yok. Bu doğru *olamaz*,” dedi yavaşça. “Masum insanları öldürüyorsun.”

“Onlar masum değillerdi,” dedi Olivia. “Bunda yalnız eğilim. Helena ve Krister de bunun içinde, Elias bir yıldır onlarla konuşuyordu zaten. Sonra da benimle iletişime geçti. Elias onlara benim Seçilmiş olduğumu ve onlara yardım edebileceğimi söyledi.”

“Yani bunların hepsi ortak bir plandı öyle mi?” dedi Linnéa.

“Elias’ı geri alabilmek için, evet,” dedi Olivia. “Ama onlara Elias ve benim durduracağımız kehanetten bahsetmedim. Onların anlamayacağını söyledi. Senin de anlamayacağını söyledi ama *ben* sana inandım.”

Ona dokunmaya çalıştı ama Linnéa kendini geriye çekti.

“Linnéa...” dedi Olivia. “Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz.”

“Yaklaşık olarak sen Jonte’yi tanıdığından beri,” dedi Linnéa. “Onu öldürmek nasıldı? Onun bağırdığını duymak nasıldı?”

Olivia olduğu yerde taş kesildi kaldı ve ona meydan okuyarak baktı.

“Kimlerden intikam alacağımı ben seçmiyorum aslında. Buna Helena ve Krister karar veriyor. Onlar benden, seni de öldürmemi istediler ama ben bunu yapmayı reddettim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Linnéa alaycı bir şekilde. “Benim neredevse da

iremiden çıkarılmama sebep olduğun için de ayrıca teşekkür ediyorum.”

“Onları memnun etmek için *bir şey* yapmaya mecburdum ama,” dedi Olivia. “Şu anda evde otursaydın çok daha iyi olurdu. Böylece bu akşam olacakların içinde yer almazdın, güvende olurdun sonra da ben ve Elias gelir, seni alırdık.”

“Kendimi Kanal köprüsünün üzerinde o kadar güvende hissediyordum ki anlatamam.”

“Lanet olsun, bu benim hatam değildi! Erik ve Robin kontrolden çıktı. Ben onları çoktan sonbaharda öldürmeye karar vermiştim ama Helena ve Krister’in nasıl olduğunu biliyorsun. Elias’ın taciz edildiğini anlamamakta ısrar ediyorlar. Erik ve Robin’i kullanmanın daha iyi olacağını bana Elias söyledi. Eğer onlar P.E.’ye katılırsa onları takip ederek pek çok kişi de katılacaktı. Cezalarını çekecekler. Helena ve Krister de öyle. Yalnızca henüz bunu bilmiyorlar.”

Olivia neredeyse ümit dolu gözlerle bakıyordu.

“Onları da öldürecekisin öyleyse?” dedi Linnéa.

“İntikamını aldığımız herkes suçluydu. Ama Helena ve Krister herkesten çok daha suçlu. Onlar Elias’ı hiçbir zaman anlamadılar. Onu yalnızca sen ve ben anlıyorduk. Onu yalnızca biz umursuyorduk.”

Linnéa’ya doğru gülümsedi.

“Sana tek kelime bile etmemek çok zordu. Bunu birlikte yapmamızı istiyorum.”

“Yapacağın tam olarak nedir?”

Olivia’nın gülümsemesi yüzüne daha da fazla yayıldı.

“Ben buna *mükemmel adalet* diyorum. Pozitif Engelsfors’ta kimlerin olduğunu biliyorsun. Elias’ın en acımasız tacizcileri orada. Diğerleriye seslerini çıkarmadan bunun olmasına izin verenler. Hepsi ölmeyi hak ediyor ve bu akşam layıklarını bulacaklar. Onlar öldüğünde Elias geri gelecek.”

Linnéa başını hayır anlamında salladı.

“Elias böyle bir şeyin içinde asla yer almazdı. O asla...”

“Sen öyle sanıyorsun,” diye kestirip attı Olivia. “Belki de onu düşündüğün kadar iyi tanı mıyordun. Gerçi sen hep böyleydin ya. Onu her zaman kendin için istiyordun.”

Linnéa, Olivia’ya baktı. Olanlarla tanıdığı Olivia arasında bağlantı kur-

maya çalıştı. Olivia. Her zaman kendisini dinlemek ciddiye almak, sevmek isteyen birini arayan Olivia. O bunu her zaman haddinden fazla denemiş, insanları huzursuz etmiş ve bunun nedenini hiçbir zaman anlamıştı.

Şeytanlar'ın yalanları için mükemmel bir avdı.

Peki, ben ne yapardım, diye düşündü Linnéa. Eğer bu bildiğimi bilmeseydim, Elias'ı kaybetseydim ve o rüyalarımda benimle konuşmaya başlayıp benden intikamını almamı isteseydi ve bana bunu yapacak gücü de verseydi. Karşı koyabilir miydim?

"Olivia, bana inanmak zorundasın," dedi Linnéa. "Seni kandırmışlar. Herkesi öldürdüğünde ne olacağını bilmiyorum ama Elias dirilmeyecek."

Olivia başını hayır anlamında salladı ve seyreلمiş saçları uçtu.

Bu büyü olmalı, diye düşündü Linnéa. Onun için çok güçlü. Bedenini parçalıyor. Radyasyon gibi.

"Neden yalnızca anlayamıyorsun ki sanki?" dedi Olivia. "Buna neden sevinemiyorsun? Yakında Elias ile buluşacağız diyorum sana."

Ağır bir şekilde nefes alıyordu. Linnéa'ya baktı.

"Şimdi seçimini yapmak zorundasın. Evet ya da hayır. Benimle misin yoksa bana karşı mısın?"

* * *

Alexander yatağa doğru yürüdü. Yoğun bir şekilde kız kardeşine bakıyordu. Minu'nun orada bile olduğunu fark etmemişti sanki.

"Adriana?"

Adriana ona kafası karışmış bir şekilde baktı ve Minu her şeyi sildiğini düşündüğü korku dolu kısa bir an yaşadı.

"Alexander?" dedi Adriana. "Ne yapıyorsun burada?"

Minu nefes verdi.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" dedi Alexander.

"Elbette," dedi Adriana, sesinde en ufak bir tereddüt bile olmaksızın. "Engelsfors'tayım. Engelsfors'taki yatak odamdayım."

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" dedi Alexander ve Minu'yu gösterdi.

Adriana yeniden hızlıca Minu'ya baktı.

"Hayır. Onu daha önce hiç görmedim."

"Yalan söylemiyor," dedi kapının girişinde beliren Viktor.

Alexander ne olduğunu anlamaya çalışarak Minu'ya baktı. Sanki onu ilk

defa görüyordu ve onun düşman mı arkadaş mı olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Sonra yine kız kardeşine baktı.

"Hastaydın," dedi Alexander.

"Bunu hissediyorum," dedi Adriana. "Demek istediğim şu ki... Kendimi çok tuhaf hissediyorum."

"Anlıyorum. Epeydir kötü bir hâldesin."

"İşimi ihmal ettim mi? Ben buraya şeyi aramak... Seçilmiş'i buldunuz mu?"

"O halloldu," dedi Alexander. "Her şey büyük bir yanlış anlaşılıyordu."

Adriana hayal kırıklığına uğramış hâlde ağabeyine baktı.

"Demek öyle..." dedi Adriana. "Ben çok emindim de..."

Minu, Adriana'nın bilincinde olduğu son anısını düşündü.

Kendini ne kadar da mutlu hissediyordu o zaman. Araştırmalarının onu büyük ve anlamlı bir sonuca ulaştıracağına inanmaya cesaret ediyordu. Şimdiyse rüyaları Alexander'ın bir parçasıyla paramparça olmuştu.

Ama inanmaya cesaret eden Adriana hâlâ yaşıyordu. Minu onun, kendisini Seçilmişler'e götürecektir olan yolu yeniden bulacağını umuyordu.

593

"Biraz uyumaya çalış, ben sonra yine gelirim," dedi Alexander ve yeniden Minu'ya baktı. "Sonra daha uzun konuşabiliriz."

Alexander koridora çıktı ve Minu, Adriana'ya son bir bakış attı. Adriana yeniden yattı ve yatağın kenarındaki lambanın üzerindeki elektrik düğmesine uzandı.

"İyi uykular," dedi Minu.

"Teşekkür ederim," dedi Adriana ve ışığı söndürdü.

* * *

"Linnéa. Lütfen. Evet de."

Olivia ona büyük ve kahverengi gözleriyle bakıyordu.

Ve Linnéa içindeki hüznün dolup taşığını hissediyordu. Her şey çok anlamsızdı. Çok trajikti ve çok ama çok yanlıştı.

"Durmak zorundasın Olivia. Bedenine olanları görüyorsun değil mi? Sana bu şekilde zarar veren bir şeyin iyi bir şey olamayacağını anlıyorsundur muhtemelen!"

Olivia, Linnéa'ya baktı ve karar vermeden önce tereddüt ettiği göründü. Bakışları sertleşti.

“Her şey bittiğinde iyileşeceğim.”

“Eğer planladığın şeyi yapmaya çalışırsan öleceksin.”

“Hayır, elbette ölmeyeceğim. Ben Seçilmiş'im.”

“Yanıyorsun.”

“En azından,” dedi Olivia. “Bu benim Elias için almaya hazır olduğum bir risk. Sen onu sevdiğini söylüyorsun ama onun için ne yaptın? Senin şu anda Ida Holmström ile arkadaş olman hakkında ne derdi sence?”

Sessizce birbirine baktılar.

“Öyleyse beni cezalandır,” dedi Linnéa. “Ama bırak diğerleri gitsin.”

“Hayır. Onlara ihtiyacım var. Elias'ın onlara ihtiyacı var.”

Olivia hüznü bir şekilde Linnéa'ya baktı.

“Geri geldiğinde ve sen burada olmadığında çok üzülecek,” dedi Olivia ve sonrasında düşüncesi, Linnéa'nın başını beynini yırtan bir çılgılık gibi doldurdu.

Getir onu.

Bu düşünce tüm okulda bilinçten bilince yankılanıyordu.

Linnéa adımların yaklaştığını duyuyordu. Hazır bir şekilde kendisini bekliyor olacaktı.

Kapı bir gürültü ile açılıp güçlü eller onu kollarından yakaladığında arkasını bile dönememişti.

Backman, onu arkasından sıkıca tutuyordu. Linnéa kendini ondan kurtarmak için iki büklüm olarak tüm gücüyle mücadele ediyordu.

“Bırak beni!” diye bağırdı Linnéa, Backman'ın nefret dolu düşünceleri onun aklının içine doğru fıskırdığında.

Linnéa'nın bedenini kendi bedeninde hissetmek onun hoşuna gidiyordu.

Sınıfta sürekli tam olarak ne düşündüğünü biliyormuşçasına attığı bakışlarla ona kendini kötü hissettiren bu küstah kızın üzerinde kurduğu hâkimiyetten büyük bir haz alıyordu.

“Bırak beni!” diye bağırdı Linnéa yeniden ama Tommy Ekberg onun bacaklarından zorla kavrayarak havaya kaldırdı.

Koridorun dışındaki tüm koridor boyunlarında aynı muskayı taşıyan öğrencilerle doluydu ve Tommy ve Backman, onu taşıırken heyecanla olanları seyretiliyorlardı.

* * *

Minu koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Güç alanı orada değildi artık. Viktor başını öne eğmiş duruyor, gözlerini dikmiş halıyla bakıyordu. Alexander ne anlama geldiğini yorumlayamadığı bir ifadeyle kendisini inceliyordu.

“Ben durumu Alexander’e açıkladım,” dedi Viktor başını kaldırıp yukarı bakmadan. “Ne yaptığımızı biliyor.”

Minu, Alexander’e baktı. Viktor, Alexander hakkında verdiği hükümde yanılmış mıydı? Ne yaptıklarını Konsey’e söyleyecek miydi?

“Ne kadarını hatırlıyor?” dedi Alexander.

“Biz liseye başlamadan önce kimdiyse şimdi de aynısı. Bundan daha fazlasını alamazdım çünkü çok hassas hâle gelebilirdi,” dedi Minu. “Ama Konsey’e yine sadık. Engelsfors’ta işlediği söylenen suçların hiçbirini işlemedi.”

“Bu türden bir büyüünün olması imkânsız,” dedi Alexander.

Minu cevap vermiyordu. Güçlerini onunla tartışmayacaktı.

“Konsey onu bağışlayacak mı?” dedi bunun yerine.

“Daha önce buna benzer bir durum yaşanmadı. Ama eğer söylediğin doğruysa...” Alexander sessizleşti ve başını öne doğru salladı. “Ki başka türlüüne inanmak için hiçbir nedenim yok.”

“Peki ya Viktor? Bana yardım ettiği için onu ihbar edecek misin?”

“Tamam, Minu, bırak,” dedi Viktor.

“Hayır, bırakmam,” dedi Minu ve Alexander’in bakışlarıyla karşılaştı. “Viktor’u cezalandırmak için hiçbir neden yok, öyle değil mi?”

Alexander ona düşünceli bir şekilde baktı.

“Hayır,” dedi sonunda. “Hepimizin önümüze bakmasının en iyisi olacağı kanaatindeyim.”

Minu, Viktor’un kendisine nasıl da minnettar bir şekilde yan yan baktığını görebildi. Sonrasından yanlarından geçti, merdivenlerden indi, alt kata ulaştı ve bahçeye çıktı.

Sokağa çıktığında koşmaya başladı.

Diğerlerinin sana ihtiyacı var.

74

Linnéa merdivenlerden aşağıya indirilerek beden salonuna götürülüyordu. Direnmeyi bırakmıştı. Çok fazlalardı, elleri çok güçlüydü. Gücünü korumalıydı.

Düşüncelerinde Vanessa'ya ve diğerlerine seslendi ama herhangi bir cevap alamadı.

Beden salonuna getirildiğinde bunun nedenini anladı.

İçerideki büyü o kadar kuvvetliydi ki kendi büyüünün içeri girme şansı yoktu.

İnsan kalabalığı geriye çekildi ve onu taşıyanlar için yer açtı. Linnéa onların yüzlerine baktı.

Yüzler farklıydı ama hepsinde aynı bakış vardı. Olivia'nın bakışları.

Kendi gözlerine sahip olan bir kişi vardı: Gustaf. Ölümüne korkmuş görünüyordu. Linnéa onu ele vermemek için hemen başka tarafa baktı.

Gözüne uzakta, sahnenin yanında etrafı sarılmış olarak duran Anna-Karin ilişti.

Linnéa tam ona seslenecekti ki Tommy ve Backman kendisini bıraktı ve sert bir şekilde yere çakıldı.

"Linnéa!"

Vanessa'nın sesiydi bu. Tüm bu korkunun içinde Linnéa'nın yüreğine su serpmişti bu ses.

Linnéa ayağa kalkmayı deniyordu ki yine yere ittirildi. Pek çok bacak çifti arasında Vanessa'yı görmeyi başardı. Rickard ve Mehmet onu sıkıca tutuyorlardı.

Linnéa kendisini tutan ellerden kurtulmayı başarmıştı ama bu sefer hemen başka eller onu engellemeye başlamıştı.

"Bırakın geçeyim!" diye duyuldu Helena'nın sesi.

Tommy yana çekildi ve Linnéa, onun arkasında bir insan denizi olmuş uzun bir koridor gördü. Olivia koridorun diğer ucunda Helena ve Krister ile birlikte duruyordu.

Olivia ve Krister, Linnéa'ya doğru yürüdüğünde Helena'nın gözleri nefretle parladı.

"Yalnızca burada olduğun için mutlu olduğumu söylemek istiyorum,

Linn a,” dedi Helena. “Olivia’nın kararını değiştirmesinden de memnunum.”

“Eğer dünyada bunu hak eden biri varsa o da sensin Linn a,” dedi Krister.

Linn a yeniden ayağa kalkmayı deniyor ve kimse ona engel olmuyordu. Krister ve Helena önünde yüksek bir kule gibi dikiliyordu.

Elias anne babasını sevmesine rağmen eğer onları böyle görseydi tamamen mahvolurdu. Linn a onların anlamasını sağlamayı denemek zorundaydı. Bu onun Elias’a olan borcuydu.

“Elias intihar etmedi,” dedi Linn a. “Onu şeytanlar öldürdü. Aynı şeytanlar, Olivia’ya tüm bunları yapması için ihtiyaç olan güçleri verdiler. Aynı şeytanlar sizi Elias ile konuştuğunuza inandırdı. Elias’ın katili sizi kandırdı.”

“Yalan söylüyor,” dedi Helena ve Krister onu onaylar şekilde başını  ne salladı.

“Bunun arkasında onun olduğuna nasıl inanabilirsiniz?” dedi Linn a. “Oğlunuz Elias? Hiçbir zaman birini incitmek istemeyen oğlunuz? Biri ona vurduğunda elini bile kaldırmayan oğlunuz? Sizden sırf kendisi için insanları  ld rmenizi ister miydi sanıyorsunuz? Buna gerçekten inanıyor musunuz?”

Helena ve Krister ona baktılar. Kısa bir an için Linn a onların söylediklerini anlayıp anlamadığını merak etti.

Tavandaki lambalar titreşti.

Beden salonunun diğer yanında duran Olivia’nın ellerinde mavi yıldışımlar çatırdadı. Krister ve Helena arkalarını döndüler.

“Hayır!” diye bağırdı Linn a ama artık çok geçti.

Olivia ellerini havaya kaldırdı. Yıldışımlar havanın içinden geçerek cızır-tılı bir ses ile Krister ve Helena’nın göğsüne isabet etti.

Acıdan bağırıyorlardı. Sonrasında her şey sessizleşti. Olivia ellerini aşağı indirdi. Krister ve Helena bir an için sendelediler ve yere düşmeden önce birbirine dayandılar.

 nsan kalabalığı, rüzgârın titrettiği yapraklar gibi sallanıyordu ama kimse hiçbir şey yapmıyordu. Hepsi tamamen Olivia’nın kontrolü altındaydı.

“Tanrım, bunu ne kadar uzun zamandır arzuluyordum,” dedi Olivia.

“Dur şimdi,” dedi Linn a. “Lütfen, Olivia, dur.”

Olivia ona doğru gülümsedi ve Linn a etrafında ektoplazma halkalarının açığa çıktığını gördü.

* * *

Ida tribün koltuklarının altında duruyor ne olup bittiğini anlamaya çalışarak dışarıyı gözetliyordu.

Şeytanlar'ın Kutsadığı, bu sinir bozucu Olivia Henriksson'du yani.

Ida ortaya çıkmalı ve ona elektrik vererek onu en yakın tırmanma merdivenine fırlatmalıydı ama onun Helena ve Krister'e yaptıklarını da görmüş-tü. Salondaki tüm P.E.'lileri o kontrol ediyordu. Böyle bir güç karşısında Ida'nın en ufak bir şansı yoktu.

Ayrıca belki hareket geçmek için oldukça geç kalmıştı.

Ektoplazma halkaları, arkasındaki duvarın üzerinde ve ayaklarının altındaki döşemenin üzerinde yavaşça görünür oluyorlardı. Halkaların içinden dışarı akan güçlü büyüü hissedebiliyordu. Mona Ayışığı'nın sesi Ida'nın başında yankılanıyordu.

Ama büyüyle ciddi anlamda uğraşan insanlar bugünün tek bir şey için olduğunu bilirler. İnsan kurban etmek.

Ida kolyesinin ucundaki gümüş kalbi döndürdü ve parmağının etrafına doladığı zinciri sert bir şekilde büktü.

Mona başka ne demişti?

Sizin okulunuzdaki tüm üyeleri birbirine bağlayarak büyük bir ağ hâline getirecekler.

Ida gözlerini dikerek ektoplazma halkalarının içindeki metal işaretine baktı.

Herkesi kontrol eden metal cadısının da aynı muskadan taşınması lazım.

Herkesi kontrol eden metal cadısı.

Gümüş kalple oynamayı bıraktı. Paltonun cebinin içine soktuğu eliyle muskanın zincirini yokladı ve tuttu.

Kolyeyi önüne doğru kaldırdı.

Hangi doğal cadı olursa olsun yapabiliirdi bunu.

Ida elbette emin olamıyordu. Ama eğer şimdi bir şey yapmasa birkaç dakika içinde kesin kurban olacağından emindi.

Ellerini boynun arkasına doğru götürdü. Muska gümüş kalbe değdiğinde gümüş kalp çingırdadı. Ida kolyenin tokasını taktı ve ağın bir parçası oldu.

Ve aniden tüm beden salonunu *hissediyordu*. Tüm döşemenin üzerini ve duvarların alt kısımlarını halkaların kapladığını bilmesi için bunu görmesi

gerekmiyordu. Halkalar birbirlerinin güç alanlarını güçlendiriyor, tüm salonu dev bir mikro dalgaya dönüştürüyorlardı.

Tüm P.E. üyeleri oradaydı. Patlamış mısır patlamaya hazırdı. Bilinçleri bir fotoğraf negatifindeki ufak beyaz yuvarlaklar, içine dalabileceği gizli kapılar gibiydi. Olivia'yı beyaz yıldızların arasında parlayan karanlık bir güneş olarak görüyordu. Her şeyi o kontrol ediyordu. Halkaları. P.E. üyelerini. Bu kontrolü muska ağının aracılığıyla sağlıyordu.

Önce mikrodalgayı kapatacağım sonra da Olivia'yı, diye düşündü Ida.

Tüm gücünü halkaların üzerine yoğunlaştırdı. Sahnenin üstündeki duvara çizilmiş halka ile başladı. Yavaş ama emin hareketlerle söndürdü onu.

Sonrasında ise tüm dikkatini diğer halkaya verdi. Ve diğerine.

Olivia'nın kendisinin varlığının farkına vardığını biliyordu ve Ida bunu, ağın içindeki bir hareket gibi açıkça hissediyordu. Olivia diğerlerinin bilincini ele geçirmeye çalışıyordu ama Ida şimdi ondan daha güçlüydü. Ne olacağına o karar veriyordu. Halkaları o kontrol ediyordu. P.E. üyelerini satranç tablosunun üzerindeki taşlar gibi oynatıyordu.

"Kes şunu!" diye bağırdı Olivia.

Ida gözlerini açtı.

Etrafındaki ektoplazma halkaları söndü. Tavandaki floresan ışıklar stroboskop gibi titreştiler.

"Neredesin?" diye bağırdı Olivia.

Ida gülümsedi. Artık saklanmasına gerek yoktu.

Linnéa ayağa kalktı. Backman, Tommy ve diğer herkes, kımıldamadan ve yüzlerinde hiçbir duygu belirtisi olmadan duruyor, önlerinde yanıp sönen yıldırım ışığına bakıyordu.

Tribün koltuklarından birinin geldiğini ve muskanın boynunda asılı olduğunu gördü. Linnéa, Ida Holmström'ü görmekten bu kadar mutlu olduğunu asla düşünmemişti.

Ida yavaşça salonun içinde yürürken insan kalabalığı dağılıyordu.

"Dur!" diye bağırdı Olivia. "Her şeyi mahvediyorsun!"

"Amaç da bu zaten," dedi Ida.

P.E. üyeleri uyurgezerler gibi, salonunun duvarlarına bir şey arar gibi dokunuyorlardı. Döşemenin üzerindeki ektoplazma halkaları orada burada hâlâ parlıyordu.

“Onlara kolyelerini çıkarttırabilir misin?” dedi Linnéa, Ida’ya.

“Önce yapmam gereken başka bir şey var,” dedi Ida. “Biraz yardıma hayır demem.”

Linnéa, Ida’ya doğru yürüdü ve elini tuttu. Anna-Karin ve Vanessa da onlara katıldı. Hep birlikte bir zincir oluşturdular ve Ida gücünü onlara aktardı.

“Durun!” diye bağırdı Olivia. “Bu doğru değil!”

En yakınlarındaki ekto plazma halkası yavaşça gözden kayboluyordu.

* * *

Endorfinler Ida’nın bedenine âdeta akın ediyordu.

Şu ana kadar hep güçlerine karşı direnmiş, onlardan kurtulmayı denemişti. Şimdiyse ilk defa güçlerinin onun bir parçası olduğunu hissediyordu. Ve onları seviyordu. Hatta Seçilmişler’i bile biraz seviyordu. Büyüden akli tamamen uçmuş olmalıydı.

Ida bir yandan ekto plazma halkalarını ardı ardına söndürüp bir yandan da P.E. üyelerini kontrol altında tutarken kendini bir tanrıça gibi hissediyordu.

Erik’e baktı. Robin. Felicia. Julia. Kevin. Lambalar duvar boyunca sıkışık bir şekilde sıralanmış ve aptal aptal bakan yüzlerinin üzerine titrek bir ışık yayıyordu.

Şimdi onlardan intikamını alabilirdi. Onları birbirine lime lime ettirebilirdi. Onlara ihanetlerinin, yalanlarının ve hilelerinin bedelini pahalıya ödetirebilirdi. Bu düşünce çok ama çok cezp ediciydi ve aniden Anna-Karin’in güçleri ile daha kötü şeyler yapmamasının takdire değer olduğunu düşündü.

Gücün cazibesinin ne kadar güçlü olduğunu şimdi anlıyordu.

Gustaf.

Ida onun kendisine doğru geldiğini gördüğünde Linnéa’nın elini neredeyse bırakacaktı. Gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Birkaç metre yakınındayken durdu.

Ida onun şok olmuş bakışını gördü. Tüm bu olanları ona nasıl açıklayabileceklerdi?

“Ida,” dedi Linnéa. “Dikkatini topla.”

Ida iç geçirdi. Linnéa haklıydı. Bu işi bitirmek zorundaydılar.

Son ekto plazma halkası da söndüğünde Olivia öfke ve hayal kırıklığı içinde bağırdı.

“Artık bitti!” diye bağırdı Linnéa.

“Her şeyi mahvettin. Artık Elias asla gelmeyecek! O asla geri gelmeyecek!”

Olivia’nın sesi beden salonunun içinde yankılanıyordu.

Tüm lambalar aynı anda söndü ve ortalık zifiri karanlığa gömüldü.

Korku Ida’yı ele geçirdi. Tamamen gergin bir şekilde etrafını dinledi. Duyulan tek ses, tam olarak aynı hızda nefes alan iki yüz insandan geliyordu.

“Bakın,” diye fısıldadı Anna-Karin.

Beden salonunun uzak bir köşesine cılız, mavi bir ışık yayıldı. Işık Olivia’dan geliyordu. Seçilmişler’e doğru yürürken onun etrafında yanıp sönen, kıvılcımlar çıkartarak parıltıyan mavi ışık gücünü arttırdı ve onu tamamen kuşattı.

Ida sağ elini yukarı kaldırdı. Mavi yıldırım ışıkları, elektrikli ve kıvrılan yılanların oluşturduğu bir yumak gibi elinin etrafında döndü.

Ida yan yan olduğu yerde taş kesilmiş gibi duran Gustaf’a bakıyordu.

Ona gizlenip kendini koruması için bağırarak istiyordu.

“Sen dedikodu yaymakta çok iyisindir Ida,” dedi Olivia. “Ama senin hakkında da dedikodular var. Örneğin aklını tamamen Gustaf Åhländer ile bozman gibi.”

Ida ne cevap vermeye ne de Gustaf’a bakmaya cesaret edebiliyordu. Kendi gücünü serbest bıraktığında diğer Seçilmişler’in onu daha güçlü yaptığını keşfetti. Daha önce hiç buna benzer bir şey hissetmemişti. Bu kez sol elini yukarıya kaldırdı ve eli karanlığın içinde Olivia’dan yayılan ışıktan çok daha güçlü bir şekilde mavi mavi parladı.

“Sen benden sevdiğim kişiyi aldın,” dedi Olivia. “Bir daha onu asla göremeyeceğim. Şimdi ben sana aynı şeyi yapacağım.”

Olivia elini Gustaf’a doğru yönlendirdi.

Ida düşünmedi bile. Linnéa’nın elini bırakarak Gustaf’ın önüne attı kendini. Olivia’nın elinden kör edici bir yıldırım ışığı fırladı ama Ida bu ışığı karşılamayı başardı. Ida’nın yıldırım ışıkları, havada Olivia’ninkilerle savaşıyordu. Işıklar birbirlerinin etrafına dolanıyor ve birbirlerinden ayrılmadan önce bir saniyeden kısa bir sürede çatırdayan bir yıldırım küresi oluşturuyorlardı.

Ida göğsünden vuruldu, fırlayarak yer düştü ve nefesi kesildi.

Kollarından, bacaklarına hatta parmak uçlarına varıncaya değin bir ka-

rıncalanma hissi yayıldı bedenine.

Tavandaki lambalar yine yandığında tıngırdadılar.

Ida titriyordu ve yavaşça yukarı doğru kalkarken Gustaf'ın bakışlarıyla karşılaştı. O yaralanmamıştı. En azından fiziksel olarak.

Olivia beden salonunu diğer tarafında kımıldamadan yatıyordu. Linnéa çoktan ona doğru yürümeye başlamıştı.

“Dikkatli ol!” diye seslendi Vanessa.

Linnéa çömelerek oturdu ve Olivia'nın eşofmanının fermuarını indirdi. Boynundaki muskayı çözdü ve yukarı doğru tuttu.

Ida da kendi boynundaki muskayı çıkardı ve tiksinerik tribündeki kol-tukları doğru fırlattı.

Ağ bozulmuştu.

* * *

Giriş kapıları açılıp, Kevin dümdüz ona doğru yürümeye başladığında Minu okul bahçesinin yarısına kadar gelmişti.

Güm güm atan bir nabız ile durdu. Bir sürü P.E. üyesi de Kevin'ın arkasından geliyordu. Minu'nun saklanacağı hiçbir yer yoktu.

Ama daha yakına geldiklerinde bir şeylerin yanlış olduğunun daha doğrusu yine düzeldiğinin farkına vardı.

Bu insanlar uzaktan kumanda ile idare edilen insanlara benzemiyorlardı. Nereye gittiklerini bildikleri bile söylenemezdi. Korkmuşlardı. Küçük gruplar hâlinde yürüyorlar, birbirlerine dayanıyorlardı. Bazıları ağlıyordu.

Minu adımlarını hızlandırdı ve kendine doğru gelen insan akışının aksi istikametine doğru koşmaya başladı. cep telefonunu kulağına dayamış olan Hanna A'nın yanından geçerken onu dirsekledi.

“Anne...” diye hüngürdedi Hanna A. “Gelip beni al...”

Giriş koridoru insandan geçilmiyordu ve beden salonundan dışarıya daha da fazla insan akıyordu. Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken Tommy Ekberg'i ittirdiğini fark etti. Tommy Ekberg onu kolundan tuttu.

“Bir kaza oldu. Elektrikle ilgili bir şey. Hâlâ tehlikeli olabilir. oraya gitme.”

Minu, Tommy'den kurtuldu, merdivenlerden aşağı koştu ve beden salonunun kapılarına gelene kadar kendini önündeki kalabalığa doğru bastırdu. İnsanları itiriyor, sıkıştırıyordu.

Gördüğü ilk şey, Helena ve Krister'in ölü bedenleri oldu. Yerde yan yana

duruyorlardı. Beden salonundan ayrılırken müritlerinden hiçbiri onlara bakmıyorlardı.

“Minu!” diye seslendi Anna-Karin.

Minu sahnenin kenarında Anna-Karin, Vanessa, Linnéa ve Ida’yı gördü. Gustaf da onlarla birlikteydi.

Yüreğine serin bir su serpildi. Onlara doru yürüdü ve tek tek sarıldı.

“Adriana ile nasıldı?” diye sordu Anna-Karin, Minu ona sarılmayı bıraktığında.

“Oldu,” diye cevapladı Minu.

Yüzü bir ceset gibi soluk olan Gustaf dışında herkes rahatlamış görünüyordu.

Minu onun ne gördüğünü merak ediyordu. Havadaki güçlü büyü kalınlarını hissedebiliyordu.

“Nasılsın?” dedi Minu.

“Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Tuhaf bir rüya gibi bu...”

Minu onu anlıyordu. Tüm gerçekliği baş aşağı edilmiş olmalıydı.

“Biliyorum ama artık geçti,” dedi Gustaf’ın yanında duran Ida.

“Rickard değildi,” dedi Linnéa ve parmağı ile işaret etti.

Yanlarında bir grup lise son geçtiğinde Minu yanlarında yerde yarı yüzüstü, yarı yan yatar pozisyonda duran bir beden gördü. Saçındaki mavi çizgiler olmasaydı onu hayatta tanımazdı.

Linnéa’nın nasıl hissettiğini merak ediyordu. Olivia onun arkadaşıydı.

“Yaşıyor mu?” dedi Minu.

Linnéa başını evet anlamında salladı.

“Neredeyse ölüyordu. Ambulans yolda.”

“Yukarıda Tommy Ekberg’i gördüm. Bir elektrik kazası olduğunu söyledi.”

“Biz herkese öyle söyledik,” dedi Vanessa. “Kimse burada olanları hatırlamayacak. Tıpkı Diana ile olduğu gibi.”

“Lanet olsun,” dedi bir şey gören Vanessa.

“Şimdi ayvayı yedik.”

Minu başını kaldırıp yukarı baktı ve Alexander’in kendilerine doğru yürüdüğünü gördü. Yanında mahkemede hazır bulunan iki güvenlik görevlisi de vardı. Son P.E. üyeleri, yerlerini salona giren bu üçlüye bırakmışlardı.

Anlamalıydım, diye düşündü Minu. Kararını değiştirmiş.

Ama Alexander ona bakmıyordu bile. Doğrudan Olivia'ya doğru yürüdü ve dizlerinin üzerinde onun yanına çöktü. Alexander'i takip eden Minu, onun Olivia'nın başını nasıl da çevirdiğini gördü. Yumuk gözlerinden birkaç damla kan aktı.

Sonrasında Alexander onun ince bedenini dikkatlice kucağına aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Linnéa.

"Eğer onu burada bırakırsak ölecek. Ona ihtiyacı bakımı yalnızca bir sağlayabiliriz," dedi Alexander.

"Ya sonra? Ona ne yapacaksınız?" dedi Minu.

"Olivia Henriksson artık sizin probleminiz değil," dedi Alexander. Minu, Alexander Olivia'yı çıkışa doğru taşıırken çizmelerinin havada yürekler acısı bir şekilde sallandığını gördü.

* * *

Ida bedenine bir titremenin yayıldığını hissetti. O kadar bitkindi ki bacaklarının üzerinde zar zor duruyordu. Şu anda onu ayakta tutan tek şey Gustaf ve onun yanında, yanı başında durduğu gerçeği idi.

"Kimdi o?" dedi Gustaf ve Alexander'in ardında henüz kaybolduğu kapağa doğru baktı.

"Polis," diye cevap verdi Ida cılız bir sesle çünkü aklına daha iyi bir yalan gelmemişti.

Ama Gustaf onu pek duymuşa benzemiyordu.

"Anlamıyorum... Ne oldu? Ne yaptın ona? Siz gerçekte kimsiniz?"

Ida cevap vermek için ağzını açtı ama nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu. Gustaf'a söylemek istediği tek bir şey vardı. Ona yalnızca tek bir şey *söyleyebilirdi*.

"Seni seviyorum."

Gustaf gözlerini dikerek ona baktı ve Ida yine titredi.

"Evet, o psikopatın haklı olduğu *bir şey* vardı en azından," dedi Ida. "Senin benden hoşlanmadığını bile biliyorum... Ama ben... Ben deniyorum aslında... Ve ben hissediyorum..."

Gustaf'ın kısa bir an için bulanıklaştı sonra yine netleşti.

"Ida?" dedi Gustaf ve Ida'nın tüm bedeni yine titredi.

"Evet..."

Ida'nın dizleri büküldü ve yere düştü. Ama hiçbir yeri acımadı çünkü

âdeta bir kuş gibi Gustaf'ın kollarının, güçlü kollarının içine kondu. Gustaf onu yavaşça döşemenin üzerine indirdi.

“İda!” diye bağırdı Minu uzaklarda bir yerde.

Diğer Seçilmişler hep birlikte ona sesleniyorlardı.

İda, İda, İda, İda! diye defalarca sesleniyorlardı sanki sağır olmuş gibi.

İda, İda, nasılsın?

Ve o her şeyin yolunda, her şeyin tamamen mükemmel olduğunu söylemek istiyordu. Çünkü Gustaf ona bakıyor, elleriyle ona dokunuyor, onunla konuşuyor ve tekrar tekrar ismini söylüyordu. Uzakta olmasına rağmen sesi kulaklarında tamamen net bir şekilde duyuluyordu.

Nefes almıyor!

İda onun gözlerinin, güzel gözlerinin içine bakıyordu. Gustaf'ın ona bu şekilde bakmasını o kadar uzun süre arzulamıştı ki. Ve şimdi en sonunda bu gerçekleşiyordu.

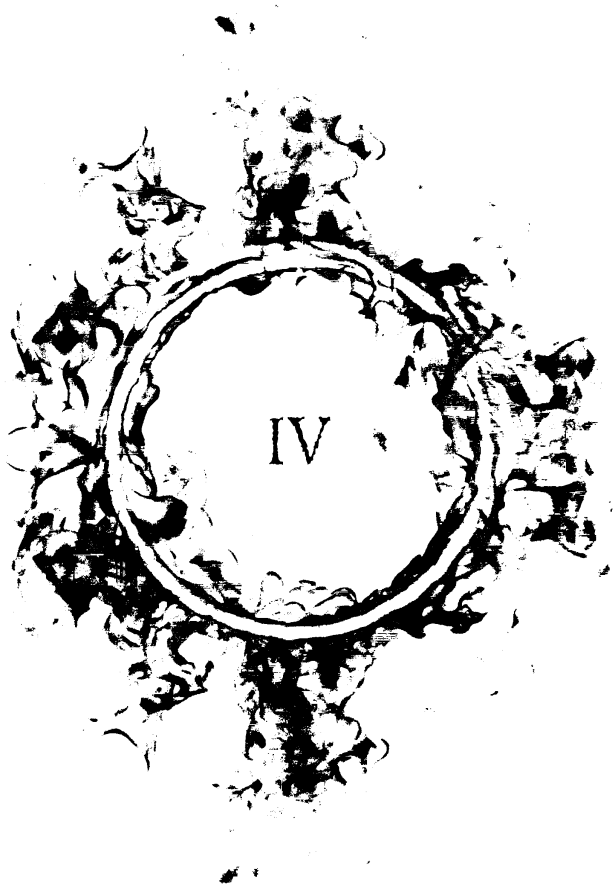
Nefes almıyor!

Endişelenecek bir şey yok, demek istiyordu. Endişelenecek hiçbir şey yok.

Şimdi ona çok yakındı. Gustaf'ın yüzü yüzünün tamamen yanındaydı. Gustaf dudaklarını onun dudaklarına götürdü. Dudakları, birbirinin içinde öyle bir erimeye başladılar ki Gustaf'ın ağzının nerede başladığını, kendisinininkinin nerede bittiğini neredeyse hiç bilmiyordu.

Acı veriyordu, onu çok istiyordu.

Ve kalbinin durduğunu bile fark etmedi.



75

Otobüsün kapıları açıldı ve Anna-Karin otobüsten indi. Güneş yeni doğmuştu ama gecenin soğuğu hâlâ hissedilebiliyordu. Birkaç yıl öncebüyük-babasının ona ördüğü bereyi başına, eldivenleri ellerine geçirdi.

Kenarında uzun ve yapraksız ağaçların dizili olduğu çakıl yolu takip etti. Ahır bu yolun sonunda bulunuyordu.

Anna-Karin bu ahır daha önce yalnızca uzaktan görmüştü. Küçükken ata binmenin hayalini kurardı ama ahır Ida, Julia ve Felicia'nın himayesi altında bir toprak parçasıydı âdetâ. Ayrıca annesi ata binmenin çok maliyetli olduğunu söyleyip duruyordu.

Anna-Karin kapıyı açtı ve sessizce içeri girdi.

Hava o kadar soğuktu ki kendi nefesini görebiliyordu. Hayvanların ve samanın kokusunu hissettiğinde gözleri yaşlarla doldu. Bu kokular ona çiftliği hatırlatıyordu. Hayvanların kaldıkları bölmelerin arasından yürürken isimlerinin yazdığı küçük levhaları okuyordu. Ve onu bulmuştu. Yumuşak gözlere sahip mercan kırı bir attı.

Troya.

"Merhaba Troya," diye fısıldadı Anna-Karin hayvanın bölmesine girdiğinde.

Anna-Karin yavaşça onun boynunu okşamaya çalıştığında homurdandı.

Anna-Karin ellerini onun gözlerine doğru götürdüğünde Troya onları yumdu.

"Evet, hoşuna gitti değil mi?" dedi Anna-Karin.

Hayvanlarla konuştuğu her seferinde olduğu gibi sesi farklı çıkıyordu. Kelimeleri neredeyse şarkı söyler gibi söylüyordu.

"Çok güzelsin, Troya. Çok güzel bir atsin sen. Ve Ida seni çok seviyordu."

Troya, Anna-Karin Ida'nın adını söylediğinde tepki vermiyordu. Doğal olarak. Ama onun nereye gittiğini merak etmiyor muydu? Onu özlemiyor muydu?

"Eğer sana bir şey olursa," dedi Anna-Karin. "İda'ya sana bakacağıma dair söz vermiştim."

Bastırmaya çalıştığı gözyaşları gözlerini yakıyordu. Onların yanaklarından aşağı akmasına izin verdi.

Anna-Karin sırf öldüğü için Ida'yı bir azizeye dönüştürmeyecekti. Onun zalim ve işkenceci olduğu birçok anısı vardı. Ama şimdi onunla ilgili başka türlü anılara da sahipti. Şimdi onu daha iyi anlıyordu. Bir kere bugün, Anna-Karin yaşıyorsa ve kehanet hâlâ gerçekleşmediyse bu Ida'nın sayesindeydi.

Troya'nın bölmesinin kapısı aniden açıldığında arkasını döndü. Neredeyse Ida'nın orada durduğunu göreceğini ummuştu.

Ama Ida yerine kısa, siyah saçlı ve on üç yaşlarında bir kızdı kapıda durup gözlerini ayırmadan ona bakan.

"Kimsin sen?" dedi kız.

"Ben Ida'nın bir arkadaşıyım. Ida, Troya'nın ortak binicilerinden biriydi."

"Ida'nın kim olduğunu biliyorum," dedi kız. "Ama Troya'ya şimdi ben bakıyorum."

"Ben yalnızca nasıl olduğuna bakmak istedim. Ida için çok önemliydi Troya."

"Şaka mı yapıyorsun? İnsanı onun yanına bile yaklaştırmazdı."

Kız atın bölmesinin içine girdi ve yavaşça sırtını okşadı. Kızın bakışlarındaki sevgiyi görmemek imkânsızdı.

Ona iyi bakacak, diye düşündü Anna-Karin.

"Ida'yı biraz tanırdım," dedi kız. "Yani aslında tanıyorum dediğime bakma. Onunla burada karşılaştım demek istiyorum."

Anna-Karin başını öne doğru salladı.

"Şirret cadının tekiydi," dedi kız, aslında ne söylediğinin farkına varıp kendini toparlamadan önce. "Gerçi Troya ile arası çok iyiydi. Ona çok iyi bakıyordu. Kuyruğunu iğneli fırça ile fırçalaması dışında. Öyle yapınca kuyruk ne kadar fazla tüy kaybediyor biliyor musun?"

Kız, Anna-Karin'e onu neredeyse suçlar gibi bakıyordu.

"Hayır..."

"Neyse tüylerini kaybediyordu sonuç olarak. Ama öteki türlü ona iyi bakıyordu. Atı en temiz tutan oydu."

Anna-Karin'in bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kız, yanağını Troya'nın ağzına dayadı.

"Ata binmekte çok ama çok iyiydi," diye devam etti kız. "Her zaman en güzel kollukları, bandajları ve dizginleri seçerdi. Ata binerken kullandığı çizmeler gerçek deridendi. Onun kullandığı malzemelerin hepsini şimdi

ben aldım. Ailesi istemedi. Gerçi çizmeler bana hâlâ büyük ya. Ölü bir insanın çizmelerini kullanmak biraz iğrenç ama onlarla ne yapacağımı bilemiyordum.”

Anna-Karin gülümsemek zorunda kaldı.

Kız, siyah saçlara ve kahverengi gözlere sahip olmasına rağmen birçok açıdan Ida'ya benziyordu.

“Şimdi gitmek zorundayım,” dedi Anna-Karin. “Hoşça kal.”

Anna-Karin bölmeden çıkmadan önce kız hiçbir şey söylemedi.

“Bugün mü gömeceksiniz?”

“Evet,” dedi Anna-Karin ve ayakkabılarını yere sürterek altlarında kalan samanı temizlemeye çalıştı.

“Selamımı iletebilir misin ona? Demek istediğim şu ki tabutunun önüne gittiğinde ona, Lisa'nın Troya'ya bakacağını ve onun iyi olduğunu söyler misin?”

“Selamını ileteceğime ve ona bu sözlerini söyleyeceğime söz veriyorum,” dedi Anna-Karin.

“Gerçi kuyruk için yumuşak fırça kullanıyorum. O çok daha iyi.”

* * *

Sabah erkendi. Oyun parkının içindeki ağaçların gölgeleri hâlâ uzundu. Ama Vanessa'nın yüzüne gelen güneş sıcaktı. Bahar Engelsfors'a çoktan gelmişti.

Salıncakta sallanan Melvin'i arkasından ittirerek ona daha fazla hız verdi. Öyle yüksek sesle gülüyordu ki Vanessa gülümsemek zorunda kaldı.

“Daha hızlı salla!” diye sesleniyordu Melvin. “Daha hızlı salla!”

Paskalya tatiliydi ve Vanessa annesi uyuyabilsin diye Melvin'i parka getirmişti. Burada yalnızca bu yüce amaç için bulunuyordu gerçi.

Wille onun mesajına hemen cevap vermişti. Riddarhyttan'dan ayrılıp yola çıkmıştı. Onun günün bu saatinde uyanık olması bile değişmiş olduğunun kesin bir işaretiydi. Aslında onlar için bir şans vardı.

Yakında Elin ile olan ilişkisini bitirecekti. Yakında. Stockholm'den eve gelir gelmez ilk olarak bunu yapmayı tercih ederdi ama Elin, onun hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolmasına çıldırmıştı. Wille büyük bir suçluluk duyuyordu ve ona yaşatacağı bir sonraki şoktan önce birkaç haftalık bir zaman tanımak istemişti.

Bugün bir hafta oluyordu.

“Daha hızlı, Nessa!” diye bağıyor ve gülüyordu Melvin.

“Olmaz,” dedi Vanessa. “Biraz daha hızlı sallarsam bakarsın Ay’a kadar uçarsın.”

“Ay’a gitmek *istiyorum*,” dedi Melvin.

Vanessa, Melvin’ o kadar çok seviyordu ki bu sevgi ona acı veriyordu. Melvin ile olmak ilaç gibiydi. O kadar hayat doluydu ki. Ve Vanessa’nın şu anda buna, hayatın aslında devam ettiğini, karanlık ve siyahtan başka bir şey olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı.

“İda’nın öleceğini gördün mü?” diye sormuştu Mona’ya bahar ekinok-sundan sonraki gün. “Ona da mı yalan söyledin?”

Bir kerecik olsun o boğuk sesiyle yapıştıracak hazır bir cevabı yoktu. Yalnızca başını iki yana sallamış ve gerçekten de huzursuz görünmüştü.

“Ben tam olarak ne gördüysem onu söyledim,” demişti Mona. “Bu durumu açıklayamam. Genelde yanılmaz.”

Açıkça yanılmıştı. Çünkü Vanessa birkaç saat içinde cenazesinde olacaktı.

Olanları gözleriyle görmüştü görmesine ama İda’nın öldüğünü hâlâ idrak edemiyordu. Son haftalarda diğer Seçilmişler ile buluştuğunda, zaman zaman İda’nın ne zaman geleceğini merak etmişti.

Şimdi yalnızca dört kişi kalmışlardı.

“Artık inmek istiyorum,” dedi Melvin ve Vanessa ona salıncaktan inmesi için yardım etti.

Melvin kum havuzuna doğru yürümeye başlayınca Vanessa onun arkasından gelip kumda kullanılmış şırınga veya buna benzer sürprizlerin olup olmadığını kontrol etti. Melvin kırmızı küreğini eline alıp kazmaya başladı.

Vanessa başını kaldırıp yukarı baktığında bir arabanın çakıl yola doğru yaklaşıp durduğunu gördü. Wille arabasını Vanessa’nın tam Nicke ve Paul’ı gördüğü yere park etti. Arabadan çıktı ve onlara doğru yürümeye başladı.

“Merhaba, ufaklık,” dedi Wille, Melvin’e.

Melvin ona ilgisiz bir şekilde baktıktan sonra plastik kova ve küreklerine döndü.

“Beni hatırlıyormuşa benzemiyor,” dedi Wille.

“Seninle bir ilgisi yok.”

Wille, Vanessa’ya gülümsedi. Üzerinde siyah örgü bir kazak vardı. Her

zamanki gibi yakışıklılığı onun nefesini kesiyordu.

“Sana sarılabilir miyim?”

“Tabii,” dedi Vanessa ve kot pantolonun üzerindeki kumları temizledikten sonra Wille’ye sokuldu.

Wille’nin kokusu binlerce anıyla doluydu. Bu kokuyu o kadar iyi tanıyordu ki. Ama bir yandan da farklıydı sanki.

“Nasılsın?” dedi Wille ve ona sarılmayı bırakmadan önce başının üzerinden öptü.

“İyi. Ya sen?” dedi Vanessa.

Wille omuzlarını silkti.

“Çok zor. Elin ile.”

“Yalnızca salıncaklara gidiyoruz,” dedi Vanessa, Melvin’e.

Kendini tamamen yapmış olduğu kumdan pastaları ezerek bozmaya vermiş olan Melvin ilgisizce baktı. Salıncaklara doğru yürümeye başlamışlardı ama Vanessa, Elin hakkında konuşmak için henüz tam anlamıyla hazır değildi.

“Annen nasıl?” dedi Vanessa.

“Tam zamanlı evde şimdi. Hasta izni var. Ameliyat edilip edilemeyeceğini araştırıyorlar.”

“Umarım edilebilir,” dedi Vanessa.

Araba tekerleğinden yapılmış salıncakların üzerine oturdular.

“Bugünkü cenaze yüzünden çok gerginim. Daha önce hiç cenazeye katılmadım,” dedi Vanessa.

“Her şey iyi olacak merak etme,” dedi Wille. “Jonte’ninkine gittiğimde beni orada ne beklediğini bilmiyordum. Ama... İyiydi. İnsanın bir an durup ne olduğunu düşünmesi için bir fırsat işte.”

Vanessa başını salladı. Belki bencilceydi ama oraya gitmeyi hiç istemiyordu.

“O öldüğünde gerçekten ne olduğunu anladığımı falan yok burada,” dedi Wille.

Vanessa öteye baktı.

“Benim de.”

“Nessa, ne yapacağız?” dedi Wille yumuşak bir şekilde.

Vanessa yüzünü yine güneşe döndü ve gözlerini kapadı.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Vanessa onun ne söylemeye çalıştığını bilmesine rağmen.

“Sen ve benle.”

Vanessa parmaklarını salıncağın soğuk zincirleri boyunca aşağıya kaydır-
dırdı.

“Elin ile ne zaman konuşacaksın?”

Wille derin bir şekilde içini çekti.

“Doğru anı bulmak zorundayım. Ama *sen* ne istiyorsun? Beni bekleyecek misin? Birlikte olacak mıyız?”

Ve Vanessa’nın içinde bir şey huzursuzca kımıldandı. O anda gerçekte fark etmek istemediği bir şeyi fark etti.

Wille’ye inanmak istiyordu. *Ona* inanmak istiyordu. Güzel bir şey, bu dünya bu kadar şeytaniyken sıkıca tutunacak hoş bir şey istiyordu.

Ve Linnéa’nın ona geçmişte söyledikleri aklına üşüştü ve başının içinde yankılandı.

Wille’nin yalnız olamadığını biliyorsun.

Vanessa, Wille’ye baktı.

Onun sürekli kendisine bakacak birine ihtiyacı var.

Ve anlıyordu. Wille’nin kokusu bile aynıydı. Onda değişen bir şey yoktu. Asıl değişmiş olan, Vanessa’nın *kendisiydi*.

“Benimle birlikte olmayı garantilemeden ondan ayrılmak istemiyorsun değil mi?”

Wille’nin kafası karışmışa benziyordu. Sanki soruyu anlamamıştı.

“Sevgilisiz kalma riskini göze alamıyorsun. Onu sevmesen bile Elin ile kalmayı yalnız olmaya tercih ediyorsun.

En azından başka birini bulana kadar.”

“Nereden çıktı bu şimdi?”

“Benimle yaptığın bu değil miydi? Bana ihanet ettiğini ilk kez, eğer ben senden ayrılırsam Elin’in seni yanına alacağını garanti ettikten sonra itiraf ettin.”

“Bu söylediklerini hak etmiyorum,” dedi Wille. “Haksızlık ediyorsun.”

“Evet, ama söylediklerim doğru.”

Wille homurdandı.

“Beni sevdiğini sanıyordum,” dedi ve öteye baktı.

Buna ben de inanmıştım, demek istedi Vanessa.

Bunun yerine salıncakta arkasına doğru eğildi ve gökyüzüne baktı. Orta-

okulda işledikleri bir ders geldi aklına. Dünyanın saatte binlerce kilometre hızla döndüğünü öğrendiklerinde Vanessa'nın sırasında neredeyse başı dönmüştü.

Her şey çok çabuk değişebiliyordu. Bir saniyede her şey çok farklı olabiliyordu. Ve belki de bu, insanın sürekli hareket hâlinde olmasına bağlıydı. Doğru ya, insan bunun farkında olmadığı zamanlarda bile bu böyleydi.

"Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum," dedi Wille. "Beni test etmeye falan mı çalışıyorsun sen?"

"Hayır," dedi Vanessa. "Bunu yapmama gerek yok."

Wille'ye yeniden baktı. Yüzündeki, bedenindeki, içindeki her detayı biliyordu ama yine de ona tamamen yeni gözlerle bakıyormuş gibi hissediyordu.

Kesin iyi bir ilişkileri olurdu. Ta ki Wille başka bir kıza tanışana kadar. Ve şimdi gerçekten anlıyordu. Dünya döndükçe o da değişiyordu, onu sevmiyordu artık ve her şeyi değiştirmeye cesareti vardı.

Artık onu sevmiyordu evet. Onu uzun zamandır sevmiyordu.

" zg n m," dedi Vanessa. "Artık asla y r meyecek bu ilişki."

Wille salıncaktan kalktı ve sinirli bir şekilde ona baktı.

"Yani, şimdi bitti mi bunu mu söylemek istiyorsun? Bu kadar mı?"

Vanessa ona bağırarak ilişkilerinin Wille onu aldattığında bittiğini söyleyebilirdi ama buna yetecek enerjisi yoktu. Her şey zaten çoktan bitmiş gibi hissediyordu. Lanet ilişkinin lanet olasıca sonu gelmişti. Wille'nin artık onun hayatında yeri yoktu.

"Elin'in evine git."

"Yazıklar olsun sana," dedi Wille.

Vanessa, Wille arabasına oturup uçar gibi bir kalkış yaptığında onun arkasından bakıyordu. Kendi derinliklerini hissetti ve herhangi bir korku, pişmanlık veya keder izine rastlamaya çalıştı.

Ama içinde tek bulduğu duygu büyük bir gönül rahatlığıydı.

Kum havuzunda olan bitenin kendisi için büyük bir macera olduğu Melvin'e baktı.

Asla sürekli değişmesini  mit etmek zorunda kalacağı biriyle birlikte olmayacaktı. Saygı duyacağı, ona ilham veren, her şey hakkında onunla aynı fikri paylaşmasa da onu anlayabilecek birini istiyordu. Bu onu kendini değiştirmeye ve ilerletmeye zorlayacak biri olacaktı. Ona fikirlerini yeniden

ve yeniden gözden geçirttirecek, kendini hep daha da fazla geliştirmesine sebep olacaktı. Kısacası onu her anlamda zorlayacaktı. Birlikte gülecekler, birlikte ağlayacaklar ve dünyayı birlikte keşfedeceklerdi.

Ve bir de o kişi, ayrıca inanılmaz çekici olursa bu onun için bir problem yaratmazdı.

Eve gitme ve cenaze öncesinde kendine çekidüzen verme vakti gelmişti.

Vanessa salıncaktan kalktı ve bir süre ayakta durdu.

Aklındaki tasvirlerle tamı tamına uyan çoktan bir kişi vardı aslında.

Vanessa, Kristal Mağarası'na yaptığı ilk ziyaretini hatırladı.

Senin hayatının aşkı düşündüğün kişi değil ama daha önceden karşılaştığın biri.

Lanet olasıca Mona.

76

Sarı tabela çoktan kaldırılmıştı. Linnéa içerideki boş pencerelere ve karanlık odalara baktı.

Kapı açıktı. Arada biri içeriye giriyor büyük bir konteynerin içine kitap, sakı ve mobilya fırlatıyordu. İçerideki her şey boşaltılıyordu.

Engelsfors Merkezi'nin bomboş duracak, hayaletimsi bir mekânı daha olmuştu. Burada aylardır yaşanan canlılıktan eser yoktu şimdi.

Lokalin bu hâli, Engelsforsluların P.E.'ye ne olduğu hakkındaki konuşmaları için mükemmel bir metaforu. Konuşmalar ve yapılanlar da en az P.E. Merkezi kadar boş ve hayaletimsiydi. Sanki herkes olayların üstünü örtmek ve arkada herhangi bir iz bırakmamak için yoğun bir istekle çabalıyordu. *Elektrik kazası*ndan sonra okul birkaç günlüğüne kapanmıştı. Okul yeniden açıldığında dolapların üzerinde bir tane bile P.E. çıkartması yoktu.

Kimse Helena ve Krister'in şehir üzerinde kurduğu hâkimiyetten bahsetmiyordu. Neredeyse herkes her şeyi unutmuş gibi görünüyordu.

Ama Linnéa düşünceleri duyuyor, bazen onları yakalıyordu. Utanıyorlardı. Korkuyorlardı.

Helena ve Krister'in dünkü cenazesine şaşırtıcı derecede az insan gelmişti.

Kimse onların ve Olivia'nın suçları hakkındaki gerçeği asla bilmeyecekti.

Olivia'nın anne babası polise kayıp ilanı vermişlerdi. Fotoğrafları inter-

nette dolaşıyordu. Onun nerede olduğunu Linn a da bilmiyordu. Gizli bir yere mi gönderilmişti? Yoksa hâlâ Alexander ve Viktor nezaretinde k şk te mi tutuluyordu? Onun yaşıyıp yaşamadığını bile bilmiyordu.

Linn a, Olivia'nın Şeytanlar'ın Kutsadığı olduğunu daha önce anlamadığı için kendini suçlamayı bırakmıŗtı ama ona uzun zaman önce yardım edip edemeyeceğini merak etmekten de kendini alamıyordu.

Eğer onu daha çok dinleseydi ve daha fazla ciddiye alsaydı belki de bunların hiçbirinin yaŗanmasına gerek kalmazdı.

Kapılar açıldığında dıŗarı Björn Wallin  ıktı. Sade bir tasarıma sahip ahşap sandalyelerden oluŗan bir yığın taŗıyordu.

“Merhaba,” dedi Linn a.

Babası ona Őaŗırmıŗ bir Şekilde baktı. Sandalyeleri konteynerin yanına koydu ve sırtım doğrulttu.

“Merhaba, Linn a.”

Linn a ona yan yan baktı ve yeniden içip içmediğini anlamaya  alıŗtı.

Kimsenin fark edemeyeceği bu iŗaretler Linn a için büyük ipu larıydı.

“Hâlâ i medim.”

Linn a babasının bakıŗlarıyla karŗılaŗtı. Utanmayı reddediyordu. Sonuçta ona inanmamak için yeterli nedeni vardı.

“Ne iyi,” dedi Linn a.

Babası baŗını öne doğru salladı ve onun bahar paltosu altındaki siyah elbisesi ile külotlu  orabına baktı.

“Kızın cenazesine mi gidiyorsun?”

“Evet.”

“Yakın mıydınız?”

“Bir bakıma,” dedi Linn a fikrini deđiŗtirmeden önce bir saniye d ŗ nd . “Evet.  yleydik.”

“Baŗın sağ olsun. Korkunç bir Şey.”

Linn a baŗını  ne salladı.

Babasının P.E. hakkında bugün ne d ŗ nd đ n , onun Erik ve Robin'i karalamaya  alıŗtıđı hakkındaki dedikoduları duyup duymadığını merak etti. En azından bunun hakkında ne d ŗ nd đ n , buna inanıp inanmadığını bilmeyi istiyordu.

Babasına baktı. D ŗ ncelerini okumak çok kolay olurdu ama onu dur-

duran bir şey vardı. Belki gerçekten de bilmek istemiyordu. Belki de bir gün yeniden bir araya gelebilecekleri için bu türden kestirme yollara sapsamamalıydı.

“Şimdi ne yapacaksın?” dedi Linnéa.

Bu onun babasına yine içip başlayıp başlamayacağını sorma yoluydu. Babasının bunu bildiğinden emindi.

“Bıçakhanede çalışacağım. P.E.’den bir arkadaşım ayarladı bu işi bana. Paskalya tatilinden sonra başlıyorum. Sonrasını bilmiyorum.”

Ciddi bir şekilde Linnéa’ya baktı.

“Bir daha içmeyeceğim. Seni buna inandırmanın tek yolunun, bunu her gün ispat etmeye devam etmek olduğunu anladım. Kendini hazır hissettiğinde tüm bu olanlar hakkında konuşabiliriz. Beni istediğin zaman araya bilirsin. Ben yine senin baban olmak istiyorum ama senden bunu istemeye hakkım yok.”

Linnéa’nın içinde bir sürü duygu dolup taşıyordu ama yine de cevap veremiyordu.

Babası, onun kendisinden duymayı ümit etmeyi çok uzun zaman önce bıraktığı şeyi söylüyordu ve ümit etmek tehlikeliydi.

“Birkaç parça mobilyayı taşımamız gerekiyor. Seni kiliseye bırakmamızı ister misin?”

“Hayır,” dedi Linnéa biraz fazla hızlıca. “Yürümeyi tercih ederim.”

“Tamam. Kendine iyi bak.”

Linnéa başını öne salladı ve gülümsemeye çalıştı. Acele adımlarla oradan uzaklaştı, bir blok yürümüştü ki gözyaşları akmaya başladı.

* * *

Anna-Karin, büyükbabasının yatağının yanındaki sandalyenin üzerinde otururken eteğinin kırıkmamasına dikkat ediyordu. Annesinin cenaze kıyafetlerini ödünç almıştı ve saçını da Vanessa’nın mahkemede yaptığı gibi toplamıştı.

Büyükbabası bulmaca gazetesini aşağı indirerek gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

“Biri mi öldü tatlım?” dedi endişeli bir şekilde.

“Evet,” dedi Anna-Karin. “Bugün benim bir arkadaşım gömülecek.”

Ona daha önce İda’dan bahsetmişti ama büyükbabası bunu hatırlıyor-

muş gibi görünmüyordu.

“Nasıl hissediyorsun büyükbaba?”

Büyükbabası aksi bir şekilde elini, benim bir şeyim yok, der gibi dalgalandırdı ve Fince bir şey mırıldandı.

“Buradan bildirecek yeni bir haber yok,” diye  sve   devam etti bu kez. “Boş ver beni de senden bahsedelim biraz da.”

Anna-Karin yine ormanı keşfe çıkmaya başlamıştı.   inden bir ses ona oraya gitmek zorunda olduğunu söylüyordu. T lkiyi de yanına alarak ormanda gezinmiş, neyin peşinde olduğunu bilmeksizin bir şeyler arayıp durmuştu. Gerçekten de ne aradığını bilmiyor ama bir şey araması gerektiğini hissediyordu.

Ama büyükbabasına bundan bahsetmedi. Bunun yerine ona, ormanda baharın geldiğini müjdeleyen işaretlerden bahsetti ve büyükbabası gülümsedi.

“Mia nasıl?” dedi sonradan. “Ziyaretime gelmeyi epey oluyor.”

Bunu duyunca Anna-Karin i inin ağır bir taş ile ezildiğini hissetti. Gerçekten de annesinden bahsetmek istemiyordu.

“Her zamanki gibi,” dedi Anna-Karin. “Değişmiyor işte.”

“Değişebileceğine inanıyor musun peki?”

“Bilmiyorum. Bazen. Genelde onunla vakit geçirmiyorum. Ormandayken onu alıp bir yürüyüşe  ıkarabileceğimi düşünüyorum. Ne kadar güzel olduğunu görsün diye. Ama sonra eve geliyorum ve onun orada öylece oturduğunu görüyorum. Onu  yle görünce bunu sormanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum,” dedi Anna-Karin. “Sence değişebilir mi?”

“Bilmiyorum,” dedi büyükbabası. “Değişmeyi muhtemelen önce kendi istemeli. Ayrıca yardım almaya cesaret etmeli.”

Anna-Karin başını öne doğru salladı.

“Senin buna cesaret edip edemeyeceğini merak ediyorum,” dedi büyükbabası.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Anna-Karin.

“Yardım almaya.”

“Benim hayatımda sen varsın büyükbaba.”

“Evet, varım ama yaşadığım müddetçe varım. Senin bundan daha fazlasına ihtiya ın olduğunu düşünüyorum. Bu yükün hepsini kendin taşımana gerek yok.”

“Yani sen... Benim başkasıyla konuşmam gerektiğini mi söylüyorsun?”

Büyükbabası başını evet anlamında salladı.

“Mia’yı seviyorum,” dedi büyükbabası. “Pek çok defa nerede yanlış yaptığımı düşündüm. Tüm bu olaylarda hep kendi sorumluluğumu tarttım. Neyi nasıl farklı yapsaydım, diye sordum kendime. Ama sen, Anna-Karin. Senin annen gibi olmana gerek yok. Sen onun gibi değilsin ve onu kurtarmak senin sorumluluğun değil.”

Anna-Karin bir anda kendisinin, aslında tam da annesi gibi düşündüğünü fark etti.

Kendisinin yalnızca olduğu gibi *olduğunu*; acının, insanın tüm hayatı boyunca sırtında taşıması gereken ve asla kurtulamayacağı bir yük olduğunu düşünmüştü.

Ama belki de böyle olması gerekmiyordu.

Büyükbabasına baktı.

Şimdi söyleyebilecekken bir hoşça kal de *bari*, demişti Mona ona. *Daha zamanın var. Kalan zamanını iyi kullan.*

“Seni seviyorum büyükbaba.”

“Ben de seni tatlım.”

Anna-Karin sandalyeden kalktı.

“Şimdi gitmem lazım ama yarın geri geleceğim.”

“Umarım iyi bir cenaze olur,” dedi büyükbabası. “Hepinizi düşüneceğim.”

* * *

Minu, Rebecka’nın cenazesinden beri siyah elbisesini üzerine giymemişti. Bu elbiseyi kullanmaya bir daha asla ihtiyacı olmamasını dilemişti ama şimdi onu üzerine geçirmek zorundaydı.

Minu elbisesinin arkasındaki fermuarı yukarı çekti. Yatağının üzerine çöktü ve komodinin çekmecesini açtı ve Örüntüler Kitabı’nı dışarıya çıkardı.

Parmak uçlarını kitabın deri kaplaması ve ön kapaktaki iç içe geçmiş çemberlerin üzerinde dolaştırdı.

Koruyucular, kitap aracılığıyla onunla yeniden konuşmaya başlamışlardı. Yalnızca onunla, diğer Seçilmişler’le değil.

Koruyucular ona, Olivia’nın büyüülü ölümünün, kehanetin hedeflenen den daha hızlı gerçekleşmesine sebep olacağını söylemişlerdi. Eğer beden

salonundaki herkesi kurban etmeyi başarsaydı dünyanın sonu çoktan gelmiş olacaktı.

Zaman kazanmışlardı kazanmalarına ama esas önemli olan şimdi ne kadar zamanları kaldığı ve Şeytanlar'ın gelecek planının ne olduğuydu.

Minu kitabı açtı ve sayfaları çevirirken siyah dumanın yükselmesine izin verdi.

Bir türlü yakasını bırakmayan, gece huzurunu kaçırıp uykularından eden soruyu tekrar sordu.

Eğer Adriana'ya gitmemiş olsaydım Ida'yı kurtarabilecek miydim?

İşaretler sayfaların üzerinde titreyordu ama Koruyucular sessizliklerini koruyorlardı.

Minu kitabı kapadı. Belki de sorunun bir cevabı yoktu.

Mutfağa geldi. Mutfak masasının etrafında oturan anne babası, onun içeri girdiğini görünce başlarını kaldırıp yukarı baktılar. Kahve içiyorlar, gazetelerini okuyorlardı. Annesinin birkaç gün içinde Stockholm'e geri dönecek olması dışında her şey tam olarak eskisi gibiydi.

Annesi ayağa kalktı ve ona sarıldı.

"Benimle gelmek istemediğine emin misin?"

Minu başını evet anlamında salladı. Bu cenazede en azından yalnız olmayacaktı. Diğer Seçilmişler de orada olacaktı. Gustaf da yoldaydı.

"Ama ben eve geldiğimde burada olacağın için mutluyum," dedi Minu ve annesi onun saçlarını okşadı.

Engelsfors Gazetesi'nde çıkan yangını duyar duymaz gelmişti. Anne ve babası birbirine şaşırtıcı şekilde iyi davranıyordu. Bazen birbirlerine âşıklar gibi baktıkları, Gustaf'ın geçen yaz bahsettiği enerjiyi yakaladıkları bile oluyordu.

Babasının şimdi daha sakin olması da buna yardımcı oluyordu tabi.

Engelsfors Gazetesi, Fagersta-Posten başyazı binasında bir oda ödünç almıştı. Babasının Pozitif Engelsfors'un şehri nasıl da ele geçirdiğini anlatan haber ve köşe yazıları, ulusal medyanın dikkatini çekmişti. Hikâye, ayakları yere basan bir hikâyeydi. Pozitif Engelsfors hakkında söylenen her şey, medyanın ağzına layık her unsuru içeriyordu. İnsan bir haberden başka ne isteyebilirdi ki? Yozlaşma, beyin yıkama, aldatılan ve kötü yola saptırılan gençler, yerel gazeteye gerçekleştirilen saldırılar, hareketin liderlerini öldüren, sebebi sırrını koruyan tuhaf kaza. Hatta bu haberle birlikte geçen yılın

'intihar anlaşması' skandalı da gündeme gelmişti.

Beden salonunda ne oldu? Başarısız bir toplu intihar teşebbüsü mü yoksa toplu katliam mı? Orada bulunan herkes neden bir şey hatırlamadığını iddia ediyor?

Babası gazetelerde yazan tüm aşırılıklara iç geçiriyordu ama esasında, sonunda kendisine inanılmasından dolayı son derece rahatlamıştı.

Minu annesinin varlığının, onu daha da sakinleştireceğini umuyordu.

Belki birbirlerinden ayrıırken ikisi de bir şeylerin farkına varmışlardı.

Zil çaldı. Minu kapıyı açmak için yürüdü.

Gustaf, Minu'nun üzerindeki elbiseyi görünce irkildi. Bu elbiseyi tanıyordu. Üzerinde Rebecka'nın gömüldüğü gün giydiğı takım elbise vardı.

"Hazır mısın?"

Minu başını evet anlamında salladı, paltosunu aldı ve portmantonun üzerinde duran çiçek demetine uzandı.

Güneşte yürürlerken Gustaf'ı eli yanlışlıkla Minu'nun eline değdi.

İkisi de aniden elini kendine doğru çekti.

O benim yalnızca arkadaşım, dedi Minu kendi kendine.

Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Kuşlar cıvıldıyordu. Başını yukarı kaldırdığında tepesinden bir mavi baştankara kuşunun geçtiğini gördü.

"Dün Rickard'ı ziyaret ettim," dedi Gustaf.

Rickard, P.E. üyeleri arasında fiziksel hasar gören tek kişiydi. Olivia tarafından o kadar uzun süre ve sıklıkla kontrol edilmişti ki bedeni artık iflas etmişti. Son haftalarda hastaneydi ve doktorlar rahatsızlığının ne olduğunu anlamıyorlardı.

"Nasıldı?"

"İdare eder. Bedeni toparlamaya başlamış biraz ama depresyonda."

Minu başını öne doğru salladı. Rickard'ın durumuna üzülüyor ve Olivia'nın neden özellikle onu seçtiğini merak ediyordu. Kendisine başka maşa bulamamış mıydı?

Kiliseye giden caddeye gelmişlerdi.

"O akşam sana geldiğimde Ida hakkında söylediklerini düşündüm," dedi Gustaf. "Bana onun daha iyi bir insan olmaya çalıştığını söylemiştin. Sanırım haklıydın."

Minu, Ida'nın Gustaf'ın kollarında can verdiğini, Gustaf'ın ona suni

solunum yapıp kalbini nasıl da yeniden attırdığını düşündüğünde sanki içine bir sürü bıçak saplanıyordu. Kendisi o anı asla unutmayacaktı ama Gustaf'ın bunu çoktan unuttuğundan emindi.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Gustaf.

“Hiç. Özel bir şey değil.”

Gustaf'a bu şekilde yalan söylemeye devam edemezdi. Bunu yapmak ona haksızlık olurdu.

Bir ara ona gerçeği söylemek zorundaydı. Nasıl veya ne zaman yapacağını bilmiyordu ama yapmak zorundaydı. Rebecka'nın aslında nasıl öldüğünü bilmeliydi. Ida'nın bir kahraman olduğunu öğrenmeliydi. Dünyada gerçekten de neler olup bittiğini ve nasıl bir tehlike içinde olduklarını bilmeyi hak ediyordu.

Bunu bilmeyi herkes hak etmez miydi zaten?

Konsey büyü dünyasının toplumun geri kalanı için bir sır olarak kalmasını istiyordu. Gerçeklik neden yalnızca küçük bir azınlığın tekelinde tutuluyordu ki?

Kiliseye doğru çıkarlarken ayaklarının altındaki çakıl taşları çatırdıyordu.

Linnéa, Anna-Karin ve Vanessa kilise merdivenlerinde durmuş bekliyorlardı.

Minu onlara doğru yürüdü ve birbirlerine sarıldılar. Çiçekleri dağıttı Altı beyaz gül. Güllerin dördü Seçilmişler'den, biri Gustaf'tan, altıncısı da Nicolaus'tandı.

Minu yukarı baktığında Viktor'un elleri ceketinin ceplerinde, kendilerine doğru yürüdüğünü gördü. Viktor onun bakışlarıyla karşılaştı. Minu öteye baktı ve Viktor yanlarından geçip kilisenin içine girerken tek kelime etmedi.

Ida'nın ölümünden birkaç gün sonra arabası Minu'nun evinin olduğu sokağa park etmiş ve onu aramıştı.

“Adriana serbest bırakıldı,” demişti Minu arabanın içine geçtiğinde. “Umduğumdan çok daha hızlı gerçekleşti.”

“Nasıl şimdi?” demişti Minu.

“Kafası hâlâ karışık ama doktorumuz onun hafıza kaybını açıklayan bir teşhis koydu. İyi olacak.”

Bunu duymak Minu'yu biraz olsun rahatlatmıştı ama aynı zamanda Konsey doktorunun olanlardan haberi olup olmadığını merak ediyordu.

“Burada mı kalacak?”

“Şimdilik,” dedi Viktor. “Biz de öyle yapacağız.”

Minu ona doğru döndü ve baktı. Sinyal kolunu çeviriyor, bakışlarını kaçıırıyordu.

“Neden peki?” dedi Minu. “Engelsfors’ta olan her şeyin bir kandırmaca olduğuna karar verdiğinizi sanıyordum.”

Viktor cevap vermiyordu.

“Sen ne düşünüyorsun peki? Neye inanıyorsun?” dedi Minu. “Bizim Seçilmişler olduğumuza inanıyor musun?”

“Senin çok özel olduğuna inanıyorum, Minu,” dedi ve gülümsedi.

Aniden sanki yanında eski Viktor oturuyormuş gibi hissetti. Onu oyunları ile kandırıp tuzağa düşürmeye çalışan Viktor.

“Kes şunu,” dedi Minu.

Viktor’un gülümsemesi soldu.

“Olivia’ya ne yaptınız?” dedi Minu.

“Bu konuyu üçüncü kişilerle tartışmam.”

“Konsey hakkında söylediğin şeylere ne oldu?”

“Söylediklerimin hâlâ arkasındayım. Ama onları değiştirmek istiyorsam elimden geldiğince onların kurallarına göre oynamak zorundayım.”

“Onların emirlerine yeniden uymaya başladın öyleyse?”

Viktor ona keder içinde baktı.

“Bu kadar zeki olan birinin aynı zamanda bu kadar naif olmasını aklım almıyor,” dedi Viktor. “Her şeyin çok basit olduğunu sanıyorsun. Doğru veya yanlış. İyi veya kötü. Önemli olan amaç, ona nasıl ulaştığın değil.”

“Amaçlar, araçları kutsar diyorsun yani.”

“Eğer böyle ifade etmek istiyorsan, evet, elbette.”

“Yanılıyorsun.”

“Yanılıyorum öyle mi? Adriana’ya yaptığını düşün Bu hadiseyi iyi olarak adlandırman mümkün mü? Hatıralarını silmek onu aslında olmak istemediği birine dönüştürmek...”

“Bunu onun hayatta kalması için...”

“Kesinlikle,” dedi Viktor.

Son konuştuklarından beri Viktor’un kelimeleri, Minu’nun peşini bırakmıyor ona âdeta işkence ediyorlardı. Minu yalnızca tek bir şeyden emindi.

Viktor Ehrenskiöld'e bir daha asla güvenmeyecekti.

"Minu," dedi Linnéa, onu paltosunun kolundan tutarak.

Caddenin ötesinden Julia'nın koluna girmiş yürüyen Erik geliyordu.

"Lanet olasıca hangi yüzle buraya gelebilir?" dedi Vanessa. "Hâlâ nasıl nefes alıp veriyor?"

Çünkü öyle, diye düşündü Minu. Kozmik adalet diye bir şey yok. 'Günah kendisini cezalandırır' diye bir şey yok. Erik gibi insanlar ne yaparlarsa yapsınlar hayatlarına devam eder, başka kötülöklere yelken açarlar. Geceleri iyi de uyusalar kötü de uyusalar.

Seçilmişler sessizlik içinde ona baktılar. O da bunun farkındaydı ve o yöne doğru bakmamak için direniyordu. Ya da belki bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Minu onun er ya da geç kendisine doğru bakmasını umuyordu. İntikamın bir çözüm olmadığını bilse de onun yaptıklarının bedelini ödemesini ya da en azından başka birine zarar vermemesini umuyordu.

Erik ve Julia kilise kapılarından içeri girene dek beklediler.

Sonra birbirlerine baktılar.

İçeri girme ve veda etme vakti gelmişti.

77

Başının üzerinde yüksekte geçen bir yay gibi uzanan kilisenin tavanına baktı. Binlerce yıl önce o kadar yükseğe tırmanarak o tavanı inşa eden insanların düşündüğünde neredeyse başı dönüyordu. Mihrabın önünde haça gerilmiş İsa'yı tasvir eden devasa bir yağlıboya tablo asılıydı.

Kederli gözlerle, etkileyici bir gökyüzüne bakıyordu.

İçeride bir sürü insan vardı ve herkes siyah giyinmişti. Linnéa ve Vanessa kilise bankları arasındaki koridora çıktılar. Ellerinde beyaz güllerini tutuyorlardı. Kimseyle göz göze gelmeden kilisenin ortasındaki bir sıraya oturdular. Linnéa neredeyse tanınmayacak bir hâldeydi. Normal görünüyör denilebilirdi. Makyaj yapmamıştı ve üzerinde sade, siyah bir elbise vardı.

Minu ve Anna-Karin de ellerinde gülleriyle onların peşinden yürüyorlardı. Anna-Karin'in üzerinde mahkemede giydiği kıyafetin aynısı vardı.

Gerçi o zaman Vanessa, Anna-Karindi. Öyleydi olmuştu değil mi?

İnsan rüya görürken düşüncelerini toplaması zor oluyordu. Hiçbir şeye güvenemiyordu. Bazen hiç olmamış şeyleri bazense daha önceden görmüş olduğu rüyasından anıları hatırlıyordu.

Ve sonrasında Gustaf geldi.

Minu, Gustaf'a doğru koştu ve ona kilise bankları arasındaki koridor boyunca eşlik etti.

"Nereye gittin sen sonradan? Öylece kayboldun. Yoksa kaybolan ben miydim? Hatırlamıyorum."

Gustaf onu duymuş gibi görünmüyordu. Sessizce o ve diğerlerinin yanına oturdu.

Neredeyse Seçilmişler'den biri gibiydi.

Her şey çok tuhaftı.

Biri kilisenin büyük kapılarını kapadı ve başlarının üzerindeki çanlar çalmaya başladı. Kilise sıralarındaki fısıltılar azaldı.

Arkasını döndü ve rahibi gördü. Rahip genç bir adamdı. Onu daha önce hiç görmemişti.

Burada sevgili kıza, kız kardeşe ve arkadaşına veda etmek için toplandıklarını söylüyordu. Kilisede etrafına bakındı. Her yerde tanıdık yüzler vardı.

Julia başını öne eğmiş oturuyordu. Dizlerinin üzerinde açık olarak duran ilahi kitabının üzerine büyük gözyaşları damlıyordu. Onun yanında Erik oturuyordu. Tek elini Julia'nın beline dolamıştı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sanki o da rüya görüyordu.

Onların arkalarında Felicia ve Robin el ele tutuşarak oturuyorlardı. Kevin da oradaydı ama diğerlerinden o kadar uzakta oturuyordu ki biri onun onlarla hiçbir şekilde tanışmadığını düşünebilirdi.

Hıçkırıklar, kilisenin taş duvarlarında yankılanıyordu. Erik'in ailesi ve Robin'in anne babası da oradaydılar. Åsa kâğıt bir mendil ile gözlerinin kenarından akan yaşları gizlice kuruluyordu.

Kilise boyunca yürümeye devam etti ve hayatı boyunca tanıdığı herkesi gördü. Teyzesini pek çok yıldır görmemişti. Kuzenlerini de. Artık o kadar küçük değillerdi.

Ama çok az tanıdığı bir sürü insan da vardı. Bazıları ise hayatında daha önce hiç görmemişti ama onlar bile en az tanıdıkları kadar ağlıyordu.

Aniden çok iyi tanıdığı bir ses duydu.

When I am dead, my dearest, Sing no sad songs for me: Plant thou no roses at my head, Nor shady cypress tree

(Ben öldüğümde, arkamdan mutsuz şarkılar söylemeyin, beni hatırlamak için başucuma güller ya da üzerime gölge edecek selvi ağaçları dikmeyin)

Alicja. Sunağın önünde duruyor, şarkı söylüyordu.

Be the green grass above me, With showers and dewdrops wet; And if thou wilt, remember, And if thou wilt, forget.

(Üzerimde sadece çimler olsun, çiy damlalarıyla birlikte; ve bu şekilde, eğer beni hatırlayacaksanız hatırlayın; unutacaksanız unutun.)

Anne ve babası kilisenin en ön sırasında oturuyorlardı. Alicja onlara doğru dönerek söylüyordu şarkıyı.

“Ne oluyor?”

Annesi öyle bir ağlıyordu ki tüm bedeni titriyordu. Babası gözyaşları yanaklarından aşağıya sessizce süzülürken yalnızca gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Rasmus ve Lotta babalarının yanına sokulmuşlardı.

“Hey?”

Onu hâlâ görmezden geliyorlardı. Onu hâlâ affetmemişlerdi.

Yine sunağa döndü.

Tabut. Parlak ve açık renkli ahşaptan yapılan tabut. Tabutun pirinçten tutacakları parlıyordu. Çiçekten bir deniz. Büyük bir şövale üzerinde duran kendi fotoğrafı.

Ida bazen cenazesine kimlerin geleceğini merak ederdi ama bunu daha önce rüyasında hiç görmemişti. Artık uyanmak istiyordu.

“Bu bir rüya değil.”

Ida arkasını döndüğünde Matilda’nın yanı başında durduğunu gördü. Onu bu şekilde görmek çok tuhaftı. Tamamen gerçek görünüyordu. KİLİSEDEKİ diğErlERİNDEN çok daha gerçEkti. Üzerinde ayaklarına kadar gelen uzun ve beyaz bir gecelik vardı. Yüzü ciddi idi.

“Bu bir rüya değil,” diye tekrarladı Matilda.

“Öyle olmalı. Aksi takdirde ölmüş olurum.”

Matilda cevap vermiyordu.

Derken Ida hatırladı.

Beden salonu. Olivia. Gustaf. Öpücük.

Artık onu öpmüyordu.

Yine arkasını döndü.

“Anne!” diye seslendi. “Anne!”

Annesi yüzünü ellerinin arasında saklıyor, babası koluyla ona ve Rasmus’a sarılıyordu.

“Baba?”

“Seni duyamazlar,” dedi Matilda.

Ida kilise koridorunda kapıya doğru koşmaya başladı. Seçilmişler onu duyardı. Minu’nun omzunu sallamayı denedi ama onu tutamadı.

“Minu!” diye seslendi yalvaran bir sesle. “Minu, buradayım! Ben buradayım!”

Minu cevap vermiyordu. Gustaf’ın hemen yanında oturuyordu. Gustaf da onu fark etmiyordu.

Ida gözlerini kısıtı ve dikkatini olabildiğince yoğunlaştırdı.

Linnéa! Linnéa! Ben ölmedim! Buradayım!

Linnéa tepki vermiyordu. Vanessa da. Anna-Karin de.

Seçilmişler’in yüzlerine baktı. Kilisede en yüksek sesle ağlayanlar belki onlar değildi ama üzüntülerinin gerçek olduğunu görmemek de imkânsızdı.

İnsanlar tabutun üzerine çiçek bırakmak ve veda etmek için sıralarından kalktılar ve sessizce sunağa doğru yöneldiler. Seçilmişler’in arasında ayağa ilk kalkan Minu oldu.

Ida elini ona doğru uzattı ama Minu havadaki elin yalnızca içinden geçti.

“Gel,” dedi Matilda.

“Kalmak istiyorum!”

“Olmaz. Kendimizi korumalıyız.”

“Neden koruyacağız kendimizi?” dedi Ida. “Nereye gideceğiz? Aydınlik bir tünele falan mı yoksa?”

“Hayır,” dedi Matilda. “Öyle yapmayacağız ama onlar bizi bulmadan önce buradan gitmek zorundayız.”

“Onlar kim?”

“Her şeyi açıklayacağım,” dedi Matilda. “Elimi tut.”

Ida kendi tabutuna, hayatında farklı roller oynamış olan tüm insanlara

baktı. Seçilmişler'e yeniden baktı.

En iyi tanıdığı kişiler onlardı.

"Bitmesini istemiyorum," dedi Ida.

"Bitmedi. İnan bana," dedi Matilda.

Ida onun kendisine doğru uzattığı ele uzandı ve parlak bir ışık içini doldurdu.



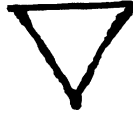
TOPRAK



ATEŞ



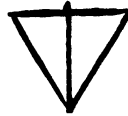
HAVA



SU



METAL



AHŞAP

Yazarların Teşekkürler Notu

Biz bu teşekkürler notunu *Ateş* adlı kitabımızın metni üzerindeki son değişiklikleri yaptıktan hemen sonra yazdık. Birinci bölümü yazdığımızdan beri neredeyse bir yıl geçti. Ne yıldırı ama! Muhteşem insanlarla iletişim hâlindeydik. Eğer teşekkür etmek istediğimiz bu insanları tek tek saymaya kalksak teşekkürler notumuz kitabımızın kendisi kadar uzun olacaktı. O yüzden kendimizi sınırlamak zorunda kaldık.

Her şeyden önce hem metin yığınları hem de zaman zaman kaotik hâle gelebilen ve başlangıcını *Halka* ile yaptığımız bu muhteşem macerada bize rehberlik ettiği için emsalsiz yayıncımız Marie Augustsson'a teşekkür ederiz. Her virgül işaretini altın terazide tartan inanılmaz editörümüz, inanılmaz insan Olivia Demant'a teşekkür ederiz. Böyle bir kitapta düzeltilecek gerçekten çok fazla şey vardı.

Rabén & Sjögren/Norstedts'de çalışan ve ilgi ve zamanın büyük bir kısmını Engelsfors'a ayıran herkese teşekkür ediyoruz.

Engelsfors'u İsveç sınırları dışına taşıyan ve Tomtebogatan'da bize her zaman güvenli bir liman olan Grand Agency üyelerine; Lena Stjernström, Lotta Jämtsved Millberg, Maria Enberg ve Peter Stjernström'e teşekkür ederiz. Metnimizin prova okumasını yapan Måns Elenius, Gitte Ekdahl, Martin Hanberg, Siska Humlesjö, Linnéa Lindsköld, Karin Hesselmark, Anna Bonnier, Margareta Elfgrén, Elisabeth Jensen Haverling ve Anna Andersson'a teşekkür ederiz. Sizler geniş perspektifleriniz ve eşsiz yorumlarınızla eserimize katkıda bulundunuz.

Özel bilgilerini bizimle paylaştıkları için;

Lisa Ekman, Björn Bergenholtz, Martin Melin, Erik Petersson ve Emil Larsson'a da teşekkürler. Kendini bizim Engelsfors tasvirlerimize veren ve bu kitabın içinde görebileceğiniz muazzam haritayı hazırlayan Karl Johnsson'a teşekkürler.

Melvin'in kreşinin dışında bulunan salıncak yerlerine bile teşekkürler. Ve özellikle gerçekliğe olan bağımız da büyük ve ayrı bir teşekkürü hak ediyor.

Mats John Ehn'e teşekkür ediyor: "Tüm bu süreç boyunca beni dinlediğin, desteklediğin ve benim akıl sağlığımı korumama yardım ettiğin için sana teşekkür ederim. Uyanık olduğum zamanların büyük bir kısmında Engelsfors'ta yaşamak beni paramparça bir hâle getiriyordu. Deli bir adam gibi hissediyordum. Sabrın hem inanılmaz hem de anlayışımın çok da ötesinde. Seni seviyorum."

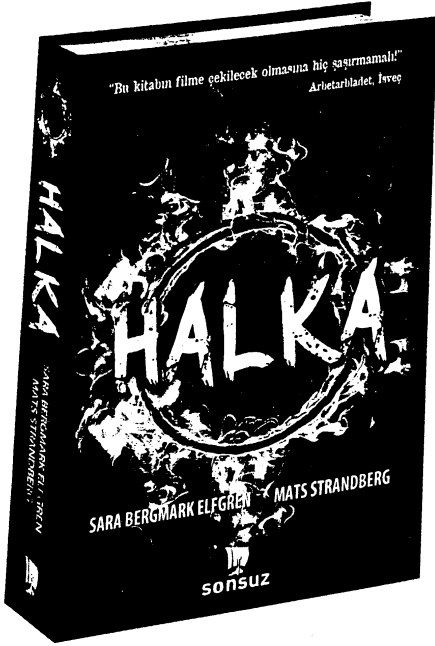
Sara Mücke'ye teşekkür ediyor: "Bizim metnimizin ilk prova okumasını yaptığın ve tüm düzenleme aşamalarındaki kaos, stres ve panik ile başa çıktığın için teşekkürler. Şu son yıl 'Sensiz ne yapardım bilmiyorum,' demediğim bir gün bile geçmemiştir herhâlde. Sensiz ne yapardım? Seni seviyorum."

Ailelerimize ve arkadaşlarımıza teşekkürler. Siz bizim her zaman yanımızda olacaksınız, sizlere güvenimiz tam. İleride sizlerle daha fazla vakit geçirmeyi umuyoruz.

Son ve belki de en büyük teşekkür Engelsfors'u kalplerine alan okuyucularımıza yapmak istiyoruz. Sizin coşkunuz *Ateş*'in yazım sürecinde bizim için her şey demektir.

Bu kitap, erken gençlik yıllarımızdaki arkadaşlarımıza adanmıştır.

"Hikâyesi ve kurgusu çok güçlü...
Fantastik kitaplar arasında en ön sıralarda yer alacak."
Literatopia.de, Almanya



Kan kırmızısı Ay gökyüzünde belirlediği gece, altı genç kız onları çeken esrarengiz bir güçle, terk edilmiş, eski bir gençlik alanında bir araya geldiler. Kızların tek ortak noktası, hepsinin aynı okula gidiyor oluşuydu ve bundan kısa bir süre önce, okullarındaki bir öğrenci tuvalette ölü bulunmuştu. Herkes intihardan şüpheleniyordu.

Kızlar dışında herkes...

